

Âm Dạ Ly Du

Contents

Âm Dạ Ly Du	3
1. Chương 1: Hòa Thân	4
2. Chương 2: Như Nguyệt	6
3. Chương 3: Cung Yến	8
4. Chương 4: Thượng Quân	11
5. Chương 5: Kỳ Hoắc	13
6. Chương 6: Ác Mộng	16
7. Chương 7: Hậu Cung	18
8. Chương 8: Dạ Tham	21
9. Chương 9: Giao Phong	23
10. Chương 10: Giao Phong	26
11. Chương 11: Hồi Ưc	28
12. Chương 12: Hiểu Lâm	30
13. Chương 13: Lãnh Cung	32
14. Chương 14: Khách Không Mời Mà Tới	35
15. Chương 15: Mang Thai	37
16. Chương 16: Dẫn Chậm	40
17. Chương 17: Ảnh Vệ	43
18. Chương 18: Nhiếp Hồn	45
19. Chương 19: Thích Khách	47
20. Chương 20: Quân Lâm	49
21. Chương 21: Hoang Mang	51
22. Chương 22: Thiệp Hiểm	53
23. Chương 23: Thụ Thương	55
24. Chương 24: Trở Về Uyển Anh	57
25. Chương 25: Bại Lộ	59
26. Chương 26: Nghi Hoắc	62
27. Chương 27: Thị Tẩm	65
28. Chương 28: Lưỡng Nan	67
29. Chương 29	70
30. Chương 30	72
31. Chương 31	75
32. Chương 32	77
33. Chương 33	80
34. Chương 34	83
35. Chương 35	86
36. Chương 36	89
37. Chương 37	92
38. Chương 38	95
39. Chương 39	98
40. Chương 40	101
41. Chương 41	104

42. Chương 42	106
43. Chương 43	109
44. Chương 44	113
45. Chương 45	116
46. Chương 46	119
47. Chương 47	122
48. Chương 48	126
49. Chương 49	129
50. Chương 50	131
51. Chương 51	135
52. Chương 52	138
53. Chương 53	140
54. Chương 54	143
55. Chương 55	147
56. Chương 56	149
57. Chương 57	152
58. Chương 58	155
59. Chương 59	157
60. Chương 60	161
61. Chương 61	163
62. Chương 62	166
63. Chương 63	169
64. Chương 64	172
65. Chương 65	175
66. Chương 66	178
67. Chương 67	181
68. Chương 68	183
69. Chương 69	186
70. Chương 70	188
71. Chương 71	191
72. Chương 72	194
73. Chương 73	197
74. Chương 74	200
75. Chương 75	202
76. Chương 76	205
77. Chương 77	207
78. Chương 78	210
79. Chương 79	212
80. Chương 80	215
81. Chương 81	217
82. Chương 82	220
83. Chương 83	222
84. Chương 84	225
85. Chương 85	228
86. Chương 86	230
87. Chương 87	233
88. Chương 88	235
89. Chương 89	238
90. Chương 90	240
91. Chương 91	242
92. Chương 92	245
93. Chương 93	248
94. Chương 94	251
95. Chương 95	254

96. Chương 96	257
97. Chương 97	260
98. Chương 98	262
99. Chương 99	265
100. Chương 100	268
101. Chương 101	270
102. Chương 102	273
103. Chương 103	275
104. Chương 104	278
105. Chương 105	281
106. Chương 106	283
107. Chương 107	286
108. Chương 108	289
109. Chương 109	291
110. Chương 110	294
111. Chương 111	296
112. Chương 112	299
113. Chương 113	302
114. Chương 114	305
115. Chương 115	307
116. Chương 116	310
117. Chương 117	313
118. Chương 118	316
119. Chương 119	318
120. Chương 120	321
121. Chương 121	324
122. Chương 122	326
123. Chương 123	329
124. Chương 124	331
125. Chương 125	334
126. Chương 126	336

Âm Dạ Ly Du

Giới thiệu

Edit: KraitThể loại: Cổ trang, cung đình, xuyên không, thanh thủy văn. Trải qua một đời náo động,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-da-ly-du>

1. Chương 1: Hòa Thân

Từ khi bước vào cửa cung, cho đến thềm đá phía dưới đại điện cao ngất, dọc theo đường đi mỗi người đều nhìn xem vị công chúa tới từ Diệu quốc, thiếu nữ được xưng là “Diệu quốc minh châu”, cũng là vị nữ tử hiển hách sắp được thụ phong thành Hoàng phi của Lam Vũ này.

Thiếu Như Nguyệt đầu đội mũ phượng trên thân khoác khăn quàng vai, châu liêm (rèm che) trước mặt che lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, được thị nữ nâng đỡ chậm rãi nhẹ nhàng tiến lên từng bậc, mang theo khí thế cùng sự tao nhã của công chúa một quốc gia, nhưng cũng có một chút bất an và ngượng ngùng của nữ tử mới xuất giá.

Diệu quốc là một tiểu quốc ở phía Bắc của đế quốc Lam Vũ, quốc quân ngu ngốc vô năng, quý tộc hoàng thất sa đọa cực độ, nếu không dựa vào nguồn khoáng sản phong phú trong nước để miễn cưỡng duy trì quốc lực, cộng thêm việc hằng năm tiến cống rất nhiều cống phẩm cho Lam Vũ để cầu che chở thì sợ là đã sớm bị mấy nước xung quanh xâm chiếm. Mười năm trước khi đương kim đế quân Lam Vũ mới đăng cơ, Diệu quốc cũng từng dâng lên một vị công chúa biểu thị chúc mừng. Mà những năm gần đây quốc lực của Diệu quốc từ từ hư không, rất nhiều nước láng giềng bắt đầu rục rịch, Diệu quốc chọn thời điểm này tiếp tục dâng một vị công chúa cho Lam Vũ, mục đích là gì, mọi người đều biết.

Thiếu Ly Du đi sau Thiếu Như Nguyệt vài bước. So sánh với Thiếu Như Nguyệt bên người như chúng tinh cùng nguyệt (nhiều người vây xung quanh) thì phía sau y chỉ có một thị nữ, nhìn qua chủ tớ hai người có vẻ vụn vặt đơn bạc không nơi dựa dẫm.

Sứ thần sớm gửi lại tin tức, chúng thần trong triều đều là cáo già giỏi về sát ngôn quan sắc (lựa mặt mà nói), chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ để nhìn ra thiếu niên đi ở vị trí cuối cùng trong đội ngũ chính là chất tử mà lần này Diệu quốc đưa đến, Thất hoàng tử Thiếu Ly Du. So với tỷ tỷ của mình, vị tiểu hoàng tử này hiển nhiên đáng thương hơn rất nhiều.

Các loại ánh mắt dừng lại trên người Thiếu Ly Du, có cảnh giác, có tò mò, có khinh thường, cũng có cả thương hại. Thiếu Ly Du tất nhiên đều phát hiện ra, nhìn không được cười khê trong lòng. Nghe đồn đế quân Lam Vũ phong lưu bất kị, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần chỉ là chuyện nhỏ nhất, trong hậu cung Lam Vũ còn có một cung các gọi là Cẩm Lan cung, là nơi xây dựng để dành riêng cho nam phi ở lại. Phụ hoàng của y đưa y tới đây, ở mặt ngoài xưng là chất tử, trên thực tế, cũng là tính toán nếu Thiếu Như Nguyệt không được việc, còn có thể lấy y thay thế.

Tâm tư này của quốc chủ Diệu quốc, Thiếu Ly Du có thể hiểu được, quần thần Lam Vũ tất nhiên cũng không thể hoàn toàn không phát hiện ra. Nhưng điều vượt ra khỏi những gì mọi người định liệu chính là, vị hoàng tử được đưa tới làm chất tử này cũng chỉ bình thường như vậy – nếu đã có mưu đồ, chẳng phải nên chọn một vị hoàng tử vừa có tư sắc vừa có can đảm rồi dâng lên sao? Tầm thường như vậy, làm sao có thể đối lấy sự che chở của Lam Vũ đối với Diệu quốc? Hay là, phía dưới bề ngoài không có gì đặc biệt kia lại có chỗ nào hơn người?

Điều mà chúng thần Lam Vũ nghi hoặc, Thiếu Ly Du lại nhất thanh nhị sở. Dưới gối quốc quân Diệu quốc (ý chỉ con cháu) có bảy nhi tử. Thất hoàng tử Thiếu Ly Du không phải là người có dung mạo xuất chúng nhất trong đó, nhưng lại là người có địa vị thấp nhất. Thân mẫu (mẹ đẻ) của y chính là thiên kim tiểu thư của một thương nhân, làm sao có thể so sánh với mẫu phi của các hoàng tử khác, phụ huynh (cha và anh) đều làm quan, nắm giữ những địa vị cao thấp trong triều đình Diệu quốc. Có Thiếu Như Nguyệt – “Diệu quốc minh châu” ở đây, quốc quân Diệu quốc cũng không hy vọng y có thể giành được sự yêu thích của đế quân Lam Vũ, này cũng chỉ là lo trước khỏi họa mà thôi.

Dưới những ánh mắt đầy phức tạp này, Thiếu Ly Du chỉ hơi hơi cúi đầu, theo cước bộ của thị vệ thị nữ mà từ từ đi tới. Khi đoàn người sắp đến gần đại điện Lam Vũ thì bị ngăn lại.

“Bệ hạ có chỉ, tuyên sứ thần đại nhân cùng Trưởng công chúa, Thất hoàng tử Diệu quốc yết kiến, những người khác đều chờ ở ngoài này.”

Sứ thần nghe vậy liền xoay người phát phát tay, đám người hầu lập tức khom người lùi sang một bên.

Sứ thần quay đầu nhìn Thiếu Như Nguyệt cùng Thiếu Ly Du, nói: “Những người khác đều chờ ở nơi này.”

Trưởng công chúa, Thất hoàng tử, mời theo vi thần tiến đến. Thấy ngô hoàng (hoàng đế của chúng ta), nên ghi nhớ nơi này là Lam Vũ không thể so với Diệu quốc, làm việc gì cũng phải càng thêm cẩn thận, không thể sai sót, làm cho đế quân bệ hạ sinh giận.”

Thiếu Như Nguyệt nghe vậy nhẹ giọng trả lời: “Làm phiền đại nhân.”

Sứ thần vừa lòng gật gật đầu, lại thấy Thiếu Ly Du rũ đầu xuống đứng ở phía sau, không khỏi cau mày: “Thất hoàng tử, đã minh bạch chưa?” Sứ thần Lam Vũ từ trước tới nay kiêu căng ngạo mạn, ngay cả quốc quân của nước phụ thuộc còn không để vào mắt. Thiếu Như Nguyệt lại là nữ tử sắp trở thành Hoàng phi Lam Vũ, tất nhiên sẽ khác với những người khác. Ở trong mắt hắn, vị hoàng tử mà ngay cả quốc gia ngay cả phụ hoàng của chính y cũng không cần, càng chẳng là cái gì tại trong hoàng cung tôn quý của Lam Vũ. Bộ dạng khả quan một chút, có lẽ còn được đế vương lâm hạnh, phong làm “Thượng quân”, địa vị ngang với quý nhân trong đám phi tần là nữ tử. Bộ dạng bình thường, cũng chỉ có thể bị ném vào góc nào đó, có lẽ cho tới khi chết già, cũng không thể trở lại cố hương của chính mình. Hiển nhiên, vị thiếu niên chỉ có thể coi như thanh tú đứng trước mặt này không thuộc loại mỹ nhân có thể được đế quân sủng hạnh.

Thanh Nguyệt đứng ở phía sau Thiếu Ly Du im lặng cắn chặt môi không nói gì. Thiếu Ly Du nhạy cảm, nhận thấy sự bất an của thị nữ, vì thế nhẹ giọng nói: “Người liền ở đây chờ ta, không thể sinh sự.” Thanh Nguyệt ngẩng đầu nhìn chủ tử một cái, cuối cùng gật gật đầu.

Thiếu Ly Du quay người lại nhìn vị sứ thần đang từ cao nhìn xuống kia, bỗng nhiên cong lên khóe môi, lộ ra một nụ cười khê.

Trong suốt hành trình sứ thần kia cũng chưa từng gặp qua thiếu niên đáng thương sắp trở thành chất tử này lộ ra vẻ mặt nào ngoại trừ thần thờ cùng bị thương, vì thế khuôn mặt không coi như xinh đẹp lại càng không có nét gì đặc biệt. Mà giờ phút này, lại thấy gương mặt vốn chỉ có thể coi như thanh tú bị nụ cười nhẹ nhàng kia tô điểm, bỗng dưng lại sinh ra một chút phong tình. Trong con mắt thần thờ lúc này lại giống như hắc diệu thạch lóe ra ánh sáng thu hút lòng người, trong nhu mang mị (trong sự mềm mại mang theo mị hoặc), sóng mắt xoay chuyển, khiến người khác bất tri bất giác liền sa vào.

Thiếu Ly Du thấy vẻ mặt sứ thần bắt đầu mê mang, ý cười bên môi càng đậm, ánh mắt lại lập tức thu lại ánh sáng, vẻ mặt chuyển sang sợ sệt: “Đại nhân, Ly Du hiểu được.”

Sứ thần kia nghe tiếng thì giật mình, nhất thời có chút hoảng hốt, tập trung nhìn lại, làm sao còn cái gì phong tình, vẫn là dung mạo bình thường không gì đặc biệt của Thiếu Ly Du mà thôi.

Sứ thần lấy lại bình tĩnh, phát tay ống tay áo, liền đi vào phía trong đại điện.

Nghe đồn đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi từng bị Tiên đế biếm vi thứ dân đuổi ra hoàng cung. Nhưng khi tiên đế băng hà, triều đình hỗn loạn, Dạ Quân Hi lại dẫn theo đội quân khổng lồ không biết từ đâu mà đến trong vòng một đêm đánh chiếm hoàng cung, đi lên đế vị, lại ở mấy tháng ngăn ngừa trấn chỉnh triều cương, bình định nổi loạn, hoàn toàn tiêu diệt dã tâm nhân lúc rối loạn mà xâm chiếm của Thụy Hoa đế quốc – một đế quốc khác nằm phía đông trên đại lục này. Văn võ trong triều cùng dân chúng Lam Vũ ai cũng ca tụng Dạ Quân Hi là thiên cổ minh quân (vị vua anh minh nghìn đời). Mà được thế nhân tán tụng cũng không chỉ là sự thánh minh hiền đức của Dạ Quân Hi mà còn cả sự phong lưu bạc tình, tâm ngoan thủ lạt của hắn.

Dân gian đồn đại rất nhiều, khiến Thiếu Ly Du không khỏi đối với vị đế quân Lam Vũ này sinh ra vài phần hứng thú. Lần này cố ý lấy danh nghĩa chất tử theo sứ thần tiến vào Lam Vũ, một trong những mục đích chính là muốn nhìn xem vị đế quân trong truyền thuyết này.

Lam Vũ đại điện chính là nghị chính điện (nơi bàn luận việc nước) mà ngày thường đế quân của đế quốc Lam Vũ cùng văn võ bá quan thương nghị quốc gia đại sự. Vừa mới tiến vào, đã có thể cảm thấy một luồng khí thế uy nghiêm trang trọng phả vào mặt. Nhìn trên cột trụ vàng chống đỡ đại điện, quần quanh nó chính là ngũ trảo (năm móng) kim long đầy uy vũ – đây là hình tượng trang trí chỉ có đế quốc mới có thể sử dụng, đại điện có quyền lực tối thượng của đế quân. Diệu quốc chỉ là nước phụ thuộc, biểu tượng cho quốc quân cũng là rồng, nhưng chỉ có tứ trảo mà thôi.

Thiếu Ly Du cúi đầu, không vội vã nhìn xem bộ dáng Dạ Quân Hi rốt cuộc là như thế nào, đi theo phía sau Thiếu Như Nguyệt, theo nàng và sứ thần cùng nhau khom người quỳ xuống. Chợt nghe đến sứ thần kia

cao giọng nói: “Nhờ thiên uy của bệ hạ phù hộ, vi thần may mắn không làm nhục mệnh, cùng Trưởng công chúa và Thất hoàng tử Diệu quốc hướng ngô hoàng phục mệnh.” (báo cáo lại sau khi xong nhiệm vụ)

“Ái khanh vất vả, bình thân đi, trăm có thưởng.” Phía trên truyền đến lời đáp lại của đế quân Lam Vũ. Tiếng nói hơi có chút trầm thấp, mang theo khí phách vương giả, khiến tâm thần kẻ khác chấn động. Nhưng không biết vì sao, mang theo chút tùy tính, làm cho người ta không thể cân nhắc.

“Tạ chủ long ân!” Sứ thần tiếp tục cúi lạy thật sâu, lúc này mới đứng dậy.

Thiến Ly Du cũng đứng dậy theo, lén lút ngẩng đầu, lại chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một mảnh góc áo của đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi trên đế tòa cao cao tại thượng.

Nam nhân trên đế tòa thần nhiên tự đắc vuốt ve huyết ngọc ban chỉ (nhẫn đeo ngón cái bằng huyết ngọc) trên ngón tay, quan sát thiếu nữ y phục lộng lẫy cùng thiếu niên có chút kém cỏi hơn tỷ tỷ mình kia, khóe môi cong lên một chút. Quốc chủ Diệu quốc một lần tặng liền một đôi trai gái tiến đến đám hỏi, bất luận mục đích vì sao, hai người này cũng rất thú vị.

Suy tư một lát, Dạ Quân Hi từ từ mở tôn khẩu (cái miệng cao quý): “Trưởng công chúa cùng Thất hoàng tử đường xa mà đến, tối nay ban thưởng yến, hậu cung cùng quần thần, đều tới đón tiếp Trưởng công chúa cùng Thất hoàng tử.”

Quần thần nghe vậy lập tức liền quỳ lên mặt đất: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Quỳ gối ở chính giữa, Thiến Ly Du buông xuống mi mắt. Xem ra tương lại tại trong cung Lam Vũ rất cuộc sẽ như thế nào, hoàn toàn dựa vào buổi cung yến tối nay...

Lần đầu gặp nhau a~ :”>

Huyết ngọc ban chỉ (*) là cái này nó là nhẫn đeo ngón cái.

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/huye1babft-nge1bb8dc-ban-che1bb89-1.jpeg)

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/huye1babft-nge1bb8dc-ban-che1bb89-2.jpg)

Hắc diệu thạch

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/he1baafc-die1bb87u-the1baa1ch.jpeg)

2. Chương 2: Như Nguyệt

Sắc trời còn rất sớm, cách lúc bắt đầu cung yến còn có ba canh giờ. Thiến Như Nguyệt và người hầu được an bài tới một tòa Thiên điện để nghỉ ngơi.

Khi Thiến Ly Du cùng Thanh Nguyệt hai chủ tớ bước vào cửa điện, thì Thiến Như Nguyệt đã muốn gỡ bỏ mũ phượng khăn quàng, thay một bộ cung trang nhẹ nhàng. Không có những vật trời buộc ấy, “Diệu quốc minh châu” thiếu đi vài phần đoan trang, thêm vài phần xinh đẹp động lòng người. Chỉ tiếc giờ phút này vẻ mặt nàng âm trầm, lớn tiếng răn dạy thị nữ đứng bên, tính tình ngang ngược kiêu ngạo hiển lộ không sót chút nào.

Thiến Ly Du dừng chân một chút, nhìn thiếu nữ tươi đẹp như hoa đào kia, bên môi gợi lên mỉm cười. Thiến Như Nguyệt cho dù xinh đẹp, nhưng còn tuổi nhỏ, vẫn có chút tâm tình hài tử. Bộ dáng nổi giận dề dề lúc này, đơn giản là vì hôm nay ở trên đại điện nhìn thấy đế quân Lam Vũ, đối phương lại không coi trọng mỹ mạo của nàng, lạnh nhạt với nàng, lúc này mới tìm thị nữ vô tội tới trút giận mà thôi. Đường đường “Diệu quốc minh châu”, ở Diệu quốc đi đến đâu đều được tôn thờ, chưa bao giờ phải chịu loại ủy khuất này.

Thiến Ly Du không để ý tới nàng, đi thẳng vào trong điện, tìm ghế dựa cứ thế ngồi xuống.

Thiến Như Nguyệt mắng đủ rồi liền khoát tay làm cho thị nữ kia lui sang một bên, bưng lên chén trà trên bàn nhấp một ngụm nhỏ. Đôi mắt đẹp đảo qua, liếc nhìn thấy Thiến Ly Du thản nhiên ngồi cách đó không xa, lạnh lùng nói: “Thiến Ly Du, nhìn thấy bản cung vì sao không hành lễ? Chẳng lẽ mẫu phi mất sớm của người ngay cả những lễ nghi cơ bản này cũng chưa từng dạy cho người sao?”

Thiến Như Nguyệt là Trưởng công chúa của hoàng hậu, thân phận tôn quý, từ nhỏ ở trong cung đã quen ngang ngược. Mà mẫu phi Thiến Ly Du lại xuất thân thấp kém chỉ là thiên kim tiểu thư của một thương nhân, lại ở năm y gần mười tuổi liền chết bệnh, cho nên y mặc dù mang danh Thất hoàng tử, nhưng cũng không có chút địa vị.

Cứ nghĩ tới thứ “Hoàng đệ” thân phận ti tiện này nhưng lại cùng chính mình tiến đến Lam Vũ cùng để quân Lam Vũ danh vang thiên hạ đám hỏi, cũng có thể giống nàng trở thành hậu phi của đế quân Lam Vũ, Thiến Như Nguyệt ngay từ đầu liền cực kỳ không muốn. Thế nhưng đây lại là đại sự trong triều, quốc quân Diêu quốc cùng quần thần đã quyết như thế, cho dù Thiến Như Nguyệt dù không muốn, thì nàng cũng không được phép khoa tay múa chân với việc này. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Thiến Ly Du quang minh chính đại cùng ngồi cùng ăn với nàng, Thiến Như Nguyệt càng thêm giận không thể át.

Thiến Ly Du không trả lời, trong lòng đã có chút tức giận – cuộc đời này từ năm mười bốn tuổi, y vì sinh tồn trong hậu cung Diêu quốc mà sắm vai Thất hoàng tử yếu đuối vô năng, không gì đặc biệt, người khác xa lánh thế nào y không lo, nhưng y không muốn nghe bất luận kẻ nào bất kính với mẫu phi đã chết đi của y, dù sao đó là nữ nhân cho y sinh mạng mới, cũng là người quan trọng nhất trong số vài người ít ỏi mà y quan tâm trên thế giới này.

Thiến Ly Du tiếp nhận chén trà mà Thanh Nguyệt dâng lên, nhấp một ngụm nhỏ, thu lại lãnh ý hiện lên trong đáy mắt. Nhưng nghĩ tới, chỉ bằng tính tình ngang ngược kiêu ngạo của Thiến Như Nguyệt, không cần y phải động thủ, hậu cung ăn tươi nuốt sống của đế quốc Lam Vũ không sớm thì muộn cũng có thể khiến nàng thi cốt vô tồn, cần gì phải tức giận vì chuyện không cần thiết đâu? Còn không bằng nương thân phận công chúa tới hòa thân, hảo hảo lợi dụng nàng một lần.....

Thiến Ly Du nghĩ như thế, trên mặt hiện ra một nụ cười thản nhiên: “Cho dù là Diêu quốc minh châu nhưng ở trong hậu cung mỹ nhân như mây của đế quân Lam Vũ thì cũng không tính là gì, ta khuyên Hoàng tỷ chớ nên biểu hiện tính tình công chúa ở đây. Tại trong hoàng cung Lam Vũ này, vẫn nên thận trọng lời nói việc làm thì hơn.”

“Câm miệng! Luân được đến phiên người giáo huấn bản cung?!” Thiến Như Nguyệt nghe vậy kinh sợ, trong cơn giận rồi lại hơn vài phần chột dạ cùng sầu lo. Nàng biết Thiến Ly Du cũng không nói sai.

Từ ngày biết chính mình sẽ gả cho đương kim đế quân Lam Vũ giàu có và nổi danh làm phi tử, Thiến Như Nguyệt đã tưởng tượng ra vô số hình ảnh về lần đầu tiên nàng cùng hắn gặp nhau – nàng đội mũ phượng đeo khăn quàng vai và vị phu quân tương lai của nàng sẽ vươn tay kéo ra châu liêm che trước mặt nàng, ôm lấy nàng đi lên ngai vàng đứng trên vạn người kia – nhưng hôm nay, giấc mộng của nàng lại lạnh yên mà vỡ vụn. Đừng nói là một chút ôn nhu, nam nhân nghiêng người dựa trên đế tọa kia căn bản ngay cả con mắt cũng chưa từng liếc qua nàng lấy một lần. Như vậy bảo nàng làm sao chịu đựng được?

“Hoàng tỷ cần gì phải tức giận với ta? Tại hoàng cung Lam Vũ, cho dù người là Diêu quốc minh châu danh vang thiên hạ, thì cũng lẻ loi một mình, để mặc cho người của đế quốc Lam Vũ chà xát vè nặn mà thôi, bên trong hậu cung có bao nhiêu sài lang hổ báo đang chờ người lại càng không thể biết.” Thiến Ly Du vừa lòng nhìn thấy sắc mặt Thiến Như Nguyệt biến đổi, y nói tiếp, “Chẳng bằng người ta hai người tỷ đệ một lòng, phù trợ lẫn nhau, nói không chừng còn có chuyển cơ (cơ hội xoay chuyển).”

“Hừ ~ bất quá là một kẻ có tướng mạo thường thường, không gì đặc biệt, người có tư cách gì cùng bản cung đàm luận ‘tương trợ lẫn nhau’?” Thiến Như Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Chỉ bằng khuôn mặt này của người, muốn dành được yêu thích của đế quân quả thực là người si nói mộng. Nhiều lắm cũng chỉ có thể coi như một cái luyện sủng mà thôi!”

Nghe đến hai chữ “luyện sủng”, đôi mắt mang cười của Thiến Ly Du xẹt qua một tia mông lung, nhưng không có ai phát hiện. Ngược lại Thanh Nguyệt về mặt tức giận, đang muốn mở miệng lại bị Thiến Ly Du ngăn cản.

“Như thế nào, bản cung nói sai sao? Thân là nam tử lại hầu hạ dưới khố nam nhân khác, không phải luyện sủng thì là cái gì?” Thiển Như Nguyệt cao ngạo nâng đầu, vẻ mặt chứa đầy xem thường cùng khinh miệt nhìn về phía Thiển Ly Du.

“Hoàng tử nếu đã biết thân là nam nhân hầu hạ dưới khố nam nhân khác là luyện sủng, ta sao lại không biết những điều này? Huống chi ta không có dung mạo như hoàng tử, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta lại không biết tự lượng sức mình đi tranh đoạt để quân Lam Vũ kia sao?”

Thiển Như Nguyệt nghe vậy, sắc mặt hơi nguôi đi, nhưng vẫn âm trầm như trước: “Ngươi muốn làm như thế nào?”

Thiển Ly Du cong môi cười, đứng dậy đem Thanh Nguyệt kéo ra phía sau, đi gần lại phía Thiển Như Nguyệt vài bước: “Lần này tới Lam Vũ, hoàng tử không chỉ là xuất giá, mà trên lưng còn mang trách nhiệm vì Diệ quốc khẩn cầu để quân Lam Vũ che chở, ta nói có đúng không?”

Thiển Như Nguyệt gật gật đầu. Thiển Ly Du nói tiếp: “Phụ hoàng để cho ta cùng đi, đơn giản là vì muốn nhiều người thôi. Hoàng tử chính là Diệ quốc minh châu, ngươi mới là người mà Diệ quốc đặt cược nhiều nhất. Nhưng trong hậu cung Lam Vũ nguy hiểm trùng trùng, muốn đạt được ưu ái của đế quân khó như lên trời. Ngươi ta chính là tỷ đệ cùng cha, giữa ngươi ta sao có thể có khoảng cách?”

“Thiển Ly Du, có chuyện gì nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.” Thiển Như Nguyệt nghe được đến đây, trong lòng cảm thấy ở trong cung Diệ quốc vị Thất hoàng đệ giống như người tàng hình này tựa hồ đều không phải đơn giản như vậy, không khỏi đi vài bước về phía trước, bày ra tư thái thể hiện vài phần tín nhiệm.

Ý cười bên môi Thiển Ly Du càng sâu, trong đôi mắt hắc diệp thạch sóng gió lưu chuyển, chiếu vào trong mắt đối phương lại thêm vài tia gọn sóng không thể phát hiện, mà Thiển Như Nguyệt kia bất tri bất giác đã tiến gần thêm vài bước, đi tới trước mặt Thiển Ly Du.

“Hoàng tử tuy đẹp, bắt quá lại sống từ nhỏ trong thâm cung, xung quanh đều là công chúa tần phi bà vú thị nữ, sợ rằng không hiểu rõ được tâm tư của nam nhân. Mỹ mạo có thể bắt lấy ánh mắt nam nhân, nhưng chỉ là tạm thời, không thể dài lâu. Chỉ có hiểu được suy nghĩ trong lòng nam nhân, mới có thể nắm chặt lấy trái tim của nam nhân, từ nay về sau độc sủng hậu cung...”

Thiển Ly Du thấp giọng nói xong, mỉm cười ngoắc để Thiển Như Nguyệt đưa lỗ tai lại đây. Thiển Như Nguyệt ngơ ngác nhìn y, cuối cùng chậm rãi nghiêng mặt tiến đến gần Thiển Ly Du.

Trong điện những thị nữ người hầu đi theo Thiển Như Nguyệt mà đến cùng hai mặt nhìn nhau, không biết vị Thất hoàng tử từ trước đến nay bình thường không gì đặc biệt này vì sao có thể thuyết phục được Trưởng công chúa kiêu ngạo ngang ngược. Chỉ có Thanh Nguyệt đứng một bên là trong lòng hiểu được vài phần, trên mặt lộ ra mỉm cười – nhiếp hồn thuật của chủ tử, càng ngày càng như hỏa thuần thanh (đạt đến trình độ cao) a...

3. Chương 3: Cung Yên

Trời chiều ngả về tây, đèn hoa trong cung bắt đầu sáng lên. Để cung Lam Vũ vào ban đêm so với ban ngày càng thêm hùng vĩ trang nghiêm, tường vây cao ngất ngần cách để cung và sự huyền ảo bên ngoài.

Nhưng tối nay, trên Ngự Lan đài ở giữa hồ đang có rất nhiều người di chuyển, đèn đuốc sáng trưng, tiếng ca múa cười vui vang lên không ngừng khiến hậu cung từ trước đến nay vốn yên tĩnh im lặng tăng thêm chút sắc thái náo nhiệt.

Nhân vật chính của đêm nay – Trưởng công chúa Diệ quốc Thiển Như Nguyệt mặc một bộ cung trang pha đủ phong thái Diệ quốc, đường cong tuyệt đẹp, trên cổ trắng nõn đeo chiếc vòng được điêu khắc từ tử tô thạch quý báu mà chỉ có Diệ quốc mới chế tạo.

Giờ phút này Thiển Như Nguyệt đang ngồi ở bên phải đế tòa của Dạ Quân Hi, không quan tâm nhiều tới dáng điệu phong tình vạn chủng của vũ cơ Lam Vũ, nàng bưng lên ly rượu trước mặt nhấp mấy ngụm nhỏ. Chỉ có Thiển Ly Du ngồi bên cạnh mới nhìn ra, Thiển Như Nguyệt bề ngoài bình tĩnh lạnh nhạt mà bên trong có bao nhiêu căng thẳng, ngay cả đầu ngón tay hơi hơi lộ ra khỏi tay áo cũng đang nhẹ nhẹ run rẩy.

Thiển Ly Du khẽ nhíu mày, ngẩng đầu âm thầm liếc nhìn Dạ Quân Hi đang nghiêng người ngồi trên đế toàn kia.

Trước đó tại trong triều đình, Thiển Ly Du vẫn cúi đầu, chỉ thoáng nhìn qua góc áo Dạ Quân Hi, không dám ngẩng đầu. Tới tận vừa rồi khi cung yến bắt đầu, y mới nhìn rõ vị đế quân Lam Vũ danh vang thiên hạ này rốt cuộc bộ dáng là như thế nào.

Vén vén chỉ liếc mắt một cái, liền làm cho y kinh hãi không thôi.

Huyền sắc (màu đen) long bào đại diện cho Hoàng thất Lam Vũ mặc trên người vị đế quân quyền khuynh thiên hạ. Ngũ thảo kim long được thêu bởi tơ vàng hiển hiện phía trên. Một thân long bào huyền sắc thêu kim long này đã là vô cùng gây chú ý, mặc ở trên người người khác có lẽ có thể tăng thêm vài phần chí khí uy nghiêm, nhưng mặc trên người Dạ Quân Hi, lại chỉ có thể trở thành một thứ trang sức bình thường! Tư thế lười biếng nghiêng người tựa lên tay vịn kia, cũng đã khiến khí thế duy ngã độc tôn hiển lộ trọn vẹn.

Theo Thiển Ly Du, những thứ gọi là “nghe đồn” đa số đều là khuyếch đại sự thật, nhưng Thiển Ly Du không thể không thừa nhận, vị đế quân Lam Vũ này so với lời đồn, chỉ có hơn chứ không có kém. Nhất là đôi mắt phượng kia không chút để ý liếc qua một cái, sắc bén giống như có thể nhìn thấu lòng người, khiến người ta không rét mà run.

Là thiên nhân hạ phàm, hay yêu nghiệt xuất thế? (chời ơi, ta kết câu này quá à)

Chỉ là thấy dung mạo, chưa biết thủ đoạn, trong lòng Thiển Ly Du đã không khỏi lo lắng – ở dưới mí mắt nam nhân này, y không chắc mình có thể tìm được thứ y muốn tìm.

Ánh mắt không chút để ý đảo qua, mang theo chút ý tứ tìm tòi cùng cảm giác áp bách như cổ ý rồi lại giống vô tình phát ra, Thiển Ly Du bị đánh gãy suy nghĩ trong lòng, bàn tay dẫu dưới tay áo không khỏi nắm chặt.

Dạ Quân Hi một tay nâng cầm, một tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, ánh mắt dao động giữa Thiển Ly Du và Thiển Như Nguyệt.

Trong hồ lô của Diệu quốc quốc quân bán cái gì được, Dạ Quân Hi chính là nhất thanh nhị sở. Nhưng bằng vào hai cái trĩ nhân (trẻ con) liền muốn thu lợi từ tay hắn thì cũng quá mức viễn vông. Ngay cả Diệu quốc minh châu trong truyền thuyết, thì bất quá là cái nữ nhân thôi, so với phi tần trong hậu cung của hắn, chỉ là trẻ tuổi mạo mỹ hơn một chút, còn lại cũng giống nhau như đúc.

Nhưng mà nghe nói hôm nay bên trong Thiên điện hai người này tựa hồ đã xảy ra một chút chuyện thú vị, cuộc tranh luận của thiếu nữ xinh đẹp ra vẻ lạnh nhạt bình tĩnh cùng thiếu niên vẫn đang cúi đầu không biết suy nghĩ chuyện gì kia làm cho hắn nổi lên chút hưng trí – nhất là vị Thất hoàng tử Diệu quốc tên gọi Thiển Ly Du kia....

Sớm có mật báo nói vị Thất hoàng tử này ở Diệu quốc trong cung giống như tàng hình, vô quyền vô thế, yếu đuối đáng thương. Nhưng chuyện hôm nay xảy ra, lại khiến Dạ Quân Hi không thể không nghi ngờ thám tử mà hắn phái đi Diệu quốc. Nếu không phải quốc quân Diệu quốc cố ý dấu diếm, âm thầm bồi dưỡng Thất hoàng tử, thì chính là do bản thân Thiển Ly Du đã có chỗ hơn người..... Cho dù là loại nào, đều khiến cho hắn tràn đầy hưng trí.

Không biết bao lâu, trên điện rượu đã quá ba tuần, chúng thần cùng hậu cung tần phi hoàng tử công chúa cũng bắt đầu trở nên phóng túng. Một khúc ca múa xong, đoàn vũ cơ khom người lui ra.

Dạ Quân Hi một ngụm uống cạn rượu ngon trong chén, khoe môi lạnh lẽo gợi lên một ý cười khiến người ta kinh hãi khiếp sợ – trò hay sắp bắt đầu rồi.

Quả nhiên, liền thấy một vị triều thần bưng chén rượu đi lên phía trước, trước khom người hành lễ với đế quân, tiếp theo nói với Thiển Như Nguyệt cùng Thiển Ly Du: “Vi thần Lễ bộ thượng thư Chung Tấn Chi

kính công chúa cùng Thất hoàng tử một ly.”

Thiếu Như Nguyệt liếc mắt nhìn Thiếu Ly Du ngồi bên, chỉ thấy trong đôi mắt hắc diệu thạch mang theo ý cười liếc nhìn mình, chỉ là chớp mắt không người phát hiện, liền giơ lên chén rượu đáp: “Không dám nhận, làm phiền đại nhân.” Nói xong liền uống một hơi cạn sạch. Cử chỉ của Thiếu Như Nguyệt tao nhã hào phóng, dẫn theo vài phần phóng khoáng, hơn nữa cộng thêm dung mạo xuất chúng kia, vị triều thần đến kính rượu bị đôi mắt hạnh (mắt hình quả hạnh) trong veo như nước kia thoáng nhìn mang theo chút lạnh ý, trong nháy mắt giống như đánh mất hồn, giật mình ngơ ngác, ngay cả những người nhìn chăm chăm chờ xem kịch vui cũng đều bị kinh sợ tâm hồn.

Thiếu Ly Du thấy thế trong lòng không khỏi cười khê, xem ra có bề ngoài xuất chúng, quả thật hữu dụng.

Bỗng nhiên bên cạnh “ba” một tiếng, thanh âm thanh thúy của đồ sứ bị vỡ vụn làm cho những người đang ngơ ngác phản ứng lại, liền thấy một tên thị nữ đánh vỡ chén rượu, bây giờ sớm quỳ trên mặt đất liên tục cầu xin tha thứ.

“Đứng lên đi, đổi chén rượu khác là được.” Xem lần sự kiêu mị là khí thế không thể phản kháng, Thiếu Ly Du theo thanh âm nhìn lại, đã thấy người nói chuyện chính là nữ tử mặc cung trang ngồi phía bên kia để tòa, có lẽ là phi tần địa vị cao nhất trong hậu cung Lam Vũ.

Theo Thiếu Ly Du biết, Dạ Quân Hi đăng cơ mấy năm, chưa lập hậu, bên trong hậu cung nắm quyền lớn nhất chính là con gái của Thừa tướng Lam Vũ – Liên quý phi. Thiếu Ly Du âm thầm liếc nhìn nàng kia một cái, hẳn là một nữ tử đã qua song thập (hai mươi) lại vẫn tươi tắn như mười sáu, chỉ có sự lạnh lẽo thấu xương cùng bình tĩnh trong mắt mới có thể nhìn ra tuổi thật của nàng.

Thiếu Ly Du nhạy cảm phát hiện vị Liên quý phi kia đang nhìn vị triều thần tới kính rượu, liền cảm thấy sáng tỏ. Như vậy vị triều thần kia là người thuộc phái Thừa tướng, nhận được lệnh của Liên phi tiến đến thử bọn họ.

Dạ Quân Hi liếc nhìn Liên phi một cái, ý cười trong mắt càng sâu. Chỉ nghe Liên phi mở miệng nói: “Là thị nữ của bản cung đánh nhiều hứng trí của công chúa cùng Thất hoàng tử, bản cung liền kính hai vị một ly, coi như bồi tội, mong nhị vị thứ lỗi.”

“Bồi tội không dám nhận, Quý phi nương nương chiết sát (không chịu nổi, không dám nhận) bản cung.” Thiếu Như Nguyệt mỉm cười, không kiêu ngạo không siểm nhin đáp lại.

Liên phi vẫn bất động thanh sắc, lại đứng dậy nói với Dạ Quân Hi: “Bệ hạ, mỹ danh ‘Diệu quốc minh châu’ của trưởng công chúa có thể nói là vang khắp thiên hạ, nô tỳ sớm nghe nói trưởng công chúa cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông. Nô tỳ cả gan, muốn mời trưởng công chúa chỉ giáo, ý bệ hạ thế nào?”

Thiếu Như Nguyệt nghe vậy không khỏi tâm sinh hờn giận. Nàng đường đường Diệu quốc công chúa, nếu tại trước mặt quần thần Lam Vũ cùng hậu cung lại giống như linh nhân (kép hát) vũ cơ mà biểu diễn, không phải ám chỉ thân phận nàng thấp kém, địa vị ti tiện sao?! Định mở miệng cự tuyệt, lại đột nhiên nhớ tới những lời Thiếu Ly Du đã nói trong Thiên điện – phi tần trong hậu cung của Dạ Quân Hi không có khả năng là hạng người bình thường. Người sắp cùng bọn họ cộng thị nhất phu (cùng chung 1 chồng), bọn họ tất nhiên sẽ tìm cơ hội thăm dò người, làm nhục người. Trên cung yển, tất sẽ có làm khó dễ, phương pháp ứng đối chính là lấy bất biến ứng vạn biến. Phải tránh sinh giận, không thể tranh chấp với bọn họ. Vô luận thế nào, chỉ cần Dạ Quân Hi cao hứng, mục đích của người và ta liền đạt tới.

Thiếu Như Nguyệt nghĩ, quay đầu liếc mắt nhìn Thiếu Ly Du ngồi bên cạnh, chỉ thấy y cũng đang nhìn mình, hơi hơi gật đầu. Vì thế liền cố nén tức giận, chờ nam nhân trên đế tòa quyết định.

Dạ Quân Hi liếc nhìn Liên Phi một cái, lại nhìn Thiếu Như Nguyệt nói: “Trẫm cũng rất muốn kiến thức xem phong thái của ‘Diệu quốc minh châu’. Mong rằng trưởng công chúa không tiếc tài nghệ mới tốt.” Muốn nhìn một chút đôi tỷ đệ này ứng đối như thế nào, Dạ Quân Hi một tay chống cằm, bộ dáng hoàn toàn là chờ xem kịch vui. Mà những triều thần cùng phi tần khác trong điện đã sớm thì thầm với nhau, nghị luận sôi nổi, các loại ánh mắt không ngừng hướng về phía trên người Thiếu Như Nguyệt.

“Nếu đế quân bệ hạ đã mở kim khẩu (miệng vàng), Như Nguyệt tự nhiên là cam tâm tình nguyện. Liền mượn nhạc sĩ một chút.” Thiếu Như Nguyệt buông bình rượu, nâng mắt cười, đứng dậy chậm rãi đi vào

trong điện.

Tiếng đàn sáo vang lên, chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp dáng điệu uyển chuyển, trường tụ (tay áo dài) phiêu phiêu, dưới ánh trăng sáng tỏ giữa hồ, cùng nhạc thanh nhẹ nhàng khởi vũ. Mỗi lần nhắc tay, mỗi lần đá chân, hay chỉ là mỗi lần ngoài đầu lại, đều khiến người khác bị mê hoặc.

Mọi người nhìn không khỏi ngơ ngác, cảm thấy giống như Hằng Nga ở trên Nguyệt cung đang khởi vũ. Mà những tần phi vốn đang ôm tâm tư muốn xem kịch vui dần dần lộ ra ghen tị cùng tức giận, còn sắc mặt của người khởi xướng – Liên quý phi cũng đã tương đối đặc sắc.

Nam nhân phía trên đế tọa nheo lại con ngươi, nhìn thiếu nữ tựa như tiên nữ kia, trong mắt hiện lên một tia u ám.

Một màn này trùng hợp bị Thiển Ly Du liếc mắt nhìn thấy, y nhìn không được mỉm cười. Thiển Ly Du không xem Thiển Như Nguyệt vũ động, mà chỉ cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch,

4. Chương 4: Thượng Quân

Thiển Như Nguyệt vũ một khúc mà khuynh thành, mỹ mà không hoặc, mị mà không ***, cao quý tao nhã, rồi lại có mị lực quyến rũ lòng người.

Một khúc hết, Thiển Như Nguyệt mồ hôi đầm đìa, hơi hơi thở dốc, hướng nam nhân trên đế tọa khom người, nói: “Như Nguyệt bêu xấu.”

Mọi người dường như vẫn còn đang đắm chìm trong dáng vẻ tuyệt vời của Thiển Như Nguyệt, nhất thời trong điện toàn bộ tĩnh lặng. Thiển Như Nguyệt cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng khi ánh mắt rời về phía thiếu niên ngồi bên đế tọa, lại thấy trong đôi mắt hắc diệu thạch của y đã mang theo chút tán dương, lập tức yên lòng, trên mặt cũng khôi phục bình tĩnh.

“Ba, ba, ba.” Dạ Quân Hi nhắc tay vỗ nhẹ, trong lời nói mang theo tiểu ý: “Quả nhiên không hổ là ‘Diệu quốc minh châu’, điệu múa này của Trưởng công chúa, đủ để khiến ánh trăng hôm nay ảm đạm thất sắc a.”

Dạ Quân Hi vừa nói dứt lời, quần thần mới đều phục hồi tinh thần lại, phút chốc thanh âm khen ngợi không ngừng ở trong điện vang lên. Những phi tần khác chỉ có thể nghiêng rằng, trở mắt nhìn nữ tử trẻ tuổi mạo mỹ kia ở trước mặt đế quân bày ra tư thái quyến rũ.

Thiển Ly Du thản nhiên nhìn liếc qua Liên Phi, thấy nàng chỉ giơ lên chén rượu trước mặt nhẹ xuyết một ngụm, trên gương mặt có chút bí hiểm, không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì. Thiển Ly Du thầm than, quả nhiên nữ tử có thể chấp chưởng (quản lý) hậu cung không thể so sánh với những cung phi khác, lòng dạ thâm sâu tuyệt đối không thể khinh thường.

Dạ Quân Hi tựa như hứng trí vô cùng, giọng nói: “Người tới, truyền chỉ. Phong Trưởng công chúa Diệu quốc vi Thục viện, ban thưởng trụ tại Cẩm Y cung.”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, trong lòng Thiển Như Nguyệt đột nhiên nhảy dựng – hậu cung của Dạ Quân Hi không có hoàng hậu, chỉ có một vị quý phi chấp chưởng hậu cung, Thục viện chính là đứng đầu cửu tần, chỉ cần bỏ đi vị quý phi này, được đến vị trí dưới một người trên vạn người kia sẽ dễ như trở bàn tay.

Nghĩ như thế, trong lòng Thiển Như Nguyệt không khỏi sung sướng không thôi, định đứng dậy tạ ơn, lại thỉnh linh nhớ tới lời nói lúc trước của Thiển Ly Du – mỹ nữ trong hậu cung của Dạ Quân Hi giống như cá đã sang sông, nhưng cho dù dung nhan có mỹ miều thể nào cũng sẽ có một ngày già đi, những ví dụ về hồng nhan vị lão ân tiên đoạn (mỹ nhân chưa già mà đã bị thất sủng) người ta thấy được còn ít sao? Nếu muốn tại nơi đây bộc lộ khả năng, thì phải bắt đồng với người khác. Tới nay vô luận Dạ Quân Hi phong người thành gì, nhất định không được biểu hiện quá mức vui sướng. Những người muốn cỡi y sam trước mặt Dạ Quân Hi nhiều lắm, người phải cho hắn nếm thử chút tư vị bị lãnh đạm. Cái gọi là lạt mềm buộc chặt, nam nhân đều bị thu phục bởi cái dạng này.

Thiến Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn dung nhan tà mị và mắt phượng mỉm cười kia của Lam Vũ đế quân, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt thêm vài phần nhiệt độ, vội vàng cúi đầu âm thầm hít sâu một hơi, lúc này mới đứng dậy, giọng nói lãnh đạm: “Tạ ơn bệ hạ ưu ái.”

Dạ Quân Hi nhướn mày, hiển nhiên là đối với phản ứng của Thiến Như Nguyệt có chút ngoài ý liệu, quả thực hứng thú đối với nàng cũng tăng thêm. Nhưng mắt phượng vừa chuyển, quét về thiểu niên ngồi cạnh Thiến Như Nguyệt vẫn bảo trì im lặng kia. Mỹ nhân ở bên tất nhiên là không tồi, nhưng so với mỹ nhân, hẳn lại càng thích người thú vị.

Khóe môi gợi lên một nụ cười không có hảo ý, Dạ Quân Hi giật giật ngón tay, bên cạnh liền có một người im lặng lui ra.

Không bao lâu, một cung phi nhận được mệnh lệnh mở miệng nói: “Vũ kĩ của Thục viện nương nương có thể nói là thiên hạ vô song, như vậy Thất hoàng tử có lẽ cũng có tuyệt kĩ đi. Nô tì đang vận phần tò mò, muốn được mở rộng tầm mắt đâu...”

Thiến Ly Du có chút kinh ngạc, nhướn mày lại. Vốn tưởng rằng sự tồn tại của Thiến Như Nguyệt gây chú ý như vậy, sẽ không ai chú ý tới một người im lặng và không có gì đặc biệt như y. Giương mắt nhìn về phía cung phi vừa mở miệng, cách để tòng không xa, có lẽ thân phận cũng không thấp vì sao phải tự thân xuất mã làm khó y?

Nhưng chờ không kịp cho Thiến Ly Du suy tính kĩ càng, toàn bộ ca múa trên điện đã dừng lại, hàng trăm ánh mắt nhìn chăm chú vào y, Thiến Như Nguyệt ngồi một bên cũng hiện ra thần sắc lo lắng – nếu Thiến Ly Du làm mất mặt trên đại điện này, như vậy không chỉ y mà ngay cả nàng cũng bị liên lụy.

Thiến Ly Du không để ý tới đủ loại ánh mắt, nhưng không cách nào xem nhẹ cảm giác áp bách của người đang ngồi trên đế tọa, thâm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ Dạ Quân Hi muốn thử y? Nghĩ thế, Thiến Ly Du nhìn không được cảm thấy có chút đau đầu. Bất quá giờ phút này, y cũng là đâm lao thì phải theo lao. Mọi người nhìn trừng trừng, y không thể tiếp tục vô cớ bảo trì trầm mặc.

Thiến Ly Du buông xuống con người, nhưng một tia ánh sáng lại chợt lóe lên trong đôi mắt hắc diệu thạch.

Đang lúc mọi người đều đợi Thiến Ly Du lên đài, chợt nghe thấy tiếng một nữ tử thét chói tai cắt ngang sự im lặng trong đại điện: “Làm càn, người muốn làm gì?! A! Người tới, người tới!”

Mọi người hoảng sợ nhìn lại phía tiếng la, đã thấy một vị cung phi mặc hoa phục, giờ phút này đang chặt vật che chở ngực mình, búi tóc có chút tán loạn, vẻ mặt vô cùng kinh sợ. Mà đứng trước mặt nàng, là một gã triều thần, bị mấy thị nữ của vị phi tử kia ngăn lại, nhưng vẫn muốn vươn tay về phía trước để chạm đến vị phi tử kia.

Tất cả mọi người sợ ngây người – trước mặt đế quân lại mưu đồ quấy rối hậu cung phi tần, người này là không muốn sống nữa sao?

Dạ Quân Hi nhướn chặt mày lại, lạnh lùng nói: “Bắt!” Lập tức liền có vài tên thị vệ tiến đến, đem tên triều thần kia đè xuống, đưa tới chính giữa đại điện quỳ gối phía trước đế tọa, bị bắt ngắc đầu, mọi người không khỏi hút vào một luồng khí lạnh – chỉ thấy vị triều thần dám cả gan ở trước mặt đế quân đùa giỡn cung phi chính là vị sứ thần đi sứ Diệu quốc, người mang về Diệu quốc trưởng công chúa cùng Thất hoàng tử.

Vị cung phi kia vừa tức giận vừa xấu hổ, nhìn không được ôm mặt khóc to lên. Dạ Quân Hi chán ghét khoát tay áo, tức khắc vài tên thị nữ liền nâng đỡ chủ tử của các nàng đi qua Thiên môn ly khai Ngự Lan đài.

“Thật to gan, ngay cả phi tử của trẫm cũng dám xúc phạm. Thần tử như thế giữ lại làm gì?” Dạ Quân Hi lạnh lùng nói.

Nhưng mà vị sứ thần kia lại giống như đang say rượu, ngay cả quỳ đều không quỳ nổi, nếu không có thị vệ áp chế hai bên, chỉ sợ giờ phút này đã giống như một đám bùn nhũn ra trên mặt đất.

Thiến Ly Du trầm tĩnh nhìn hết thấy những gì đang xảy ra, trong lòng lạnh lùng cười. Ban ngày hạ ám thị sứ thần kia, vốn chỉ nghĩ trừng phạt một chút, để giải tỏa nỗi bức dọc mà trên đường gặp phải. Hiện giờ lại vừa lúc lấy ra đánh gãy cung yển, giải vây cho chính mình, có trách cũng chỉ trách vận khí của vị sứ thần này không tốt mà thôi.

“Tha đi xuống, tỉnh lại sau liền xử trảm đi.” Dạ Quân Hi khinh phiêu đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ) mà hạ lệnh, trong khảm khắc một mạng người liền cứ thế hồi phi yên diệt (tan thành tro bụi). Sứ thần kia vẫn không biết chút gì khi bị tha khỏi Ngự Lan đài, mọi người không dám thở mạnh thành tiếng, cũng không người dám biện hộ cho hắn, sợ đắc tội với đế quân, gặp tội liên đới (liên lụy). Vụ việc ồn ào kết thúc, mọi người đối với buổi cung yến vốn vui mừng này cũng đã không còn hưng trí, cũng nơm nớp lo sợ không dám tiếp tục phóng dăng.

Dạ Quân Hi có chút cụt hứng, liếc mắt nhìn Thiển Ly Du vẫn đang tự châm tự ẩm (tự rót tự uống), nghĩ thầm muốn thăm dò thiếu niên này, còn nhiều cơ hội, cũng không vội vã ngay lúc này. Nghĩ như thế chỉ nên hắn chỉ nói: “Xem ra muốn kiến thức tuyệt kỹ của Thất hoàng tử, cũng chỉ có thể đợi tới khi khác. Truyền chỉ, phong Thiển Ly Du vi Thượng quân, ban thưởng trụ tại Cẩm Lan cung.” Sau đó liền phân phó yến hội đã tan, mà đêm nay, tự nhiên là bãi giá Cẩm Y cung, lâm hạnh Thục Viện mà hắn tân phong – Thiển Như Nguyệt.

Được Dạ Quân Hi kéo vào trong ngực, Thiển Như Nguyệt đã sớm quên hết những gì Thiển Ly Du nói, tư thái của tiểu nữ nhân hiển lộ trọn vẹn.

Tại trong lòng ngực một nam nhân quân lâm thiên hạ như thế, Thiển Ly Du cũng không trông cậy Thiển Như Nguyệt có thể ứng đối tự nhiên, cung yến tối nay cũng đã thành công ứng phó qua, như vậy cũng đã đủ. Về phần sau này trong Lam Vũ hậu cung Thiển Như Nguyệt có thể vững vàng ngồi trên vị trí kia không, liền chỉ có thể trông cậy vào vận may của nàng.

Thiển Ly Du âm thầm nhìn về phía Dạ Quân Hi và Thiển Như Nguyệt, sau đó liền cùng Thanh Nguyệt đang chờ ở bên ngoài Ngự Lan đài đi theo thị nữ dẫn đường tới nơi Dạ Quân Hi ban thưởng trụ – Cẩm Lan cung.

5. Chương 5: Kỳ Hoạch

Từ trăm năm Lam Vũ đế quốc khai quốc tới nay, ngoại trừ vị đế quân khai quốc thì đương kim đế quân Dạ Quân Hi không thể nghi ngờ chính là vị đế quân nổi danh nhất. Trên thế gian chuyện kể về hắn hùng tài thao lược thế nào, túc trí đa mưu ra sao, thậm chí cả thủ đoạn âm ngoan độc ác đến mức nào cũng đều được truyền tụng rộng rãi. Nhưng không chỉ về tài trị quốc, được truyền lưu rộng nhất chính là sự phong lưu bạc tình của hắn. Điểm này, chỉ cần nhìn hậu cung khổng lồ ở Lam Vũ là có thể tìm ra manh mối.

Dạ Quân Hi nam nữ bất kị, hậu cung bên trong ngoài các cung điện bên Đông uyển là để các phi tần bình thường ở lại, cũng có Tây uyển nơi ở của các nam phi, Dạ Quân Hi tự mình ban thưởng danh Cẩm Lan Cung. Nói là một cung bên trong cũng có hơn mười tòa biệt viện chằng chịt, đã cư ngụ mười vị Thượng quân nam phi cùng vô số những luyến sủng chưa được sắc phong.

“Khởi bẩm thượng quân, nơi này chính là Uyển Anh điện mà bệ hạ đã ban tặng cho ngài cư ngụ.” Đám thị nữ dẫn đường ngừng lại trước một tòa trạch viện (nhà có sân) tương đối quy mô, trong đó một người thoát nhìn tuổi tương đối lớn, hắn là thị nữ chủ sự cung kính nói với Thiển Ly Du, “Tiểu nhân tên Tô Thụy, chính là tổng quản thị nữ nơi này, phụng mệnh đế quân phụng dưỡng thượng quân. Chủ tử tại thượng, tiểu nhân gặp qua chủ tử.” Lời nói của Tô Thụy còn chưa dứt, lấy nàng dẫn đầu, một hàng sáu người phía sau liền nhất tề quỳ xuống trước mặt Thiển Ly Du.

“Không cần đa lễ, sau này liền làm phiên các vị.” Thiển Ly Du khoát tay áo, ý bảo bọn họ đứng dậy, trong lòng lại thấy thực phiền muộn. Mấy người này người nào cũng thân mang võ công, nhất là Tô Thụy, hơi thở thông dong, khi hành tẩu (đi lại) dáng người nhẹ nhàng, chưa từng bám một chút bụi đất, có thể thấy được nội lực bất phàm, như vậy chắc chắn không phải là thị nữ cung nhân bình thường. Có người này tại bên người, hành động sau này tất sẽ phiền phức. Thiển Ly Du nghĩ vậy không khỏi có chút đau đầu, nhưng vẫn chưa từng biểu lộ ra, chỉ phân phó mọi người tiến vào nội điện nhìn xem.

Trong hoàng cung Diệu quốc, Thiển Ly Du không được sủng ái, lần này tiến đến Lam Vũ cũng chỉ dẫn theo một mình thị nữ Thanh Nguyệt đã đi theo từ nhỏ, ngay cả hành lý mang theo cũng không nhiều lắm, mấy tên người hầu thị nữ này lại được huấn luyện đầy đủ, chỉ trong chốc lát liền dàn xếp xong. Lại là Tô Thụy kia, dẫn mọi người tới hành lễ, nói: “Chủ tử hôm nay cũng mệt mỏi, thỉnh sớm nghỉ ngơi.”

Thiển Ly Du cũng không trả lời, Thanh Nguyệt thấy thế liền hướng mấy người kia khom người: “Nơi này liền giao cho ta, vài vị cũng sớm đi nghỉ ngơi mới tốt.” Tô Thụy nghe vậy, lúc này mới dẫn mọi người lui ra.

Tuy đã là tiết trời cuối thu, trong điện lại tương đối ấm áp. Than lửa không khói không tiếc tốn kém liên tục tỏa ra nhiệt lượng ở tiền điện và hậu điện, trong lư hương toát ra vài tia tử yên (khói tím) lượn lờ, cả phòng ngửi tràn ngập mùi hương Thiên Trạch an thần.

Lam Vũ mặc dù giàu có đông đúc, chi phí ăn mặc trong cung tất nhiên không thể so sánh với dân chúng bình thường, nhưng theo Thiển Ly Du được biết, những thứ được bày biện trong Uyển Anh điện này, cũng đều không phải những cung phi bình thường có thể sử dụng.

Thanh Nguyệt thấy chủ tử bước vào trong điện liền vẫn im lặng không nói, chỉ ngồi trước giường trầm tư, mắt thấy sắc trời ngày càng tối, đành mở miệng hỏi: “Chủ tử, ngài suy nghĩ cái gì đâu? Bây giờ cũng nên nghỉ ngơi.....”

Thiển Ly Du nâng tay môn trón cảm bị được chế bằng tơ lụa cực phẩm ở trên giường, không khỏi thở dài: “Không biết Dạ Quân Hi trong hồ lô rốt cuộc là bán cái gì được a.....”

Ban đêm, Thương Kinh cung.

Là một trong hai đế quốc cường đại nhất trên đại lục này, tẩm cung của Lam Vũ để quân Dạ Quân Hi tất nhiên là hết sức xa hoa, khiến người ta ca ngợi hết lời. Nội thị cung nữ dẫn theo đèn ***g phóng nhẹ (đi chậm, rón rén) cước bộ xuyên qua hành lang gấp khúc, không dám quấy rầy nam nhân tôn quý nhất trên thế gian nghỉ ngơi. Trong bóng tối vạn vật đều tĩnh lặng, chỉ có thị vệ tuần tra là bước đi đều nhịp, thủ vững suốt đêm để bảo hộ cung điện tôn quý này.

Lúc này, trong chủ điện của Kinh Thương cung chính là lúc mây mưa vừa qua đi. Nữ nhân cả người mềm nhũn vẫn chưa thể hít thở bình thường sau tình sự kịch liệt liền đã bị quân vương ôm lấy, hai người đều xích lõa toàn thân, đi hưởng dục trì ở hậu điện. Lam Vũ để quân Dạ Quân Hi phong lưu bạc tình thiên hạ đều biết, trong hậu cung lại ít người được hưởng thụ ân điển để quân tự mình ôm đi tắm rửa, mà người có thể may mắn hưởng thụ sự vinh quang này chính là vị Thục viện mới được ngự phong, Diệu quốc minh châu Thiển Như Nguyệt.

Tâm nguyện lớn nhất của một nữ tử chính là tìm được một vị phu quân có thể phó thác cả đời mình. Mà thân là trưởng công chúa từ nhỏ nhận hết quang vinh sủng ái nên kiêu căng ngạo mạn vẫn muốn xem xét một nam tử vừa quyền thế vừa anh tuấn tiêu sái làm phò mã của nàng. Mà hiện giờ, nàng thành phi tử của Lam Vũ để quân quyền thế nhất trên đại lục, vị đế quân này lại trẻ tuổi tuấn mã, Thiển Như Nguyệt không nghĩ ra được còn nơi quy túc nào tốt hơn nơi đây.

Sương mù tràn ngập dục trì ở hậu điện, vẻ mặt Dạ Quân Hi trở nên lười biếng sau khi *** biến mất, dựa lưng vào trên vách trì nhắm mắt dưỡng thần. Tóc đen buông xõa còn chưa buộc lên, bất kị như chủ nhân nó uốn lượn trôi nổi ở trên mặt nước, tạo thành một hình ảnh diễm lệ. Trong vòng tay ôm ấp của quân vương, Thiển Như Nguyệt mặt như hoa đào hơi hơi thở gấp lưu luyến dựa lên khuỷu tay cường kiện của quân vương, ngẩng đầu nhìn nam nhân cướp đi toàn bộ thần chí của nàng kia, thì thào than nhẹ: “Bệ hạ...” Tiếng nói hơi hơi khàn khàn, nhưng cũng mềm mại dễ nghe. Không thể phủ nhận, Thiển Như Nguyệt này tuy là sơ kinh nhân sự, lại đích xác có khả năng khiến nam nhân mê say.

Dạ Quân Hi mở mắt nhìn vưu vật trong lòng ngực, khóe môi gợi lên một nụ cười tà mị: “Sao? Chẳng lẽ còn chưa thỏa mãn say sao?” Nói xong bàn tay cũng đã vươn vào trong nước xoa nơi mẫn cảm mảnh mai trên người nàng.

“Ân...” Than nhẹ một tiếng, Thiển Như Nguyệt thoáng chốc đỏ bừng hai má.

Mẫu hậu của Thiển Như Nguyệt, tức hoàng hậu của Diệu quốc cũng là một nữ nhân tương đối có tâm kế, đáng tiếc vị trưởng công chúa này không kế thừa được phong thái của mẹ mình. Lần đầu hầu hạ, đúng lúc

Dạ Quân Hi tâm tình tốt, khó được có hứng trí nhẩn nại điều giáo mỹ nhân, Thiển Như Nguyệt sớm bị sa vào trong tuần nhan tà mị của hắn cùng với sự vui thích chưa bao giờ cảm thụ được, không thể tự kiềm chế, đem thủ đoạn ‘lạt mềm buộc chặt’ mà Thiển Ly Du từng nói toàn bộ vút lên chín tầng mây.

Nhìn mỹ nhân xấu hổ e sợ thấp giọng ngâm nga, Dạ Quân Hi cong lên khoe môi, bàn tay tiếp tục châm lửa trên người mỹ nhân, nhưng trong đầu lại hiện ra một gương mặt bình thường hoàn toàn không thể đánh đồng với người đang ở trong lòng ngực.

Lúc trước trên cung yến bị tên sứ thần đáng chết kia đánh gãy trò hay, nếu không hẳn thật rất muốn xem đối mặt với nhiều người làm khó dễ như vậy, thiếu niên kia sẽ ứng đối như thế nào. Bất quá tính tình tên sứ thần kia vốn rất cẩn thận, sẽ không làm càn như thế tại cung yến, cho dù có uống rượu say nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy có chút kỳ hoặc... Chẳng lẽ là do Thiển Ly Du?

Trong đôi mắt phượng sắc bén hào quang chợt lóe lên, không biết vì sao Dạ Quân Hi cảm thấy không còn hứng thú gì với Thiển Như Nguyệt, vì thế liền kêu: “Người tới, tiến Thục viện hồi tẩm cung.”

Trước đó một khắc còn ôm chính mình trong lòng ngực nóng bỏng ngay sau đó liền đã không thấy bóng dáng, Thiển Như Nguyệt còn chưa phản ứng lại, dưới chân vừa trượt, suýt chút nữa liền rơi vào trong nước. Cũng may thị nữ hai bên nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy nàng, có chút cường chế đem nàng đỡ ra khỏi dục trì, bắt đầu mặc y phục rửa mặt.

Thiển Như Nguyệt không hiểu được nam nhân trước đó còn đối xử ôn nhu với chính mình vì sao trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt, trên gương mặt ứng hồng chưa lui hiện lên chút thần sắc tức giận. Nhưng mà đối với đề quân Lam Vũ, phu quân và cũng là người nắm giữ sinh tử của nàng, sự tức giận cũng làm tán đi chút không khí kiêu diễm ban đầu, khiến nàng tìm lại vài phần lý trí, cố gắng kìm nén sự bất mãn.

Nhìn nam nhân đang được mấy tên thị nữ hầu hạ thay quần áo, Thiển Như Nguyệt tức giận nhưng không dám nói, đành phải ngoan ngoãn mặc cho người ta tiến khỏi Thương Kinh cung, ngồi lên kiệu nhỏ đi về phía Cầm Y cung của chính mình.

Trở lại tẩm điện, Dạ Quân Hi nhìn thấy một thanh niên tựa hồ đã chờ trong điện từ lâu, trên mặt cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là cong lên khoe môi khẽ cười nói: “Lâm Hứa, sao người biết trẫm muốn triệu kiến người?”

Thanh niên tên là Lâm Hứa kia chính là tâm phúc được tín nhiệm nhất, là cánh tay đắc lực của Dạ Quân Hi, đi theo Dạ Quân Hi hơn mười năm vào sinh ra tử, cho đến khi ngồi lên ngai vàng Lam Vũ đế quân, trong triều đình Lam Vũ có thể nói chính là nhân vật dưới một người trên vạn người.

“Nếu ngay cả chuyện này cũng không biết, Lâm Hứa làm sao xứng được hầu hạ bên người bệ hạ?” Tuy là lời nói trêu tức, nhưng do Lâm Hứa nói ra, lại giống như vô cùng đúng đắn, thần sắc cung kính nhìn qua không một chút sơ hở, ngay sau đó nói: “Mới vừa rồi Tô Thụy tiến đến cầu kiến, vì thần để nàng quay về Uyển Anh điện.”

Dạ Quân Hi cười nhẹ một tiếng, đi tới tháp thượng ngồi xuống: “Nói những cái gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Tô Thụy hồi báo, vị Thất hoàng tử kia vừa vào Uyển Anh điện liền đi nghỉ ngơi, không có điều gì không ổn.”

Dạ Quân Hi nghe vậy lập tức cau mày: “Xem ra đệ tử đắc ý của người cũng chỉ là như vậy.”

“Bệ hạ bớt giận. Bên Uyển Anh điện đều đã chuẩn bị, thám tử Diêu quốc cũng vừa truyền lại tin tức.”

Tháp thượng (*): Ta thích cái này, sau này xây nhà, có nên đặt làm một cái ko nhỉ

(:/loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/thc3a1p-4.jpg)

(:/loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/thc3a1p-3.jpg)

6. Chương 6: Ác Mộng

“Bệ hạ bớt giận. Bên Uyển Anh điện đều đã chuẩn bị thỏa đáng, thám tử ở Diệu quốc cũng vừa truyền lại tin tức.”

“Nga? Diệu quốc...” Nghe tâm phúc nói như vậy, Dạ Quân Hi vẫn thản nhiên dựa vào tháp thượng, nhưng trong đôi mắt lợi hại thâm thúy cũng không thấy có chút buồn ngủ, “Nói nghe thử xem.”

Lâm Hứa cung kính nói một tiếng “Tuân chỉ”, lúc này mới không nhanh không chậm nói:

“Mẫu phi của Thiển Ly Du chính là Thực nghi mà Diệu quốc đế quân đã phong, xuất thân thấp hèn, là nữ nhi của một thương nhân ở Diệu quốc, bốn năm trước chết bệnh. Mà vị thất hoàng tử này từ khi Tuyết Phi chết sau liền bị thất sủng, đến cuối cùng không người hỏi thăm. Nếu không phải có đám hỏi lần này của Diệu quốc trưởng công chúa và bệ hạ, sợ là đương triều không mấy ai nghĩ còn có một vị hoàng tử như vậy.”

Dạ Quân Hi nghe vậy hơi hơi nheo lại con ngươi, thần sắc khó được lộ ra vài phần không hài lòng với tâm phúc mà chính mình tín nhiệm nhất:

“Là Thiển Ly Du kia quả thực tầm thường như vậy, hay trăm nên triệu hồi tất cả mật thám ở các quốc gia, huấn luyện lại một lần?”

“Bệ hạ bớt giận.”

Lâm Hứa lập tức khom người thỉnh tội, ngay sau đó nói, “Thám tử ẩn nấp nhiều năm ở Diệu quốc, đích xác vẫn chưa phát hiện vị thất hoàng tử này có chỗ nào hơn người, cũng không có dấu vết cho rằng Diệu quốc quốc quân kia từng âm thầm dạy dỗ hắn. Bất quá thám tử thám thính được, năm đó vị Tuyết phi này từng là diễm quan (đẹp nhất) hậu cung, khi Thiển Ly Du mới sinh ra cũng vạn phần được sủng ái. Nhưng Tuyết Phi sinh hoàng tử không lâu sau từng bệnh nặng một lần, từ đó hằng năm đều nằm trên giường không thể đi lại, còn Thiển Ly Du lại càng ngày càng lộ ra tư chất bình thường, cho nên đôi mẫu tử này dần dần bị lạnh nhạt. Nhưng trước khi Tuyết Phi chết, từng triệu hai tên thân chất (cháu ruột) bên nương gia (nhà mẹ đẻ) vào cung mật đàm. Sau khi Tuyết Phi mất chưa tới một tháng, hai người này liền bán tất cả gia sản, rồi không biết tung tích.”

“Không biết tung tích?”

Nghe được câu cuối cùng, Dạ Quân Hi mới lộ ra hứng thú. Một lần mật đàm liền đã khiến con cháu bên nương gia bán hết gia sản sau đó rời đi hoàng thành không biết tung tích, xem ra Tuyết Phi cùng Ngụy gia mới là nơi cất dấu bí mật của Thiển Ly Du. Về phần tư chất bình thường...Chỉ sợ cũng chưa chắc đã như thế đi...Dạ Quân Hi nghiêng người tựa lên long sàng, khóe môi gợi lên một nụ cười bí hiểm:

“Tiếp tục tra.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Lâm Hứa khom người hành lễ, đang định cáo lui, vị đế quân thiện biến (hay thay đổi) lại giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, phân phó:

“Chuyện xảy ra ở cung yến hôm nay ngươi tự mình đi thẩm tra.”

Lâm Hứa hơi hơi sững sốt, lập tức phản ứng lại, đế quân nói hẳn là việc sứ thần đùa giỡn tàn phi tại cung yến, vì thế khom người đáp lại, lúc này mới lặng yên không tiếng động rời khỏi tẩm cung. Ánh nến trong chủ điện lập tức đều tắt, cả Kinh Thương cung đều chìm vào yên tĩnh, chỉ có đèn ***g trong tay nội thị cùng cung nữ trực đêm là còn tỏa ra ánh sáng lơ mơ.

Uyển Anh điện.

Ánh nến đã tắt, Thanh Nguyệt tận chức tận trách cầm theo một chiếc đèn ***g, xác nhận lần cuối là chủ tử đã ngủ yên trên giường, lúc này mới tắt nến đi đến nhuyển tháp ở một góc trong điện nằm xuống. Nhưng sau tấm rèm hoa lệ, thiếu niên đang nhắm chặt đôi mắt cũng ngủ không an ổn. Đôi môi nhếch lên cũng bàn tay trắng bệch vì nắm chặt lấy cảm bị đều nói lên thiếu niên đang bị chìm vào một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ.

“Tiêu Ly, ngươi cũng biết tội?!”

Thanh đao nhiễm huyết chỉ vào chóp mũi mình, Thiển Ly Du nhìn thấy tên thị vệ cuối cùng bảo hộ tại trước người chính mình ngã xuống, mà bây giờ đứng ở trước mặt, chính là đại tướng quân mà trước khi tiên hoàng băng hà không lâu từng bị y lấy tội danh kết bè kết cánh phế bỏ tước vị nhốt vào đại lao tùy ngày xử trảm. Cho dù đã là rất nhiều năm trước kia, thậm chí vượt qua khoảng cách thời không, cảnh tượng trước mắt vẫn rõ ràng giống như chỉ vừa mới phát sinh hôm qua.

“Bản cung có tội gì?”

Thiển Ly Du thấy chính mình ngồi nghiêng trên tháp thượng, trên dung nhan khuynh thế tràn đầy ý cười khiến trái tim người ta băng giá. Đại tướng quân trừng mắt đến sắp nứt ra, đôi mắt nhìn chằm chằm người ngồi trên tháp thượng tựa hồ muốn lập tức đưa y trảm ở dưới đao:

“Tiêu Ly, ngươi thân là nhi tử Công Khanh nhưng lại dĩ sắc thị quân (lấy nhan sắc mê hoặc quân vương) khiến kẻ khác khinh thường, ngươi lại không biết hối cải, thậm chí còn yêu ngôn hoặc chủ (xúi dục quân vương) bại hoại triều cương, khiến cho triều đình dân chúng trên dưới đều tối tăm rối loạn, tội này đáng chém!”

Tiếp đó, Thiển Ly Du nghe thế lại chỉ nở nụ cười:

“A~ bản cung thân là nhi tử Công Khanh nhưng dĩ sắc thị quân...ha ha...ha ha!”

Vốn chỉ là nhẹ giọng cười nhạt nhưng càng về sau càng trở nên điên cuồng, Thiển Ly Du nghe được sự tráo phúng nồng đậm trong đó. Y vốn tưởng rằng đã dần dần quên lãng cái loại bi thương thâm thấu tới cốt tủy này, nhưng nó lại giống như lạc thiết (que sắt được nung đỏ để tra tấn), một lần nữa khắc vào trong lòng, bức ra những giọt nước ứa át ở khóe mắt y.

“Người, bắt lại Tiêu Ly, nhốt vào thiên lao, chờ tân đế xử lý!”

Thanh đao trong tay đại tướng quân vung lên, lập tức có hai gã binh sĩ tiến đến muốn kéo y khỏi tháp thượng. Thiển Ly Du thấy trên mặt mình hiện lên nụ cười đủ để làm say lòng người, y rút ra một thanh chủy thủ từ trong tay áo, đâm về phía tướng quân kia...Ánh hàn quang khiếp người cách cổ đại tướng quân chưa đến nửa tấc đã rơi xuống đất, rơi xuống tấm thảm rất dày phía dưới phát ra tiếng vang trầm trầm. Lưỡi đao đâm vào da thịt, cũng không có gì thống khổ, Thiển Ly Du ngửi được mùi tanh ngọt từ trên người mình phát ra, mà khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thế kia lại mang theo ý cười, dần dần nhắm lại con ngươi...Người nằm trên sàng ngồi bật dậy, vội vàng thở hổn hển, vươn tay đè lại ***g ngực đang kinh hoàng không ngớt của chính mình... Từng cơn đau đớn như xé rách khuấy đảo khiến y nhấn chặt lông mày, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên vẻ nhẹ đau thương cùng bối rối. Sao lại mơ tới chuyện này a... Thiển Ly Du ôm cầm bị bao lấy cơ thể chính mình, cho dù than hỏa được đốt suốt đêm cũng không thể xua đi cái giá lạnh quanh thân lúc này. Từ khi tỉnh lại trong lòng mẫu phi đã thể sẽ quên đi, phần ký ức về kiếp trước vốn nghĩ rằng đã quên, lại đột nhiên không kịp phòng bị mà xuất hiện trong cơn ác mộng của y, nhắc nhở y về quá khứ dơ bẩn kinh khủng của mình...Thiển Ly Du không khỏi ôm chặt cơ thể, tựa như làm vậy có thể khiến y cảm thấy ấm áp hơn một chút. Ngơ ngác như vậy không biết bao lâu, nghe được tiếng hô hấp vững vàng của Thanh Nguyệt ở nơi không xa, Thiển Ly Du vươn tay xoa mặt mình, sau đó hít một hơi thật sâu, một lần nữa vùi mình vào trong cảm bị...

Ngày mai.

Canh giờ còn rất sớm, chân trời mới vừa hiện lên vài tia ngân bạch sắc (màu trắng bạc), người ở sau rèm liền đã mở mắt, khoác y phục đứng dậy.

“Chủ tử dậy rồi?”

Thanh Nguyệt cũng không biết đêm qua chủ tử bị ác mộng quấy nhiễu, chỉ là đã sớm quen thuộc giờ giấc của y, vừa thấy màn được vén lên liền cầm y phục và đồ dùng hằng ngày tiến đến, cũng không kinh động những thị nữ trong điện khác, chỉ một mình hầu hạ y thay y phục rửa mặt.

“Hôm nay không giống như ngày trước, sáng sớm cũng không thể làm cái gì, sau này ngươi thức dậy muộn ta cũng không ngại.”

Thiểm Ly Du nhìn thị nữ đi theo mình từ nhỏ, mặc kệ chịu bao nhiêu khổ cực vất vả nàng cũng không từng oán giận một câu, khéo miệng y mang theo một tia ý cười. Từ khi mẫu phi y mất, trong cung Diệu quốc liền không có người đem y thất hoàng tử này để vào mắt. Mà phụ hoàng y cũng thuận theo tự nhiên mà quên đi nhi tử không có khả năng có quyền thừa kế này. Thiểm Ly Du đối với điều này cũng không bắt mắt, ngược lại, này chính là kết quả mà y và mẫu phi của y muốn. Đợi cho thời cơ chín muồi, y có thể ly khai hoàng cung Diệu quốc, tới nơi khác sống cuộc sống tự do vô kỷ (không bó buộc). Mà trước đó, y phải khiến chính mình trở nên cường đại. Ban đêm và sáng sớm khi bốn bề vắng vẻ chính là thời cơ để y luyện võ. Thế nhưng hôm nay tới trong Lam Vũ để cung, nơi mà đâu đâu cũng có tai mắt, y cũng vô pháp tiếp tục tu tập.

“Chủ tử nhiều lo lắng, ta đều đã quen.”

Thanh Nguyệt cười đáp, cũng không để tâm. Thiểm Ly Du năm nay mới mười bốn, mà nàng tuy chỉ lớn hơn y ba tuổi, nhưng trong tiềm thức lại luôn đem chủ nhân thành đệ đệ của chính mình mà thương yêu. Biết được thói quen của Thiểm Ly Du, Thanh Nguyệt đi đến bên cửa sổ thay y đẩy ra. Ngoài cửa sổ vốn nên là một phiến hoa ngu mỹ nhân(*) diễm lệ, thế nhưng đã qua mùa hoa, chỉ còn lưu lại cành lá khó coi, nhìn có chút cảm giác hiu quạnh. Trời có chút u ám, những đám sương lơ lửng, hàn ý cuối thu khiến Thiểm Ly Du cau mày lại, vươn tay nắm chặt vạt áo. Bỗng nhiên có một con sơn ca cả người trắng muốt bay qua cánh cửa sổ được mở, đánh vỡ sự yên tĩnh lúc này. Thiểm Ly Du ngẩng đầu nhìn thấy điều nhi chính tay mình nuôi không khỏi nhíu mày lại, trong miệng nhẹ kêu mấy thanh, liền khiến điều nhi kia vô cùng nhu thuận bay lượn hai vòng quanh y, cuối cùng đậu lại trên cánh tay y vươn ra. Thiểm Ly Du vuốt vuốt lông chim trên người điều nhi, đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ vẫn không người như trước, lúc này Thiểm Ly Du mới thả lỏng một chút. Thanh Nguyệt nhìn trên mặt con chim sơn ca lộ ra thần sắc vui vẻ, cũng hơi có chút kinh ngạc mà cảm thán:

“Điều nhi này có thể tại thâm cung đại viện ở đây tìm được chủ tử a...” Thiểm Ly Du nghe vậy mỉm cười nói:

“Đừng coi thường nó, nó rất lanh lợi.”

Nói xong Thiểm Ly Du liền từ gói thư rất nhỏ ở chân con sơn ca lấy ra một đoạn tín. Buông tay, con chim liền vỗ cánh, bay lên trên xà nhà, an tĩnh nhìn xuống. Thiểm Ly Du kéo ra tín chỉ trong tay đọc lướt qua, thần sắc vốn bình tĩnh bỗng dưng trầm xuống, mở ra lư hương trên bàn ném mảnh giấy nhỏ vào trong. Lư hương vốn im lặng đột nhiên lóe lên ngọn lửa màu xanh đậm, ngay sau đó lại yên tĩnh xuống, chỉ tỏa ra một tia mùi khét khác thường, những cũng tán đi rất nhanh. Con người trong triều hơi hơi nheo lại, mang theo cảm xúc không biết tên nhìn ra một nơi nào đó ngoài cửa sổ.

Chủ tử: Dao găm hay đoản đao.

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/che1bba7y-the1bba71.jpeg)

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/che1bba7y-the1bba72.jpg)

Ngũ mỹ nhân: là một loại hoa, theo anh gu gỗ nói thì nó là hoa anh túc :O

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/anh-tc3bac-1.jpg)

7. Chương 7: Hậu Cung

Giờ Thìn canh ba, trời cũng đã sáng. Tô Thụy lúc này mới mang theo hai tên thị nữ tiến vào tắm điện, đã thấy Thiểm Ly Du rửa mặt thay y phục từ lâu, đang ngồi dựa vào tháp thượng đọc sách, không khỏi có chút nao nao, lập tức thỉnh tội:

“Tiểu nhân không biết chủ tử đã thức dậy, thỉnh chủ tử thứ lỗi.”

“Không cần đa lễ. Có Thanh Nguyệt ở là được rồi.”

Thiến Ly Du buông cuốn sách trên tay, vẫy tay ý bảo Tô Thụy đứng dậy. Đêm qua sắc trời đã tối vẫn chưa nhìn kỹ, hôm nay vừa nhìn mới thấy Tô Thụy này cũng là một mỹ nhân. Thoạt nhìn lớn hơn Thanh Nguyệt vài tuổi, gờ tay nhấc chân cũng hiện ra vài tia phong vận (thùy mị) thành thực. Tâm trạng của Thiến Ly Du đã có chút không kiên nhẫn. Trong Uyển Anh điện có người này ở, nhất cử nhất động của y sợ là đều truyền vào tai Dạ Quân Hi. Y hẳn là tận trực tận trách sấm vai Diêu quốc thất hoàng tử nhu nhược khả khi (dễ bắt nạt) a... Thanh Nguyệt đang đứng một bên pha trà thấy thế liền cười khẽ đi tới trước mặt Tô Thụy, nắm tay nàng tỏ ra vô cùng thân thiết nói:

“Chủ tử tính tình ôn hòa, sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà trách tội người hầu, tỷ tỷ không cần quá mức lưu tâm. Tỷ tỷ là chủ sự ở Uyển Anh điện, tự nhiên sẽ có những chuyện quan trọng phải làm, ta từ nhỏ liền hầu hạ chủ tử khởi cư (những việc hằng ngày), trong tẩm điện này có ta là được rồi. Chỉ là ta mới đến, đối với những việc trong điện không biết chút gì, sau này còn cần làm phiền tỷ tỷ dạy bảo nhiều hơn.”

Tô Thụy nghe vậy cũng cười, nắm lại tay Thanh Nguyệt nói:

“Sao lại nói tới dạy bảo. Thanh Nguyệt hầu hạ chủ tử đã lâu, sau này ta cũng cần người chỉ điểm một chút a.”

“Tỷ tỷ nói đùa.”

Thanh Nguyệt nói xong quay đầu lại nhìn Thiến Ly Du trên tháp thượng, lại nói: “Canh giờ không còn sớm nữa, là thời gian chủ tử dùng bữa. Tỷ tỷ có thể nói cho ta thiện phòng (phòng ăn) ở đâu không?”

“Tảo thiện (bữa sáng) đã chuẩn bị xong.”

Tô Thụy vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thanh Nguyệt, rồi quay đầu lại phân phó hai người đứng sau nói:

“Chuẩn bị bày thiện (cơm).”

Hai người đó nói tuân mệnh xong liền rời khỏi cửa điện, chỉ chốc lát sau liền bưng thực bàn (khay thức ăn) trở về, từng đĩa từng đĩa một, tuy rằng ít, nhưng lại rất nhiều loại, làm cũng rất tỉ mỉ. Tô Thụy đang tự mình chia thức ăn lại nói:

“Cũng không biết thiện thực (đồ ăn) Lam Vũ chủ tử ăn có quen hay không. Nếu không hợp khẩu vị, tiểu nhân có thể phân phó thiện phòng làm lại.”

Tô Thụy nói xong nhìn về phía nhuyển tháp. Không nhìn không sao, mà vừa nhìn cũng hơi sững sốt... Chỉ thấy Thiến Ly Du ngồi dậy từ tháp thượng, mái tóc dài qua hông vẫn chưa buộc lại, trút xuống như một thác nước màu mực, trên bộ y phục ám tử sắc (màu tím đậm) hiển lộ lên những hoa văn vừa tùy ý vừa yêu dã. Chỉ là một động tác rất bình thường, nhưng do thiếu niên đó làm, lại dẫn theo chút dụ hoặc ý vị. Tô Thụy đột nhiên hoàn hồn, mới giật mình phát giác chính mình vừa rồi suy nghĩ cái gì. Dụ hoặc? Tô Thụy âm thầm nhú mày, lại nhìn qua thiếu niên dung mạo bình thường đã ngồi xuống cạnh bàn kia... Điều này sao có thể a... Thiến Ly Du vẫn chưa phát giác ra sự dị thường của Tô Thụy, chỉ cầm đĩa gấp lên một viên thức ăn màu xanh biếc sáng bóng, để vào trong miệng từ từ nhắm nuốt, trong mắt lộ ra ý cười:

“Thanh đạm ngon miệng, vừa đúng ý ta. Thanh Nguyệt, Tô Thụy, các người cũng ngồi xuống cùng ăn với ta đi.”

“Này sao được?”

Tô Thụy vô cùng kinh ngạc, vội vàng khước từ, lại bị Thanh Nguyệt kéo, có chút ép buộc ấn lên trên ghế:

“Chủ tử nói được là được, huống chi nơi này cũng không có ngoại nhân.”

Thiến Ly Du cũng nói:

“Không cần câu nệ.”

Tô Thụy lúc này mới miễn cưỡng ngồi yên, vẫn có chút do dự thoáng qua. Nhưng bầu không khí hòa hợp của chủ tử ba người cũng bị phá hủy rất nhanh.

“Nha đầu từ đâu tới, cũng dám ngồi cùng chủ tử dùng bữa, không sợ giẫm thọ các người sao?!”

Thanh âm có chút khàn khàn bỗng dừng vang lên, ngay sau đó, một thiếu niên mặc bộ cung trang đậm lục sắc (xanh lục nhạt) xuyên qua đám thị nữ người hầu, công khai bước vào tầm cung của Thiển Ly Du.

“Chủ tử thứ tội, tiểu nhân...” Theo sát phía sau chính là thị vệ của Uyển Anh điện, vẻ mặt đang hoảng sợ nhìn Thiển Ly Du, y chỉ phát phát tay nói:

“Không sao, đi xuống phía dưới đi.”

Nội thị đó hành lễ xong liền vội vàng ly khai, Tô Thụy cũng Thanh Nguyệt đứng dậy thối lui ra sau bàn, Thanh Nguyệt có chút lo lắng liếc nhìn Thiển Ly Du, còn Tô Thụy thì cúi đầu, dấu đi thần sắc trên nét mặt. Người tới không chút khách khí ngồi xuống, Thiển Ly Du quan sát sơ qua một chút, trong lòng liền hiểu được vài phần. Nhìn dung mạo tương đối xuất sắc cùng y phục cao quý hoa mỹ kia, liền biết thiếu niên này nhất định là nam phi trong Cẩm Lan cung, vả lại địa vị cũng không thấp. Có thể đả động trái tim đế vương nhất có lẽ phải kể đến đôi mắt mang theo chút dụ dỗ kia, cái gọi là mặt mày ẩn tình, có lẽ chính là miêu tả hình dáng hần.

“Chẳng hay vị này là...” Thiển Ly Du mỉm cười, cũng không so đo vừa tùy ý ngồi xuống một chiếc ghế, vừa vươn tay ý bảo Thanh Nguyệt dâng trà.

“Hồi bẩm chủ tử, vị này chính là Trà Duệ Thượng quân của Tổ Ân các, cũng chính là thập tứ hoàng tử của Đồng quốc.”

Tô Thụy thấp giọng đáp.

“Thì ra là thế. Chẳng hay điện hạ lúc này đến đây là có chuyện gì quan trọng?”

Thiển Ly Du mỉm cười hỏi. Thăm nghĩ trong lòng Dạ Quân Hi quả nhiên phong lưu bất kị, chẳng lẽ chất tử mà mấy nước phụ thuộc đưa tới đều bị hần mang lên giường hết sao? Nghe nói trong Cẩm Lan cung có mười vị nam phi được thụ phong Thượng quân cùng vô số luyện sủng không danh phận, không biết trong đó có bao nhiêu người là hoàng tử nước khác...Mà thiếu niên tên Trà Duệ trước mặt này, hiển nhiên là một vị tương đối được sủng ái.

“Vô sự, chỉ là đêm qua chưa từng thấy rõ, hôm nay tới xem Thượng quân mà bề hạ tân phong dáng dấp như thế nào.”

Trà Duệ cũng không nhìn chén trà mà Thanh Nguyệt dâng lên, ngữ khí khinh thường đáp, “Không nghĩ tới hoàng tử Diệ quốc cũng chỉ bình thường như vậy, uống phí bản cung trước kia còn lo lắng như thế...Xem ra Diệ quốc cũng không còn gì để trông cậy vào. Ngay cả một hoàng tử kha khá một chút cũng không có, dâng một người như vậy tới, có thể được ích lợi gì?”

Trà Duệ Nói, khóe môi cong lên nụ cười, hoàn toàn hiển lộ ra sự cay nghiệt. Thiển Ly Du nghe vậy thoáng nheo lại mắt. Y đương nhiên biết những gì Trà Duệ ám chỉ...Nếu y này hoàng tử Diệ quốc mới tới tướng mạo cũng đủ xuất chúng, như vậy nhất định sẽ uy hiếp đến địa vị bây giờ của Trà Duệ. Mà diện mạo này của y, mặc dù trèo lên địa vị Thượng quân quang vinh, cũng không thể thu được ân sủng của đế quân. Thiển Ly Du nghĩ mà có chút buồn cười, rồi lại cảm thấy không kiên nhẫn. Không nghĩ tới đã cách một đời, y lại lâm vào cuộc chiến tranh giành chốn hậu cung. Bất qua thiếu niên này tựa hồ tìm sai đối tượng, dù sao đêm qua được Dạ Quân Hi triệu hạnh (gọi tới để lâm hạnh) là tỷ tỷ Thiển Như Nguyệt của y. Nhận thấy Thanh Nguyệt đứng phía sau đang cố nén tức giận, Thiển Ly Du quay đầu lại nhìn nàng trấn an. Mà Tô Thụy bên kia vẫn khoanh tay mà đứng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Trong lòng thoáng suy tư, Thiển Ly Du lúc này mới mở miệng:

“Điện hạ hoa dung nguyệt mạo (dung mạo như hoa như nguyệt), người bình thường như Ly Du sao có thể sánh bằng. Ta chỉ là phụng mệnh phụ hoàng, cùng hoàng tử tới đây, cũng không nghĩ gì khác.”

Thiển Ly Du vừa nói vừa cúi đầu, trong giọng nói có hơi chút khiếp đảm cùng mê mang. Trà Duệ nghe vậy lạnh lùng cười:

“Hừ, người cũng biết tự mình hiểu lấy, hiểu được an phận thủ thường, đó tự nhiên là tốt nhất. Phỏng chừng bề hạ cũng chỉ vì hoàng tử khuynh quốc khuynh thành của người mới có thể đối đãi với người như vậy.”

Nói đến đây, Trà Duệ có lẽ lại nhớ đến vũ khúc khuynh thành của Thiển Như Nguyệt, trên khuôn mặt được trang dung (trang điểm) tỉ mỉ cũng thoáng hiện ra chút vận vẹo, trông khỏi oán giận trừng mắt nhìn Thiển Ly Du đệ đệ của Thiển Như Nguyệt, lại nói: “Đừng tưởng rằng người có tỷ tỷ liền có thể thư thái, người tốt nhất nên hiểu rõ mười vị Thượng quân ở Cẩm Lan cung ai mới là người đứng đầu.”

Trà Duệ nói xong liền đứng dậy phất tay áo, tại một đám thị nữ người hầu theo sau, ly khai Uyển Anh điện. Thiển Ly Du nhìn bóng lưng của hắn không khỏi buồn cười. Trà Duệ kia nhìn có vẻ lợi hại, kì thực vẫn là tâm tình hài tử, còn rất đơn thuần. Y sao lại không biết, vô luận là Thượng quân Trà Duệ dung mạo xuất chúng, hay Thiển Ly Du tướng mạo bình thường không gì đặc biệt, thậm chí cả hoàng tử Thiển Như Nguyệt tại Diệu quốc được ngợi ca là Diệu quốc minh châu, ở trong mắt Lam Vũ đế quân cao cao tại thượng, sợ rằng đều là thứ có thể tiêu khiển mà thôi.

“Hắn rốt cuộc là ai, lại dám kiêu ngạo làm càn như thế!”

Nhìn thấy đoàn người theo sau Trà Duệ đã đi xa, lúc này Thanh Nguyệt mới tức giận mở miệng.

“Bất luận hắn là ai, chúng ta chỉ cần bình yên sống cuộc sống của chúng ta là được.”

Thiển Ly Du vỗ vỗ vai Thanh Nguyệt khẽ thở dài, sau đó lại cười khở nhìn sang Tô Thụy, nói: “Tô Thụy, theo một chủ tử như ta, sau này khó tránh khỏi bị liên lụy mà chịu khổ. Nếu người không muốn, liền hãy chọn con đường khác đi. Ta sẽ không trách người.”

Tô Thụy hiển nhiên không nghĩ đến Thiển Ly Du sẽ nói như vậy, vội vàng lắc đầu nói:

“Một ngày là chủ, suốt đời là chủ. Chủ tử đừng nghĩ như thế, bằng không bảo tiểu nhân làm sao đảm đương nổi?”

“Ai...người nếu có đổi ý, lại nói cho ta cũng không muộn.”

Thiển Ly Du hơi hơi lắc đầu thở dài, đi thẳng vào nội điện. Tô Thụy nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của thiếu niên đột nhiên cảm thấy nó vô cùng nhu nhược, trong đôi mắt vốn ôn nhu hiện lên một tia sáng lợi hại. Mà Thanh Nguyệt đứng một bên thấy dáng dấp của Tô Thụy, không khỏi hơi cong lên khóe môi. Diễn kỹ (khả năng diễn kịch) của chủ tử cũng càng ngày càng lộ hỏa thuần thanh rồi a...

---

8. Chương 8: Dạ Tham

Cuộc sống của Thiển Ly Du trong Uyển Anh điện trôi qua cũng khá thanh tịnh, ngoại trừ ngày đó Trà Duệ tới khiêu khích ra, cũng không có người nào tới cửa gây rối. Cho dù là Dạ Quân Hi người mà Thiển Ly Du lo lắng nhất, liên tiếp mấy ngày nay đều triệu hạnh hoàng tử Thiển Như Nguyệt của y, đừng nói là Uyển Anh điện, ngay cả Cẩm Lan cung cũng chưa bước vào một bước. Lại nói tiếp, thật đúng là nên cảm tạ hoàng tử của y a...Chạng vạng, bên trong tấm điện ấm áp như mùa xuân, Thiển Ly Du vẫn như cũ, tay nâng cuốn sách nằm ngang trên tháp thượng, pha chút lười biếng. Nói thật ra, những ngày sống trong hoàng cung Lam Vũ thế nhưng lại nhàn nhã hơn khi còn ở Diệu quốc. Không có những hoàng tử công chúa được sủng ái khác đến đây gây sự, lại có cẩm y ngọc thực người hầu kẻ hạ, nếu là mỗi ngày vẫn cứ như vậy, cũng không phải chuyện gì xấu. Thiển Ly Du nghĩ vậy lại bĩu môi, buông thư đứng dậy thả lỏng thả lỏng gân cốt, đi đến bên cửa sổ mở cửa sổ ra. Đêm qua một trận gió mưa,片片落花 ngụy nhân vốn chỉ còn lại có cành khô lá héo lại bị dày vò một trận, bây giờ đang rung rung trong cơn gió lạnh. Làn gió lạnh liệt thoáng đánh tan khí tức ấm áp trong điện, khiến Thiển Ly Du hơi hơi nhíu mày, tia sáng trong đôi mắt hắc diệu thạch càng ngày càng rực rỡ, y quay sang nói với thị nữ đang pha trà ở phía sau:

“Thanh Nguyệt, tối nay phải làm phiên người thay ta gác đêm.”

Thanh Nguyệt nghe vậy lập tức nhăn mày lại, cầm lấy chén trà vừa mới pha xong đi tới bên cạnh Thiển Ly Du nói:

“Chủ tử muốn đích thân đi? Nhưng Tô Thụy không phải hạng người có thể coi thường, giấu diếm không được bao lâu. Huống chi trong cung không phải cũng có người của ta sao?”

Trong giọng nói tràn ngập sự không đồng ý.

“Nếu bọn họ hữu dụng, ta cũng không cần mạo hiểm tiến vào Lam Vũ đế cung.”

Thiểm Ly Du quay người lại, nhìn thần sắc lo lắng của Thanh Nguyệt nói, “Huống chi Thanh Hoàng sợ là không chờ được lâu như vậy. Nếu còn không tìm thấy thứ đó, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.”

“Chủ tử...” Thanh Nguyệt do dự một hồi, vừa muốn mở miệng khuyên can, lại bị Thiểm Ly Du cắt ngang:

“Không cần khuyên nữa. Cũng không cần quá lo lắng. Tối nay chỉ là đi dò xét các nơi trong cung, ta vẫn chưa định nhanh như vậy đã dấn thân vào.”

Thiểm Ly Du nói xong liền dần dần lộ ra một nụ cười sạch sẽ, mang theo chút vui đùa hứng thú nói: “Về phần Tô Thụy kia, lẽ nào là Thanh Nguyệt không đủ tự tin có thể thay ta ngăn trở nàng một hai canh giờ?”

Thanh Nguyệt nghe y nói như thế liền biết chính mình không khuyên can được y, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, có chút giận dỗi nói:

“Chủ tử lại dùng lời này để lấy lệ ta. Nếu là khiến Tô Thụy phát hiện, ta liền cứ nói không biết là được.”

Thiểm Ly Du tự nhiên biết Thanh Nguyệt chỉ là dối một chút thôi, nên cười không nói, chỉ vỗ vỗ vai nàng làm như trấn an. Quay đầu lại nhìn ra phía ngoài cửa sổ, liền thấy Tô Thụy dẫn mấy thị nữ bưng thực hộp đứng vân thiên (bữa tối) đang đi về phía tẩm điện, trong mắt xét qua một tia hàn ý. Suy đi nghĩ lại đường đường Lam Vũ đế quân vì sao lại phái một nữ tử không đơn giản như Tô Thụy đến đây điều tra một kẻ chất tử được đồn đại rằng nhu nhược vô năng, Thiểm Ly Du chỉ có thể nghĩ đến ngày mới tới Lam Vũ đế quốc chính mình từng lộ chút sơ hở trước mặt Thiểm Như Nguyệt. Sợ rằng chính vì những lời mà y cùng Thiểm Như Nguyệt nói với nhau truyền đến tai Dạ Quân Hi mới có thể như vậy. Việc này tuy rằng có chút nan giải, nhưng cũng không khó xử lý. Từ trước đến nay y đều vô cùng cẩn thận, ngoại trừ ngày đó liền chưa từng lộ ra chút dị dạng nào trước mặt người khác, mấy ngày tới nay Tô Thụy kia cũng dần dần thả lỏng việc giám sát y. Nếu Dạ Quân Hi hỏi chuyện ngày đó trước khi y tìm thấy thứ kia, y có thể nói là vì muốn dành được sự che chở của tỷ tỷ là Diệu quốc minh châu mới có thể nói vậy. Thân là một hoàng tử, không được sủng ái, lại có thể sống sót bình an trong hậu cung đến tận năm mười bốn tuổi, cho dù thế nào cũng đều hiểu được cái gì là thiên phước dạ đàm (nói dối tăng bốc quá mức) a. Tin rằng cho dù Dạ Quân Hi đối với lý do như vậy có chút hoài nghi, nhưng cũng có thể bỏ đi phần nửa sự lo ngại của hắn đối với y...

Bữa tối vẫn phong phú như trước. Nhưng từ ngày bị Trà Duệ quấy nhiễu tảo tiện, Tô Thụy liền không bao giờ chịu ngồi dùng bữa cùng bàn với Thiểm Ly Du nữa, lúc này chỉ đứng ở một bên, thỉnh thoảng phân thức ăn cho y. Thiểm Ly Du âm thầm liếc nhìn nàng, liền cảm thấy may mắn Dạ Quân Hi phái nàng tới đây, mà không ra lệnh cho các loại như ám vệ ảnh vệ bí mật giám thị, bằng không sẽ phiền phức hơn hiện tại rất nhiều. Thiểm Ly Du thói quen đi ngủ sớm, mấy ngày nay Tô Thụy cũng đã biết được giờ giấc của y, vừa qua giờ Dậu, đều lui hết ra không hề quấy rối. Thiểm Ly Du lại đọc sách một lúc, cho tới khi giờ Tuất đã qua một nửa, trong tẩm điện ánh nến đã tắt hết, lâm vào một mảnh yên tĩnh. Trong cái bóng mờ nhạt của đèn ***g, một bóng người lặng lẽ đi qua đình viện, lại bị cánh cửa tẩm điện đột nhiên mở ra làm hoảng sợ.

“Tô Thụy tỷ tỷ?”

Thanh Nguyệt giơ lên đèn ***g trong tay chiếu sáng, lúc này mới nhìn rõ dáng vẻ của bóng người, đóng cửa đi tới trước mặt Tô Thụy, “Đã trễ thế này, tỷ tỷ còn muốn đi đâu a?”

“Là Thanh Nguyệt sao, làm ta giật cả mình.”

Trên mặt Tô Thụy không biết là biểu lộ gì, nhưng Thanh Nguyệt lại nghe ra trong giọng nói có một tia căng thẳng và xấu hổ, “Than hỏa trong phòng thiếu rồi, ta muốn đi kho phòng lấy một ít. Chủ tử đã ngủ chưa? Người không ở bên hầu hạ, ra tới đây làm gì?”

Thanh Nguyệt nghe vậy vươn tay nắm lấy cánh tay Tô Thụy nói:

“Ta cùng tỷ tỷ giống nhau. Thân thể chủ tử không tốt, lúc này chỉ sợ tẩm điện không đủ ấm, ta cũng đang muốn đi kho phòng lấy than a.”

“Vây...vây người đi cùng ta thôi.”

Trong giọng nói của Tô Thụy có một tia chần chờ, Thanh Nguyệt tựa hồ vẫn chưa phát hiện, hai người nắm tay nhau đi tới kho phòng. Đợi cho đến khi thanh âm hai thị nữ nhẹ giọng nói chuyện với nhau tiêu tán vào trong bầu không khí hàn lãnh, cánh cửa tấm cung lại lặng yên không một tiếng động mở ra. Một người hắc y nhân lách người xuất môn, rồi lại đem cửa nhẹ nhàng đóng lại, một khắc sau liền thần không biết quỷ không hay nhảy lên xà nhà, giống như một con mèo con linh hoạt, trong chốc lát đã biến mất vào trong bóng đêm. Nửa khắc sau, Thanh Nguyệt và Tô Thụy ôm than về tới trong viện, hai người thấp giọng nói tạm biệt, Thanh Nguyệt liền đẩy cửa đi vào tấm điện. Cánh cửa vừa dày vừa nặng được đóng lại xong, ngăn trở những cơn gió lạnh tận xương, cũng ngăn trở ánh mắt dò xét của những người có dụng ý xấu. Tô Thụy đứng trong viện ôm than, đợi tới lúc nhìn thấy Thanh Nguyệt đóng lại cửa điện, thần sắc trên nét mặt mới trở nên ngưng trọng, đem than trong tay tùy ý để lại dưới một gốc cây, liền vội vã đi ra ngoài Uyển Anh điện. Khi tiếng bước chân ở bên ngoài hoàn toàn biến mất, Thanh Nguyệt vốn vẫn đang dán lỗ tay vào cạnh cửa mới quay đầu nhìn tấm điện không một bóng người, chậm rãi nở nụ cười. Chủ tử không hổ là chủ tử, cho dù chân không bước khỏi cửa cũng có thể phát hiện Tô Thụy kia mỗi đêm đến canh một đều phải ly khai Uyển Anh điện, sợ là đi hỏi báo tin tức cho Lam Vũ để quân đi... Thanh Nguyệt đi tới trước noon lô (bếp lò), nhẹ nhàng đặt than vào trong đó, trên mặt dần dần hiện lên thần sắc lo lắng... Chủ tử không xảy ra chuyện gì, bình an trở về mới tốt...

Dạ tham: Do thám, dò xét vào ban đêm.

9. Chương 9: Giao Phong

Sau khi ly khai Uyển Anh điện, Tô Thụy nhẹ nhàng né qua thủ vệ tuần tra, chỉ trong chốc lát liền đi tới tấm cung để quân, Thương Kinh cung.

“Người nào?!”

“Tô Thụy cầu kiến bệ hạ.”

Lấy ra yêu bài(*) đặt ở trước mặt thị vệ đang ngăn cản lối đi, Tô Thụy lúc này cũng không phải chủ sự thị nữ của Uyển Anh điện, trên người nàng hoàn toàn không thấy sự dịu dàng trước mặt người khác, còn lại chỉ là sự lãnh liệt cùng sắc bén của một vị tâm phúc trong ám bộ trực thuộc Lam Vũ để quân. Thị vệ quả thực nhường đường, nhẹ nhàng đẩy ra cửa cung cung kính cho qua. Tô Thụy thu hồi yêu bài, gạt đầu với thị vệ. Cánh cửa cung nặng nề đóng lại sau lưng. Đi qua những hành lang gấp khúc quanh co, Tô Thụy rốt cuộc dừng lại trước cửa tấm điện hoa lệ nhất. Trước cửa điện có hai thị nữ đang cầm đèn ***g vừa thấy Tô Thụy đi tới liền bước lên ngăn lại, Tô Thụy ngay lập tức liền minh bạch chuyện đang phát sinh bên trong, cũng không tiếp tục tiến đến, mà chỉ đứng trước cửa im lặng chờ đợi.

“Người đã tới chậm.”

Tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên khiến Tô Thụy cả kinh, quay đầu đã thấy Lâm Hứa đứng sau chính mình từ bao giờ, vội hành lễ nói:

“Đại nhân.”

Lấy lại bình tĩnh sau mới tâm sinh bội phục. Nàng tự xưng là cao thủ, nhưng vừa rồi lại không hề phát hiện Lâm Hứa tới gần từ bao giờ.

“Không cần đa lễ.”

Lâm Hứa khoát tay áo, lại hỏi, “Người đã tới chậm, có phải vì ở Uyển Anh điện kia xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bẩm đại nhân, cũng không phải chuyện hệ trọng. Chỉ là trùng hợp gặp phải thị nữ Thanh Nguyệt của Ly Du Thượng quân, cho nên bị chậm trễ một chút canh giờ.”

Tô Thụy nhíu mày đáp.

“Trùng hợp?”

Lâm Hứa cũng nhíu mày, “Lần trước bệ hạ còn hỏi ta có cần phải cho người huấn luyện lại một lần nữa hay không, bây giờ xem ra bệ hạ tựa hồ nói không sai. Ta thế nhưng đã quên dạy người, những sự “trùng hợp” trên đời này đều có khả năng là do tỉ mỉ sắp đặt?”

Tô Thụy sửng sốt, tức khắc quỳ gối xuống nói:

“Tô Thụy biết sai, thỉnh đại nhân trách phạt.”

“Mà thôi. Người mau trở lại nhìn xem. Nếu là để bệ hạ biết, khó tránh khỏi chịu nổi khổ bì nhục (da thịt).”

Lâm Hứa tự mình vươn tay nâng Tô Thụy đứng dậy, rồi tức khắc lệnh nàng lui ra. Tô Thụy chính là đệ tử mà hần tự mình giáo dục, nếu vì việc này bị bệ hạ giảng tội hủy đi tiền đồ tốt, cũng không phải điều hần mong muốn. Tô Thụy tất nhiên là biết Lâm Hứa che chở chính mình, cho nên mang theo cảm kích hành lễ, liền lặng yên lui xuống, chỉ để lại một mình Lâm Hứa đứng trước cửa điện. Không biết qua bao lâu, cánh cửa tấm điện rốt cục được đẩy ra, được thị nữ nâng ra cửa điện chính là người tối nay được triệu tới thị tẩm – Thiển Như Nguyệt. Chỉ cần thấy Diệu quốc mình châu cả người mềm yếu mặt mang ửng hồng, liền biết vừa rồi trong tấm điện có bao nhiêu kiểu diễn khiến kẻ khác mơ màng. Thiển Như Nguyệt vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, đối với Lâm Hứa cũng chỉ thấy đại khái là hình người, khán bất chân thiết (nhìn không rõ ràng), cũng không có tâm lực đi suy tính rốt cuộc là ai, liền được thị nữ nâng đỡ bước lên kiệu nhỏ, đi về tẩm cung của chính mình. Lâm Hứa neho lại mắt nhìn thấy đoàn người dần dần đi xa, lúc này mới nhắc chân tiến vào tấm điện.

“Lâm Hứa, dám ở sau lưng trẫm động thủ động cước, lá gan của người đúng là càng ngày càng lớn.”

Nam nhân mặc một thân huyền màu dục bào trên người vẫn còn vương một tia hơi nước, cũng không để ý bộ dáng hoàn toàn khác biệt với dáng dấp khi ngồi nghiêm chỉnh trước triều thần của một vị đế quân bị thần tử tâm phúc nhìn thấy, Dạ Quân Hi lười biếng ngồi xuống tháp thượng, trên mặt tựa hồ có chút không vui, với nội lực sâu không lường được của hần, tất nhiên là nghe được những gì mà Lâm Hứa và Tô Thụy vừa nói ngoài cửa điện.

“Vi Thần sợ hãi.”

Lâm Hứa quỳ một gối xuống, cúi đầu làm bộ như đang thỉnh tội. Dạ Quân Hi thấy thế cười lạnh:

“Người còn hiểu được cái gì là sợ hãi?”

Nói xong lại hừ lạnh một tiếng, “Đứng lên đi.”

Đối với tâm phúc mà mình vạn phần tín nhiệm này, nếu không mắc phải tội lớn như phản quốc nghịch quân, Dạ Quân Hi đối với hần cũng là mở một mắt nhắm một mắt, mặc kệ hần. Huống chi sự trung thành của Tô Thụy, Dạ Quân Hi cũng sẽ không hoài nghi.

“Canh giờ này tới quấy rầy trẫm, người đúng là biết chọn thời điểm.”

“Bệ hạ thứ tội.”

Lâm Hứa trong miệng nói như thế, nhưng nét mặt cũng không giống như vậy, hần lại nói tiếp, “Thần vừa mới nhận được mật báo, Đồng quốc tựa hồ có ý định phản chiến, gần đây qua lại rất chặt chẽ với Thụy Hoa đế quốc. Mà Đồng quốc quốc quân đang dự định phái người đi sứ Lam Vũ.”

“Đồng quốc?”

Dạ Quân Hi neho lại mắt, “Nơi nhỏ bé đó cũng dám phản chiến, xem ra Thụy Hoa mất không ít công phu. Chẳng lẽ bọn họ muốn khơi mào chiến tranh hay sao?”

Trên dung nhan mà đối với một người nam nhân có thể nói là quá mức tuyệt sắc tinh xảo kia hiện lên một tia lệ khí chỉ có những người trời sinh là bá chủ mới có, ngay cả Lâm Hứa cũng nhìn được sửng sốt. Cuộc chiến trên khắp đại lục đã xảy ra hơn trăm năm trước, đợi khi tất cả bụi bặm ổn định lại, thế cục của hơn mười tiểu quốc vốn tồn tại trên đại lục này liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cả đại lục bị bốn

quốc gia phân cách, bốn quốc gia đó chính là Thụy Hoa đế quốc sừng sừng ở ven biển phía Tây, Lam Vũ giàu có và đông đúc ở phía Đông, ở những dãy núi non trùng điệp phía Bắc là Vân Quỳnh đế quốc và cuối cùng là Lăng Tê đế quốc bên những cánh rừng rậm rạp phía Nam. Mà mười mấy tiểu quốc còn lại chính là nang trung chi vật (vật trong bàn tay) của tứ đại đế quốc, cúi đầu xưng thần, cam nguyện phục thuộc vào một trong tứ đại đế quốc. Hai đế quốc Vân Quỳnh cùng Lăng Tê cư ngụ trên những dãy núi cùng rừng rậm, trăm năm đến nay rất ít can thiệp vào thế sự, dần dần tin tức trên đại lục về hai đế quốc này cũng tiêu thất. Chỉ có Lam Vũ cùng Thụy Hoa, vẫn đang ngấm ngầm đối chọi lẫn nhau, hàng năm những cuộc chiến và sự thông thương nơi biên cảnh vẫn còn duy trì sự cân bằng mong manh này. Đồng quốc ở chính giữa đại lục, trong mấy nước phụ thuộc lại là nước cách Lam Vũ xa xôi nhất. Mà ở phía Đông Đồng quốc chính là một nước phụ thuộc vào Thụy Hoa...Mô quốc. Ở trong một vị trí vừa miễn cưỡng vừa bất tiện như thế, tình huống của Đồng quốc có thể nói là bốn bề là địch. Bất quá cũng bởi vì như vậy, vừa vận khiến cho Đồng quốc trở thành đạo phòng tuyến thứ nhất của Lam Vũ khi đối mặt với Thụy Hoa, nhưng trái lại, cũng có thể trở thành lưỡi dao sắc bén để Thụy Hoa đối phó với Lam Vũ.

“Nghe nói Đồng quốc quốc quân không sống được bao lâu nữa...” Suy tư một lúc lâu, Lam Vũ để quân bộ hạ mới hơi hơi cong lên khóe môi, lộ ra một nụ cười khiến kẻ khác không rét mà run, “Thám tử đặt ở bên người các hoàng tử đã đến lúc nên hành động.”

Lâm Hứa nghe vậy lập tức hiểu được ý tứ của Dạ Quân Hi, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng, cũng hơi hơi cong lên khóe môi nói:

“Vi thần tuân chỉ.”

“Còn có chuyện gì muốn tâu?”

Dạ Quân Hi đứng dậy, bộ y phục vốn cũng không che giấu được nhiều lập tức để lộ ra đường nét của làn da đầy đặn hoặc phía dưới. Lâm Hứa buông xuống mí mắt:

“Tô Thụy bẩm báo, mới vừa rồi ‘xảo ngộ’(tình cờ gặp được) thị nữ của Ly Du Thượng quân.”

Dạ Quân Hi nghe vậy nhú mày:

“Thân là sư phụ, che chở đệ tử như thế cũng không phải là một vị sư phụ tốt. Nhiều ngày như vậy mà vẫn không phát hiện ra chuyện gì kỳ hoặc, trăm cũng sắp nhìn không được.”

Lâm Hứa cũng không mở miệng, chỉ chờ để quân đưa ra mệnh lệnh cuối cùng. Sau một lúc lâu, để quân bộ hạ hỉ nộ vô thường lại bỗng nhiên giơ giọng nói:

“Truyền lệnh xuống, bãi giá Uyển Anh điện.”

Cùng lúc đó, trong đế cung yên tĩnh không một tiếng động, một bóng người như một con mèo con linh hoạt nhanh chóng xuyên qua giữa các đình đài lầu các bụi hoa bóng cây. Tránh thoát khỏi thủ vệ tuần tra ban đêm ở khắp nơi, mèo con đột nhiên nhảy lên xà nhà, bóng đen lập tức biến mất vào một tòa cung các.

“Người có thấy người nào vừa đi qua?”

Nội thị đang cầm đèn ***g đột nhiên dừng lại cước bộ, hỏi đồng bạn đứng bên cạnh.

“Không phát hiện a. Người hoa mắt? Đi nhanh đi. Trở về chậm sẽ lại bị phạt.”

Nội thị này hơi hơi ngáp một cái, nhẹ nhàng đẩy đẩy người bên cạnh một chút. Nội thị kia cũng chỉ đành nâng tay dụi mắt, có lẽ chính mình quá mệt mỏi, liền đi theo đồng bạn ly khai. Ánh đèn mờ nhạt phút chốc chiếu sáng bảng hiệu của tòa cung các trước mặt, chỉ thấy trên đó viết ba chữ...Thái y viện.

Hồ hờ hờ, bãi giá Uyển Anh điện a

~~Yêu bài(*): Chính là cái này a, ta nghĩ với thân phận của Tô Thụy thì có lẽ yêu bài sẽ làm bằng gỗ hay tre trúc thì thích hợp, nhưng post thêm em bằng ngọc cho xôm tụ.

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/yc3aau-bc3a0i5.jpg)

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/yc3aau-bc3a0i4.jpg)

10. Chương 10: Giao Phong

Thái Y viện vào đêm khuya yên tĩnh vắng lặng. Chỉ có vài tên được đồng đang ngủ gật nằm nghiêng ở các nơi. Thiển Ly Du đem cả thái y viện lục lại một lần, lại vẫn không tìm được thứ y muốn, liền nhăn mày lại, không để lại dấu vết âm thầm rời đi. Cũng khó trách y phái nhiều người tiến đến Lam Vũ để cung tìm hiểu, nhưng lại không có người nào mang về được tin tức hữu dụng. Đêm nay y lên dò xét các nơi trong cung, thậm chí cả ngự thư phòng được canh giữ nghiêm ngặt, cũng không tìm thấy một chút bóng dáng nào của thứ kia. Chẳng lẽ thánh vật Trào Phượng trong truyền thuyết lại ở trong tầm cung của Lam Vũ để quân sao? Nghĩ tới đây, Thiển Ly Du không khỏi nhú chặt mày lại. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới thánh vật Trào Phượng quý trọng thiêng liêng, người trên đại lục đều mơ ước như vậy rất có thể sẽ bị Lam Vũ để quân cất vào trong tầm cung, chính là không muốn suy nghĩ như thế. Chỉ vì nếu muốn lên vào Thương Kinh cung kia, chỉ sợ so với lên trời còn khó...Không nói tới tầng tầng lớp lớp thị vệ phòng thủ ở ngoài sáng đã là tường đồng vách sắt, lại còn có vô số những ảnh vệ võ công cao cường ẩn nấp trong chỗ tối, cũng đủ có thể đem người nào liều lĩnh xâm lấn chết không chỗ chôn khi còn chưa đạt được mục đích. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Thiển Ly Du biết tối nay không có khả năng tìm được Trào Phượng. Từ thái y viện vượt nóc bằng tường lặng yên không gây một tiếng động ẩn vào Cẩm Lan cung, Thiển Ly Du hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, lách qua một hàng nội thị cùng thị nữ, đi về phía Uyển Anh điện. Chính là không biết vì sao, Cẩm Lan cung lúc này vốn nên vô cùng yên tĩnh lại có chút xao động... “Người thật ra còn biết quay về.”

Ánh sáng rực rỡ khắp phòng đối với một đôi mắt đã quen hắc ám là một kích thích quá lớn, Thiển Ly Du không khỏi lùi mấy bước về phía sau, híp mắt lại. Đợi cho tới khi thích nghi được với ánh sáng kia, mới phát hiện đẩy ra cánh cửa tấm điện nghênh đón y không phải là thị nữ Thanh Nguyệt trung thành tận tâm, mà là sự trang nghiêm và ngưng trọng trong cả căn phòng. Phía trước nhuyển tháp, thị nữ cùng nội thị của Uyển Anh điện quỳ đầy đất, dẫn đầu chính là Thanh Nguyệt và Tô thụ. Nhưng nhìn qua Tô Thụ chỉ là quỳ tọa (ngồi xổm), mà Thanh Nguyệt lại cúi xuống trước tháp thượng, cả người bởi vì kinh hoàng cùng sợ hãi mà run lên nhẹ nhẹ. Còn người đang lùi lùi nghiêng ngồi trên tháp thượng kia, không phải Lam Vũ để quân Dạ Quân Hi thì còn có thể là ai? Thiển Ly Du thở dài trong lòng. Tuy đã biết nhất định sẽ xảy ra, nhưng lại không dự đoán được sẽ nhanh như thế – vị Lam Vũ để quân có thể nhìn thấu mọi việc này quả nhiên không phải hạng người tầm thường. Thiển Ly Du đang nhanh chóng suy nghĩ biện pháp thoát thân, nét mặt lại giống như bị kinh hách quá lớn, nhất thời không biết phản ứng thế nào với những gì xảy ra trước mắt, cho tới khi thị vệ phía sau nhẹ nhàng đẩy, mới theo bản năng bước vào cửa điện. Cánh cửa gỗ nặng nề đóng lại ở sau lưng, trên mặt Thiển Ly Du lộ ra thần sắc kinh cụ, tựa hồ tới lúc này mới ý thức được chính mình đang đối mặt với tình trạng thế nào, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, thấp giọng kinh hô:

“Bệ hạ...” Thuận thế cúi đầu, buông xuống mí mắt che đi ánh sáng đang lóe lên trong đôi mắt. Nhìn người yếu đuối quỳ trước cửa điện kia, Dạ Quân Hi cảm thấy buồn cười rồi nhú mày lại. Thiển Ly Du này ở trong hoàng cung Diệu quốc có lẽ đúng là vô quyền vô thế, mặc người khi dễ, nhưng tuyệt đối không phải hạng người yếu đuối nhất gan. Nếu không y cũng sẽ không tại thiên điện dạy Thiển Như Nguyệt phải làm thế nào để đạt được vinh sủng của hân. Nhưng mà trò chơi thú vị như vậy Dạ Quân Hi cũng không muốn vạch trần nhanh như thế, chỉ phất tay ra lệnh cho hai thị nữ bên cạnh tiến đến nâng dậy Thiển Ly Du, có chút bất buộc kéo y đến trước mặt chính mình. Ngón tay thon dài hữu lực cường ngạnh nâng lên cằm y, Thiển Ly Du bị bắt ngừng đầu, đôi mắt hắc diệu thạch rực rỡ ánh sáng dường như vì sợ hãi sớm đã biến thành diễm đạm đáng yêu.

“Bệ, bệ hạ...” Bốn mắt nhìn nhau, dung nhan khuynh thành tuyệt sắc gần trong gang tấc. Dung mạo quá mức tinh xảo đối với một nam nhân tại khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia không hề có một chút mềm mại đáng yêu của nữ tử, mà lại hoàn toàn hiện lộ ra khí thế của bá chủ thiên hạ, tà mị đến mê hoặc linh hồn, khiến người khác không dám nhìn thẳng. Thiển Ly Du không khỏi thầm than trong lòng, nam nhân như

vậy, khó trách nữ tử trong thiên hạ lại đều xu chi nhược vụ (ào ào kéo tới) như thế. Dạ Quân Hi hé mở đôi môi mỏng, nói ra một câu mang theo ý cười bí hiểm rồi lại vô cùng dịu dàng dễ nghe:

“Canh giờ này mới trở về, chẳng lẽ là đi ngắm trăng sao? Chính là trẫm nghe nói thân mình người không tốt, sợ trong điện lạnh, còn sai thị nữ đi khổ phòng lấy than đâu?”

“Bệ hạ...ta...” Thiển Ly Du vừa mới nói ra ba chữ, dưới cảm lại bỗng nhiên bị niết mạnh, ngay sau đó là một hồi hít thở không thông. Trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia đau đớn, trong miệng cũng phát ra âm thanh, mà Thanh Nguyệt đang quỳ gối phía sau đã muốn kinh hô một tiếng đang định tiến lên, lại bị Tô Thụy ở bên giữ lại, không thể động đậy. Dạ Quân Hi liếc nhìn Thanh Nguyệt một cái, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhai như trước, giống như giờ phút này hẳn đang cùng người ngồi đối diện uống trà mà thôi:

“Thật là một thị nữ trung thành. Trẫm vừa mới hỏi nàng người đã đi đâu, nàng chính là chết cũng không chịu mở miệng a...không bằng người này làm chủ tử tự mình nói cho trẫm, đã trễ thế này còn đi nơi nào?”

Nói tới tận đây, trong đôi mắt mang cười lại hiện lên một tia sát ý, Thiển Ly Du nháy mắt nhận thấy được, luồng khí băng hàn không chế cảm dưới của chính mình đã truyền tới toàn thân, mà vị đế vương cao cao tại thượng kia cũng không có ý có thời gian thở dốc, ngay sau đó liền nói, “Trẫm đã sớm kỳ quái, đã có một vị Diêu quốc minh châu, phụ hoàng người vì sao còn chịu đưa thêm một hoàng tử tới nữa? Bộ dạng lại bình thường như vậy, chẳng lẽ là trên người có gì tuyệt kỹ?”

“Bệ hạ...tha mạng...Ly Du chính là...” Thiển Ly Du nhú chặt mi muốn mở miệng, tuy rằng mạch máu bị không chế, nhưng ý không nghĩ tên Dạ Quân Hi này sẽ thật sự lấy mạng chính mình, nhiều lắm chỉ là đang thử mà thôi, cho nên không chút kinh hoảng. Quả nhiên, mấy ngón tay kia thả lỏng một chút chuyển sang vuốt nhẹ, ngay cả sát khí khiếp người cũng phai nhạt đi không ít, chỉ nghe Dạ Quân Hi nói:

“Chỉ là cái gì, ả?”

Giọng nói mềm nhẹ tựa như những lời nhu tình mật ngữ giữa đôi tình nhân, mà chuyện mới vừa rồi lại giống như chưa từng xảy ra. Thiển Ly Du lấy lại bình tĩnh, ho nhẹ hai tiếng giống như thống khổ, khóe mắt thấm ra một giọt nước mắt không biết là bởi vì đau hay là vì thương, ý nói:

“Hôm nay là ngày giỗ của mẫu phi đã qua đời.....Ly Du chỉ là dựa theo tập tục cổ quốc, ngồi gần lâm thủy (nơi có nước) nhớ lại mẫu phi thôi...”

“Nga? Ngày giỗ của mẫu phi người?”

Ngón tay trên cầm dưới theo tiếng nói vang lên liền được thu về, Thiển Ly Du liền giống như thoát lực ngã xuống trước nhuyển tháp, lại nghe được Dạ Quân Hi hỏi, “Người có bằng chứng gì sao?”

“Bằng chứng...” Thiển Ly Du giống như hơi hơi ngần người, tiếp theo có chút chần chờ nói, “Ly Du có thả một con thuyền giấy ở dòng suối bên trong ngự hoa viên...” Đôi mắt lợi hại hơi hơi nheo lại, vung tay lên, lập tức có kẻ thân tín hiểu ý khom người lui ra ngoài điều tra về chiếc thuyền mà Thiển Ly Du nói. Thanh Nguyệt bị Tô Thụy giữ chặt lấy, nhìn theo người nọ rời đi tầm điện, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn chăm chú vào Thiển Ly Du còn đang ngồi trước mặt vị Lam Vũ đế quân đáng sợ kia, nhất thời tâm loạn như ma. Nàng không thể nào nghĩ đến, Dạ Quân Hi ban ngày chuyên sủng Thiển Như Nguyệt như vậy, chưa bao giờ bước chân vào Cẩm Lan cung nhưng giờ đột nhiên giá lâm Uyển Anh điện, mà khi nàng phản ứng lại đã bị áp quỳ xuống trước mặt hắn. Đối với lời chất vấn, nàng chỉ có thể nói không biết, mà bây giờ chủ tử nói đối là ngày giỗ của nương nương, nàng cũng chỉ có thể khẩn cầu trong lòng, mong Tuyệt phi nương nương ở dưới suối vàng có biết thì hãy phù hộ chủ tử bình yên vượt qua kiếp nạn này. Không bao lâu, người nọ liền đã trở lại, trong tay còn cầm theo một con thuyền vì dính nước mà mất đi hình dạng, dâng lên trước mặt Dạ Quân Hi. Dạ Quân Hi vươn tay tiếp nhận, mắt thấy trên đó có chữ viết đã bị nhòe đi, mở ra nhìn, cũng chỉ có “ngày ba tháng mười”, “mẫu”, “Du” là còn có thể nhìn thấy nguyên hình. Dạ Quân Hi thoáng suy tư, cũng không muốn tiếp tục so đo:

“Xem ra vẫn chưa lừa gạt trẫm. Niệm (nể tình) người còn nhỏ đã tang mẫu, cơ khổ vô y (lẽ loi không ai để dựa dẫm). Việc hôm nay trẫm liền tha cho người.”

Ánh mắt lợi hại quét về phía Thanh Nguyệt đang thở phào nhẹ nhõm, khóe môi cong lên nụ cười, mà nhìn lại Thiển Ly Du vẫn yếu đuối ngồi trên mặt đất, ý cười bên môi ngày càng đậm...Sơn dương nhu nhược khả

khi tất nhiên là đáng yêu, nhưng lại không thú vị bằng hồ ly tâm tư giảo hoạt. Mà cho dù là sơn dương hay hồ ly, ở Dạ Quân Hi hấn trong tay chỉ có thể là con mồi mà thôi, bắt tức vì lự (không đủ để trở thành nguy hiểm). Thiển Ly Du mới vừa thở phào nhẹ nhõm trong lòng liền đã bị một cánh tay hữu lực kéo lên, dưới chân dừng lại một chút liền đã lao vào bên trong ***g ngực dày rộng, chỉ nghe đến trên đầu truyền tới thanh âm khiến người run sợ:

“Lui hết đi, tối nay trẫm liền nghỉ ở nơi này.”

11. Chương 11: Hồi Ưc

Bị Tô Thụy cưỡng ép kéo ra tấm điện, Thanh Nguyệt đã cực lực giãy dụa nhưng vẫn chỉ có thể trở mặt nhìn Thiển Ly Du bị Dạ Quân Hi ôm vào trong lòng ngực, và đại môn của tấm điện thì từ từ đóng chặt lại, mấy tên thiếp thân thị vệ trực thuộc Lam Vũ để quân tay cầm lợi khí (vũ khí sắc bén) nghiêm túc đứng canh phía trước, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào quấy rầy.

“Chủ tử... không...” Thanh Nguyệt nôn nóng tới mức suýt nữa khóc ra. Nàng biết Thiển Ly Du không chạy trốn trong hành trình tới Lam Vũ để quốc, ngược lại lại một mạch tiến vào bên trong để cung nguy hiểm này là vì cái gì. Là vì cứu người, là vì thánh vật Trào Phượng trong truyền thuyết chứ không giống như Thiển Như Nguyệt vì đạt được ân sủng của Lam Vũ để quân mà đến. Chủ tử tâm cao khí ngạo như vậy, làm sao có thể chịu được nỗi nhục phải hầu hạ dưới khố nam nhân! Bất chấp đao kiếm trong tay thị vệ, Thanh Nguyệt vẫn giãy dụa muốn xông vào như trước, tuy rằng nàng hiểu cho dù nàng có đi vào cũng sẽ không thay đổi được chuyện gì, chính là tấm lòng trung thành với Thiển Ly Du thúc đẩy nàng làm như vậy.

“Đủ rồi!”

Rốt cục không chịu nổi, Tô Thụy thấp giọng quát, vung tay giáng một cái tát vào người còn đang giãy dụa không thôi, “Chủ tử là Thượng quân mà bệ hạ thân phong, là một trong những phi tần trong hậu cung của bệ hạ, vì bệ hạ thị tẩm đó chính là bổn phận, người cuồng loạn như thế làm cái gì?!”

“Người!”

Thanh Nguyệt vừa nâng một tay ôm lấy bên má bị đánh, vừa đỏ mắt trừng trừng nhìn Tô Thụy. Ngày thường tuy biết Tô Thụy này là người của Dạ Quân Hi, nhưng đối xử với nhau lại vẫn ôn hòa thân cận, Tô Thụy này hầu hạ chủ tử cũng coi như tận tâm hết sức, cho nên cả hai chưa từng có mâu thuẫn gì. Nhưng giờ phút này, Thanh Nguyệt lại cảm thấy vạn phần cảm hận nữ tử trước mắt. Nhất định là nàng... Nhất định là do nàng ngày ngày bám bó với Dạ Quân Hi, mới có thể rước lấy mối họa hôm nay!

Đối với ánh mắt căm ghét của Thanh Nguyệt, Tô Thụy chỉ hơi hơi nhíu mày, vốn định nói thêm vài câu, lại nhớ tới chính mình còn phụng hoàng mệnh, không thể để lộ sơ hở trước đôi chủ tớ này, nói càng nhiều thì sai càng nhiều, không bằng ngậm miệng lại. Suy tư một chút, liền liền dịu lại khẩu khí, ôn hòa khuyên nhủ như những ngày thường:

“Vào trong hậu cung này, chính là thân bất do kỷ. Ta biết có lẽ chủ tử cũng không nguyện ý tới đây. Nhưng hôm nay chuyện đã tới nước này, chiếm được sự sủng ái của bệ hạ, thì những ngày ở trong hậu cung sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Vô luận là chủ tử hay là người, đều phải nghĩ thoáng ra mới tốt.”

Lời nói ôn hòa mềm mại của Tô Thụy khiến cho Thanh Nguyệt vốn suýt chút nữa sụp đổ dần dần bình tĩnh lại, tức giận chưa tiêu, nhưng lý trí cũng đã dần tỉnh táo. Nhìn tầng tầng thủ vệ trước cửa điện, nàng ý thức được suy nghĩ muốn đấu tranh và cứu lấy chủ tử của chính mình là yếu ớt và bất lực tới mức nào. Nàng đã thất thủ trước mặt Tô Thụy, không thể mắc thêm lỗi lầm, làm cho Tô Thụy nhận ra điều gì. Việc đã tới nước này, nàng chỉ có thể hy vọng chủ tử có thể bình yên vô sự. Tin rằng thiếu niên trí tuệ kia, chắc chắn có thể an toàn.....

Trong tấm điện, Thiển Ly Du sau phút chốc giật mình bây giờ cũng đã phục hồi tinh thần lại. Nhìn ra cánh cửa điện đóng chặt, thiếu niên không khỏi cười khổ trong lòng...Sao lại bước tới tình trạng này đâu?

Khuôn mặt này, chỉ sợ ngay cả một cung nga thị nữ trong hậu cung cũng kém, vị Lam Vũ để quân nắm giữ hậu cung mỹ nhân vô số này nếu thật sự muốn y thị tẩm chẳng phải là rất buồn cười sao? Bỗng nhiên cơn ác mộng đêm nào lại thoáng hiện lên trong lòng, Thiển Ly Du nao nao... Chẳng lẽ khung cảnh kiếp trước trong cơn ác mộng chính là biểu thị giờ khắc này? Nghĩ vậy, Thiển Ly Du không thể khắc chế, cả người run lên, nháy mắt cứng còng sống lưng.

Nhận thấy sự run rẩy và cứng ngắc của người đang nằm trong lòng, Dạ Quân Hi thoáng nhíu mày. Thân mình ở trong vòng tay vô cùng suy nhược, đối với một thiếu niên mười bốn tuổi, nhất là thiếu niên này lại là hoàng tử cao quý mà nói cũng quá mức nhỏ nhắn gầy yếu. Xem ra người này ở trong hoàng cung Diệu quốc đúng là chịu không ít khổ sở. Không biết vì sao, trong lòng Dạ Quân Hi hiện lên một tia thương tiếc. Nhưng cứ nghĩ tới dưới bề ngoài nhu nhược khả khi của Thiển Ly Du này lại cất giấu trí tuệ và giao hoạt thế nào, Dạ Quân Hi liền hơi hơi cong lên khoe môi.

Khí tức nam nhân tinh khiết mà cường đại cũng như cánh tay kiên cố hữu lực kia vây quanh toàn thân, Thiển Ly Du nhận thấy bàn tay vốn đang ôm trên bả vai đang bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, dừng lại ở sau lưng. Ngay sau đó cánh tay trên lưng bất chợt buộc chặt, mà y cũng bị ép ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào dung nhan khiến kẻ khác hít thở không thông của Dạ Quân Hi.

Gương mặt bị nâng lên giống với những gì hắn đã thấy, không kiêu mị động lòng người, cũng không thanh lệ thoát tục, nhiều lắm cũng chỉ có thể cho là thanh tú mà thôi, thật sự là không chỗ nào đặc biệt. Chỉ có đôi mắt còn mang theo sương mù kia, còn có thể coi như “xinh đẹp”. Trong hậu cung của hắn, từ quý phi, cho tới luyện sủng không danh phận, không có người nào lại không dung mạo xuất chúng, đáng người hoặc nhân (mê hoặc người khác), người có dung mạo bình thường vô kì như Thiển Ly Du lại được phong làm Thượng quân đúng là chuyện xưa nay chưa từng có. Hậu cung đều nghĩ để quân bề hạ phong địa vị Thượng quân vinh sủng cho Thiển Ly Du chỉ bởi vì y là hoàng tử Diệu quốc cùng với sự ái ố cập ô (yêu ai yêu cả đường đi) đối với Thiển Như Nguyệt, tuy rằng sự thật đều không phải như thế, bất quá Dạ Quân Hi cũng đúng là vì hoài nghi tâm tư của y mới có thể như vậy. Về chuyện đêm nay tiến đến Uyển Anh điện, lại chỉ vì hứng trí dâng lên, hoàn toàn là đột nhiên mà thôi. Nhưng giờ phút này ôm lấy con hồ ly đang khoác da dê trong lòng, Dạ Quân Hi chợt cảm thấy được, cho dù là bề ngoài bình thường như thế, thoáng ném thử một chút lại có sao đâu? Lam Vũ để quân khi đã quyết định chủ ý thì sẽ quyết không chần chờ, giống như con báo săn khi đã chọn được con mồi sẽ không rời đi mục tiêu, cho tới tận khi chồm lên cắn đứt yết hầu của con mồi nhìn con mồi vừa chảy máu vừa dẫy dụa đến chết mới có thể bỏ qua.

Nhiệt độ hơi lạnh không thể dự đoán ẩn lên đôi môi, mang theo khí phách cuồng ngạo của một vị đế vương và một tia hương khí đủ khiến người khác ý loạn thần mê. Thiếu niên không hề phòng bị kia bởi vì hơi giật mình và không biết làm sao mà khiến đôi mắt hắc diệu thạch trừng lớn, tia sáng hoa lệ lộng lẫy hiện lên trong đôi mắt, khí tức nam tính xa lạ và bá đạo đột nhiên tràn ngập khắp miệng mũi khiến cho Thiển Ly Du giống như bị đóng đinh tại chỗ, trong giây lát không thể nhúc nhích. Dung nhan trước mặt bởi vì khoảng cách quá gần mà trở nên mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra ngũ quan thâm thúy mà chỉ có ông trời mới có thể tạo ra. Ngón tay nắm lấy cảm dưới thon dài hữu lực, giống như hắn chỉ cần hơi động một chút cũng có thể bóp nát cảm y..... Tựa như tình thân phách lịch (sấm sét giữa trời quang) Thiển Ly Du rốt cuộc hiểu được vị Lam Vũ để quân này đang làm gì..... Dạ Quân Hi cư nhiên..... cư nhiên hôn y?!

Đầu lưỡi ướt át mềm mại mà lại xảo quyết bá đạo không biết khi nào đã đột phá phòng tuyến chui vào trong miệng, cường ngạnh bức bách y, ôm lấy đầu lưỡi y cùng khởi vũ. Khi đã phục hồi tinh thần lại Thiển Ly Du cảm thấy chóng mặt...Phản trí nhớ của kiếp trước vốn xa xôi mơ hồ, vốn chỉ có thể ngẫu nhiên xuất hiện ở trong mơ, vốn nên đã quên đi từ lâu phút chốc lại giống như đèn kéo quân, từng chút từng chút hiện ra trong đầu y. Không cần..... không cần nhớ lại..... Thiển Ly Du không khỏi nhăn chặt lông mày, rồi không ngừng nói thầm dưới đáy lòng. Hồi ức đó, so với cơn ác mộng vào ban đêm càng khiến y cảm thấy bi ai, trái tim băng giá..... cùng ghê tởm.

Ông trời nhân từ cho y có cơ hội sống lại, cho y một cơ thể hoàn toàn mới, rồi lại đem sự dơ bẩn đến kinh khủng của cả đời trước ban cho y. Nhưng những chuyện này đã qua rất lâu rất lâu, lâu đến khiến cho Thiển Ly Du nghĩ, cuộc sống mười bốn năm này đã đủ để y phai nhạt sự xấu xa vô cùng kia, phần hồi ức khó có thể chia sẻ, chất chứa đầy màu tươi và hận thù kia...

Nhưng nụ hôn đột ngột xảy ra này, đến từ một đế quân của một quốc gia, nụ hôn đầy khinh bạc (đùa giỡn)

ý lại khiến cho trí nhớ vốn đã trôi đi của y đột nhiên bồng bồng hiện lên trong óc! Người kia, cũng là nam nhân, cũng là vua một nước, nhưng lại đã da nhăn tóc bạc, gần đất xa trời.....Nhưng ngay cả như thế, chính là một câu nói băng quơ, thậm chí tràn ngập ý tứ ban ân, liền khiến cho y khi đó vừa mới nhược quán (hai mươi tuổi), phải vào hậu cung trở thành một thứ đồ chơi, hầu hạ dưới khổ nam nhân! Sự sỉ nhục khi thân là nam nhân lại bị bức bách phải hầu hạ dưới khổ nam nhân khác, vẽ mặt vào luồn ra cúi của phụ thân, tất cả những hình ảnh thoáng hiện trước mắt làm cho thân thể vốn cứng còng của Thiển Ly Du chợt run mạnh lên!

12. Chương 12: Hiểu Lâm

Thân hình nhỏ nhắn trong lòng ngực tản ra khí tức tươi mát khiến người ta cảm thấy an tĩnh, Dạ Quân Hi vừa lòng phát hiện Thiển Ly Du tuy rằng dung mạo bình thường, bất quá nếm thử một chút thì hương vị cũng không đến nỗi tệ. Nghĩ như thế, hắn vừa tiếp tục tứ ngược (tàn sát bữa bãi) trên đôi môi thiếu niên, mà cánh tay ôm sau lưng Thiển Ly Du cũng di chuyển tới trước người, xoa nhẹ lên y kết (nút thắt) đang buộc chặt. Nhưng thân thể trong lòng ngực đột nhiên cứng ngắc, lại khiến Dạ Quân Hi dừng lại động tác, đôi mắt phượng lợi hại đảo qua gương mặt thiếu niên, không nhận được nhú mày, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh lùng. Bộ dáng nhu nhược sợ hãi của một con mèo con cho dù có thể nâng cao hứng thú, nhưng ở trên giường mà còn toàn thân cứng ngắc không khỏi có chút không hiểu phong tình.....

“Sợ hãi như vậy làm gì? Trẫm cũng sẽ không ăn thịt người.....”Giọng nói trầm thấp mượt mà xẹt qua bên tai, khiến cho Thiển Ly Du vốn đang giãy dụa trong cơn ác mộng trước kia khôi phục một chút thần chí. Hơi thở thấp nhiệt phun ở bên cổ, Thiển Ly Du nghe thấy thanh âm quen thuộc kia đang tiếp tục nói, “Ngày ấy ở trong Thiên điện người dạy hoàng tử mình phải làm thế nào để chiếm lấy niềm vui của nam nhân, chỉ tiếc nữ nhân kia ngu muội, không được nửa ngày liền đem những gì người nói quên sạch sẽ. Trẫm còn tưởng rằng người này làm sự phụ tử ra cũng sẽ khá hơn đồ đệ một chút, mà sao hôm nay đến phiên chính mình thì lại là cái bộ dáng này? Thật sự là khiến người ta thất vọng a.....”

Cố gắng giãy dụa để gạt bỏ đi phần trí nhớ kinh khủng luôn quanh quẩn trong đầu kia, lại thêm nụ hôn như cuồng thủ hào đoạt của Dạ Quân Hi, tất cả đều khiến Thiển Ly Du cảm thấy có chút mệt mỏi. Nhưng lời nói của nam nhân này lại làm cho y không thể không xúc lên tinh thần. Ngay từ đầu liền biết có lẽ Dạ Quân Hi chính là vì việc phát sinh trong Thiên điện ngày ấy mới có thể ra lệnh cho Tô Thụy mai phục bên người y, cái ngày lớp cửa sổ bằng giấy này bị đâm thủng y cũng đã nghĩ tới nhiều lần, nhưng không có lần nào đoán được lại có thể xảy ra dưới tình trạng như vậy. Thiển Ly Du biết Dạ Quân Hi cho rằng phản ứng mà y sinh ra do trí nhớ của kiếp trước chỉ là ra vẻ yếu đuối nhất gan cho nên hắn mới có thể nói những lời đó, thần trí đã khôi phục phần nửa bắt đầu tìm cách thoát thân. Thần sắc thoáng kinh ngạc hiện lên trên vẻ mặt, Thiển Ly Du vẫn có chút suy yếu, lại cố gắng mở miệng nói:

“Không nghĩ tới để quân bệ hạ thể nhưng biết việc ngày ấy.....”Dạ Quân Hi nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói:

“Dám cả gan xúi dục Thiển Như Nguyệt dùng “lạt mềm buộc chặt” đối với trẫm, lá gan của người cũng không nhỏ a, Diệu quốc thất hoàng tử điện hạ .....có lẽ bộ dáng bình thường vô năng này đã lừa gạt không ít người đi.....” Thiển Ly Du rốt cục thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, hơi hơi gọi lên khóe môi, dưới ánh mắt có chút ngạc nhiên của Dạ Quân Hi, y lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi bước qua đại môn của tẩm điện:

“Đã lừa được không ít người, lại không qua mắt được Lam Vũ đế quân....Bệ hạ quả thật là nhìn thấu mọi việc, ngay cả nhất cử nhất động của một người nhỏ bé không đáng kể như Ly Du cũng đều bị ngài nắm trong lòng bàn tay.”

Giờ phút này, khóe môi thiếu niên nở nụ cười, khuôn mặt lại vẫn bình thường không có nửa điểm xuất chúng như lúc trước, bộ y sam có thể coi như đơn sơ so với những cung trang cao quý hoa lệ của phần lớn những phi tần khác. Chính là đôi mắt như hắc diệp thạch kia khi tháo đi lớp vỏ ngụy trang, không một chút sợ sệt, chỉ là thoáng nhìn lướt qua thôi, khí chất lạnh nhạt như nước giếng như phát ra từ sâu trong nội tâm lại khiến Dạ Quân Hi kinh ngạc, trong đôi mắt phượng thâm thúy mà lợi hại kia hiện lên một tia hứng thú.

“Thất hoàng tử thật sự là rất can đảm, người có biết đây chính là tội khi quân?”

Vẫn chưa buông ra bàn tay nắm lấy cằm dưới của Thiển Ly Du, thân ảnh cao lớn cũng đủ bao phủ lên thân hình gầy yếu của Thiển Ly Du, sự uy nghi của đế vương không thể xúc phạm, nhưng trong lời nói kia lại có tình toát ra vài tia tà mị phong tình, khiến cho Thiển Ly Du không thể không thầm than trong lòng.

“Ly Du chỉ vì tự bảo vệ mình mới bắt đắc dĩ làm như thế.”

Cũng không khiếp sợ hai chữ “khi quân” kia, Thiển Ly Du vẫn thản nhiên như trước.

“Tự bảo vệ mình?”

Nam nhân tà mị nhú mày, bên trong giọng nói toát ra một tia uy hiếp, “Là tự bảo hộ mình hay là có âm mưu khác? Người có biết Lam Vũ xử trí thám tử nước khác như thế nào không?”

“Thám tử?”

Thiển Ly Du giống như nghe được một câu chuyện cười, đột nhiên cong lên khóe môi, lộ ra nụ cười, “Phụ hoàng đối đãi cũng không thân thiết, ngay cả mẫu phi cũng đã u sầu mà chết, hiện giờ Ly Du lại bị bắt lấy thân phận chất tử tiến đến Lam Vũ cùng Thiển Như Nguyệt, nói vậy đế quân hạ cũng có thể đoán được Ly Du ở trong Diệu quốc hoàng thất là hèn mọn đến thế nào. Mẫu phi mất, Ly Du đối với Diệu quốc liền không có gì vướng bận, đế quân hạ nghĩ Ly Du sẽ vì Diệu quốc hoàng thất kia mà không cần cả tính mạng của chính mình hay sao?”

Dạ Quân Hi nghe vậy trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, sau đó liền nheo mắt lại đầy nguy hiểm, ngón tay xiết chặt lấy cằm của thiếu niên chuyển thành xoa nhẹ làn da non nớt phía dưới, “Dễ dàng vứt bỏ quốc gia của chính mình đến thế sao....Thiển Ly Du, theo người, trầm rớt cuộc là nên tin hay không nên tin đâu?”

Dạ Quân Hi từ trên cao nhìn xuống thiếu niên trước mặt, tinh tế phân biệt mỗi một biểu tình trên khuôn mặt y, nhưng cuối cùng lại vẫn nhìn không thấu bên trong vẻ ngoài lạnh nhạt kia có mấy phần là thật. Thiếu niên chỉ cao tới ngực hắn, trên người còn tỏa ra khí tức ngây ngô của hài tử. Ngay cả khi không biết y nói thật hay giả, nhưng Dạ Quân Hi cũng hiểu được, Thiển Ly Du này, cũng không đơn giản chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi. Người bình thường đối với khí thế đế vương mà hắn không có ý hiển lộ ra cũng đã kinh sợ cúi đầu, mà sự trấn định này của Thiển Ly Du, cũng không phải cái khí thế gọi là “nghe con không sợ hổ”, mà là từ trong nội tâm tràn tới, là khí chất đã lắng đọng lại khi trải qua rất nhiều biến cố. Hiểu được điều đó, Dạ Quân Hi cảm thấy chính mình càng ngày càng có hứng thú đối với thiếu niên không đơn giản này. Tựa như chưa hề phát hiện trong đôi mắt của nam nhân đang giam cầm chính mình hiện lên sự hứng thú, Thiển Ly Du lần thứ hai mở miệng nói:

“Đế quân hạ tin cũng được, không tin cũng không sao. Là thật là giả, chắc chắn hạ sẽ phái người đi thẩm dò kiểm chứng.”

“Nói không sai.”

Dạ Quân Hi cười khẽ một tiếng, đột nhiên vươn tay lần thứ hai đem Thiển Ly Du kéo vào trong lòng ngực, “Là thật là giả, trầm tự nhiên sẽ phái người đi kiểm chứng. Nhưng hôm nay người nếu đã là Thượng quân của trầm, liền làm chút việc thuộc bốn phận của mình đi. Nếu có thể khiến trầm vui vẻ, mặc dù là thám tử, trầm cũng có thể bỏ qua.”

Nói xong còn chưa chờ Thiển Ly Du phản ứng, đôi môi hơi lạnh kia liền đã đoạt đi hô hấp của y. Cảm giác bài xích đã biết trước lại xuất hiện trở lại, đầu lưỡi mang theo u hương cùng sự vuốt ve nóng bỏng của nam nhân cũng không khiến Thiển Ly Du cảm thấy dễ chịu, cảm giác ghê tởm buồn nôn vẫn đánh sâu vào mỗi một sợi thần kinh của y. Thân hình tinh tráng (khỏe khoắn) và phiêu lượng (đẹp đẽ) đến quá phận của vị Lam Vũ đế quân trẻ tuổi có thể khiến cả nam lẫn nữ trong thiên hạ xu chi nhược vụ (ào ào lao tới) nhưng lại khiến Thiển Ly Du không thể không chế mà nhớ lại tên quân vương đã già, tái nhợt, mập mạp và làm cho kẻ khác buồn nôn ở kiếp trước kia.....Những tia hàn khí từ mỗi một nơi thật nhỏ trên cơ thể Thiển Ly Du tràn ra, ngay cả đôi mắt hắc diệu thạch có thể mị hoặc lòng người kia cũng dần dần mất đi thần thái.

“Không cần.....” Tiếng rên rỉ thống khổ như của một người đang hấp hối phát ra từ miệng thiếu niên đang nằm trong ngực, Dạ Quân Hi rốt cuộc nhận thấy sự khác thường. Đây không phải là nguy trang. Thân

thể cứng ngắc của thiếu niên bây giờ hoàn toàn bất đồng với bộ dáng đăm đạc như nước vừa rồi khiến cho Dạ Quân Hi không khỏi nhăn chặt mày lại.....Này đều không phải là nguy trang, vị đế vương cao cao tại thượng rốt cục ý thức được điểm này. Đẳng cơ mấy năm, Dạ Quân Hi duyệt qua (ý là từng lâm hạnh) không biết bao người. Phàm là những người hấn sủng hạnh, đa số là tự mình đưa đến cửa, có kẻ dục cự còn ngهنهن, nhưng trong mắt hấn cũng chẳng là gì. Cũng có một vài người không muốn, mà cuối cùng cũng đều cam nguyện thuần phục hấn. Chính là phản ứng lúc này của Thiển Ly Du lại giống như sự bài xích cùng chán ghét đã muốn xâm nhập vào cốt tủy, cũng với đó.....là sự sợ hãi khôn cùng. Dạ Quân Hi có thể nhận ra, sự sợ hãi này hoàn toàn khác với khi Thiển Ly Du cố ý nguy trang, cũng không phải sợ hãi đối với hấn. Như vậy sự sợ hãi này rốt cuộc từ đâu mà đến? Dạ Quân Hi không khỏi nheo lại con ngươi, ánh mắt thâm thúy tinh tế đảo qua Thiển Ly Du đang yếu đuối ngã vào trên giường.....Chẳng lẽ thân là Diệu quốc thất hoàng tử, ngoại trừ không được sủng ái, Thiển Ly Du này lại từng chịu sự làm nhục đáng sợ nào sao?! Trong đôi mắt phượng xẹt qua sự tức giận đáng sợ, một tia sát ý như lưỡi dao sắc bén chậm rãi tản ra quanh thân Lam Vũ đế quân. Nam nhân phong lưu bạc tình tất nhiên không phải đang đau lòng chuyện Thiển Ly Du phải chịu đựng, chỉ là hấn không có hứng thú đối với những thứ đã bị người khác làm bẩn....

13. Chương 13: Lãnh Cung

Đã nhiều ngày, đế quân hạ lệnh cuối cùng cũng giá lâm Cẩm Lan cung, đi tới Uyển Anh điện của Thượng quân Thiển Ly Du cũng chính là đệ đệ của vị Diệu quốc trưởng công chúa Thiển Như Nguyệt mà gần đây đang được sủng ái. Tin tức đó ở hậu cung nhanh chóng truyền ra, phút chốc đem ánh mắt của mọi người đều tập trung tại một tòa cung các nhỏ nhỏ này. Nhưng, còn chưa chờ tới khi phi tần của các cung khác tức giận bất bình về chuyện này, Uyển Anh điện được vạn người chú mục lại truyền ra tin tức Thiển Ly Du đắc tội bệ hạ bị ban cho một đạo thánh chỉ nhốt vào lãnh cung, mệnh cho y cùng thị nữ Thanh Nguyệt đi ngay tức khắc. Chuyện này cũng giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu đang sôi, trong hậu cung hỏa hoạn (tia lửa) bắn khắp nơi, càng ngày càng trở nên không bình tĩnh. Có lạnh nhạt không quan tâm, có vui sướng khi người gặp họa, tính toán tiến đến bỏ đá xuống giếng cũng có, nhưng tất cả vẫn đều có chút khôn ngoan, cho nên nhất thời không người nào dị động (hành động khác thường), tùy vào bản lĩnh của chính mình tìm hiểu tin tức cụ thể ở trong cung, cùng nhau chờ đợi. Nhưng sự ồn ào náo động của hậu cung cũng không ảnh hưởng đến người trong cuộc, sáng sớm hôm sau Thiển Ly Du nhận được thánh chỉ cũng bình tĩnh tiếp nhận quyền trục chối lợi từ tay nội thị truyền chỉ, rồi để Thanh Nguyệt thu thập qua loa một chút y sam cùng trang sức, chủ tớ hai người lặng yên đi theo một hàng thị vệ ly khai Uyển Anh điện, chuyển tới Lạc Điện cư ở góc phía đông của Cẩm Lan cung.

“Chủ tử.....Này.....” Thanh Nguyệt nhìn mấy gian phòng tiêu điều xơ xác trước mắt không khỏi ghen lời, Uyển Anh điện là cung các tráng lệ, mà nơi này lại giống như nhiều năm rồi chưa có người tới ở, cũng không có người quét tước, cho dù tại hoàng cung Diệu quốc nhận hết khi dễ, cũng chưa từng cư ngụ trong căn phòng đơn sơ như vậy a! Thiển Ly Du nhìn cánh cửa gỗ cũ nát và bức hoành đã phai màu mà phía trên có ghi ba chữ “Lạc Điện cư” trước mặt, hơi hơi cong lên khóe môi, thản nhiên cười nói:

“Tốt lắm. Theo ta thấy, so với Uyển Anh điện, nơi này vẫn tốt hơn.”

“Chủ tử!”

Thanh Nguyệt không biết đêm qua trong tấm điện đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy sau đó Lam Vũ đế quân kia về mặt sương lạnh đẩy cửa mà đi, cho nên cũng không biết tâm tình giờ phút này của Thiển Ly Du, cứ nghĩ là y quá tức giận, cho nên dậm chân căm phẫn nói, “Bọn họ thật sự là khinh người quá đáng!”

“Thanh Nguyệt đừng bực bội. Ta là nói thật với người.”

Thiển Ly Du trấn an, rồi kéo Thanh Nguyệt đẩy ra đại môn của Lạc Điện cư. Chút tro bụi từ cánh cửa và mái hiên rơi xuống, Thiển Ly Du cũng chỉ là hơi hơi nhíu mày, vẫn chưa oán giận.

“Trong Uyển Anh điện nhân đa nhân tạp (nhiều người rắc rối), chẳng thanh tịnh tự tại bằng nơi này, không những thế ở đây tiện cho hành động, cũng khiến cho sau này khi chúng ta rời đi được dễ dàng hơn.”

Thấy vẻ mặt Thanh Nguyệt vẫn căm giận như trước, Thiển Ly Du rút cuộc mở miệng giải thích. Thanh Nguyệt nghe vậy lập tức bình tĩnh đại ngộ, rút cuộc hiểu được hết thấy đều là kế hoạch của chủ tử. Trên gương mặt cũng vì thế mà lộ ra nụ cười, không hề tức giận. Chính là ngẩng đầu nhìn qua một vòng, lại không khỏi nhăn chặt mày lại, miệng lẩm bẩm gì đó, đi xung quanh mức nước tìm khăn lau bắt đầu dọn dẹp căn phòng bẩn loạn vô vùng kia. Chủ tử vì đại cục có thể chịu được ở lại một nơi như vậy, mà nàng thân là thiếp thân thị nữ của chủ tử, liền nên cố gắng làm hết bổn phận hầu hạ chủ tử cho tốt.

Đứng trong viện, nhìn Thanh Nguyệt kéo tay áo, thu dọn vô cùng khí thế, Thiển Ly Du dần dần thu lại nụ cười bên môi, đôi mắt hắc diệu thạch lộ ra thần sắc đen tối không rõ. Thế nhân đều nói quân tâm khó dò, kỳ thực cũng không hoàn toàn như vậy. Muốn đoán những thứ gì có thể làm quân vương yêu thích quả thật là không thể, nhưng nếu muốn đoán quân vương ghét gì nhất cũng không quá khó. Điều mà nam nhân bình thường không chịu đựng được nhất chính là nữ nhân thuộc về chính mình bị nam nhân khác xâm phạm. Mà Dạ Quân Hi đăng cơ nhiều năm, thân là quân chủ của đế quốc giàu có cường thịnh nhất trên đại lục, bản thân lại là nhân trung chi long (rồng giữa loài người), xuất sắc như thế cùng với sự tự phụ của một người nam nhân, hẳn đối với chuyện này lại càng để ý, không chỉ là nữ nhân của hắn, cho dù là một thứ đồ vật này nọ, bất luận kẻ nào cho dù chỉ là mơ ước, cũng tuyệt đối không được phép, thậm chí đó là một thứ mà hắn không thích đi chăng nữa.

Thiển Ly Du biết rõ điểm này, cho nên tối hôm qua bên trong tấm điện y chính là muốn cho Dạ Quân Hi hiểu lầm. Nụ hôn bất ngờ đầu tiên làm cho Dạ Quân Hi nghĩ đến y đang giả vờ nhất gan, lại làm cho y nhớ tới chuyện kiếp trước, cũng khiến y hiểu được ngay cả khi ngăn cách cả một thời không, y cũng không thể tiếp nhận sự gần gũi như vậy, cho dù đối phương có là một người hào quang chói mắt như Dạ Quân Hi, vẫn chỉ khiến y cảm thấy ghê tởm. Cho nên, Thiển Ly Du không ngại nén lại cảm giác gần như có thể khiến y ngất đi kia, không cần một chút ngôn ngữ nào, liền có thể làm Dạ Quân Hi nghĩ đến y đã từng bị làm nhục. Kể từ đó, Dạ Quân Hi tất nhiên sẽ không chịu được, mà y lấy thân phận chất tử Diệt quốc thụ phong Thượng quân, Dạ Quân Hi sẽ không giết y, mà chỉ đưa y biếm lãnh cung, này cũng cách mà đế vương vẫn thường làm.

Thiển Ly Du cảm thấy may mắn vì chính mình thành công, sự khổ sở như ác mộng kia cũng không phải là thừa nhận vô ích. Chính là cuộc đời này của y tuy rằng chưa bị làm nhục thân thể, nhưng trái tim mang theo trí nhớ kiếp trước cũng vô cùng mệt mỏi. Thiển Ly Du khẽ thở dài, nâng tay xoa đôi môi mới bị tứ ngược đêm qua, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia huyết sắc.

Cùng lúc đó, trong ngự thư phòng, Lam Vũ để quân vừa mới bãi triều không lâu đang ngồi trên ghế, sắc mặt âm trầm quan sát chiếc án thư được làm bằng gỗ trầm đen cực phẩm của hắn kia. Ngón tay xinh đẹp thon dài có cùng tiết tấu một chốc một chốc gõ lên tay vịn, thanh âm trầm lắng cũng một chút một chút đánh lên trái tim của những cung nhân hầu hạ trong ngự thư phòng, sợ một chút không cẩn thận liền khiến cơn giận của đế quân bùng lên, đến lúc đó đầu rơi xuống đất cũng không có ai dám cầu tình cho chính mình. Đúng trong lúc này, cánh cửa ngự thư phòng bị đẩy ra. Nội thị cung nga trong phòng cùng nheo mắt, ngẩng đầu thấy người tiến vào chính là Lâm Hứa, không khỏi đều thở phào một hơi..... Ai cũng đều biết người được đế quân bệ hạ tin tưởng nhất chính là Lâm đại nhân, có hắn ở, có lẽ cũng sẽ trấn an được cơn giận không biết từ đâu mà đến của đế quân đi.... “Người đã đến rồi.”

Ẩn trong tiếng nói trầm thấp mượt mà rõ ràng chính là sự tức giận đang được kìm nén.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Lâm Hứa cung kính hành lễ. Hắn vừa rồi đang đi xử lý chuyện vụ sau khi bãi triều, lại nghe thấy đế quân bệ hạ không biết vì sao sinh giận, mà hắn lại là bị các cung nhân kéo đến dập lửa. Vung tay lên, làm cho toàn bộ cung nhân nội thị trong phòng lui ra, Lâm Hứa lúc này mới nói, “Không biết vi thần có thể vì bệ hạ phân ưu hay không?”

Đôi mắt phượng đầy u ám đảo qua, Dạ Quân Hi hừ lạnh một tiếng nói, “Truyền lệnh xuống, những thị vệ đêm qua trông coi ngự thư phòng đánh một trăm trượng, biếm vào Hình Dịch phòng.”

“Bệ hạ.....?”

Lâm Hứa nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc. Biếm vào Hình Dịch phòng liền tương đương với sau khi tra tấn một trận sau bọn họ sẽ bị phán tử hình, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì có thể khiến bệ hạ tức giận

đến như vậy? Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Hứa, Dạ Quân Hi nheo mắt lại đầy nguy hiểm:

“Xem ra ngay cả người cũng nên đến Hình Dịch phòng ở một hồi mới đúng. Đêm qua có thứ gì đó không biết quy củ xâm nhập ngự thư phòng, nhưng đám thị vệ kia lại chưa từng phát hiện.....”

“Bệ hạ thứ tội!”

Lâm Hứa biết được tính nghiêm trọng của sự tình, tức khắc quỳ rạp xuống đất thỉnh tội..... Có người xâm nhập ngự thư phòng mà thị vệ trông coi lại không hề phát hiện, vậy nếu là có người xâm nhập Thương Kinh cung, để quân bệ hạ chẳng phải là.....

“Hừ.” Dạ Quân Hi lạnh lùng nhìn tâm phúc quỳ dưới mặt đất, chỉ nói: “Điều mấy tên ảnh vệ tiến đến, nếu lại xảy ra sai sót, nghiêm trị không tha.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Thân là đại thần tâm phúc của Dạ Quân Hi, Lâm Hứa lại có chút sợ hãi mà tiếp chỉ, rồi vẫn quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy, chỉ có thể chờ đợi để quân bệ hạ tha tội chính mình. Gặp bộ dáng đó của Lâm Hứa, cơn giận trong lòng Dạ Quân Hi cũng thoáng tiêu đi, ngữ khí không còn nhuốm chút sát ý nhẹ nhàng như trước, ngược lại lộ ra mỉm cười nói:

“Bình thân đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Lâm Hứa lúc này mới đứng dậy, vừa ngẩng đầu lên, đã thấy bộ dáng nghiêm chỉnh khiến người ta cảm thấy áp bách của đế quân bệ hạ bây giờ đã chuyển thành ngồi nghiêng trên tháp thượng, mà đôi mắt phượng lợi hại kia dường như hiện lên một tia hứng thú. Lâm Hứa hơi hơi sửng sốt, suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được vài phần, mở miệng hỏi:

“Bệ hạ có phải đã biết kẻ dám cả gan xông vào ngự thư phòng đêm qua là ai?”

Dạ Quân Hi nghe vậy cười khẽ, rốt cục đứng dậy khỏi tòa. Ngũ trảo kim long tinh xảo được thêu bằng kim tuyến trên chiếc long bào màu đen ở dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi trở nên rạng rỡ lấp lánh, hòa lẫn với ánh sáng bên trong đôi mắt phượng. Dạ Quân Hi hơi hơi hít vào rồi nói:

“Người có người thấy một tia dị hương (mùi hương khác thường)?”

Lâm Hứa nhú mày, tập trung phân biệt một chút, lúc này mới ngửi được một tia hương khí như có như không trong bầu không khí hơi lạnh, không khỏi nhú mày. Mùi hương này cũng không xa lạ, hẳn từng ngửi được mùi hương giống như vậy trên người Tô Thụy, đó chính là huân hương an thần mà chỉ trong Uyển Anh điện mà Thiên Ly Du ở lại mới dùng..... Ý cười bên môi Dạ Quân Hi càng đậm, lại ngửi hương thơm thanh nhã mà đêm qua từng ôm ở trong lòng ngực kia, đôi mắt phượng lợi hại hiện lên một tia u ám:

“Lá gan của tiểu hồ ly cũng không nhỏ a, không chỉ có Tô Thụy, ngay cả trẫm cũng suýt nữa đã bị hấn lừa....”

Em thắng anh một ván

Quyển trực: Chắc mọi người cũng biết nó trông thế nào, thông qua phim cổ trang Tung Cửa, mà ta vẫn minh họa cho nó xôm tụ

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/quye1bb83n-tre1bba5c1.jpg)

14. Chương 14: Khách Không Mời Mà Tới

Những ngày sống trong Lạc Diệp cư đối với Thiển Ly Du mà nói còn thoải mái tự tại hơn so với Uyển Anh điện rất nhiều. Hậu cung phi tần vốn đang tại quan vọng (trông chừng), nhưng lại thấy sau khi Thiển Ly Du bị biếm vào lãnh cung bệ hạ cũng chưa từng nhắc lại người này, đều tự đắc ý một chút trong lòng. Điều càng khiến bọn họ kinh hãi chính là, Diêu quốc trưởng công chúa chuyên sủng đã lâu tựa hồ cũng không còn được sủng ái, để quân bệ hạ mỗi ngày lật một khối bài tử, cả hậu cung rất có khả năng vũ lộ quân triêm (đều được sủng hạnh). Nhất thời, Lạc Diệp cư vắng lặng tịch liêu liền bị mọi người hoàn toàn quên mất.

Thiển Ly Du đối với chuyện này tự nhiên là thích thú vô cùng. Tuy nói bên trong lãnh cung, chi phí ăn mặc so với lúc trước gần như là một trời một vực, nhưng Thanh Nguyệt vốn cận thận, những thứ thu thập khi rời đi Uyển Anh điện tuy rằng nhẹ nhàng không đáng để mất tới, nhưng lại đều là trân phẩm xa xỉ vô cùng, dùng để đổi lấy một chút đồ dùng vẫn là dư dả. Trong viện đã không có tai mắt canh chừng, hành động của Thiển Ly Du cũng thuận lợi hơn rất nhiều, trong cả đế cung Lam Vũ chỉ ngoài trừ Thương Kinh cung tẩm cung của Dạ Quân Hi, còn những nơi khác y đều đã lục lợi mấy lần. Nhưng điều khiến người ta thất vọng chính là, khắp nơi đều không thấy được Trào Phượng cho dù chỉ là bóng dáng. Thực tế, Trào Phượng mất tích đã lâu. Tương truyền rằng một trăm năm trước vị đế quân khai quốc của Lam Vũ tình cờ có được Trào Phượng trong một trận hỗn chiến, hỗn chiến chấm dứt sau liền đem tôn thành thánh vật, cất giấu trong đế cung Lam Vũ, trăm năm tới này truyền lại qua các thế hệ, chưa bao giờ đổi chủ, cũng không có người nào từng gặp qua thánh vật Trào Phượng trong truyền thuyết này nữa. Mà Thiển Ly Du cũng chỉ biết, Trào Phượng là một pho tượng điêu khắc dị thú, toàn thân trong suốt sáng lấp lánh, ngoài ra liền không còn gì nữa. Nhưng khắp nơi trong cung, y vẫn chưa từng nghe thấy chút lời đồn nào phù hợp với vật này. Mà hiện giờ, liền chỉ còn lại Thương Kinh cung là chưa từng bước chân vào.....

Buổi chiều, Lạc Diệp cư im lặng chỉ có tiếng líu ríu của lũ chim không biết tên cùng tiếng xào xạc khi gió nhẹ phát qua đám cỏ cây. Gian phòng đơn sơ mà cũ nát được Thanh Nguyệt dốc sức quét tước và bố trí cũng trở nên sạch sẽ, thoáng đãng. Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến căn phòng có hơi ấm u tăng thêm chút ánh sáng và ấm áp, làm cho tâm tình người ta cũng trở nên sáng tỏ. Thiển Ly Du nằm nghiêng trên tháp thượng, trên tay cầm cuốn sách tùy ý lật xem. Thanh Nguyệt ngồi xõm ở bên nhuễn tháp đùa nghịch ấm trà, tách trà, thỉnh thoảng dâng lên một ly trà đậm hương. Bỗng nhiên, Thiển Ly Du buông quyển sách trên tay, đôi mắt hắc diệu thạch nhìn về phía cửa phòng, hơi hơi nhăn mày lại.

“Chủ tử?”

Thanh Nguyệt cảm thấy kỳ quái, thắc mắc hỏi, lại nghe Thiển Ly Du trầm giọng nói:

“Có người đến đây.”

Thanh Nguyệt có chút kinh ngạc, vẻ mặt hiện lên khẩn trương..... Từ khi nàng cùng chủ tử hai người chuyển tới Lạc Diệp cư liền không người nào tới hỏi han, giờ khắc này là người phương nào tiến đến, lại vì lý do gì? Chẳng lẽ là hậu cung phi tần tiến đến gây rối? Trấn an vỗ vỗ bả vai Thanh Nguyệt, Thiển Ly Du ngồi dậy khỏi tháp thượng:

“Đều là nữ tử không có võ công, không cần lo lắng, mở cửa đón khách là được.”

Nghe vậy Thanh Nguyệt mới thả lỏng một chút, đứng dậy mở cửa, còn chưa thấy rõ gương mặt người tới, liền nghe được một thanh âm chói tai:

“Thực viện nương nương giá lâm!”

Thanh Nguyệt chăm chú nhìn lên, mới phát hiện người tới cư nhiên là người từ sau ngày tiến cung liền chưa từng gặp lại – Thiển Như Nguyệt. Chủ tử hai người liếc nhau, cũng đoán được Thực viện Thiển Như Nguyệt địa vị cao quý sao lại tới nơi lãnh cung tiêu điều này. Nếu muốn nói nàng lấy thân phận tỷ tỷ đến thăm đệ đệ đang gặp hoàn cảnh đáng thương, Thiển Ly Du cũng sẽ không tin tưởng. Nhưng không tin là không tin, Thiển Ly Du vẫn đứng dậy khỏi tháp thượng, mỉm cười nhìn về mặt lạnh lùng của Thiển Như Nguyệt:

“Không biết hoàng tỷ tiến đến lãnh cung là vì chuyện gì?”

Thiển Như Nguyệt vẫn chưa trả lời, chỉ là nhìn xung quanh Lạc Diệp cư hiu quạnh đơn sơ, hơi hơi nhíu mày. Lại nhìn về mặt mỉm cười của Thiển Ly Du, lúc này mới mở miệng, ngữ khí trào phúng nói:

“Xem ra người ở nơi này cũng vui vẻ tự tại. Như thế nào, những ngày ở lãnh cung trong Diệu quốc còn chưa đủ sao? Dám đắc tội với đế quân bệ hạ, rơi xuống kết cục như thế, còn liên lụy tới cả bản cung, người thật sự không muốn sống nữa sao?”

Thiến Ly Du nghe vậy cũng có chút kinh ngạc. Y biết chuyện gần đây Dạ Quân Hi đã không hề chuyên sủng Thiến Như Nguyệt, còn tưởng rằng lấy cá tính của Thiến Như Nguyệt sẽ quy hết lỗi lầm cho y vì đã đắc tội với Dạ Quân Hi, bị biếm lãnh cung còn gây ảnh hưởng tới nàng, hôm nay tới là muốn bỏ đá xuống giếng đầu. Không ngờ trong lời chỉ trích này còn hiện lên một chút lo lắng..... Đoán không ra rốt cuộc Thiến Như Nguyệt muốn làm gì, Thiến Ly Du chỉ là mỉm cười:

“Ta đã sớm nói qua, hầu hạ dưới khổ nam nhân không phải việc ta muốn làm. Đắc tội với đế quân cũng là vì bất đắc dĩ, may mà không đánh mất tính mạng, hiện giờ sống trong lãnh cung này tuy rằng tiêu điều, nhưng cũng tự tại, không có gì không tốt.”

Thiến Như Nguyệt nghe vậy cau mày đánh giá vẻ mặt Thiến Ly Du, tựa hồ là đang phân rõ xem lời y nói là thật hay giả, cuối cùng nàng quay đầu lại phân phó đám nội thị cung nga phía sau:

“Các người đều lui ra, để tỷ đệ chúng ta hảo hảo trò chuyện.”

Bọn họ đều thuận theo, hành lễ xong liền lui ra ngoài, lúc này nàng mới kéo Thiến Ly Du vào phòng, thấy Thanh Nguyệt còn tại bên trong, liền nói:

“Người cũng lui ra.”

Thanh Nguyệt do dự liếc nhìn Thiến Ly Du, Thiến Ly Du thoáng gật đầu nói:

“Đi ra ngoài đi, đừng để cho người khác tới gần căn phòng này.”

Thanh Nguyệt lúc này mới hành lễ lui ra, cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Nói đi, hoàng tỷ tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thiến Như Nguyệt ngồi xuống tháp thượng, trầm mặc không nói, mắt hạnh (đôi mắt hình quả hạnh) xinh đẹp nhìn Thiến Ly Du, một lúc lâu sau mới mở miệng:

“Số lần đế quân bệ hạ triệu hạnh bản cung càng ngày càng ít. Hiện giờ hậu cung vũ lộ quân triêm, Liên quý phi lại âm thầm làm khó dễ bản cung, những gì người nói không sai, chỉ dựa vào dung mạo thì không thể đứng vững trong hậu cung này.....” Thiến Ly Du nghe vậy không khỏi có chút ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn Thiến Như Nguyệt hiện lên chút thâm ý..... Y không dự đoán được, còn chưa tới một tháng, vị công chúa tôn quý ngang ngược này đã bị hậu cung Lam Vũ tôi luyện ra một chút thâm trầm.

“Lời này của hoàng tỷ là ....”

“Trong cung đều là tai mắt của các phi tần, những tùy tùng mà bản cung mang đến từ Diệu quốc cũng không ai có thể thay bản cung bày mưu tính kế. Người bản cung có thể tin tưởng, liền chỉ có người.”

Tiếng nói uyển chuyển mềm mại của Thiến Như Nguyệt tràn đầy mệt mỏi, không khó tưởng tượng, cuộc sống của một công chúa dị quốc trong hậu cung Lam Vũ này khó khăn đến dường nào. Thiến Ly Du lúc này mới hiểu được mục đích khi tới đây của Thiến Như Nguyệt..... Nguyên lai là muốn tìm y bày mưu đặt kế. Thiến Ly Du nhất thời có chút dở khóc dở cười, rồi lại cảm thấy đau đầu không thôi. Thiến Ly Du nhớ rõ, trong Uyển Anh điện y từng giải thích với Dạ Quân Hi rằng ngày ấy ở trong Thiên điện dạy Thiến Như Nguyệt làm thế nào để đạt được niềm vui của Dạ Quân Hi hoàn toàn là vì mong muốn có được sự che chở của hoàng tỷ, chỉ cầu có thể tự bảo vệ mình mà thôi. Với sự anh minh của Dạ Quân Hi chỉ sợ hẳn đã sớm nhất thanh nhị sở khả năng của Thiến Như Nguyệt, huống hồ tin tức Thiến Như Nguyệt tiến đến Lạc Diệp cư chưa tới nửa ngày đã có thể truyền vào tai Dạ Quân Hi, hành động này của nàng lại đem ánh mắt của Dạ Quân Hi dẫn về phía y, này chính là điều mà Thiến Ly Du không muốn nhất. Vả lại nếu giờ phút này y thật sự nghĩ kế cho Thiến Như Nguyệt, không phải là đang nói cho Dạ Quân Hi, hết thấy đều là chủ ý của y sao, nhưng nếu không nghĩ kế cho Thiến Như Nguyệt, lại e sợ rước lấy hoài nghi..... Nghĩ như vậy Thiến Ly Du không khỏi cười khổ trong lòng, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

“Sao vậy? Người không muốn?”

Thấy Thiển Ly Du trầm mặc không nói, trên mặt Thiển Như Nguyệt thoáng hiện lên buồn bã. Có lẽ nàng thật sự không còn đường để đi, lại không cam lòng vinh sủng nhật suy (càng ngày càng ít được sủng ái), tương lai rơi xuống kết cục thất sủng thâm trầm, nên lúc này mới tiến đến Lạc Diệp cư, nhưng không ngờ Thiển Ly Du lại trầm mặc không chịu trả lời. Thiển Như Nguyệt nhất thời cảm thấy có chút tuyệt vọng, đang muốn đứng dậy rời đi, nhưng đột nhiên cảm thấy dạ dày lộn lên, liền che miệng cúi người xuống. Thiển Ly Du còn đang suy tư thấy Thiển Như Nguyệt như thế cũng không khỏi kinh ngạc:

“Có phải ăn vào thứ gì khó tiêu hay không?”

Nói xong rút chén trà đưa cho nàng. Thiển Như Nguyệt nhận lấy, rồi lại lắc đầu:

“Chưa từng. Hôm nay khi mới ngủ dậy cũng từng như thế, vẫn chưa ăn cái gì.”

Thiển Ly Du không khỏi lóe lên một ý nghĩ, vươn tay cầm lấy cổ tay Thiển Như Nguyệt, lại hỏi:

“Đã gọi thái y hay chưa?”

“Chưa từng. Có lẽ là ban đêm bị lạnh, dạ dày không khỏe thôi.”

Thực tế là gần đây Thiển Như Nguyệt vì quá sợ hãi sự tranh đấu trong hậu cung, làm việc gì cũng dần dần điệu thấp, không còn đường hoàng như trước. Nghĩ có lẽ là dạ dày không khỏe, liền cũng không chú ý nhiều. Lúc này Thiển Ly Du tìm được sự khác thường trong mạch tượng của Thiển Như Nguyệt, trong đôi mắt xẹt qua một tia sáng tỏ, nhẹ giọng nói:

“Không phải là do dạ dày không khỏe. Hoàng tử, người sắp làm mẫu thân.”

“Người nói cái gì?”

Thiển Như Nguyệt nghe vậy bỗng nhiên sửng sốt, có chút không dám tin nhìn về phía Thiển Ly Du, một tay tự động xoa bụng chính mình, “Người là nói.....Ta.....”

“Hừ.....cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Thiển Ly Du khẽ thở dài, rốt cuộc quyết định vẫn là nghĩ cho Thiển Như Nguyệt chút chủ ý mới tốt. Thứ nhất Dạ Quân Hi sớm biết y bày mưu cho Thiển Như Nguyệt, có một tất có hai, cũng không có gì lạ, thứ hai, chính là tiểu sinh mệnh trong bụng Thiển Như Nguyệt làm y có chút không đành lòng. Ngăn trở Thiển Như Nguyệt lớn tiếng nói ra sự thật, Thiển Ly Du lại nghiêng tai nghe ngóng bên ngoài đích xác chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng của Thanh Nguyệt, lúc này mới lại gần bên tai Thiển Như Nguyệt, nhẹ giọng dặn dò một vài việc. Còn chưa hết một nén hương, cửa phòng cũng đã bị mở ra, Thiển Như Nguyệt không nói một lời, vẫn như bình thường mang theo tùy tùng của chính mình ly khai Lạc Diệp cư, đi về phía tẩm cung của nàng.

“Chủ tử.....” Thanh Nguyệt có chút lo lắng kêu lên một tiếng, Thiển Ly Du lắc đầu nói:

“Vô sự, yên tâm.”

Đúng lúc Thiển Như Nguyệt biến mất khỏi tầm mắt, một tiếng vỗ cánh vang lên làm cho chủ tớ hai người cùng ngẩng đầu, liền thấy con sơn ca trắng muốt mang đến tin tức từ ngoài cung, đang dùng một tư thế tao nhã bay về phía Thiển Ly Du. Thiển Ly Du không khỏi nheo lại mắt..... Xem ra hôm nay khách không mời mà đến cũng không ít đâu.....

15. Chương 15: Mang Thai

Canh một đã qua, trong ngự thư phòng đèn đuốc vẫn sáng trưng. Tấu chương đã phê xong được xếp ở một bên, ngự bút cũng được rửa sạch gác lên giá bút, Lam Vũ để quần bệ hạ vẫn ngồi ngay ngắn sau án thư, có chút hứng trí nghe giọng bẩm báo không chút phập phồng của thuộc hạ.

“Người nói là Thiển Như Nguyệt mặt đàm cùng Thiển Ly Du gần một nén hương?”

Nghe xong câu cuối cùng, đôi mắt phượng thâm thúy mới hiện lên một tia thú vị, Dạ Quân Hi hơi hơi cong lên khóe môi, phát phát tay nói, “Tiếp tục theo dõi hần.”

Hắc y nhân quỳ gối trước án thư cung kính nói:

“Tuân chỉ”, rồi nháy mắt liền tiêu thất bóng dáng. Nửa chén trà sau, ngự thư phòng truyền ra thánh dụ, tối nay bãi giá Cầm Y cung.

Tại Cầm Y cung, nhận được thánh chỉ sau, Thiển Như Nguyệt cũng không cảm thấy vui sướng vì để quân sắp đến đây như mọi lần, nàng miễn cưỡng nở nụ cười, thưởng cho nội thị truyền chỉ. Dâng hương tắm rửa xong, một mình ở trong tấm điện chờ để quân tiến đến, Thiển Như Nguyệt nhũn nhũn lại, một tay không tự giác vỗ về phần bụng vẫn bằng phẳng của mình, đối với chuyện Thiển Ly Du nói nàng đang mang thai nàng vẫn có chút không dám tin. Nhưng những cơn nôn khan thỉnh thoảng bốc lên cùng với quỳ thủy (kính nguyệt) mà tháng này sớm nên có đến nay lại vẫn chưa tới làm cho nàng không thể không tin Thiển Ly Du. Nữ nhân một khi đã có hài tử, thiên tính của mẫu thân sẽ khiến nàng thoát thai hoán cốt chỉ trong một đêm, một nữ nhân có ngu xuẩn thế nào đi nữa cũng sẽ tìm tất cả phương pháp bảo hộ hài tử của chính mình. Thiển Như Nguyệt tuy rằng đã quen ngang ngược kiêu ngạo, nhưng vì từ nhỏ sống trong thâm cung, lại là nữ nhi của hoàng hậu nên nàng biết rất rõ tin tức một vị cung phi mang thai truyền ra hậu cung sẽ mang lại nguy hiểm đến mức nào. Bởi vậy nàng không thể không suy nghĩ cẩn thận, tại hậu cung dị quốc ăn tươi nuốt sống này làm thế nào để bảo vệ được hài tử trong bụng, làm thế nào để bảo vệ chính mình. Ngay lúc Thiển Như Nguyệt đang tận lực suy nghĩ có nên nghe theo lời đề nghị của Thiển Ly Du hay không, thì ngoài điện truyền đến thanh âm của nội thị.....

“Để quân bệ hạ giá lâm!”

Thiển Như Nguyệt đành phải dẫn ra hàng lông mày đang nhũn nhũn lại, đứng dậy nghênh đón. Nam nhân quân lâm thiên hạ bước vào cửa cung, dưới khí thế bức nhân kia Thiển Như Nguyệt quỳ gối xuống, ôn nhu nói:

“Nô tì tham kiến bệ hạ.”

“Ái phi miễn lễ.”

Dạ Quân Hi nhìn Thiển Như Nguyệt chỉ mặc một bộ y sam bằng lụa mỏng, không khỏi nhíu nhíu mày. Không thể phủ nhận, nữ nhân này tuy rằng không tính thông minh, nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân hiếm có. So với Thiển Như Nguyệt, thì đệ đệ Thiển Ly Du đồng phụ dị mẫu kia của nàng không khỏi có chút tầm thường..... Dạ Quân Hi nghĩ thế, trong đôi mắt phượng lợi hại hiện lên một tia u ám. Tuy rằng dung mạo không xuất chúng, nhưng lại thông minh lanh lợi vô cùng. Đáng tiếc người thú vị như vậy không biết đã bị kẻ nào làm nhục, nếu không, hần đúng là không nỡ đem y đưa vào trong lãnh cung đâu.....” Nghe nói ái phi hôm nay đi Lạc Điện cư, có chuyện này sao?”

Một tay ôm lấy thân hình ôn hương nhuễn ngọc ngồi vào bên giường, Dạ Quân Hi giống như đang tùy ý hỏi han. Thiển Như Nguyệt không ngờ để quân bệ hạ sẽ hỏi việc này, cảm thấy kinh hoàng, trong mắt hiện lên thần sắc bối rối:

“Hồi bẩm bệ hạ, nô tì..... Nô tì chỉ là muốn đi xem hần sống như thế nào. Dù sao hần cũng là đệ đệ của nô tì...” Thiển Như Nguyệt úp úp mở mở lựa lời nói, sợ vì chuyện này mà bị Dạ Quân Hi trách phạt. Nhưng cánh tay vô tình đặt ở trước bụng lại truyền tới nhiệt độ vô cùng ấm áp, Thiển Như Nguyệt cắn cắn môi dưới, rốt cuộc dần dần trấn định lại, buông xuống mí mắt che dấu sự kinh hoàng đang hiện lên trong đôi mắt hạnh.

“Nô tì từ dị quốc mà đến, tại trong cung không thân không quen, chỉ có một vị cô cô đã mười năm chưa từng gặp mặt, cũng không thân cận. Ly Du cùng nô tì tiến cung, cho dù trước kia không quá thân thiết, nhưng nay cũng là một trong số ít những người có thể nghe nô tì tâm sự...” Tiếng nói uyển chuyển mềm mại của Thiển Như Nguyệt như khóc như tố, lại có chút dễ nghe êm tai, khiến người thương cảm. Đôi mắt hạnh rưng rưng hơi hơi khiếp sợ liếc nhìn Dạ Quân Hi, thấy hần cũng không có vẻ sinh giận, lúc này mới nói tiếp, “Nô tì không biết Ly Du đã làm sai chuyện gì khiến bệ hạ phạt ý, nô tì không dám nói cái gì, chỉ cầu bệ hạ cho phép nô tì thỉnh thoảng tìm hần trò chuyện, giải buồn.....” Dạ Quân Hi xưa nay cảm thấy không kiên nhẫn nhất chính là thấy phi tần khóc nháo, nhìn nàng như thế trong lòng cũng không thương tiếc, chỉ lãnh đạm nói:

“Trẫm bắt quá là thuận miệng hỏi, cũng không có ý trách cứ, ái phi không cần như thế.”

Dạ Quân Hi biết Thiển Như Nguyệt và Thiển Ly Du cũng không hòa thuận, nếu nói Thiển Như Nguyệt đến Lạc Diệp cư là vì hỏi han, hẳn sẽ không tin tưởng. Bắt quá hẳn cũng không định hỏi ra chuyện gì từ miệng Thiển Như Nguyệt, chuyện này, có ảnh vệ là đủ rồi, mà mỹ nhân, tự nhiên là để ẩm giường. Thiển Như Nguyệt nghe vậy cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, lại nói:

“Tạ ơn bệ hạ. Nô tì còn có một chuyện, muốn bẩm báo bệ hạ, lại không biết nên mở miệng thế nào.....”

“Cứ nói đừng ngại.”

Dạ Quân Hi nói như thế. Nhưng đợi nửa ngày, lại thấy Thiển Như Nguyệt vẫn không nói một câu. Ngay lúc Dạ Quân Hi sắp hết kiên nhẫn định đi ngủ, Thiển Như Nguyệt bỗng nhiên đứng dậy, dưới ánh mắt có chút ngại ý muốn của hắn, liền quỳ gối xuống:

“Thỉnh bệ hạ tha thứ cho tội dẫu điểm của nô tì..... Nô tì..... Nô tì đã mang thai.....” Thiển Như Nguyệt nói xong, đôi mắt hạnh xinh đẹp liền nhìn chăm chú vào Dạ Quân Hi không hề chớp mắt, chỉ thấy Lam Vũ để quần bệ hạ đầu tiên có chút sững sốt, sau đó liền cau mày:

“Vì sao thái y viện chưa hề bẩm báo cho trẫm?”

“Nô tì chưa từng truyền thái y.” Thiển Như Nguyệt nhẹ giọng đáp, “Bà vú đi theo nô tỳ kinh nghiệm phong phú, là nàng nói cho nô tì, nô tì đã mang thai một tháng.”

“Vì sao không truyền thái y?”

Dạ Quân Hi thoáng có chút không hài lòng hỏi. Từ trước tới nay tử tự (con nổi dòng) đối với hoàng gia là việc vô cùng trọng yếu, mà Thiển Như Nguyệt sao lại dám coi thường như thế? Đột nhiên, trong mắt phượng hiện lên một tia hào quang, nam nhân nhảy bén rút cuộc phát hiện điều không thích hợp ở bên trong. Thiển Như Nguyệt ở Diệu quốc được sủng ái vô cùng, chỉ hơi hơi ho khan một chút là đã truyền thái y tới chẩn trị. Mà chuyện đại sự như mang thai, nàng sao có thể chỉ nghe lời bà vú nói, không chịu truyền thái y đến xác chắn (chẩn đoán lại)? Nghĩ như vậy, Dạ Quân Hi neho lại mắt phượng..... Chỉ sợ “bà vú” này là không có thật, mà thiếu niên đang ở Lạc Diệp cư kia mới thực sự là người chủ mưu đi.....

“Nô tì không phải cố ý dẫu điểm bệ hạ. Chính là..... Nếu truyền thái y liền coi như chiếu cáo cả hậu cung rằng nô tì có thai..... Nô tì sinh hoạt từ nhỏ tại trong thâm cung, chuyện như vậy đã nhìn thấy rất nhiều.....” Dựa theo lời của Thiển Ly Du, Thiển Như Nguyệt đem những gì còn lại đều nói hết ra. Nếu nói thẳng là nàng lo lắng trong hậu cung có người sẽ hạ độc thủ đối với nàng hoặc hại tử của nàng, chỉ sợ sẽ khiến đế quân sinh giận, làm không tốt có thể còn bị phán tội rải rác tin đồn. Dạ Quân Hi nghe vậy, càng thêm chắc chắn việc này chính là nội dung mà hôm nay Thiển Ly Du và Thiển Như Nguyệt mật đàm. Tận lực điệu thấp, tránh tai mắt kẻ khác và bo bo giữ mình, đây là mảnh khoe mà thiếu niên kia thích dùng nhất. Nhưng không biết, y là thật tình muốn trợ giúp vị “tỷ tỷ” này, hay là có mưu đồ khác.....

“Ái phi suy nghĩ rất chu toàn.....” Vươn tay nâng dậy nữ tử đang quỳ trên mặt đất, Dạ Quân Hi quyết định tương kế tựu kế, để xem Thiển Ly Du kia rốt cuộc muốn làm cái gì. Đã quyết định như thế, Dạ Quân Hi liền dụ đi thần sắc, lại nói, “Trẫm sẽ phái một thái y tin cậy tiến đến, đối với bên ngoài thì tuyên bố thân mình người không khỏe. Đợi tới khi hài tử sinh ra, liền chiếu cáo thiên hạ, như thế, ái phi có vừa lòng không?”

Thiển Như Nguyệt không nghĩ đến sự tình lại thuận lợi như thế, sững sốt một lúc mới nhớ tới tạ ơn. Nữ tử không biết tâm tư đế quân còn đang tưởng rằng đế quân quả nhiên lo lắng cho hài tử trong bụng nàng, nhất thời cũng cảm kích Thiển Ly Du rất nhiều. Tuy rằng vẫn không hiểu được, Thất hoàng đệ vốn yếu đuối vô năng sao đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, nhưng chỉ cần y hữu dụng, cho dù y là loại người nào lại có quan hệ gì đâu.....

Khi Dạ Quân Hi trấn an Thiển Như Nguyệt xong khỏi giá hồi cung cũng đã là canh hai, đêm đen như mực, cả tòa Lam Vũ đế cung đã ngủ say từ lâu. Mà góc phía đông của Cẩm Lan cung, hai bóng đen thừa dịp bóng đêm từ lãnh cung hoang vắng lặng yên trèo tường ra ngoài, nhanh chóng biến mất ở con đường hẹp quanh co, nháy mắt không thấy tung tích.....

16. Chương 16: Dẫn Chậm

Lam Vũ đế quốc sở dĩ có thể trở thành một trong những đế quốc có thực lực hùng hậu nhất trên đại lục, ngoại trừ do diện tích lãnh thổ rộng lớn, dân cư đông đúc, quân đội cường đại còn bởi vì sự giàu có về kinh tế. Mà đế đô Lam Vũ lại nằm gần kinh thành, dưới chân thiên tử, mức độ phồn hoa của nó không cần nói cũng biết.

Tuy rằng đã qua canh hai, nhưng trong đế đô cũng không yên tĩnh như hoàng cung. Nhất là bên bờ sông Thanh Đô chảy xuyên qua kinh thành, người người đi lại náo nhiệt phi phàm.

Sông Thanh Đô bắt nguồn từ Diệu quốc, từ Đông sang Tây chảy qua Lam Vũ đế quốc cùng mười mấy quốc gia lớn nhỏ, nó đổ ra Tây hải sau khi chảy qua quốc gia cuối cùng là Thụy Hoa đế quốc nằm ở vùng duyên hải phía Tây đại lục.

Phạm vi ngàn dặm xung quanh Lam Vũ đế đô địa thế bằng phẳng, lại có những dãy núi cao thấp vây quanh tạo thành tấm bình phong của thiên nhiên, chiếm hết lợi thế cả về mặt tự nhiên và địa lý. Sông Thanh Đô chảy xuyên qua những dãy núi, tới đế đô đã là vùng đồng bằng, cũng trở nên gió êm sóng lặng. Nhưng nước có thể dong thuyền cũng có thể lật thuyền, các thế hệ Lam Vũ đế quân không vì sự bình tĩnh bề ngoài này mà xem nhẹ việc thống trị sông Thanh Đô, hàng năm đều dùng một phần lớn quốc khố để chi cho việc gia cố đê điều, khơi thông hà đạo (lòng sông). Cho nên, dù hàng năm ven bờ sông Thanh Đô đều tràn ra hồng thủy (lũ lụt), nhưng Lam Vũ đế đô vẫn trở thành nơi dân chúng tụ tập, buôn bán phồn hoa.

Đứng xa nhìn ven bờ sông Thanh Đô đã là đèn đuốc rực rỡ, phồn hoa vô cùng, đến gần lại là tiếng người ồn ào, náo nhiệt không thôi. Tất cả những từ lâu, thương phố (cửa hàng) nổi tiếng trong đế đô gần như đều tập trung ở nơi này, còn trên mặt sông phẳng lặng lại có vô số thuyền hoa, du thuyền đang cập bến. Thuyền hoa quy mô nhất trong đó có tên “Loan Cầm các”, nhìn qua vô cùng xuất chúng.

Chỉ thấy bên bờ nơi chiếc thuyền hoa Loan Cầm các kia đậu có đứng mấy nữ tử nùng trang diễm mạo (trang điểm xinh đẹp), oanh thanh yến ngữ tiếp đón khách nhân lui tới. Rất nhiều nam nhân tới mua hoan tùy tay ôm lấy hai người trong đó, miệng nói ra vài lời trêu đùa phóng đãng rồi đi vào bên trong.

“Chủ tử.....” Mắt thấy Thiển Ly Du đi tới nơi này liền dừng cước bộ, lại nghe những ô ngôn uế ngữ như thế, dùng sao vẫn là cái cô nương chưa xuất giá, trên mặt Thanh Nguyệt dần dần hiện lên huyết sắc.

Thiển Ly Du vẫn chưa mở miệng, cũng không đến gần, chỉ là xa xa đứng nhìn, trên mặt lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa. Nghe thấy tiếng khê gọi của Thanh Nguyệt, lại phát hiện thị nữ của mình từ trước đến nay thành thực ổn trọng giờ lại đỏ mặt tới sắp xuất huyết, trong lòng bưng bít đại ngộ, không khỏi có chút xin lỗi. Y nhưng lại đã quên, nơi này đều không phải nơi Thanh Nguyệt nên tới.

“Đi đi.” Kéo người rời đi Loan Cầm các, Thiển Ly Du tiếp tục không nhanh không chậm đi về phía trước, cho tới khi ly khai đám người náo nhiệt, rẽ vào bên trong một ngõ nhỏ.

Gió lạnh thổi vào phần cổ áo được cởi ra, Thanh Nguyệt cảm thấy có chút rét buốt tận xương. Trong ngõ tắt u ám yên tĩnh, ngẫu nhiên có vài tiếng chó sủa mèo kêu, cùng với tiếng kéo kẹt của mấy chiếc đèn ***g lắc lư trong gió làm kẻ khác cảm thấy mao cốt từng nhích.

Rẽ ngoặt vài lần, Thanh Nguyệt đã không nhớ rõ con đường đi tới, giống như sự ồn ào náo động bên bờ sông Thanh Đô đã cách bọn họ phi thường xa xôi, Thiển Ly Du đi ở phía trước rốt cuộc cũng dừng lại trước một phiên cửa gỗ màu mực. Hộ nhân gia này tựa hồ cũng không có gì khác biệt, rồi lại có chút gì đó khiến người ta cảm thấy đặc biệt. Trên đèn ***g trước cửa là một chữ “Khanh” thật lớn biểu hiện dòng họ của hộ nhân gia này.

Thanh Nguyệt không khỏi có chút kỳ quái – hơn nửa đêm, chủ tử mạo hiểm xuất cung không phải là vì gặp hai người kia sao?

Thiển Ly Du cũng không để ý đến sự nghi vấn của thị nữ, chỉ là nhú mày lại, tiến đến nhẹ nhàng gõ hai lần.

Chỉ một lát sau, cửa gỗ “chi nha” mở ra. Người quản môn (coi việc đóng mở cửa) mặc một bộ y phục màu nguyệt sắc, tay cầm một phen chiết phiến (quạt xếp), thoát nhìn cũng coi như phong độ nhẹ nhàng, tiêu sái lỗi lạc, chỉ có quầng đen dưới mắt là tỏ rõ sự mệt mỏi của hắn. Hắn vừa thấy người tới, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Ly Du, người đã đến rồi.”

“Thanh Sương, đã lâu không thấy.” Thiển Ly Du nhẹ giọng đáp. Người này chính là Ngụy Thanh Sương, biểu huynh của y, nhi tử của huynh trưởng Tuyết phi, cũng chính là người đang chưởng quản Ngụy gia.

Lúc này Thanh Nguyệt mới hiểu được, chữ “Khanh” này chỉ sợ chính là do Ngụy Thanh Sương nghĩ ra nhằm che dấu tai mắt người khác, chữ này không phải là đồng âm với chữ “Thanh” sao.

Ngụy Thanh Sương nghiêng người đi, để Thiển Ly Du cùng Thanh Nguyệt bước vào, sau đó lại nhìn qua ngõ nhỏ không người, mới đem cửa đóng lại. Từng cơn gió nhẹ thổi, chỉ còn đèn ***g lắc lư, giống như chưa từng có người nào tiến đến.

Trong viện, ba người cũng chưa mở miệng, Thiển Ly Du cùng Thanh Nguyệt đều theo sát phía sau thanh niên, không bao lâu đã đi tới trước cửa ngoại phòng (phòng ngủ). Mùi thảo dược nồng đậm từ bên trong truyền ra khiến Thiển Ly Du hơi hơi nhíu mày, nhưng cũng không chân chờ, y đẩy cửa đi vào bên trong.

“Mới chỉ qua hai tháng, liền đã thành bộ dáng như thế sao...” Thiển Ly Du đứng trước giường nhìn người nằm ở phía trên, lời nói ra có chút run rẩy cùng không thể tin. Người ở trên giường, đã hoàn toàn không thể xưng là “người”, nếu chỉ liếc mắt một cái, thực sự giống một khối xác ướp lâu năm, khô quắt, biến thành màu đen, sinh tử khó phân biệt. Dung nhan vốn cùng Ngụy Thanh Sương giống nhau như đúc hiện giờ đã sớm không nhìn rõ diện mạo. Người này chính là đệ đệ sinh đôi của Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoảng.

Thanh Nguyệt ngay sau ánh mắt đầu tiên liền đã không thể khắc chế được, nằng che miệng, lệ liên tục tuôn ra. Ngụy Thanh Sương thấy vậy không khỏi thở dài nói: “Tam muội, không ngờ người cũng sẽ vì chúng ta mà như thế.....”

Nghe được lời nói của Ngụy Thanh Sương, Thanh Nguyệt ngẩn ra – “Tam muội”? Hắn đang nói với mình sao?!

“Sao vậy, vẫn không chịu tha thứ cho chúng ta? Chuyện của thể hệ phụ mẫu chúng ta cũng không thể thay đổi, nhưng hôm nay họ cũng đã mất, người ta huynh muội còn muốn xa lạ như trước sao?” Ngụy Thanh Sương cười khổ một chút, thử vươn tay vỗ vỗ bả vai Thanh Nguyệt.

Nguyên lai Thanh Nguyệt chính là muội muội đồng phụ dị mẫu của hai huynh đệ Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng, chỉ vì do tiểu thiếp sinh ra mà không được đương gia chủ mẫu đối xử tử tế, đến năm năm tuổi liền bị Tuyết Phi triệu vào trong cung làm bạn với Thiển Ly Du. Từng ấy năm tới nay, bọn họ chưa bao giờ từng lấy huynh muội tương xưng (xưng hô). Nhưng hôm nay Ngụy Thanh Hoảng gặp phải đại kiếp nạn, sinh tử chưa biết, máu mủ tình thâm, ân oán giữa bọn họ, đột nhiên lại chẳng là cái gì. Thanh Nguyệt run nhè nhẹ kêu một tiếng “đại ca”, Ngụy Thanh Sương hốc mắt nóng lên, đem nàng ôm vào lòng ngực.

Mất thấy cảnh tượng huynh muội tấn khí tiền hiềm (vứt bỏ hết hiềm khích), Thiển Ly Du tự nhiên hỉ văn nhạc kiến (vui vẻ đứng xem), nhưng nhìn Ngụy Thanh Hoảng giờ phút này còn đang nằm trên giường, tâm tình của y cũng không thể nào trở nên thoải mái.

Ba tháng trước, Thanh Hoảng thừa nhỗ tập võ thân hình cường kiện lại đột nhiên ngắt đi trong ngự thư phòng, Ngụy Thanh Sương vội vàng tìm đến hảo hữu (bạn tốt) Minh vốn y thuật cao siêu tiến đến khám chẩn (xem bệnh) cho Thanh Hoảng. Vốn tưởng rằng do mấy ngày gần đây quá mức mệt nhọc, thể nhược khí hư mới bị như thế, chỉ cần hảo hảo điều dưỡng là được, nhưng Minh lại chuẩn đoán ra một loại bệnh khiến Ngụy Thanh Sương cùng Thiển Ly Du vạn phần khiếp sợ – Thanh Hoảng trúng một loại kịch độc có tên là “Dẫn chậm”. Độc này vô được khả giải, mà phương pháp duy nhất có thể giải Dẫn chậm, liền cần thánh vật – “Trào Phượng” mà người trong thiên hạ tán dương. Nhưng mọi người đều biết, Trào Phượng chính là vật báu của hoàng thất Lam Vũ, muốn lấy được Trào Phượng, quả thực chính là dị tưởng thiên khai (ý nghĩ viễn vông).

Nhìn một đám cao thủ thuộc hạ hoặc bị thương mà về hoặc hữu khứ vô phản(có đi không có về), còn Ngụy Thanh Hoảng triền miên trên giường bệnh lại càng ngày càng gầy yếu, cuối cùng hoàn toàn bất tỉnh, lâm vào hôn mê, Thiển Ly Du cùng Ngụy Thanh Sương đều đau lòng không thôi.

Nhưng đúng lúc này, lại truyền đến tin tức Diệu quốc quốc quân muốn lợi dụng đám hủi của Thiển Như Nguyệt và Lam Vũ để quân để đưa Thiển Ly Du tới Lam Vũ để quốc làm chất tử, Thiển Ly Du liền thuận nước dòng thuyền, lấy thân phận chất tử đi tới Lam Vũ để quốc này. Nhưng nghĩ lại chính mình nhiều ngày ở trong cung, đừng nói là trộm được Trào Phượng, cho dù là bóng dáng của Trào Phượng cũng chưa từng thấy, trong đôi mắt hắc diệu thạch của Thiển Ly Du hiện lên sự tức giận vô tận đối với chính mình.

Ngụy Thanh Sương nhìn đệ đệ đang nằm trên giường, cổ họng có chút nghẹn ngào: “Hơn hai tháng. Thống khổ như vậy, cũng không biết hắn có chịu được hay không.....” Ngụy Thanh Sương nói xong liền nắm chặt song quyền(hai nắm), nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu để ta biết ai hạ kịch độc Dẫn chậm này cho Thanh Hoảng, ta Ngụy Thanh Sương nhất định phải đem hắn băm thây vạn đoạn!”

“Đưa bọn họ băm thây vạn đoạn cũng vô dụng. Việc cấp bách, là mau chóng tìm ra Trào Phượng trong hoàng cung Lam Vũ, mới có thể cứu được Thanh Hoảng.” Thiển Ly Du nhẹ giọng nói.

“Mấy ngày trước, Minh đã tới, nói Dẫn Chậm thấm vào phế phủ(nội tạng) đã lâu, sợ là cho dù có Trào Phượng cũng khó có thể chữa trị mà không tổn hao gì....” Ngụy Thanh Sương chậm rãi ngồi vào bên giường của đệ đệ, nhưng lại không dám chạm vào Thanh Hoảng dù chỉ một chút, sợ làm hắn bị thương. Ngụy Thanh Sương lúc này nào còn chút tiêu sái lỗi lạc vừa rồi.

“Ý của hắn là, hiện giờ mặc dù có Trào Phượng, thương tổn mà Dẫn Chậm tạo thành cũng đã .....”

“Phải.....”

“Vậy nếu không có Trào Phượng.....” Giọng nói của Thiển Ly Du vẫn bình tĩnh như trước, chỉ có mười ngón tay phía dưới tay áo đã đâm sâu vào lòng bàn tay.

Ngụy Thanh Sương như khóc như cười đáp lại: “Nếu không có Trào Phượng, Thanh Hoảng liền chỉ còn mười ngày.....”

Thiển Ly Du đột nhiên chấn động: “Mười ngày.....?!”

“Phải..... Bởi vậy ta mới vội vã muốn người xuất cung. Nếu thật sự không thể có được Trào Phượng, còn có thể thấy mặt Thanh Hoảng lần cuối.....”

Ngụy Thanh Sương nói đến chỗ này, đã không thể duy trì được tiếng nói trong trẻo, còn Thanh Nguyệt đã sớm khóc thành tiếng.

Ngụy Thanh Sương tất nhiên là biết, Ly Du sở dĩ cam nguyện trở thành chất tử tiến vào hoàng cung Lam Vũ, chính là vì muốn có được “Trào Phượng” được đồn đại là thiên hạ chí bảo kia, để cứu Thanh Hoảng một mạng. Nhưng muốn tìm kiếm Trào Phượng chí bảo dưới mí mắt Lam Vũ để quân Dạ Quân Hi danh vang thiên hạ, có thể nói là khó hơn lên trời! Những cao thủ hữu khứ vô hồi này chính là vết xe đổ cho bọn họ. Mười ngày..... Đừng nói là mười ngày, cho dù là một trăm ngày, cũng không có khả năng tìm được Trào Phượng trong hoàng cung Lam Vũ rồi toàn thân trở ra.

Thiển Ly Du đột nhiên cảm thấy có chút tuyệt vọng, nhắm mắt lại. Khi mở ra, ánh mắt đã khôi phục lại thần sắc trấn tĩnh: “Người cứ chiếu theo lời Minh hảo hảo chiếu cố Thanh Hoảng, về phần Trào Phượng..... Ta sẽ cố nghĩ biện pháp trộm được.”

“Ly Du.....” Ngụy Thanh Sương chần chờ, không biết chính mình có nên ngăn cản biểu đệ tiến đến mạo hiểm hay không.

“Không cần nhiều lời, ta cũng nên hồi cung..... Người hảo hảo chiếu cố Thanh Hoảng là được.” Thiển Ly Du nói xong liền quay đầu đi ra cửa phòng, mà Thanh Nguyệt thì xoa xoa nước mắt trên mặt, lại liếc nhìn huynh trưởng đang nằm trên giường, rồi mới theo Thiển Ly Du ly khai.

17. Chương 17: Ảnh Vệ

Trên đường hồi cung, cho dù suy sụp tâm tình vì tận mắt chứng kiến tình hình hiện tại của huynh trưởng, nhưng Thanh Nguyệt vẫn nhận ra cước bộ của chủ tử chậm lại không ít so với khi xuất cung.

“Chủ tử, chúng ta có nên mau quay về không, để tránh bị người phát giác?” Khi Thiển Ly Du dừng lại trước một cửa hàng yên chi thủy phần(son phần), Thanh Nguyệt rút cuộc nhìn không được mở miệng hỏi ra, sự lo lắng bốc lộ được theo lời nói.

Thiển Ly Du quay đầu lại nhìn nàng cười trấn an, y nhìn về ven sông Thanh Đô náo nhiệt phồn hoa, “Khó khăn lắm mới ra cung được một chuyến, hà tất vội vàng trở lại? Lạc Diệp cư là lãnh cung vắng vẻ như vậy, hướng chi lại là đêm khuya, sẽ không ai phát hiện đâu.” Nói xong chỉ về phía cửa hàng bán yên chi, cười nói: “Lạc Diệp cư không thể so với Uyển Anh điện, mặc dù không thiếu ăn mặc, nhưng cũng không có những thứ này. Nữ nhân gia, có lẽ ngươi sẽ thích.”

“Chủ tử.....” Thanh Nguyệt có chút ngơ ngác, không biết chủ tử lại muốn làm cái gì, nhưng dưới ánh mắt cổ vũ của Thiển Ly Du, nàng vẫn đi vào yên chi phô, chọn hai hộp yên chi thủy phần tốt nhất. Xem vẻ mặt mừng rỡ của nàng, quả thật là rất thích a.

Đem những thứ vừa mua cất đi, Thiển Ly Du tiếp tục thông thả tẩu tẩu đình đình(đi đi dừng dừng) ở bên sông như một phú gia công tử đang đi dạo. Khi đi ngang qua Loan Cầm các, Thiển Ly Du cũng không dừng lại mà chỉ ngẩng đầu nhìn liếc qua chiếc thuyền hoa cao chừng ba bốn tầng kia, trong mắt hiện lên chút thâm ý.

Dọc theo con đường giống khi đã tới, chủ tử hai người dần dần rời xa sự ồn ào náo động của đế đô, tiến vào phạm vi của đế cung. Cước bộ nhàn nhã của Thiển Ly Du dần dần trầm ổn, không lâu sau liền đi tới bên ngoài tường cung.

Lạc Diệp cư không chỉ nằm ở phía Đông Cẩm Lan cung, mà còn nằm ở nơi hẻo lánh nhất trong Lam Vũ đế cung, nằm sát với tường cung, không người hỏi thăm, tất nhiên cũng không có ai thủ vệ. Lãnh cung quả nhiên có điểm tốt của lãnh cung, tại Diệu quốc là như vậy, mà ở Lam Vũ đế quốc cũng như thế.

Nhìn tường cung cao cao, Thiển Ly Du liếc mắt nhìn Thanh Nguyệt đứng phía sau, thấy Thanh Nguyệt im lặng gật đầu, liền khẽ nháy lên, nhẹ nhàng bay qua, rơi xuống bên ngoài tường viện ở hậu viện của Lạc Diệp cư. Thanh Nguyệt theo sát phía sau, khi rơi xuống nàng còn lảo đảo một chút, may mà Thiển Ly Du nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy, mới thoát khỏi nỗi khổ bị ngã rạp xuống đất.

Nhưng điều khiến Thanh Nguyệt ngoài ý muốn chính là, Thiển ly du cũng không lập tức quay về Lạc Diệp cư, mà lại đi về phía cánh rừng nhỏ cách đó không xa. Trong không gian yên tĩnh, Thanh Nguyệt không dám tùy tiện mở miệng, đành phải đi theo phía sau Thiển Ly Du.

Cho tới khi bóng cây che đi tất cả ánh sáng, bóng tối bao trùm vượn tay không thấy năm ngón, Thiển Ly Du mới dừng lại cước bộ, kéo tay Thanh Nguyệt, chấp tay sau lưng y, dừng lại trong chốc lát, rồi chậm rãi nhắm lại đôi mắt hắc diệu thạch.

Khi đôi mắt mất đi tác dụng, những giác quan khác trên thân thể sẽ càng trở nên linh mẫn(nhạy bén) – khứu giác, thính giác, xúc giác – cảm giác khi mỗi cơn gió thổi qua, mùi hương của mỗi một cánh hoa héo úa, âm thanh mỗi nhánh cây đung đưa, đều có thể cảm thụ được nhất thanh nhị sở.

Rồi đột nhiên, Thiển Ly Du bỗng nhiên mở mắt – trong bóng tối bao trùm, đôi mắt hắc diệu thạch kia lóe ra tia sáng như sao, yếu ớt, lấp lánh, tựa như lập tức sẽ tắt, nhưng lại lộ ra băng hàn, lạnh buốt thấu xương, và đồng thời cũng đẹp tới mức khiến người khác hít thở không thông.

“Đi ra.” Thanh Nguyệt nghe được giọng nói lãnh liệt chưa từng có của Thiển Ly Du. Tiếng nói vừa dứt, còn chưa minh bạch mệnh lệnh kia là dành cho ai, Thanh Nguyệt lại cảm nhận được sát ý lãnh liệt, dần dần tới gần từng bước một.

Chủ nhân của luồng sát ý kia tựa hồ cũng không cố ý phóng ra, mà sát khí này giống như đã dần đọng lại sau khi trải qua nhiều cuộc giết chóc, có thể nói nó đã thấm thấu đến tận xương tủy, đến khi cảnh giác với

những thứ xung quanh, nó sẽ tự nhiên phóng xuất, khiến người ta cảm thấy hàn tòng tâm sinh (lãnh lẽo từ trong cõi lòng)

“Bùng.” Vang lên một tiếng và ánh lửa lóe ra, cùng với hắc y nhân không biết xuất hiện trước mặt bọn họ từ khi nào khiến Thanh Nguyệt hít sau một hơi – chỉ trong đêm nay nàng đã bị kinh hách không biết bao lần, khuôn mặt tái nhợt khiến Thiển Ly Du nhíu mày, hơi hơi lôi kéo, đem nàng che ở sau người.

Giơ hỏa chiết tử (thứ dùng để nhóm lửa) trong tay, ánh mắt sắc bén của Thiển Ly Du nhìn thẳng về phía dung nhan quen thuộc xuất hiện trước mặt, khẽ mở đôi môi nói: “Tô Thụy, đã lâu không thấy, vẫn tốt chứ?”

Người mặc một thân hắc y xuất hiện trước mặt hai người lúc này chính là “chủ quản thị nữ” của Uyển Anh điện trước đây, Tô Thụy. Chỉ thấy trên mặt nàng hiện lên một tia không thể tin, một lúc lâu sau mới khôi phục bình tĩnh, hơi hơi khom người nói: “Tô Thụy ra mắt Thượng quân.”

Thiển Ly Du cười khê: “Không cần đa lễ. Ta chỉ là một kẻ ti tiện bị biếm lãnh cung mà thôi, làm sao nhận nổi lễ của người.”

“Thượng quân là chủ, tất nhiên sẽ nhận được lễ của Tô Thụy.”

Thiển Ly Du nghe vậy cười nhạt, thoáng đi lại gần Tô Thụy vài bước, nói: “Chủ tử của người là Lam Vũ đế quân bệ hạ, ta sao có thể đảm đương nổi? Ta nói có đúng không, ảnh vệ đại nhân?”

“Thượng quân đang nói cái gì, Tô Thụy không nghe rõ.” Nhấn mày lại, Tô Thụy không thừa nhận, trong lòng cũng đã trở nên lạnh ngắt. Võ công của nàng rất cao, theo nàng biết, trong hoàng cung Lam Vũ cũng chỉ có nội lực của bệ hạ cùng Lâm Hứa Lâm đại nhân là ở phía trên nàng, nhưng không biết Thất hoàng tử Diệu quốc làm thế nào lại nhận ra sự tồn tại của nàng, còn dám liều lĩnh dẫn nàng vào rừng cây không người này.....

Ám bộ trực thuộc Lam Vũ đế quân được thiết lập từ trăm năm trước khi Lam Vũ mới bắt đầu khai quốc. Ảnh vệ của ám bộ là một đám sát thủ tử sĩ chỉ nghe lệnh một mình đế quân, giúp đế quân xử lý tất cả những chuyện không thể quang minh chính đại. Nếu sự tồn tại của ảnh vệ không cẩn thận bị bại lộ, như vậy chỉ có hai kết cục – hoặc là giết chết người biết chuyện này, hoặc là tự sát – ảnh vệ của ám bộ phải vì đế quốc, vì đế quân cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Nghĩ thế, Tô Thụy hung hăng cắn lên môi dưới.

Bệ hạ phái nàng tới đây theo dõi Diệu quốc Thất hoàng tử thần bí này, nhiều ngày nay lại không hề tiến triển. Hôm nay thấy Thiển Ly Du cùng thị nữ của y bí mật xuất cung, lúc này nàng mới phát hiện, Thất hoàng tử này cư nhiên lại có võ công. Nàng bám sát phía sau, nhưng mất dấu y tại nơi hẻm nhỏ rẽ trái quẹo phải kia. Nàng cho rằng đó chỉ là sai lầm nhất thời, nhưng không ngờ, Thiển Ly Du đã sớm phát hiện được tung tích của nàng.

Nhìn khuôn mặt bình thường mang nụ cười nhạt trước mắt, Tô Thụy cắn răng. Thân là ảnh vệ lại bại lộ thân phận, mà Thiển Ly Du lại là người đế quân bệ hạ phân phó giám sát chặt chẽ, tuyệt không thể sát, như vậy..... Nàng lúc này hẳn đã là một người đã chết. Nhưng nàng còn chưa bẩm báo chuyện này với bệ hạ, bây giờ còn chưa thể chết.....

Bàn tay nắm trong tay áo của Tô Thụy nắm chặt lấy vật truyền tin tức giữa các ảnh vệ, chuẩn bị thông tri cho người có thể hoàn thành nhiệm vụ của nàng, đem Thất hoàng tử Diệu quốc này, giao cho chủ nhân của nàng, Lam Vũ đế quân bệ hạ.....

Hỏa chiết tử là công cụ châm lửa mà người xưa hay mang bên mình. Ta cũng thấy cái này trên một số bộ phim cổ trang, nhưng tìm hình minh họa khó quá. Mọi người thông cảm. Dưới này có mấy bức hình để mọi người hình dung cụ thể hơn ^^ . Hai bức phía trên, dễ hiểu hơn, nhưng nó là hình trong game nên rất nhỏ, bức cuối là hàng thiệt.

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/he1bb8fa-chie1babft-te1bbad1.jpg)

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/he1bb8fa-chie1babft-te1bbad3.jpg)

18. Chương 18: Nhiếp Hồn

“Hà tất phải khẩn trương như vậy?” Dưới ánh lửa chập chờn, dáng dấp của nữ tử đang cắn chặt môi trước mặt được hiển lộ hoàn toàn, Thiển Ly Du âm thầm tiến gần thêm một chút, bên môi mang theo ý cười, “Ánh vệ của Lam Vũ để quốc quả nhiên không thể khinh thường. Nội lực của người thâm hậu như vậy, chẳng lẽ còn sợ kẻ trói gà không chặt như ta có thể làm gì người sao?”

“Thượng quân quá khiêm nhượng.”

Trói gà không chặt? Tô Thụy cười khổ trong lòng – nàng vẫn chưa quên trước khi bị hạ bệ Thiển Ly Du vào lãnh cung, ngài cũng từng tiếp xúc với y, nhưng lại không phát hiện ra thiếu niên này có nội lực. Nếu không phải nội lực của y quá mức nông cạn, thì chính là y đã tu tập bí thuật nào đó mà nàng không biết. Bất quá có thể phát hiện ra chỗ ẩn nấp của nàng, Tô Thụy trong lòng minh bạch, sợ rằng suy đoán thứ hai càng có vẻ xác thực. Không biết y phát hiện tung tích của nàng từ khi nào.....

Quan sát Tô Thụy một lúc sau, Thiển Ly Du bỗng nhiên thu hồi ý cười, đúng lúc Tô Thụy căng thẳng, toàn thân phòng bị, cho rằng y muốn làm gì thì lại thấy Thiển Ly Du chỉ khe khẽ thở dài, nói: “Từ khi ta vào cung tới nay, để quân bị hạ liền vẫn hoài nghi ta có mưu đồ gì. Từ sau khi mẫu phi qua đời, ta ở trong Diêu quốc hoàng cung nhận mọi khi dễ, chỉ có Thanh Nguyệt cùng ta nương tựa lẫn nhau. Lần này bị đưa tới Lam Vũ làm chất tử, cũng chỉ vì ta là hoàng tử duy nhất không có thể lực mà thôi.”

Theo lời nói nhỏ nhẹ của Thiển Ly Du, Tô Thụy cũng không thả lỏng cảnh giác, nhưng trong lòng lại có chút đồng tình. Hơn một tháng sống trong Uyển Anh điện, ấn tượng của nàng đối với Thiển Ly Du cũng không tệ, thậm chí có thể nói là có hảo cảm. Một thiếu niên bình thường, nhã nhặn như thế, nếu không phải vì để quân cho rằng y có bí mật gì không thể cho ai biết, thì cho dù trải qua sự huấn luyện tàn khốc của ám bộ, nàng cũng khó mà nhìn ra.

Vẫn chăm chú nhìn vào phản ứng của Tô Thụy, Thiển Ly Du đã thấy trong mắt nàng hiện lên một chút thả lỏng, khóe miệng cong lên một nụ cười khó có thể phát hiện. Đôi mắt hắc diệu thạch lóe lên tia sáng bi thiết, nhìn thẳng vào trong mắt Tô Thụy, tiếp tục nói: “Ta biết tướng mạo của ta rất bình thường, nhất định không nhận được sự thương yêu của đế quân, ta chỉ cầu có thể cùng Thanh Nguyệt sống những ngày bình yên mà thôi, không dám mong ước điều gì xa xỉ. Hôm nay, sống trong lãnh cung mặc dù có chút khó cực, nhưng cũng coi như đạt được mong muốn, đối với ta cũng không phải chuyện gì xấu.....”

“Thượng quân.....quả thật nghĩ như vậy sao?” Tô Thụy nghe những lời giống như thổ lộ nỗi lòng của Thiển Ly Du, không biết nên nói cái gì, đành nhẹ giọng hỏi lại một câu, nhưng không biết vì sao nàng cảm thấy mở miệng thật khó khăn. Bất giác, nàng nhìn lại đôi mắt xinh đẹp của Thiển Ly Du, Tô Thụy cảm thấy ánh sáng trong đó còn rực rỡ hơn cả hỏa chiết tử kia, mỹ lệ, lấp lánh, mang theo sự mỉa mai hoặc quyến rũ lòng người, giống như bầu trời đầy sao rộng lớn vô ngần, muốn đem linh hồn hút vào sâu bên trong.

Vẫn luôn im lặng, đứng ở phía sau Thiển ly Du, Thanh Nguyệt lúc này mới biết chủ tử của mình muốn làm chuyện gì! Nàng không khỏi khẩn trương, nắm chặt song quyền, gắt gao nhìn chằm chằm sự biến hóa của Tô Thụy, trong không khí lạnh lẽo đầu đông, toàn thân nàng lại đều là mồ hôi.

“Không nghĩ như thế, ta còn có thể nghĩ như thế nào?” Thanh Nguyệt nghe được chủ tử đưa lưng về phía chính mình, tựa tiểu phi tiểu nói, “Mẫu phi của ta không có gia thế hiển hách, cho nên thân là hoàng tử, vận mệnh của ta từ khi sinh ra đã được định trước từ lâu. Ngoại trừ lay lắt qua ngày, ta không còn lựa chọn nào khác. Người thử nói xem có đúng không, Tô Thụy?”

Thiển Ly Du nói xong lại tiến thêm vài bước, gần sát Tô Thụy. Đôi mắt hoặc nhân kia không hề nháy mắt nhìn chằm chằm vào hai mắt nữ tử trước mặt, giống như muốn đem toàn bộ sự bi thiết trong đôi mắt mình nhấn nhủ cho nàng.

Tô Thụy không biết chính đang bị cái gì, cả người có chút vô lực, dần dần nhìn không thấy những cảnh vật xung quanh, chỉ có đôi mắt hắc diệu thạch kia tựa như đã ấn vào đáy lòng, không ngừng lóe ra trước mắt. Tiếng nói uyển chuyển mềm mại kia, giống như những lời ca dao dễ nghe thừa bé, khiến nàng không tìm lòng được mà thả lỏng toàn thân.

Nhưng phút chốc, thanh âm mềm mại đó dần dần tiêu tán, nàng hình như nghe được những tiếng quát roi, tiếng quát lớn, tiếng vũ khí bén nhọn đâm vào thân thể và tiếng máu loãng nhỏ xuống mặt đất – đó là những âm thanh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, từ khi nàng tiến vào ám bộ, mỗi một ngày mỗi một giây đều nghe được. Còn cả một giọng nói trầm thấp, không ngừng nhắc đi nhắc lại rằng: “Tính mạng của các người thuộc về đế quân bộ hạ! Sự tồn tại của các người là vì hoàn thành tất cả mệnh lệnh của đế quân bộ hạ, vì đế quốc, vì đế quân cục cung tạn tụy, đến chết mới thôi....”

“Chủ tử, người xem.....” Mắt thấy toàn thân Tô Thụy bắt đầu run lên, trong hai tròng mắt vô thần cư nhiên lộ ra chút huyết sắc, Thanh Nguyệt thấp giọng kinh hô.

Thiên Ly Du thấy thế cau mày lại, y đã dự liệu việc này sẽ phát sinh – Tô Thụy là một ảnh vệ, nàng là một vũ khí được huấn luyện để trung thành với một mình Lam Vũ đế quân, nàng không có nhiều tình tự hoặc tình cảm thuộc về chính nàng. Muốn khống chế người như vậy, khó khăn hơn nhiều so với sứ thần tràn đầy dục vọng kia, nhưng cũng không phải là không thể.

Thiên Ly Du tiếp tục tiến lên một chút, bốn mắt đối diện, y nhìn thẳng vào đáy mắt Tô Thụy. Ánh sáng xán lạn như sao quét đi mỗi một tia hồ đồ mơ màng trong đó, tiếng nói mềm mại như đang thăm thì: “Người phụng mệnh đế quân đến giám thị ta, ta không trách người. Nhưng ta chỉ muốn có thể tiếp tục hảo hảo sinh sống tại Lạc Diệp cư này. Đêm nay lạnh lẽo như vậy, người chỉ thấy Lạc Diệp cư tắt đèn từ rất sớm, mà Thiên Ly Du cùng thị nữ đều đã đi ngủ từ lâu.....”

Sự run rẩy kịch liệt dần dần dừng lại theo tiếng nỉ non của Thiên Ly Du. Hai mắt vô thần của Tô Thụy rốt cục cũng khép lại, thân thể nàng mềm nhũn, rơi xuống mặt đất phủ kín lá rụng.

Thiên Ly Du nhìn Tô Thụy, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, còn chưa kịp thở phào một hơi, liền đã cảm thấy một cơn choáng váng, y loạng choạng vài bước.

“Chủ tử! Ngài làm sao vậy?” Thanh Nguyệt vội vàng tiến đến đỡ lấy y, nhưng lại phát hiện Thiên Ly Du đã toát ra một thân mồ hôi lạnh, mồ hôi ướt sũng phía sau lưng, cả người y mềm yếu.

“Không sao, chỉ là cảm thấy hơi mệt.” Nhíu mày lại, Thiên Ly Du lắc đầu.

Tuy rằng không chế một người đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc như Tô Thụy sẽ khiến y vô cùng mệt mỏi, nhưng cũng không còn cách nào khác. Từ ngày thứ hai sau khi y cùng Thanh Nguyệt chuyển tới Lạc Diệp cư, Tô Thụy liền bắt đầu giám thị bọn họ từ một nơi bí mật gần đó. Võ công của Tô Thụy rất cao, nếu không phải nàng đã sống cùng bọn họ hơn một tháng, y chưa chắc có thể phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Thiên Ly Du biết việc xuất cung hôm nay là cực kỳ nguy hiểm, Tô Thụy vẫn bám theo tại phía sau không xa. Y không thể giết nàng. Nếu Dạ Quân Hi phái Tô Thụy đến đây giám thị y, như vậy y nhất định phải khiến Tô Thụy vẫn như bình thường. Thiên Ly Du vốn đang định hỏi nàng có biết tung tích của Trào Phượng hay không, nhưng thân thể đã tới cực hạn, không thể tiếp tục, đành phải nghỉ ngơi trước.

Cảm giác choáng váng dần dần mất đi, Thiên Ly Du ngồi xổm xuống, từ trong bàn tay mà Tô Thụy giấu kín trong tay áo lấy ra một vật nhìn giống pháo nén, chế tạo bằng đồng đen, phía trên được khắc hình một con dơi cánh bạc. Thiên Ly Du biết, đây chính là vật dùng để truyền tin giữa các ảnh vệ của Lam Vũ đế quốc.

Đem thứ này nhét lại bên hông Tô Thụy, Thiên Ly Du quay đầu nói với Thanh Nguyệt: “Quay về thôi.” Thấy Thanh Nguyệt gật đầu, liền lập tức tắt đi hỏa chiết tử trong tay, phiền rùng lại chìm vào bóng tối.

19. Chương 19: Thích Khách

Canh năm vừa qua, Lam Vũ đế cung liền âm thầm trở nên bận rộn. Các nơi trong hậu cung đều có nội thị chuyên trách tranh thủ thái dương còn chưa xuất hiện, mang theo bình nhỏ bằng bạc lấy sương sớm từ hồ sen trong ngự hoa viên để chuẩn bị cho các phi tần và công chúa điều phần thượng trang (trang điểm).

Còn trong Thương Kinh cung, mười vị cung nga tay cầm các loại kiện vật, ra vào tắm điện của nam nhân tôn quý nhất Lam Vũ đế quốc, hầu hạ hân thay y phục, rửa mặt, chuẩn bị vào triều sớm.

Đêm qua, trong Thương Kinh cung đã đổ máu, ngay cả trong tắm cung được đốt Thanh Mộc xạ hương tốt nhất, mà vẫn còn một chút huyết tinh lan tràn.

Ngay lúc rạng sáng, liền có năm tên thích khách mặc một thân y phục dạ hành tránh thoát thị vệ tuần tra xông vào tắm cung, khi ảnh vệ còn chưa kịp phản ứng, bọn chúng đã vén lên sàng trướng(màn) minh hoàng sắc(màu vàng tươi). Lại thấy, Lam Vũ đế quân vốn nên ôm ôn hương nhụy ngọc (ý chỉ thân thể phụ nữ, mềm mại thơm tho) ngủ say, lúc này lại đang ngồi dựa lên đầu giường, đôi mắt phượng sắc bén hiện lên sát ý kia còn mang theo ý cười khiến người kinh sợ. Tên thích khách thứ nhất còn chưa kịp thấy rõ diện mạo Lam Vũ đế quân liền mất đi tính mạng, ba tên khác đều bị ảnh vệ diệt trừ, tên còn sót lại thấy tình thế không ổn liền uống thuốc độc tự sát.

Trên năm cỗ thi thể không có bất cứ tín vật hay ẩn kí gì có thể chứng minh thân phận lai lịch của bọn họ. Dạ Quân Hi cũng chỉ phân phó ảnh vệ xử lý thi thể, không hề vì thế mà giận dữ.

Không bao lâu sau, khi chân trời phía Đông lộ ra tia nắng sớm đầu tiên, Lam vũ đế quân hạ bước lên ngự liễn(xe kéo vua ngồi), đi từ tắm cung đến Lam Vũ đại điện, tại lời xưng tụng mỗi ngày của văn võ bá quan, Dạ Quân Hi ngồi lên nơi tối cao mà kẻ khác không dám ngẩng đầu nhìn trộm kia.

Nghiêng người ngồi dựa vào trên đế tọa, Dạ Quân Hi chỉ nói một tiếng: “Chúng ái khanh bình thân.”, sau đó đại điện liền trở thành vũ đài cho bách quan biểu diễn.

Trước khi vào triều, quần thần liền nghe được tin đế quân bị thích khách tấn công, không ai không cảm thấy khiếp sợ. Nhưng Dạ Quân Hi chỉ nói một câu: “Trẫm sẽ điều tra rõ ràng.” Liền chặn lại những lời hỏi han và thượng tấu của mọi người, bách quan không biết làm sao, đành phải bầm báo như thường.

Lam Vũ đế quốc to lớn như vậy mỗi ngày đều diễn ra trăm loại tình cảnh – thiên tai, nhân họa, gian thần, nghịch đảng, này đều là những yếu tố vĩnh viễn không thể thiếu của một đế quốc. Cũng may Dạ Quân Hi chính là vị quân chủ cường hân nhất từ trăm năm khai quốc tới nay, trong triều đình không người nào dám kết bè kết cánh thách thức với quyền uy của hắn, hơn nữa các hoàng tử đều còn nhỏ tuổi, vỡ kinh kịch đại chiến tranh quyền cứ vài chục năm lại diễn ra kia còn chưa mở màn. Còn về thiên tai nhân họa, trong triều đã có nhân tài đông đúc, quốc khố lại tràn đầy, như vậy cũng không có điều gì đáng lo lắng cả.

Hai canh giờ trôi qua, tiếng bách quan tranh luận trên đại điện lúc này mới dần dần tiêu tán. Dạ Quân Hi rút cuộc dương mắt nhìn lướt qua bên dưới, nhanh chóng hạ vài đạo thánh chỉ, đều là những quyết định liên quan tới việc mà triều thần mới tấu trình. Còn lại mấy chuyện khó giải quyết liền phân phó đại thần thượng tấu viết một tấu chương kể lại tường tận dâng lên trên đọi ngự bút chu phê (phê duyệt bằng mực đỏ).

Quần thần nghe giọng nói bình tĩnh không một chút cảm tình của đế quân hạ nói ra những quyết sách dứt khoát anh minh, không khỏi âm thầm kính nể sợ hãi trong lòng – quân vương cường đại như vậy chính là phúc khí của đế quốc, những cũng là ác mộng của những kẻ có âm mưu đen tối trong lòng.

“Có ai còn có bản tấu?” Cuối cùng, Dạ Quân Hi hỏi. Một vị quan văn bước khỏi hàng, cung kính khom lưng, vị này chính là Lễ bộ Thượng thư.

“Khởi bẩm bệ hạ, nửa tháng nữa là ngày các nước phụ thuộc tiến cống. Sứ thần của các quốc gia đều đã xuất phát, sớm nhất ba ngày sau sẽ tới đế đô.”

Dạ Quân Hi nghe vậy nhíu mày. Ngày mừng một tháng mười hằng năm là ngày các nước phụ thuộc cử người tới tiến cống, nhưng năm nay hắn hầu như đem việc này quên sạch sẽ. Ngẫm nghĩ nguyên nhân, Dạ

Quân Hi phát hiện chính mình gần đây tựa hồ tốn rất nhiều tâm tư cho thiếu niên đang ở trong lãnh cung kia, hẳn nhện không được nhú mày lại, rồi gật đầu nói: “Theo quy củ những năm trước tiếp đãi là được.”

Lễ bộ Thượng thư tuân chỉ lui về trong hàng, sau đó liền không còn ai thượng tấu. Thanh âm chói tai của nội thị vang lên “Bãi triều”, quần thần lần thứ hai cúi đầu, lấy dáng dấp hèn mọn cung tiền để quân rời đi.

Ngoài cửa ngự thư phòng sớm có người đứng chờ, Lâm Hứa phụng mệnh điều tra việc ám sát hôm qua thấy Dạ Quân Hi tiến đến, liền cung kính hành lễ vãn an.

“Hồi bẩm bệ hạ, ngoại trừ Đồng quốc các nước phụ thuộc khác chưa từng có ý định phản loạn, thám tử ở Thụy Hoa chưa truyền lại tin tức.”

Dạ Quân Hi nheo mắt lại, hừ lạnh một tiếng: “Mới mấy ngày không gặp thích khách.....giờ đã xông vào tận tẩm cung của trẫm, lá gan cũng không nhỏ.”

“Bệ hạ, theo ngu kiến của thần. Nếu thích khách thực sự là do nước phụ thuộc nào đó phái tới, thì ngày tiến cống vào nửa tháng sau chỉ sợ sẽ không yên bình.”

Dạ Quân Hi nghe vậy gật đầu nói: “Phái người tìm hiểu rõ ràng lai lịch sứ thần của các quốc gia, sau đó xếp mật thám vào trong đội ngũ.”

“Thần tuân chỉ.” Lâm Hứa lĩnh mệnh, lại nói: “Còn có một chuyện, thần nhận được mật báo, Lăng Tê quốc ẩn nấp đã lâu cũng phái ra sứ thần, đang đi về hướng đế đô, ước chừng năm ngày sau sẽ tới. Quốc thư của Lăng Tê hai ngày sau sẽ đưa đến trong cung.”

Trong đôi mắt phượng sắc bén hiện lên một tia kinh ngạc, rồi lập tức bị sự u ám che kín. Dạ Quân Hi ngấm nghĩa huyết ngọc ban chỉ trên tay, bên môi lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm: “Thụy Hoa rục rịch, Lăng Tê cũng muốn chen một chân vào sao? Xem ra thế cục bốn phía của thiên hạ, sợ rằng chống đỡ không được bao lâu nữa.....”

Nhìn thần sắc của Dạ Quân Hi, trong lòng Lâm Hứa cũng có chút thấu hiểu: “Ý tứ của bệ hạ là.....”

“Truyền chỉ xuống phía dưới, năm nay tăng thêm ba phần quân lương, để các tướng sĩ hoạt động gân cốt.....Phòng ngừa chu đáo chưa bao giờ sai a.”

Lâm Hứa cung kính đáp lại, trong lòng lại âm thầm than nhẹ. Quốc khố Lam Vũ tràn đầy, tăng quân lương như thế chỉ là cứu nguy nhất mao (không tốn bao nhiêu) mà thôi. Nhưng nếu chiến tranh nổ ra, dựa theo tính tình cường hãn của vị đế quân này, chiến tranh chỉ sợ sẽ khơi dậy dã tâm xưng bá thiên hạ của hắn.....

Dạ Quân Hi đang muốn cầm lên ngự bút phê duyệt tấu chương, lại thấy Lâm Hứa vẫn đứng ở chỗ cũ, hẳn hỏi: “Còn chuyện gì?”

Lâm Hứa lấy lại bình tĩnh nói: “Khởi bẩm bệ hạ, về Ly Du Thượng quân.....”

Nghe được hai chữ “Ly Du”, Dạ Quân Hi liền có chút hăng hái buống bút xuống, “Nói.”

“Tuân chỉ. Diệ quốc có một thanh lâu tên Lam Chỉ uyển, chính là thanh lâu đứng đầu trong quốc đô Diệ quốc. Tục truyền lão bản của thanh lâu này họ Khanh, có người gặp qua người này, lại nói người này cùng Ngụy gia trưởng tử Ngụy Thanh Sương giống nhau như đúc.”

Họ Khanh? Ngụy Thanh Sương? Dạ Quân Hi nghe vậy, ý cười bên môi càng đậm. Nếu vị “Khanh lão bản” này quả thật là người của Ngụy gia, như vậy cái gọi là “Ngụy gia tiêu thất” chẳng qua là đem tất cả tài sản từ chỗ sáng chuyển sang chỗ tối....Một thương nhân thế gia muốn che dấu tai mắt người khác, mà trong đó lại không có lý do gì đặc biệt là một chuyện không có khả năng....

Dạ Quân Hi hứng thú nheo mắt lại – không biết thiếu niên trong lãnh cung kia sao rồi.

Nhớ lại thân thể cứng còng của thiếu niên khi nằm trong vòng tay hắn tại Uyển Anh điện ngày ấy, Dạ Quân Hi không tự giác nhún mày lại. Thiếu niên kỳ lạ kia lại từng chịu nhục, thực sự là đáng tiếc.....Nhưng bỏ qua chuyện này không nói, tuy có Tô Thụy mỗi ngày bẩm báo, Dạ Quân Hi lúc này không biết vì sao lại rất muốn tự mình đi lãnh cung nhìn xem một chút, như vậy trên dung nhan bình thường kia liệu có còn lộ ra thần sắc đậm nhiên bình thản như trước không.....

20. Chương 20: Quân Lâm

Đã hai ngày trôi qua kể từ lần xuất cung kia. Tuyết đã ngừng rơi, ngày càng lúc càng ngừng lại, mà đêm tối lại càng thêm dài dằng dặc, thời tiết mỗi lúc một lạnh buốt.

Nhu cầu về lượng than hỏa trong cung càng ngày càng cao, có vài phi tần không được sủng ái, phần được phân cho mỗi tháng cũng đã ít, mà những người bị thất sủng từ lâu, vô quyền vô thế, liền càng tróc khâm kiến trửu (khó khăn).

Trong Lạc Diệp cư, Thanh Nguyệt ngồi bên thán lô (lò than) xoa xoa tay, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Thiển Ly Du đang ngồi xếp bằng trên nhuyển tháp, ăn mặc không lo, nhưng than hỏa lại không đủ. Thân thể của chủ tử từ nhỏ đã không tốt, sau này tu tập võ công mới dần dần khá lên, nhưng vẫn dị thường gầy yếu, không so được với người thường. Tuy rằng nội lực của chủ tử thâm hậu có thể khu hàn(xua đi cái lạnh), nhưng mắt thấy trời lại sắp tối, chủ tử cũng không thể ngay cả lúc ngủ cũng vận công đi....Huống hồ bây giờ mới chỉ đầu đông, trong phòng đã lạnh như hầm băng, tiếp qua mấy ngày nữa nên làm cái gì a.....

Thanh Nguyệt tập trung suy nghĩ, không hề phát hiện thiếu niên ngồi trên tháp thượng đã mở mắt ra từ bao giờ.

Thiển Ly Du nhìn thần sắc của Thanh Nguyệt liền biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì. Không biết nàng coi y như đệ đệ nên mới chiều cổ như vậy, hay là vì báo đáp ân giáo dưỡng của mẫu phi khi xưa, tóm lại từng ấy năm tới nay, Thanh Nguyệt vẫn luôn trung thành tận tâm với y, cũng vì y mà chịu không ít khổ.

Thiển Ly Du không khỏi thở dài, có chút hối hận lúc trước không đem Thanh Nguyệt giao phó cho Ngụy Thanh Sương mà lại tiếp tục mang nàng vào cung, giờ đây y chỉ mong có thể nhanh chóng tìm ra Trào Phượng rồi ly khai Lam Vũ để cung, từ nay về sau liền không hề liên lụy gì tới hoàng thất, có thể sống những ngày tiêu điều tự tại ở ngoài.

Chủ tớ hai người dùng bữa tối xong, trời cũng đã tối mịt. Thanh Nguyệt cầm một cái noãn lô (lò sưởi) nhỏ dùng để ủ ấm tay vùi vào sàng phô (giường chiếu), còn cẩn thận đem than hỏa đêm nay sẽ dùng ném vào trong thán lô, rồi sau đó hầu hạ Thiển Ly Du rửa mặt, thay y phục lên giường đi ngủ.

Đáng tiếc tác dụng của noãn lô cũng không rõ rệt như Thanh Nguyệt dự liệu, nằm trong bị khâm (chăn mền) không chút độ ấm, Thiển Ly Du nhăn chặt mày lại, thật lâu cũng không thể chìm vào giấc ngủ, cuối cùng đành phải vận công tuần hoàn hai lần, lúc này mới ấm áp thêm một chút, y mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Canh ba, lãnh cung nằm phía góc để cung vắng lặng không tiếng động, gian phòng sập sệ trong cơn gió lạnh thấu xương càng thêm đìu hiu, phẳng phất như không có một tia nhân khí. Chủ tớ hai người ngủ say, không hề phát hiện một người mặc huyền y nhẹ nhàng đẩy ra đại môn đóng chặt của Lạc Diệp cư.

Trong bóng tối, ngũ thảo kim long thêu bằng tơ vàng trên chiếc áo khoác đen tuyền rực rỡ chói lòa, khiến cho người nấp ở chỗ tối lập tức thoát ra, quỳ một gối xuống mặt đất bằng lãnh nhẹ giọng nói: “Tham kiến bệ hạ.”

Dạ Quân Hi phát phát tay, ý bảo Tô Thụy còn đang kinh ngạc lui ra, hẩn nín thở, lặng yên không tiếng động đi vào ngoại phòng (phòng ngủ) của Thiển Ly Du.

Nhiệt độ không mấy khác nhau giữa bên trong và bên ngoài khiến Dạ Quân Hi nhíu mày lại, ánh mắt sắc bén liếc qua thán lô ở chính giữa, liền thấy bên trong chỉ có ánh lửa yếu ớt, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng lộp độp, nhưng cũng không thể làm căn phòng lạnh lẽo trở nên ấm áp chút nào.

Một người quần lầy bị nhục (đệm chăn) mỏng manh cuộn mình nằm trên nhuyển tháp, Dạ Quân Hi còn nhớ, đó là Thanh Nguyệt thiếp thân thị nữ của Thiển Ly Du. Trong mắt phượng hiện lên một tia u ám, Dạ Quân Hi búng ngón tay, người đang cuộn mình khẽ run lên, sau đó liền không có động tĩnh.

Đi tiếp chính là giường lớn được treo một tầng mạn trướng (màn) thủy lam sắc, mơ hồ có thể nhìn thấy khâm bị hơi hơi nổi lên ở bên trong, phập phồng theo tiếng hô hấp yếu ớt.

Dạ Quân Hi đến gần, vươn tay vén lên một góc mạn trướng.

Có lẽ bởi vì thời tiết giá lạnh, thiếu niên giống như một con mèo nhỏ đáng thương cuộn tròn thân thể chui trong ổ chăn. Hàng lông mày hơi hơi nhíu lại cho biết y đang khó chịu. Mà đôi mắt tuyệt đẹp luôn luôn đậm nhiên như nước, không tương xứng với bề ngoài kia lúc này lại nhắm thật chặt, khiến dung mạo vốn không xuất chúng càng thêm không gì đặc biệt.

Đây là một thiếu niên bình thường đến không thể bình thường hơn. Dạ Quân Hi bình luận trong lòng – nhưng lại từng bị người làm nhục, còn đang có âm mưu mờ ám – Dạ Quân Hi bổ sung. Nhưng không biết vì sao, nam nhân quân lâm thiên hạ lại vì một thiếu niên như vậy mà cảm thấy có chút không ổn.

Không nữ, này đối với Dạ Quân Hi mà nói cũng không phải là một loại cảm giác thông thường. Hiền thần lương tướng tận trung với hãn, mỹ nhân tuyệt sắc mặc hãn hưởng dụng, tiền tài châu bảo mặc hãn phung phí, thân là đế quân hạ vạn phần tôn quý của Lam Vũ đế quốc, Dạ Quân Hi rất hiếm khi có cơ hội cảm thấy “không nữ”. Nhưng nay với một thiếu niên bình thường đến không đủ làm người khác luyến tiếc như vậy, Dạ Quân Hi lại cảm thấy trong lòng có chút không nữ, cảm giác này cũng không cường liệt, nhưng nó quanh quẩn trong lòng, không thể gạt đi.

“Nếu đã tỉnh, vì sao không mở mắt?” Một lát sau, khóe môi cong lên nụ cười bí ẩn, Dạ Quân Hi ngồi xuống bên giường, trầm giọng nói.

Người nằm trên giường quả nhiên mở mắt, con ngươi hoàn toàn trong suốt, không có chút buồn ngủ mông lung nào.

“Ly Du thất lễ.” Thiển Ly Du nhàn nhạt mở miệng, chống người dậy gió lạnh cùng đồng thời thổi vào ổ chăn vốn chỉ có một chút ấm áp, khiến y hơi hơi rùng mình, nhưng vẫn kiên trì ngồi lên, dựa vào đầu giường, “Chẳng hay đêm hôm khuya khoắt đế quân hạ tới lãnh cung này làm gì?” Chắc không phải là tới triệu ta thị tẩm đi.....Nửa câu nói sau xoay vòng quanh đầu lưỡi, cuối cùng bị nuốt lại trong bụng, Thiển Ly Du nghĩ lúc này cũng không phải lúc trêu đùa nam nhân trước mặt.

Trời biết khi y bị khí tức cường liệt kia làm tỉnh giấc, trong lòng có bao nhiêu kinh hãi. Thông tuệ như Thiển Ly Du, có nằm mơ cũng không nghĩ ra được ngoại trừ phái ảnh vệ giám thị, vị Lam Vũ đế quân hạ này còn lẽ loi một mình lẻn vào lãnh cung hẻo lánh y như kẻ trộm vào lúc nửa đêm, không những thế còn thu liễm khí tức đứng bên giường nhìn chằm chằm y hồi lâu.

Không xem nhẹ sắc mặt thiếu niên trên giường tái nhợt vì giá lạnh, cũng chưa trả lời câu hỏi của y, Dạ Quân Hi tựa như lơ đãng, vươn tay kéo kéo góc chăn cho thiếu niên, khẽ cười nói: “Thiển Như Nguyệt khẩn cầu trẫm không công khai chuyện nàng có thai, là người bày mưu cho nàng?”

Thiển Ly Du nghe vậy cũng đậm đậm nhất tiếu: “Bệ hạ nếu đã biết, hà tất phải hỏi?” Đang nói lại phát hiện, bọn họ ở đây nói chuyện mà Thanh Nguyệt nằm trên nhuyễn tháp lại không có chút phản ứng, không khỏi cau mày: “Bệ hạ đã làm gì thị nữ của ta?”

“Bất quá là điểm thụ huyết (huyết ngủ) của nàng mà thôi, không cần lo lắng.” Nhíu mày nói tiếp, “Đáng tiếc cho người vì muốn được sự che chở của vị thực viện nương nương đang “được sung ái” kia, nàng được chỉ điểm nhưng lại không nghĩ biện pháp gì để người ở lãnh cung ít chịu khổ đi một chút, người không cảm thấy không cam lòng sao?” Lời nói của Dạ Quân Hi mang theo trào phúng. Nếu biết Thiển Ly Du này có mưu đồ khác, hãn tất nhiên sẽ không tin y giúp đỡ Thiển Như Nguyệt là vì “muốn được che chở”.

“Hải tử của hoàng tỷ chính là ngoại sanh (cháu trai) của Ly Du. Cho dù hoàng tỷ không chịu giúp ta, ta cũng không thể trở mặt nhìn một tiểu hải tử vô tội bị chết trong cuộc tranh đấu hậu cung.” Thiển Ly Du bình thản hồi đáp. Nhưng tiếng nói đậm nhiên dễ nghe kia lại mang theo một chút run rẩy.

Dạ Quân Hi nhìn sắc mặt của y, biết y đang rất lạnh. Hàng lông mày anh tuấn không tự giác nhíu chặt lại, trong lòng Dạ Quân Hi hiện lên một loại cảm giác không thể nói rõ, đột nhiên hãn vươn tay, đem thân thể băng lãnh của thiếu niên ôm vào lòng.

Sự ấm áp như thủy triều vây quanh toàn thân khiến Thiển Ly Du ngẩn ra, một lúc sau mới phát hiện nam nhân không biết vì sao xuất hiện này đang làm gì y. Cảm giác chán ghét nhàn nhạt lên trong lòng, nhưng có lẽ bởi vì rất ấm rất thoải mái, cho nên cũng không quá mức ghê tởm như trước.

“Bệ hạ, ngài.....” Trong lúc nhất thời, tư duy linh hoạt như Thiển Ly Du cũng không biết nên nói cái gì, ngay cả hai bàn tay theo phản xạ đặt lên trước ngực nam nhân cũng không biết nên buông hay nên đẩy.

Dạ Quân Hi cũng ngăn người. Ý định ban đầu của hắn khi tới Lạc Diệp cư chỉ là muốn nhìn một chút xem vật nhỏ có âm mưu mờ ám này đã sao rồi, nhưng không ngờ mọi chuyện lại vượt ra khỏi ý liệu của hắn. Nhưng thân thể nhỏ nhắn, cứng nhắc và lạnh toát trong lòng ngực, lại khiến hắn, trong phút chốc, luyến tiếc buông ra. Mà khi nhớ tới thân thể này từng bị người khác chạm qua, cảm giác chán ghét nảy lên trong lòng tựa hồ cũng không mãnh liệt như trước.

Nhất thời, hai người đều không mở miệng.

Qua một lát, thân thể trong lòng dần dần ấm lại, Dạ Quân Hi mới chậm rãi buông ra hai tay, đổi thành giơ lên cầm người ngồi trước mặt. Bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt lóng lánh như hắc diệu thạch lóe ra tia sáng kinh ngạc ngoài ý muốn, vô cùng xinh đẹp, mắt phượng hơi hơi nheo lại, mang theo chút hàm xúc không rõ, chăm chú quan sát gương mặt bình thường này.

Trong căn phòng an tĩnh, than hỏa chưa cháy hết còn đang lấp đớp vang lên. Ngoài cửa phòng gió lạnh như trước, nhưng trong ngọc thất này, tựa hồ cũng không còn giá buốt khó chịu như vừa rồi.

21. Chương 21: Hoang Mang

Rạng sáng, Thanh Nguyệt nhu nhu sống lưng không biết vì sao lại hơi hơi đau nhức của mình, rồi bỗng nhiên cảm giác trong phòng có chút kỳ quái, đi vào nội thất mới thấy Thiển Ly Du đã thay y phục rời giường từ bao giờ, lúc này y đang ngồi bên cửa sổ lật sách.

“Chủ tử đã dậy, sao không gọi ta?”

Thiển Ly Du cảm thấy có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Thanh Nguyệt, nghĩ thầm không biết Dạ Quân Hi dùng biện pháp gì điểm huyết, vô luận y dùng cách gì cũng không thể giải, đành phải chờ đến khi canh giờ hết, huyết tự động giải. Huống hồ chuyện tối qua Dạ Quân Hi đã tới đây, y cũng không muốn để cho Thanh Nguyệt biết, tránh cho nha đầu này lại lo lắng thêm, vì vậy chỉ nói: “Nhìn người ngủ ngon như thế, liền để người ngủ thêm một chút.”

Thanh Nguyệt lầu bầu mấy câu, cũng chỉ là oán giận Thiển Ly Du không gọi nàng, không để nàng hầu hạ rửa mặt, thay y phục, rồi mở cửa phòng, đi qua thiện phòng (phòng ăn).

Ánh mắt Thiển Ly Du lại chuyển về trên trang sách, nhưng trời biết từ khi y dậy, thời gian đã qua rất lâu mà cuốn sách vẫn dừng lại ở cùng một trang, chưa từng thay đổi.

Tối hôm qua, Dạ Quân Hi đột nhiên tới, đến khi phía Đông đã sáng tất cả lại phẳng phất như một giấc mộng, nhưng mùi thanh mộc xạ hương thuộc về nam nhân kia còn đang thoang thoảng trong không khí khiến Thiển Ly Du biết, đó không phải mộng, mà là sự thực – nam nhân tôn quý nhất Lam Vũ đế quốc kia đêm qua xác thực đã từng đứng ở bên giường y, nói vài lời ẩn ý, thậm chí còn để lại một cái ôm khiến người ta khó hiểu.

Chẳng lẽ nam nhân luôn nhìn thấu mọi việc kia đã phát hiện manh mối gì sao? Thiển Ly Du hơi hơi cau mày, rồi lại cảm thấy không giống, nếu thực sự phát hiện ra chuyện gì, Dạ Quân Hi không có khả năng đơn độc đến đây như vậy.....Hay là người nọ vẫn còn hứng thú với y? Vừa nghĩ như vậy, Thiển Ly Du liền cười cười trong lòng – hắn tọa ững (ngồi ôm) mỹ nhân vô số, người có dung nhan bình thường như y, hơn nữa lại “từng bị người làm nhục”, vị đế quân cao cao tại thượng kia sao có thể có tâm tư gì với y a.....

Suy đi nghĩ lại, Thiển Ly Du phát hiện chính mình căn bản không suy đoán ra được nguyên cớ nào, quả thật là quân tâm khó dò, tâm tư thâm trầm của đế vương, y cũng đoán không ra.

Qua một lúc lâu, Thiển Ly Du mới phục hồi tinh thần lại, không khỏi cau mày. Bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện nhỏ nhặt thế này. Mặc kệ Dạ Quân Hi vì sao mà đến, y chỉ còn lại bảy ngày ngắn ngủi

– nếu qua bảy ngày, vô luận thế nào y đều phải ly khai Lam Vũ để cung. Việc cấp bách, đó là tìm ra Trào Phượng có thể cứu mạng người kia.

Đứng lên, Thiển Ly Du im lặng ngắm nhìn cây cối tàn lụi và gian nhà đổ nát ngoài cửa sổ, cảm nhận được khí tức khó phát hiện từ một nơi gần đó truyền lại, y nhìn không được vươn tay xoa xoa thái dương. Chỉ còn đứng bảy ngày, cho dù là nơi còn nguy hiểm hơn long đàm hổ huyết (đầm rồng hang hổ), đêm nay y cũng phải đi Thương Kinh cung thăm dò mới được. Còn Tô Thụy.....đành phải dùng nhiếp hồn thuật một lần nữa thôi....

Cùng lúc đó, trên đại điện Lam Vũ, nhìn qua Dạ Quân Hi có vẻ chăm chú nghe triều thần thượng tấu, nhưng thực ra hẳn như đang đi vào cõi thần tiên thiên ngoại.

Trong căn phòng lãnh lẽo ở Lạc Diệp cư, thân thể gầy yếu lạnh buốt của thiếu niên khiến Dạ Quân Hi cảm thấy có chút không ổn. Nhưng một cảm giác bất khả tư nghị (khó mà tin được) như thế lại làm Dạ Quân Hi không dừng lại lâu ở lãnh cung, trong tiềm thức hẳn hiểu được nếu còn nhìn vào đôi mắt hắc diệu thạch lấp lánh rực rỡ kia, thì mọi chuyện sẽ thoát khỏi tầm khống chế của hắn. Nhưng thực tế, tình thế cũng đã phát triển ra ngoài những điều hắn dự liệu. Rạng sáng tỉnh dậy, hẳn suy nghĩ hồi lâu mới dề xuống ý nghĩ sai người đem thiếu niên từ Lạc Diệp cư bằng lãnh, đổ nát kia mang về Uyển Anh điện.

Chẳng lẽ là bị Thiển Ly Du hạ cổ sao.....Dạ Quân Hi bất đắc dĩ thở dài dưới đáy lòng, rồi đột nhiên nhắm lại mắt – hay là, người nguy hiểm như thế sớm nên trừ bỏ mới được. Dù sao thiếu niên kia vốn có mưu đồ mờ ám.

Sát ý mới nảy lên trong lòng, trong đầu lại hiện ra đôi mắt tuyệt đẹp kia, nhớ tới hình dáng đôi mắt đậm nhiên xuất trần khi đối diện cùng hắn, ý nghĩ muốn trừ bỏ Thiển Ly Du liền tiêu tán trong nháy mắt. Hay là cứ hoãn lại đi, để xem tình hình sau này ra sao.....

Dạ Quân Hi nghĩ như vậy, cũng không quan tâm đại thần đang tranh luận chuyện gì trên đại điện, hắn đứng phắt dậy ly khai. Văn võ bá quan vừa thấy bệ hạ đứng dậy liền ngậm miệng, lo sợ không biết là người phương nào chọc giận đế quân bệ hạ mới khiến hắn phẩy áo bỏ đi, hai mặt nhìn nhau, không ai dám tự ý ly khai, cho đến khi Lâm Hứa hô một tiếng “Bãi triều”, lúc này mới khom người về phía đế tọa, tung hô xong rồi nhất nhất lui ra.

“Thứ vi thần cả gan, bệ hạ thoát nhìn tựa hồ có tâm sự.”

Liếc mắt nhìn Lâm Hứa, Dạ Quân Hi không nói, tiếp tục tiến về phía ngự thư phòng. Lâm Hứa thấy vậy cũng đành ngậm miệng, đi theo phía sau Dạ Quân Hi.

“Chuyện gì?” Nhìn tâm phúc trong mắt hiện lên một chút thấu hiểu, Dạ Quân hi hận tới nghiến răng, hắn liếc qua lạnh giọng hỏi.

Lâm Hứa lập tức thu lại ánh mắt, cúi đầu cung kính nói: “Khởi bẩm bệ hạ, tướng lĩnh thủ thành hồi báo có một vài người Đồng quốc thần sắc khả nghi, sáng nay đã vào đế đô.”

“Nga? Sứ thần Đồng quốc hai ngày nữa mới tới, hôm nay liền đã có người vào đế đô trước sao?”

“Đúng vậy, bệ hạ.” Lâm Hứa đáp, “Đồng quốc quốc quân vốn muốn phái sứ thần tới đây, nhưng trước đó vài ngày đột nhiên nhiễm bệnh, nằm trên giường không dậy nổi, cho nên việc tuyển sứ thần liền bị gác lại. Sứ thần tiến đến lần này là do giám quốc đại hoàng tử phái đến.....”

Dạ Quân Hi nghe vậy hơi cong lên khóe môi: “Ồm đau trên giường còn có dã tâm như vậy, đừng để lão nhân kia chết, nếu chết không phải là quá thoải mái sao, cuộc chiến tranh đoạt tất nhiên là phải chơi đùa lâu một chút mới xem đủ a.”

Lâm Hứa nghe vậy, trong mắt lộ ra tiểu ý. Tám vị hoàng tử của bệ hạ còn tuổi nhỏ, người lớn nhất cũng mới gần chín tuổi. Xem ra bệ hạ tựa hồ là muốn thừa dịp khi cuộc chiến đoạt quyền ở Lam vũ còn chưa mở màn, đem Đồng quốc ra để tiêu khiển.

“Vi thần còn có một chuyện.”

“Nói.”

“Buổi yến tiệc tổ chức để đón tiếp Diêu quốc trưởng công chúa và Thất hoàng tử, tên đại thần dám cả gan vô lễ với cung phi kia, vi thần chỉ sợ hấn bị người nào đó cổ hoặc (đầu độc, mê hoặc) mới có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế.”

“Cổ hoặc?” Dạ Quân Hi nghe vậy neho lại con người. “Nói tiếp.”

“Khi vi thần đích thân thẩm tra, hấn vẫn như một con rối, nhưng ngụ ý nói đó không phải do uống rượu quá nhiều. Và lại khi hấn khôi phục thần trí, thì hoàn toàn không nhớ rõ trên điện đã xảy ra chuyện gì. Vi thần sợ rằng, này chính là “nhiếp hồn thuật” trong truyền thuyết.” Lời này của Lâm Hứa có chút trầm trọng, Dạ Quân Hi nghe vậy cũng hơi sững sờ, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng.

“Ý người là.....tên chết tiệt kia trúng ‘nhiếp hồn thuật’ đã thất truyền từ lâu?”

“Vi thần sợ hãi, không có chứng cứ xác thực, nhưng kiểm chứng nhiều mặt, ngoài nhiếp hồn thuật không còn cách giải thích nào khác.” Lâm Hứa biết mức độ nghiêm trọng của việc này, trong mắt đã không còn sự vui đùa vừa rồi, cung kính quỳ một chân xuống nói.

“.....Nếu thực sự như những gì người nói, sợ rằng những ngày thái bình không còn bao nhiêu nữa.” Dạ Quân Hi trầm giọng, trong mắt phượng hiện lên một tia huyết sắc, hàn ý băng lãnh không ngừng tỏa ra quanh thân hấn, ngay cả Lâm Hứa cũng nhin không được rung mình một cái.

22. Chương 22: Thiệp Hiểm

Ban đêm, Thương Kinh cung.

Cánh cửa nặng nề của tấm cung không che đi được những thanh âm *** mĩ truyền ra từ bên trong, thị nữ cung nga gác đêm đều nhin không được đồ bừng mặt, bất quá các nàng cũng chỉ có thể nín thở, e sợ quấy rầy sự hăng hái của chủ tử.

Phía bên trong.

Dạ Quân Hi khẽ thở dài một tiếng, hơi hơi khép lại mắt phượng. Nhưng trong lúc khoái cảm đang như thủy triều vọt tới, không biết vì sao, đôi mắt hắc diệu thạch kia lại hiện lên trước mắt. Mà lần này, còn có cả dung nhan bình thường chỉ có thể coi như thanh tú kia, hiện ra rõ rệt trong đầu.

Dạ Quân Hi chấn động, thân thể còn phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, vung tay lên, đẩy Trà Duệ còn đang say mê sang một bên, thiếu niên đáng thương kia còn chưa minh bạch chuyện gì xảy ra liền đã lệch đầu, mất đi ý thức.

Vươn tay đỡ lấy trán, Dạ Quân Hi không khỏi cười khổ một tiếng – lẽ nào thực sự bị Thiển Ly Du hạ mê hồn dược sao?

Không còn hứng thú tiếp tục, Dạ Quân Hi phát phát tay, lập tức liền có người tiến đến, nhanh chóng đem Trà Duệ còn đang hôn mê bọc lại khiêng ra Thương Kinh cung, đưa về Tổ Ân các trong Cẩm Lan cung. Những cung nga còn lại liền hầu hạ để quân tẩm rửa thay y phục chuẩn bị đi ngủ.

Thôi thôi, ngày mai liền sai người đem vật nhỏ tiếp ra khỏi lãnh cung thôi. Nhìn dạ mình châu treo trên đỉnh mạn trường, Dạ Quân Hi bất đắc dĩ nghĩ thầm. Cho dù là người trì độn (ko nhạy bén) cũng nên minh bạch, hấn đường đường Lam Vũ đế quân lại động tâm vì thiếu niên có tướng mạo bình thường kia. Mưu đồ mờ ám cũng được, bị người làm nhục cũng thế, dù sau trước tiên cứ đặt bên người sủng ái một thời gian. Huống hồ đặt ở bên người cũng có thể tự mình xem xét xem rốt cuộc y đang có ý định gì. Nói không chừng, đến khi không còn hứng thú, liền có thể buông tay, đến lúc đó lại xử trí cũng không muộn.

Dạ Quân Hi nghĩ như thế, liền vươn tay ấn nơi nào đó của ky quan (bộ phận then chốt), che lại ánh sáng của dạ mình châu, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cái gọi là đêm tối gió lạnh, chính là lúc thích hợp để phóng hỏa giết người, tuy rằng vàng trăng khuyết xa xa vẫn yên lặng tỏa ra ánh sáng yếu ớt, canh tư còn chưa qua, trong cung vẫn tĩnh lặng như trước, nhưng bóng đêm cũng đã càng ngày càng đậm.

Một thân ảnh như con mèo nhỏ vọt qua tựa như cơn gió, dưới xà nhà, Thiển Ly Du quay đầu lại nhìn nơi ảnh vệ Tô Thụy đang ẩn nấp, dưới tấm khăn bịt mặt, khóe môi cong lên một nụ cười, rồi ngay lập tức y quay đầu tiêu thất vào trong bóng đêm.

Đã tới nửa đêm, thủ vệ tuần tra tựa hồ có chút mệt mỏi, cước bộ vẫn đều nhịp như trước, nhưng cũng không mạnh mẽ như lúc đầu, nội thị cung nga gác đêm cầm đèn ***g, đứng ở nhiều nơi đều đang ngủ gà ngủ gật, chỉ có một đám ảnh vệ cường hãn, nguy hiểm vẫn ẩn nấp ở những nơi cố định trong đế cung chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Thiển Ly Du ẩn thân trên xà ngang của một tòa cung các cách Thương Kinh cung không xa, bình ổn hô hấp, im lặng xác định vị trí của các ảnh vệ ở chỗ tối. Y không đoán sai, càng tới gần Thương Kinh cung, những người che dấu trong bóng đêm càng nhiều, xem ra Thương Kinh cung quả thật còn khó tiến vào hơn cả long đàm hồ huyết.....Nghĩ như thế, Thiển Ly Du không khỏi nhíu nhíu mày.

Đúng một khắc sau, Thiển Ly Du mới cẩn thận tránh thoát tất cả lính canh, rón ra rón rén lên vào Thương Kinh cung.

Cho dù là tại bóng đêm vờn tay không thấy năm ngón, Thiển Ly Du vẫn có thể cảm nhận được khí thế cường liệt của tòa tẩm cung dành cho người thống trị tối cao của Lam Vũ đế quốc. Điều đáng mừng chính là, tiến nhập Thương Kinh cung, ảnh vệ ẩn nấp bên trong cũng không nhiều bằng bên ngoài, chỉ có lẽ loi mấy người ẩn thân ở những góc trọng yếu. Nhưng Thiển Ly Du biết chính mình không thể coi thường, mấy người này, sợ rằng đều là những thủ hạ trung thành nhất của Dạ Quân Hi.

Thương Kinh cung chính là cung điện chiếm diện tích lớn nhất trong Lam Vũ đế cung, nó được chia thành tiền điện, chủ điện và hai tòa thiên điện bên sườn, không những thế mặt sau chủ điện còn có đình đài lầu các hoa viên hồ nước, y như một toàn Lam Vũ đế cung thu nhỏ.

Không muốn đả thảo kinh xà, Thiển Ly Du đi kiểm tra tiền điện và thiên điện trước, khiến người ta thất vọng những cũng nằm trong dự liệu: Lam Vũ đế quân không đặt Thánh vật kia ở hai nơi này.

Nheo lại mắt nhìn về phía chủ điện không xa, Thiển Ly Du thở dài trong lòng, chuẩn bị ly khai Thương Kinh cung.

Chỉ tiếc thiên bất toại nhân nguyện, chuyện xấu lại phát sinh ngay tại thời khắc này.

Hơn mười tên hắc y nhân lặng yên không tiếng động từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt tru sát gần hết thị vệ gác đêm phía trước chủ điện. Ngay khi một tên hắc y nhân muốn đẩy ra cánh cửa chủ điện, ảnh vệ liền hiện thân từ các nơi trong Thương Kinh cung, tranh thủ khi đám hắc y nhân còn chưa phản ứng kịp liền giải quyết hơn phân nửa.

Ẩn nấp ở chỗ tối, Thiển Ly Du ngạc nhiên nhìn cảnh tàn sát khốc liệt gần đó, chớp mũi ngửi được mùi huyết tinh nồng nặc, làm tán đi mùi thảo mộc thơm mát vốn thoang thoảng trong không khí.

Nơi này không thích hợp ở lâu, thân ảnh của Thiển Ly Du như một con mèo nhỏ, uyển chuyển nhẹ nhàng, từ trên xà nhà được bóng tối che đậy lao vào rừng cây bên cạnh cung tường. Ngay khi y định nhảy ra, thì một vệt ngân quang(ánh sáng bạc) xẹt qua trước mắt.

“Đình” một tiếng vang lên, trong nháy mắt, Thiển Ly Du cúi người xuống thuận tay nhặt lên một viên đá bị vỡ ra sau khi vật trí mạng kia xoẹt qua người y, mảnh ám khí bốn góc sắc nhọn còn đang cắm thật sâu vào thân cây, Thiển Ly Du chấn động – nội lực thật thâm hậu!

Tranh thủ trong giây lát, Thiển Ly Du xoay người, muốn nhìn xem chủ nhân của ám khí rốt cuộc là đám hắc y nhân kia hay chính là một trong những ảnh vệ, nhưng chỉ là liếc nhìn qua thôi lại khiến y thấy đến một người khiến Thiển Ly Du vạn phần kinh ngạc – Lâm Hứa!

Vài mảnh ám khí tiếp tục bay qua, Thiển Ly Du linh hoạt né tránh, nhưng thành linh Lâm Hứa đã tiến đến trước người, vung lên một chưởng lực đủ để đập vỡ tảng đá, phách(vỗ, đập) thẳng về ***g ngực y.....

Chương này ở phần đầu ta đã cắt đi gần một trang Word, trước khi cắt đi, ta cũng đã suy nghĩ nhiều và thấy nó không hề ảnh hưởng gì đến nội dung câu chuyện cả, vì vậy thiếu cái đoạn đó cũng chẳng sao ==. Và sau đây là lý do mà ta cắt nó: Đoạn đó tả cảnh anh Quân Hi xxx với thằng Trà Duệ kia, rằng thì là long sàng rung lên ra sao, rằng thì là thằng Trà Duệ đó say sưa kh*u giao cho anh thế nào, rồi thì là anh đang say mê thì nhớ đến em..... Ta vô cùng phản cảm với cái đoạn này, có lẽ tâm hồn ta quá *ngây thơ* hay *mỏng manh* chăng??? Nhưng ta chịu không nổi nó, chứ đừng nói là edit rồi chỉnh sửa từng câu, từng chữ, từng dấu chấm, dấu phẩy. Ta không biết, và cũng không hiểu, tại sao tác giả lại tả cái cảnh này, trong khi anh và em là cp chính thì lại chỉ có ba dấu chấm rồi next sang hôm sau??? (Thành thực xin lỗi Thủy Thiên Nhất Sắc tỷ tỷ, nhưng thực sự là muội quá bức xúc ==)

Dù sao cũng xin lỗi mọi người, vì đã cắt truyện đi như thế, mong mọi người thông cảm cho ta . Ta cũng không phải là cứ chỗ nào không thích thì cắt đi, nhưng này cũng là cực chẳng đã, không chịu nổi, mới có hạ sách như vậy.

Một lần nữa, mong mọi người thông cảm

23. Chương 23: Thụ Thương

Chưởng lực mạnh mẽ như sấm sét sắp đánh thẳng lên ***g ngực, Thiển Ly Du cảm thấy những nơi không được khăn che lại trên mặt đều đau rát vì bị chưởng phong cường liệt thổi qua.

Nam nhân tên Lâm Hứa này chiếm địa vị gì trong triều đình Lam Vũ Thiển Ly Du thập phần minh bạch, tuy mới gặp mặt vài lần, bộ dạng hần lại luôn phục tùng cúi đầu yên lặng đứng ở phía sau Dạ Quân Hi, nhưng chỉ cần một ánh mắt của đế quân, hần liền biết chính mình nên làm gì. Thiển Ly Du hiểu được, người như vậy, sẽ không phải một người bình thường. Mà từ những câu chuyện phiếm thường ngày của cung nhân, y cũng biết, Lâm Hứa chính là tâm phúc, là cánh tay phải mà Dạ Quân Hi tín nhiệm nhất.

Nhưng vào giờ khắc này, Thiển Ly Du không có thời gian đi suy ngẫm chuyện đó, y chỉ biết nội lực của chính mình chắc chắn thua kém nam nhân trước mặt, nếu bị chưởng lực kia phách lên ngực, cho dù y không chết thì tử kỳ cũng chẳng còn xa.

Nhận thức được điểm này, thân thể hành động nhanh hơn suy nghĩ, đợi tới khi y phản ứng lại, hai tay đã vô thức giơ lên, huy động toàn bộ nội lực, lấy chưởng đối chưởng – trong phút chốc toàn bộ thời không (thời gian và không gian) giống như đều đình chỉ chuyển động. Hai người đứng chính giữa không hề phát giác, bất quá không biết bao giờ, một gã ảnh vệ muốn tới gần, nhưng tại khoảng cách còn hơn năm bước lại bị chặn lại bởi một bức tường vô hình, sau đó liền bị đánh bay ra hơn nửa trượng, ngã mạnh lên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Không biết qua bao lâu, hai người song song thu chưởng. Thiển Ly Du cảm thấy huyết khí đang cuộn cuộn trong cơ thể, cổ họng tanh tanh, nhẹn không được cười khổ trong lòng – đúng là vẫn bị nội thương.....

Cùng lúc đó, trong lòng Lâm Hứa cũng hơi hơi kinh hãi, người thoát nhìn có vẻ gầy yếu này, lại có nội lực thâm hậu như vậy! Hơn nữa cũng không cùng chiêu thức với đám hắc y nhân kia.....Lẽ nào tối nay có hai nhóm thích khách tới hành thích sao?

Nhưng Lâm Hứa cũng không kịp nghĩ nhiều, vừa ngẩng đầu liền thấy hắc y nhân kia muốn trèo tường chạy trốn, Lâm Hứa tập trung, thể công sắc bén tiếp tục đánh về phía y.

Thiển Ly Du miễn cưỡng chống đỡ mấy chiêu, biết chính mình không phải đối thủ của Lâm Hứa, hướng chỉ một chưởng vừa rồi đã khiến y bị nội thương, nếu còn tiếp tục, chỉ sợ sẽ bại lộ thân phận.

Thiển Ly Du nghĩ như vậy, liền cắn răng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai móc ra một bình sứ ném mạnh xuống dưới chân Lâm Hứa, một loại hương thơm lạ lùng nương theo lớp bụi khi bình sứ vỡ vụn bay ra.

Độc?! Lâm Hứa theo phản xạ lui về phía sau, vội vàng nín thở, chính hắn cũng đã hít vào một ít, trong lòng lạnh buốt, nhưng lại phát hiện thân thể cũng không có phản ứng gì.

Đợi cho lớp bụi tán đi, hắc y nhân kỳ lạ kia đã biến mất từ bao giờ, mà những thích khách còn lại đã sớm bị ảnh vệ chế ngự, chết hơn phân nửa, những tên còn lại đều tự sát như lần trước, không để bọn họ có cơ hội thẩm vấn. Cùng lúc đó, đại môn chủ điện chậm rãi mở ra, mọi người cả kinh, cùng quỳ xuống tại chỗ hành lễ: “Tham kiến bệ hạ.”

Nhìn thấy mấy thi thể mặc hắc y trên mặt đất, Dạ Quân Hi diện vô biểu tình (mặt không chút thay đổi), nhưng trong mắt phượng lại hiện lên một tia sát ý tàn bạo, khiến cho đám ảnh vệ nhin không được run lên.

Mắt phượng nhìn về tâm phúc cách đó không xa, Dạ Quân Hi lạnh lùng nói: “Lâm Hứa, giao cho người xử lý.”

“Vi thần tuân chỉ.” Lâm Hứa lên tiếng trả lời, vung tay lên, ảnh vệ mang theo thi thể đồng loạt biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện, nhưng những luồng gió lạnh đến tận xương vẫn mang theo mùi huyết tinh thoang thoảng trong không khí không thể tiêu tán.

“Người vừa cùng người quyết đấu sao rồi?” Nhìn tâm phúc vẫn quỳ trên mặt đất không chịu đứng dậy, Dạ Quân Hi nhíu mày hỏi. Tuy rằng vừa rồi, hắn ở trong tầm điện, nhưng với nhĩ lực hơn người, hắn vẫn nhận ra có một gã cao thủ có thể miễn cưỡng đối chiến với Lâm Hứa. Đám thi thể mà ảnh vệ mang đi không có người nọ, có lẽ đã thừa dịp rối loạn, đào tẩu.

“Vi thần đáng chết, để hắn chạy thoát.” Lâm Hứa cúi đầu, ánh mắt liếc qua mấy mảnh vỡ của chiếc bình sứ, lại nói: “Người nọ tựa hồ không cùng nguồn gốc với những thích khách này. Vả lại thoát nhìn thân thể gầy yếu, giống một thiếu niên. Mới vừa rồi tranh đấu hắn hẳn là bị nội thương không nhẹ.”

Dạ Quân Hi nghe vậy có chút ngoài ý muốn, hơi hơi nheo lại mắt phượng: “Sai người đuổi theo chưa?”

“Hồi bẩm bệ hạ, đã ra lệnh cho tất cả ảnh vệ trong cung truy bắt.” Lâm Hứa đáp.

“Truyền ý chỉ của trẫm, tra toàn đế cung, buổi lâm triều hôm nay liền miễn.” Nói xong, Dạ Quân Hi liền xoay người vào nội điện, Lâm Hứa cung kính đáp lại “Tuân chỉ” sau cũng ly khai Thương Kinh cung, đi truyền chỉ.

Vẫn lui nội thị cung nga muốn hầu hạ để quân thay y phục, Dạ Quân Hi ngồi nghiêng trên giường, trong đôi mắt phượng sắc bén hiện lên một tia u ám. Hắn nhắc tay không biết chạm vào nơi nào của kỳ quan, chỉ thấy long sàng được chế bằng gỗ tử đàn trăm năm, phía trên được che phủ bằng mạn trướng vân cẩm tơ tằm không biết từ nơi nào lại hiện ra một cái ngăn bí mật. Trong đó có một chiếc hộp bằng bạc vuông vắn cao chừng ba tấc.

Dạ Quân Hi cầm lấy chiếc hộp, mở nắp, một pho tượng đen tuyền điêu khắc dị thú được đặt bên trong. Bức tượng này nửa giống hổ, nửa giống báo, tứ trảo chi địa (chống xuống đất), dưới ánh sáng dạ minh châu, toàn thân lóe ra ánh sáng mặc sắc (màu mực).

Vô luận những thích khách hắc y gần đây muốn ám sát hắn tới từ phương nào, là Đông quốc cầu kết với Thụy Hoa cũng tốt, là Lăng Tê đột nhiên xuất thế cũng tốt, hay là Vân Quỳnh vẫn thoái ẩn cũng tốt, hơn một trăm năm, xem ra những người có dã tâm bùng bùng kia cũng bắt đầu rục rịch.....

Dạ Quân Hi nghĩ vậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn dị thú trong tay, khóe môi cong lên một nụ cười nhạt – nếu muốn, trẫm liền chờ các người tới lấy cũng có sao đâu? Tuy nói pho tượng này chính là Thánh vật Trào Phượng, người nào có được, sẽ chiếm cả thiên hạ nhưng trong mắt trẫm cũng chỉ là vật chết mà thôi, bất quá những thứ thuộc về trẫm, sao có thể cho phép người khác tùy tiện ham muốn?

Về phần người may mắn chạy trốn được kia.....Dạ Quân Hi vỗ nhẹ Trào Phượng trong tay, ý cười bên môi càng ngày càng đậm.

Người đã dùng thủ đoạn không quá quang minh để thoát đi Thương Kinh cung cũng không biết chính mình đã bị vị Lam Vũ đế quân đáng sợ kia theo dõi, chỉ cố gắng kéo thân thể đau đớn như cả người bị châm đâm của mình tránh né ảnh vệ truy bắt, tạm thời trốn vào một cung điện cách Thương Kinh cung không xa. Trong lòng còn đang có chút hoảng sợ, Thiển Ly Du vẫn chưa phát hiện, tám biển trên cửa cung viết

ba chữ “Tĩnh Liên cung”, nơi y ẩn thân, chính là tẩm cung của Liên quý phi, người thay mặt hoàng hậu chưởng quản hậu cung lúc này.

Trốn ở bóng tối trong rừng cây, Thiển Ly Du kiểm tra hoàn cảnh xung quanh mình, nhưng thành linh cổ họng y cay lên, im lặng khụ ra một ngụm máu tươi. Máu rơi xuống bãi cỏ khô vàng, Thiển Ly Du không khỏi nhũu mày. Nếu trời sáng, vết máu này sẽ rất dễ bị phát hiện.....Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, liền giãn ra lông mày – này liên quan gì tới y?

Thân ảnh như con mèo nhỏ linh hoạt uyển chuyển nhảy lên xà ngang của chủ điện trong Tĩnh Liên cung, đang định vượt nóc bằng tường quay về Lạc Diệp cư, thính giác linh mẫn của thiếu niên lại đột nhiên bắt được một tia khác thường trong tẩm cung Liên quý phi – là thanh âm của một nam nhân, mà điều khiến Thiển Ly Du dừng lại lắng nghe cũng là do trong lời nói của nam nhân có lướt qua ba chữ – Thiển Như Nguyệt.

24. Chương 24: Trở Về Uyển Anh

Canh năm còn chưa qua, chân trời phía đông đã xuất hiện một tia sáng vội vàng xua đi những mảng trời tối đen như mực.

Khi Thiển Ly Du trở lại Lạc Diệp cư cũng là lúc tiếng chuông rạng sáng trong cung vang lên, báo hiệu sắp tới lúc bá quan văn võ vào cung diện thánh(gặp vua) lâm triều, mà trong Lạc Diệp cư, nghênh đón y tất nhiên là Thanh Nguyệt đã lo lắng không yên cả đêm.

“Chủ tử, cuối cùng ngài cũng trở về.....” Nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải, Thanh Nguyệt vừa hầu hạ Thiển Ly Du cỡi y phục dạ hành, vừa nói liên miên: “Sao bây giờ ngài mới về, trời đều sắp sáng, sắc mặt ngài sao lại kém đến vậy?” Thanh Nguyệt nói như vậy, nhưng chính nàng cũng chưa soi gương, tự nhiên cũng không biết sắc mặt chính mình cũng không tốt hơn là bao, lo sợ một đêm khiến nàng tóc tai rối loạn, khuôn mặt tái nhợt.

“Không có gì trở ngại, ngủ một hồi người sẽ khỏe thôi.” Thiển Ly Du vừa vỗ vỗ tay Thanh Nguyệt coi như trấn an, vừa đem y phục dạ hành dính huyết và khăn bịt mặt giao cho Thanh Nguyệt, nói: “Tìm nơi nào bí mật, đốt đi.” Thiển Ly Du thăm nghĩ cũng may y phục màu đen, nhìn không thấy vết máu, bằng không chỉ sợ nha đầu kia lại lo lắng đến khóc ra mắt.

Thanh Nguyệt đáp lại xong liền cầm y phục ra ngoài, nghe được tiếng đóng cửa phòng, nụ cười đậm nhiên trên mặt Thiển Ly Du lập tức biến mất không còn chút dấu vết, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã quỵ, may mà nắm được mép giường, mới có thể miễn cưỡng ngồi xuống. Mùi vị tanh ngọt quanh quẩn trong cổ họng, Thiển Ly Du biết một chuyện kia của Lâm Hứa khiến y bị thương thực sự không nhẹ.

Ngồi một lát mới có thể hô hấp bình thường, Thiển Ly Du ngồi xếp bằng, bắt đầu tự mình vận khí chữa thương. Kỳ thực bị nội thương nặng như vậy, nếu không có thảo dược thích hợp, chỉ vận khí chữa thương thì chỉ có thể khỏe lại bảy tám phần, nhưng tại trong Lam Vũ đế cung này, y cũng vô pháp tìm đại phu tới khám chẩn cho mình, vậy nên cũng không thể chú ý nhiều chuyện như thế.

Trong ngoạ phòng vẫn lạnh như hầm băng, nhưng Thiển Ly Du nhắm mắt vận khí, toàn thân lại đều chảy mồ hôi. Khi chân khí chạy tới các kinh mạch toàn thân, bên trong đau như bị hỏa thiêu, từng giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, không được một hồi liền khiến chiếc áo lót mỏng ướt sũng.

Thanh Nguyệt thu thập tất cả ổn thỏa xong, ngay cả tro tàn của đồng y phục bị đốt cũng vùi xuống nền đất, nàng mới cầm tảo thiện trở lại trong phòng, Thiển Ly Du cũng đã thay một bộ xiêm y khác, y đang ngồi nghiêng trên nhuyễn tháp, tự mình pha trà. Lồng ngực vẫn cảm thấy đau đớn, nhưng cũng đỡ hơn vừa rồi rất nhiều.

Dùng xong tảo thiện, Thiển Ly Du như thường lệ, nằm trên nhuyễn tháp thượng đọc sách, nhưng tâm tư vẫn suy nghĩ về lúc y tránh né ảnh vệ ẩn thân vào Tĩnh Liên cung.

Thanh âm của nam nhân kia hẳn là của một vị ngự y trong cung, mà vô cùng khéo chính là, hẳn lại là người phụng mệnh để quân, bí mật khấn chấn, dưỡng thai cho Thiển Như Nguyệt.

Nghe được phân nửa Thiển Ly Du liền biết, nguyên lai vị ngự y này đã sớm bị Liên quý phi mua chuộc. Mà hôm nay, hai người này đang muốn tính toán thừa dịp Thiển Như Nguyệt hoài thai chưa đến ba tháng, ngay khi thai động nhiều còn chưa ổn định lần liền tạo ra “sự cố ngoài ý muốn”, khiến Thiển Như Nguyệt sảy thai.

Liên quý phi chính là nhi nữ của Thừa tướng, năm đó vừa tiến cung liền được phong danh hiệu tôn quý nhất hậu cung – Quý cơ một trong ba vị phu nhân, không bao lâu nàng liền hoài thai, mười tháng sau hạ sinh một đôi song sinh nhi tử, được gia phong thành Liên quý phi. Sáu năm đến nay, Liên quý phi dựa vào hai nhi tử và thế lực bên nương gia (nhà mẹ đẻ) sớm đã một tay che trời trong hậu cung. Khi chiếc ghế hoàng hậu còn bỏ trống, nàng coi như đứng đầu hậu cung.

Dạ Quân Hi lên ngôi mười năm, hậu cung mỹ nhân vô số, lại liên tiếp truyền ra tin vui, mười năm này vốn nên có thêm rất nhiều hoàng tử công chúa, nhưng thực tế Dạ Quân Hi bấy giờ cũng chỉ có tám vị hoàng tử và ba vị công chúa.

Ba vị công chúa tạm thời không đề cập tới, đại hoàng tử Dạ Hành Đình có chút sâu xa với Thiển Ly Du, là thế này, mười năm trước khi Dạ Quân Hi mới đăng cơ Diêu quốc từng dâng lên một vị công chúa, tức cô mẫu (cô) của Thiển Ly Du – Thiển Nhã Phù Thiển thực viện, nàng sinh hạ Dạ Hành Đình khi Liên quý phi còn chưa tiến cung. Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử đều do cung phi thấp hơn sinh ra, từ nhỏ lên không có quyền kế thừa đế vị. Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử chính là đôi song sinh của Liên quý phi, còn lại ba vị đều chưa đầy hai tuổi, chưa nhập tịch tông phả (gia phả) hoàng gia. Càng khiến người ta suy ngẫm chính là, từ sau khi Bát hoàng tử sinh ra, hai năm tới nay trong cung liền chưa có cung phi nào sinh sản, cho dù truyền ra tin vui, cũng đều bị sảy thai hoặc tử thai.

Những chuyện phát sinh trong hậu cung tự nhiên không thể trốn được con mắt của những người trong triều, nhưng không ai dám nói lời nào về gia sự (việc nhà) của đế quân, cho dù biết trong chuyện này chắc chắn có mờ ám, cũng không ai dám nói, không người dám tra, huống chi đế quân bề hạ cũng chưa từng nói gì về chuyện này.

Việc trong hậu cung, Thiển Ly Du không quá rõ ràng, cũng không có hứng thú muốn biết. Nếu việc này đã thành, Thiển Như Nguyệt bị hại sảy thai, y có lẽ chỉ coi như nghe xong một câu chuyện, nhưng âm mưu của chuyện này lại bị y nghe được. Lúc đầu khi Thiển Như Nguyệt tới Lạc Diệp cư, y chỉ điểm cho nàng có một phần lớn nguyên nhân là vì y cảm nhận được mạch tượng của Thiển Như Nguyệt, hài tử còn chưa sinh ra kia đã kích thích sự thương cảm của y. Mà hôm nay, Thiển Ly Du không biết chính mình có nên nhúng tay vào chuyện này hay không.

Trong khi Thiển Ly Du đang phiền não vì Thiển Như Nguyệt, y không biết rằng phiền phức của chính y cũng đang đến gần. Đợi tới khi y phản ứng lại, nội thị trước mặt đã mỉm cười nhẹ nhàng đem thánh chỉ trong tay đưa cho y, nói: “Thượng quân đại nhân, cho phép tiểu nhân khuyên ngài một câu, từ xưa người có thể đi ra khỏi lãnh cung tựa như lông phượng sừng lân (ý nói hiếm có), có thể thấy được bề hạ đối với ngài là rất đề tâm, đó là phúc phần rất lớn a! Lát nữa ngài thấy bề hạ, ngàn vạn lần không nên khiến bề hạ sinh giận a.....”

Thiển Ly Du ngơ ngác nhìn quyển trục bằng tơ lụa trong tay, một lát sau mới phục hồi tinh thần lại, ngay cả Thanh nguyệt ở phía sau y cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Chủ.....Chủ tử.”

Trên mặt Thiển Ly Du dần dần thu lại thần sắc kinh ngạc, cho dù muốn nhíu mày đến bao nhiêu, y vẫn cố gắng mỉm cười: “Làm phiền.”

Từ đêm hôm ấy Dạ Quân Hi đột nhiên tiến đến Lạc Diệp cư, trong lòng Thiển Ly Du vẫn không cảm thấy an bình, luôn nghĩ hình như sắp xảy ra chuyện gì. Mà cái ôm khó hiểu kia lại càng làm rối loạn tâm tư của y, không biết nam nhân kia rốt cuộc có chủ ý gì.

Nếu thật sự động tâm với dung mạo này của y, Thiển Ly Du sẽ không tin, huống chi y còn khiến Dạ Quân Hi tin y từng “bị người làm nhục”, nếu nói là hắn phát hiện ra manh mối gì, như vậy trái lại còn có chút

khả năng. Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới một câu chưa nói ra trong buổi tối hôm đó “Chắc không phải bệ hạ muốn triệu Ly Du thị tẩm đi”, Thiển ly Du hơi giật mình, chẳng lẽ triệu y về Uyển Anh điện là vì việc này? Phát hiện mình đang suy nghĩ cái gì, Thiển Ly Du không khỏi lắc đầu, trong lòng tự giễu, rồi thu liễm lại tâm tư nực cười kia.

Mệnh Thanh Nguyệt thu thập qua loa, Thiển Ly Du liền đi theo nội thị cung nga của Uyển Anh điện đi về phía Cẩm Lan cung. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an, dọc theo đường đi đều lo lắng suy nghĩ. Đêm qua mới vừa bị nội thương, hôm nay liền hạ chỉ làm cho y trở về Uyển Anh điện, chẳng lẽ đã phát hiện ra chuyện gì? Nhưng dưới y phục dạ hành và khăn che mặt, Lâm Hứa hẳn là không nhận ra thân phận của y. Nhưng việc bị nội thương, không biết có thể giấu diếm nam nhân kia hay không.....

Đoàn người của Thiển Ly Du đi ra khỏi lãnh cung, trên đường đi tự nhiên dẫn tới không ít ánh mắt. Có không thể tin, có trào phúng, có đổ kị, có xem kịch vui, tiếng nói chuyện rì rầm đối với Thiển Ly Du quả thực giống như lời thì thầm bên tai, những lời nói thiện ý hay ác ý này đều khiến y cười cười cho qua, nhưng vừa nghĩ tới khi trở lại Uyển Anh điện, sắp sửa phải đối mặt với người nào, y liền cười không nổi nữa.

Lam Vũ đế quân, quả thực khó đối phó, từ khi vào cung đến nay, y chưa từng đoán được tâm tư đối pphương dù chỉ một lần. Nếu hẳn thực sự đã phát giác ra chuyện gì, vậy y cũng chỉ có thể đánh đổ lợi thế cuối cùng, xem xem có thể đả động nam nhân đã có tất cả, đứng ở nơi cao nhất kia hay không.....

Uyển Anh điện vẫn hoa lệ như trước, không biết Tô Thụy nhận được mệnh lệnh từ bao giờ, lúc này nàng đã dẫn dắt một đám người đứng chờ ở trước cửa điện từ lâu, vừa thấy Thiển Ly Du xuất hiện, liền cung kính hành lễ nói: “Cung nghênh Thượng quân.”

“Miễn lễ.” Thiển Ly Du nhàn nhạt nói, không hề chần chờ bước luôn một bước vào cửa điện. Nhưng trong chớp mắt liền cảm nhận được bầu không khí trong điện có chút dị thường, nhin không được nín thở.

“Thanh Nguyệt, ở chỗ này chờ một lát.” Nhẹ giọng phân phó một câu, dưới ánh mắt muốn nói lại thôi của Thanh Nguyệt, Thiển Ly Du một mình tiến vào nội điện.

Trong tẩm cung, chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn vẫn được che phủ bởi lớp幔 trướng thanh sắc, trong lư hương vẫn toát ra Thiên Trạch hương thoang thoảng. Cánh cửa sổ mở ra, có thể nhìn thấy đám Ngu mỹ nhân chỉ còn lại cảnh khô bên ngoài, và huyền sắc bóng lưng chấp tay đứng bên cửa sổ kia, không phải Dạ Quân Hi thì là ai a.

“Đã trở về?” Huyền sắc bóng lưng trầm giọng hỏi.

Thiển ly Du sững sốt, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Thực tế, từ giờ khắc bước vào trong nội điện, trong đầu y vẫn luôn trống rỗng – khí tức Thanh mộc đàn hương giống y như đêm đó, quanh quẩn tại chớp mũi khiến người ta say mê, nó làm cho Thiển Ly Du nhớ lại cái ôm vừa ấm áp vừa dày rộng kia.

Nam nhân đứng bên cửa sổ rốt cục quay người lại, đôi mắt phượng sắc bén nhận ra thiếu niên đang thất thần, nhin không được cong lên khóe môi, thanh âm trầm thấp dễ nghe lại nói: “Ân điển lớn như vậy, người không tạ ơn trầm sao, ân?”

25. Chương 25: Bại Lộ

Trước đó vài ngày Thương Kinh cung đã truyền ra tin có thích khách âm mưu ám sát bệ hạ, triều đình dân chúng đều chấn động. Nhưng đế quân bệ hạ vẫn chưa thụ thương cho nên tựa hồ ngài cũng không chú ý nhiều tới chuyện này, thậm chí vẫn chưa phái người truy tra, không được mấy ngày tin tức cũng dần dần lắng xuống.

Nhưng điều khiến kẻ khác khiếp sợ chính là, vào nửa đêm qua trong Thương Kinh cung lại tha ra hơn mười cỗ thi thể mặc hắc y, đế quân hạ chỉ, đều chém đầu treo trên cửa thành thị chúng (trùng phạt trước mặt dân chúng) ba ngày. Bách tính trong đế đô nhiều năm qua chưa từng gặp tình cảnh tàn khốc như vậy, nhất thời mẫn thành phong vũ (dư luận xôn xao).

Mà trong đế cung, cũng trở nên rối loạn không kém.

Đầu tiên, để quân hạ chỉ tạm hoãn lâm triều một ngày, sau đó lại truyền ra tin tức trong đám hắc y thích khách kia có một người chạy trốn không biết nơi nào, rất có khả năng còn ẩn nấp ở trong đế cung tùy thời hành động, trong hậu cung người người bất an, sợ mình trở thành kẻ gánh tội thay rồi mất mạng, có người sợ thích khách ẩn nấp trong tấm cung của chính mình rồi bị thị vệ điều tra ra lúc đó chính mình vô duyên vô cớ bị hất một chậu nước bẩn, không cách nào tẩy sạch. Trong phút chốc, toàn bộ hậu cung lòng người kinh sợ.

Cùng lúc đó, Uyển Anh điện – nơi được mọi người trong hậu cung quan tâm không kém tên thích khách chạy trốn kia, lúc này, lại vô cùng an tĩnh. Một đám cung nga nội thị rất có nhãn lực đều đã lui khỏi tấm điện từ bao giờ, để lại vị Ly Du Thượng quân từng ăn không ít khổ trong lãnh cung nhưng bất ngờ lại được sủng ái còn quay về Uyển Anh điện một mình đối mặt với đế quân bệ hạ.

Nhìn tuần nhan mang theo nụ cười đầy thâm ý của Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du miễn cưỡng tập trung tinh thần. Bình lai tướng đáng (lính tới tướng chặn), nếu không suy đoán được tâm tư của vị quân vương này, vậy chỉ có thể kiến chiêu sách chiêu (ý nói ứng đối theo hoàn cảnh).

“Ly Du tạ ơn ân điển của đế quân bệ hạ.” Không hành đại lễ, Thiển Ly Du chỉ hơi hơi khom người. Nếu đã bị Dạ Quân Hi nhìn thấu lớp nguy trang nhu nhược kia, vậy không cần phải tiếp tục ra vẻ cung kính.

Thấy Thiển Ly Du như vậy, ý cười bên môi Dạ Quân Hi càng đậm, thông thả bước đến bên một chiếc ghế, rồi ngồi xuống hỏi: “Người có biết vì sao trẫm cho người trở về không?”

Thiển Ly Du lắc đầu: “Thứ cho Ly Du ngu dốt.” Lời này cũng không phải nói dối.

Quân vương Lam Vũ nghe vậy liền nghiêng ngả nỡ nụ cười, thanh âm trầm thấp dần theo chút mê hoặc, từ trong đôi môi mỏng kia thoát ra: “Lại đây.”

Thiển Ly Du chỉ hơi nhú mày, cũng không cự tuyệt, bước lại gần hai bước. Mắt thấy Dạ Quân Hi nhú mày thần sắc có chút bất mãn, y bắt đầu dĩ đành phải tiến thêm hai bước. Khi y còn chưa đứng vững lại, đã bị đối phương vươn tay lôi kéo, Thiển Ly Du không phòng bị, dưới chân lão đảo, lập tức ngã người lên đầu gối Dạ Quân Hi. Khí tức không hề xa lạ vây quanh toàn thân, trong lòng Thiển Ly Du lập tức run lên một chút.

Dạ Quân Hi tất nhiên là cảm nhận được sự cứng nhắc của thân thể đang nằm trong lòng mình, vô tình nhớ tới “sự thật” rằng người này đã từng bị kẻ khác làm nhục, nhưng hắn cũng chỉ nhú mày, không nói cái gì, sau đó, có chút ý xấu, tiến sát đến bên tai thiếu niên, trầm giọng nói: “Hà tất phải khấn trương như vậy, cũng không phải chưa từng ôm a?”

Hơi thở ấm nóng phun lên bên tai mẫn cảm, khiến Thiển Ly Du nhin không được co rút lại, vẫn cảm thấy khó chịu như trước, nhưng cũng không dám đẩy ra nam nhân đang động thủ động cước này, chỉ là trong lòng y càng lúc càng bất an.

Thình lình, cảm dưới bị giơ lên, bên trong đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén phẳng phất như có thể nhìn thấu lòng người lại vụn phần hoặc nhân kia lộ ra một chút bất đắc dĩ, mà càng nhiều trong đó là sự bá đạo và cuồng ngạo vô tận. Chỉ nghe chủ nhân của đôi mắt này trầm giọng nói: “Nhìn dung mạo này và tỷ tỷ Thiển Như Nguyệt của ngươi có thể nói là khác nhau một trời một vực.....Nhưng ngươi thử nói xem tại sao trẫm lại nhớ mãi không quên ngươi a.....chắc không phải trẫm đã bị ngươi hạ cổ đi?”

“.....” Thiển Ly Du bị ép nhìn vào đôi mắt kia đã cảm thấy có chút choáng váng, nghe vậy càng không biết nói sao – nhớ mãi không quên? Nam nhân tọa ỷ hậu cung mỹ nhân vô số này hẳn là.....hẳn là đang nói giỡn đi?!

Miên cưỡng lấy lại bình tĩnh, Thiển ly Du cười khổ trong lòng. Y quá tự cao, cho rằng mình có ký ức của hơn hai mươi năm từng trải ở kiếp trước, y tự xưng là bình tĩnh thông tuệ, nhưng đối mặt với nam nhân này lại hầu như không thể chống đỡ. Còn tiếp tục như thế, y lấy cái gì đi cứu Thanh Hoảng.....

Nhưng hồi hận cũng chỉ trong chớp mắt, vẻ mặt Thiển ly Du vẫn bình tĩnh như trước, chỉ nói: “Bệ hạ nói đùa.”

Dạ Quân Hi tựa hồ đã sớm đoán được Thiển Ly Du sẽ trả lời như thế, đầu ngón tay lạnh lạnh của hắn vuốt ve gương mặt y, cánh tay ôm ở bên hông y kéo chặt thêm một chút, chuyển đề tài: “Dịch thật là nói giỡn mà thôi. Thiển Như Nguyệt bất quá là một nữ nhân ngu dốt không có gì ngoài diện mạo, làm sao so được với Ly Du Thượng quân văn võ song toàn, trí tuệ hơn người của trẫm a.....”

“Văn võ song toàn” bốn chữ vừa nói ra, cho dù Thiển Ly Du có trấn định đến thế nào cũng không thể không tái mặt, toàn thân lại càng cứng ngắc, trong phút chốc sững sờ tại chỗ, tiếp theo liền thấy người đang ôm ấp chính mình cầm tay y lên, xoa xoa ở trên mạch môn một lát, lại nói: “Xem ra đêm qua chịu nội thương không nhẹ, bất quá đối chiến với Lâm Hứa còn có thể toàn thân trở ra, vẫn khiến trẫm giật mình không nhỏ a.....”

Tiếng nói của Dạ Quân Hi vừa dứt, Thiển Ly Du lập tức phục hồi tinh thần lại, cả người chấn động, đề khí vung ra cánh tay của Dạ Quân Hi, vội vã rời khỏi cái ôm làm y sợ hãi kia.

Nhìn thiếu niên trong nháy mắt đã nhảy ra xa gần nửa trượng, Dạ Quân Hi vẫn chưa ngăn cản, chỉ là trong mắt phượng hiện lên một tia bí hiểm, trong lòng cũng tán thán kinh công của y rất cao, tốc độ lại cực nhanh.

“.....Có chuyện gì xin bệ hạ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.” Ngay cả khi trong lòng đang như kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn), Thiển Ly Du cũng chỉ hơi hơi nhíu mày. Sự bất an lúc trước bây giờ đã biến thành sự khẩn trương khi đối địch. Cho dù trong đầu còn đang hỗn loạn, nhưng vẫn hiện ra một vài suy nghĩ rõ ràng.

Bất quá Thiển Ly Du vẫn không biết rốt cuộc Dạ Quân Hi đã phát hiện ra chuyện này từ khi nào. Mới vừa rồi bị Dạ Quân Hi ôm vào trong ngực, y nhớ rõ trước khi nói đến bốn chữ “văn võ song toàn” đối phương vẫn chưa từng chạm tới mạch môn của y. Điều đó tức là, cho dù không phát hiện nội thương của y, Dạ Quân Hi cũng đã sớm biết y chính là hắc y nhân đã chạy trốn khỏi tay Lâm Hứa đêm qua.

Y vẫn không rõ, vì sao khi Dạ Quân Hi đưa y biếm vào lãnh cung lại vẫn phái Tô Thụy giám thị, cho dù y từng bày mưu đặt kế cho Thiển Như Nguyệt, nhưng phái một tên ảnh vệ cũng vẫn có hơi tiểu đề đại tổ (chuyện bé xé ra to). Lúc này Thiển Ly Du mới bừng tỉnh đại ngộ, sợ rằng chuyện này cũng là vì Dạ Quân Hi sớm biết y có võ công.....

Nghĩ như thế, Thiển Ly Du càng nhíu chặt mày thêm.

So với bộ dạng như lâm đại địch của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi lại vẫn ung dung như trước, ngay cả ý cười bên môi cũng chưa giảm đi chút nào. Nhưng điều Thiển Ly Du không biết chính là, trước khi bắt mạch, nam nhân nhìn như hiểu rõ mọi chuyện này cũng chỉ suy đoán mà thôi. (=)))))))))))))) chết cười, anh Quân Hi rất giỏi trong việc tỏ ra mình là người ngây hiểm =)))

Nhìn dáng vẻ nhíu mày của thiếu niên, trong đôi mắt tựa như hắc diệu thạch kia lóe lên tia sáng lo lắng nhưng lại cố gắng trấn định, Dạ Quân Hi khẽ cười nói: “Trẫm nói, không cần khẩn trương như vậy. Nếu thật sự muốn làm gì người, thì lúc này đầu của người đã treo trên cổng thành thị chúng cùng đám thích khách kia, mà không phải bình yên vô sự đứng ở nơi này, còn dám nói như thế với trẫm.” Nam nhân vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế, chậm rãi bước từng bước thong thả đi tới trước mặt Thiển Ly Du.

Thân thể của thiếu niên mười bốn tuổi còn gầy yếu hơn bạn cùng lứa, đứng trước dáng người cao lớn của Lam Vũ để quần trông càng thêm nhỏ nhắn. Huyền sắc thân ảnh phẳng phất có thể bao lấy thân ảnh đậm thanh sắc kia, Thiển Ly Du nghe được thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến: “Yên tâm, tạm thời trẫm sẽ không làm gì người. Người cũng đừng vọng tưởng chạy trốn, nếu trẫm đã biết người có võ công, tất nhiên sẽ không cho người có cơ hội. Người là Thượng quân mà trẫm thân phong, hiển nhiên phải chuẩn bị hậu hạ cho tốt.....” Nói đến đây, thanh âm kia thoáng dừng một chút, Thiển Ly Du lại bị ép ngừng đầu, nụ hôn mềm mại, lạnh lạnh mang theo khí tức Thanh Mộc đàn hương nhẹ nhàng ấn lên trên môi, “Đã nghe rõ ràng chưa, Ly Du?”

26. Chương 26: Nghi Hoặc

Màn đêm buông xuống, những chiếc đầu lâu máu chảy đầm đìa xuất hiện trên cổng thành vào ban ngày cùng với khí trời hàn lãnh đầu đông hiển nhiên không thể làm hồng tâm tình muốn xuất môn tầm nhạc (tìm vui, đi chơi) của bách tính đế đô. Những chiếc thuyền hoa ven sông thỉnh thoảng truyền ra những tiếng đàn sáo cầm huyền liêu nhân (quyển rũ) hòa quyện với thanh âm đón khách của những nữ tử quyến rũ xinh đẹp bên bờ, tối nay ven sông Thanh Đô vẫn náo nhiệt như trước.

Nhưng cách ven sông Thanh Đô không xa, trong hẻm nhỏ vắng người, thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng chó sủa, mơ hồ còn có tiếng trẻ con khóc nỉ non. Có chút hiu quạnh, hoàn toàn không ăn nhập với sự ồn ào náo động ở ven sông.

Trước cánh cửa gỗ màu đen có treo chiếc đèn ***g in chữ “Khanh”, một bóng người thon dài chấp tay đứng đó.

Không bao lâu sau cánh cửa liền được mở ra, chủ nhân ngôi nhà thấy được người đến liền tránh sang một bên, bóng dáng người nọ tựa như quỷ mị, dần dần biến mất vào phía sau cánh cửa.

“Qua đêm nay, chỉ còn lại năm ngày. Ngoại trừ Trào Phượng chưa ai từng thấy kia, lẽ nào thực sự không có biện pháp khác sao?” Nhìn đệ đệ sinh đôi nằm ở trên giường, Ngụy Thanh Sương nhíu chặt mày hỏi. Ngay cả khi trong lòng biết rõ đáp án, vẫn không thể khắc chế chính mình, dù cho sự thật là một tia hy vọng cũng không có.

“.....Xin lỗi, Thanh Sương, ta bắt lực.”

Ngụy Thanh Sương nghe vậy, tia sáng trong mắt dần dần tán đi, hẩn lắc đầu, có chút mệt mỏi nói: “Là ta yêu cầu quá đáng, ta biết người nhất định đã dùng hết sức mình, Minh.”

Minh không nói, vươn tay vỗ vỗ vai Ngụy Thanh Sương, sau đó khom người xuống xoa lên mạch tượng của Ngụy Thanh Hoàng, khẽ thở dài nói: “Ly Du tiến cung đã bao nhiêu ngày rồi?”

“Sắp được hai tháng. Hôm nay nghe đồn trong cung xảy ra chuyện, có người xông vào tắm cung để quân âm mưu ám sát, hôm nay đầu đều bị treo trên cổng thành, còn có một tên chạy trốn, đến giờ vẫn chưa tìm ra tung tích. Không biết Ly Du ở trong cung thế nào rồi?” Ngụy Thanh Sương ngồi xuống bên giường, vươn tay nắm lấy bàn tay Ngụy Thanh Hoàng, phảng phất như làm vậy có thể đem sinh mệnh của chính mình chuyển sang cho đệ đệ, lại nói: “Ly Du vất vả lắm mới có cơ hội ly khai hoàng cung Diệu quốc, hôm nay lại vì chúng ta mà xông vào Lam Vũ để cung cái nơi như long đàm hổ huyệt kia. Nếu Ly Du xảy ra chuyện gì, ta sợ rằng sau này cũng không còn mặt mũi nào đi gặp cô mẫu nữa.....”

“Sợ là Ly Du sẽ không vui khi nghe những lời nói này của người đâu. Thanh Hoàng là đệ đệ của người, không phải cũng là huynh trưởng của hẩn sao. Giờ đây, hai người các người không phải là thân nhân duy nhất còn lại trên đời của hẩn sao.” Minh nói, rồi quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, giờ Dậu chưa qua, trời cũng đã tối mịt, hẩn nheo mắt lại, nói: “Ta đi trước. Người cứ hảo hảo chiếu cố Thanh Hoàng, chờ Ly Du mang được Trào Phượng trở về, ta liền giải độc cho Thanh Hoàng.”

Ngụy Thanh Sương nghe vậy gật đầu, ngồi ở trên giường không hề đứng dậy, hẩn nhìn hảo hữu ly khai xong ánh mắt lại quay lại trên người Ngụy Thanh Hoàng.

Đi ra tới sân, nghe được tiếng cửa gỗ đóng lại sau, thanh niên cao gầy cũng không lập tức rời đi, trong bóng đêm dáng người quỷ mị càng trở nên kỳ quái.

Không bao lâu, một bóng đen không biết từ đâu mà đến, thoáng cái liền xuất hiện trước mặt Minh, quỳ một gối xuống, tiếng nói không hề phập phồng mang theo một tia kính nể đối với người bề trên, nhưng vẫn có chút lạnh lùng: “Đại nhân.”

“Tình huống trong cung sao rồi?”

“Thiến Ly Du đã quay về Uyển Anh điện.”

“.....Trào Phượng thì sao?”

“Không biết tung tích. Những người được phái đi đều bị tiêu diệt.”

“Tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, đợi mệnh lệnh.”

“Vâng.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng đen kia cũng lập tức tiêu thất như khi xuất hiện. Minh phải phải phần bụi bặm không tồn tại trên vật áo, chậm rãi đi ra con hẻm nhỏ vắng vẻ, chỉ trong chốc lát thân ảnh thon gầy đã biến mất vào đám người rộn ràng nhộn nhạo bên sông .....

Lam Vũ để cung, ngự thư phòng.

Khi Lâm Hứa đẩy cửa bước vào, nam nhân mặc long bào huyền sắc tú kim (thêu kim tuyến) kia đang đang đứng chấp tay nhìn phong vân biến chuyển (sự biến động của thời tiết) của bầu trời đêm ngoài cửa sổ, đôi môi mím chặt, lông mày hơi nhíu, tựa hồ chưa phát hiện ra có người vừa tiến vào.

Vốn còn muốn nhìn bộ dáng cau mày phiền lòng hiếm có của bệ hạ nhiều hơn một chút, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp lạnh lùng thốt lên: “Chuyện gì?”

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Hứa lập tức cúi đầu: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đáng chết, đã tra xét hết đế cung mà vẫn chưa phát hiện ra tung tích của tên thích khách hắc y kia.” Nói xong liền lấy một quyển tập nhỏ từ trong lòng ra đặt lên trên án thư.

Nghe vậy Dạ Quân Hi rút cuộc xoay người lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn liếc qua tâm phúc của mình và quyển tập kia, không để ý tới lời thỉnh tội của Lâm Hứa, hần hỏi: “ Theo người, thân thủ của hắc thể nào?”

Lâm Hứa tất nhiên sẽ minh bạch điều Dạ Quân Hi muốn hỏi là gì, thu hồi lại tâm tư vui đùa vừa rồi: “Hồi bẩm bệ hạ, theo ngu kiến của thần, thân thủ của vị kia chỉ kém vi thần một chút, nếu Tô Thụy đối chiến với hắc chỉ sợ không qua được trăm chiêu.”

Nhíu mày, Dạ Quân Hi thoáng có chút kinh ngạc.

Thân thủ của Tô Thụy hắc tất nhiên là hiểu rõ, trên giang hồ đã ít có địch thủ, mà người nọ lại có thực lực như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắc. Một thiếu niên mới mười bốn tuổi, sống từ nhỏ trong thâm cung không được sủng ái, rốt cuộc lấy đâu ra nội lực thâm hậu như vậy? Chẳng lẽ là kỳ tài võ học, vô sự tự thông (tự học không cần dạy dỗ) sao?

Mắt phượng hơi nheo lại, bên trong hiện lên một tia u ám. Tuy rằng mạch tượng của người nọ kì dị, không thể dò xét võ công sâu cạn, nhưng thân thể y gầy yếu, còn không bằng những người cùng tuổi, tuyệt đối không có khả năng là kỳ tài võ học. Diệu quốc quốc quân coi thường nhi tử này như vậy, chắc chắn sẽ không mời cao thủ dạy dỗ y. Nói vậy chẳng lẽ là Tuyệt phi kia?

Nghĩ như vậy, Dạ Quân Hi lại hỏi: “Chuyện nhà Ngụy gia đã tra được đến đâu rồi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Lam Chỉ Uyển kia vẫn âm thầm chuyển giao tiền tài với rất nhiều ngỗ tứ, câu lan, tửu lâu, đồ phường trong quốc đô Diệu quốc nhìn tình hình rất có thể là do cùng một người ở sau màn thao túng. Nhưng người nọ có phải là người của Ngụy gia hay không, vẫn chưa xác định được.” (ngỗ tứ: sân bãi nơi biểu diễn tạp kỹ; câu lan: nơi hát múa diễn kịch)

“Tiếp tục tra.”

Vậy lui Lâm Hứa, Dạ Quân Hi vừa lật xem cuốn tập mà Lâm Hứa mới trình lên. Vừa tinh tế suy ngẫm những gì hắc mới nghe được.

Ngỗ tứ, câu lan, tửu lâu, đồ phường.....Những sản nghiệp này chỉ sợ chiếm gần một nửa lượng thương nghiệp lui tới thủ đô Diệu quốc. Nếu Ngụy gia thực sự có bản lĩnh này, lại có một nữ nhi sinh hạ hoàng tử, đã sớm có thể làm chủ triều đình chỉ điểm giang sơn, sao có thể khiến Thiển Ly Du rơi xuống hoàn cảnh thế lương như vậy?

Hàng lông mày anh tuấn thoáng nhăn lại. Dạ Quân Hi nhìn quyển tập trong tay, cười khổ – chỉ một mình Thiển Ly Du đã khiến hắc phiền muộn hơn cả hậu cung to lớn kia. Những điều quyển tập ghi chép lại chính là những bí mật không thể cho ai biết, những bí mật khiến kẻ khác mao cốt từng nhiên (sồn da gà) của hậu cung, nhưng lúc này trong mắt Dạ Quân Hi việc này cũng không phiền phức và thú vị bằng một mình Thiển Ly Du.

Thoảng suy nghĩ một chút, Dạ Quân Hi tiện tay ném quyển tập sang một bên, đứng dậy đi ra ngự thư phòng.

“Tham kiến bệ hạ.” Nội thị cung nga đứng chờ đã lâu ngoài thư phòng lập tức hành lễ vãn an, bên cạnh sớm có nội thị chuyên phụ trách chuyện hậu cung dâng lên một chồng danh sách. Dạ Quân Hi phất phất tay ý bảo lui ra, khước môi cong lên ý cười: “Tối Uyển Anh điện đi.”

Nội thị kia hơi hơi sững sốt, lập tức phản ứng lại. Sao hắn có thể quên vị Thượng quân sáng sớm nay mới rời khỏi lãnh cung a.....Âm thầm mắng chính mình một câu, lập tức hô lên the thé: “Bãi giá Uyển Anh điện.”

Ngay khi Dạ Quân Hi ly khai ngự thư phòng không lâu, vị Thượng quân ở Uyển Anh điện kia liền nhận được tin tức.

Nhìn chiếc khay bày hương túi, tảo đậu (một thứ gần như xà phòng), thụ bào (áo ngủ) bằng sa mỏng, thậm chí còn có cả một bình nhỏ đựng được cao màu trắng sữa không cần nhìn cũng biết công dụng mà nội thị truyền chỉ dâng lên, Thiển Ly Du nhìn không được cười khổ trong lòng.

Thấy Thiển Ly Du không nói gì, Tô Thụy đứng một bên liền tiếp nhận khay đồ đó, rồi sai cung nga thưởng cho nội thị kia.

“Chủ tử, ngài nên đi tắm rửa thay y phục.”

Nghe vậy Thiển Ly Du tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Tô Thụy. Trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia bí hiểm, khiến Tô Thụy rung mình một cái. Nàng biết thiếu niên này có thể khiến đế quân nhìn bằng ánh mắt khác tất nhiên sẽ không tầm thường như bề ngoài, không biết có phải vì từng bị nhiếp hồn thuật sửa đi ký ức hay không mà trong lòng nàng cứ nhiên lại nảy sinh ra một tia kính nể đối với Thiển Ly Du.

Không nhìn Tô Thụy và đám cung nga nội thị còn không hiểu gì kia, Thiển Ly Du trở về tắm điện, mà Thanh Nguyệt cũng chỉ nhìn qua những thứ trong tay Tô Thụy liền tiến vào theo.

“Tỷ tỷ, vậy phải làm sao bây giờ a.....” Một cung nga khác nhìn theo bóng lưng của Thiển Ly Du lo lắng nói. Nếu Thượng quân cứ chọc giận bệ hạ như vậy, bọn họ là cung nhân chỉ sợ cũng chịu không nổi.

Tô Thụy nghe vậy khẽ thở dài, nhưng cũng không lo lắng nhiều, chỉ nói: “Làm tốt phần việc của người là được.”

Khi Dạ Quân Hi tiến vào Uyển Anh điện liền thấy Tô Thụy dẫn theo một đám nội thị cung nga quỳ gối phía trước điện, vả lại trong tay Tô Thụy vẫn còn đang bưng cái khay nhỏ đặt áo ngủ hương túi và những thứ khác kia.

Trong đôi mắt phượng hiện lên một tia tiểu ý, Dạ Quân Hi cũng không để ý tới những cung nhân này, bước thẳng vào trong điện, rồi giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, dừng chân lại, nói: “Tô Thụy.”

Tô Thụy hiểu được, cầm vật trong tay cung kính dâng lên cho Dạ Quân Hi. Dạ Quân Hi vươn tay cầm lấy cái bình nhỏ đựng được cao kia, khước môi cong lên một nụ cười tà mị.

Tảo đậu: một thứ gần giống xà phòng ngày nay được người xưa dùng khi tắm rửa. Hình đây, mà đây là tảo đậu do người ngày nay chế tạo =)). Trông đẹp quá hen

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/te1baa3o-c491e1baadu3.jpg)

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/te1baa3o-c491e1baadu1.jpg)

27. Chương 27: Thị Tầm

“Trẫm sớm biết người sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, bộ dáng ngày hôm nay này là muốn kháng chỉ bất tuân sao?”

Cho dù đã sớm nghe được động tĩnh bên ngoài, Thiển Ly Du cũng không đứng dậy, vẫn ngồi nghiêng trên nhuyễn tháp thượng nhìn Thanh Nguyệt chính lại bị khâm (chấn nệm), cho đến khi thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến mới ngẩng đầu nhìn về phía người tới.

Vị quân vương tiến đến lâm hạnh tân hoan đứng ngay trước cửa, hiếm khi mặc một bộ y sam màu trắng bóng, nhưng khí thế quân lâm thiên hạ được bộ long bào huyền sắc tú kim tôn thêm kia cũng không yếu đi mấy may, trái lại còn tăng thêm khí chất xuất trần thoát tục của một vị trích tiên, cộng thêm nụ cười tà mị bên môi kia, sao có thể không khiến nam nam nữ nữ trong hậu cung chết mê chết mệt a?

Nhưng ánh mắt nhạy bén thoáng nhìn liền thấy được chiếc bình nhỏ trong tay Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du hơi hơi cau mày lại. Nhớ tới cảm giác lạnh lạnh ớn ớn trên môi vào sáng nay, làn da sau gáy vẫn nhịn không được dựng dựng lên, khiến y phải ngồi thẳng dậy, nét mặt dấu đi cảm xúc, chỉ hơi nhíu mày nói: “Để quân bộ hạ đều đã đem những ảnh vệ trẫm người có một của Lam Vũ tới Uyển Anh điện này làm thị vệ thủ điện, bây giờ Ly Du ở nơi này nửa bước còn khó đi, bộ hạ muốn là gì Ly Du, ta tất nhiên không có thể ngăn cản được. Kháng chỉ bất tuân là không dám, tùy ý làm bậy một chuyện nhỏ nhỏ như thế, để quân bộ hạ hân sẽ không trách cứ đi.”

Mấy câu nói thản nhiên được Thiển Ly Du nói vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng, gương mặt chỉ có thể coi là thanh tú mang theo nụ cười tựa tiểu phi tiểu cộng thêm hai tròng mắt như hắc diệu thạch kia lại hiện ra một loại phong tình rất khách biệt. Tuy rằng không hề mặc bộ thụy bào bằng sa mỏng liêu nhân, y phục cũng vô cùng đơn giản chỉ là một chiếc áo choàng màu tím bao lấy thân hình mỏng manh của thiếu niên, nhưng là đôi chân không tất trắng nõn từ nhuyễn tháp từ từ hạ xuống kia, lại lộ ra một tia kiều diễm, tựa như tinh đình điểm thủy (chuồn chuồn lướt nước) trên chọc nhân tâm.

Mắt phượng lập tức nheo lại, Dạ Quân Hi nhịn không được nghĩ, đúng là thiếu chút nữa bị gương mặt tầm thường kia che mất, nếu thực sự vì lý do đó mà bỏ lỡ cảnh đẹp này chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Thần sắc biến hóa trên mặt Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du đều nhất thanh nhị sở, buông xuống mí mắt, đứng dậy khỏi tháp thượng, còn chưa đứng vững liền rơi vào một cái ôm tảo ra Thanh Mộc đàn hương thoang thoang. Bên tai truyền đến tiếng kinh hô khe khẽ của Thanh Nguyệt, Thiển Ly Du chỉ cảm thấy thiên hoàn địa chuyển (trời đất ngả nghiêng), khi phục hồi tinh thần lại mới phát giác chính mình đã bị Dạ Quân Hi bế lên.

Thân thể trong lòng hầu như không có trọng lượng, cũng không có một chút mùi son phấn nào, chỉ có khí tức sạch sẽ tươi mát của thiếu niên, nhưng không hiểu sao lại khiến cho người ta muốn ngừng mà không được. Ôm lấy thiếu niên trong lòng đi tới bên giường, Dạ Quân Hi bớt thời gian liếc mắt nhìn thị nữ che miệng kinh hô đang đứng một bên, nhíu mày nói: “Lui ra.”

Dưới ánh mắt không hài lòng của đế quân, Thanh Nguyệt rùng mình một cái, vẫn không chịu rời đi, đứng ở chỗ cũ bất động, nàng nhìn thiếu niên trong lòng quân vương mà lòng như lửa đốt, rồi đột nhiên nghe thấy chủ tử của chính mình nhẹ giọng nói: “Thanh Nguyệt, người đi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Chủ tử.....” Thanh Nguyệt cấp thiết muốn nói cái gì, nhưng thấy ánh mắt ôn nhu nhưng không cho phép phản bác của Thiển Ly Du, nàng đành cắn môi, liếc nhìn Dạ Quân Hi, cuối cùng cắn cắn dục dục ly khai tầm điện.

Đợi tới khi Thanh Nguyệt ly khai, Dạ Quân Hi mới ôm thiếu niên ngồi xuống bên giường, cũng không vội vã khoan y giải đãi (cởi áo tháo thắt lưng), hân đem bình dược cao đặt ở một bên, nhíu mày nói: “Sao đột nhiên nghe lời như vậy?” Tuy nói dáng dấp an tĩnh thuần theo của thiếu niên rất động lòng người, bất quá Dạ Quân Hi cũng không cho rằng vật nhỏ có tâm tư quỷ quyết này sẽ thực sự ngoan ngoãn nghe lời, mặc hân bài bố (ý nói làm gì thì làm). Huống chi sự cứng ngắc dưới lớp vỏ ngoài bình tĩnh trấn định kia vẫn chưa trốn được ánh mắt của hân.

Tâm trạng của Dạ Quân Hi hơi trầm xuống. Nhưng điều làm hân kinh ngạc chính là, trong lòng cũng không

có cảm giác chán ghét khi thứ mình yêu thích bị người khác chạm vào mà là sự thương tiếc đột nhiên nảy sinh đối với người đang nằm trong lòng ngực.

Thiếu Ly Du không phát hiện được tâm tình kỳ dị lúc này của Dạ Quân Hi, nghe hắn nói như vậy liền thần nhiên cười: “Bí mật của Ly Du giờ đây đều bị bệ hạ nắm trong tay, ta còn có thể làm gì?”

“Theo trẫm thì cũng không phải như vậy.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa ngắm nghía bàn tay Thiếu Ly Du đặt trên đầu gối. Bàn tay của thiếu niên nhắn nhủ mềm mại, mười ngón thon dài, tương đối xinh đẹp, trong lòng bàn tay còn có một vết chai nhỏ, có lẽ là do luyện võ, “Người còn chưa từng nói cho trẫm, ban đêm xông vào ngự thư phòng và Thương Kinh cung của trẫm là vì cái gì a.....”

Thiếu Ly Du nghe vậy trong lòng lạnh toát, nhất thời không biết nói gì. Tình cảnh này, chẳng lẽ là đang bức cung?”

“Ngay cả thủ đoạn bức cung của Lam Vũ để quân bệ hạ cũng khác với người thường. Nếu thật sự muốn biết những điều này không phải nên phế đi võ công của Ly Du, rồi đưa vào thiên lao nghiêm hình tra tấn mới là biện pháp tốt nhất sao?” Rút tay về, vuốt vuốt mấy sợi tóc lả tả trước ngực, Thiếu Ly Du nhướn mày hỏi, hơi có chút khiêu khích. Y tin, Dạ Quân Hi sẽ không dùng thủ đoạn đó đối phó với y. Nếu thật sự muốn làm như vậy, lúc này y đã ở trong thiên lao âm trầm đáng sợ kia chứ không phải Uyển Anh điện tráng lệ ấm áp như xuân này.

Dạ Quân Hi nghe vậy, trong đôi mắt phượng hiện lên một tia âm ngoan, cánh tay ôm bên hông thiếu niên xiết chặt lại, lạnh lùng nói: “Người đoán chắc trẫm sẽ không làm thế với người?”

Thiếu Ly Du cả kinh, ngũ tạng lục phủ vốn bị thương không chịu nổi sự giày vò như vậy, lập tức liền nhăn mày ho khan liên tục, một tay đưa lên xoa phần ngực đang đau đớn, một tay che miệng.

Lúc này Dạ Quân Hi mới thả lỏng cánh tay, nhú mi lại không nói, nhưng thần sắc nghiêm túc liền lập tức sụp đổ khi nhìn thấy vết máu đỏ sẫm trong lòng bàn tay thiếu niên, hắn gương giọng nói: “Truyền ngự y!”

Uyển Anh điện lập tức không còn an bình như trước, Thanh Nguyệt vội vàng chạy tới đầu tiên liền nhìn thấy vết máu bên môi chủ tử lập tức kinh hô một tiếng, lấy ra bố khăn chà lau sạch sẽ cho y bắt chập Thiếu Ly Du còn bị để quân ôm vào trong ngực. Tô Thụy theo vào phía sau thấy tình trạng như vậy liền vừa sai người múc nước, vừa lấy bố khăn lau rửa vết ô uế trong lòng bàn tay Thiếu Ly Du.

“Bệ hạ, ngài đặt Thượng quân nằm xuống thì tốt hơn.” Tô Thụy lấy bố khăn nhúng vào nước nóng sau đó vắt khô chà lau cho Thiếu Ly Du một lần, thấy Dạ Quân Hi vẫn ôm Thiếu Ly Du liền mở miệng nói.

Dạ Quân Hi nhú chặt mày lại, nhưng cũng nghe theo lời của Tô Thụy, đem người ở trong lòng đặt lên trên giường.

Thiếu Ly Du chưa nói chuyện mình thụ thương cho Thanh Nguyệt, sao khi trở lại Uyển Anh điện cũng chưa gọi ngự y tới khám chữa, Thanh Nguyệt không biết rõ tình hình, còn tưởng là Dạ Quân Hi làm chủ tử bị thương, liền không cố kỵ sự uy nghi của đối phương, cứ thế rưng rưng trừng mắt lườm hắn. Cũng may Dạ Quân Hi vẫn chuyên tâm nhìn người đang nằm trên giường không hề chú ý tới nàng.

Thiếu Ly Du ho một hồi lâu xong mới an tĩnh lại, đúng lúc này ngự y cũng vội vàng chạy tới. Nghe theo mệnh lệnh của đế quân bệ hạ, tất nhiên không dám chậm trễ.

“Sao rồi?” Thấy ngự y thu lại bàn tay bắt mạch, Dạ Quân Hi hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, Thượng quân bị nội thương, ngũ tạng lục phủ đều bị tổn hại. Mới vừa rồi nôn ra máu chỉ sợ là do tác động đến nơi bị thương. May mà không nặng, nếu hảo hảo điều dưỡng, trong vòng nửa tháng liền có thể khỏi hẳn.” Ngự y cung kính đáp, trong lòng nhin không được than thở vị Thượng quân này đúng là nhiều tai nạn, nghe nói mới vừa đi ra khỏi lãnh cung, đã lập tức bị thương. Bệ hạ cũng ở chỗ này, chẳng lẽ là lại chọc giận bệ hạ? Trong lòng oán thầm, cũng không dám nhiều lời, hành lễ xong liền quay về Thái Y viện chuẩn bị thảo dược.

“Vì sao trước kia không truyền ngự y” Sáng sớm liền tại Uyển Anh điện chờ người này trở về, chỉ nhớ rõ có nói vài lời phân phó ảnh vệ hảo hảo trông coi, quả thực đã quên chuyện người này bị thương, Dạ Quân Hi nhìn gương mặt tái nhợt của người nằm trên giường, trong lòng không hiểu sao lại có chút phần nộ.

“Ly Du có thân phận gì, sao dám phiền phức như vậy?” Thiển Ly Du nhàn nhạt đáp. Kỳ thực lý do thứ nhất là vì lúc trước y dùng nội lực chữa thương đã khỗ lại phân nửa, thứ hai giữ lại vết thương này cũng có thể tạm thời chặn đứt y niệm triệu y thị tẩm của Dạ Quân Hi. Cho dù ỏi ra huyết có chút đau, nhưng cũng đáng giá.

Song Dạ Quân Hi là người phương nào, thu liễm cơn tức trong đầu liền trấn tĩnh lại, tâm tư của Thiển Ly Du, hẳn cũng có thể đoán được bảy tám phần, nhịn không được nheo lại mắt phượng, tiến đến bên môi thiếu niên ấn xuống một nụ hôn rồi nói: “Người là Thượng quân mà trầm thân phong, bị thương tất nhiên phải truyền ngự y đến khán chẩn. Huống hồ.....” Ánh mắt không có hảo ý liếc nhìn bình dược cao trên chiếc tủ nhỏ ở đầu giường, lúc này mới tiếp tục nói, “Dem thân thể dưỡng hảo xong, mới có khí lực hảo hảo thị tẩm, không phải sao?”

Tiếng nói của Dạ Quân Hi vừa dứt, Thiển Ly Du còn chưa hết thất thần vì khí tức Thanh Mộc đàn hương khiến kẻ khác mê say kia, chỉ thấy nam nhân đứng thẳng dậy, lấy thanh âm tất cả mọi người đều nghe được, nói: “Người cứ hảo hảo tĩnh dưỡng, ngày mai trầm quay lại nhìn người.” Nói xong nhìn về phía Thanh Nguyệt đang quỳ tọa (ngồi xổm) bên giường nói, “Người là Thanh Nguyệt? Hảo hảo chiếu cố chủ tử của người, hầu hạ tốt, trầm tự nhiên sẽ thưởng.”

Nam nhân nói xong liền ly khai tẩm điện, chỉ chốc lát sau ngoài điện liền truyền đến giọng nói chói tai của nội thị: “Khởi giá hồi cung!”

Thiển Ly Du nằm ở trên giường, trong đôi mắt hắc diệu thạch kia khó được lộ ra một tia mê mang, giống như cái đêm người nào đó đột nhiên tiến đến Lạc Diệp cư....

28. Chương 28: Lương Nan

Trong vòng một ngày, Diệu quốc Thất hoàng tử Thiển Ly Du đầu tiên là chuyển từ lãnh cung hẻo lánh trở về Uyển Anh điện, ngay tại đêm đó liền nhận được đề quân sủng hạnh, ngày hôm sau lại có một đám cung nhân tuân theo thánh chỉ của đế quân đưa rất nhiều thuốc bổ và dược liệu vô giá tới Uyển Anh điện. Mấy tin tức kinh người này liền tiếp được truyền ra, trong hậu cung lập tức liền dậy sóng.

Vốn mấy ngày gần đây, đế quân bệ hạ đã bắt đầu lạnh nhạt với vị Thiển thực viện trong Cầm Y cung kia, Ly Du Thượng quân lại bị nhốt vào lãnh cung, tất cả mọi người đều cho rằng hai vị hoàng tử công chúa mà Diệu quốc đưa tới lần này sẽ không còn được sủng ái, sắp phải cô độc thê thảm sống quãng đời còn lại trong hậu cung, ngay cả Diệu quốc đang suy tàn kia cũng sắp tới ngày mất nước, nhưng không ngờ người bị nhốt vào trong lãnh cung nọ còn có ngày hàm ngư phiến thân (cá muối trở mình), vả lại phiến thân một cái lại còn trở thành “sủng phi” của đế quân, điều này không thể không khiến mọi người thất kinh.

Ngay từ sáng sớm đã có không ít người luân phiên tiến đến Uyển Anh điện, đều làm bộ làm tịch tới chúc mừng Ly Du Thượng quân khỗ tận cam lai. Bất quá chủ quản thị nữ Tô Thụy của Uyển Anh điện truyền ra lời lại rằng, lúc trước Thượng quân bị lạnh thân thể không khỗ, mấy ngày nay đều không gặp khách, mà trong điện đích xác truyền ra mùi thảo dược thoang thoang, mọi người chỉ có thể âm thầm mắng to cái kẻ quỵến rũ đế quân, thị sủng mà kiêu kia trong lòng, ngoài mặt cũng không thể phát giận, đành phần nộ bỏ về.

“Rốt cuộc cũng thanh tĩnh một chút.....” Dừng xong ngo thiện, Thanh Nguyệt bưng dược đi vào tẩm điện khẽ thở dài nói, phía sau nàng còn có Tô Thụy.

Người đang nằm nghiêng trên giường đọc sách giương mắt, khi nghĩ được dược vị đã có chút không vui, vừa thấy chén dược thủy đen đặc trong tay Thanh Nguyệt liền nhăn chặt mày lại, nói: “Dem dược xuống dưới đi.”

Thanh Nguyệt sững sốt, nhưng không đáp ứng: “Chủ tử, sao có thể không uống dược a?” Đêm qua dưới ánh mắt ngấn nước của nàng, Thiển Ly Du đã nói ra tiền căn hậu quả chuyện y bị thương. Thị nữ trung

thành ngoại trừ cảm thấy kinh ngạc, oán giận chủ tử đã gạt nằng, còn lại nhiều hơn chính là sự lo lắng và thương tiếc.

“Thân thể của ta, ta tự biết, đem được xuống dưới đi.” Thứ nhất là được thủy rất đáng, chỉ là nghĩ mùi liên biết trong đó có bao nhiêu loại dược liệu đáng không chịu nổi; thứ hai là nghĩ y kia y thuật xác thực không tệ, cứ uống liên tiếp vài lần nữa, không đến hai ngày thương thể của y liền hoàn toàn khỏi hẳn, mà chuyện này cũng không phải chuyện khiến Thiển Ly Du vui vẻ gì.

Thanh Nguyệt do dự một lúc, nhưng nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của chủ tử liền biết chủ tử không phải đang giận dữ hay bướng bỉnh, thở dài đang muốn bưng bát dược ly khai, lại bị Tô Thụy đứng phía sau ngăn cản lối đi. Thanh Nguyệt trừng mắt lườm nằng. Từ khi chủ tử cùng Dạ Quân Hi xé rách da mặt, nằng cũng không còn tỏ ra hòa nhã dễ gần gì với nữ tử là trảo nha (tay sai) của Dạ Quân Hi này.

Tô Thụy tựa hồ không hề phát giác ra sự khiêu khích của Thanh Nguyệt, chỉ nói: “Bệ hạ có khẩu dụ, nếu Thượng quân không chịu uống thuốc, liền bẩm báo cho bệ hạ, bệ hạ sẽ tự mình đến đây.”

“Người!” Thanh Nguyệt tức giận vô cùng, trừng mắt nhìn Tô Thụy nhưng lại không thể phản bác gì. Nam nhân thân là Lam Vũ đế quân kia đáng sợ đến mức nào, nằng cũng đã hiểu biết được một hai phần.

Nheo lại đôi mắt như hắc diệu thạch nhìn Tô Thụy một lát, Thiển Ly Du thở dài trong lòng, nói: “Mang lại đây.”

Tô Thụy nghe vậy tiếp nhận bát dược thủy trong tay Thanh Nguyệt đưa đến trước mặt Thiển Ly Du.

Chỉ thấy Thiển Ly Du bưng lên chén dược, nhíu chặt mi phảng phất như sắp chịu khổ hình tra tấn, hít sâu một hơi cuối cùng hạ quyết tâm đem dược nước một ngụm uống cạn, trong nháy mắt gương mặt vốn đã nhíu chặt kia bởi vì dược thủy đáng chất lại càng thêm nhăn nhó. Nhưng Tô Thụy bỗng nhiên lại nghĩ, thiếu niên trước mặt thực sự là vạn phần khả ái.

Thân là một trong những đệ tử đặc ý được Lâm Hứa tự mình huấn luyện, Tô Thụy tự nhiên biết đôi mắt tựa như hắc diệu thạch kia ẩn dấu rất nhiều bị mật không muốn ai biết. Vĩnh viễn đạm nhiên, vĩnh viễn bình tĩnh thản nhiên, cho dù đối mặt với vị đế quân bệ hạ mà kẻ khác sợ hãi kia, mặc kệ kinh hoàng, sợ hãi đến thế nào, thì đôi mắt đẹp quá phận kia vẫn không xao động nhiều lắm. Mà lúc này khi đối mặt với dược thủy vừa đen vừa đắng, bộ dáng nhăn nhó cố gắng uống hết kia mới lộ ra một chút đáng đáp của thiếu niên mười bốn tuổi nên có.

Đúng lúc Tô Thụy nhịn không được mỉm cười vì bộ dáng hiếm khi thấy của Thiển Ly Du, ngoài cửa bỗng nhiên chạy tới một cung nga, vội vàng hành lễ rồi nói: “Khởi bẩm Thượng quân, Thiển thực viện của Cầm Y cung tới.”

Thiển Ly Du không muốn có người quấy rối, Tô Thụy liền đứng ra thay y cản lại những cung phi không có hảo ý đó. Nhưng quan hệ của vị thực viện ở Cầm Y cung kia cùng chủ tử của Uyển Anh điện này cũng không tầm thường, người canh bên ngoài không dám tự ý lấy lý do thân thể không khỏe để đuổi người, đành phải tiến vào thông báo.

Thiển Ly Du nghe người đến là Thiển Như Nguyệt, không khỏi nhíu mày. Bởi vì đột nhiên trở về Uyển Anh điện lại bị Dạ Quân Hi làm rối loạn hết tâm tư cho nên y đã quên mất một chuyện, thoáng suy tư một chút liền nói: “Mời nằng tiến vào đi.”

“Vâng.” Cung nga kia khom người xong liền chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền có tiếng y sam ma sát và một loại dị hương không thuộc về Uyển Anh điện nhẹ nhàng bay vào trong nội điện.

Mang thai hơn một tháng vẫn chưa hiện hình, Thiển Như nguyệt mặc một bộ cung trang hoa lệ, bao vây lấy dáng người thướt tha của thiếu nữ, nằng không dám thất vọng lại như trước, phần hông chỉ buộc lỏng một sợi dây lưng, ngược lại lại có chút cảm giác phiêu nhiên linh động.

Thiển Như Nguyệt đi vào trong điện, thấy Thiển Ly Du vẫn nằm trên giường, nằng vốn không biết nội tình, nhớ tới chuyện đêm qua bệ hạ bãi giá Uyển Anh điện, còn tưởng rằng Thiển Ly Du mệt nhọc là do tình sự, trên mặt có chút xấu hổ, mà trong đôi mắt hạnh kia lại tràn đầy những cảm xúc phức tạp.

“Ngồi đi. Thanh Nguyệt, dâng trà.” Chỉ chỉ nhuyển tháp đối diện giường, Thiển Ly Du ngồi thẳng lên một chút, vừa dịch dịch góc chăn, trong lòng nhin không được cảm thán Uyển Anh điện này thoải mái hơn Lạc Điện cư kia rất nhiều.

Thiển Như Nguyệt ngồi xuống tiếp nhận chén trà trong tay Thanh Nguyệt, nét mặt vẫn do dự, muốn nói lại thôi. Nhìn thiếu niên bình yên nằm ở trên giường kia, trong lòng nàng nửa ưu nửa hỉ. Hỉ chính là, Thiển Ly Du có thể bày mưu tính kế cho nàng, thân là nam tử y không có khả năng có tử tự (con nối dõi), nếu y có được đế quân sủng ái, tất nhiên có thể trở thành hậu thuẫn mạnh mẽ cho nàng, ưu chính là, Thiển Ly Du lần thứ hai được sủng ái, mà gần đây đế quân bộ hạ cũng ít đặt chân tới Cầm Y cung, điều này làm cho Thiển Như Nguyệt vốn tràn đầy hy vọng khi được gả tới đây, giờ đây có thai, trong lòng cực kỳ yếu đuối không chịu được sự lạnh nhạt này.

Những suy nghĩ trong lòng Thiển Như Nguyệt, Thiển Ly Du đều nhất thanh nhị sở, nhưng không nói ra, chỉ vậy lui Thanh Nguyệt và Tô Thụy, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người mới mở miệng: “Hài tử sao rồi?”

Nghe vậy Thiển Như Nguyệt theo bản năng xoa lên bụng mình, trên gương mặt tuyệt sắc tràn ngập sự yêu thương từ ái. Thiển Như Nguyệt bất quá mới nhị bát phương hoa (vừa mới mười sáu tuổi), vốn chính là một hài tử, nhưng thần sắc như vậy xuất hiện trên mặt nàng cũng không quá đột ngột, trái càng khiến người ta tâm động. Mà nói đến hài tử, Thiển Như Nguyệt cũng tạm thời quên mất những gì định nói, chỉ đáp: “Bộ hạ lệnh cho một ngự y chuyên môn bắt mạch đường thai cho ta. Đã hơn một tháng, ngự y nói hài tử vẫn tốt.”

Thiển Như Nguyệt nhắc tới “ngự y”, Thiển Ly Du liền thở dài trong lòng. Nữ nhi đơn thuần không biết, ngự y được “bộ hạ ban tặng” mà nàng tín nhiệm kia đã trở thành tâm phúc của địch nhân lớn nhất của nàng từ lâu, mà trong hai tháng tới, ngự y này sẽ giúp người kia đem nàng đẩy xuống địa ngục vạn kiếp bất phục.

Bất quá Thiển Như Nguyệt không biết việc này, vậy Dạ Quân Hi thì sao.....”

Vấn đề đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến Thiển Ly Du chấn động.

Dạ Quân Hi có thể không lưu ý đám nam nam nữ nữ trong hậu cung, thậm chí ngay cả thân sinh tử tự hắc cũng có thể xem nhẹ, nhưng như thế không có nghĩ là, hắc không biết.

Người bá đạo chuyên quyền như Lam Vũ đế quân, lẽ nào thực sự mặc kệ cho nữ nhân trong hậu cung muốn làm gì thì làm dưới mí mắt hắc sao? Liên quý phi kia chính là nữ nhi của thừa tướng, lại nắm thực quyền trong hậu cung, Dạ Quân Hi sao có thể không đem tất cả những hành động của nàng nắm chặt trong tay? Ngự y kia là do Dạ Quân Hi tự mình phái đi, như vậy, mối liên hệ giữa tên ngự y kia và Liên quý phi, nam nhân kia không thể không biết gì cả. Nói như vậy, hắc là mặc kệ cho Liên quý phi diệt trừ hài tử trong bụng Thiển Như Nguyệt, thậm chí diệt trừ cả Thiển Như Nguyệt sao?

Tới lúc này y mới thấy trước kia chính mình đã suy nghĩ quá giản đơn, Thiển Ly Du nhú chặt mày.

Sớm có một vị Diệu quốc công chúa sinh hạ trưởng tử cho Dạ Quân Hi, hài tử trong bụng Thiển Như Nguyệt đã là khả hữu khả vô (có cũng được không cũng không sao), nếu thực sự bị trừ bỏ, còn có thể trở thành tội chứng của Liên quý phi – sau này thừa tướng có gì không ổn, Dạ Quân Hi liền có thể lấy chuyện này phê quý phi, biếm thừa tướng, mà những gì phải hi sinh bất quá là một hài tử chưa xuất thế và một nữ nhân mà thôi.....

Nghĩ như vậy, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia lo lắng – quả thật là một đế vương lãnh tính lãnh tâm a!

“Thiển Ly Du?” Thiển Như Nguyệt nhìn thấy bộ dáng im lặng nhú chặt mày của Thiển Ly Du nhin không được khẽ gọi một tiếng. Thiển Ly Du phục hồi tinh thần lại, thần sắc phức tạp nhìn về phía nữ nhân đang ngồi trên tháp thượng. Nếu trong việc này không liên quan tới Dạ Quân Hi, y đã định giúp Thiển Như Nguyệt thêm một lần, nhưng hôm nay nghĩ lại, y không biết mình có nên mạo hiểm như thế hay không. Dù sao cách ngày đại nạn của Thanh Hoảng chỉ còn gần năm ngày, y sớm nên dứt ra khỏi cuộc tranh đấu trong hậu cung Lam Vũ mới đúng.....

Ngay lúc Thiển Ly Du đang suy nghĩ không biết phải làm thế nào, thì một bóng đen đã xuất hiện trong tấm điện.

Ngăn lại lời thông báo của nội thị, Dạ Quân Hi một mình tiến vào bên trong, thấy đôi tỷ đệ nhìn nhau không nói gì kia, nhin không được mở miệng cười khê: “Hai tỷ đệ đang bồi dưỡng tình cảm sao?”

29. Chương 29

Thanh âm trầm thấp êm tai pha chút uy nghiêm khiến Thiển Như Nguyệt đang ngồi trên tháp thượng hoảng sợ, đến khi thấy rõ người tới trong lòng càng chấn động, vội vàng đứng dậy hành lễ: “Nô tì tham kiến bệ hạ.”

“Ái phi miễn lễ.” Dạ Quân Hi cười khê đáp, nhưng đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén kia cũng không liếc mắt nhìn nữ nhân đang mang thai tử tự của chính mình, từ khi vào cửa hắc vân chăm chú nhìn thiếu niên nằm nghiêng trên giường.

Thiển Như Nguyệt đứng thẳng dậy, không dám liếc nhìn phu quân của mình, trong lòng có chút thấp thỏm. Lúc trước nàng đến Lạc Diệp cư bệ hạ cũng không trách phạt, hôm nay người này trở về Uyển Anh điện, nàng thân là tỷ tỷ đến thăm “đệ đệ mới vừa khổ tận cam lai” hẳn sẽ không có gì đáng ngại đi....Nghĩ như vậy, Thiển Như Nguyệt lặng lẽ giương mắt, liền thấy Dạ Quân Hi không hề dừng lại bên người nàng dù chỉ nửa khắc, mà đi thẳng đến chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn kia. Người đang nằm nghiêng trên giường chỉ hơi cau mày lại, nhàn nhàn nhìn về phía vị đế quân đang đi về phía y, không hề mở miệng, cũng không hành lễ.

Thiển Như Nguyệt có chút kinh hoảng nghĩ thầm Thiển Ly Du sao dám vô lễ như vậy? Chẳng lẽ trước kia chọc giận đế quân cũng là vì không hiểu lễ nghi sao? Ngay khi nàng cho rằng đế quân sẽ trách cứ Thiển Ly Du, thì nam nhân kia cũng không cho đó là ngang ngược, đi thẳng tới bên giường ngồi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt người nằm trên giường, nói: “Thoạt nhìn sắc mặt đúng là tốt hơn hôm qua một chút. Nếu sớm truyền ngự y, đêm qua cũng sẽ không chấn kinh rồi ho ra máu.”

Thiển Ly Du không nói gì, quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Canh giờ này, bệ hạ không phải nên ở ngự thư phòng xử lý quốc sự sao?”

Dạ Quân Hi nghe vậy nhíu mày: “Thế nào, ước gì trẫm không xuất hiện ở Uyển Anh điện phải không?”

“Ly Du sao dám.” Miệng nói không dám, nhưng đôi mắt như hắc diệu thạch kia lại không hề che dấu sự lãnh đạm ở bên trong.

Kinh sợ vì thái độ vô lễ của Thiển Ly Du khi đối mặt với đế quân, lại càng chấn động vì sự khoan dung của đế quân đối với Thiển Ly Du, Thiển Như Nguyệt bị bỏ mặc ở một bên, thần sắc phức tạp nhìn nam tử mà nàng giao phó cả đời cùng với thiếu niên có máu mủ tình thâm với mình ở cách đó không xa kia, vô ý thức vươn tay xoa bụng, Thiển Như Nguyệt cắn răng, che đi ánh mắt không cam lòng, trong đôi mắt hạnh hiện lên một tia vô lực và bi ai. Nơi này đã không còn chỗ cho nàng xen miêng – Thiển Như Nguyệt minh bạch điểm này. Tiến cung hai tháng, bây giờ lại có thai, Thiển Như Nguyệt đã sớm từ một vị công chúa kiêu ngạo vô tri biến thành một cung phi hiểu được tiến thoái đúng mực.

“Nô tì xin cáo lui.” Thiển Như Nguyệt hành lễ xong liền rời đi tắm điện, Thiển Ly Du nhìn bóng dáng rời đi của nàng hơi hơi nhíu mày, trong lòng lại suy nghĩ chuyện mới suy đoán, còn Dạ Quân Hi ngay cả quay sang liếc nàng một lần cũng không, chỉ chăm chú nhìn thần sắc biến hóa trên mặt Thiển Ly Du.

“Đang suy nghĩ chuyện Liên quý phi?”

Đột nhiên mở miệng, không ngoài dự liệu liền thấy Thiển Ly Du cả kinh, ý cười bên môi Dạ Quân Hi càng đậm, hắc lại nói: “Còn đang suy nghĩ trẫm có biết việc này hay không?”

Sau khi sững sốt liên trấn định lại tâm tình, Thiển Ly Du đem đường nhìn dời về tuần nhan nhân thần cộng phần (con người và thần linh đều ghen tị) của nam nhân trước mặt. Dạ Quân Hi biết được chuyện này y cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ bất ngờ là sao hắn biết y biết chuyện này, càng đáng ngạc nhiên chính là tại sao hắn lại chủ động nói chuyện này với y.

Nhìn ra sự nghi hoặc của thiếu niên, Dạ Quân Hi cười khê cầm lên một bàn tay của y ngắm nghía, ung dung thảnh thơi nhìn y, tựa hồ đang đợi y mở miệng hỏi.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, Thiển Ly Du nhìn sang hướng khác, bại trận, đành mở miệng hỏi: “Bệ hạ?” Hai chữ ngắn gọn, mang theo giọng điệu nghi vấn. Nhưng không ngờ người thân là cửu ngũ chí tôn kia lại có ý định đùa giỡn, chỉ đem ngón tay thon dài của y lật qua lật lại vuốt ve, hỏi ngược lại y: “Chuyện gì?”

Thiển Ly Du nhất thời không nói gì, trong lòng nảy lên một chút tức giận, đấu tranh một lát sau mới nói: “Bệ hạ định xử lý việc này thế nào?”

“Không muốn biết tại sao trẫm biết những gì ngươi đang nghĩ sao?” Trong đôi mắt phượng hiện lên một tia thích thú, Dạ Quân Hi bỗng nhiên phát hiện chính mình càng ngày càng thích nhìn bộ dáng chán nản nói không ra lời của thiếu niên thông tuệ này. Người thú vị, khi trêu đùa cũng vô cùng thú vị.

Bất quá lần này Thiển Ly Du không để hắn đạt được ý đồ, thoáng suy tư liền nhớ tới một việc – đêm đó y hoảng loạn trốn vào Tịch Liên cung, bởi vì nội thương mà nhịn không được ho ra một búng máu ở một góc trong Tịch Liên cung. Việc hắc y nhân bị thương đào tẩu, Tịch Liên cung đột nhiên xuất hiện vết máu cùng với tên ngự y nửa đêm tiến nhập Tịch Liên cung kia, Dạ Quân Hi tự nhiên sẽ có bản lĩnh đem những việc này xâu chuỗi lại.

Nghĩ như vậy, Thiển Ly Du hơi hơi cau mày. Mọi chuyện xảy ra từ khi tiến cung tới nay, y đều nhớ thanh thanh sở sở (rõ ràng), làm bất cứ chuyện gì cũng thu thập vô cùng sạch sẽ, nhưng có một chuyện y vẫn không rõ – y rốt cuộc đã để lộ dấu vết từ lúc nào, khiến Dạ Quân Hi phát hiện được y có võ công? Việc này đã được trần trọc, suy nghĩ rất nhiều trong đầu y mà vẫn không có kết quả, y cũng không định mở miệng hỏi. Thứ nhất Dạ Quân Hi không có khả năng sẽ nói cho y, thứ hai Dạ Quân Hi tới giờ vẫn chưa ép hỏi mục đích tiến cung của y, y sẽ không chủ động đâm thủng tầng vải mỏng này.

Thu lại tâm tư, Thiển Ly Du một lần nữa suy nghĩ về chuyện của Thiển Như Nguyệt.

Thấy Thiển Ly Du nhớ tới “chứng cứ phạm tội” y lưu lại ở Tịch Liên cung vào cái đêm xông vào Thương Kinh cung, Dạ Quân Hi nhíu mày, lại nói: “Ngươi không cầu trẫm cứu vị hoàng tử kia của ngươi sao?”

Đôi mắt như hắc diệu thạch liếc nhìn Dạ Quân Hi, Thiển ly Du đạm nhiên nói: “Hoàng tử mang thai tử tử tự của bệ hạ. Hải tử ruột thịt, máu mủ tình thâm của mình còn không thể khiến bệ hạ xuất thủ cứu giúp, Ly Du hà đức hà năng (có đức hạnh gì, khả năng gì)? Chẳng lẽ nếu ta mở miệng khẩn cầu, bệ hạ sẽ đồng ý sao?” Nói là nói vậy, nhưng Thiển Ly Du biết, Thiển Như Nguyệt và hải tử chưa xuất thế kia tựa hồ có một đường sinh cơ. Bởi vì Dạ Quân Hi sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới việc này. Về chuyện máu mủ tình thâm, vốn chính là lời nói xằng bậy, vô tình nhất chính là để vương gia, mà nam nhân lãnh tâm lãnh tình trước mắt này lại càng không quan tâm cái gọi là cốt nhục thân tình.

Nghĩ như vậy, Thiển Ly Du mở miệng nói: “Chẳng lẽ là bệ hạ muốn Ly Du mở miệng cầu ngài một lần?” Nhíu mày, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên ý cười.

Dạ Quân Hi rất hiếm khi thấy được tiểu dung như vậy của Thiển Ly Du, thiếu niên mới vừa mười bốn tuổi này trước nay đều vẫn đạm nhiên, thành thực. Chỉ có vài lần đếm trên đầu ngón tay nhưng đều khiến hắn kinh ngạc vạn phần, không vì cái gì, chỉ là gương mặt bình thường kia hiện lên tiểu ý sẽ tràn ra tia sáng khiến người ta không thể dời đi ánh mắt. Dạ Quân Hi đột nhiên vươn tay đem cả người cả chân ôm vào trong ngực, thâm than trong lòng, đối với vật nhỏ có âm mưu mờ ám này, hắn càng ngày càng không thể lãnh tĩnh....

Thiển Ly Du đầu tiên cứng ngắc, đến khi phát hiện chính mình đã ngồi lên đầu gối nam nhân, cũng không còn câu nệ như những lần trước.

Cầm dưới bị gior lên, không cường ngạnh như những lần trước, nhưng vẫn không cho phép phản kháng, một

nụ hôn lạnh lạnh nhẹ nhàng rơi xuống khóe môi. Thiển Ly Du hoảng hốt một hồi, lại nghe Dạ Quân Hi nói: “Nếu người có thể mở miệng khẩn cầu trẫm, trẫm liền cân nhắc cứu bọn họ mẫu tử một mạng.”

Tiếng nói vừa dứt, người đang bị ôm chặt lập tức nói: “Ly Du cầu bệ hạ cứu mẫu tử hoàng tỷ một mạng.” Tuy nói là đang cầu người, nhưng không hề có chút dáng vẻ giống đang cầu người. Trong đôi mắt như hắc diệu thạch kia ngược lại còn lộ ra vài phần khiêu khích, từ phía Dạ Quân Hi nhìn lại, đôi mắt xinh đẹp kia cong lên, ẩn dấu vài tia mỉa mai, khiến người tâm động vô cùng.

“Đế quân bệ hạ nên quân vô hí ngôn, nhất ngôn cửu đỉnh mới được.” Thấy Dạ Quân Hi nửa ngày không phản ứng gì, Thiển Ly Du lạnh lạnh nói, còn vươn tay vỗ nhẹ bàn tay rất thích nằm lấy cảm y của người nào đó, cổ đã có chút đau mỏi.

Dạ Quân Hi nhìn đỉnh đầu đang cúi xuống, mái tóc đen dài như thác nước chảy xuống một bên, vừa vặn lộ ra phần cổ trắng như tuyết, trong mắt phượng hiện lên một tia u ám. So với khuôn mặt của thiếu niên thì thân thể y quả thực đẹp đến quá phận.....

“Nếu là cầu trẫm, sao lại không có thành ý như vậy? Không bằng nói thử xem người muốn lấy cái gì để đổi mệnh cho mẫu tử bọn họ đi.” Vươn tay xoa sau gáy thiếu niên, làn da dưới bàn tay trắng nõn mềm mại, hơi dùng lực một chút liền đi đời nhà ma. Nhưng Dạ Quân Hi chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, cho tới khi làn da dưới bàn tay dừng dừng lên, mới mỉm cười thu tay lại.

“Ly Du từ Diệu quốc mà đến, bên người ngoại trừ một thị nữ cũng không mang theo cái gì, có vật gì có thể trao đổi cùng bệ hạ đây?!” Bĩu môi, Thiển Ly Du cũng không để ý. Ngược lại, không biết vì sao y càng ngày càng cảm thấy mẫu tử Thiển Như Nguyệt đã cứu được mạng, vì vậy liền nói tiếp, “Bệ hạ không cứu thì không cứu....Tính tình hoàng tỷ đơn thuần, trong hậu cung này tránh được mừng một không tránh được ngày rằm, chịu mọi dẫn vật rồi chết không bằng bây giờ lập tức đi theo thiếu ngoại sanh, kết cục này cũng không phải quá tệ.”

Dạ Quân Hi nghe vậy nhú mày, biết vật nhỏ có âm mưu mờ ám này đang đánh thái cực cùng mình, vì vậy nhin không được cười khê một tiếng, vươn đầu sát vào bên tai thiếu niên, thấp giọng nói: “Sao lại không có thứ gì trao đổi với trẫm a? Trẫm nhớ kỹ người có rất nhiều bí mật trong người, không bằng liền lấy những bí mật này đến trao đổi đi.....”

30. Chương 30

“Sao lại không có thứ gì trao đổi với trẫm a? Trẫm nhớ kỹ người có rất nhiều bí mật trong người, không bằng liền lấy những bí mật này đến trao đổi đi.....”

Khí tức nóng ẩm thổi qua bên tai khiến Thiển Ly Du co rúm lại một chút, mà lời Dạ Quân Hi nói càng khiến y nao nao. Đây là lần thứ hai Dạ Quân Hi hỏi mục đích tiến cung của y. Lần đầu tiên chính là tối hôm qua, kết cục tác động đến nội thương làm cho y ho khan không ngừng, khiến nam nhân này nổi giận dùng đòn truyền triệu ngự y buộc y uống thuốc chữa thương. Mà lần này.....

Thiển Ly Du hơi hơi giương mắt liếc nhìn nam nhân, chỉ thấy gương mặt đối phương mang theo tiểu ý, đôi mắt phượng hoặc nhân kia nhìn không ra hi vọng, vô cùng bí hiểm.

Thiển Ly Du tự nhiên biết Lam Vũ để quân Dạ Quân Hi không phải người chịu ngồi chờ chết, sợ rằng từ thời khắc y vừa ly khai hoàng cung Diệu quốc, Dạ Quân Hi đã bắt đầu tra xét bối cảnh, lai lịch và mục đích của y. Nhưng lúc đó y cũng chỉ là Diệu quốc Thất hoàng tử bình thường nhất gan, mặc dù là mật thám Dạ Quân Hi cài vào Diệu quốc cũng không thể tra ra điều gì. Bất quá giờ đây y đã lộ ra rất nhiều điều khác với lời đồn, sợ rằng Dạ Quân Hi đã điều tra tới Ngụy gia. Nhớ tới gần đây có một lần chim sơn ca mang đến tin tức của Ngụy Thanh Sương, trên bức thư nói mấy ngày nay có người liên tiếp đến Lam Chỉ uyển, nhưng lại không phải vì tầm hoan....

Có một chủ tử cường đại như vậy, mật thám của Lam Vũ tất nhiên không phải hạng người có thể coi thường, cũng may tuy Lam Chỉ uyển đích thực là sản nghiệp bí mật của Ngụy gia, nhưng thế lực của Thanh Sương, Thanh Hoàng đều ẩn dấu rất sâu, chỉ bằng vào Lam Chỉ uyển, thì còn cách thế lực chủ chốt của Ngụy gia rất xa, cho nên Thiển Ly Du cũng không quá lo lắng.

Đã có người âm thầm điều tra nội tình của y, mà Dạ Quân Hi lại chưa từng nghiêm hình thẩm vấn y, như vậy có nghĩa Dạ Quân Hi cũng không vội vã muốn thám thính ra chuyện gì từ miệng y. Nghĩ như vậy, Thiển Ly Du lấy lại bình tĩnh, thoáng thả lỏng tâm tình.

“Ly Du có thể có bí mật gì? Mặc dù là có, tại trong mắt bệ hạ cũng chỉ là trò chơi trẻ con mà thôi. Bây giờ tại Uyển Anh điện này có chấp cánh cũng không thoát nổi, lại càng không đáng kể. Ly Du vẫn nói câu đó, bệ hạ không muốn cứu thì không cứu đi.” Quyết định chủ ý, Thiển Ly Du liền nhất quyết hừ dữ ỷ xà (lá mặt lá trái) với Dạ Quân Hi đến cuối cùng.

Phản ứng của Dạ Quân Hi nằm trong dự liệu của Thiển Ly Du, nam nhân hơi nhướn mày, trong mắt phượng hiện lên một tia không hài lòng, nhưng cũng chỉ là chớp mắt mà thôi, sau đó liền nói: “Mà thôi. Cho dù là người không nói thì sớm muộn gì trẫm cũng biết. Đến lúc đó xử trí người cũng không muộn.” Dạ Quân Hi nói xong liền ấn một nụ hôn xuống bên môi thiếu niên rồi mới thả y về giường, Thiển Ly Du âm thầm nhủ mày.

Tựa hồ từ khi trở về Uyển Anh điện, nam nhân này càng ngày càng thích làm những động tác thân mật như vậy, hơi một chút sẽ đem y ôm vào trong ngực, không ngừng hôn khẽ. Có lẽ là vì đã quá nhiều lần, cho nên cảm giác chán ghét cũng dần dần phai nhạt. Sức mạnh của thói quen thực sự đáng sợ, y còn tưởng rằng y vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự ám ảnh của kiếp trước, cả đời này chắc chắn không thể thân cận ai.....

Bỗng nhiên nhận thấy chính mình đang suy nghĩ chuyện gì, Thiển Ly Du cười nhạt. Đột nhiên nhận được tân sinh, y vốn chưa từng dùng nhiều tâm tư, bất quá là cảm động ơn sinh dưỡng của mẫu phi, sau đó lại làm quen với Thanh Sương, Thanh Hoàng, cuối cùng chỉ có một chút suy nghĩ, không muốn tùy tiện tìm hiểu về cuộc sống mới này. Không mong đợi có thể thú thê sinh tử, kéo dài hậu đại, nếu không quá gần thân thể thì cũng không sao. Nhưng hài tử của Thiển Như Nguyệt nếu bị người hại chết, thật đúng là có chút đáng tiếc. Không biết Dạ Quân Hi rốt cuộc có chủ ý gì.

Thiển Ly Du nghĩ vậy, ngẩng đầu nhìn nam nhân ngồi bên giường, đang định mở miệng hỏi, bỗng nhiên truyền đến tiếng Tô Thụy bầm báo, nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Liên quý phi cầu kiến.”

Thiển Ly Du hơi sửng sốt. Tuy rằng sáng sớm có rất nhiều cung phi kích động đến đây chằm chọc khiêu khích, nhưng y không ngờ người đứng đầu hậu cung như Liên quý phi cũng tham gia cuộc náo nhiệt này, mà còn chọn đúng thời gian Dạ Quân Hi đang ở.....

Thiển Ly Du nghĩ vậy ngẩng đầu liếc nhìn Dạ Quân Hi, đã thấy đối phương cũng đang nhìn mình, trong đôi mắt phượng xẹt qua một tia u ám, nét mặt giống như đang xem kịch vui, giọng giọng nói: “Tuyên.”

Không lâu sau, Liên quý phi uyển chuyển mềm mại tiến vào trong điện. Nàng mặc một bộ cung trang hoa lệ đậm tử sắc, trên khuôn mặt được tỉ mỉ tân trang là thần sắc thông dong thản nhiên, vào cửa liền thấy Thiển Ly Du ngang nhiên nằm nghiêng trên giường mà để quân lại ngồi ở một bên, không lộ ra thần sắc giật mình hay tức giận, chỉ quy củ hành lễ nói: “Nô tì tham kiến bệ hạ.”

Dạ Quân Hi vẫy tay ý bảo nàng miễn lễ, nàng liền đứng thẳng dậy.

Thiển Ly Du suy tính trong lòng một phen, đang định đứng dậy hành lễ, không ngờ vừa mới ngồi thẳng, thanh âm uyển chuyển dễ nghe của Liên phi đã vang lên: “Thượng quân không cần đa lễ. Nghe nói Thượng quân còn bệnh nhẹ, ta hỏi qua thái y viện xong, liền phân phó ngự thiện phòng làm một chén kim ti huyết yển(*), nghe nói rất có lợi cho thân thể.” Nói xong phân phó cung nga đang bưng chung canh mức ra hai chén, dâng lên cho Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du, lại nói: “Nô tì không biết bệ hạ ở đây, bất quá may là làm không ít, bệ hạ cũng uống một chén giải lao.”

Thiển Ly Du không nói gì, trong lòng lại âm thầm nghĩ Liên quý phi này quả nhiên tâm tư thâm trầm. Có lẽ là vừa mới tính kế Thiển Như Nguyệt, lại nghe tin y từ lãnh cung quay về Uyển Anh điện, bởi vậy mới đến đây thám thính thực hư. Kim ti huyết yển này trân quý đến thế nào, trong Lam Vũ quốc không hề sản

xuất, thứ này chính là cống phẩm của nước khác, còn hào phóng nấu đủ hai phần, chẳng phải nói rõ nghe tin Dạ Quân Hi đang ở đây cho nên mới đến làm bộ làm tịch sao.

Liên quý phi có tâm tư gì, Dạ Quân Hi tự nhiên nhất thanh nhị sở, nhưng không nói ra, chỉ nói: “Vẫn là ái phi chu đáo.” Vươn tay tiếp nhận kim ti huyết yển mà cung nga dâng lên, lại nói: “Nghe nói nửa đêm hôm trước ái phi triệu ngự y, là thân thể có gì không khỏe sao?”

Thiến Ly Du nghe vậy trong lòng trầm xuống. Đêm trước, chính y xông vào Thương Kinh cung sau đó ẩn thân vào Tịch Liên cung nghe được chuyện Liên quý phi hợp mưu với ngự y kia. Dạ Quân Hi nhắc tới chuyện này làm gì? Lễ nào hần định lập tức giải quyết chuyện Thiến Như Nguyệt sao?

Ánh mắt do dự rơi vào trên người, Dạ Quân Hi quay đầu tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Thiến Ly Du.

Mà Liên quý phi cũng chỉ mỉm cười nói: “Khiến bệ hạ phiền lòng. Nô tì cũng không có gì đáng ngại, ngày đó Duệ Nhi bị trúng gió, nửa đêm phát sốt, hôm nay cũng đã khỏe lại.”

Dạ Hành Duệ là Tứ hoàng tử mà Liên phi sinh hạ, năm nay bốn tuổi. Đem chính nhi tử của mình làm lá chắn, chiều này không tồi. Bất quá đáng tiếc, Liên quý phi tuy rằng thông minh hơn mấy nữ nhân khác trong hậu cung, nhưng vẫn phạm vào một sai lầm chí mạng – người mà nàng đối mặt chính là Lam Vũ đế quân Dạ Quân Hi, vô luận nàng có giả bộ hiền lương thực đức thế nào, thì những chuyện xấu xa mà nàng làm, đều không gạt được nam nhân thân là trượng phu của nàng này.

Dạ Quân Hi nghe vậy hơi nheo lại mắt, có chút lãnh đạm nói: “Vô sự là tốt rồi. Gần đây thân thể Như Nguyệt không khỏe, trầm mệnh Trịnh ngự y chuyên môn điều dưỡng cho Như Nguyệt. Không có chuyện gì đừng đi quấy rối, chọn ngự y khác cũng giống nhau thôi. Người đã minh bạch chưa?” Nói xong cầm kim ti huyết yển đặt sang một bên, còn đem cả chén trong tay Thiến Ly Du cũng cầm đi đặt ở cùng một chỗ.

Thiến Ly Du thấy thế nhú mày. Trong kim ti huyết yển rõ ràng không có độc, Liên phi nếu muốn hạ độc hại y, cũng sẽ không mức thêm một chén cho Dạ Quân Hi. Như vậy Dạ Quân Hi làm thế là..... Là muốn cảnh cáo Liên phi?

Quả nhiên, nghe được Dạ Quân Hi nói vậy, Liên phi rốt cuộc hơi thay đổi sắc mặt, mà nhìn cử động của Dạ Quân Hi, trong đôi mắt xinh đẹp kia liền hiện lên một tia bất an. Nhưng tất cả những điều này cũng chỉ lóe lên trong chớp mắt, Liên phi rất nhanh liền khôi phục lại sự trấn định vốn có, hơi hơi khom người nói: “Bệ hạ thứ tội, là nô tì đường đột. Nếu đã tặng đồ xong, nô tì liền cáo lui trước.”

Dạ Quân Hi vẫn chưa ngăn cản, chỉ tùy ý nàng xoay người rời đi, cước bộ của Liên quý phi cũng không còn trầm ổn như khi tiến đến.

“Xem ra bệ hạ vẫn quan tâm hoàng tử và hài tử trong bụng nàng, là Ly Du đã lo lắng quá mức.” Nghe được bên ngoài đã không còn âm thanh gì, Thiến Ly Du lúc này mới mở miệng nói. Những lời vừa rồi của Dạ Quân Hi đối với Liên quý phi chắc chắn chính là tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang). Nữ nhân thông tuệ như vậy không thể không hiểu được hàm ý trong lời nói của Dạ Quân Hi, kế hoạch hợp mưu với vị ngự y kia chỉ sợ phải gác lại. Như vậy, Thiến Như Nguyệt coi như tạm thời an toàn.

Dạ Quân Hi nghe vậy cười khẽ một tiếng, nói: “Liên quý phi tâm ngoan thủ lạt y như phụ thân nàng. Qua hôm nay nàng sẽ không đi tìm ngự y, nhưng sẽ tìm những người bên cạnh Thiến Như Nguyệt. Mệnh của Thiến Như Nguyệt và hài tử trong bụng có giữ được hay không, còn phải xem vận may của nàng. Liên quý phi không dễ sai phách như thế a.”

Thiến Ly Du nhin không được thở dài trong lòng. Nghe đồn hai năm nay trong cung ít có cung phi mang thai, thỉnh thoảng có thai cũng sẽ sảy hoặc tử thai, xem ra trong việc này có không ít lần là do Liên phi hạ thủ, mà Dạ Quân Hi hiển nhiên biết rõ, nhưng lại không xử lý Liên phi, cũng không thương tiếc những hài tử bị chết oan kia. Nam nhân này rốt cuộc vô tình đến mức nào a?

Dạ Quân Hi nhìn ra suy nghĩ trong lòng Thiến Ly Du, nhin không được nheo mắt lại, nói: “Trong hoàng gia nơi nào có cốt nhục thân tình. Người cũng là người trong hoàng thất, đối với điều này hẳn phải hiểu rất rõ, không phải sao?”

Thiến Ly Du nghe vậy không ngồi ngẩn người, trong đầu hiện ra một đoạn ký ức, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một mặt âm u, buông xuống mí mắt không nói.

Thấy bộ dạng Thiển Ly Du trở nên như thế, Dạ Quân Hi liền nhú mày. Chẳng lẽ là nhớ lại chuyện bị.....làm nhục ở Diêu quốc?

Không biết những kẻ đó là ai.....Mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm, Dạ Quân Hi nghĩ nên để mật thám ở Diêu quốc tra xét việc này một chút.

Mặc dù không hiểu sao hắn bắt đầu không quan tâm tới chuyện người trong lòng ngực này từng bị người khác chiếm hữu, làm nhục, nhưng lại vạn phần muốn lắng trì xử tử những kẻ đó. Hơn nữa hắn cũng không muốn thiếu niên này ngồi trong lòng hắn nhớ tới những chuyện xảy ra rồi cả người cứng ngắc, lạnh toát, ghê tởm muốn nôn.

Trong cơn hoảng hốt lại bị ôm vào trong ***g ngực ấm áp tỏa ra khí tức Thanh Mộc đàn hương, Thiển Ly Du nghe được thanh âm trầm thấp êm tai nói như mệnh lệnh: “Du Nhi, quên những chuyện đó đi.”

Cuối cùng cũng tiến triển trong cách xưng hô :>

Kim ti huyết yến: Huyết yến tơ vàng, ta không biết ở bên mình thì nó tên là gì, cơ mà Việt Nam cũng có huyết yến. Ta tra sơ sơ, thì 100gr em huyết yến này trên dưới 20 triệu =..=

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/kim-ti-huye1babft-ye1babfn.jpg)

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/kim-ti-huye1babft-ye1babfn2.jpg)

31. Chương 31

Quên hết những chuyện đó đi.

Nói thì dễ, nhưng khi làm đâu có thể dễ dàng như vậy.

Trên người Thiển Ly Du choàng một chiếc hồ cừu (áo lông chồn) dày, đứng bên cửa sổ nhìn khóm Ngu mỹ nhân trơ trụi. Trong đôi mắt hắc diệp thạch hiển lộ sự mê vông và bối rối ít khi bày ra trước mặt người khác.

Có lẽ là nghe được tin để quân bệ hạ đang ở Uyển Anh điện, ngoài Liên phi ra, đến chiều liền không còn ai dám tới cửa châm chọc khiêu khích, mà sau khi Liên phi đi Dạ Quân Hi liền ngồi lại nửa canh giờ rồi cũng ly khai. Nhưng một câu hắn nói bên tai vẫn quanh quẩn tại trong lòng Thiển Ly Du, thật lâu không thể tiêu tan.

Dạ Quân Hi chỉ cho rằng y từng bị người làm nhục, cho rằng lệnh cho y quên hết y liền thực sự tâm vô giới để (trong lòng không còn khúc mắc). Nhưng vị quân vương bá đạo sao có thể dự đoán được, nhưng thương tổn mà y phải chịu nặng hơn rất nhiều so với những gì hắn tưởng tượng, nặng tới mức mất đi cuộc sống ba mươi năm ở kiếp trước của y.

Vết thương trên người đã khép lại, phai nhạt, dần dần sẽ không còn dấu vết, hướng chi thân thể ở tân sinh này lại vẫn còn trong sạch như vậy, nhưng vết thương trong lòng sao có thể dễ dàng xóa đi, không biết là ông trời trêu đùa y hay Mạnh bà tiếc một chén canh, khiến y phải mang theo kí ức đau lòng đi tới thế giới này.

Điều thực sự nực cười chính là, y vốn tưởng rằng y đã quên, quên đi phần ký ức về kiếp trước kinh khủng kia. Nhưng chính là nam nhân vừa ra lệnh cho y quên đi, với nụ hôn cường thủ hào đoạt, một lần nữa khiến ký ức mong lung này trở nên rõ ràng.

Quên những chuyện này, sao y lại không muốn. Chỉ tiếc .....làm dễ vậy sao.

“Chủ tử, thương thế của ngài còn chưa khỏi hẳn, sao có thể đứng ở đầu gió?” Vừa bước vào cửa liền thấy thiếu niên gầy yếu đứng bên cửa sổ, Thanh Nguyệt vội vàng đặt chén canh trên tay xuống, đem người kéo

đến nhuyển thấp thượng bên cạnh, sau đó đóng cửa sổ. Chỉ chốc lát nhiệt khí trong noãn lô đã xua tan cái lạnh.

“Thanh Nguyệt, pha chén trà cho ta.”

Thanh Nguyệt đang múc nhân đàm tử tô ngọc trúc kê (canh gà nhân sâm tía tô ngọc trúc) nóng hôi hổi ra chén nhỏ, nghe vậy liền lắc đầu: “Này không được. Ngự y nói, trà phải tạm ngừng mới tốt. Chủ tử ăn canh đi.”

Thiểm Ly Du không nói gì nhận lấy chén, thử một ngụm, mùi vị không tệ lắm, liền chậm rãi uống. Nếu Dạ Quân Hi đã chặt đứt mong muốn kéo dài thương thể của y, vậy không bằng sớm ngày điều dưỡng tốt thân thể rồi tiếp tục tìm kiếm Trào Phượng trong Thương Kinh cung. Hơn nữa ba ngày sau sẽ có một cơ hội không tồi, đồng thời cũng là cơ hội cuối cùng – qua hôm nay, Thanh Hoàng chỉ còn bốn ngày.

Trước khi đi Dạ Quân Hi đã nói cho y, ngày các nước phụ thuộc của Lam Vũ tới tiến cống đã được quyết định, hai ngày sau sẽ tổ chức yến tiệc ban thưởng cho sứ thần các nước trên du thuyền của hoàng gia ở sông Thanh Đô, các quan viên tam phẩm trở lên và các cung phi phẩm cấp từ Thục viện trở lên đều có thể tham gia. Tuy rằng Thượng quân chỉ cùng cấp với mỹ nhân, nhưng y là Diệu quốc Thất hoàng tử, công chúa và hoàng tử mà các quốc gia đưa tới làm phi tần của đế quân thì vô luận phẩm cấp nào cũng có thể tham gia.

Du thuyền của hoàng gia trên sông Thanh Đô, khi xuất cung Thiểm Ly Du từng nhìn thoáng qua một chút. Tới ngày đó tất cả các thuyền hoa bên sông đều phải đóng thuyền, từ chối tiếp khách, để né tránh yến tiệc của hoàng gia. Khi đó, chính là lúc trong hoàng cung canh phòng lơ lửng nhất, cũng là cơ hội tốt để lấy được Trào phượng. Nếu tìm được Trào phượng có thể giải độc cho Thanh Hoàng, mà đến lúc đó vẫn không tìm thấy, y cũng không cần phải hồi cung nữa.

Nghĩ như vậy, đáy lòng bỗng nhiên hiện ra dung nhan khiến kẻ khác điên cuồng của Dạ Quân Hi, Thiểm Ly Du không khỏi khẽ thở dài. Đến lúc đó người nọ hẳn là nổi trận lôi đình đi..... Nói không chừng còn có thể phái người đi khắp nơi tìm kiếm..... Nếu bị hấn bắt được, không biết chính mình có thể chống đỡ được sự tức giận của vị quân vương bá đạo kia hay không.....

Thiểm Ly Du nghĩ như vậy, khóe miệng cong lên. Vươn tay xoa bên hông, đem một khối trang sức điêu khắc bằng tử tô thạch nắm trong tay ngắm nghía. Khối trang sức này chính là vật đại diện cho hoàng thất Diệu quốc, mỗi một vị hoàng tử và công chúa vào năm hai tuổi kí nhập tông phổ (gia phả) sau đều được ban cho một khối trang sức bằng tử tô thạch khắc tạc danh của chính mình. Khối của Thiểm Ly Du, một mặt là chữ “Thất”, một mặt khác khắc Thần điêu chu tước, phía dưới có hai chữ “Ly Du” thật nhỏ.

Sống trên thế gian này đã mười bốn năm, không có giờ khắc nào y rời xa được những cuộc tranh đấu trong cung đình, ra ngoài cung sống cuộc sống thanh thản, nhàn hạ. Nếu không phải vì Thanh Hoàng, từ lâu y đã đạt thành tâm nguyện. Ba ngày sau, vô luận thế nào y cũng có thể thực sự ly khai, không bao giờ phải trở lại.

Trong đôi mắt hắc diệu thạch lộ ra một tia vui sướng, rồi sau đó lại rơi vào hoang mang. Không biết vì sao, đáy lòng vẫn hiện lên dung nhan kinh thể của người nào đó.....

Nửa đêm, Thương Kinh cung.

Tối nay đế quân bệ hạ không tới tẩm cung của bất luận cung phi nào, cũng không triệu hạnh bất kỳ ai, chỉ có Lâm Hứa đứng hầu hạ ở một bên.

“Sứ thần mà lần này Diệu quốc phái đến là người nào?” Vừa lật xem tấu chương Dạ Quân Hi vừa hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, chính là Đại hoàng tử Diệu quốc, hẳn là đích tử (con trai trưởng) giống Thiểm Thục viện đều do hoàng hậu sinh hạ, cũng là người có khả năng được Diệu quốc quốc quân chọn làm Thái tử. Đồng hành với hắn còn có Tam hoàng tử.”

“Nga? Hai người này làm sao?” Buông tấu chương, Dạ Quân Hi có chút hăng hái hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, Diệu quốc Đại hoàng tử là một kẻ ngang ngược kiêu ngạo, nhưng biết sát ngôn quan sắc (tùy mặt gửi lời), hơn nữa lại là trưởng tử, tương đối được Diệu quốc quốc quân sủng ái. Còn Tam hoàng tử đã sống ở biên quan ba năm, vô nghệ không tài. Nhưng tính tình có chút âm trầm.” Đối với những sứ

thần đến tiền cống lần này, Lâm Hứa đã sớm sai người điều tra tỉ mỉ. Nhất là Diêu quốc, có liên quan tới vị Thượng quân trong Uyển Anh điện kia, hẳn càng không dám chậm trễ, tiếp tục nói: “Hai hoàng tử này một người do hoàng hậu sinh hạ, người kia cũng là quý phi sinh ra, địa vị rất cao, ở trong triều đều có thể lực của chính mình. Đại hoàng tử qua tuổi cập quan (hai mươi tuổi) nên đã xuất cung kiến phủ, Tam hoàng tử ngụ ở biên quan đã lâu, hai người này cũng không qua lại gì với Ly Du Thượng quân.”

Nghe vậy Dạ Quân Hi gật đầu, ngồi nghiêng chống cằm suy tư, nhớ tới việc việc xảy ra trong Uyển Anh điện chiều nay, liền nói: “Mệnh cho mật thám tìm hiểu, trong hậu cung Diêu quốc Thiển Ly Du thân thiết với người nào, vô luận là vương công quý tộc hay thị vệ. Thăm dò xem có người ra vào nơi ở của hắn vào ban đêm không.”

Lâm Hứa không biết dụng ý của Dạ Quân Hi, nhưng cũng biết cái gì nên hỏi cái gì không, chỉ đáp lại một tiếng. Bất quá thái độ mà để quân đối với thiếu niên có tướng mạo bình thường kia, Lâm Hứa đều thấy nhất thanh nhị sở.

Chủ tử của hắn là người lãnh tình đến mức nào trong lòng Lâm Hứa rõ ràng. Mà đối xử với vị trong Uyển Anh điện kia, cũng đã sớm vượt qua giới hạn trước đó. Lâm Hứa biết để quân rất dễ tâm đến Diêu quốc Thất hoàng tử. Nhưng là sự để ý này có thể duy trì đến khi nào là chuyện không thể đoán trước, dù sao từ trước tới nay hắn chưa từng thấy để quân động tâm với người nào. Đối với thiếu niên kia mà nói, không biết là phúc hay là họa.....

Bất quá Lâm Hứa cũng không ngờ, hắc y nhân cùng hắn giao thủ tại Thương Kinh cung đêm đó chính là Thiển Ly Du nhỏ bé trói gà không chặt kia. Như vậy xem ra, chuyện để quân coi trọng y cũng là hợp lẽ. Dù sao trong hậu cung ngoài trừ Liên quý phi cũng chẳng còn ai thú vị.

Đang lúc Lâm Hứa oán thầm, lại nghe thấy Dạ Quân Hi hỏi: “Ngụy gia tra được đến đâu rồi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, thám tử nói, đầu mối đến Lam Chỉ uyển liền chặt đứt. Về phần từ lâu, đồ phùng, ngói tứ, câu lan, có liên quan tới Lam Chỉ uyển lại không có tin tức xác thực cho rằng lão bản chính là Ngụy gia trưởng tử Ngụy thanh Sương.” Lâm Hứa nghiêm mặt nói.

“Nói như vậy là không có tiến triển?” Dạ Quân Hi nhíu mày, có chút bất mãn nhìn về phía tâm phúc.

Lâm Hứa lập tức cúi đầu: “Vi thần đáng chết.”

“Mà thôi, tiếp tục tra là được. Nếu Ngụy gia thực sự thần thông quảng đại như vậy, tất nhiên sẽ không dễ điều tra.” Dạ Quân Hi khoát tay áo, cau mày lại. Nếu không thể tìm hiểu được Ngụy gia, bí mật của Thiển Ly Du cũng không thể hạ thủ. Dạ Quân Hi nghĩ thầm, chỉ khi vén lên toàn bộ ngụy trang của Thiển Ly Du, thấy rõ tất cả bí mật của y, hắn mới có thể hoàn toàn chiếm được thiếu niên đậm đặc mà thâm thúy kia.

32. Chương 32

Phong ba mà Thiển Ly Du dấy lên trong hậu cung tới nhanh, mà đi cũng nhanh. Khi nghe tin mỗi ngày bệ hạ đều đến Uyển Anh điện thăm vị Ly Du Thượng quân nghe đâu đang ốm bệnh nhẹ kia, các phi tần trong cung liền không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ.

Bất quá, bên ngoài sáng không có người dám tới cửa khiêu khích, nhưng trong bóng tối lại có rất nhiều người không cam lòng, phàm là những người đã gặp Ly Du Thượng quân trong truyền thuyết, đều không dám tin một thiếu niên có dung mạo bình thường như vậy lại có thể mê hoặc đến thất điên bát đảo vị đế quân bệ hạ tựa như thiên thần của bọn họ kia.

Nhất thời, trong hậu cung sóng ngầm mãnh liệt.

Uyển Anh điện, Tô Thụy đang bưng chén thuốc đi về tắm điện của Thiển Ly Du liền nhìn thấy ở xa xa một đoàn người đang đi tới Uyển Anh điện, vì vậy nàng liền ngừng cước bộ đứng chờ tại cửa đại điện, đợi khi người tới đi đến trước mặt mới bắt đầu hành lễ: “Tham kiến bệ hạ”

Dạ Quân Hi phát phát tay ý bảo nàng miễn lễ, hỏi: “Hắn đang làm cái gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Thượng quân đang đọc sách.”

Dạ Quân Hi nhú mày, không nói, nhìn qua chén thuốc trong tay nàng, lại nói: “Vết thương của hắn sao rồi? Ngự y nói thế nào?”

“Đây là thang thuốc cuối cùng, lát nữa còn có một bát. Ngự y nói, mặc dù thể cốt Thượng quân suy nhược, nhưng có nội lực hệ thể, cho nên thương cũng nhanh khỏi, tiếp tục điều dưỡng mấy ngày là có thể hoàn toàn khỏi hẳn.”

Dạ Quân Hi gật đầu tỏ ra hài lòng, lại nói: “Truyền lệnh xuống, hôm nay trẫm dùng ngọc thiện tại Uyển Anh điện.”

Tô Thụy hơi có chút kinh ngạc, dù sao mỗi lần Dạ Quân Hi tới đây đều chỉ ngồi trong điện một canh giờ liền rời đi, chưa từng dùng thiện tại trong điện, cũng chưa từng ngủ lại. Bất quá tâm tư của chủ tử, Tô Thụy cũng không dám đoán, lập tức đáp lại, đem chén thuốc trong tay giao cho một cung nga phía sau Dạ Quân Hi xong liền xoay người đi truyền lệnh.

Trong tấm điện, Thiển Ly Du nằm nghiêng trên nhuyễn tháp thượng trong tay cầm một quyển sách tùy ý lật xem, Thanh Nguyệt ngồi một bên đang bóc quýt, vừa thấy người tới, liền lập tức buông tay, vội vàng đứng dậy hành lễ nói: “Tham kiến bệ hạ.” Tuy rằng vạn phần chán ghét nam nhân hay hiếp bức chủ tử của nàng này, bất quá đối phương là Lam Vũ đế quân, nàng chỉ là một thị nữ, không như chủ tử có thể coi khí thế quân lâm thiên hạ của đối phương như vô hình, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nghe Thanh Nguyệt nói như vậy, Thiển Ly Du tựa như bây giờ mới phát hiện ra là có người tới, chậm rãi ngẩng đầu, không hề đứng dậy hành lễ, chỉ nói: “Bệ hạ giá lâm sao lại không cho thông truyền? Chiếu theo quy củ Ly Du phải ra ngoài điện nghênh tiếp bệ hạ mới đúng.” Nói là nói vậy, nhưng đôi mắt như hắc diệu thạch kia cũng không có nửa phần tôn kính. Hai ngày nay Dạ Quân Hi ngày ngày tiến đến, tuy rằng không làm cái gì, chỉ là bá đạo ôm lấy y khinh bạc một phen như thường lệ, nhưng vẫn khiến y phiền muộn vô cùng. Cho nên hôm nay đối với Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du thực sự không thể bày ra vẻ mặt hòa nhã, ân cần.

Nghe lời nói có chút châm chọc của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi cũng không cảm thấy vô lễ, chỉ nhú mày, khóe môi cong lên. Hai ngày nay, ngoại trừ đạm nhiên hiếm khi có thể làm cho Thiển Ly Du hiển lộ ra thần sắc nào khác, cho nên bây giờ hắn cũng cảm thấy rất mới mẻ: “Nghênh tiếp thì miễn đi, trẫm cũng không nhận nổi. Miễn cho bị vật nhỏ có âm mưu mờ ám nào đó ám toán còn không tự biết.”

Người được xưng là “vật nhỏ” hơi cau mày, trong mắt hiện lên một tia nực cười. Kiếp trước kiếp này, y cũng coi như đã sống hơn bốn mươi năm, bị một người nhỏ hơn mình gần hai mươi tuổi xưng hô như vậy, thực khiến y có chút dở khóc dở cười. Bất quá cứ nghĩ đến lần nào y cũng thua ở trong tay nam nhân nhỏ hơn mình gần hai mươi tuổi này, Thiển Ly Du nhịn không được thở dài dưới đáy lòng.

Dạ Quân Hi đi lên phía trước, đem người nằm trên tháp thượng ôm lấy, thuận tay lấy ra cuốn sách trong tay y tùy ý liếc nhìn xong liền ném sang một bên, vươn tay mệnh cung nga đang bưng được tiến đến, rồi tự mình tiếp nhận bát được đưa đến bên miệng người ngồi trong lòng.

Mùi đắng chát của dược thủy bốc lên theo hơi nóng, khiến Thiển Ly Du nhăn chặt mày lại. Hai ngày nay, mỗi lần uống thuốc đều phải ma thặng (kéo dài) một hồi, đợi cho dược thủy nguội bớt mới cắn răng một ngụm uống hết. Bất quá hôm nay có Dạ Quân Hi ở đây, Thiển Ly Du không muốn cho Dạ Quân Hi có cơ bắt bẻ, vì vậy liền cầm lấy chén thuốc, một ngụm uống cạn.

Vị đắng kích thích đầu lưỡi và yết hầu, cả cổ họng nóng rực, Thanh Nguyệt đứng một bên đã chuẩn bị trà lạnh cho y súc miệng.

Dạ Quân Hi nhìn vẻ mặt giống như hải tử hiếm hoi của Thiển Ly Du, không khỏi cảm thấy thú vị: “Nghe nói mỗi lần uống thuốc đều phải ma thặng hồi lâu, sao hôm nay lại dứt khoát như thế?”

Thiển Ly Du bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ, đợi cho hương trà xua đi vị đắng của dược thủy mới dần ra lông mày, nghe Dạ Quân Hi nói như vậy, sao y có thể nghe không ra ý tứ trên đùa trong lời nói của hắn, vì vậy liền giương mắt nhìn về phía cửa điện, thần nhiên nói: “Tô Thụy tính tình dịu dàng, cẩn thận, lại

hiểu biết nhiều thứ. Bất quá bên người ta đã có Thanh Nguyệt cũng không cần nàng. Đặt ở nơi này cũng có chút đáng tiếc. Không bằng phái nàng tới chỗ mấy cung phi khác, hay bệ hạ mang nàng về Thương Kinh cung cũng tốt.”

Ngụ ý của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi tất nhiên là hiểu được, nghĩ thầm vật nhỏ này nói quanh co lòng vòng cũng rất thú vị, vì vậy cười nói: “Tô Thụy chương quản sự vụ của Uyển Anh điện, Thanh nguyệt mới có thể chuyên tâm hầu hạ người.” Nói xong ấn một nụ hôn lên khóe môi thiếu niên.

Dạ Quân Hi biết với nội lực của Thiển Ly Du, y chắc chắn sẽ biết được trong Uyển Anh điện có bao nhiêu người là ảnh vệ mà hẳn phải đến, kể cả khi nào Tô Thụy tới ngự thư phòng bẩm báo với hần y cũng biết, chỉ bất quá hai người tâm chiếu bất tuyên (hiểu ngầm không nói ra), không muốn nói thẳng ra mà thôi. Nhớ tới buổi lâm triều hôm nay, liền chuyển đề tài: “Hôm nay Diêu quốc sứ thần vào triều yết kiến. Người có muốn đoán người tới là ai không?”

“Diêu quốc tuy nhỏ, trong triều cũng có rất nhiều văn võ bá quan, vị phụ hoàng mà mấy năm không gặp sẽ phải ai tới đây, ta làm sao biết được?” Thiển Ly Du lắc đầu, tỏ vẻ không hứng thú với việc này. Buổi yến tiệc khi các nước phụ thuộc tiến cống là cơ hội cuối cùng của y. Về phần “cổ quốc” mà y đã ly khai từ lâu kia cùng với “phụ hoàng” mà nhiều năm y không gặp sẽ phải ai đi sứ, y không quan tâm.

Dạ Quân Hi cũng không hi vọng y sẽ đoán được, vì vậy liền nói thẳng: “Là Diêu quốc Đại hoàng tử và Tam hoàng tử.”

Thiển Ly Du nghe vậy không nói, trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Bất quá là tiến cống mà thôi, hà tất phải hai vị hoàng tử đến đây? Huống chi nếu y nhớ không nhầm, Đại hoàng tử, đại ca của y, hẳn là người mà phụ hoàng y muốn chọn làm thái tử, sao có thể để hần đến Lam Vũ để quốc mạo hiểm?

“Người cũng cảm thấy kỳ quái?”

Thấy thần sắc dao động của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi cười khê hỏi: “Chuyện tới hôm nay còn muốn giả bộ không biết gì về chính sự trước mặt trẫm sao? Người thử nói trẫm có tin hay không?”

Thiển Ly Du nghe vậy ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ nam nhân này sao lại khó chơi như vậy, nét mặt lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Ly Du chưa từng tham dự chính sự, làm sao có thể biết được? Bất quá chuyện tiến cống nói lớn không lớn, mà nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng không cần hai vị hoàng tử tự mình đến đây. Cho nên mới cảm thấy có chút ngoài ý mà thôi.” Thoáng suy tư, lại nói: “Bất quá hoàng tử mới xuất giá hai tháng, Đại hoàng huynh và hoàng tỷ lại cùng mẫu thân, chẳng lẽ là Hoàng hậu nương nương tưởng niệm hoàng tử, mới nhờ phụ hoàng phái Đại hoàng huynh tới đây?”

Dạ Quân Hi quan sát người nằm trong lòng, không phân biệt được y là thật sự không hiểu hay giả bộ không hiểu, trong mắt phượng hiện lên một tia u ám, nhưng cũng không truy cứu, chỉ nhún mày bày ra bộ dạng khó hiểu: “Trẫm lại làm sao biết được?” Nói xong cánh tay ôm bên hông Thiển Ly Du lại xiết chặt vài phần, cúi người sát bên tai y nhẹ giọng nói: “Bất quá trẫm nghe nói Đại hoàng huynh của người là người mà phụ hoàng người muốn chọn làm Thái tử, nhưng trẫm nhìn hần tư chất cũng bình thường, lại cuồng vọng tự đại. Khó trách mấy năm gần đây Diêu quốc càng ngày càng sa sút, đến mức phải đưa một đôi hoàng tử công chúa đến đây làm đám hỏi....” Nói xong lại vươn tay mơn trớn mái tóc đen dài như thác nước: “Theo trẫm, người trái lại lại có chút tài trị quốc. Thân là hoàng tử, người có từng nghĩ đến ngày đăng cơ vi vương?”

Thiển Ly Du tâm đầu nhất khiêu (giật mình), nhún mày nhìn về phía Dạ Quân Hi. Nhưng đối phương cũng chỉ tựa tiểu phi tiểu, nhìn không ra là nghiêm túc hay vui đùa, Thiển Ly Du thầm nghĩ lời này của Dạ Quân Hi rốt cuộc có thâm ý gì. Nhớ tới đối phương vẫn muốn ép hỏi mục đích y xông vào ngự thư phòng và Thương Kinh cung.... Chẳng lẽ hẳn cho rằng y làm vậy là vì muốn cướp lấy vương quyền của Diêu quốc, đăng cơ vi vương?

Thu liễm lại tâm tình, Thiển Ly Du chậm rãi mở miệng: “Bệ hạ cũng biết, mẫu phi ta bất quá là thiên kim của một thương nhân, trong triều cũng không có ngoại thích có quyền thế. Nhưng mẫu phi tuy xuất thân thương gia, nhưng lại là người minh bạch lý lẽ. Khi nàng còn sống nguyện vọng lớn nhất là có thể ly khai hoàng cung, sống những ngày vô câu vô thúc (không e dè). Có câu cao xử bất thắng hàn (đứng ở nơi cao sẽ cô đơn lạnh lẽo), đối với vị trí kia Ly Du không cảm thấy hứng thú. Rời xa triều đình, sống những ngày nhàn vân dã hạc (không trời buộc) mới là điều ta mong muốn.”

“Rời xa triều đình?” Dạ Quân Hi nghe vậy cười khẽ, nhưng nhìn dáng vẻ lúc này của Thiển Ly Du, mới phát giác người trong lòng tựa hồ không phải đang nói giỡn, liền nhủ mày lại.

Từ khi biết Ngụy gia ẩn dấu thế lực, Dạ Quân Hi vẫn luôn nghi hoặc vì sao Ngụy gia không hỗ trợ Thiển Ly Du tranh giành vị trí Thái tử, cũng hoài nghi hành động này của Ngụy gia chắc chắn có mưu đồ gì. Bất quá lúc này, Dạ Quân Hi cũng không còn nghĩ như vậy. Bộ dáng khác hẳn thường ngày của người ngồi trong lòng khiến Dạ Quân Hi có trực giác, rời xa triều đình, nhàn vân dã hạc thực sự là mong muốn của y.

Nói như vậy, từ Diêu quốc tới Lam Vũ, đối với người này không phải chính là nhảy từ một hồ lửa sang một hồ lửa lớn hơn sao? Dạ Quân Hi nghĩ vậy, trong mắt phượng hiện lên một tia âm trầm.

Tuyệt đối không để y ly khai.

Trong đầu Dạ Quân Hi đột nhiên hiện lên một ý niệm như vậy. Cường liệt và chấp nhất khiến chính hắn cũng có chút ngoài ý muốn.

Bất quá lúc này Dạ Quân Hi cũng không có tâm tư suy tính ý niệm như vậy có hợp lý hay không, chỉ xiết chặt cánh tay đem người nọ giam chặt ở trong lòng, ghé vào bên tai y nói: “Trước kia may ra còn có cơ hội, bất quá nếu tới trong tay trẫm, liền nên chặt đứt tâm tư như vậy đi.”

Thiển Ly Du chưa phản ứng gì với những lời hắn nói, đôi môi đã bị che lại. Người xâm nhập bá đạo công thành đoạt đất, khiến đầu óc Thiển Ly Du nhất thời trống rỗng. Cảm giác khó chịu lại tiếp tục cuốn sạch tất cả, dạ dày cuộn cuộn lên khiến Thiển Ly Du theo bản năng vươn tay muốn đẩy kẻ xâm lược ra.

Dạ Quân Hi cũng không bắt buộc, khi nhận thấy thân thể trong lòng bắt đầu lạnh lẽo liền buông y ra. Mắt phượng mang chút lãnh ý nhìn y, nói: “Ngươi y nói, thân thể của người cũng sắp khỏi hẳn. Tối nay liền ngoan ngoãn chờ cho trẫm. Đã nghe rõ ràng chưa?”

Muốn hoàn toàn có được y. Trong đôi mắt phượng âm trầm hiện lên một tia chấp nhất mà ngay cả Dạ Quân Hi cũng không phát hiện ra.

33. Chương 33

Sau khi Dạ Quân Hi ly khai, trong Uyển Anh điện liền chìm vào một sự yên lặng đầy quỷ dị.

Khi dùng ngọc thiện đã cảm thấy bầu không khí giữa chủ tử của mình và Lam Vũ để quân có chút kỳ quái, giờ thấy Thiển Ly Du đang cầm sách, mà nửa ngày cũng không lật qua một tờ, trong lòng Thanh Nguyệt nhìn không được có chút lo lắng. Trước đó chủ tử uống thuốc xong nàng liền bị cung nga bên người của Dạ Quân Hi kéo ra khỏi tấm điện, cho nên không biết nam nhân bá đạo cường thế kia nói gì với chủ tử khiến chủ tử hoảng hoảng hốt hốt cả buổi.

Thiển Ly Du ngồi nghiêng trên tháp thượng, lơ đãng nhìn dòng chữ lững lờ trên sách, nhưng hơn phân nửa không nhập được vào đầu. Vừa nghĩ đến lời nói của Dạ Quân Hi trước khi dùng ngọc thiện, y liền nhìn không được giật giật mí mắt, cả người lạnh toát. Vươn tay xoa mặt mình, Thiển Ly Du không hiểu được, nam nhân tọa ửng hậu cung mỹ nhân vô số kia rốt cuộc coi trọng điều gì ở y.

Mới mẻ? Thú vị? Chưa từng gặp được người dám đối đầu với hắn?

Trên mặt Thiển Ly Du nhìn không được lộ ra một tia cười khổ. Xem ra ngay từ đầu y không nên hảo tâm dạy Thiển Như Nguyệt làm thế nào để chiếm được sự thích thú của nam nhân. Bằng không, hôm nay y vẫn là một người ẩn hình, tuyệt đối không bị nam nhân kia chú ý.

Bất quá hiện giờ hối hận cũng không còn kịp. Dạ Quân Hi đã nói kiên quyết đến như vậy, xem ra đêm nay hắn sẽ không bỏ qua đơn giản như hai lần trước.

Nghĩ như vậy, Thiển Ly Du không khỏi chống tay lên trán than nhẹ. Chẳng lẽ ông trời cho y cơ hội sống lại rồi lại quyết tâm muốn y phải chịu nỗi nhục khi bị ép hầu hạ dưới khổ nam nhân sao?

Thấy sắc mặt Thiển Ly Du trở nên vô cùng khó coi, Thanh Nguyệt nhin không được khẽ gọi một tiếng: “Chủ tử.....Ngài làm sao vậy? Là thân thể không khỏe sao?”

Thiển Ly Du buông cuốn sách trên tay, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Không ngại, chỉ có chút tức ngực.”

“Nếu thượng quân cảm thấy buồn bực, không bằng thừa dịp bên ngoài không gió, ánh nắng vừa đủ, tới ngự hoa viên giải sầu.” Ngoài điện truyền vào thanh âm của Tô Thụy, chỉ thấy nàng mang theo một giỏ trái cây tươi bước vào cửa điện, nói: “Thượng quân, đây là anh đào tươi mà Diệu quốc tiến cống, cũng không biết trời lạnh thế này làm thế nào mà mọc ra được. Bệ hạ ban thưởng một giỏ, nói là cho ngài ném thử trước.”

Diệu quốc tiến cống? Thiển Ly Du nhú mày.

Anh đào không dễ chăm sóc, rất kén nơi trồng, mùa ra quả lại ngắn. Cho dù tại nơi thích hợp trồng như Diệu quốc, mỗi năm sản lượng cũng không nhiều lắm, cung cấp cho quân vương hậu phi hoàng tử công chúa trong hoàng cung Diệu quốc còn không đủ, hiếm hoi hơn cả Tử tô thạch. Giờ đây cứ nhiên không tiếc tiền công cho Lam Vũ, số mệnh của Diệu quốc quả thực đã hết sao.....

Thiển Ly Du nghĩ như vậy, khóe môi cong lên một tia tiểu ý lạnh lùng, liếc nhìn cái giỏ kia, đã thấy anh đào trong đó từng quả đều tròn xoe sáng bóng căng mọng, tựa như viên mã não đỏ tươi, hương thơm thoải qua, khiến người ta thêm nhỏ dãi, quả thật là thượng phẩm.

Thiển Ly Du chọn vài quả ăn thử, chua ngọt ngon miệng, liền nói với Thanh Nguyệt và Tô Thụy: “Một mình ta không ăn hết nhiều như vậy, hai người các người lấy một ít đi.” Hai nàng lưỡng lự một chút rồi đồng ý.

Sắp tới giờ Thân, vào Đông ngày ngắn. Thiển Ly Du thấy ánh mặt trời bên ngoài không còn hừng hực như trước, liền nói với Thanh Nguyệt: “Tô Thụy nói cũng không sai, không bằng đi ra ngoài giải sầu một chút. Cả ngày ngồi lì trong này, chắc người cũng nhàm chán.”

Thanh Nguyệt thấy sắc mặt chủ tử coi như bình thường, rốt cuộc hơi hơi thả lỏng, thấy chủ tử nguyện ý đi ra ngoài, trong lòng tự nhiên vui mừng, vội vàng lấy hồ cừu phủ thêm cho Thiển Ly Du. Nàng nhìn Tô Thụy đứng ở một bên, Thanh Nguyệt thoáng suy nghĩ một chút, liền cười nói: “Tô Thụy tỷ tỷ cùng đi đi?” Thân phận chủ tử ở trong hậu cung rất miễn cưỡng, bao nhiêu người chỉ mong đợi chủ tử có “chuyện ngoài ý muốn” mới tốt, chủ tử lại không tiện triển lộ thực lực trước mặt người khác. Mà Tô Thụy là ảnh vệ bên người Dạ Quân Hi, mang theo nàng nhất định sẽ an toàn hơn một chút.

Thiển Ly Du nhìn thị nữ của chính mình, không khỏi mỉm cười. Xem ra đi theo chính mình nhiều năm như vậy, nha đầu này cũng học được chút mưu trí.

Tô Thụy cũng không lộ ra thần sắc khác thường gì, cung kính đáp lại, chủ tớ ba người dẫn theo hai thị vệ liền thông thả đi ra Uyển Anh điện.

Không ngoài dự đoán, Thiển Ly Du vừa bước ra Uyển Anh điện, tin tức này liền truyền tới các nơi trong hậu cung, tuy nói không ai dám xung đột chính diện với y, nhưng xung quanh cũng có thêm rất nhiều ánh mắt.

Thiển Ly Du cũng không lưu ý, chỉ đem những ánh mắt hiếu kỳ, ác ý này coi như không có. Vào Đông mặc dù lạnh nhưng khi không có gió ánh mặt trời ban ngày chiếu lên người cũng có chút ấm áp, trong ngự hoa viên cũng trồng những hoa cỏ mọc nhiều vào mùa Đông, so với khóm Ngu mỹ nhân trợ trụ ở Uyển Anh điện thì nơi này có vẻ dạt dào sức sống hơn.

Kéo kéo hồ cừu khoác trên người, Thiển Ly Du ngồi xuống trong ngôi đình gần hồ nước, trong lòng nghĩ làm thế nào để tránh thoát đêm nay. Ngày mai là ngày cuối cùng để hành động, y không muốn mã thất tiền đề (ngựa mất móng trước) tại buổi tối cuối cùng này. Thiển Ly Du chìm vào suy tư, đôi mắt như hắc diệu thạch không hề tiêu cự nhìn về phía xa.

Bỗng nhiên, một loạt những tiếng bước chân cắt đứt suy nghĩ của Thiển Ly Du, Giương mắt nhìn lại, thấy đoàn người cách đó không xa đang đi về phía y. Dẫn đầu chính là một nữ tử mặc cung trang lông lầy, trong tay dắt theo hài tử. Bên cạnh có hai cung nga hầu hạ, phía sau cũng có năm sáu tên thị vệ.

Thiến Ly Du hơi hơi nhú mảy. Nữ nhân trong hậu cung y không để vào trong mắt, nhưng y cũng không muốn xung đột cùng bọn họ, lãng phí thời gian một cách vô nghĩa. Nhưng đối phương hiển nhiên đã thấy được y, lúc này muốn chạy cũng không còn kịp. Nàng kia còn dẫn theo một hài tử, hiển nhiên là mẫu phi của một trong tám hoàng tử. Nhìn hài tử kia, bộ dáng khoảng chừng tám chín tuổi, như vậy hẳn là mẫu phi của Hoàng trưởng tử hoặc Nhị hoàng tử.

Thiến Ly Du đang suy nghĩ, đoàn người kia cũng đã đi tới trước mặt, chỉ thấy nàng kia uyển chuyển thông dong dừng lại rồi mới mở miệng nói: “Ta nói là ai, nguyên lai là Ly Du Thượng quân của Uyển Anh điện. Thừa sự là khó được, cư nhiên có thể ở nơi này chạm mặt.” Nàng kia thoát nhìn mới hơn song thập (hai mươi), trang dung (khuôn mặt được trang điểm) tinh xảo thanh nhã, hàng lông mày nhìn có chút quen mắt. Nàng lôi kéo hài tử đến đứng ở trước người, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

Thiến Ly Du thần nhiên nhìn qua đối phương, khóe mắt thoáng thấy được ánh sáng tử sắc bên hông nàng, trong lòng liền lập tức hiểu được.

“Nguyên lai là Thực viện nương nương.” Thiến Ly Du cười khê hơi hơi khom người hành lễ. Bên hông nữ tử trước mặt có một khối ngọc bội bằng tử tô thạch nói ra thân phận của nàng – một vị công chúa khác đến từ Diệu quốc trong hậu cung Lam Vũ, “cô cô” Thiến Nhã Phù của y. Mà hài tử nàng dắt trong tay, hẳn là Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình.

Thiến Nhã Phù nghe vậy nhú mảy, có chút ngoài ý muốn: “Không nghĩ tới Thượng quân nhận ra được bản cung.”

“Ly Du không biết nương nương, nhưng nhận ra được tử tô thạch bên hông nương nương.” Thiến Ly Du mỉm cười nói, “Theo bối phận, Ly Du phải xưng ngài một tiếng cô cô mới đúng.”

Ánh mắt Thiến Nhã Phù nhìn Thiến Ly Du chuyển từ miệt thị sang thâm trầm, suy nghĩ một lát, nắm hài tử ngồi xuống lúc này mới nói: “Bản cung nghe nói Thất tử của hoàng huynh vì mẫu phi mất sớm mà khuyết thiếu giáo dưỡng, là một kẻ tầm thường thô bỉ, không ngờ lời đồn cũng có chỗ lầm.” Thiến Nhã Phù quan sát thiếu niên có khuôn mặt bình thường trước mắt, trong lòng bồn chồn. Tuy nàng chưa từng gặp Thiến Ly Du, nhưng đã gặp Thiến Như Nguyệt. Thiếu nữ là chất nữ của nàng kia đích xác xinh đẹp vô song như lời đồn, đảm đương được danh hào Diệu quốc minh châu. Nghe nói Thiến Như Nguyệt cũng không thân cận với Thiến Ly Du, nhưng cũng không nghe Thiến Như Nguyệt nói thiếu niên này có gì bất phàm.....Thiến Nhã Phù nhớ tới thiếu nữ đơn thuần kia, trong lòng không khỏi trầm xuống. Chẳng lẽ là nhìn lầm.....?

Thiến Ly Du nhìn thần sắc biến hóa của Thiến Nhã Phù, nghe vậy cười khê: “Lời đồn cũng không sai, Ly Du đích thực là một người tầm thường thô bỉ.” Thiến Ly Du thần sắc thần nhiên đối mặt với ánh mắt không tin của đối phương. Y cũng không muốn nhiều lời cùng nàng. Cô cô của y có thể sinh tồn mười năm trong hậu cung khi Liên phi nắm quyền, hơn nữa còn sinh hạ nhi tử, hẳn không phải là một nữ tử đơn thuần thiện lương.

Ngay lúc Thiến Nhã Phù còn muốn nói gì, thì một nội thị từ xa chạy tới: “Ra mắt Thực viện nương nương, ra mắt Ly Du Thượng quân.”

“Chuyện gì?” Thiến Nhã Phù mở miệng nói.

Nội thị kia không ngờ hai người lại ở cùng nhau, lén lén giương mắt liếc qua, trên thái dương chảy một giọt mồ hôi lạnh, nhưng đành phải mở miệng: “Thực viện nương nương ở Cẩm Y cung muốn mời Ly Du Thượng quân tới Cẩm Y cung một chuyến. Nói là Diệu quốc Đại hoàng tử và Tam hoàng tử được đề quân cho phép tới thăm....”

Thiến Ly Du nghe vậy hơi nhú mảy. Trước kia mới nói tới hai người này cùng Dạ Quân Hi, bây giờ liền muốn gặp y.....Phụ hoàng y phải hai hoàng tử đến đây tiễn cống, nhất định là mang theo nhiệm vụ quan trọng. Nhưng Thiến Như Nguyệt mới là lợi thế quan trọng nhất của Diệu quốc. Vì sao bọn họ lại muốn gặp y? Chẳng lẽ là Thiến Như Nguyệt nói gì đó với bọn họ?

Thiến Ly Du có chút đau đầu. Xem ra hai lần giúp Thiến Như Nguyệt kia, lại trở thành phiền phức của y. Bất quá nghĩ lại, đi xem xem phụ hoàng của y rốt cuộc muốn làm gì, này cũng không có gì không tốt. Gần

đây có người muốn ám sát Lam Vũ để quân, thiên hạ đã yên ổn quá lâu nên bây giờ cũng không còn thái bình. Không biết Diêu quốc có bị đám nước bùn này chảy qua hay không.....

Giương mắt nhìn Thiển Nhã Phù ngồi bên cạnh, chỉ thấy sắc mặt nàng như thường, nhãn thần lại rất âm trầm. Ngẫm lại cũng đúng, Thiển Nhã Phù lẻ loi một mình đi tới hậu cung Lam Vũ như long đàm hổ huyệt này, mưa gió mười năm nhất định chịu không ít khổ sở, nhưng vô luận là Diêu quốc quốc quân lúc đó hay bây giờ tựa hồ đều chưa từng làm gì cho nữ nhi và muội muội bị gả đi xa này, cũng khó trách hôm nay nghe nói đến hai vị hoàng tử Diêu quốc đến đây tìm Thiển Như Nguyệt, nàng liền lộ ra thần sắc oán giận như vậy.

Trong hậu cung quả nhiên không có ai là giản đơn. Thiển Ly Du khẽ thở dài trong lòng, quay sang nói với Thiển Nhã Phù, “Thực viện nương nương cũng xuất thân là công chúa Diêu quốc. Hai vị hoàng huynh tính ra cũng là chất nhi của ngài, không bằng cùng Ly Du tới Cầm Y cung gặp mặt bọn họ?”

Thiển Nhã Phù có chút ngoài ý muốn không ngờ Thiển Ly Du lại mời nàng, trầm tư một lúc, quay sang nói với cung nga bên cạnh: “Mang Đại hoàng tử về cung trước đi.”

Cung nga kia liền nắm tay hài tử kéo hẳn đi. Hài tử ly khai mẫu phi cũng không khóc nháo, chỉ liên tục quay đầu lại, trong ánh mắt mang theo tò mò và tham cứu, dao động giữa mẫu phi của hắn và người xa lạ trong đình.

Nam nhân trong ngự thư phòng nghe xong báo cáo của ảnh vệ, chỉ thoáng trầm ngâm, liền nói: “Tùy bọn hắn đi.”

Trong nháy mắt ảnh vệ đã biến mất bóng dáng, Lâm Hứa đang đứng một bên giúp hắn chỉnh lý tấu chương thấy vậy mở miệng nói: “Bệ hạ nghĩ Diêu quốc không có gì khả nghi?”

Dạ Quân Hi nheo mắt lại: “Diêu quốc không phải Đồng quốc, không có lá gan phản chiến. Mấy năm nay bị mấy nước xung quanh chèn ép dữ dội, muốn Lam Vũ nói một lời cho bọn hắn mà thôi. Còn Du Nhi.... Cứ mặc hắn đi.” Dù sao vô luận vật nhỏ có âm mưu mờ ám kia muốn làm gì thì tối nay, hắn nhất định phải có được y.... Trong mắt phượng hiện lên một tia u ám.

Nghe được xưng hô của đế quân đối với vị Thượng quân trong Uyển Anh điện kia, mí mắt Lâm Hứa giật giật, nhưng cũng không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục chỉnh lý tấu chương đã xếp thành đống.

34. Chương 34

Khi Thiển Ly Du bước vào Cầm Y cung, đúng lúc thấy được Thiển Như Nguyệt đang đỏ hồng vành mắt, lấy khăn tay nhẹ nhàng chà lau khuôn mặt. Dưới vị trí của nàng có hai thanh niên đang ngồi có lẽ chính là Đại hoàng tử và Tam hoàng tử của Diêu quốc.

Đại hoàng tử Thiển Như Phong, có tướng mạo xuất chúng như muội muội đồng mẫu của mình, vóc người cao to, cũng có thể coi là ngọc thụ lâm phong, chỉ tiếc tựa hồ tâm thuật bất chính (lòng dạ bất chính), mặt mày tràn đầy tính toán. Mà tướng mạo Tam hoàng tử Thiển Tư Huyền so với Thiển Như Phong có hơn một chút, có lẽ là vì rèn luyện nhiều năm tại biên quan, thân hình Thiển Tư Huyền cao lớn khôi ngô, thần sắc có chút âm trầm, có dáng dấp của một tướng quân..

Tuy nói là huynh đệ, nhưng bởi vì địa vị khác biệt, số lần Thiển Ly Du gặp bọn họ chỉ cần đầu ngón tay của một bàn tay đã có thể đếm hết, cho nên hai “huynh trưởng” kia với y mà nói không khác gì người xa lạ. Thiển Ly Du chỉ thoáng quan sát hai người một lúc liền quay sang nói với Thiển Như Nguyệt: “Không biết hoàng tử cho người đến tìm ta là có chuyện quan trọng gì?”

Thiển Như Nguyệt thấy bên cạnh Thiển Ly Du còn đứng Thiển Nhã Phù liền lập tức trầm mặt xuống, bất quá chỉ chớp mắt liền nở nụ cười, đứng dậy đón chào: “Hai vị hoàng huynh tới, ta muốn để người trò chuyện một hồi. Không ngờ cô cô cũng tới. Người, dâng trà.” Nói xong miễn cưỡng mỉm cười nhìn Thiển Nhã Phù.

Thiến Như Nguyệt và Thiến Nhã Phù không hề thân cận, chỉ ở khi mới vào cung vì danh nghĩa cô chất mà tới bái phỏng một lần, thăm hỏi vài câu. Trực giác của nữ nhân nói cho Thiến Như Nguyệt, vị “cô cô” này chính mình không nên quá thân cận mới tốt. Nhưng hôm nay người cũng đã tới, không thể đuổi nàng ly khai, liền cảm thấy khó xử, hơi hơi oán giận liếc nhìn Thiến Ly Du.

Thiến Ly Du coi như không thấy, đi thẳng tới một vị trí thong thả ngồi xuống. Tô Thụy cùng Thanh Nguyệt im lặng đứng sau chủ tử của mình.

“Hoàng muội, vị này chính là.....” Thiến Như Phong nhìn Thiến Nhã Phù, trong mắt tràn đầy ngưng trọng. Hắn nghe Thiến Như Nguyệt nói Thất hoàng đệ mà nghe đồn rằng tầm thường, chất phác, xuất thân thấp hèn tựa hồ có chút bản lĩnh không muốn ai biết, và lại trong thâm cung Lam Vũ đã bang trợ nàng nhiều lần mới muốn gặp y, lại không ngờ rằng sau lưng thiếu niên còn có một nữ tử. Nhìn trang phục hẳn là cung phi của Lam Vũ để quân.

“Đại hoàng huynh, Tam hoàng huynh, vị này chính là cô cô đến đây đàm hỏi với Lam Vũ để quân bộ hạ khi Hoàng gia gia còn tại vị, là Diêu quốc trưởng công chúa.” Thiến Như Nguyệt có chút câu nệ nói, ánh mắt dao động giữa Thiến Nhã Phù rồi lại không ngừng nhìn về phía Thiến Ly Du.

Thiến Như Phong lộ ra thần sắc bình tĩnh đại ngộ, lôi kéo Thiến Tư Huyền hành lễ, sau đó chuyển hướng sang nhìn Thiến Ly Du: “Vị này chắc hẳn là Thất đệ đi.....Trong cung nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp qua, thật sự là đáng tiếc.”

Cảm thụ được ánh mắt đầy hoài nghi của Thiến Như Phong, Thiến Ly Du hơi nhú mày, cũng không nói gì. Tại hoàng cung Diêu quốc y là hoàng tử đã bị quên đi, thỉnh thoảng được nhắc tới cũng là châm chọc cười nhạo mà thôi. Thiến Như Phong là trưởng tử Hoàng hậu sinh hạ, nhi tử quốc quân sủng ái nhất, người có khả năng cạnh tranh ngôi thái tử nhất, hai người vốn khác nhau một trời một vực, cho dù chưa bao giờ gặp mặt, lại có gì phải đáng tiếc?

Thấy Thiến Ly Du không trả lời, Thiến Như Phong có chút không hài lòng, vừa định nói thêm điều gì, lại nghe thấy Thiến Tư Huyền trầm giọng mở miệng: “Hoàng huynh, nên nói chính sự. Đừng quên Lam Vũ để quân chỉ cho người ta một canh giờ.”

Thiến Như Phong nghe xong liếc nhìn Thiến Tư Huyền, nhưng tốt xấu cũng nhớ rõ mục đích tiến cung. Ánh mắt nhìn qua Thiến Nhã Phù, rồi quay lại ra hiệu cho Thiến Như Nguyệt.

“Bản cung cũng là người Diêu quốc, là thân sinh muội muội của phụ hoàng các người. Có chuyện gì không thể nói trước mặt bản cung? Chẳng lẽ còn sợ bản cung giúp đỡ người khác tính kế Diêu quốc sao?” Hừ lạnh một tiếng, Thiến Nhã Phù rốt cục mở miệng nói câu đầu tiên từ khi bước vào Cầm Y cung.

Nhưng Thiến Như Phong rõ ràng không tin Thiến Nhã Phù, vẫn không chịu mở miệng. Thiến Như Nguyệt khó xử, nhìn không được nói với Thiến Ly Du: “Ly Du, theo ý người, nên làm sao?” Vừa nói vừa mang ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thiến Ly Du.

Thiến Ly Du nhìn mấy người trước mặt, lại liếc nhìn Tô Thụy, rốt cuộc chậm rãi mở miệng: “Phụ hoàng phái hai vị hoàng huynh đi sứ rốt cuộc có mục đích gì, Đại hoàng huynh cứ nói đứng ngại.” Nói xong lại liếc nhìn Thiến Nhã Phù, “Còn về Thục viện nương nương, không chỉ là trưởng công chúa Diêu quốc, mà còn là mẫu phi Hoàng trưởng tử của bộ hạ. Nếu có chuyện gì xảy ra với Diêu quốc, Thục viện nương nương cùng Hoàng trưởng tử cũng thiếu một nơi để dựa vào. Cho nên Ly Du cho rằng, hai vị hoàng huynh có chuyện gì cứ nói trước mặt Thục viện nương nương, đừng ngại.”

Thiến Như Phong cùng Thiến Tư Huyền nghe vậy liếc nhau, ánh mắt nhìn Thiến Ly Du có chút thâm ý. Trầm ngâm một lát, rốt cuộc mở miệng nói: “Thất hoàng đệ nói có lý. Tam hoàng đệ, người nói đi.”

Thiến Tư Huyền gật đầu, trầm giọng nói: “Không đối gạt các vị, bây giờ tình hình trong nước của Diêu quốc rất nguy cấp, Triều quốc cùng Hoàn quốc vừa mới kết minh, tại hai phía hồ thị đàm đàm (nhìn như hồ đối) Diêu quốc chúng ta. Nhiều lần xâm phạm biên cảnh nước ta, ta từ biên cảnh về triều cầu viện, phụ hoàng vốn định nghênh chiến, nhưng mấy năm nay quốc khố hư không, không đủ lương thảo cung ứng chiến sĩ ở tiền tuyến. Nếu biên cảnh bị phá, tình thế trong nước càng không có chút lạc quan. Triều quốc, Hoàn quốc và Diêu quốc chúng ta đều là nước phụ thuộc của Lam Vũ, cho nên phụ hoàng sai hai người chúng ta tới đây là muốn thỉnh cầu Lam Vũ để quân bộ hạ điều đình (hòa giải).”

“Phụ hoàng nghe nói hai người các người ở trong hậu cung đều có chút địa vị, giờ đây lại có cô cô sinh hạ Hoàng trưởng tử cho Lam Vũ đế quân. Không biết ba vị có thể nghĩ cách, giúp đỡ Diệu quốc một tay hay không?” Thiển Như Phong tiếp lời Thiển Tư Huyền nói.

Thiển Nhã Phù nghe vậy trên mặt hiện ra thần sắc thấu hiểu. Trạng huống của cố quốc ra sao, nhiều năm như vậy mặc dù nàng thân ở thâm cung Lam vũ, nhưng ngẫu nhiên cũng nghe được một hai. Bất quá nàng chỉ lạnh lùng cười nói: “Bản cung bây giờ chỉ còn Đình Nhi có thể dựa vào. Còn để quân bệ hạ đầu tiên có tiểu mỹ nhân khuynh thành như Như Nguyệt, sau đó lại sủng ái Ly Du, sớm đã quên bản cung từ lâu đi.”

Trên mặt Thiển Như Nguyệt cũng lộ ra thần sắc khó xử. Từ khi nàng nói với Dạ Quân Hi chuyện nàng mang thai, ngoại trừ phải một ngụ y tới xem chẩn Dạ Quân Hi tổng cộng chỉ đến đây đúng một lần, có vẻ đã lạnh nhạt nàng. Nhưng Thiển Ly Du.... Đôi mắt hạnh xinh đẹp nhìn thiếu niên ngồi ở một bên, trong lòng Thiển Như Nguyệt cũng cảm thấy ngũ vị tạp phần (cảm xúc phức tạp).

“Hoàng tử nhìn ta làm gì? Ta chỉ là một Thượng quân, nhân vi ngôn khinh (thấp cổ bé họng), dung mạo lại không xuất chúng. Để quân bệ hạ là cảm thấy mới mẻ, không lâu sau sẽ quên sạch sẽ. Nhưng còn hoàng tử và cô cô, hai người đều là Thục viện nương nương đứng đầu cửu tần, trong hậu cung địa vị chỉ dưới Liên quý phi, cử túc khinh trọng (có ảnh hưởng lớn). Biết đâu có thể nói chút gì trước mặt bệ hạ.” Thiển Ly Du nắm chén trà trên bàn nhấp một ngụm nhỏ, che đi ý cười trong mắt. Quốc khổ hư không.....A

~Ngoài trừ là do hoàng thất Diệu quốc hủ bại sa đọa lãng phí vô cùng khiến cho quốc khổ nhập bất phu xuất (nhập vào không bằng chi ra), thì trong này còn có công sức không nhỏ của Thanh Sương, Thanh Hoàng. Hai người này cũng thật là, y từng nói làm một ít buôn bán nhỏ, ăn mặc không lo là được, hai người kia lại cứ muốn đem gia sản mở rộng ra như hôm nay.....Thiển Ly Du nhìn không được cong lên khóe môi, lộ ra nụ cười. Cũng may có chén trà che đi mới khiến những người đối diện không nhìn thấy.

Nhưng nhớ tới Thanh Hoàng, đôi mắt hắc diệu thạch lại hiện lên một tia đau lòng. Không biết hôm nay Thanh Hoàng đã sao rồi. Chỉ còn hai ngày cuối cùng là đến đại nạn, y nhất định phải tìm được Trào Phượng mới được a.....Thiển Ly Du nghĩ như vậy, bàn tay dẫu dưới tay áo chậm rãi nắm thành quyền.

Thiển Như Phong cùng Thiển Tư Huyền nghe vậy liếc nhau, trong mắt là sự lo lắng khôn xiết, nhưng cũng không có biện pháp, đành nói: “Mặc kệ làm thế nào, thỉnh cô cô, hoàng muội, hoàng đệ suy nghĩ một chút..... Bằng không phụ hoàng lão nhân gia, ở quốc đô xa xôi cũng không thể an tâm.”

Năm người còn nói thêm một chút, Thiển Ly Du liền cảm thấy nhàm chán, giương mắt nhìn ra bên ngoài, trời đã tối sẫm. Vươn tay kéo kéo hồ cừu trên người, Cầm Y cung này có chút âm lạnh hơn Uyển Anh điện. Vì vậy liền nói: “Trời đã tối, ta cũng nên trở về.”

Thiển Nhã Phù thấy thế cũng nói: “Đình Nhi nên dùng bữa tối, bản cung cũng quay về thôi.”

Thiển Như Nguyệt thần sắc phức tạp liếc nhìn Thiển Ly Du, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không mở miệng, chỉ gạt đầu hướng hai người nói: “Đi thông thả, ta sẽ không tiễn nữa.”

Thiển Như Phong cùng Thiển Tư Huyền cũng đứng dậy, nói với Thiển Như Nguyệt: “Một canh giờ mà để quân bệ hạ cho phép cũng sắp hết, hai người chúng ta cũng nên xuất cung quay về dịch quán. Việc vừa rồi, thỉnh ba vị suy nghĩ một chút.” Sắc mặt Thiển Như Phong cũng không tốt, có lẽ vì lần vào cung này không đạt được mục đích của hắn.

Đứng dậy kéo hồ cừu che kín hơn một chút, Thiển Ly Du chậm rãi đi ra Cầm Y cung, phía sau là Thiển Như Phong cùng Thiển Tư Huyền, Thiển Nhã Phù đi cuối cùng, cúi đầu không biết suy nghĩ chuyện gì.

Đi được vài bước, Thiển Ly Du liền phát giác có ánh mắt nhìn chằm chằm vào chính mình. Chẳng lẽ là Thiển Như Phong? Thiển Ly Du nhíu mày, rồi cảm thấy cũng không giống. Mới vừa rồi ánh mắt tham cứu lại có chút khinh miệt của Thiển Như Phong khiến y khó chịu, mà ánh mắt này lại lạnh tỉnh còn mang theo chút mục đích.

“Ly Du thiếu gia.” Bỗng nhiên trong đầu vang lên một thanh âm, Thiển Ly Du ngẩn ra, bước chân cũng ngừng một chút. Nhưng chớp mắt liền tỉnh ngộ, có người đang truyền âm nhập mật với y. Xưng y là “Ly Du thiếu gia”, chẳng lẽ là người của Thanh Sương?! Thiển Ly Du nhớ tới từ khi y còn đang ở hoàng cung

Diệu quốc, Thanh Sương liền phái rất nhiều người mai phục trong cung, cho y sai phái..... Bàn tay dưới tay áo nắm chặt lại, trong lòng Thiển Ly Du có chút kích động.

“Chủ tử, ngài làm sao vậy?” Thanh Nguyệt đứng bên cạnh thấy y đột nhiên dừng lại liền thấp giọng hỏi.

Thiển Ly Du khoát tay áo, đè xuống sự ngạc nhiên trong lòng, nét mặt vẫn đạm nhiên bình tĩnh: “Vô sự.” Nói xong liền tiếp tục bước đi.

35. Chương 35

Ban đêm, ngự thư phòng.

Phất tay ra lệnh cho ảnh vệ lui ra, Dạ Quân Hi cong lên khoe môi mỉm cười. Lâm Hứa đứng bên cũng cười nói: “Xem ra ba vị kia không dự định giúp đỡ Diệu quốc. Không biết yến tiệc ngày mai, hai người bọn họ cùng với sứ thần Triều quốc, Hoàn quốc gặp nhau thì tình cảnh sẽ đặc sắc đến thế nào.”

Ngồi nghiêng trên ghế, Dạ Quân Hi đem quyển tấu chương cuối cùng ném cho tâm phúc, hai tay đan vào nhau xoay xoay huyết ngọc ban chỉ. Hắn không hề phiền muộn vì ba nước phụ thuộc nhỏ bé đó phân tranh, trong đầu chỉ tưởng tượng ra bộ dáng Thiển Ly Du thản nhiên nói ra những lời khí tử nhân bất thường mệnh (chọc tức chết người không đền mạng) này, nhin không được ý cười bên môi càng đậm.

Tô Thụy ngay ở một bên, trong bóng tối cũng có không ít ảnh vệ, câu nói kia của vật nhỏ “chỉ là mới mẻ, không lâu sau sẽ quên sạch sẽ” rốt cuộc là nói cho Thiển Như Phong cùng Thiển Tư Huyền nghe, hay nói cho người nào nghe, đó chính là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (những người khác nhau có những quan điểm khác nhau, cách nghĩ khác nhau về cùng một vấn đề).

Dạ Quân Hi hồi tưởng lại nhất cử nhất động, nhất tần nhất tiếu (mỗi lần nhăn mày mỗi lần cười) của thiếu niên, trong mắt phượng hiện lên một tia sáng thế tại tất đắc (nhất định phải có được). Còn về việc rốt cuộc có phải vì “ham mới mẻ” hay không, đây cũng là chuyện của sau này.

Lâm Hứa thấy bộ dáng cười mà không nói của bệ hạ thì hơi hơi nhướn mày, trong lòng hiểu được bệ hạ nhất định là đang nhớ tới vị nào ở Uyển Anh điện, liền không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng làm những việc thuộc bốn phận của mình, cho đến khi ở nơi cách án thư không xa đột nhiên hiện ra một bóng đen, quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói: “Tham kiến bệ hạ.”

“Chuyện gì?” Dạ Quân Hi hỏi.

Ảnh vệ hắc y vẫn giữ nguyên tư thế quỳ gối, cung kính nói: “Hồi bẩm bệ hạ, một canh giờ trước, ba vị sứ thần của Lang Tê đã tới dịch quán.”

“Lang Tê sứ thần?” Dạ Quân Hi nghe vậy liền nheo mắt lại đầy nguy hiểm, ánh mắt quyết về một phong quốc thư màu xanh thâm thiếp vàng trên án thư. Nó được Lang Tê đưa tới từ mấy ngày trước. Lang Tê đế quân nói Lang Tê đế quốc đã lâu chưa từng tham gia thế sự, nhưng nghe nói Thụy Hoa đế quốc có ý định quấy rối, lần này sai sứ thần đến, mong muốn có thể giao thiệp hữu hảo với Lam Vũ đế quốc. Câu chữ mập mờ, tựa như muốn kết minh với Lam Vũ, nhưng lại không hề nói rõ.

“Đám sứ thần kia có báo danh hào lên không?” Dạ Quân Hi hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, chưa từng. Sứ thần Lang Tê chỉ chuyển lên quốc thư cho quan viên trong dịch quán, không hề đi gặp quan Lễ bộ.”

“Lang Tê đế quốc tị thế (ở ẩn) đã lâu, ba người kia có gì khác biệt với người bình thường không?”

“Bệ hạ thánh minh. Ba người kia một nam hai nữ. Nam tử hạc phát đồng nhan (tóc bạc da hồng hào), thoát nhìn có chút bí hiểm. Hai nữ tử thoát nhìn cùng tuổi. Ba người đều mặc y phục màu trắng, trên người có đeo bội ngọc màu đen.”

Dạ Quân Hi hiểu được, phất phất tay, ảnh vệ kia liền lập tức tiêu thất tại trong phòng.

“Lang Tê té ti.....Nghe nói trăm năm trước rất lợi hại, có thể xem tinh tượng, bói toán dữ lành, thậm chí còn có thể tiên đoán tương lai.....” Dạ Quân Hi neho mắt lại, thanh âm trầm thấp để nghe mang theo lãnh ý nhẹ nhẹ.

Lâm Hứa nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy có chút trầm trọng. Lang Tê té ti trong Lang Tê đế quốc chính là những người mà ngay cả đế quân cũng phải nhún nhường ba phần, nếu thật sự muốn giao thiệp hữu hảo, cũng không cần phải té ti tới đây.....Đầu tiên là Thụy Hoa đế quốc kích động Đồng quốc phản chiến, sau đó trong triều lại có người bị trúng nhiếp hồn thuật của Vân Quỳnh, bây giờ Lang Tê té ti yên lặng trăm năm lại đột nhiên xuất thế.....Xem ra thiên hạ này, sẽ thái bình không được bao lâu nữa sao?

“Mặc kệ Lang Tê có chủ ý gì, ngày mai lâm triều tuyên ba người đó vào cung.” Dạ Quân Hi trầm ngâm một lát, lạnh lùng nói.

Lâm Hứa cung kính đáp lại sau, lại nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, bệ hạ cũng nên đi nghỉ ngơi.”

Dạ Quân Hi liếc nhìn tâm phúc đứng bên cạnh, một lúc sau mới mở miệng nói: “Bãi giá Uyển Anh điện.”

Lâm Hứa cúi người đáp lại, che đi ý cười trong mắt.

Trong Uyển Anh điện, Tô Thụy lần thứ hai tiếp nhận trong tay nội thị chiếc khay đặt hương túi, tảo đậu, thủy bào bằng sa mỏng và bình được cao tỏa ra hương thơm mê người bị Thiển Ly Du coi như không thấy kia, nhìn bóng dáng đi thẳng vào tấm điện của Thiển Ly Du, nàng nhin không được thở dài trong lòng.

Ở bên cạnh Thiển Ly Du hơn hai tháng, Tô Thụy không thể không nói thiếu niên này đích xác không đơn giản. Chỉ riêng sự đậm nhiên khi đối mặt với đế quân bệ hạ cũng khiến nàng tâm sinh bội phục, huống chi thân thể nhìn như gầy yếu vô cùng kia lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ, thiếu chút nữa ngay cả bệ hạ cũng bị y lừa gạt. Cho nên chủ tử lãnh tình lãnh tâm của nàng cũng vì sự bất phàm của y mới có thể chấp nhất với y như thế.....

Trong lòng Tô Thụy không khỏi có chút mâu thuẫn. Nàng trung thành với đế quân bệ hạ, nhưng không đành lòng thấy thiếu niên đậm nhiên xuất trần kia bị thương tổn điều gì.

Trong tấm điện, Thanh Nguyệt lo lắng nhìn chủ tử của mình đang nằm nghiêng trên tháp thượng như mọi ngày. Trước đó nàng còn suy đoán Dạ Quân Hi rốt cuộc đã nói gì với chủ tử trước khi dùng ngộ thiện, nhưng không ngờ vừa rồi nội thị bên người Dạ Quân Hi lại tiến vào truyền chỉ muốn chủ tử thị tẩm. Chủ tử là vì lý do này mà không yên lòng cả buổi chiều sao?

“Chủ tử.....”

“Yên tâm đi, Thanh Nguyệt. Không có việc gì.” Thiển Ly Du nhìn ra sự lo lắng của thị nữ, liền ôn nhu trấn an.

Thanh Nguyệt nghe vậy, vẫn không thể yên tâm, nhưng cũng đành gật đầu nói: “Chủ tử, ngài nhất thiết không thể xảy ra chuyện gì a.....”

Lời còn chưa dứt, ngoài điện liền truyền tới một thanh âm khiến sắc mặt Thanh Nguyệt lập tức tái nhợt: “Nếu chủ tử của người ngoan ngoãn nghe lời, trăm tất nhiên sẽ không để hấn xảy ra chuyện gì.” Một bóng người huyền sắc lập tức hiện ra ở cửa điện, trên khuôn mặt tuần tú khiến nữ nhân điên cuồng kia mang theo nụ cười tà tử, ngay cả Thiển Ly Du cũng nhin không được ngăn ra, sau đó hơi hơi cau mày.

Nhìn thiếu niên lần thứ hai kháng chỉ bất tuân, thần nhiên nằm nghiêng trên tháp thượng, trong mắt phượng hiện lên ý cười, Dạ Quân Hi liếc nhìn Thanh Nguyệt đứng một bên: “Lui ra.”

Thanh Nguyệt tự nhiên không chịu. Cho dù trong lòng e sợ, nhưng vẫn quật cường trừng mắt nhìn nam nhân đang đi tới gần kia, một tắc cũng không chịu rời đi Thiển Ly Du, nhưng không ngờ chủ tử của nàng lại đột nhiên mở miệng nói: “Thanh Nguyệt, người lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Chủ tử!” Thanh Nguyệt nôn nóng tới mức muốn dậm chân, nhưng dưới ánh mắt kiên định của Thiển Ly Du nàng đành bất cam bất nguyện ly khai tấm điện, cuối cùng còn trừng mắt lườm Dạ Quân Hi, trong lòng khẩn cầu hi vọng chủ tử có thể giống như lần trước chuyển nguy thành an.

Dạ Quân Hi cảm thấy thú vị, tiến lên ôm lấy người nằm trên tháp thượng trêu đùa: “Quả nhiên là người bên cạnh người, cư nhiên dám vô lễ với trẫm như vậy. Xem ra hẳn là đưa đi Thừa mệnh (không tìm được nghĩa của từ này, nhưng theo ta hiểu nó là tên nơi huấn luyện cung nữ) hảo hảo dạy dỗ lại một phen mới được.”

Thiểm Ly Du nghe vậy không không hề kinh hoảng, nếu là nam nhân này thật sự muốn làm gì Thanh Nguyệt, sợ rằng Thanh Nguyệt đã sớm tiêu thất khỏi nơi này, vì vậy chỉ thản nhiên nói: “Bệ hạ đừng khó xử người bên cạnh Ly Du.”

“Nếu người ngoan ngoãn nghe lời, trẫm tự nhiên sẽ không khó xử nàng.” Nói khỏi miệng, còn mang chút bất đắc dĩ cùng nghiêng rằng nghiêng lợi. Ngay Dạ Quân Hi cũng cảm thấy kì quái, vật nhỏ có âm mưu mờ ám ngồi trong lòng này năm lần bảy lượt “kháng chỉ bất tuân”, liên tục khiêu khích quyền uy của hắn, hắn lại chưa bao giờ nghĩ phải nghiêm phạt y, mà chỉ muốn đem y đặt dưới thân hung hăng chiếm lấy, hảo hảo dạy dỗ một phen.

Thiểm Ly Du nghe vậy đang định đáp lại gì đó, thì bỗng nhiên thân thể bay lên không, là do nam nhân bế ngang lên, thanh âm trầm thấp êm tai mang theo chút nhiệt khí tà ác nói: “Nếu không chịu ngoan ngoãn chuẩn bị, vậy liền hậu hạ trẫm tắm rửa đi.....”

Thiểm Ly Du cả kinh, còn chưa kịp phản đối, liền bị ôm đến dục thất (phòng tắm) đầy nhiệt khí phía sau tắm điện. Thiểm Ly Du lập tức hiểu được, nhất định là Tô Thụy..... Chẳng trách vừa rồi khi thấy y đi thẳng vào tắm điện nàng cũng không mở miệng khuyên can, nguyên lai đã chuẩn bị hết mọi thứ từ lâu! Thiểm Ly Du nhìn không được hơi hơi nghiêng rằng, trong lòng âm thầm mắng cho trảo nha (tay sai) của Dạ Quân Hi một trận. (Bạn Tô Thụy, tớ bị thích bạn rồi đấy :>)

Uyển Anh điện mặc dù hoa lệ, nhưng tất nhiên không thể so với Thương Kinh cung của Dạ Quân Hi. Nói là dục thất, kỳ thực cũng chỉ là một dục trì nhỏ vuông vắn rộng chừng một trượng. Trong trì đổ đầy nước nóng, rải đủ loại cánh hoa, tản ra hương khí thoang thoảng.

Đối mặt với hình ảnh kiều diễm như thế, ánh mắt của nam nhân hiện lên một tia u ám. Thiểm Ly Du cũng cả kinh, trước khi định thần lại y đã đề khí vận công đẩy ra Dạ Quân Hi, nháy mắt nhảy tới một góc của dục thất.

Cánh tay đột nhiên nhẹ đi, Dạ Quân Hi nhìn người trốn vào góc phòng kia, chỉ hơi nhíu mày cũng không nói gì, hắn quay sang bắt đầu cởi y phục của mình.

“Sao còn không lại đây hầu hạ?” Nam nhân trút bỏ hết quần áo nghiêng người dựa vào bên cạnh trì, mái tóc đen tản ra trên mặt nước nhẹ nhàng vỗ về các cánh hoa, vẽ thành một bức tranh vô cùng diễm lệ. Mắt phượng vì hơi nước mờ lung mà nhiễm lên vài tia phong tình hoặc nhân, nhìn về phía thiếu niên y phục chỉnh tề đang cau mày lại kia, ngoắc ngoắc tay.

Tuy rằng bên ngoài đã là mùa đông giá rét, không lâu nữa có thể sẽ có tuyết rơi. Nhưng tại không gian nhỏ hẹp trần ngập nước nóng này, bộ y sam nặng nề phiền phức trên người lại khiến y toát mồ hôi, dính ở trên da vô cùng khó chịu. Mà nghe Dạ Quân Hi nói như vậy, Thiểm Ly Du lại càng sùng sốt. Kiếp trước kiếp sau tổng cộng hơn bốn mươi năm, y cũng chưa từng làm chuyện như vậy a! Hôm nay lại muốn y hầu hạ tên Dạ Quân Hi chết tiệt này tắm rửa?!

“Không biết?” Nam nhân trong ao híp mắt nhìn lại, tia sáng như muốn ăn thịt người trong mắt Dạ Quân Hi khiến Thiểm Ly Du khẽ run lên. Chỉ nghe nam nhân lại nói: “Lấy bố khăn, sát bối (kỳ lưng) cho trẫm cũng được.”

Thiểm Ly Du nghe vậy cắn cắn môi, trong lòng vạn phần không muốn, đôi mắt hắc diệu thạch tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm về phía nam nhân muốn trêu đùa chính mình kia, lại nghe thanh âm đáng ghét nói như uy hiếp: “Chẳng lẽ muốn trẫm tới hầu hạ người?” Nói xong liền thực sự đứng dậy, làm bộ như muốn kéo y vào trong nước.

Thiểm Ly Du nhìn không được nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng không thể không đi lấy khối bố khăn, đến gần nam nhân trong trì.

Thường ngày đều dấu dưới lớp y phục, Dạ Quân Hi lúc này là lộ ra nửa thân trần trên mặt nước, khiến

Thiếu Ly Du nhìn được rõ ràng. Vẫn cho rằng Dạ Quân Hi thân hình cao to, không quá cường tráng, màu da cũng trắng hơn những nam nhân khác, là màu mật ong xinh đẹp. Nhưng khi trút bỏ y phục y mới biết, cơ thể dưới bàn tay mình dù không nổi lên cơ bắp, nhưng mọi nơi đều vừa đúng, thon gầy tinh tráng, mọi nơi đều ẩn chứa lực lượng vô tận. Không chỉ có tấm lưng dày rộng, phần ***g ngực từ xương quai xanh cho tới thắt lưng, đều hiện ra đường cong hoàn mỹ....

Thiếu Ly Du sát bối, xoa xoa, dần dần có chút thất thần.

Làn da dưới bàn tay không như tên quốc vương mà y từng thấy, tái nhợt, nhũn nhão, khiến kẻ khác buồn nôn, trái lại khỏe mạnh rắn chắc, khiến người ta hâm mộ....

Này chính là Lam Vũ đế quân Dạ Quân Hi mà nữ tử khắp thiên hạ xu chi nhược vị a.....Thiếu Ly Du có chút hoang mang, không hề phát hiện nam nhân mà y đang suy nghĩ cũng đang mang theo vẻ mặt trên gheo nhìn y hồi lâu.

Dạ Quân Hi nhìn dáng dấp thất thần của thiếu niên, ban đầu chỉ cảm thấy buồn cười. Nhưng dần dần, hạ phúc (bụng dưới) bắt đầu dấy lên dục hỏa. Ngón tay có chút vô lực của Thiếu Ly Du cách bỏ khăn chạy qua trên lưng, từng tia nhiệt khí xuất hiện ở những nơi y chạm vào, hội tụ lại, tại nơi tượng trưng cho dục vọng. Nếu không biết Thiếu Ly Du từng chịu quá chút sự, đến nay còn bị ác mộng quẩn lầy, hẳn thực sự phải hoài nghi, rằng đối phương là cố ý dẫn dụ hắn.

Hỏa diễm dấy lên ở hạ phúc càng cháy càng mạnh, lúc này Thiếu Ly Du lại khom người tới gần Dạ Quân Hi, vươn tay xoa nơi gần thắt lưng hắn, ngay cả vô tình làm ướt tay áo cũng không phát hiện. Nhưng y không phát hiện, còn Dạ Quân Hi cũng đã thấy được.

Thiếu Ly Du chỉ nghe thanh âm càng lúc càng trầm thấp của nam nhân nói: “Tay áo cũng đã ướt, còn không xuống tắm rửa cùng tắm?” Lời nói còn chưa dứt, không đợi Thiếu Ly Du hiểu được những lời kia có ý tứ gì, thân thể đã mất đi trọng tâm, nghiêng người đi, lập tức ngã vào trong dục trì!

Y phục bỗng nhiên ướt đầm cùng những giọt nước mà sợi tóc nhỏ trên mặt khiến Thiếu Ly Du phục hồi tinh thần lại, nhìn người khởi xướng, có chút không thể tin.....Nam nhân thân là Lam Vũ đế quân này, cư nhiên như hài tử nô nghịch, kéo y vào trong trì?!

Thiếu Ly Du trừng to hai mắt nhìn Dạ Quân Hi, nhưng chỉ khiến người nọ cười to một trận: “Nếu ướt hết rồi, thì cởi ra đi.” Nói xong liền vươn tay đem thiếu niên giam vào trong ngực, thô bạo xé rách y phục trên người thiếu niên.....

36. Chương 36

Thiếu Ly Du còn đang ngơ ngác chưa phục hồi tinh thần lại, y phục trên người từng lớp từng lớp đã bị xé ra, ném xuống bên ao không chút thương tiếc.

Y sam ướt đầm trở nên trong suốt, kẻ sát thân thể gầy yếu, bao lấy đường cong chưa thành thực của thiếu niên, cách tầng vải vóc hầu như không có tác dụng gì hai điểm hồng anh trước ngực đột nhiên đứng thẳng, cùng với sự mê vờng và kinh hoàng trong đôi mắt tựa như hắc diệu thạch xinh đẹp vô song kia khiến kẻ khác nảy lên dục vọng muốn đưa y thôn cật nhập phúc (nuốt trọn vào bụng).

Dạ Quân Hi thu lại tiểu ý tà từ ở khóe môi, trong mắt tràn đầy mong muốn muốn đưa người trong lòng này tề toái triệt để.

“Dừng tay!” Rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, Thiếu Ly Du bỗng nhiên phát hiện trên người chính mình chỉ còn lại trung y (áo trong) và tiết khố, vươn tay chặn lại cánh tay muốn xé mở bộ y phục cuối cùng trên người mình. Muốn ngẩng đầu lên cắn tức nhìn Dạ Quân Hi, lại bị tia sáng thể tại tất đắc (nhất định phải chiếm được) trong mắt đối phương làm cho kinh sợ, trong lòng trầm xuống, theo bản năng muốn thoát đi – nam nhân này quá nguy hiểm, mà y tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Sớm đã đoán trước được cử động của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi dễ dàng từ phía sau, đem thiếu niên giam chặt vào trong lòng ngực.

Thân thể nóng bỏng vừa kề sát vào, xúc cảm kinh người ở nơi nào đó khiến Thiển Ly Du nhả chặt mày lại, vừa định đề khí vận công, vành tai non nớt mẫn cảm đã bị nam nhân phía sau ngậm lấy. Toàn thân Thiển Ly Du run lên, ngay cả hai chân cũng lập tức nhũn ra, chỉ có thể vô lực giãy dụa, lạnh lùng nói: “Buông! Đường đường Lam Vũ đế quân bệ hạ chẳng lẽ lại muốn bá vương ngạnh thượng cung (ý gần giống như cường gian) sao?”

Dạ Quân Hi nghe vậy cũng không cảm thấy vô lễ, chỉ nhủ mày, một tay ôm lấy thắt lưng nhỏ bé của thiếu niên, một tay không có hảo ý vuốt ve nơi mẫn cảm trước ngực khiến thiếu niên càng run rẩy mạnh hơn. Thanh âm vốn trầm thấp dễ nghe cũng đã trở nên khàn khàn: “Trẫm đã nói từ lâu, ngươi là Thượng quân mà trẫm thân phong, liền nên chuẩn bị tinh thần hầu hạ cho tốt. Hay là ngươi nghĩ rằng phản kháng như vậy sẽ hữu dụng?” Nói xong một tay vươn xuống, trong sự kinh ngạc của Thiển Ly Du, chạm tới nơi bí ẩn nhất trên thân thể y.

“Không.....” Lời cự tuyệt như nỉ non, ký ức chôn sâu trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch, trong đôi mắt hắc diệu thạch tràn đầy khuất nhục cùng chống cự, nhưng vô luận y giãy dụa thế nào, vẫn không thể nhúc nhích mấy may trong lớp xiềng xích không kẽ hở của Dạ Quân Hi.

Sự khó chịu của người trong lòng, Dạ Quân Hi không phải là không phát giác. Một tia đau lòng khó phát hiện dần dần tràn ngập trái tim, nhưng hơn thế nữa chính là sự tức giận – tức giận vì người này dám đánh đồng hắn với những kẻ đã từng làm nhục y!

Cố gắng quay mặt thiếu niên lại, ép buộc đôi mắt tuyệt thế kia nhìn vào chính mình, Dạ Quân Hi trầm giọng nói: “Nhìn rõ ràng đi Du Nhi, hiện tại ngươi đang ôm người là trẫm, không phải ai khác!”

Thanh âm xẹt qua bên tai khiến Thiển Ly Du đình chỉ giãy dụa, nhưng khi đôi mắt phượng độc nhất vô nhị trên thế gian cùng dung nhan kinh thế kia ẩn nhập vào tầm mắt lại khiến y thoáng chần chờ do dự. Bất tri bất giác, cảm giác ghê tởm cũng tiêu tán rất nhiều. Hơi thở nóng bỏng khắc ở trên môi mang theo khí tức Thanh Mộc đàn hương quen thuộc, cư nhiên làm y tỉnh táo lại, chỉ là trong đôi mắt hắc diệu thạch vẫn tràn đầy chống cự như trước.

Dạ Quân Hi cắn răng, nhất thời không biết mình có nên tiếp tục hay không. Nếu thực sự làm tới cuối cùng, người này có lẽ sẽ hận hắn đi.....Nhưng sầu lo như vậy cũng chỉ trong nháy mắt, mắt phượng bỗng dừng trầm xuống. Hắn muốn làm người này quên đi sự khuất nhục trong quá khứ, muốn để lại dấu vết chỉ thuộc về hắn trên người y.

Nhưng thiên bất toại nhân nguyện. Ngay khi Dạ Quân Hi chuẩn bị động thủ kéo ra bộ y phục cuối cùng trên người Thiển Ly Du, ngoài điện đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của thị nữ cùng với thanh âm binh khí va chạm vào nhau.

“Chết tiệt!” Dạ Quân Hi nhin không được chữ thềm một tiếng, dục vọng trong mắt phượng lập tức biến mất thay vào đó chính là sát ý đỏ rực. Mặc kệ người tới là ai, dám tới quấy rối vào lúc này, đều chỉ có đường chết!

Ôm Thiển Ly Du nhảy lên khỏi ao, thuận tay kéo lấy dục bào ở một bên che lại thân thể hai người, ôm chặt người trong lòng đi ra khỏi dục thất. Đã sớm chờ ở bên ngoài, Tô Thụy tựa như không nghe được sự ồn ào náo động ngoài điện, nhìn thấy hai người đi ra liền dâng lên hai bộ thủy bào (áo ngủ), nói: “Khởi bẩm bệ hạ, ước chừng hơn mười người tới, thủ vệ ở ngoài điện đang triển đấu cùng bọn chúng.”

Dạ Quân Hi nheo lại mắt phượng đầy nguy hiểm, thanh âm trầm thấp nói ra mỗi chữ mỗi câu đều tê buốt như băng tuyết ngàn năm: “Một người cũng không để lại.” Mệnh lệnh được ban ra sau, trong điện lập tức thiếu đi khí tức của mấy người, ngay cả Tô Thụy cũng gật đầu lên tiếng “Tuân chỉ” xong liền rảo bước ly khai.

Đột nhiên rời khỏi dục thất ấm áp, toàn thân Thiển Ly Du vốn ướt đẫm, y rùng mình một cái, rồi lại âm thầm thở phào một hơi.

Nhưng cử động nhỏ bé này không tránh được ánh mắt của Dạ Quân Hi, chỉ thấy nam nhân bên cạnh tựa

tiểu phi tiểu nhìn y một cái, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng trăm sẽ vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà buông tha người.” Nhưng tuy rằng nói năng hung ác như vậy, nam nhân lại vẫn vận công hong khô hơi nước còn sót lại trên người thiếu niên.

Thiếu Ly Du cảm nhận được hơi ấm dần dần tràn ra, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ngũ vị tạp phần, che đi một tia sáng khó hiểu trong mắt, nét mặt vẫn đạm nhiên như trước.

Ngay khi hai người trong điện im lặng không nói chăm chú nghe tiếng triền đầu ngoài điện, bỗng nhiên một tiếng nổ vang lên, một luồng hàn khí xen lẫn với sát ý băng lãnh phả về phía hai người.

“Bệ hạ cẩn thận!”

“Chủ tử!”

Những tiếng thét chói tai liên tục khiến Dạ Quân Hi nhíu mày, trầm tĩnh nhìn ba bốn tên hắc y nhân phá cửa sổ xông vào, trên tay còn cầm thanh đao ba thước đang lao thẳng về phía hắn kia.

“Muốn chết!” Hừ lạnh một tiếng, Dạ Quân Hi vươn tay lên. Không ai thấy rõ động tác của hắn, nhưng những thanh đao sắc bén trong tay mấy tên hắc y nhân đã mềm nhũn như diện điều (mì sợi) quện lại cùng một chỗ, mà đám hắc y nhân kia cũng bị nội lực thâm hậu của Dạ Quân Hi hất văng ra xa hơn một trượng.

Thiếu Ly Du nằm trong lòng hắn cũng nhận không được âm thầm kinh hãi, trong đôi mắt hắc diệu thạch nhanh chóng hiện lên một tia lo lắng.

Nhưng không đợi ảnh vệ đem mấy tên hắc y nhân mất đi vũ khí kia bắt lại, không biết mấy người này lại sử dụng dị thuật gì, thân hình quỷ dị lập tức tiêu thất tại chỗ. Nhưng hắc y nhân còn lại thấy thế cũng không rút lui, mà đồng loạt tiến công về phía Dạ Quân Hi cùng Thiếu Ly Du đang được mọi người vây quanh bảo hộ.

Dần dần, Dạ Quân Hi nhìn hắc y nhân triền đầu với ảnh vệ, mắt phượng thâm thúy hiện lên một tia u ám – võ công của nhóm thích khách này hoàn toàn bất đồng với hai nhóm trước, hơn nữa còn cao gấp đôi. Mà theo hiểu biết của hắn, võ công quỷ dị như vậy, không thuộc về bất luận loại công phu nào trên địa lục bây giờ.

Qua hơn nửa nén hương, tranh đấu vẫn không kết thúc. Càng ngày càng thêm nhiều thị vệ và ảnh vệ gia nhập chiến cuộc, ngay cả Lâm Hứa cũng đã tới Uyển Anh điện từ bao giờ, nhưng mười hắc y nhân còn lại này vẫn nhất quyết tấn công về phía Dạ Quân Hi cùng Thiếu Ly Du. Trong tình huống nhân số song phương chênh lệch như thế thì phần thắng cũng đang dần nghiêng về một bên.

Ngay khi càng nhiều hắc y nhân hoặc bị thương hoặc mất vũ khí rồi tiêu thất tại chỗ, chỉ còn một gã nhìn như thủ lĩnh đám hắc y nhân, hàn quang lóe lên trong mắt hắn, hắn vươn tay ném ra mấy miếng phi tiêu tỏa ra tia sáng màu xanh đầy quỷ dị về phía Dạ Quân Hi. Động tác của hắc y nhân kia cực nhanh, hơn nữa ám khí ném ra có góc độ cực kỳ xảo diệu, hai tên thị vệ che ở đằng trước lập tức ngã xuống, những người còn lại lập tức trở nên cảnh giác, đều hô: “Hộ giá!” “Bệ hạ cẩn thận!”

Ngay khi đám phi tiêu đầu tiên bắn chết hai thị vệ, khi mọi người còn chưa phản ứng lại, hắc y nhân kia lần thứ hai xuất thủ, mà lần này lại là mấy trăm ngàn châm mảnh như ngư mao (lông trâu), tựa như mưa lớn trút xuống phía mọi người!

Trong nháy mắt, con người Dạ Quân Hi co lại, cánh tay ôm thắt lưng Thiếu Ly Du cũng xiết chặt một cách vô thức, tay kia kéo xuống thụ bào trên người, chặn lại đám ngàn châm đang lao tới. Cùng lúc đó, hắc y nhân kia cũng nhận cơ hội này tiêu thất.

Tiếng gió rít bên tai, Thiếu Ly Du nhíu chặt mày, từ cánh tay ghì chặt như xiềng xích bên hông có thể cảm nhận được, nam nhân này đã hoàn toàn bị chọc giận. Thiếu Ly Du buông xuống mí mắt, âm thầm thở dài trong lòng.

Đợi cho tất cả bình tĩnh trở lại, hơn mười tên hắc y nhân toàn bộ chạy trốn, mà thủ vệ Uyển Anh điện có một nửa đã bị trúng ám khí, nằm trên mặt đất, rên rỉ không ngừng.

“Bệ hạ, vì thần cứu giá chậm trễ, thỉnh bệ hạ trách phạt!” Lâm Hứa vừa thấy thần sắc không có chút cảm xúc của Dạ Quân Hi liền minh bạch, lần này, để quân bệ hạ là thật sự sinh giận, tức khắc quỳ xuống thỉnh

tội, kể cả Tô Thụy cùng đám ảnh vệ còn lại đều quỳ hết xuống mặt đất.

“Chủ tử, chủ tử!” Thanh Nguyệt không có võ công, mới vừa rồi nàng được thị vệ bảo hộ không thể nào tiếp cận chữ tử đang bị vây ở chính giữa nguy hiểm, lúc này sắc mặt nàng đã tái nhợt từ lâu, không thể tiếp tục duy trì sự trầm ổn thường ngày, không bận tâm sự tồn tại của Dạ Quân Hi, nàng lập tức nhào tới trước người Thiển Ly Du, kiểm tra trên dưới, “Chủ tử, ngài không có việc gì đi.....A!”

Tiếng hét chói tai của Thanh Nguyệt khiến Dạ Quân Hi cúi đầu, nhưng chỉ liếc mắt nhìn qua, liền cảm thấy trái tim tựa như đã ngừng đập!

Không biết thiếu niên trong lòng bị ám khí thương tích từ bao giờ, tại sườn ngoài cánh tay, một cây ngân châm đâm sâu vào trong da thịt, mà xung quanh đó, làn da vốn trắng nõn đã dần dần biến thành màu xanh quỷ dị, đó là.....triệu chứng trúng độc!

“Quay về Thương Kinh cung, truyền ngự y!” Sợ rằng ngay cả Dạ Quân Hi cũng không nhận thấy được, câu nói này của hắn mang theo sự run rẩy hầu như khó có thể nhận ra. Khi nhìn thấy ngân châm kia con người Dạ Quân Hi liền co rút lại, mà khi thấy được màu xanh ở xung quanh thì trong mắt phượng lập tức tỏa ra sự tức giận ngập trời.

Uyển Anh điện đã không thể ở lại, Dạ Quân Hi bế lấy thiếu niên bước nhanh về phía Thương Kinh cung. Đi theo phía sau có Lâm Hứa, Tô Thụy cùng mấy người khác, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, nhưng vẫn phân phó thủ hạ các loại công việc rất rành mạch.

Bị Dạ Quân Hi ôm vào trong ngực Thiển Ly Du cảm thấy có chút choáng váng, có lẽ là do trúng độc, nhưng ý thức lại vẫn thanh tỉnh như trước.

Thanh Sương và Minh, tựa hồ hơi quá phận....Không biết trên ngân châm kia có loại độc gì.....

Đột nhiên Thiển Ly Du nhìn thấy vẻ mặt lo lắng chưa bao giờ có của người đang ôm lấy chính mình, y cảm thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập hơn một chút, nơi nào đó trong đáy lòng, tựa hồ có thứ gì đang muốn trồi lên khỏi mặt đất.

Nhưng giờ khắc này, Thiển Ly Du không có tâm lực đi quan tâm tâm tình đang chôn sâu kia, đầu óc có chút hỗn độn cố gắng suy nghĩ, nếu để nam nhân này biết y cố ý vươn tay đi đón ngân châm, không biết sẽ có hậu quả gì.....

37. Chương 37

Khi để quân bộ hạ ôm Ly Du Thượng quân bị đám thích khách tấn công Uyển Anh điện gây thương tích vội vàng vàng quay về Thương Kinh cung, thì cùng lúc đó toàn bộ hậu cung cũng nghe được tin tức này, mọi cung các đều âm thầm xôn xao. Người thông minh thì thầm than để quân đã sủng ái thiếu niên có dung mạo bình thường kia đến mức vậy, quyết định sau này sẽ tránh né y ba phần, mà kẻ không thông minh chỉ đành oán giận nguyên rủa cho Thiển Ly Du phúc thiển mệnh bạc, không chịu nổi sự ân sủng của đế quân.

Trong Thái y viện, không chỉ có ngự y trực đêm bị nội thị truyền triệu dẫn tới Thương Kinh cung, mà ngay cả đang nằm trên giường mộng đẹp cũng đều bị gọi dậy, còn đang mơ màng đã bị hai thị vệ đứng hai bên nắm lấy cánh tay nửa kéo nửa ôm chạy tới Thương Kinh cung.

Tình hình nguy cấp và quy mô như vậy khiến một đám ngự y còn tưởng là đế quân bộ hạ bị ám sát mà trọng thương, nhưng khi đi tới Thương Kinh cung, tiến vào tầm điện vội vã hành lễ xong lại phát hiện đế quân bộ hạ còn hảo hảo ngồi bên long sàng, ngoại trừ sắc mặt đáng sợ như giông bão sắp đến, nhìn không ra bị tổn thương gì.

Mấy ngự y đáng thương dụi dụi mắt nhìn về một bên, rốt cuộc phát hiện ra trên long sàng nằm một thiếu niên dung mạo không mấy xuất sắc, nhắm chặt mắt, sắc mặt trắng bệch. Có người nhận ra thân phận của

thiếu niên kia, lập tức hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vã nói với đám đồng liêu: “Chư vị nhanh xem mạch cho Ly Du thượng quân!”

Trong lúc mơ màng, tay bị kéo ra khỏi cảm bị ảm áp, đầu ngón tay già nua thô ráp đặt lên mạch môn của y. Thiếu Ly Du hơi hơi mở mắt ra, liền thấy ngự y trước mắt chính là vị ngự y bị Dạ Quân Hi triệu tới trị liệu nội thương cho mình. Đầu óc thanh tỉnh lại một chút, ánh mắt xẹt qua, liền thấy trước giường đứng năm sáu lão giả mặc triều phục của ngự y, mà xa hơn một chút còn quỳ mấy người. Nam nhân vừa rồi còn muốn cường ngạnh xâm phạm y lúc này đang âm trầm hết mặt mày ngồi ở sàng vĩ (cuối giường), đôi mắt phượng thâm thúy không hề nháy mắt nhìn chằm chằm y, ánh mắt đó chăm chú tới mức khiến y hít thở không thông.

Có lẽ là vì độc trên ngân châm, Thiếu Ly Du cảm thấy toàn thân vô lực, mệt mỏi vô cùng, ngay cả khí lực để mở to hai mắt cũng không có. Vì vậy liền nhắm mắt lại, lần thứ hai mở ra, trước người đã thay đổi ngự y bắt mạch, mà sắc mặt Dạ Quân Hi cũng càng ngày càng khó coi.

Nam nhân này đã triệu toàn bộ ngự y trong Thái y viện tới đây sao..... Trong một mảnh hỗn độn, Thiếu Ly Du mơ màng nghĩ. Nếu không phải không có khí lực, lúc này y đã nhủ chặt lông mày – không biết trên ngân châm có độc gì, người mà Thanh Sương và Minh phái đến, chẳng lẽ muốn giết y sao..... Hơn nữa bộ dáng bình tĩnh của Dạ Quân Hi thật đúng là khiến lòng người run sợ. Ánh mắt nhìn chằm chằm y kia, giống như muốn nuốt sống chính mình.....

“Sao rồi? Trên ngân châm là độc gì?” Thay đổi bốn năm ngự y bắt mạch, Dạ Quân Hi rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa. Thiếu niên mới vừa rồi còn rất ngoan cố phản kháng hần bây giờ lại im lặng nằm ở trên giường, ngay cả đôi mắt phát ra tia sáng rực rỡ như hắc diệu thạch kia tựa hồ cũng không có khí lực để mở ra, mà mấy lão bắt tử ngày thường hết ăn lại nằm này ngay cả trên ngân châm có độc được gì cũng không tra được sao?!

Đám ngự y nghe vậy đều rung mình lên, ánh mắt nhìn nhau trao đổi trong chốc lát. Rốt cuộc người đứng đầu thái y viện ngành trừ đầu bòi (bắt chấp sợ hãi) đứng ra, run giọng nói: “Hồi bẩm bệ hạ, chúng thần nhất trí cho rằng, Thượng quân là trúng độc “Dịch tư” của Triều quốc.”

“Dịch tư?!” Dạ Quân Hi nghe vậy cũng kinh sợ, hần tất nhiên đã từng nghe nói đến loại độc “Dịch tư” trong truyền thuyết này.

Dịch tư chính là bí dược của Triều quốc. Nghe nói người trúng Dịch tư, đầu tiên sẽ gặp ác mộng không ngừng, sau đó sẽ chìm vào ảo giác, cuối cùng sẽ chết do cơn ác mộng người đó e ngại nhất quán quanh, đây là một loại trí huyền tề (thuốc gây ảo giác) khá hiếm thấy, giết người bằng cách vô hình.

Nguyên liệu chế tạo Dịch tư là một loại thảo dược trân quý mang tên “Dịch tư thảo”, chỉ sinh trưởng trong sơn cốc ở Triều quốc, vả lại số lượng vô cùng thưa thớt, cực kỳ hiếm thấy. Trong thân cây Dịch tư thảo cũng không có độc, thậm chí nếu ăn còn có công hiệu cường thân kiện thể. Nhưng nếu thêm vào một vài loại thảo dược khác, trải qua phối chế với tỉ lệ nhất định, liền biến thành kịch độc “Dịch tư”. Hiện nay người có thể luyện chế ra Dịch tư, chỉ có được sư trực thuộc hoàng thất Triều quốc.

Trong mắt phượng hiện lên một tia sát ý thị huyết. Triều quốc..... Chẳng lẽ muốn liên hợp Hoàn quốc thôn tính Diệu quốc, đồng thời còn định giống như Đồng quốc phản chiến Lam Vũ sao?!

Nhưng lúc này vô luận Triều quốc muốn là gì đều không phải chuyện đáng quan tâm nhất. Mà quan trọng là, nếu không thể giải độc cho người trước mắt này, như vậy sợ rằng cơn ác mộng mà y từng trải qua sẽ khiến y kết liễu chính mình trước khi độc phát thân vong (bị chất độc giết chết).

Nghĩ như vậy, trong lòng Dạ Quân Hi lại đột nhiên đau nhức.

“Có giải được không?” Vươn tay mơn trớn gương mặt tái nhợt của thiếu niên, Dạ Quân Hi nén lại đau lòng hỏi, hần đưa tay vươn vào trong chăn, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo vô lực đặt tại bên người của thiếu niên.

Cuộc đời này lần đầu tiên thống hận chính mình, cho tới bây giờ Dạ Quân Hi chưa từng nghĩ tới có ngày chính mình sẽ có ý niệm như vậy trong đầu. Tầm quan trọng của vật nhỏ có âm mưu mờ ám này đối với hần không cần nói cũng biết.

“Hồi bẩm bệ hạ, Dịch tư tuy rằng hiểm thấy, nhưng giải được cũng khá đơn giản, nếu có thể có được nguyên liệu Dịch tư thảo, sắc thành được thủy liên có thể giải độc. Nhưng Dịch tư thảo chỉ có ở Triều quốc, cho dù bây giờ phái người đi tìm, chỉ sợ Thượng quân không đợi được tới ngày tìm về.....”

Lời nói của ngự y kia còn chưa dứt, liền nghe thấy một tiếng nổ vang, giàn hoa bằng gỗ tử đàn ở bên cạnh lập tức vỡ nát: “Ý ngươi là ngươi bắt lặc?!” Trong mắt phượng hiện lên tức giận khiến ngự y kia liên tục lùi lại phía sau, ngã ngồi trên mặt đất, liền thanh hô “Bệ hạ tha mạng”, mà Dạ Quân Hi lúc này đã tiến gần đến danh giới bạo phát.

May mà Lâm Hứa đứng bên bỗng nhiên đứng ra nói: “Bệ hạ chớ vội, quan tâm sẽ loạn. Không biết bệ hạ còn nhớ hai năm trước trong những thứ Triều quốc tiến cống có năm gốc Dịch tư thảo? Thứ đó đến nay vẫn cất kỹ trong kho phòng (nhà kho), chưa từng sử dụng.”

Tâm phúc nói vậy khiến Dạ Quân Hi lập tức tỉnh táo lại, chỉ có bàn tay nắm tay thiếu niên dưới cằm bị run run mới có thể nhìn ra sự kích động không lời nào diễn tả được của nam nhân đường đường là Lam Vũ đế quân này: “Nhanh, toàn bộ mang tới, lập tức giải độc cho Du Nhi!”

Một đám ngự y nơm nớp lo sợ hành lễ lui ra, chỉ để lại hai người ở Kinh Thương cung để quan sát tình trạng của Thiển Ly Du. Lâm Hứa đứng bên thấy đế quân tâm vô bàng vụ (tập trung) canh giữ bên giường, không khỏi buông xuống mi mắt, trong lòng chỉ cảm thấy có chút khó có thể tin, rồi lại có một tia vui sướng. Phân phó Tô Thụy đứng cạnh vài câu, liền vội vã rời khỏi Thương Kinh cung. Dù sao đêm nay, sợ rằng trong hậu cung không ít người không thể bình yên đi vào giấc ngủ. Hắn là tâm phúc của đế quân bệ hạ, còn rất nhiều chuyện phải làm.

Một đường theo từ Uyển Anh điện đến Thương Kinh cung, Thanh Nguyệt tuy rằng đã đỏ hồng vành mắt, hai bên má còn vương mấy giọt nước mắt, nhưng từ khi bước vào tấm cung nàng vẫn ngoan ngoãn đứng ở một bên, không hề tiến tới quấy rối, chỉ dùng ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn về phía Lam Vũ đế quân mà ngày thường nhìn qua nàng đã thấy đáng ghét, nhìn hắn lộ ra vẻ mặt lo lắng đau lòng vì chủ tử thụ thương trúng độc.

Cho dù vô cùng chán ghét nam nhân kia, nàng cũng hiểu được thần sắc đó không phải giả vờ.

Mà trên long sàng, khi thiếu niên đang được mọi người vô cùng lo lắng kia nghe được hai chữ “Dịch tư” liền cảm thấy yên lòng. Trúng Dịch tư tuy rằng phải chịu chút đau khổ, nhưng ngày trước khi y dò xét Lam Vũ đế cung liền biết trong kho phòng của Lam Vũ có Dịch tư thảo có thể giải độc. Hơn nữa nếu không được, Minh cũng có thể giải độc này cho y.

Rồi khi nghe Dạ Quân Hi sai người lấy Dịch tư thảo trong kho phòng giải độc cho mình, không phải lo lắng cho tình cảnh của mình nữa, Thiển Ly Du càng cảm thấy buồn ngủ, dần dần y mặc cho ý thức chìm vào bóng tối.

Trước khi hoàn toàn nhắm lại hai tròng mắt, thì trước mắt lại xẹt qua một tia sáng, Thiển Ly Du thấy được trong ánh mắt không hề xa lạ đang khắc tại trên người y kia có một loại tình tự không biết tên, không hiểu sao nó lại khiến y lo sợ bất an.....

Nhìn Thiển Ly Du mê man đi, Dạ Quân Hi khẽ thở dài trong lòng, đôi mắt phượng từ trước đến nay vốn thâm thúy tà tứ lúc này đây lại tràn đầy rồi ren cùng phức tạp. Biết rõ người này tới hoàng cung Lam Vũ là có tâm tư khác, mấy lần dò xét đế cung, mục đích bất minh (không rõ). Mà hắn thân là Lam Vũ đế quân, lại sinh ra tình cảm khác thường với vật nhỏ sớm nên xử trí sạch sẽ này, thậm chí còn mặc cho một tia tình cảm vốn không nên xuất hiện trong lòng đế vương kia tùy ý mở rộng, cho tới tận khi mọi chuyện không thể văn hồi.

“Rốt cuộc trăm nên làm gì ngươi bây giờ.....” Dạ Quân Hi vươn tay, phát ra mấy lọn tóc trên trán Thiển Ly Du, cúi người khẽ hôn lên đôi môi hơi nhếch, cong lên khóe miệng, lại lộ ra một nụ cười khổ hiểm gặp – để tránh né trăm, ngay cả thụ thương trúng độc cũng không thêm quan tâm sao? Chờ giải độc xong, xem trăm trừng phạt ngươi thế nào.....

38. Chương 38

Lần thứ hai Thiển Ly Du mở mắt ra, trời cũng đã sáng. Ý thức còn mơ hồ không rõ, khiến y nhất thời không biết chính mình đang ở nơi nào. Toàn thân đau nhức mệt mỏi, giống như mỗi buổi sáng thức dậy khi còn bé, mới bắt đầu tập võ.

Ánh vào mắt không phải mạn trướng thanh sắc của Uyển Anh điện, mà là duy mạn (màn che) xích sắc (màu đỏ) u ám. Những sợi tơ bằng kim ngân cực mảnh thêu lên nền đỏ sậm hình ảnh ngũ trảo kim long cùng với những khối mây uốn lượn tượng trưng cho quyền khuynh thiên hạ, còn trên cấm bị cùng màu lại được tô điểm bằng những mảng màu mực thật lớn thể hiện giang sơn gấm vóc của Lam Vũ đế quốc. Trong không khí tràn ngập một loại điềm hương (mùi hương ngọt ngào) không biết tên cùng với khí tức Thanh Mộc đang hương không hề xa lạ.

Sự kiêu diễm trong dực trì, âm thanh binh khí va chạm, cuộc tranh đấu sát khí bừng bừng, cây ngân châm lóe ra ánh sáng màu xanh cùng với sự mệt mỏi vô lực mà nó mang tới.....Ký ức của đêm qua rồi cuộc dần dần hiện lên. Thiển Ly Du nhớ ra sau đó Dạ Quân Hi tựa hồ đã truyền toàn bộ ngự y trong thái y viện tới, còn sai người đem năm gốc Dịch tư thảo cất kỹ trong kho phòng ra giải độc cho y.....

Nhắm mắt lại, trong đầu Thiển Ly Du bỗng nhiên xẹt qua dung nhan khuynh thế của chủ nhân chiếc long sàng này, cùng với tình tự không thể hiểu rõ lóe lên trong đôi mắt phượng thâm thúy mà đêm qua trước khi mê man đi y đã nhìn thấy.

Kiếp trước kiếp này đã hơn bốn mươi năm, Thiển Ly Du tự nhận mình đã trải qua đủ loại thăng trầm của nhân thế. Thiện lương, tà ác, gian trá, âm mưu, tràn ngập dực niệm, thậm chí có cả không muốn tranh dành với thế gian..... Không có loại người nào, không có loại ánh mắt nào y chưa từng thấy. Nhưng duy chỉ có ánh mắt của Dạ Quân Hi đêm qua, y lại cảm thấy xa lạ không gì sánh được, chưa từng nhìn thấy – có vui vẻ, có sát ý sau khi trừng phạt xong, rồi lại tràn ngập thần sắc có thể coi là lo lắng và đau lòng, tựa như thất tình lục dực trong thế gian đều hội tụ vào đôi mắt phượng vốn bí hiểm nhìn không ra hỉ nộ kia, rồi ren, phứt tạp khiến người chịu đựng ánh mắt đó cảm thấy lo sợ bất an.

May mà, người nọ hình như không ở trong tầm cung, nhìn sắc trời bên ngoài, có lẽ là đang vào triều. Bằng không.....

Thiển Ly Du hơi nhũu mày, trong lòng cảm thấy chính mình đã nảy sinh e sợ đối với nam nhân là Lam Vũ đế quân kia không biết bao nhiêu lần, sợ phải thấy đôi mắt phượng làm y hoảng hốt không thôi kia. Thiển Ly Du nhin không được khe thở dài – cũng không biết là làm sao vậy.....

Im lặng nằm một lát, tâm tư phức tạp cũng dần dần trở nên rõ ràng. Thiển Ly Du thu liễm lại suy nghĩ, không muốn tiếp tục bận tâm về những chuyện liên quan tới nam nhân kia, y đem tình tự khó hiểu này chôn vào đáy lòng. Không vội vã gọi người tới, y thử đề khí vận công, rồi sung sướng phát hiện Dịch tư đã giải, thân thể cũng không tổn thương chút nào. Chỉ là còn chút dư độc (độc tố còn sót lại) chưa thanh (sạch), cho nên toàn thân mới vô lực như vậy.

Ngoài trướng truyền đến bước chân, Thiển Ly Du nghe ra đó à Thanh Nguyệt thiếp thân thị nữ của y. Sau một khắc, liền thấy vành mắt nàng đỏ hồng, nha đầu không biết đã khóc bao lâu này nhẹ nhàng kéo lên mạn trướng, ngay sau đó nhẹ giọng kinh hô: “Chủ tử, ngài tỉnh!”

Nàng kêu lên liền lập tức kinh động Tô Thụy đứng bên ngoài, nữ tử trầm ổn hơn Thanh Nguyệt không ít kia vội vã đưa tới ngự y đã canh giữ cả đêm ở Thương Kinh cung, kiểm tra cho Thiển Ly Du.

“Thật đáng mừng, Dịch tư thảo kia quả thật hữu dụng. Độc của Dịch tư trong cơ thể Thượng quân, đã giải được gần hết. Chỉ cần uống một thang nữa, liền có thể tranh trừ dư độc.”

Nghe ngự y nói như vậy, Thanh Nguyệt kích động gật đầu liên tục, nghẹn ngào nói: “Làm phiền ngự y.” Ngự y kia luôn miệng nói “không dám”, sau đó liền khom người rời khỏi tầm cung, có lẽ là đi sắc được.

“Chủ tử.....Ngài làm ta sợ muốn chết!” Thanh Nguyệt quy tọa (ngồi xổm) ở bên giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của Thiển Ly Du, có chút oán giận nói, “Từ khi tiến cung, ngài lúc thì thụ thương, lúc thì trúng độc.....Nếu ngài thực sự xảy ra chuyện gì, ta.....Ta.....” Nói đến đây liền không nói được nữa, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Từ khi Thiển Ly Du sinh ra liền làm bạn với thiếu niên mang danh chủ

tử nhưng thật ra lại là đệ đệ này, trong vài chục năm nhân sinh của Thanh Nguyệt ngoại trừ Thiển Ly Du nàng cũng chưa từng chăm sóc bất kỳ ai.

“Thanh Nguyệt đừng khóc, không phải là ta vẫn không có chuyện gì sao.....” Thiển Ly Du mỉm cười nói, chống tay gượng dậy. Tuy rằng đang khóc, Thanh Nguyệt thấy thế cũng nhanh tay nhanh mắt lấy một cái chấm đầu (gối đầu) lót vào sau lưng y, đỡ y ngồi dậy, trong miệng vẫn không quên oán giận, “Còn nói không có việc gì, ngài xem sắc mặt ngài.....Trắng như tờ giấy. Lần này, không biết cần bao lâu để điều dưỡng thân thể.....”

Thiển Ly Du còn chưa trả lời, Tô Thụy tiến ngự y xong, trở lại tấm cung nghe vậy liền mở miệng nhẹ giọng nói: “Thanh Nguyệt, người đừng oán giận Thượng quân nữa. Phải để hần hạo hạo nghỉ ngơi mới đúng.”

Thanh Nguyệt quả nhiên ngậm miệng lại, chỉ vươn tay kéo kéo góc chăn cho Thiển Ly Du. Có lẽ hành động đêm qua của Dạ Quân Hi khiến nàng có hảo cảm, cho nên đối với Tô Thụy – “nhanh vuốt của Dạ Quân Hi” này nàng cũng không cảm thấy chán ghét như trước.

“Thượng quân có lẽ cũng đói bụng. Lát nữa còn phải uống được, ngài uống trước chút cháo lót dạ. Nếu bệ hạ trở về thấy sắc mặt ngài còn tái nhợt như vậy, nhất định sẽ tức giận.” Tô Thụy vừa nói, vừa tự tay múc một chén cháo nhỏ từ trong bình gốm mà cung nga đứng sau nàng đang bưng, rồi đưa cho Thanh Nguyệt đang ngồi trước giường.

Thiển Ly Du cũng không chối từ, miệng nhỏ ăn cháo, nghe Tô Thụy nói tới hai chữ “bệ hạ”, liền vô thức nhú mày, lại nghe Tô Thụy tiếp tục nói, “Đêm qua thật sự cũng khiến bệ hạ sợ hãi. Trông coi ngài một đêm không ngủ, mới vừa rồi mới bắt đầu đi vào triều. Nếu không có Lâm đại nhân khuyên nhủ, có lẽ còn muốn miễn triều một hôm.”

Nghe được lời này, Thiển Ly Du cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Tính tình Dạ Quân Hi tuy rằng cuồng ngạo, ngang ngạnh, nhưng thân là đế vương cũng là một trong những minh quân được ca tụng nhất trong lịch sử Lam Vũ, hôm nay lại vì một tên Thượng quân không hề quan trọng mà suýt chút nữa miễn triều? Thiển Ly Du nhìn không được hơi nhú mày lại. Nam nhân kia, rốt cuộc đang mang tâm tư gì đối với y.....

Ăn xong bát cháo mà không hề cảm thấy mùi vị. Tô Thụy liền bưng lên một bát được thủy được nấu bằng Dịch tư thảo. Cũng không đắng chát như khi uống được chữa thương, được thủy lần này trong suốt, còn tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng. Nếu không tự mình trải qua, Thiển Ly Du cũng khó tin tưởng rằng, mùi vị ngọt ngào như thế lại có thể chế thành kịch độc hung ác tới như vậy.....

Nghĩ tới đây, Thiển Ly Du hơi nhú mày, trong lòng có chút cảm giác quái dị – tuy nói cũng không phải độc được không có thuốc giải, nhưng Thanh Sương và Minh không cần phải dùng tới loại độc nguy hiểm như vậy, huống chi Dịch tư là độc được của Triều quốc, như vậy, còn đáng đáng tới quốc gia khác.....Thiển Ly Du hồi tưởng lại thân thủ quỷ dị của đám hắc y nhân tối qua, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia âm trầm.

“Sắc mặt sao lại như thế, lại muốn tính toán ai sao?” Nam nhân bỗng nhiên xuất hiện trong tấm cung khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ. Tô Thụy cùng đám cung nga vội vàng hành lễ: “Tham kiến bệ hạ.”

Thiển Ly Du ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nam nhân mặc một bộ triều phục rất cầu kỳ, khỏe môi mang theo một nụ cười tà tử, đi thẳng về phía chính mình.

Không hiểu sao Thiển Ly Du có chút co quắp, theo bản năng muốn xê dịch vào trong, nhưng ánh mắt vẫn vô thức nhìn chăm chú vào người đang đến gần từng bước kia. Đợi cho tới khi Dạ Quân Hi đứng lại trước giường, Thiển Ly Du mới phát hiện, trong đôi mắt phương thâm thúy tuyệt đẹp kia có chút tơ máu, thần sắc tà tử không che lấp được sự tiêu tụy vì một đêm chưa ngủ.

Bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, cho tới tận khi ánh mắt sáng quắc của nam nhân kia khiến Thiển Ly Du đột nhiên cảm thấy tim đập gia tốc, phải quay đầu đi nơi khác, lúc này Dạ Quân Hi mới cười khẽ một tiếng, kéo lên áo choàng và vạt áo, ngồi xuống bên long sàng. Mà Tô Thụy đứng bên đã sớm kéo Thanh Nguyệt cùng một đám cung nhân ly khai tấm cung, lưu lại không gian cho hai vị chủ tử.

“Vì sao không nói lời nào? Thân thể đã khỏe chưa?” Nhú mày, nhìn Thiển Ly Du đột nhiên trầm mặc khác với trước kia, Dạ Quân Hi dường như đã thành thói quen, hần nắm lấy bàn tay thon dài của thiếu niên

ngắm nghía. Nhớ tới sự lạnh lẽo của bàn tay này vào đêm qua, mắt phượng lập tức u ám.

“Nghe nói bệ hạ đem Dịch tư thảo cất kỹ từ lâu ra giải độc cho Ly Du, Ly Du sao dám không khỏe được?” Không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Dạ Quân Hi, cho dù trong lòng vẫn cảm thấy không yên, Thiển Ly Du vẫn bực bách chính mình quay đầu lại nhìn thẳng đối phương.

Lời nói khiêu khích vô cùng rõ ràng của Thiển Ly Du khiến Dạ Quân Hi vốn đang nén lại cả bụng tức giận lập tức vỡ ra, hấn nộ cực phản tiểu (quá giận dữ nhưng lại nở nụ cười), vươn tay không chút lưu tình nắm lấy cổ Thiển Ly Du giơ lên. Cho đến khi thiếu niên nhăn mày lại vì đau đớn mới thả lỏng lực đạo trên tay, lạnh lùng nói: “Trẫm không phể đi võ công của người là vì thương tiếc cơ thể người quá yếu ớt, sợ người không có khả năng bảo vệ chính mình, chứ không phải cho người giữ lại nội lực để dùng nó tổn thương chính mình. Thông minh như người, ngoại trừ làm chính mình bị thương, chẳng lẽ không nghĩ ra biện pháp gì khác để phản kháng trẫm sao?”

Cầm dưới đau đớn như bị gỡ xương cốt ra, nhưng có đau hơn thế nữa cũng không thể khiến y ngạc nhiên bằng thâm ý trong lời nói của Dạ Quân Hi. Hấn cư nhiên biết.....? Biết y cố tình thương tổn chính mình?

Nhìn ra sự ngoài ý muốn của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi lạnh lùng cười: “Lúc đầu trẫm đích xác không biết, nhưng với công phu của người, cư nhiên ngay cả một cây ngân châm nhỏ đều tránh không được, chẳng lẽ không phải quá buồn cười sao? Ngoại trừ là người cố ý, trẫm không tìm ra lý do gì khác.” Cứ nghĩ tới đêm qua chính mình đã tức giận, kinh hoảng đến thế nào khi phát hiện người này bị trúng độc châm, Dạ Quân Hi lại nhin không được neho lại mắt phượng, oán giận nhìn chằm chằm thiếu niên vẫn đạm nhiên tới mức gần như vô tâm không phể này.

Khi Thiển Ly Du cảm thấy cầm dưới đau đến chết lặng, không còn cảm giác, Dạ Quân Hi mới hừ lạnh một tiếng, buông tay, sao đó âm trầm trầm mắt nhìn y, rồi đứng dậy ly khai. Sự lo lắng và lửa giận trong lòng khiến Dạ Quân Hi nghĩ nếu chính mình còn tiếp tục nhìn Thiển Ly Du sẽ không thể khắc chế rồi làm tổn thương y, vậy thì không bằng không nhìn thấy.

Có chút ngơ ngác nhìn theo bóng lưng rời đi của nam nhân, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tình tự khó có thể nói rõ. Cúi đầu, nhìn bàn tay còn vương lại độ ấm của đối phương, Thiển Ly Du cảm thấy trong đáy lòng vô cùng hoang mang. Nếu đã biết y cố ý thương tổn chính mình, vậy vì sao còn khấn trương, không tiếc lấy ra thảo dược trân quý giải độc cho y.....

Ở ngoài điện, cung tiền Dạ Quân Hi nhìn qua có vẻ đang tức giận xong, Thanh Nguyệt vội vội vàng vàng đi vào tẩm cung kiểm tra tình huống của chủ tử, lại thấy chủ tử đang ngơ ngác ngồi ở đầu giường, chẳng biết nghĩ cái gì tới thất thần.

“Chủ tử.....?”

“.....Thanh Nguyệt.” Ngẩng đầu liếc nhìn thị nữ của chính mình, tình tự phức tạp khiến Thiển Ly Du cảm thấy đau đầu, “Lui xuống dưới đi, ta nghỉ ngơi thêm một chút là được. Đừng để người khác tiến đến quấy rối.”

“.....Vâng.” Nhìn Thiển Ly Du nằm xuống, nhắm hai mắt lại, Thanh Nguyệt lúc này mới mang theo thần sắc lo lắng, buông xuống màn trướng đỏ sẫm, che khuất bóng người mỏng manh trên giường, hy vọng chủ tử hảo hảo nghỉ ngơi.

Nhưng ngay khi cửa cung đóng lại không lâu, hai tròng mắt vốn đóng chặt của người nằm trên giường lại bỗng nhiên mở ra, trong đó không có một tia mệt mỏi, ngược lại còn lóe ra tia sáng chói mắt.

Ngoài cung đang có người chờ y tìm vật cứu mạng, Thiển Ly Du không hề quên, cố gắng đè xuống tất cả những cảm xúc do dự và hoang mang đối với nam nhân kia.

Mấy lần thăm dò để cung không được, thậm chí khi xông vào Thương Kinh cung còn bị nội thương, ngay khi y đang thấp thỏm chờ đợi yến tiệc tổ chức cho sứ thần các nước phụ thuộc trên thuyền hoa của hoàng gia ở sông Thanh Đô, chỉ mong lúc đó có thể nhân khi hỗn loạn mà chạy trốn.

Nhưng có một câu nói “đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (đi tìm khắp nơi tới hồng cả giày, nhưng khi vô tình tìm được lại không tổn công sức), lúc này, y không phải đã vô tình vào được Thương Kinh cung sao?

Trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia sáng tươi đẹp, Thiển Ly Du lặng yên không gây tiếng động, xóc lên cảm bị, khoác áo đứng dậy.....

39. Chương 39

Trong ngự thư phòng, Dạ Quân Hi chấp tay đứng bên cửa sổ, sắc mặt âm trầm. Cảm giác áp bách từ trên người hắt tủa ra bốn phía khiến kẻ khác hô hấp khó khăn, khí tức này dần dần tràn ngập ngự thư phòng, làm cho một đám cung nga nội thị đều nơm nớp lo sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám thở mạnh lấy một lần.

Không có tâm tư quan tâm tới tấu chương trên án thư, cũng không có tâm tư phỏng đoán ba tên Lang Tê tể ti yết kiến trong buổi lâm triều hôm nay vì sao mà đến, lúc này toàn bộ đầu óc Dạ Quân Hi đều là hình ảnh của thiếu niên đang nằm trong Thương Kinh cung, chỉ cần nhắm mắt, khuôn mặt bình thường kia lại hiện ra.

Thật không ngờ được người trong thiên hạ truyền tụng rằng lãnh tình lãnh tâm như chính mình lại có ngày thua một thiếu niên có dung mạo bình thường như vậy. Hơn thế nữa, cái người vô cớ xông vào trong lòng hắt kia không chỉ không đem hắt để vào mắt, mà còn đang âm thầm tính toán chuyện gì. Việc này nếu nói ra, sợ rằng thiên hạ cũng không có ai tin tưởng.....

Nghĩ như vậy, Dạ Quân Hi vươn tay chống lên trán, khóe môi hiện ra một nụ cười bất đắc dĩ, nhớ tới lời khiêu khích vô tâm không phé vừa rồi của thiếu niên, trong mắt phượng lại hiện lên một tia cay đắng.

Khi Lâm Hứa đẩy cửa bước vào, liền thấy được cảnh tượng này. Nhịn không được nhú mày, rồi lại thầm than sự ảnh hưởng của Thiển Ly Du đối với bệ hạ đã lớn đến như vậy. Không lâu trước kia, hắt còn đang đoán thầm trong lòng, bị nam nhân cuồng ngạo ngang ngược, tâm tư hay thay đổi như Dạ Quân Hi coi trọng, đối với Thiển Ly Du không biết là may mắn hay bất hạnh, nhưng hôm nay mắt thấy bộ dáng che mặt của Dạ Quân Hi, Lâm Hứa lại nghĩ, người bất hạnh có lẽ lại là chủ tử của chính mình, là đường đường Lam Vũ đế quân bệ hạ.

“Chuyện gì?” Đã sớm nhận thấy ánh mắt có chút trêu chọc của tâm phúc, Dạ Quân Hi hừ lạnh một tiếng hỏi.

Lâm Hứa giật mình, phục hồi tinh thần lại, nói: “Hồi bẩm bệ hạ, thám tử báo lại, vô luận là hoàng cung Triều quốc hay sứ thần Triều quốc đều không hề có hành động gì khác thường, cũng không thấy bọn họ có liên hệ gì với Thụy hoa. Vì thần cho rằng, sợ là có người muốn đánh lạc hướng chúng ta, dời đi đường nhìn.”

Dạ Quân Hi nghe vậy tốt cuộc quay người lại liếc nhìn Lâm Hứa, trên mặt là thần sắc “đã sớm biết như vậy”, khoát tay áo nói: “Không cần quan tâm nhiều tới Triều quốc, tập trung giám thị Lang Tê và Đồng quốc là được.”

Lâm Hứa khom người hành lễ: “Vi thần minh bạch.” Nói xong đang muốn ly khai ngự thư phòng, lại bị Dạ Quân Hi gọi lại, hỏi: “Điều tra Ngụy gia, vẫn không tiến triển gì sao?”

Nghe vậy Lâm Hứa hơi nhú mày, nhưng đành bất đắc dĩ nói: “Vi thần đáng chết, đầu mối từ Lam Chỉ uyển liên chặt đứt.”

Ảnh vệ cùng mật thám của Ám bộ Lam Vũ trải rộng toàn bộ các quốc gia trên đại lục, nhỏ thì ẩn núp trong dân gian, cung đình, lớn thì đang khống chế triều chính các nước phụ thuộc hoặc xây dựng môn phái trong võ lâm, ngay cả những đế quốc đã ẩn cư trăm năm như Vân Quỳnh và Lang Tê cũng đều có người mai phục. Những người này, mỗi người đều là tinh anh, lấy một địch trăm, là Lam Vũ đế quân dùng rất nhiều tâm lực bồi dưỡng mà thành, trên đời này, không có chuyện gì Ám bộ không tra xét được. Cho nên, Ngụy gia ẩn nấp sâu như thế, thực sự khiến Lâm Hứa kinh ngạc và khó hiểu vô cùng.

“Mà thôi, lui ra đi.” Phất tay ý bảo Lâm Hứa ly khai, Dạ Quân Hi ngồi xuống sau án thư, nghiêng người dựa vào tay vịn, trong phượng mâu hiện lên một tia u ám.

Cùng lúc đó, tấm cung của đế vương lại đang chìm vào yên tĩnh. Lúc này Thượng quân mà đế quân bộ hạ sủng ái nhất đang tĩnh dưỡng trong tấm cung, không ai dám gây ra tiếng động gì quấy nhiễu y, ngay cả Tô Thụy cùng Thanh Nguyệt cũng lặng lẽ đứng ở ngoài cửa tấm cung, chờ khi Thiển Ly Du tỉnh lại cần người hầu hạ.

Nhưng trong tấm cung, người vốn nên yên lặng nằm trên long sàng không biết bao giờ đã khoác thủy bào im lặng tìm kiếm ở các nơi hồi lâu, cho tới khi mỗi nơi đều đã lục lọi, mới chậm rãi ngồi lại bên sàng, trong đôi mắt hắc diệu thạch có chút thất vọng, sắc mặt âm trầm.

Nhìn quanh cả tòa tấm cung, Thiển Ly Du nắm chặt mười ngón tay mảnh khảnh. Y hầu như đã dò xét cả tòa đế cung nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Trào Phượng, bởi vậy liền cho rằng thánh vật Trào Phượng trong truyền thuyết nhất định sẽ được các thế hệ Lam Vũ để quân cất nơi an toàn và bí ẩn nhất, hay chính là tấm cung của đế vương. Nhưng khiến Thiển Ly Du ngoài ý muốn và thất vọng chính là, y đã tìm khắp Thượng Kinh cung, nhưng ngay cả những thứ giống Trào phượng cũng không hề thấy. Ngay cả mật thất, ám cách (ngăn bí mật) cũng chẳng tìm ra được.

Thiển Ly Du nhin không được nhú chặt mày lại – nam nhân giao hoạt kia rốt cuộc đã đem Trào phượng giấu ở nơi nào?

Hay là.....trải qua trăm năm, thánh vật trong truyền thuyết kia đã sớm mai một hoặc đã không biết tung tích.....

Bị ý nghĩ nảy ra trong lòng làm hoảng sợ, Thiển Ly Du bỗng nhiên ngẩn ra, trầm nghĩ trong lòng: sẽ không, chắc chắn không phải như vậy.....Trào phượng phải tồn tại, nhất định phải tồn tại! Nhưng cảm giác mơ hồ mọc lên dưới đáy lòng khiến Thiển Ly Du đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực – mới giải độc không lâu liền đề khí vận công để tránh thoát ảnh vệ bên ngoài, lúc này thực sự cũng đã thấm mệt.

Từ từ ngã xuống giường, Thiển Ly Du vô thần nhìn thẳng lên mạn trướng màu đỏ sậm trên đỉnh đầu.

Lớp vải bằng gấm và tơ tằm bóng loáng, màu đỏ đậm rực rỡ chói mắt như hỏa diễm, rồi lại ánh ra chút hàn ý mơ hồ, làm cho kẻ khác sợ hãi. Nó khiến Thiển Ly Du nhớ tới đôi mắt phượng hoặc nhân cùng với thứ tình cảm khiến y mê muội được chất chứa ở bên trong.

Thiển Ly Du nhắm mắt lại, trầm than trong lòng rằng vì sao chính mình luôn suy nghĩ tới mấy việc không quan trọng này.....Nếu Dạ Quân Hi không giáng tội y vì đã cố ý đón lấy ngân châm kia, y nên hảo hảo nắm chắc cơ hội điều tra xem Trào phượng có thực sự ở Thượng Kinh cung hay không.

Lần thứ hai mở mắt, Thiển Ly Du thở nhẹ một hồi, ép chính mình tập trung tinh thần, suy tư xem trong tấm cung lớn như vậy có nơi nào đã bị bỏ quên, ánh mắt theo suy nghĩ quét qua bốn phía, cho tới khi dừng lại trên đỉnh mạn trướng.

Long sàng cực đại được chế bằng gỗ tử đàn quý hiếm, bốn phía đều được chạm trổ những hình ảnh tượng trưng cho quyền lực hoặc có ngụ ý cát tường. Trên đỉnh long sàng, mỗi phía đều được khảm dạ minh châu, hẳn là được ky quan (cơ quan máy móc, bộ phận then chốt) nào đó không chế, có thể che đi ánh sáng chói mắt kia vào ban đêm ttrước khi đi ngủ.

Ky quan.....?

Thiển Ly Du bỗng nhiên trừng lớn mắt, chậm rãi ngồi dậy. Ánh mắt quét qua sàng đầu (đầu giường) sàng vĩ (cuối giường) đều được điêu khắc bằng nguyên khối gỗ tử đàn, không bao lâu liền đã tìm được ky quan khổng lồ chế dạ minh châu. Vươn tay ấn nhẹ một cái, trên dạ minh châu liền hạ xuống một tấm rèm màu đen tinh tế, che kín lại viên dạ minh châu kia, nhẹ nhàng ấn tiếp một cái, tấm rèm kia liền thu hồi, lộ ra ánh sáng tươi đẹp rực rỡ.

Mắt thấy ky quan kia vận hành thế nào, Thiển Ly Du hơi nheo mắt lại – y cư nhiên đã quên, trong cả tòa đế cung, còn có nơi nào bí ẩn hơn long sàng này?!

Đáy lòng Thiển Ly Du có chút kích động, khinh thủ khinh cước ngồi lên trên long sàng, thăm dò từng tắc từng tắc trên chiếc long sàng cò thể dung nạp được năm sáu người này, thậm chí còn đẩy ra cầm bị, kiểm tra xem phía dưới có nơi nào không bình thường không. Chỉ tiếc, kết quả lại một lần nữa khiến Thiển Ly Du thất vọng, trên long sàng, ngoài ky quan khổng lồ chế dạ minh châu, tựa hồ không còn nơi nào khả nghi.

Tia sáng trong đôi mắt như hắc diệu thạch kia dần dần ảm đạm, Thiển Ly Du có chút vô lực ngồi phịch xuống, trong lòng cảm thấy nặng nề không gì sánh được.....Nếu ở đây cũng không tìm thấy Trào phượng, vậy Thanh Hoảng không phải sẽ.....Thiển Ly Du cắn răng nhắm mắt lại, ở khóe mắt tựa hồ có thứ gì muốn trào ra.

Đúng lúc này, ngoài trống lại vang lên thanh âm của Tô Thụy: “Thượng quân, ngài đã tỉnh chưa?”

Thiển Ly Du cả kinh. Mới vừa rồi âm thầm thương cảm, hoàn toàn không phát giác có người đến gần! Nếu người tới là Thanh Nguyệt thì không sao, nhưng lần này lại là Tô Thụy.....Thiển Ly Du liếc nhìn đồng lộn xộn trước mắt, ngay cả bị nhục (ra giường) được cài chặt phía dưới cũng bị kéo ra khỏi long sàng, trong mắt y hiện lên một tia hoảng hốt. Tình cảnh như vậy, còn biết nói cái gì.....

Nhưng y cũng chỉ hoảng loạn trong chớp mắt, Thiển Ly Du xê dịch thân thể về phía sau một chút, một tay chống lên ván gỗ trên đầu giường, chăm chú nhìn mạn trướng đang lắc lư, lắng tai nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, y mở miệng ậm ừ nói: “Tĩnh.”

Bên ngoài truyền tới thanh âm duy mạn (màn che) bị kéo lên. Toàn thân Thiển Ly Du đều buột chặt, trong mắt hiện lên một tia u ám, không hề nháy mắt, nhìn chằm chằm vào mạn trướng, cánh tay chống tại đầu giường cũng càng cố sức.

Bỗng nhiên, vang lên âm thanh rất nhỏ khi những phiến gỗ ma xát với nhau, sự khác thường dưới khuỷu tay khiến Thiển Ly Du chấn động, y còn chưa kịp hiểu là chuyện gì xảy ra, thì cùng lúc đó, trướng mạn đã bị Tô Thụy nhẹ nhàng vén lên, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc của nàng khi nhìn thấy những gì trước mắt.

“Thượng quân, đây là.....” Tô Thụy nhìn long sàng hỗn độn, theo bản năng nhìn về phía Thiển Ly Du đang ngồi trong góc, nhưng chỉ là liếc mắt một cái, lại khiến nàng lập tức ngơ ngác, ngay cả thân hình vốn trầm ổn cũng lay động một chút.

Nhiếp hồn thuật lại một lần nữa sử dụng với Tô Thụy, Thiển Ly Du nhìn chăm chú vào đôi mắt của Tô Thụy, sau đó nàng liền dần dần bị mất phương hướng trong một vùng ánh sáng giống hệt như thứ ánh sáng mà đôi mắt hắc diệu thạch kia phát ra, không hề biết đến chuyện gì khác.

Cảm giác được Tô Thụy đã chìm vào trong ảo cảnh, Thiển Ly Du vừa chăm chú vào phản ứng của nàng, vừa đem một tay kia vươn ra sau lưng, bàn tay đột nhiên trầm xuống, dường như có thứ gì hình vuông nhỏ bằng nửa bàn tay, bề ngoài cứng rắn rơi vào tay y.

“Trên sàng rối loạn, nên chỉnh lý lại một lần, để tránh khi bệ hạ trở về nhìn thấy rồi sinh giận.” Khẽ mở đôi môi, Thiển Ly Du như đang thì thầm, nhưng Tô Thụy lại lập tức đem ánh mắt vô thần của mình chuyển sang phía long sàng, dờ dẫm nói một tiếng “Vâng”, sau đó liền bắt đầu chỉnh lý bị nhục lộn xộn.

Thiển Ly Du thở dài một hơi dưới đáy lòng, nhẹ nhàng xoay người xuống giường, đem thứ cảm trong tay đặt ở trước mắt. Trên tay là một cái hộp nhỏ vuông vắn cao chừng ba tấc, nó chính là thứ rơi ra khi y hoảng loạn ấn lên nơi nào đó trên sàng đầu giường, vô tình chạm vào kỳ quan.

Thiển Ly Du hít một hơi thật sâu, tận lực kiềm chế hai bàn tay đang run lên nhè nhẹ, y nhẹ nhàng mở ra nắp hộp. Thiển Ly Du không muốn đi suy nghĩ, nếu như thứ trong hộp cũng không phải vật y cần tìm, thì y sẽ tuyệt vọng tới mức nào.

Nắp hộp bị mở, bên trong là một pho tượng tứ trảo dị thú toàn thân mặc sắc, dị thú này có thân thể và tứ chi giống hùng sư, nhưng trong miệng nó lại vươn ra hai cái răng nanh rất lớn, giữa hai ánh mắt hung ác có điều khắc một hình vẽ giống như lục mang tinh (sao sáu cánh), nhưng nhìn qua có vẻ cầu kỳ và tinh tế hơn lục mang tinh rất nhiều.

Dị thú..... Thiển Ly Du kích động tới mức muốn hô to lên. Y tất nhiên vẫn còn nhớ kỹ thánh vật Trào phượng trong truyền thuyết đích thật là một pho tượng điêu khắc dị thú.

Nhưng Thiển Ly Du lại nhìn chằm chằm vào vật trong tay, hơi hơi nhú mày. Trong truyền thuyết, Trào phượng được miêu tả rằng toàn thân trong suốt như ngọc lưu ly, không giống với pho tượng trước mắt, toàn thân đen bóng, không biết được chế từ loại bảo thạch nào.

Này rồi cuộc, có phải thứ y muốn tìm hay không a.....?

40. Chương 40

Qua giờ Thân, mặt trời mùa Đông đã xuống núi từ lâu, chỉ để lại vài vệt sáng đỏ bừng vương lại ở nơi xa. Bên sông Thanh Đô nơi náo nhiệt nhất trong đế đô Lam Vũ đang nghênh đón thời khắc nhộn nhịp nhất.

Nhưng hôm nay lại có chút đặc thù, hôm nay chính là ngày các nước phụ thuộc phái sứ thần tới tiến cống. Để quân bệ hạ ban thưởng yến tiệc thiết đãi sứ thần các quốc gia ở thuyền hoa của hoàng gia trên sông Thanh Đô, cho nên bên sông cũng không huyền ảo như thường lệ, hai bên đường cứ cách năm bước lại đứng một thị vệ hoàng gia tay nắm vũ khí, ngăn lại đám người vây xem, bảo bộ đoàn mã xa chở sứ thần các quốc gia, quan lại trong triều đình, cùng với mỹ nhân trong hậu cung, bộ liễn (xe kéo) và kiệu nhỏ chậm rãi đi qua giữa đường phố, hướng về phía du thuyền hoàng gia ở bên sông. Trong đoàn xe, gây chú ý nhất chính là ngự liễn (xe kéo của vua) khổng lồ được vô số thị vệ bao quanh của Lam Vũ để quân bệ hạ.

Hai bên đường, cách lớp tường người do thị vệ hoàng gia tạo thành, bách tính đế đô đều quỳ hết xuống, liên tục hô to vạn tuế. Không ít bách tính len lén ngẩng đầu lên, muốn nhìn trộm dung nhan có thể khiến tất cả nữ tử trong thiên hạ ái mộ của đương kim Lam Vũ đế quân, chỉ tiếc xa liêm (màn che) của ngự liễn che kín vô cùng, không hề lộ động chút nào.

Trong đoàn xe dài dằng dặc, có một chiếc mã xa màu đỏ tía không hề gây chú ý được hai con tuần mã toàn thân đen bóng lôi kéo, không nhanh không chậm đi ở phía sau cách ngự liễn không xa. Ít có người nào chú ý tới chiếc mã xa này, cho nên cũng không có nhiều người biết, người ngồi bên trong chính là Thiển Ly Du, mới đây không lâu đã lấy thân phận chất tử từ Diệu quốc tiến vào Lam Vũ.

Người trong mã xa đứng đưa thân thể theo nhịp bánh xe xoay tròn, so với gương mặt bình thường thì đôi mắt kia thực sự xinh đẹp có chút quá phận, nhưng bây giờ bên trong đôi mắt đó lại lộ ra vẻ ngơ ngác rất hiếm gặp, ngay cả thị nữ ngồi bên gọi vài tiếng “chủ tử” y cũng không hề nghe thấy.

Thanh Nguyệt thấy thế không khỏi nhăn mày lại. Thần sắc hoảng hốt của Thiển Ly Du khiến nàng lo lắng không ngớt, chẳng lẽ là do chưa giải hết Dịch tư chết tiệt kia sao? Nghĩ như vậy, Thanh Nguyệt liền quay đầu nhìn Tô Thụy đang ngồi ở một bên, lại thấy nàng cúi đầu không nói một lời. Tuy nói thường ngày Tô Thụy cũng không hay mở miệng, nhưng Thanh Nguyệt vẫn có thể nhận ra sự khác thường lúc này của nàng. Chẳng lẽ vừa rồi Tô Thụy đi vào gọi chủ tử thức dậy rửa mặt thay y phục đã xảy ra chuyện gì sao?

Ngay trong bầu không khí quái dị như thế, tuần mã kéo xe lại dần dần dừng cước bộ, Thiển Ly Du rút cuộc phục hồi tinh thần lại, hơi hơi vén rèm lên nhìn, quả nhiên đã tới bên bờ sông nơi du thuyền hoàng gia đậu lại.

Tô Thụy xuống xe đầu tiên, kéo mình lên, cung kính đứng ở một bên. Thanh Nguyệt thấy thế đang định đi ra nhảy xuống mã xa, nhưng không ngờ lại bị Thiển Ly Du kéo kéo tay áo.

“Chủ tử?” Có chút kinh ngạc quay đầu lại, không biết Thiển Ly Du muốn làm cái gì.

Thiển Ly Du liếc mắt nhìn Thanh Nguyệt, rồi đưa tay xuống bên hông, cởi ra hà bao (túi) mà y tùy thân mang theo, dưới ánh mắt khó hiểu của Thanh Nguyệt, đặt vào trong tay nàng.

Tô Thụy đứng bên ngoài không biết chủ tớ hai người làm gì trong mã xa, thấy triều thần cung phi đều đã hạ kiệu, liền nhẹ giọng thúc giục: “Thanh Nguyệt, mau đỡ Thượng quân xuống xe đi.”

Tô Thụy vừa nói dứt lời, Thanh Nguyệt liền lên tiếng: “Tỷ tỷ chớ vội.” Sau đó liền nhô đầu khỏi mã xa, xoay người đỡ Thiển Ly Du xuống dưới. Chủ tớ hai người đứng vững xong, đều quay đầu nhìn du thuyền hoàng gia bên sông.

Du thuyền cực đại kia chỉ sàn tàu thôi đã cao tới hai trượng, càng đừng nói trên sàn tàu còn có năm sáu tầng khoang. Cả du thuyền được sơn màu đỏ sậm bóng loáng, cửa sổ trên mỗi khoang đều được điêu khắc hoa văn tinh xảo, vừa nhìn qua liền biết bên trong tráng lệ đến mức nào, phảng phất như nó chính là một tòa hành cung bồng bênh trên mặt nước. Nhưng trên thân tàu cũng có hơn mười ám song (cửa sổ ngầm) bên trong đều có vài tên thủ vệ, quan sát tình huống của du thuyền từ mỗi góc, một khi có gì nguy hiểm,

liền lập tức chuẩn bị cung tiễn phòng ngự từ ám song đó. Ở mũi thuyền và đuôi thuyền, đều điêu khắc cự long đang thôn vùn thỏ vù (nuốt mây nhả sương), móng vuốt đập lên không khí, bộ dáng như sắp bay lên trời, thể hiện rõ ràng sự cường thịnh của Lam Vũ đế quốc cùng với khí phái của hoàng thất Lam Vũ.

Chỉ là một du thuyền dùng để vui chơi, hưởng thụ cũng đã khí phách đến như vậy, khinh sợ hầu hết những người đứng ở ven sông.

Thiến Ly Du nheo mắt lại, chăm chú nhìn thứ khổng lồ trước mắt, nhin không được thâm than trong lòng – đế quốc cường thịnh như vậy, lại có quân chủ thánh minh, khó trách Lam Vũ đế quốc có thể sừng sững trên thế gian trăm năm không ngã, khiến các nước phụ thuộc cúi đầu xưng thần.....

“Ly Du.” Phía sau truyền đến tiếng nói uyển chuyển như oanh, Thiến Ly Du quay đầu lại, đã thấy Thiến Như Nguyệt cùng mấy cung nga đang chậm rãi tới gần.

Nhìn qua nữ tử đã từng là Diêu quốc minh châu này, hôm nay nàng mặc một thân cung trang hoa mỹ màu xanh thắm, không hề lấy yên chi thủy phần (son phấn) che đi làn da nhẵn nhụi của thiếu nữ nhị bát phương hoa (mười sáu tuổi trẻ), trong một đám nữ tử nùng trang điểm mặt (trang điểm đậm), nàng đích xác hiện lộ một chút đặc biệt, phảng phất như một bông lan tươi mát thoát tục mọc nơi khe núi hoang vu vắng vẻ, khiến người thương tiếc và hâm mộ.

Thiến Ly Du quay người hơi hơi gật đầu nói: “Hoàng tỷ.”

Cự ly gần như vậy, mới có thể nhìn thấy sự uể oải và mâu thuẫn lóe lên trong đôi mắt hạnh của Thiến Như Nguyệt. Có lẽ là do mới mang thai lại dần vất vì lời thỉnh cầu của hai vị hoàng tử Diêu quốc nên mới khiến nàng phiền muộn như vậy.

Thiến Ly Du cũng chưa quên, khi mới tới Lam Vũ, Thiến Như Nguyệt ngang ngược kiêu ngạo tới mức nào, vinh quang, tự hào tới mức nào. Chỉ ngắn ngủi hơn hai tháng, sinh hoạt trong cung đình đã mài mòn đi góc cạnh của nàng. Từ khi bản thân nàng mang thai, nàng lại biểu hiện ra sự cứng cỏi và ẩn nhẫn của một người mẫu thân, điều này cũng khiến Thiến Ly Du kinh ngạc và cảm khái.

Có lẽ mẫu thân trong thiên hạ đều như vậy, Thiến Như Nguyệt như vậy, mẫu phi Tuyết phi của y cũng như vậy ngay cả kiếp trước mà y không muốn nhớ lại, cũng có một nữ nhân từ ái ôn nhu viết lên một nét bút sạch sẽ và đầy màu sắc duy nhất lên ký ức dơ bẩn vô cùng của y.

Thiến Ly Du bỗng nhiên nhớ lại những gì Dạ Quân Hi từng nói, hẳn có thể giúp Thiến Như Nguyệt trừ bỏ sự uy hiếp của ngự y, khiến Liên phi không dám thông đồng cùng ngự y, nhưng sẽ không can thiệp vào tranh đấu trong hậu cung. Như vậy có nghĩa là, vị quý phi trong Tịch Liên cung kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, trở mặt nhin Thiến Như Nguyệt sinh hạ long tử (con vua).

Trước khi rời đi, có lẽ nên giúp vị “tỷ tỷ” này thêm một lần ..... Thiến Ly Du nhìn dung nhan có chút tiêu tụy của nữ tử đứng bên người, khẽ thở dài dưới đáy lòng.

“Hoàng tỷ gần đây có khỏe không?”

“.....Cũng tạm.” Thiến Như nguyệt không biết đề đề thoát nhìn bí hiểm này vì sao hôm nay lại đột nhiên mở miệng hàn huyên với nàng, chần chờ một lúc mới đáp.

Thiến Ly Du cười khẽ một tiếng nói: “Hoàng tỷ thoát nhìn có chút mệt nhọc. Thanh Nguyệt, người đỡ Thực viện nương nương, dịu cần thận.” Nói xong liếc nhìn cung nga bên cạnh Thiến Như Nguyệt. Thiến Như Nguyệt cũng thông minh, lập tức minh bạch Thiến Ly Du chắc là có chuyện gì muốn nói với chính mình, cho nên liền vươn tay về phía Thanh Nguyệt nói: “Từ trước tới nay Thanh Nguyệt vẫn rất lanh lợi, khi nào người tới Cầm Y cung, dạy dỗ mấy người trong đó giúp bản cung.”

Thanh Nguyệt thấp giọng đáp lại, vươn tay đỡ lấy cánh tay Thiến Như Nguyệt, âm thầm đẩy cung nga kia ra phía sau.

Thiến Ly Du thấy thế hơi cong lên khóe môi, đi lại gần Thiến Như Nguyệt vài bước, lúc này mới mở miệng nhẹ giọng nói: “Gần đây trong cung đang rất rối loạn. Thân phận của người ta đều rất đặc thù, vạn sự đều cần cần thận một chút mới tốt. Nhất là hoàng tỷ, thân phận cao quý, tương lai có thể ngồi vào vị trí nào, đó là không thể đoán trước.”

“.....Ý của ngươi là?”

“Ý của Ly Du là, ở đây dù sao cũng là Lam Vũ đế quốc, những người bên cạnh hoàng tử đều là người Lam Vũ. Thân thể hoàng tử không tiện, càng phải chú ý ăn mặc thường ngày. Vật gì không thể ăn, hương gì không thể ngửi, hoàng tử đều phải cẩn thận một chút mới được. Những người hoàng tử mang từ Diệu quốc tới cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Sự cảm dỗ trong cung nhiều lắm, ai cũng không thể biết rõ chân tướng của ai. Bất quá những người này dù sao cũng là người Diệu quốc, có vài người có gia quyến ở Diệu quốc, hoàng tử phải suy nghĩ vài biện pháp để lung lạc nhân tâm.....”

Thiến Ly Du nói như vậy, nghe vào trong tai Thiến Như Nguyệt từng câu đều khiến lòng nàng lạnh toát, nhưng vẫn nghe ra vài phần thâm ý trong đó. Đắn đo ngôn từ, lúc này mới mở miệng nói: “Ý ngươi là, cho dù có được sự sủng ái của bệ hạ cũng không đủ để ta yên tâm sao?” Lại có người nào đang âm thầm muốn hãm hại nàng .....? Thiến Như Nguyệt nghĩ vậy, vừa nhăn chặt mày lại, vừa vô thức vươn tay xoa bụng mình.

Thiến Ly Du thấy thế, trong mắt liền lóe ra hàn quang: “Dạ dày hoàng tử không khỏe sao? Nếu không phải, hành động như thế nên kiềm chế thì tốt hơn. Để tránh rước lấy sự nghi ngờ không cần thiết.....”

Thiến Như Nguyệt hơi sững sốt, lập tức thuận theo động tác trên tay, đặt bàn tay lên cánh tay Thanh Nguyệt đang dìu chính mình. Thiến Ly Du thấy thế mỉm cười gật đầu, mà cánh cửa thông tới thuyền hoa cũng đã gần ngay trước mắt.

Thiến Ly Du bước một chân vào du thuyền, nhưng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hơi nhíu mày, quay lại nói với Thanh Nguyệt: “Trên thuyền không so được với trong cung, ban đêm lạnh buốt. Thanh Nguyệt, phiền ngươi cực khổ một chuyến, hồi cung thay ta mang hồ cừu tới đây.”

Thanh Nguyệt mở miệng đáp lại, hơi khom lưng đang định xoay rời đi, nhưng Tô Thụy đứng một bên lại đột nhiên lên tiếng: “Thượng quân, ta đi. Để Thanh Nguyệt cùng ngài vào trong nghỉ ngơi trước một hồi.”

“Tô Thụy, không cần làm phiền ngươi.” Thiến Ly Du lắc đầu, Thanh Nguyệt cũng có chút khó xử nói: “Đúng vậy, sao có thể làm phiền tỷ tỷ, để ta đi đi.”

Nhưng Tô Thụy cũng không nhượng bộ, chỉ nói: “Thanh Nguyệt người không tiện xuất nhập đế cung, trời cũng sắp tối, ban đêm trên sông rất mau lạnh, thân thể Thượng quân còn chưa khỏi hẳn, để ta đi thì tốt hơn.” Tô Thụy là người Lam Vũ, lại là người của Dạ Quán Hi.

“Còn chưa khỏi hẳn?” Thiến Như Nguyệt đứng một bên bỗng nhiên nói chen vào, “Nghe nói đêm qua Uyển Anh điện xảy ra chuyện, ngươi thực sự bị thương sao?”

Thiến Ly Du nhẹ nhàng cười: “Chỉ là tiểu thương, không đáng lo ngại.”

Thiến Như Nguyệt trầm ngâm một chút, lại nói: “Tiểu thương cũng không thể coi thường. Để cho Tô Thụy đi đi. Dù sao nàng vào cung cũng nhanh hơn một chút.”

Thiến Ly Du còn đang do dự, nhìn Tô Thụy có chút chần chờ, nhưng Tô Thụy cũng đã khom người nói: “Tô Thụy cáo lui trước.”

Nhìn bóng lưng xoay người rời đi của Tô Thụy, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia u ám, y quay sang nhìn Thiến Như Nguyệt, khẽ hé môi thấp giọng nói: “Đa tạ hoàng tử tương trợ.”

“Không cần.” Thiến Như Nguyệt miễn cưỡng cong lên khóe môi, mỉm cười. Nhìn qua tỷ đệ hai người quả thực giống như đang nương tựa lẫn nhau.

Hai người nhìn nhau cười, cùng nhau đi vào thuyền hoa, bên trong lập tức có người của lễ bộ chủ trì yến tiệc nghênh đón hai người, dẫn bọn họ tới vị trí của mình.

Ngồi xuống bên trái đế tọa, trong lòng Thiến Ly Du trầm xuống. Nhìn đế tọa thiếu vắng quân vương kia, thần sắc trong mắt có chút phức tạp – y bất quá là một Thượng quân, ngồi ở nơi này đã là không hợp quy củ, mấy lời thì thâm bàn tán của cung phi xung quanh đều được truyền vào trong tai, càng đừng nói tới bên phải đế tọa chính là Liên quý phi tôn quý nhất hậu cung, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua trên người y tuy rằng đạm nhiên, nhưng Thiến Ly Du cũng không xem nhẹ sự số kị và sát ý ẩn sâu trong đó.

Bất quá những điều này đều không phải việc quá nhiều tâm trạng của Thiển Ly Du. Vị trí gần để tọa như vậy, chắc chắn là sự sắp xếp của Dạ Quân Hi. Xem ra cho dù tạm thời đuổi đi Tô Thụy, thì thời cơ cuối cùng để đào thoát trong tối nay cũng không dễ dàng.

Sắc trời dần tối, tia sáng cuối cùng cũng nhanh chóng chìm vào nơi tiếp xúc giữa nước và trời. Sứ thần các quốc gia, văn võ bá quan, cùng với những cung phi có địa vị thấp kém trong hậu cung đều đã ngồi vào vị trí. Không lâu sau, liền nghe thấy thanh âm chói tai của nội thị hô lên:

“Đế quân bệ hạ giá lâm!”

41. Chương 41

Có câu thể sự luân hồi, ngồi bên cạnh để tọa nhấp một ngụm rượu ngon trong chén, nhìn cảnh ca múa thái bình trước mắt, Thiển Ly Du bỗng nhiên cảm thấy y như đang quay lại hai tháng trước, trong buổi cung yến khi mới tiến vào Lam Vũ đế cung. Bất quá trong hai tháng này thực sự đã xảy ra rất nhiều chuyện, tâm tình hôm nay cũng khác biệt rất nhiều.

Bắt đầu bằng một buổi cung yến, kết thúc cũng bởi một buổi cung yến, kiếp sống chất tử tại Lam Vũ đế cung của y, có thể coi là viên mãn đi.....Thiển Ly Du có chút tự giễu, vươn tay đem rượu trắng trong chén uống một hơi cạn sạch.

Đang muốn cầm lấy bầu rượu trên bàn tự rót, không ngờ có người nhanh tay hơn y đem bầu rượu thu lấy. Thiển Ly Du ngẩng đầu nhìn, liền thấy là một cung nga. Thiển Ly Du nhận ra nàng, nàng là người trong Thương Kinh cung, nói cách khác chính là người bên cạnh Dạ Quân Hi.....Hơi nhú mày, ngẩng đầu nhìn phía để tọa, lại thấy ánh mắt của nam nhân kia cũng không dừng ở trên người chính mình, cung nga đứng bên đột nhiên nói: “Bệ hạ có chỉ, thân thể Thượng quân còn chưa khỏi hẳn. Lấy trà thay rượu thì tốt hơn.” Nói xong lấy ra chén trà trên khay mà một cung nga khác đang bưng, đặt lên bàn của Thiển Ly Du: “Thượng quân thỉnh dùng.”

Thiển Ly Du không nói gì, có chút bất mãn bĩu bĩu môi, nhưng không phản bác, chỉ thuận theo cầm lấy chén trà nhấp một ngụm nhỏ. Hương trà tinh khiết lập tức thay thế hương rượu cay nồng, chất lỏng có chút ấm áp chảy xuống bụng, khiến thân thể vốn có chút lạnh lẽo thoải mái không ít. Hàng lông mày đang cau lại liền dần ra, Thiển Ly Du lại nâng chén.

Dạ Quân Hi ngồi trên để tọa nhưng cũng không tập trung nhìn xem ca múa phía dưới, ánh mắt thoáng nhìn, thấy Thiển Ly Du đã chuyển sang uống trà, khóe môi cong lên một tia thỏa mãn mà chính hắn cũng không nhận ra. Bất quá mới vừa rồi không thấy Tô Thụy tại bên người y, nghe nói là đã hồi cung lấy hồ cừu giúp Thiển Ly Du, trong lòng Dạ Quân Hi cảm thấy có chút kỳ quặc, nhưng lại không biết cảm giác này từ đâu mà đến. Phía dưới là sứ thần các nước, hơn nữa còn có Lang Tê tế ti ý đồ bất minh, Dạ Quân Hi hiếm khi cảm thấy phân thân pháp thuật (bề bộn nhiều việc, không thể đem thân thể tách ra để làm những chuyện khác nhau) như bây giờ, ngay cả thần linh cũng không thể thời thời khắc khắc theo dõi Thiển Ly Du đang ngồi bên cạnh, hắn đành phải phân phó ảnh vệ âm thầm giám thị chặt chẽ chủ tớ hai người, ai biết vật nhỏ có âm mưu mờ ám kia có làm ra hành động gì nguy hiểm tại buổi yến tiệc ồn ào nhân đa nhân tạp này hay không.

Bị ánh mắt kia thỉnh thoảng liếc qua, Thiển Ly Du cảm thấy kinh hồn táng đảm, mà những cung phi khác thấy ánh mắt bệ hạ vẫn quanh quẩn ở thiếu niên có dung mạo bình thường, ném vào đám người là không tìm được kia, thì đều nhìn không được cảm thấy ghen tỵ ngập trời, nhưng trước mặt đế quân, cũng không có người dám đứng ra nói cái gì, dù sao nhiều ngày nay, sự sủng ái của đế quân đối với Thiển Ly Du đã rõ như ban ngày.

Bên này, giữa những cung phi của Lam Vũ đế quân, sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, mà bên kia sứ thần các nước lại đang ăn uống linh đình, người tới ta đi, vô cùng náo nhiệt, gây chú ý nhất không ai khác chính là sứ thần Lang Tê.

Lang Tê là một trong tứ đại đế quốc, bởi vậy sứ thần mà Lang Tê phái đến tất nhiên sẽ được hưởng đãi ngộ khác với sứ thần của các nước phụ thuộc. Ba người mặc bạch y kia ung dung ngồi ở vị trí của mình, không hề động tới thức ăn và bình rượu trước mặt, chỉ xem ca múa, nhưng lại khiến người khác cảm thấy bọn họ rất thần bí và cao ngạo, mỗi khi có triều thần Lam Vũ hoặc sứ thần quốc gia khác tới kính rượu hỏi han bọn họ, bọn họ cũng chỉ nâng chén ra hiệu mà không hề uống. Đây vốn là cử chỉ vô lễ, những đối mặt với Lang Tê tế ti thần bí, không ai dám nhiều lời một câu.

Ngoại trừ Lang Tê tế ti, tình hình của ba quốc gia khác cũng đang rất được quan tâm hiện nay. Đó chính là Triều quốc, Hoàn quốc cùng Diệu quốc, nghe đồn rằng phong ba đang nổi lên bốn phía giữa ba quốc gia này. Triều quốc cùng Hoàn quốc đang thương lượng liên hợp với nhau sao đó phân chia Diệu quốc, cho nên sứ thần hai bên cũng ngồi gần nhau, trong buổi yến tiệc cũng tỏ ra hữu hảo, thôi thì bôi hoán dẫn (uống rượu qua lại, thân thiện với nhau) mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng khi nhìn Thất hoàng tử Diệu quốc Thiển Ly Du cùng trưởng công chúa Diệu quốc Thiển Như Nguyệt ngồi ngay cạnh bên trái đế tọa, sứ thần hai nước ra hiệu cho nhau, thấp giọng trao đổi ý kiến của mình.

Còn ở bên cạnh nhóm người này, Diệu quốc Đại hoàng tử Thiển Như Phong cùng Tam hoàng tử Thiển Tư Huyền cũng đã xanh mặt, vừa mang thần sắc lo lắng, vừa liên tiếp nhìn về phía Thiển Như Nguyệt cùng Thiển Ly Du, nhưng khiến bọn họ thất vọng chính là trên mặt Thiển Như Nguyệt hiện ra vẻ khó xử, mà Thiển Ly Du lại coi như không thấy.

Tình cảnh thú vị như vậy, Dạ Quân Hi tất nhiên sẽ không bỏ qua, khẽ cười nói: “Xem ra tình hình quốc nội của Diệu quốc thực sự không lạc quan. Du Nhi, người muốn giúp bọn họ thổi thổi “chăm biên phong” sao? Chiều hôm qua Đại ca và Tam ca của người không phải đều đã khẩn cầu người sao?” (chăm biên phong: ý nói là những lời thề tử tử tế tế với trượng phu của mình)

Thiển Ly Du nghe vậy nhìn về phía nam nhân đang chằm chọc kia: “Ly Du bây giờ đang ở Lam Vũ, việc của Diệu quốc từ lâu đã không còn liên quan đến ta.” Nói xong liền quay đầu lại nhìn Thiển Như Nguyệt, “Hoàng tử có gì muốn nói sao?”

Thiển Như Nguyệt không ngờ Thiển Ly Du lại hỏi chính mình như vậy, nhìn gương mặt mỉm cười của đối phương, lại nhìn thần sắc hứng thú của nam nhân trên đế tọa, thoáng trầm ngâm, lúc này mới cúi đầu nói: “Như Nguyệt là phận nữ nhân. Tương phu giáo tử (giúp chồng dạy con) mới là bổn phận, vốn không có tư cách bàn luận việc triều chính. Huống chi chính như Ly Du nói, việc của Diệu quốc giờ đây đã không còn liên quan gì tới bản cung.”

“A~ Nói không sai.” Xem ra nhờ Thiển Ly Du ‘làm phép’ Thiển Như Nguyệt cũng thông minh hơn trước kia không ít, Dạ Quân Hi cong lên khóe môi, cười tà tứ. Có lẽ, hẳn cũng nên chờ mong, dưới mí mắt của Liên phi, rốt cuộc Thiển Như Nguyệt có bình yên sinh hạ hài tử trong bụng hay không a.

Dạ Quân Hi nghĩ như vậy, ánh mắt liền liếc qua hai vị hoàng tử của Diệu quốc, đem thần sắc nôn nóng của bọn họ thu vào đáy mắt, trong mắt phượng hiện lên một tia khinh thường. Hoàng thất Diệu quốc vô dụng như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong. Cho dù là lúc này Lam Vũ xuất thủ cứu giúp, điều đình giữa các quốc gia, thì cũng chỉ là lùi lại thời gian bọn họ bị chia cắt mà thôi. Nếu là do Thiển Ly Du vì để, có lẽ Diệu quốc còn có một con đường sống.....Nghĩ như vậy, Dạ Quân Hi hơi cau mày lại. Hắn đột nhiên nghĩ đến, hai ngày trước hắn từng nhắc tới chuyện này với Thiển Ly Du, nhưng câu trả lời lúc đó của thiển niên lại là y chỉ hy vọng rời xa triều đình, sống những ngày nhàn vân dã hạc (nhàn nhã).....

Trong mắt phượng hiện lên vài tia thâm trầm, nhìn thoáng qua Thiển Ly Du đang ngồi một bên uống trà, cảm giác kỳ quái trong lòng Dạ Quân Hi càng ngày càng lớn. Để y ly khai? Không, tuyệt đối không.

Thiển ly Du bỗng nhiên phát hiện ánh mắt đặt trên người y đột nhiên khác với lúc trước, nó xen lẫn những tình cảm phức tạp, giống hệt với ánh mắt y nhìn thấy trước khi hôn mê vào buổi tối y trúng độc, khiến y hoang mang vô cùng, còn bối rối hơn cả khi y nghĩ đến chính mình không thể bình an rời đi Lam Vũ để cung.

Thiển Ly Du nhú chặt mày lại, cũng không buông chén trà xuống, chỉ cúi đầu nhấp một ngụm, thu liễm lại thần sắc khác thường trong mắt.

Ca vũ trong điện vẫn tiếp tục, bất quá vô luận là Dạ Quân Hi hay Thiển Ly Du, thì tâm tình đều đã thay đổi so với khi yến tiệc mới bắt đầu.

Đúng lúc này, Lâm Hứa đứng phía sau đế tọa đột nhiên tiến thêm một bước, vươn sát lại bên tai Dạ Quân Hi nói: “Bệ hạ, canh giờ đã tới.”

Dạ Quân Hi nghe vậy gật gật đầu, Lâm Hứa khom mình hành lễ sau đó xoay người ra hiệu cho một quan viên trong lễ bộ, người kia hiểu ý, vươn tay ngăn lại tiếng đàn sáo cầm huyền, phát tay ý bảo vũ cơ lui ra, tiến lên cao giọng nói với tất cả mọi người: “Bệ hạ có chỉ, thỉnh các quốc gia bắt đầu tiến cống!” Cao trào của buổi yến tiệc cuối cùng đã tới.

Vào giờ khắc này hằng năm, đều là lúc các nước phụ thuộc biểu hiện lòng trung thành đối với mẫu quốc Lam Vũ đế quốc. Sứ thần mỗi quốc gia, ngoại trừ tiến cống những cống phẩm hằng năm phải dâng lên, còn có thể dâng tặng những thứ hiếm có, quý giá khác, có lúc là bảo thạch quý hiếm, có lúc là kì trân dị thảo, mà cũng có lúc là mỹ nhân tuyệt sắc trong thiên hạ. Vì nguyên nhân đó, giờ khắc này cũng trở thành vô đài để các nước phụ thuộc phô bày thực lực.

Thiển Ly Du giương mắt, liếc qua vị trí của sứ thần Diệu quốc, dễ dàng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở đó, y bình tĩnh hơi hơi gật đầu.

Một vở kịch hay sắp được mở màn.

42. Chương 42

Mọi người đều biết, hai tháng trước, Diệu quốc đã tiến hiến cho Lam Vũ một vị công chúa tới hòa thân và một chất tử, để cầu mong trong tình hình loạn trong giặc ngoài, bốn bề là địch thì hoàng thất Diệu quốc càng ngày càng sa đọa vô năng kia sẽ được Lam Vũ đế quốc che chở. Mà trưởng công chúa Thiển Như Nguyệt cũng Thất hoàng tử Thiển Ly Du quả thật không khiến Diệu quốc quốc quân thất vọng, vừa mới vào cung, hai người liền lần lượt được sủng ái.

Chỉ tiếc phúc đến thì ít mà họa tới thì nhiều, nhi tử nhi nữ đều được sủng ái, nhưng Lam Vũ đế quốc Dạ Quân Hi lại chưa hề hậu đãi gì Diệu quốc. Hơn nữa chưa tới một tháng, biên quan liền truyền tới tin quân đội mà Triều quốc cùng Hoàn quốc kết minh đồn dập xâm phạm biên cảnh, toan tính muốn tấn công phân chia Diệu quốc.

Diệu quốc quốc quân kinh hãi, đành lợi dụng thời cơ tiến cống Lam Vũ để phái đi Hoàng trưởng tử được tín nhiệm nhất cùng với Tam tử trưởng kỳ sống ở biên quan trở thành sứ thần tiến tới diện kiến đôi tử nữ đã thành sủng phi của Dạ Quân Hi, hy vọng bọn họ có thể thuyết phục Lam Vũ đế quốc Dạ Quân Hi đứng ra điều đình.

Đợi tới khi hai vị hoàng tử tiến vào Lam Vũ đế quốc, mới phát hiện người xuất thân là hoàng thất Diệu quốc, bây giờ đã là hậu phi có địa vị tôn quý trong hậu cung Lam Vũ không chỉ có Thiển Ly Du cùng Thiển Như Nguyệt, mà còn có Thiển Nhã Phù, người đã đi tới Lam Vũ từ mười năm trước, hơn nữa còn sinh hạ Hoàng trưởng tử của Lam Vũ đế quốc. Bất quá điều Diệu quốc quốc quân cùng hai vị hoàng tử không ngờ tới chính là cả ba người, may mắn hơn rất nhiều người tới từ các nước phụ thuộc khác, hai nữ tử đều là Thực viện một người dưới vạn người trên, nhưng không có ai nguyện ý nói một câu vì cố quốc.

Trong yến hội, sứ thần Hoàn quốc đã tiến hiến xong. Một đôi song sinh nam nữ dung mạo có chút xuất chúng, vừa mới mười bốn tuổi, mặc dù không cao quý như Liên phi, cũng không xinh đẹp vô song như Thiển Như Nguyệt, nhưng lại mềm mại động lòng người, khiến người ta cảm thấy thương yêu, chiếm được ánh mắt của tất cả mọi người trong điện, đương nhiên, cũng có cả sự căm tức và đố kỵ của tần phi trong hậu cung.

Dạ Quân Hi vươn tay chống cằm, có chút hăng hái nhìn đôi song sinh đang quỳ hai bên đế tọa, ánh mắt mang theo chút thâm ý liếc nhìn Thiển Ly Du, người kia lại chỉ cúi đầu, vẫn uống trà, nhìn không ra trong đôi mắt tuyệt sắc kia có loại thần sắc gì.

“Diệu quốc tiến hiến!” Đợi cho sứ thần Hoàn quốc lui ra, nội thị chủ trì nhìn danh sách trong tay, giơng giọng nói.

Sau đó có hai người đứng dậy khỏi vị trí, Thiển Ly Du rõ ràng nhận thấy được một ánh mắt mang theo oán hận và bất mãn nhìn chằm chằm chính mình, không cần xem cũng biết là Thiển Như Phong, Thiển Ly Du cũng không để ý tới.

Ánh mắt có lợi hại tới đâu cũng không thể giết người, mà có tiến cống trân bảo nhiều thế nào đi nữa cũng không thể đổi lại sự bình yên vĩnh viễn. Nếu muốn quốc gia của chính mình cường thịnh, thì nhất định phải đem số phận nắm chặt trong tay, mà không phải mặc cho quốc gia khác tùy tiện dẫm nát, chà đạp dưới chân. Thiển Ly Du ngẩng đầu liếc qua vật tiến cống mà Thiển Như Phong coi như trân bảo kia, khéo môi cong lên một nụ cười nhạt khó phát hiện.

“Diệu quốc Thiển Như Phong, phụng mệnh phụ hoàng dâng lên mười khối Tử tô thạch, một mỏ bảo thạch, mong Lam Vũ đế quốc thiên thu vạn đại (tồn tại nghìn năm), trường thịnh bất suy, vĩnh kết Tần Tần chi hảo cùng Diệu quốc chúng ta!” Thiển Như Phong nói xong, liền cung kính quỳ xuống, dập đầu hành đại lễ, sau đó liền có người tiếp nhận chiếc tất bàn (khay) đáy đen nạm vàng, bên trên có bày mười khối ngọc bội điêu khắc tinh xảo và một bản vẽ mỏng được buộc lại. (Tần Tần chi hảo ý nói tới đám cưới chính trị, là sự liên hiệp giữa các quốc gia thông qua hôn nhân)

Nghe được lời nói của Thiển Như Phong, sứ thần các nước vạn phần kinh ngạc, đều vươn cổ, không dám tin nhìn Thiển Như Phong đang quỳ trên mặt đất cùng với tất bàn được đưa tới trước để tọa. Ngay cả Dạ Quân Hi cũng có chút ngoài ý muốn, Diệu quốc cư nhiên dâng lên lễ vật quý giá như vậy?!

Diệu quốc bây giờ nếu không dựa vào sự phong phú của khoáng sản và tài nguyên thì kinh tế đã sớm sụp đổ, mà cũng chính vì những tài nguyên này, mới khiến cho Diệu quốc càng ngày càng suy yếu kia trở thành đối tượng tranh đoạt của các quốc gia khác. Thế nhưng hôm nay, Diệu quốc Hoàng trưởng tử cư nhiên nói, Diệu quốc muốn tiến hiến cho Lam Vũ cả một mỏ bảo thạch?!

Dạ Quân Hi cũng không để ý tới mười khối đá màu tím kia, mà chỉ cầm lấy bản vẽ trên tất bàn mở ra nhìn liếc qua, trong mắt phượng hiện lên một tia u ám, ngẩng đầu nhìn Thiển Như Phong cùng Thiển Tư Huyền vẫn đang quỳ trên mặt đất, nói: “Diệu quốc quốc quân thật bạo tay a.”

Trong lòng hai người căng thẳng, nhất thời không biết nam nhân bí hiểm trên đế tọa kia rốt cuộc có hài lòng với cống phẩm hay không. Nhưng Dạ Quân Hi cũng chỉ nói một câu không có gì hơn, sau đó đem bản vẽ giao cho Lâm Hứa đứng phía sau, rồi sai người thu thập mười khối Tử tô thạch quý báu, phát phát tay, ý bảo hai người lui ra. Thiển Như Phong cùng Thiển Tư Huyền hành đại lễ xong đứng dậy trở lại vị trí của mình, hai người liếc nhau, trên gương mặt phần lớn đều là thần sắc thất vọng, thậm chí còn có chút tuyệt vọng. Cống phẩm lớn như vậy cũng không thể lay động Dạ Quân Hi, lần này xem ra là vừa mất phu nhân lại thiệt quân.....

“Ly Du.....”

Tiếng gọi thì ào khiến Thiển Ly Du quay đầu lại: “Có chuyện gì hoàng tỷ?”

Thiển Như Nguyệt nhìn hai vị huynh trưởng cách đó không xa, lại nhìn nam nhân trên đế tọa, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp tràn đầy thần sắc giãy dụa. Thiển Ly Du lập tức hiểu được. Đối với y mà nói, Diệu quốc bất quá là nơi y từng sống mười bốn năm vả lại còn là nơi y đã muốn thoát khỏi từ lâu, mà khi Tuyệt phi mất, càng không còn bất luận lý do gì cần phải lưu lại. Nhưng đối với Thiển Như Nguyệt mà nói, Diệu quốc đích thật là gia hương của nàng, là cố quốc của nàng, trong hoàng cung Diệu quốc, có phụ hoàng, mẫu hậu vẫn sủng ái nàng.....

Thiển Ly Du hơi hơi cau mày lại, nhưng cũng không để ý tới sự cầu xin trong mắt nàng, chỉ nói: “Hoàng tỷ không cần nhiều lời.” Nói xong liền liếc nhìn nam nhân trên đế tọa.

Triều quốc, Hoàn quốc cũng được, Diệu quốc cũng được, vốn đều là nước phụ thuộc của Lam Vũ. Với thực lực hiện nay của Lam Vũ, sự sinh tồn hoặc diệt vong của những nước phụ thuộc này sợ rằng đều chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của Dạ Quân Hi. Theo Thiển Ly Du quan sát, Dạ Quân Hi vốn không định nhúng tay vào việc của ba quốc gia này, bất quá bản vẽ mỏ bảo thạch kia, tựa hồ đã có chút tác dụng.

Dạ Quân Hi tất nhiên là đã chú ý tới cuộc đối thoại ngắn gọn của hai người, khi quay đầu lại trùng hợp bốn mắt nhìn nhau cùng Thiển Ly Du, khóe môi cong lên. Dạ Quân Hi nhận không được thắm than dưới đáy lòng, xem ra suy nghĩ của hắn, đã bị vật nhỏ thông tuệ kia nhìn thấu.....

Vươn tay ngấm nhía huyết ngọc ban chỉ, Dạ Quân Hi lại đem ánh mắt phóng tới phía trước. Ngay trong lúc hắn phân tâm, sứ thần Triều quốc đã quỳ gối trước mặt.

Triều quốc tiến hiến mười viên dạ minh châu danh xưng “giao nhân lệ” (nước mắt nhân ngư) cùng với năm gốc Dịch tư thảo. Mười viên giao nhân lệ kia mỗi viên đều bằng nửa nắm tay, châu tròn ngọc sáng, đích xác là trân phẩm. Bất quá, trong mắt Dạ Quân Hi, dạ minh châu chỉ là tảng đá để chiếu sáng mà thôi, không hề có giá trị gì, nhưng năm gốc Dịch tư thảo khiến đôi mắt phượng thâm thúy kia hiện lên một tia hàn ý.

“Dịch tư thảo là thứ khó tìm như vậy, thực khó cho Triều quốc quốc quân không tiếc chúng mà tặng lại cho trẫm.” Tuy trong lòng không vui, nhưng nét mặt Dạ Quân Hi cũng không hiển lộ chút nào, chỉ cong lên khóe môi, lộ ra một nụ cười không rõ hỉ nộ, “Bất quá tặng thứ này tới cũng thật đúng lúc, mấy gốc hai năm trước đưa tới vừa mới dùng hết a.....”

Lời nói của Dạ Quân Hi vừa dứt, lập tức có không ít ánh mắt rơi xuống trên người Thiển Ly Du. Trải qua một ngày một đêm, bất luận hậu cung hay triều đình, mọi người đều biết đến tin tức đế quân độc sủng Ly Du Thượng quân của Uyển Anh điện, không chỉ tự mình ôm y trở lại Thương Kinh cung, mà còn lấy ra Dịch tư thảo Triều quốc tiến hiến để giải độc cho y.

Thiển Ly Du cau mày lại, khẽ thở dài trong lòng. Thắm than rằng nếu ánh mắt có thể giết người, y lúc này sợ rằng đã chết không biết bao nhiêu lần.

Bất quá sứ thần Triều quốc kia cũng hoàn toàn không biết gì về chuyện này, vẻ mặt vô cùng hoang mang, không biết thâm ý trong lời nói của Lam Vũ để quân, chỉ có thể đoán rằng chính mình dâng lên thật “đúng lúc”, liền hành đại lễ, chuẩn bị lui về vị trí, trong lòng thở phào nghĩ lần tiến cống này rốt cuộc cũng hoàn thành. Mới vừa rồi Diêu quốc tặng đại lễ như vậy, Dạ Quân Hi cũng không biểu hiện ra thái độ muốn giúp đỡ Diêu quốc, nếu trở lại nói cho quốc quân, nhất định có thể khiến quốc quân long tâm đại duyệt (rất hài lòng), chính mình cũng có thể được ban thưởng hậu hĩnh.....

Nhưng thiên bất toại nhân nguyện, mọi chuyện đều phát sinh vào thời khắc sứ thần Triều quốc đáng thương kia đứng dậy.

Một đám người mặc y phục Triều quốc đột nhiên xuất hiện, khi mọi người xung quanh còn chưa kịp phản ứng đã xông lên, phi thân lao về phía đế tọa. Trong buổi cung yến không được mang theo binh khí, trong tay những người này cũng không mang theo đao kiếm, nhưng trong ống tay áo rộng thùng thình của bộ y phục Triều quốc kia lại che giấu ám tiễn tẩm độc, khoát tay, mấy vết sáng lao vun vút về phía đế tọa – một loạt những thanh âm khi kim loại va chạm vào nhau vang lên, mọi người kinh hãi tập trung nhìn lại, nhưng chỉ thấy Dạ Quân Hi mỉm cười thản nhiên ngồi nghiêng dựa vào tay vịn, còn Lâm Hứa mới vừa rồi vẫn đứng sau đế tọa khiến mọi người hầu như không thể nhận ra sự tồn tại của hắn, lúc này đã đứng chắn trước người Dạ Quân Hi.

Thiển Ly Du chỉ cảm thấy trái tim của y giống như đã xê dịch lên tới cổ họng, một tay cầm lấy cổ tay Thanh Nguyệt, đôi mắt hắc diêu thạch nhìn chăm chú vào người ngồi trên đế tọa kia.

Đám người “Triều quốc” bị cản lại ám khí thấy tình huống như thế liền lập tức lùi lại phía sau, mà lúc này mọi người tựa hồ mới định thần lại, phút chốc, tiếng thét chói tai, tiếng kêu cứu, cùng với tiếng la hét “bắt thích khách” vang lên không dứt. Nhưng bên ngoài khoang thuyền, từ lâu đã có thị vệ cầm đao sẵn sàng đón địch.

Khi mọi người cho rằng những tên thích khách to gan lớn mật này sắp bị bắt, thì lại nghe một trận gió rít ở ngoài khoang thuyền, một đám hắc y nhân che mặt trong tay cầm vũ khí lướt qua tường người mà những thị vệ tạo thành, phi thân đột nhập vào trong khoang thuyền. Nhìn qua, khoảng chừng hai đến ba mươi người, hơn nữa mỗi người đều là cao thủ.

Trong mắt phượng hàn ý lóe lên, Dạ Quân Hi nhận ra, trong những đám người này, thân thủ của vài kẻ giống y hệt như đám thích khách tối hôm qua.

Thiếu Ly Du nhìn chăm chăm đám hắc y nhân vừa xông tới, nhú chặt lông mày. Nhưng cổ tay y bỗng nhiên bị nắm lấy, y còn chưa kịp phản ứng lại, liền đã bị kéo vào một cái ôm quen thuộc – vừa ngẩng đầu, liền thấy sườn mặt tuấn dật của Dạ Quân Hi. Nam nhân cũng không nhìn y, chỉ trầm giọng nói: “Ngoan một chút, đừng nhúc nhích.”

Buổi cung yến ca múa thái bình nhảy mất biến thành một cuộc giết chóc. Lúc này không ai còn tâm lực đi so đo vì sao để quân lại độc sủng thiếu niên có tướng mạo bình thường kia, không hề quan tâm tới những cung phi bên cạnh, chỉ đem thiếu niên kia ôm vào trong lòng ngực che chở như trân bảo. Những người có võ nghệ đã triển đấu cùng hắc y nhân, nhưng vì không có vũ khí trong tay cho nên đều rơi xuống hạ phong, quan văn và cung phi trời gà không chặt đã sợ tới hoa dung thất sắc (tái mặt) từ lâu, tiếng la hét, thét chói tai vang lên không ngớt, có vài người thậm chí còn kéo cung nga đứng bên chân ở trước mặt chính mình.

“Thanh Nguyệt!”

Người nằm trong lòng đột nhiên gãy dựa, Dạ Quân Hi chấn động, nhưng vẫn xiết chặt cánh tay không cho y ly khai chính mình. Mắt phượng nhìn lại vị trí mà vừa rồi Thiếu Ly Du đã ngồi, nhưng lại thấy thiếu nữ mặc y phục xanh biếc ngất đi trong lòng một hắc y nhân, không biết sinh tử.

“Ngăn lại hần!” Dạ Quân Hi vung tay lên, không biết từ nơi nào xuất hiện một ảnh vệ, đánh về phía hắc y nhân đang bắt lấy Thanh Nguyệt kia. Nhưng người nọ tựa hồ võ công rất cao, một tay nắm lấy Thanh Nguyệt đã mê man bất tỉnh, một tay đối chiến cùng ảnh vệ, còn dần dần lùi ra phía ngoài khoang thuyền.

Ảnh vệ rất nhanh bị hắc y nhân khác cuốn lấy, Thiếu Ly Du cắn chặt môi, nhìn chăm chăm hắc y nhân bắt cóc Thanh Nguyệt, đối phương đã ra tới bên ngoài khoang thuyền, hần quay đầu lại trong chớp mắt, liếc nhìn người đang được Dạ Quân Hi bảo hộ trong lòng ngực, sau đó xoay người nắm chặt lấy Thanh Nguyệt rồi phi thân rời đi, chỉ trong phút chốc đã không thấy bóng dáng.

“Thanh Nguyệt!” Thiếu Ly Du tiếp tục gãy dựa, nhưng vẫn không thể thoát thân.

Thanh Nguyệt, người không thể xảy ra chuyện.....

Mình, người nhất định không được khiến ta thất vọng.....

Tất bản: một loại khay, theo ta nghĩ nó mà hình chữ nhật sẽ đẹp hơn

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/te1baa5t-bc3a0n2.jpg)

43. Chương 43

Bên bờ sông Thanh Đô, trên du thuyền hoàng gia, vừa mới kết thúc một cuộc huyết chiến. Mấy cỗ thi thể nằm lộn xộn khắp nơi, trong không khí tràn ngập mùi huyết tinh.

Tại sự yên tĩnh như tử vong này, ngay cả những cung phi đã sợ tới mất hồn mất vía, nước mắt ràn rụa từ lâu cũng đều che miệng, không dám phát ra một tiếng khóc than nào, ánh mắt các nàng không ngừng dao động giữa những thi thể và nam nhân ngồi trên đế tọa.

Sứ thần Triều quốc sợ hãi núp vào sau lưng người hầu, toàn thân run lên, sắc mặt trắng bệch, vài lần sắp ngất, nhìn mấy cỗ thi thể mặc y phục Triều quốc, hần không thể nào hiểu được, vì sao sẽ xảy ra chuyện như vậy. Một buổi cung yến vốn tốt đẹp đột nhiên lại phát sinh tình huống này, không ai biết đế quân hạ sẽ xử lý thế nào, cũng không ai dám đi suy đoán đoán sứ thần Triều quốc sẽ có kết cục ra sao và Triều quốc có thể chịu đựng được sự tức giận của Lam Vũ đế quân hay không.

Nam nhân trên đế tọa ôm thiếu niên trong lòng, đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén liếc qua mọi người phía dưới, trên gương mặt không hề có chút cảm xúc kia nhìn không ra một tia hỉ giận, nhưng chỉ thế cũng đã khiến người ta cảm thấy rét lạnh đến tận xương. Đôi song sinh tử do Hoàn quốc tiến hiến lúc trước quỳ ở

hai bên để tọa, giờ đã bị chấn thương do nội lực của Dạ Quân Hi bạo phát khi thích khách xuất hiện, lúc này khoe môi đã tràn đầy huyết, ngất ra trên mặt đất không biết sống chết. Còn Thiển Ly Du được Dạ Quân Hi ôm vào trong ngực, thì từ khi thấy hắc y nhân bắt đi Thanh Nguyệt vẫn luôn cúi đầu, mặc cho mấy lọn tóc trên trán che đi đôi mắt, cũng che đi thần sắc trên mặt.

“Hồi bẩm bệ hạ, ảnh vệ tổng cộng bắt được sáu tên thích khách, bốn gã mặc y phục Triều quốc, hai gã mặc y phục Dạ hành. Ngoài ra thích khách bắt đi bốn vị nương nương cùng với thị nữ Thanh Nguyệt bên người Thượng quân, có bảy vị đại nhân bị trọng thương.” Mang theo thần sắc trầm trọng mà nghiêm túc, Lâm Hứa tự mình kiểm tra lại một phen sau, rồi mới quỳ một gối xuống trước người Dạ Quân Hi nói.

Tuy nói hấn chính là tâm phúc, là cánh tay đắc lực của Dạ Quân Hi, thường ngày vui đùa vài câu cũng là chuyện thường có, nhưng lúc này trong lòng Lâm Hứa lại vô cùng trầm trọng, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt chủ tử.

Chỉ mấy ngày nay, mấy vụ ám sát lớn nhỏ liên tiếp xảy ra, hai lần tại Thương Kinh cung, tối qua ở Uyển Anh điện và lần cuối cùng chính là buổi cung yến vừa rồi. Nhưng trong bốn lần ám sát này, biểu hiện của ảnh vệ lại rất đáng thất vọng. Thân là người đứng đầu Âm bộ, Lâm Hứa biết rõ, khuyết điểm của ảnh vệ, chính là do sự thất trách của hấn. Nếu để quân bệ hạ vì chuyện này mà xử phạt người trong Âm bộ, hoặc hạ lệnh huấn luyện lại một lần, hấn tuyệt đối không có nửa câu oán hận.

Dạ Quân Hi liếc nhìn Lâm Hứa, cũng không bảo hấn đứng dậy. Bởi vì mấy ngày nay, hấn thực sự rất bất mãn với Âm bộ. Bất quá Dạ Quân Hi biết, những chuyện này không thể toàn bộ đều trách tội Lâm Hứa. Ngay cả hấn cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc đối với đám thích khách tấn công đêm qua và mới vừa rồi.

Hai lần ám sát đầu tiên, thích khách đều là những kẻ tạp nham, không cần truy tra cũng biết, trong đó phần lớn là những người mà Đồng quốc quốc quân đang “đau ốm liệt giường” kia phái tới, còn lại hấn là mật thám của Thụy Hoa thâm nhập vào.

Nhưng nhóm thích khách đêm qua và vừa rồi thật sự vô cùng kỳ quái, sử dụng độc dược của Triều quốc, vô công thân thủ cũng không thuộc về bất luận quốc gia, hoặc môn phái nào trên đại lục này. Hai lần đột kích đều là muốn trực tiếp trí hấn vào chỗ chết, nhất chiêu không trúng liền lập tức tấn công sang những người xung quanh, đêm qua chính là những thị vệ bị ngán châm bắn phải, mà hôm nay lại là đại thần, cung phi cùng với thị nữ Thanh Nguyệt của Thiển Ly Du.

Nghĩ như vậy, Dạ Quân Hi hơi nhíu mày, cúi đầu liếc nhìn Thiển Ly Du. Chỉ thấy người trong lòng cúi đầu, thấy không rõ thần sắc trên khuôn mặt, nhưng cánh tay ôm ở bên hông y có thể phát hiện ra, thân thể y có chút suy yếu vô lực. Từ khi thị nữ kia bị hắc y nhân bắt cóc, người này vẫn như vậy.....

Trong mắt phượng hiện lên một tia u ám, xen lẫn một tia sát ý khó phát hiện.

Từ năm đó dẫn binh vào cung, giết huynh, đoạt vị, đăng cơ, rồi sau là tước đoạt binh quyền, nắm giữ triều chính trong tay – vì để mười năm, Dạ Quân Hi gần như đã trở nên phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ (âm ngoan xảo trá). Ngồi nghiêng trên đế tọa cười nhìn thế gian, đối với triều chính Dạ Quân Hi cũng không quá nhiệt tình, nhưng cũng sử dụng hoàng loạt những thủ đoạn tàn khốc sắc bén khiến Lam Vũ đế quốc tiến vào thời kỳ mưa thuận gió hòa, thực lực cường thịnh như núi.

Cho nên, chuyện không nắm trong lòng bàn tay như vậy, đã lâu chưa từng xuất hiện .....

Xem ra là do thiên hạ thái bình đã quá lâu, Lam Vũ cũng không tham gia vào cuộc tranh chấp của bất kỳ quốc gia nào, khiến nhiều người sinh ra ảo giác, nghĩ rằng Lam Vũ đế quốc là miếng cọt gan thỏ, tùy tiện phái mấy tên thích khách, liền muốn lấy thủ cấp của Dạ Quân Hi này sao? Hấn vẫn chưa phải người điều tra tỉ mỉ, liền nghĩ rằng Dạ Quân Hi là người cam chịu nuốt hận sao.....

Nheo lại đôi mắt phượng sắc bén, liếc qua thi thể trên mặt đất cùng sứ thần Triều quốc, rồi cuộc lạnh lùng mở miệng: “Đem đoàn sứ thần Triều quốc bắt giữ giam vào trong ngục, chờ xử lý.”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, liền thấy sứ thần Triều quốc kia kinh hoảng ngẩng đầu nhìn về phía đế tọa, há miệng, nhưng không nói được một lời. Bốn cổ thi thể mặc y phục Triều quốc trước mắt nói cho hấn, lúc này cho dù nói gì cũng là vô ích. Chỉ sợ bây giờ đoàn người bọn họ có làm thế nào cũng không thể tẩy sạch tội danh. Nhưng khi vài tên thị vệ tiến vào trời chật hai tay của sứ thần cũng với những người còn lại kéo

ra khỏi vị trí, sứ thần kia rót cuộc mở miệng hô to: “Oan uổng a! Để quân bệ hạ.....Oan uổng!” Con người đều là như vậy, đợi tới khi bước một chân vào quan tài, khi bóng tối của tử vong bao trùm trước mắt, lại vẫn chưa từ bỏ ý định muốn tìm kiếm con đường sống sót cuối cùng. Bất quá Dạ Quân Hi không cho bọn hắc cơ hội đó, chỉ là một ánh mắt mất kiên nhẫn, thị vệ liền tự giác kéo người còn đang liên tục la lên kia ra khỏi du thuyền.

Ánh mắt băng lãnh liếc qua sứ thần các nước khác, mọi người trong điện chứng kiến kết cục của sứ thần Triều quốc đều nhin không được run lên bần bật, thầm nghĩ lớn tiếng chất vấn ông trời, vì sao bọn họ không làm bất cứ chuyện gì, chỉ là tới đây tiến cống, nhưng lại gặp chuyện bất hạnh như thế, nếu làm không tốt, không chừng ngay cả bọn họ cũng đánh mất cái mạng nhỏ của mình tại Lam Vũ này.....

Bất quá, mục tiêu của Dạ Quân Hi cũng không phải những kẻ nhát như chuột kia. Ánh mắt sắc bén dừng lại trên người ba gã tể ti mặc bạch y của Lang Tê. Dạ Quân Hi không hề bỏ qua, từ khi thích khách làm loạn tới cuối cùng khi chúng thoát đi, từ đầu tới cuối ba người kia không hề có phản ứng gì, cho dù binh khí chạm nhau gần trong gang tấc, ba người đều coi như không liên quan tới mình.

Nam tử tóc bạc mặc bạch y cảm nhận được ánh mắt rơi vào trên người, chậm rãi quay đầu lại, trên khuôn mặt trẻ tuổi không hợp với màu tóc, tràn đầy thần sắc bình tĩnh đạm nhiên, cho dù là dưới ánh mắt có chút áp bách của Dạ Quân Hi, lại vẫn trấn định, điềm tĩnh như trước.

Một lát sau, Dạ Quân Hi rót cuộc thu hồi ánh mắt. Nhớ lại thân thủ không thuộc về bất luận quốc gia hay môn phái nào trên địa lục của đám thích khách, Dạ Quân Hi có lý do để hoài nghi, những người đó liệu có phải có xuất xứ từ Lang Tê để quốc đã ẩn cư trăm năm không.....

Khóe môi cong lên một nụ cười nhạt, Dạ Quân Hi quay sang ra hiệu cho Lâm Hứa bằng thủ thế (động tác tay) mà người bên ngoài không hiểu được.

Vô luận là Đồng quốc hay Triều quốc, Thụy Hoa hay Lang Tê, qua chuyện này, Lam Vũ sẽ không ngạo mạn như trước. Phái nhiều người đến đây như vậy, sợ hắc không biết dã tâm của bọn họ đang rục rịch sao, nếu Lam Vũ không đáp lễ một chút, chỉ sợ lại khiến những người đó thất vọng. Nhưng không biết, nếu Lam Vũ xuất thủ phản kích, bọn họ có thể chống đỡ được không a.....

Lâm Hứa hiểu được, gật đầu lĩnh mệnh: “Vi thần tuân chỉ.”

Dạ Quân Hi gật đầu, không nhìn thần sắc khác nhau của mọi người trong điện, chỉ ôm Thiển Ly Du vào lòng, xoay người rời đi.

Lâm Hứa nhìn bóng lưng của Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du, híp mắt lại, khe thở dài trong lòng. Xem ra bệ hạ quả thật đã động tâm với Diệu quốc Thất hoàng tử, có lẽ nói, đã có chút tình căn (rễ) cắm sâu rồi sao?

Bốn cung phi bị thích khách hắc y bắt đi là bốn vị nào, bảy vị triều thần bị trọng thương lại là những ai, đôi song sinh bị hắc chấn thương kia có còn sống hay không.....Đối với những chuyện này, nam nhân lãnh huyết vô tình kia không hỏi một câu. Có lẽ, hắc căn bản là không thêm quan tâm. Tựa như vậy, tại trước mặt mọi người, khi thích khách đột kích cũng chỉ kéo Thiển Ly Du ôm vào trong ngực, bây giờ cũng chỉ ôm thiếu niên kia, mặc kệ tất cả mọi người, cứ như vậy rời đi.....

Ánh mắt thoáng đảo qua thần sắc ghen ghét oán độc của phần lớn cung phi, Lâm Hứa âm thầm lắc đầu, ngăn lại mấy vị triều thần và cung phi bị kinh hách đang muốn mở miệng ngăn Dạ Quân Hi rời đi này: “Bệ hạ có chỉ, trước lúc bình minh, bất luận kẻ nào cũng không thể ly khai du thuyền. Thỉnh chư vị đại nhân và nương nương theo người hầu trên thuyền trở về phòng nghỉ ngơi một chút, tới bình minh liền có thể hồi cung.”

Mọi người nghe vậy lập tức sững sốt, trong lòng vừa kinh vừa sợ, nhận được mệnh lệnh như vậy tất nhiên là sẽ bất mãn, nhưng nhìn thấy những thi thể nằm đầy trên mặt đất chưa được xử lý, không ai dám chống lại thánh chỉ, đều cúi đầu, đi theo sự chỉ dẫn của người hầu trở về phòng.

“Quý phi nương nương, thỉnh đi bên này.” Bên dưới truyền đến tiếng nói mềm nhẹ của một người hầu, Lâm Hứa giương mắt nhìn lại, đã thấy Liên quý phi đang nhìn về phía Dạ Quân Hi cùng Thiển Ly Du rời đi, về mặt thần thờ, nhìn không rõ bất luận một tia cảm xúc nào, nàng cũng không nhìn gã người hầu tiến tới chỉ dẫn bên cạnh.

Lâm Hứa thấy thế cau mày lại, đang muốn tiến đến, lại thấy Liên quý phi đột nhiên thu hồi ánh mắt, đứng dậy, im lặng đi theo người hầu, thân hình trầm ổn, không một tia kinh hoảng, đích xác có chút khác biệt với những cung phi đang khóc sụt sùi kia.

Bên này, không biết Dạ Quân Hi muốn dẫn chính mình tới nơi nào, Thiển Ly Du vẫn cúi đầu, không hề mở miệng. Cho tới khi đi tới tầng cao nhất của du thuyền, tiến vào một gian sương phòng vô cùng sa hoa, lúc này Thiển Ly Du mới ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn nam nhân bên người. (sương phòng là những căn phòng nằm hai bên sườn về phía Đông và Tây, có thể đón ánh nắng mặt trời)

“Tạm thời nghỉ ngơi ở chỗ này.” Dạ Quân Hi đáp, buông tay đem thiều niên đặt xuống nhuyển tháp, lại nói: “Hôm nay không cố ý làm chính mình bị thương, trăm có nên thưởng cho người không?”

Thiển Ly Du nhất thời không biết nói gì. Từ khi bị Dạ Quân Hi kéo vào trong lòng hắn, tâm tư của y vẫn luôn rối bời.

Thấy Thiển Ly Du không nói, Dạ Quân Hi nhíu mày, nghĩ rằng chuyện của Thanh Nguyệt khiến y lo lắng, vì vậy nói: “Không cần quá lo lắng, ảnh vệ đã đuổi theo, tin rằng không bao lâu nữa có thể đem Thanh Nguyệt trở về.” Nói xong cúi người ấn một nụ hôn lên khóe môi y, mềm nhẹ, mang theo chút thương tiếc và trấn an.

Trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một loại tình tự khó có thể nói rõ.

Nếu Dạ Quân Hi dùng thái độ trêu tức đối xử với y, y vẫn có thể ứng phó như thường, nhưng mấy ngày gần đây, dáng vẻ có thể gọi là “ôn nhu” của Dạ Quân Hi khiến y không biết nên phản ứng thế nào. Mới vừa rồi, trong thời khắc thích khách hung hãn xông tới, khi y bị kéo vào cái ôm quen thuộc kia, sự rung động và một tia ấm áp nảy lên trong lòng khiến y không thể bỏ qua.

Thiển Ly Du nhớ kỹ, đêm qua tại Uyển Anh điện, khi đối địch với thích khách, người này cũng là như vậy, đem y bảo hộ vững vàng trong lòng ngực, nếu không phải y cố ý vươn tay đón cây ngân châm kia thì căn bản sẽ không bị thương chút nào. Hơn nữa điều khiến y ngoài ý muốn chính là, Dạ Quân Hi cư nhiên biết y cố ý đón lấy ngân châm, nhưng cho dù như vậy, vẫn không làm gì y, trái lại lại vẫn như cũ, trong thời gian ngắn nhất, kéo y vào lòng.....

Tất cả những điều này, khiến Thiển Ly Du nhất thời không biết nên đối mặt với nam nhân này thế nào.

Dạ Quân Hi thấy Thiển Ly Du vẫn không nói như trước, cuối cùng khẽ thở dài. Thăm nghĩ, xem ra chuyện thoát khỏi tầm tay hắn không chỉ có thích khách kia, mà còn có vật nhỏ trước mặt này.....

Dạ Quân Hi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, giọng nói: “Tô Thụy, tới hầu hạ đi.”

Tô Thụy không biết trở về từ bao giờ, trong tay cầm hồ cừu mà Thiển Ly Du sai nàng đi lấy, nghe được tiếng triệu hoán, liền tiến vào hành lễ với Dạ Quân Hi: “Tô Thụy tuân chỉ.”

Dạ Quân Hi liếc nhìn Thiển Ly Du, vươn tay xoa nhẹ đỉnh đầu y, lúc này mới xoay người rời đi, có lẽ là đi xử lý đồng hôn kia.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Dạ Quân Hi, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia sáng chói mắt, ngay cả dung mạo bình thường không có gì đặc biệt cũng xuất chúng hơn vài phần. Chỉ tiếc, diện mạo như vậy Dạ Quân Hi lại không thấy được.

“Người cũng đi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một hồi.” Choàng lên hồ cừu, Thiển Ly Du nói. Tô Thụy thoáng chần chờ liền khom người cúi chào, sau đó đi ra khỏi phòng, không dám đi xa, chỉ ở ngoài cửa im lặng chờ đợi.

Đứng bên cửa sổ, những cơn gió lạnh đến xương trên sông vào buổi tối rất cuộc khiến đầu óc của Thiển Ly Du thanh tỉnh hơn một chút.

Nhìn người thân cận nhất của chính mình bị mang đi khỏi bên người, Thiển Ly Du không thể không nói trong lòng y cũng có chút hối hận. Rõ ràng đêm qua đã phát giác những hắc y nhân này có chút vấn đề, rõ ràng biết chuyện này nguy hiểm, nhưng y vẫn đem Thanh Nguyệt đẩy đi.

Từ khi cuộc hỗn loạn mới bắt đầu, Thiển Ly Du liền thấy xen lẫn trong đoàn sứ thần của Diệu quốc, người từng theo Thiển Như Phong vào cung, truyền âm nhập mật liên lạc cùng y đã sớm thần không biết quỷ không hay mất tích. Chỉ có y cùng Thanh Nguyệt mới biết, trước khi Dạ Quân Hi đưa y kéo vào trong lòng, y đã thừa cơ vung lên cánh tay đang nắm cổ tay Thanh nguyệt, đem Thanh Nguyệt đẩy vào trong lòng hắc y nhân gần ngay cạnh đó, cùng với hà bao mà y đã giao cho nàng trước khi lên thuyền, trong đó có chứa bức tượng điêu khắc dị thú huyền sắc kia – làm cho Thanh Nguyệt mang đi trước, có được bức tượng dị thú kia, độc được mà Thanh Hoảng trúng phải, có lẽ sẽ giải được.....Thiển Ly Du dè dặt sự lo lắng dưới đáy lòng, ép buộc chính mình suy nghĩ tới những điều tốt đẹp.

Đứng hóng gió lạnh một hồi, Thiển Ly Du nheo mắt lại, nhìn ánh trăng sáng trên mặt sông, một tay xoa khối ngọc bội bằng Tử tô thạch đại diện cho hoàng tử Diệu quốc ở bên hông. Nghĩ lát nữa sẽ hoàn toàn ly khai nơi này, từ nay về sau rời xa cung đình triều đình, Thiển Ly Du nhin không được cong lên khoe môi, lộ ra một tia tiếu ý, thật tâm, không mang một chút dối trá và làm bộ nào.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của nam nhân kia, ý cười bên môi Thiển Ly Du càng đậm. Nếu lát nữa người nọ trở về phát hiện y đã biến mất, thần sắc trên khuôn mặt tuần mỹ kia, hẳn là vô cùng đặc sắc đi?

Chỉ tiếc, y cũng không thấy được.....

44. Chương 44

Trời càng lúc càng tối. Trải qua cuộc huyết chiến trong buổi cung yến vừa rồi, đối với những triều thần và cung phi thường ngày sống an nhàn sung sướng thì đêm nay quả thực khó khăn. Nơm nớp lo sợ đi theo người hầu trở về ngoại phòng (phòng ngủ) nghỉ tạm, nhưng một buổi tối như vậy liệu có bao nhiêu người có thể thực sự bình yên tiến vào mộng đẹp.

Thị vệ tuần tra trên du thuyền hoàng gia càng thêm cảnh giác, không dám sơ suất chút nào. Trong bóng tối, mỗi nơi đều ẩn nấp những ảnh vệ Lam Vũ có thân thủ bất phàm, thức trắng đêm thủ vệ mỗi góc trên thuyền, đề phòng những kẻ gây rối lại tới tấn công.

Trong gian phòng hoa lệ ở tầng cao nhất, người vốn nên tắt đèn đi ngủ lại vẫn lẳng lặng tựa vào bên cửa sổ. Đôi mắt hắc diệu thạch chú nhìn ánh trăng trong treo lạnh lùng bên ngoài cửa sổ, giống như đang chờ đợi điều gì. Một luồng gió lạnh thổi qua, Thiển Ly Du kéo kéo hồ cừ trên người, cũng không đi chuyển vị trí.

Phu canh (người tuần đêm) bên bờ sông cầm trống canh trong tay gõ ba lần, Thiển Ly Du ngẩng đầu nhìn ánh sáng trên bầu trời, trên khuôn mặt trầm tĩnh đạm nhiên rốt cuộc cũng hiện lên một tia nôn nóng, hai bàn tay dẫu trong tay áo xiết chặt mười ngón.

Đúng lúc này, một bóng trắng từ xa lại gần, không biết nó xuất hiện từ nơi nào mà lại bay thẳng về phía du thuyền. Thiển Ly Du lập tức đứng thẳng người, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào bóng trắng vừa xuất hiện kia, trong lòng kinh hoảng không thôi ——Tới?!

Nhưng những thị vệ và ảnh vệ vốn đang cảnh giác cao độ cũng đã phát hiện ra bóng trắng khả nghi kia, Thiển Ly Du nghe thấy từ sàn tàu bên ngoài truyền đến vài tiếng bước chân, ngay sau đó là tiếng vũ khí lao vun vút vào không trung – hai tay nắm chặt song cửa phía trước, Thiển Ly Du trở mắt nhìn mũi tên bay khỏi dây cung lao về phía bóng trắng.

Nhưng bóng trắng kia lại chỉ lơ đãng di chuyển qua một bên, nhẹ nhàng tránh đi mũi tên đoạt mệnh. Có lẽ là phát hiện nguy hiểm, bóng trắng đó chỉ bay tới nơi cách du thuyền không xa mà không hề tới gần, quanh quẩn trên mặt sông, sau đó phát ra vài tiếng kêu kì lạ. Thiển Ly Du trừng lớn hai tròng mắt, cùng lúc nghe được tiếng kêu kia, y cũng nhìn rõ bóng trắng đó – là một con chim sơn ca toàn thân trắng như tuyết, là chim sơn ca y dùng để truyền tin!

“Chỉ là thủy điều (chim sống bên mặt nước), đều tản ra, trở về vị trí!” Thiển Ly Du nghe được có người nhẹ giọng nói trên sàn tàu, sau đó là một loạt những tiếng bước chân vội vã mà chĩnh tề.

Thở dài một hơi nhưng dưới đáy lòng cũng đồng thời trở nên kích động, Thiển Ly Du trừng lớn hai mắt nhìn chăm chăm tư thái bay lượn của con chim sơn ca kia, nhìn con chim nhỏ xòe rộng hai cánh, khi thì sang trái khi thì sang phải, lúc lên lúc xuống, khi thì bay thành mấy vòng,... Chỉ chốc lát sau con chim nhỏ đã dùng tư thế tao nhã im lặng bay về phương xa.

Những tư thái bay lượn của con chim nhỏ mà người khác cho rằng rất bình thường này lại khiến Thiển Ly Du vốn vẫn đang nhìn chăm chú vào cử động của con chim sơn ca đột nhiên đỏ bừng vành mắt, sống mũi cay cay, còn khóe môi lại nhịn không được mà giương lên.

Thiển Ly Du quay đầu nhìn gian phòng trang trí hoa lệ, trong đôi mắt hắc diệu thạch lóe ra tia sáng còn chói mắt hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ, bên trong hiện ra sự nhẹ nhõm và sung sướng mà từ hai tháng tiến tới Lam Vũ đế quốc tới nay chưa từng thấy được.

Đến lúc, ly khai nơi này.....

Ngay trong một gian sương phòng cách chỗ Thiển Ly Du không xa, đèn đuốc vẫn đang sáng trưng. Một thân ảnh cao to bước những bước trầm ổn đi tới trước cửa, nhẹ giọng nói: “Vi thần cầu kiến bệ hạ.”

“Tiến đến.” Bên trong truyền ra thanh âm trầm thấp, nghe không rõ hỉ nộ của chủ nhân.

Lâm Hứa đẩy cửa tiến vào, liền thấy Dạ Quân Hi đang chấp tay đứng trước cửa sổ, thấy chính mình hần quay đầu lại hỏi: “Thế nào?”

“Hồi bẩm bệ hạ, đều đã xử lý xong. Tin tức cũng đã truyền đi.” Lâm Hứa đáp.

Dạ Quân Hi nghe vậy gật đầu, trong đôi mắt phượng thâm thúy vẫn che kín hàn băng như trước, ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ cũng lộ ra những tia sát ý mơ hồ.

Lâm Hứa hiểu được, đêm qua vị thượng quân ở Uyển Anh điện kia bị trúng độc, đêm nay trong buổi yến hội lại gặp ám sát, lúc này đây, để quân bệ hạ là thực sự nổi giận, bằng không cũng sẽ không muốn biết rõ về việc đã từng coi là “tiêu khiển” này sớm như vậy, còn truyền đạt nhiều ý chỉ dứt khoát như thế. Bất quá, với sự thấu hiểu chủ tử và lòng tin với Lam Vũ, Lâm Hứa cũng không quá lo lắng vận mệnh sau này của Lam Vũ.

Thế gian thường nói, đương kim Lam Vũ đế quân Dạ Quân Hi tuy rằng phong lưu bạc tình, nhưng cũng là minh quân hiếm có trong thiên cổ, nhưng qua mười năm, tựa hồ nhiều người đã quên, năm đó Dạ Quân Hi đã dẫn lên thi cốt huynh đệ để leo lên đế vị thế nào. Bất quá từ khi Dạ Quân Hi bị biếm ra khỏi cung, vẫn trung thành đi theo bên cạnh hắn, đến nay cũng đã hơn mười năm, trong lòng Lâm Hứa vô cùng rõ ràng, chủ tử bây giờ chỉ là thu hồi thủ đoạn thiết huyết (kiên quyết, âm ngoan) khi đoạt vị năm đó, còn đã tâm thị huyết (khát máu) kia vẫn chưa từng mất đi. Nhưng những việc mà vài kẻ kia đã làm, lại khiến thị huyết chân long (con rồng khát máu) vốn tạm thời ngủ say dần dần tỉnh lại.....

Ngay khi Lâm Hứa cho rằng Dạ Quân Hi sẽ không đưa ra mệnh lệnh nào nữa, chuẩn bị lui ra thì một ảnh vệ chưa được truyền triệu lại đột nhiên xuất hiện trong phòng, được huấn luyện trở nên rất ít khi thể hiện cảm xúc nhưng khi ảnh vệ kia mở miệng trong giọng nói toát ra sự lo lắng mà người bình thường cũng có thể nhận ra: “Bệ hạ, ngoại phòng mà Thượng quân đang nghỉ tạm bị cháy!”

Đôi mắt phượng thâm thúy của nam nhân đứng bên cửa sổ kia lập tức trừng lớn, quay người lại, hần không thể tin: “Người nói cái gì?!”

Ảnh vệ kia còn chưa mở miệng trả lời, thân thể đã đột nhiên bị hất tung lên mặt đất, nội lực thâm hậu đè ép khiến hần không thể thở nổi, ngay cả Lâm Hứa còn đang giật mình vì nghe được tin tức vừa rồi cũng bị lan đến, khí huyết cuộn cuộn trong ***g ngực, khó khăn lắm mở miệng được: “Người đâu, hộ giá!” Vừa hô, vừa đuổi theo Dạ Quân Hi đã phi thân ra ngoài từ lâu.

Du thuyền vừa mới an tĩnh giờ đây lại lâm vào hỗn loạn.

Đang yên lành, tại sao đột nhiên lại cháy?! Lâm Hứa vừa rảo bước theo sau Dạ Quân Hi, vừa ho nhẹ hai tiếng, trong lòng không ngừng suy nghĩ. Trên sông vốn ẩm ướt, hướng chỉ căn phòng của vị kia đã tắt nển

từ lâu, không thể đột nhiên lại xảy ra hỏa hoạn như vậy. Chẳng lẽ, bố trí nhiều thị vệ và ảnh vệ như thế, còn có thích khách âm thầm len vào sao?!

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Hứa trầm xuống, giơ tay lên không trung vẫy vẫy một chút, ảnh vệ nấp trong chỗ tối đều linh mệnh tản ra xung quanh.

Trước cửa phòng Thiển Ly Du đã sớm bị bao vây bởi rất nhiều người. Cửa bị đá văng, khói đen không ngừng thoát ra, hơi nóng bỏng rát và ánh lửa mờ mờ trong đám khói cản lại cước bộ của nhiều người, hầu hết bọn họ chỉ đứng ở cửa hắt từng thùng nước vào phòng, có vài ảnh vệ đội nước lên người rồi lao vào bên trong. Mà Tô Thụy không biết vì sao lại bất tỉnh nhân sự, nằm ngang ra trước cửa từ trước khi họ đến.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Dạ Quân Hi trừng lớn mắt: “Du Nhi!” Cứ nghĩ tới thiếu niên có đôi mắt tuyệt sắc độc nhất vô nhị trong thiên hạ kia sẽ bị trận đại hỏa này thương tổn, trong lòng Dạ Quân Hi xuất hiện sự sợ hãi mà ngay chính hắn đều không tin được.

“Bệ hạ, ngài không thể tiến vào!” Lâm Hứa thấy Dạ Quân Hi cư nhiên muốn đích thân lao vào gian phòng đang cháy kia thì lập tức vô cùng sợ hãi, vội vã ngăn cản, nhưng Dạ Quân Hi lại tựa như không nghe thấy, Lâm Hứa đành phải mạo hiểm bị trừng phạt vì tội phạm thượng, kiên trì tiến lên. Nhưng khi tay hắn mới chạm vào góc áo của Dạ Quân Hi, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, ngũ tạng lúc phủ tựa như bị một bàn tay hung hăng vò xé, khiến hắn đành lùi về phía sau một bước, trở mắt nhìn Dạ Quân Hi bị đám khói đen kia nuốt trọn.

“Ngăn cản bệ hạ!” Trong tình thế cấp bách, Lâm Hứa hét lên một tiếng, mấy tên ảnh vệ đột nhiên hiện thân đứng ngăn ở trước người Dạ Quân Hi. Ngay khi Dạ Quân Hi nỗ lực công tâm (vô cùng tức giận) muốn giết trừ tất cả những kẻ dám cản gan ngang đường hắn, lại nghe bên tai truyền đến tiếng hô của tâm phúc: “Thượng quân có võ công, tuyệt đối sẽ không vì thế mà thương tổn, bệ hạ!”

Dạ Quân Hi nghe vậy, cước bộ dừng lại một chút, trong đầu tựa hồ có thứ gì lóe lên, nhanh tới mức không thể nắm được.

Trải qua một hồi giằng co, lại có không ít ảnh vệ cùng thị vệ lao ra, khói đen vẫn cuộn cuộn bốc lên, hỏa thế (tình hình đám cháy) tựa hồ đã bị khống chế.

“Bệ hạ.....” Lâm Hứa che ngực đi tới bên cạnh Dạ Quân Hi, vừa định mở miệng, lại bị thần sắc tựa như cuồng phong bão táp trong đôi mắt phượng kia bức lùi về phía sau hai bước.

Nhưng vào lúc này, một tên ảnh vệ toàn thân tro bụi quỳ xuống trước mặt Dạ Quân Hi: “Bệ hạ, trong phòng không người!”

Mắt phượng lập tức trừng lớn, nắm chặt song quyền, móng tay ngón giữa hung hăng đâm vào trong da thịt, dịch thể màu đỏ tươi theo bàn tay nhỏ xuống phía dưới, Dạ Quân Hi hỏi lại tựa như chưa nghe rõ ràng: “Người lập lại lần nữa?”

“.....Hồi bẩm bệ hạ, Thượng quân không ở trong phòng.”

Lâm Hứa thấy Dạ Quân Hi ngẩn ra, sau đó chủ tử từ từ nắm chặt hai bàn tay, mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm, nhìn luồng khói đen trong phòng mà thần sắc giống như muốn đem ai đó băm thây vạn đoạn.

“Thiển Ly Du..... Khá lắm Thiển Ly Du!” Sự kinh hoảng, sợ hãi, tức giận dồn nén trong lòng, các loại tình tự phức tạp xen lẫn khiến Dạ Quân Hi không nơi phát tiết, trái tim như bị vật gì hung hăng đè ép. Vung tay, chỉ nghe một tiếng nổ ầm lên, cánh cửa phòng trước mặt đã hoàn toàn vỡ nát, vụn gỗ bắn ra, thị vệ cung nhân xung quanh không ai tránh thoát.

Khi nghe Lâm Hứa hô “Thượng quân có võ công” trong đầu đã lóe lên cảm giác khác thường, Dạ Quân Hi hiểu được đó là cái gì.

Lửa bén từ bên trong, không hề lan tới những nơi khác, nếu thực sự có người xâm nhập vào phòng, với công lực của Thiển Ly Du, sao có thể gặp bất trắc dễ dàng như vậy? Hỏa thế cũng không quá lớn, nhưng khói đen lại cuộn cuộn không ngừng khiến kẻ khác hoảng sợ, nhất định là có người đoán được gỗ trên thuyền đều ẩm ướt, nếu châm lửa sẽ dễ sinh ra khói. Tô Thụy tự dừng ngắt đi bên ngoài cửa phòng, thứ chết tiệt kia, chẳng lẽ đã sớm nghĩ tới chuyện đêm nay đào thoát dưới mí mắt hắn sao?!

“Rời xa triều đình, sống những ngày nhàn vân đã hạc mới là điều ta mong muốn.” Lúc này lời Thiển Ly Du nói tại Uyển Anh điện ngày đó lại vang lên bên tai, Dạ Quân Hi nghiêng rằng: “Bắt hẩn lại cho trầm. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.....”

Thiển Ly Du, trầm đã nói, nếu rơi vào trong tay trầm, thì nên vứt bỏ tâm tư như vậy đi.

Thiển Ly Du, trầm tuyệt đối sẽ không cho người toại nguyện.....

~Hết quyển một

Phượng hoàng niết bàn: Niết bàn phiên dịch sang tiếng Trung có nghĩa là bất sinh bất diệt, nó đồng nghĩa với giải thoát hay thoát khỏi.

~Quyển hai~

45. Chương 45

Sáng sớm, bầu trời vẫn còn mờ sương, trong đế đô đã bắt đầu trở nên náo nhiệt. Những tiểu thương (cửa hàng nhỏ) dậy sớm mở cửa đón khách, nhiều căn nhà cũng đã tỏa ra khói bếp lượn lờ.

Giờ Dần mới vừa qua, cửa thành của đế đô liền được mở rộng, đón chào nhóm người phải qua đêm ở bên ngoài vì tối qua không vào thành kịp. Vào Đông, đế đô ban đêm vô cùng lạnh lẽo, đa số những người này đều đông lạnh tới mức toàn thân cứng ngắc, chỉ mong sao có thể nhanh nhanh vào thành tìm một tửu lâu uống một chén canh nóng hổi. Chỉ tiếc, một tấm bảng vàng và mười tên quan binh mặc quân phục tay cầm vũ khí lại ngăn cản lối đi của bọn họ.

Có câu dân bắt dừ quan đầu (dân chúng không tranh chấp cúng quan lại), cho dù mọi người đều bất mãn trong lòng, nhưng cũng không dám ngang nhiên khiêu khích với thánh dụ của đế quân bệ hạ và mười tên quan binh kia, đành phải vừa oán giận vừa sắp xếp thành hàng, để quan binh kiểm tra từng người.

Không lâu sau, một đội nhân mã đạp lên sương mai phi nhanh tới, mang theo một đám bụi bặm phía sau. Tướng lĩnh thủ thành tập trung nhìn lại, thấy những người đó đều mặc quân phục Lam Vũ, mà người đi đầu, khoác một bộ áo giáp màu bạc, vừa nhìn liền biết là người có quân hàm cao.

“Vị tướng quân này xin dừng bước!” Tướng lĩnh thủ thành vung tay lên, dẫn theo một đám người chặn lại lối đi. Người mặc áo giáp kia dừng ngựa, tướng lĩnh thủ thành nhìn kỹ, thấy hắn chỉ khoảng trên dưới ba mươi tuổi, mặt mày có chút quen mắt, thần sắc tràn đầy mệt nhọc vì phải gấp rút lên đường mấy ngày liền, lúc này hắn đang nhíu chặt mày, tựa như có chút bất mãn, trầm giọng nói: “Ta là Chương Quân Nghị, tướng quân phòng thủ Mậu thành ở biên quan phía Tây Bắc. Đế đô xảy ra chuyện gì?”

Tướng lĩnh thủ thành vừa nghe ba chữ “Chương Quân Nghị”, liền lập tức bình tĩnh đại ngộ —— trách không được cảm thấy quen mắt, người trước mặt này không phải là trưởng tử của đương triều Thừa tướng năm năm trước rồi kinh trấn thủ biên quan phía Tây Bắc, Chương Quân Nghị Chương tướng quân sao!

“Mặt tướng tham kiến tướng quân. Hồi bẩm tướng quân, mấy này gần đây bệ hạ thường xuyên bị ám sát, đế đô đang lúc rối loạn, bệ hạ hạ chỉ, mệnh ta trấn thủ cửa thành, kiểm tra chặt chẽ những người ra vào.” Tướng lĩnh thủ thành nói xong chỉ chỉ phía trên cửa thành. Chương Quân Nghị vừa ngừng đầu, trong mắt xẹt qua một tia huyết sắc. Trên cửa thành kia treo sáu cỗ thi thể không đầu, trong đó có hai cỗ mặc y phục dạ hành, còn lại đều mặc y phục màu xanh, cho dù sớm bị máu nhuộm lên, nhưng vẫn có thể nhìn ra y phục làm bằng chất liệu rất quý giá, bên trên thêu những hình mẫu mà chỉ những chức quan cao mới có thể dùng.

“Bốn người kia cũng là thích khách?” Chương Quân Nghị hỏi.

“Vâng. Đêm qua các nước phụ thuộc tới tiến cống, để quân bệ hạ ban thưởng cung yến trên du thuyền của hoàng gia, bốn người kia chính là sứ thần Triều quốc, cầu kết thích khách ý đồ ám sát bệ hạ, sau đó lại phóng hỏa trên thuyền, bị thị vệ tiêu diệt tại chỗ.” Đối mặt với người có chức quan cao hơn chính mình rất nhiều, lại là hoàng thân quốc thích như Chương Quân Nghị, tướng lĩnh thủ thành hầu như là tri vô bất ngôn (nói hết tất cả những gì mình biết).

“Phóng hỏa? Có thương vong sao?” Chương Quân Nghị có chút khấn trương trong lòng, yến tiệc quan trọng như thế, phụ thân cùng muội muội nhất định phải có mặt.

“Hồi bẩm tướng quân. Nghe nói đã chết một vị Thượng quân. Thừa tướng đại nhân và Liên phi nương nương đều bình an vô sự.” Tướng lĩnh thủ thành nịnh nọt nói.

Chương Quân Nghị nghe vậy thoáng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ bất quá là chết một nam phi, hẳn là không có gì trở ngại. Hắn cũng nghe nói gần đây bệ hạ chuyên sủng một nam nhân, chắc không phải chính là kẻ vừa chết kia đi.....Nếu là như vậy, thì thật quá tốt.....Chương Quân Nghị nghĩ như thế, cúi đầu liếc nhìn tướng lĩnh thủ thành đứng trước mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn sáu cỗ thi thể không đầu quý dị kia, vung lên roi ngựa trong tay khê quát một tiếng: “Vào thành!”

Đội nhân mã thúc ngựa mà đi, trong nháy mắt liền chạy xa. Tướng lĩnh thủ thành kia chỉ kịp né tránh móng ngựa lại vẫn hít vào một bụng cát đất do móng ngựa hất lên, khụ hai tiếng lớn, hậm hực nhỏ xuống hai ngụm nước bọt lên mặt đất.

Sáng sớm bên bờ sông Thanh Đô thanh tịnh hơn buổi tối rất nhiều. Ban ngày thuyền hoa không mở cửa đón khách, cho nên cũng ít đi những người nô nức tới tầm hoan. Chỉ có tốp năm tốp ba những người qua đường bước vào những túp lều bên sông, tìm kiếm một chút ấm áp.

Mà ngay nơi cách bờ sông không xa, trong một hẻm nhỏ quanh co, một phiến cửa gỗ màu mực đang đóng chặt, yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có chiếc đèn ***g treo trên mái hiên có viết chữ “Khanh” thật to kia là còn đang lắc lư trong gió, phát ra từng tiếng chi nha. Bên trong cánh cửa, mơ hồ thấy được một viện tử rộng lớn, trong viện trồng trái, chỉ có một bãi đá, xung quanh là mấy tảng đá lớn hơn, thỉnh thoảng có vài bóng người lướt qua.

Đi sâu vào trong viện, có một nam tử mặc hắc y, dáng người thon dài đứng trước cửa phòng. Trong phòng tỏa ra mùi thảo dược nồng đậm, tựa hồ người trong phòng đã nằm trên giường bệnh lâu ngày.

Trong phòng, lớp duy mạn dày che đi sự lạnh giá bên ngoài, bên trong đang nhóm than hỏa, ấm áp như xuân. Trên giường nằm một thanh niên, dung nhan tiêu sái, sắc mặt tái nhợt, phảng phất như tại giây tiếp theo sẽ lập tức chết đi, nhưng cặp mắt kia của hắn lại lộ ra ôn nhuận, không hề giống một người đang mang trọng bệnh.

“Đại ca, ta đều đã tỉnh, người còn khóc cái gì?” Khê thở dài, Ngụy Thanh Hoàng – thanh niên nằm trên giường, bất đắc dĩ nhìn nam nhân có dung mạo giống hệt chính mình kia. Từ thời khắc hắn mở mắt ra vào đêm qua, vị huynh trưởng song sinh của hắn nhìn qua có vẻ tiêu sái ngang ngạnh, có chút dấn dáp của một vị công tử phóng túng này liền đỏ vành mắt, đến bây giờ vẫn cầm chặt lấy tay hắn không chịu buông ra.

“Người còn dám nói?! Người ngủ lâu như vậy, chẳng lẽ không biết ta và Ly Du lo lắng đến thế nào sao?!” Ngụy Thanh Thương thấp giọng quát, trong giọng nói vẫn mang theo một chút ghen ghét. Cứ nghĩ lại buổi tối ngày hôm qua, nếu chậm thêm mấy canh giờ, nếu Ly Du không tìm được bức tượng dị thú huyền sắc kia rồi đưa cho Thanh Nguyệt mang ra khỏi cung, thì đệ đệ vẫn sống nương tựa với hắn này sẽ không bao giờ mở mắt được nữa, Ngụy Thanh Thương liền không thể khắc chế được sự hoảng sợ và kích động trong lòng, bàn tay càng cố sức nắm, khiến Ngụy Thanh Hoàng còn đang suy yếu cảm thấy có chút đau đớn.

“Đại ca.....” Ngụy Thanh Hoàng nghe vậy nhất thời không biết nói thế nào mới tốt. Từ ngày hắn trúng độc, không bao lâu sau liền chìm vào hôn mê, trong lúc mơ màng, bên người xảy ra chuyện gì hắn cũng hoàn toàn không biết. Nhưng đêm qua vừa mở mắt ra liền biết được hắn đã hôn mê hơn hai tháng, Ngụy Thanh Hoàng kinh ngạc vô cùng, thế những càng làm hắn vô cùng đau lòng chính là cô mẫu tự mình giao phó biểu đệ Thiển Ly Du cho bọn hắn, để bọn hắn chiếu cố y, thế nhưng vì giúp hắn tìm Trào Phượng để giải độc, Ly Du lại mang theo thị nữ Thanh Nguyệt lấy thân phận của một chất tử lên vào Lam Vũ để cung nguy

hiếm vô cùng kia! Ngụy Thanh Hoảng không thể tưởng tượng được, nếu Ly Du vì hấn mà gặp phải chuyện bất trắc gì, hấn phải mang về mặt thể nào để đi gặp cô mẫu dưới cửu tuyền.

Ngụy Thanh Hoảng nghĩ, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên đang ngồi ở sàng vĩ (cuối giường), trong đôi mắt ôn nhu mang theo một chút không tán thành, một chút cảm kích, một chút xin lỗi, nhiều loại tình tự phức tạp đan xen vào nhau, khiến hấn không biết nên mở miệng thể nào.

Ánh mắt giao nhau, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên ánh sáng rực rỡ, khóe môi hơi cong lên mang theo sự vui mừng thuần khiết nhất, Thiển Ly Du nhẹ nhàng gật đầu, tất cả đều được thấu hiểu trong im lặng không lời.

Dày vò hai tháng, thống khổ hai tháng, tất cả những nguy hiểm gặp phải lập tức trở nên đáng giá khi nhìn thấy con chim sơn ca trắng muốt kia truyền đến tin tức Dẫn chậm đã giải. Mẫu phi cho y sinh mệnh cùng với tất cả tình thương của một người mẫu thân, mà Ngụy Thanh Hoảng cùng Ngụy Thanh Sương lại chính là hai người quan trọng nhất xuất hiện ở cuộc sống mới của y sau khi mẫu phi mất. Trong cơ thể của bọn họ cũng chảy một phần huyết mạch tương đồng, Thiển Ly Du cho rằng, thủ túc chỉ thân (tình thân như chân tay), chính là như vậy.

Đem không gian lưu lại cho hai huynh đệ, Thiển Ly Du đứng dậy, vén lên duy mạn đi ra bên ngoài. Vừa giương mắt liền thấy được nam nhân mặc hắc y ngoài cửa phòng, Thiển Ly Du mỉm cười: “Minh, người vất vả rồi.”

Trên gương mặt có chút tái nhợt của nam tử kia lộ ra ý cười, khẽ lắc đầu nói: “Nếu không có Trào phượng, y thuật của ta có cao tới đâu, cũng không thể giải được độc của Dẫn chậm. Thực sự không nghĩ tới, người cư nhiên có thể lấy được thánh vật trong truyền thuyết từ tay Lam Vũ đế quân.”

Bốn chữ “Lam Vũ đế quân” lướt qua bên tai, trong lòng Thiển Ly Du nổi lên một tia rung động mà chính y cũng không phát hiện, mà khi nghe hảo hữu nói như vậy, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia u ám, những khóe môi lại vẫn mỉm cười như trước: “Đích thực tốn chút công sức, nhưng cũng không khó. Nếu không có ngươi và Thanh Sương tiếp ứng từ bên ngoài, ta làm sao có thể đúng lúc đem thứ đó chuyển ra.....” Thiển Ly Du nói xong bước ra cửa phòng, đi tới trước người Minh nhìn thẳng vào mắt hấn, “Hôm nay Dẫn chậm đã giải, chúng ta nên đem Trào phượng trả lại cho Dạ Quân Hi.”

Gương mặt vẫn mang theo mỉm cười của Minh rốt cục xuất hiện một tia kinh ngạc: “Trả lại?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Thiển Ly Du nghiêm mặt nói, “Chúng ta chỉ là thương nhân mà thôi, giữ lại thứ đó có tác dụng gì? Thánh vật trong truyền thuyết là thứ các quốc gia khác luôn luôn thèm muốn, đặt ở bên người, vạn nhất có người phát hiện, sẽ chỉ mang tới họa sát thân.....Không bằng trả lại cho Dạ Quân Hi.”

“Này.....” Trên mặt Minh xuất hiện một tia lung túng.

“Minh, làm sao vậy?”

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Thiển Ly Du, Minh tựa hồ cắn răng, cuối cùng lắc đầu có chút nản lòng nói: “Nếu ngươi lo lắng thứ kia bị người khác phát hiện mà đưa tới họa sát thân, thì cũng không cần thiết nữa. Trào phượng đã vỡ nát ngay khi giải độc xong cho Thanh Hoảng.”

“Vỡ nát?!” Về mặt Thiển Ly Du không thể tin, “Thánh vật trong truyền thuyết sao có thể dễ dàng.....”

Minh cười khổ lắc đầu cắt ngang Thiển Ly Du nói: “Độc của Dẫn chậm quá mức cường liệt, ngay cả Trào phượng cũng tứ ngũ phân liệt, ma diệt thành hôi (mài mòn thành tro) sau khi giải độc cho Thanh Hoảng. Muốn trả lại cho Dạ Quân Hi quả thực là không có khả năng, nhưng ngươi cũng không cần vì chuyện này mà lo lắng .....”

Thiển Ly Du nghe vậy lập tức trầm mặc, một lát sau mới nói: “Thế gian nói người có được Trào phượng sẽ có được thiên hạ. Dạ Quân Hi cũng coi như minh quân hiếm có, ta chưa từng nghĩ muốn chiếm Trào phượng thành của riêng. Bây giờ lại.....” Nói xong cắn cắn môi, có chút bất an.

Minh vươn tay vỗ vỗ bả vai Thiển Ly Du: “Mà thôi. Có thể giải độc cho Thanh Hoảng đã là vạn hạnh. Vạn sự bất năng lưỡng toàn, về phần số phận của Lam Vũ đế quân và sự phân tranh của thiên hạ trong tương

lai, cũng không liên quan nhiều tới chúng ta, người không cần quá lưu tâm.” Thấy Thiển Ly Du vẫn không nói, hắn nói tiếp: “Ta còn có việc, người cùng Thanh Sương hảo hảo chiếu cố Thanh Hoàng. Ngày mai ta quay lại xem hắn.”

Thiển Ly Du gật đầu, nhìn thân ảnh thon gầy kia chậm rãi rời đi, đôi mắt xinh đẹp hơi hơi nheo lại, từ bên trong lóe ra tia sáng mà người ngoài không hiểu được.

“Chủ tử.....” Phía sau truyền tới giọng nói dịu dàng, một chiếc áo khoác ấm áp lập tức được phủ lên đầu vai, Thiển Ly Du xoay người, thấy được vẻ mặt có chút lo lắng và bất mãn của Thanh Nguyệt.

“Còn trách ta đem người ném cho hắc y nhân sao?” Đối với Thanh Nguyệt, Thiển Ly Du thực sự có chút áy náy. Cũng may nàng không gặp phải chuyện gì, bằng không y sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Thanh Nguyệt hiển nhiên là lắc đầu, trong lòng nàng, vô luận chủ tử làm gì nàng cũng không có một câu oán hận. Huống chi đây chính là vì cứu Nhị ca của nàng. Nàng chỉ nghĩ, chủ tử ly khai Lam Vũ để cung như vậy, Lam Vũ để quân sẽ dễ dàng buông tha cho chủ tử sao? Huống chi, nàng nghĩ, Dạ Quân Hi hình như.....là thật sự quan tâm tới chủ tử, mà chủ tử, đối với vị quân vương bá đạo kia, tựa hồ cũng có chút tình cảm đặc biệt.....Nhưng Thanh Nguyệt minh bạch, những chuyện này nàng cũng không thể xen vào.

“Chủ tử đi qua.....đã ly khai thế nào?” Thanh Nguyệt chần chờ một hồi mới mở miệng hỏi. Nàng bị người đánh hôn mê mang về đây, tới khi tỉnh lại trời cũng sắp sáng. Khi nàng tỉnh lại không lâu sau Thiển Ly Du đã vội vàng vàng tiến tới, trên người chỉ mặc một chiếc áo mỏng, không còn bộ cung trang hoa lệ lúc trước.

Thiển Ly Du nghe vậy nhin không được cười khê — ly khai thế nào? Nhớ tới đám lửa và thứ mà y lưu lại, Thiển Ly Du trầm nghĩ trong lòng, không biết khi Dạ Quân Hi phát hiện y cư nhiên châm lửa sau đó cởi cung trang thừa dịp bóng đêm u ám xen lẫn vào đám cung nhân vội vàng cứu hỏa kia rồi thần không biết quỷ không hay bỏ trốn mất dạng, liệu có nổi trận lôi đình không a.....

Vừa nghĩ như vậy, Thiển Ly Du lại không kìm lòng được cong lên khóe môi, lộ ra nụ cười khiến người khác cảm thấy lạnh buốt trong lòng.

Dục hỏa trọng sinh: Trải qua sự dày vò thống khổ của ngọn lửa, mới có thể trọng sinh, hơn nữa sau khi trọng sinh lại thăng hoa hơn lúc trước. Cúm này đồng nghĩa với Phượng hoàng niết bàn.

46. Chương 46

Ngự thư phòng.

Đế vương ngồi ngay ngắn sau án thư nhìn chăm chăm hai thứ trước mặt, trong đôi mắt phượng thâm thúy kia, những cơn bão tố đang tích tụ. Ngón tay thon dài hữu lực thông thả gõ lên tay vịn, thanh âm nặng nề khiến trái tim của những người trong phòng cũng phập phồng theo.

Trên án thư có hai thứ — một khối ngọc bội bằng Tử tô thạch cùng với một chiếc hộp nhỏ bằng bạc. Nắp hộp đang mở, trong hộp chỉ có một mảnh giấy.

Khối Tử tô thạch này được tìm thấy trong căn phòng bị cháy trên du thuyền, một mặt có chữ “Thất”, mặt còn lại được khắc hình Thần diệu Chu Tước, phía dưới có hai chữ “Ly Du” thật nhỏ, khi thị vệ tìm được nó, thì phát hiện nó được cố ý đặt trong một chiếc đồng bồn (chậu đồng) đổ đầy nước, cho nên cũng không bị hư hỏng gì.

Còn chiếc hộp bằng bạc kia.....

Dạ Quân Hi vươn tay cầm lấy mảnh giấy bên trong, mặt trên chính là chữ viết thanh tú của người khiến hắn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi kia lưu lại: Mượn Thánh vật vì cứu một mạng người, không liên quan

tới phân tranh thiên hạ, sau này nhất định sẽ trả lại. Phía trên không có sớ đầu (ghi tên người nhận), phía dưới không có lạc khoản (phần đề chữ, ký tên người viết), nhưng Dạ Quân Hi lại tưởng tượng ra được, khi Thiển Ly Du viết lên mảnh giấy này trên gương mặt sẽ có thần sắc như thế nào, không chừng còn có thể là trào phúng và chế nhạo.....Đôi mắt phượng lập tức u ám.

Trong một đêm, người tặng cho trăm hai “kinh hỉ” thật lớn a, Thiển Ly Du.....

Dạ Quân Hi nheo mắt lại, nhớ tới sự mềm mại ấm áp mà tối qua còn ôm trong ngực, trong mắt lại hiện lên sát ý. Tại thời khắc nhìn thấy chiếc hộp bạc trống trơn cùng với mảnh giấy kia, tất cả các đầu mối đều được liên hệ lại.

Thiển Ly Du dạ tham (dò xét vào ban đêm) để cung là vì cái gì, đám hắc y nhân có lai lịch bất minh kia là do ai phái tới, vì sao Thiển Ly Du dám mạo hiểm tính mạng cố ý đón lấy cây ngân châm tẩm độc kia..... Bốn cung phi bị bắt cóc trong buổi cung yến, sáng nay đã được người tìm thấy tại một góc của đế cung, đều bị trói hết tay chân, che lại hai mắt, có lẽ là vì để cho thị nữ tên Thanh Nguyệt kia ly khai trước mà không muốn bị hấn hoại nghi cho nên mới bắt theo cả bốn cung phi.....

Mỗi khi lý giải được một chuyện, sát ý trong đôi mắt phượng lại càng đặc thêm. Dạ Quân Hi phải thừa nhận, đường đường Lam Vũ đế quân, lại vì động tâm với một người mà bị người nọ tính kế một phen! Sự tức giận vì bị phản bội cùng với sự đau đớn không biết vì sao lại xuất hiện dưới đáy lòng khiến Dạ Quân Hi muốn lập tức bắt người kia về, dần vặt, hành hạ bằng mọi cách, khiến người nọ muốn sống không được.....

Nhìn những tia huyết sắc trong mắt Dạ Quân Hi, cho dù là Lâm Hứa cũng phải rung mình một cái, vung tay lên ý bảo cung nga nội thị trong ngự thư phòng lui ra. Đám cung nhân thấy thế đều âm thầm thở phào một hơi, vội vàng bước ra ngự thư phòng như đang chạy trốn. Cho dù bọn họ không biết rốt cuộc là vì chuyện gì mà đế quân hạ lệnh lộ ra thần sắc đáng sợ như vậy, nhưng cũng hiểu được nếu đế quân hạ lệnh thực sự sinh giận, sợ rằng chỉ có Lâm đại nhân mới có thể chịu đựng được.....

Một lát sau, Dạ Quân Hi mới mở miệng nói: “Trào phượng bị trộm, chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.”

Thanh âm trầm thấp nghe không rõ hỉ nộ, bất quá Lâm Hứa minh bạch, Dạ Quân Hi lúc này sợ rằng đã ở sát biên giới của thịnh nộ. Dạ tham ngự thư phòng, dạ sấm (ban đêm xông vào) Thương Kinh cung, những hành động minh mục tương đảm (lộ liễu trắng trợn) như vậy, bọn họ đều không ngờ tới, mục đích của thiếu niên thâm tàng bất lộ kia, cư nhiên lại giống như thích khách của Đồng quốc, cũng muốn Trào phượng! Hơn nữa, còn để y đắc thủ (lấy được).....Không chỉ có đắc thủ, mà còn để lại mảnh giấy nói cho bọn họ, là y cầm đi Trào phượng.....

Truyền thuyết nói, người có được Trào phượng sẽ có được thiên hạ. Trăm năm trước Lam Vũ có được Trào phượng, quả thực đã trở thành đế quốc cường thịnh nhất trong tứ đại đế quốc. Cũng vì thế mà trăm năm nay thánh vật Trào phượng cũng trở thành mục tiêu mà nhiều người mơ ước. Giờ đây, Trào phượng bị người trộm đi, cho dù đế quân hạ lệnh không hề tin tưởng, một thứ vật chết như vậy lại có thể nắm giữ số phận của một đế quốc, nhưng nếu tin tức này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ nảy sinh vô số những nghị luận và suy đoán, lại tạo cơ hội cho những kẻ có âm mưu tá đề phát huy (mượn chuyện để thực hiện mục đích), thừa cơ len lỏi vào những nơi sơ hở.

Lâm Hứa thấp giọng đáp: “Vi thần minh bạch.” Trong lòng cũng thầm than, người có thể khiến đế quân động tâm, đúng là không phải người tầm thường.....

“Ám bộ dốc hết lực lượng truy tra thể lực của Ngụy gia, lần này nếu còn không có tin tức, thì triệu hồi toàn bộ huấn luyện lại một lần, bao gồm cả người, đã nghe rõ ràng chưa?” Dạ Quân Hi lạnh lùng ra lệnh.

Lâm Hứa khom người: “Vi thần tuân chỉ.” Trong lòng Lâm Hứa cũng minh bạch, lời này của Dạ Quân Hi không phải là nói giỡn. Mục đích tiến cung của Thiển Ly Du cùng với lai lịch của đám hắc y nhân kia tuy rằng đã phơi bày, nhưng theo sau đó lại xuất hiện thêm rất nhiều điều đáng nghi hoặc.

Diệu quốc Thất hoàng tử rốt cuộc có bối cảnh thế nào? Ngụy gia ẩn dấu sâu như vậy rốt cuộc cất giữ bí mật gì đằng sau? Thiển Ly Du lấy trộm Trào phượng nói là muốn cứu người, người đó là ai? Những hắc y nhân có thân thủ kỳ dị này đều là cao thủ có võ công cực cao, cho dù là một quốc gia cũng chưa chắc đã có thể huấn luyện ra tử sĩ như vậy, chẳng lẽ là do Ngụy gia đào tạo? Bọn họ vốn tưởng rằng hắc y nhân

này có liên quan tới Lang Tê, còn cả những thích khách mặc y phục Triều quốc kia.....Thực sự là sương mù dày đặc, khiến người ta không biết nên hạ thủ từ đâu.

Lâm Hứa nhin không được cười khổ — quan trọng nhất là, thiếu niên nhìn như bình thường kia, rốt cuộc là ai, mà lại có thể bức Lam Vũ để quân cùng Lam Vũ Âm bộ tới tình cảnh như vậy.....

Lâm Hứa lĩnh chỉ lui ra, trong ngực thư phòng chỉ còn lại một mình Dạ Quân Hi.

Mắt phượng liếc qua án thư, Dạ Quân Hi vươn tay nắm lấy khối ngọc bội bằng Tử tô thạch. Bề mặt nhẵn mịn, khi nắm vào tay lại có chút lạnh lẽo, giống hệt như thiếu niên kia, mặc dù nhìn qua có chút nhu nhược, nhưng trong đôi mắt đẹp đến quá phận đó từ đầu tới cuối vẫn luôn lạnh lùng.

Trên ngọc bội có điêu khắc Thần điêu Chu Tước rất tinh xảo, Dạ Quân Hi neho mắt lại, nhớ tới đám cháy đêm qua – phượng hoàng niết bàn, dự hỏa trọng sinh sao? Cố ý lưu lại khối ngọc bội đại diện cho thân phận hoàng tử Diệu quốc này, là muốn nói cho hắn, từ nay về sau y sẽ rời xa cung đình, vứt bỏ thân phận và những ràng buộc trong quá khứ, sau đó sống những ngày nhàn vân dã hạc, tự do tự tại sao?

Dạ Quân Hi nhớ tới sự khát khao trên gương mặt thiếu niên khi nói tới những lời này, trong đôi mắt độc nhất vô nhị kia tràn đầy những tia sáng rực rỡ, xinh đẹp tuyệt luân. Nhưng hồi tưởng lại, Dạ Quân Hi mới phát giác ra thiếu niên đáng chết kia toàn nói những lời bịa đặt, từ khi vào cung gặp hắn liền chưa từng nói ra một câu nói thật – vậy câu nói kia, có phải cũng là giả hay không? Dòng chữ ghi lại trên mảnh giấy, hắn có nên tin tưởng không.....

Phát hiện chính mình đang suy nghĩ chuyện gì, Dạ Quân Hi nhin không được cười khổ. Chuyện tới nước này, đối mặt với dự phản bội và lừa dối của thiếu niên đáng chết kia, trong lòng hắn tự nhiên không hề có ý nghĩ muốn giết chết người nọ.....Trong mắt phượng hiện lên một tia đáng ghét.

Nhưng vô luận thế nào, tử tội khả miễn, hoạt tội nan đào (có thể không giết những không thể không trừng phạt).....Dạ Quân Hi nắm khối ngọc bội trong tay nhẹ nhàng vuốt ve, sự đáng ghét trong đôi mắt lập tức biến mất, mà thay vào đó chính là sự âm u đầy nguy hiểm – Thiển Ly Du, tốt nhất người nên cầu mong cho trầm không tìm được người, nếu không.....

Cùng lúc đó, trong một trạch viện (ngôi nhà) ven sông Thanh Đô, Thiển Ly Du đang ngồi ở bên giường Ngụy Thanh Hoảng, cùng hắn chơi cờ, lại đột nhiên run bắn người lên.

“Sao vậy?” Ngụy Thanh Hoảng kinh ngạc hỏi.

Thiển Ly Du hơi nhíu mày, nhưng vẫn không biết cảm giác giá buốt bao phủ toàn thân trong chớp mắt vừa rồi là từ đâu mà đến. Rõ ràng cửa sổ trong phòng đều đóng, lớp duy mạn dày cũng đã chặn lại sự hàn lãnh bên ngoài.

“Không sao. Có lẽ là có chút mệt mỏi.” Lắc đầu, Thiển ly Du đứng dậy, đem chiếc áo khoác bên cạnh phủ thêm lên người.

Ngụy Thanh Hoảng thấy thế có chút lo lắng nói: “Mấy ngày nay ngươi cũng mệt mỏi, mới trở về liền nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta đã không có gì đáng ngại, ngươi không cần lúc nào cũng tới đây.” Đối với đệ đệ đã cứu mạng chính mình này, trong lòng Ngụy Thanh Hoảng vẫn luôn cảm thấy cảm kích và áy náy không thôi. Nhất là khi nghe Thanh Nguyệt nói, người này ở trong cung lúc thì thụ thương lúc thì trúng độc, không biết thân thể đã điều dưỡng tốt hay chưa, nghĩ như vậy Thanh Hoảng càng cảm thấy thương tiếc.

“Ta không ngại. Mọi chuyện đều dồn cho Thanh Sương, không có việc gì làm nên lại càng nhàn rồi, chơi cờ cùng ngươi cũng cảm thấy thích thú hơn.” Lại ngồi xuống bên giường, Thiển Ly Du mỉm cười, đề xuống sự bất an trong lòng. Thân thể Thanh Hoảng còn chưa khỏi hẳn, tuy rằng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, thể nhưng nằm trên giường bệnh gần ba tháng sao có thể khỏe lại nhanh như thế. Hơn nữa bởi vì không thể giải độc đúng lúc, ngũ tạng lục phủ và gân mạch đều đã bị tổn thương nghiêm trọng, nội lực trước kia cũng bị phế đi. Thiển Ly Du lo lắng Ngụy Thanh Hoảng sẽ vì chuyện này mà suy nghĩ miên man, tích tụ trong lòng, cho nên mới hay tới chơi cờ giải buồn cùng hắn.

“Hai người các ngươi thực nhàn nhã thông dong a, đem mọi chuyện đều dồn hết cho ta.” Nhắc Tào Thào Tào Tháo tới, Ngụy Thanh Sương vén duy mạn tiến vào trong phòng, mang theo một luồng khí lạnh, vẻ mặt đầy bất mãn, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ. Nhìn Thanh Hoảng rốt cuộc cũng đã tỉnh, mà Ly

Du lại bình yên thoát thân khỏi Lam Vũ đế cung, Ngự Thanh Sương cảm thấy chính mình mệt hơn một chút cũng không sao, nhưng oán giận ngoài miệng vẫn không thể thiếu.

“Đại ca, người đã trở về.” Ngồi dựa vào đầu giường, Ngự Thanh Hoàng mỉm cười.

“Thân thể sao rồi?” Ngự Thanh Sương cởi ra chiếc áo choàng bên ngoài, ngồi xuống giường xem mạch cho Ngự Thanh Hoàng, tuy có chút suy yếu, nhưng cũng không có gì trở ngại, lúc này hắn mới yên lòng, quay đầu nói với Thiển Ly Du: “Dạ Quân Hi niêm phong cửa thành của đế đô, mặt ngoài thì nói rằng tra xét thích khách, nhưng thực tế thì đang tìm người a. Xem ra chúng ta đã thực sự chọc giận Lam Vũ đế quân.”

Thiển ly Du cong lên khóe môi, lộ ra một nụ cười nhẹ: “Này cũng là chuyện không thể khác được.....Trào phượng là thánh vật, bị mất tất nhiên sẽ gây nên đại loạn.” Nếu thực sự bị Dạ Quân Hi tìm được, sợ rằng sẽ bị nam nhân kia bầm thây vạn đoạn đi.....Trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia u ám. Nếu có thể, y tuyệt đối không muốn trở thành địch nhân của người nọ.....

“Xem ra gần đây người không xuất môn. Đáng tiếc, Loan Cầm các mà lần trước người nói với ta, ta đã chuẩn bị mua lại nó.” Ngự Thanh Sương không nhìn ra sự u ám trong mắt Thiển Ly Du, nhú mồm mở miệng nói.

“Loan Cầm các? Nghe tên giống như một thanh lâu? Mua lại nó làm gì?” Ngự Thanh Hoàng nghi hoặc.

Thiển Ly Du thu liễm lại nỗi lòng, cười nhẹ: “Nếu chúng ta đã ly khai Diệu quốc, liền không cần trở về. Lam Vũ là một nơi không tệ, kinh tế phồn vinh, quốc thái dân an.”

“Cho nên muốn dừng chân ở nơi này sao?” Trong giọng nói của Ngự Thanh Hoàng có chút không tán thành, “Ở ngay dưới mí mắt Lam Vũ đế quân, có quá mạo hiểm không? Huống chi bên ngoài có nhiều người chờ bắt người như vậy, lẽ nào người muốn cả đời đều trốn trong trạch viện sao?”

“Thanh Hoàng chớ vội, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. So sánh với nhau, thì Diệu quốc bây giờ ngược lại lại không an toàn. Thám tử của Âm bộ Lam Vũ sợ rằng đã bắt đầu tìm hiểu nguồn gốc của Lam Chỉ uyển. Lúc trước vẫn chưa tra được tới chúng ta là vì thời gian quá ngắn ngủi, nhưng nếu có thời gian, với bản lĩnh của Âm bộ Lam Vũ, chúng ta chưa chắc đã có thể chạy trốn.” Thiển Ly Du vỗ vỗ tay Ngự Thanh Hoàng coi như an ủi, “Còn về những người đang chờ bắt ta ngoài kia, ta tự có biện pháp khiến bọn họ không làm gì được.”

Trong đôi mắt như hắc diệu thạch kia lóe lên tia sáng rực rỡ, ngay cả dung nhan bình thường không gì đặc biệt cũng trở nên lấp lánh. Thiển Ly Du vươn tay xoa xoa gương mặt, khóe môi cong lên một nụ cười xinh đẹp.

47. Chương 47

Đã tròn ba ngày kể từ buổi yến tiệc khiến kẻ khác kinh hồn táng đảm xảy ra trên thuyền hoa của hoàng gia, đế quân cũng đã miễn lâm triều ba ngày.

Để truy tra thích khách, mọi nơi trong đế đô đều thực hiện lệnh giới nghiêm, rất nhiều quan binh canh giữ ở cổng thành của đế đô, tra xét nghiêm ngặt những người ra vào, phát hiện ra điều gì khả nghi đều trực tiếp áp giải vào đại lao, phút chốc trong đế đô lòng người đều hoảng sợ.

Văn võ bá quan, hậu cung phi tần và sứ thần các nước, những người tận mắt chứng kiến cuộc huyết chiến trong buổi yến đều như kinh cung chi diểu (chim sợ cành cong). Âm thầm bán tán xôn xao, một là đế quân sinh giận là vì những thích khách có lai lịch bất minh kia, hai là đế quân thương tâm vì Diệu quốc Thất hoàng tử Thiển Ly Du đang được sủng ái nhất đột nhiên mất tích sau trận hỏa hoạn đó, nhưng cũng không ai dám công khai hỏi nguyên nhân đế quân miễn lâm triều và bọn họ thì nên làm cái gì, mà đều e sợ rằng nói sai một câu, chọc giận long nhan, lúc đó không phải tự rước họa sát thân sao.

Ngay khi mọi người đều mong mỗi có thể sớm ngày khôi phục lại sinh hoạt như bình thường, thì vào hôm nay – buổi tối ngày thứ ba, trong cung truyền ra tin tức ngày mai bắt đầu lâm triều lại. Văn võ bá quan

đều lệ nóng doanh tròng, kích động vạn phần, trong lòng thẳm than rớt cuộc cũng đợi được tới ngày này. Nhưng thở dài một hơi xong, trái tim lại giống như xê dịch tới tận cổ họng. Bởi vì ai cũng không đoán được, để quân bệ hạ vốn hỉ nộ vô thường có thực sự hết giận rồi không, đối với sự hỗn loạn hiện tại bệ hạ sẽ có dự định gì.

Nhưng vô luận thế nào, không người dám chống lại thánh mệnh. Ngày mai canh năm, trời vừa tảng sáng, triều thần Lam Vũ không gặp nhau đã ba ngày, vừa túm lại hàn huyên, vừa bước những bước trầm trọng tiến vào đại điện.

Không lâu sau, khi tất cả quan viên đều đông đủ, nội thị chủ trì nghi thức đứng dưới đế tọa lập tức phát cây phát trần trong tay, giơng giọng nói: “Để quân bệ hạ giá lâm!”

Quần thần quỳ xuống dập đầu, tung hô vạn tuế, đợi tới khi nghe được “Các khanh bình thân” mới dám đứng dậy, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía đế tọa cao cao tại thượng. Chỉ thấy trên gương mặt nam nhân mặc bộ long bào huyền sắc tú kim vẫn là thần sắc tựa tiểu phi tiểu, tư thái ngồi nghiêng trên đế tọa cũng giống hệt trước kia, lúc này mới thoáng yên lòng, cúi đầu đứng, không dám nhìn quá lâu.

Dạ Quân Hi quan sát quần thần phía dưới, ba ngày không gặp, tất nhiên có thể cảm nhận được bầu không khí hôm nay có chút quỷ dị so với bình thường, khóe môi cong lên một nụ cười trào phúng – một lũ vô dụng, nhiều năm như vậy cũng không có chút tiến bộ.

“Có việc khải tấu, vô sự bãi triều!” Nội thị chủ trì thấy đế quân không mở miệng, liền nhanh trí giơng giọng hô.

“Thần có bản tấu.” Đứng đầu hàng ngũ của các quan văn phía bên trái, đương triều Thừa tướng Chương Tri Hiếu cầm nha hốt (thẻ bằng ngà voi của quan lại khi vào chầu) trong tay tiến lên một bước.

Dạ Quân Hi nhíu mày, vươn tay chống cằm, có chút hăng hái nhìn xuống phía dưới: “Nói.”

“Khải tấu bệ hạ, bệ hạ miễn triều ba ngày, chúng thần đều có chút lo lắng, e sợ long thể của bệ hạ không khỏe vì những việc xảy ra ngày đó. Hôm nay thấy bệ hạ thánh thể an khang, chúng thần cũng cảm thấy an tâm. Đây chính là sự may mắn của Lam Vũ cũng là phúc phần của bá quan.” Chương Tri Hiếu nói xong cúi người thật sâu, quần thần thấy thế đều e sợ chính mình không bằng, cho nên đều khom người, cùng hô to vạn tuế.

Dạ Quân Hi thờ ơ nhìn quần thần quỳ lạy, trong mắt phượng hiện lên một tia phiến chán: “Long thể trẫm thật an (rất tốt), Thừa tướng không cần lo lắng. Nếu việc Thừa tướng muốn tấu chính là việc này, liền lui ra đi.”

Chương Tri Hiếu thân là đương triều Thừa tướng, tất nhiên cũng là một kẻ thông minh, nghe vậy liền biết ngay chính mình vô vọng ngựa lại vô trúng cẳng chân, lập tức thu liễm thần sắc, nghiêm mặt nói: “Khải tấu bệ hạ, thần thực sự có bản tấu. Dựa theo thông lệ hằng năm, sứ thần các nước tiến cống xong ba ngày sau có thể ly khai Lam Vũ, trở về nước mình. Nhưng sự việc ngày hôm đó có liên quan vô cùng trọng đại, thần chỉ sợ, ngoại trừ Triều quốc, các quốc gia khác cũng không thoát được can hệ. Hiện giờ sứ thần các nước đang ở dịch quán chờ đợi ý chỉ của bệ hạ. Thần cho rằng, không thể để những người này dễ dàng trở về nước như vậy được.”

“Thừa tướng suy tính thật sâu xa.” Dạ Quân Hi tựa như thoáng suy tư một phen, lúc này mới mở miệng, “Nhưng nếu không để bọn họ trở về, trẫm lấy cớ gì cầm giữ bọn họ ở đây? Cho dù là nước phụ thuộc của Lam Vũ, làm thế cũng sẽ khiến thế nhân đồn đại rằng Lam Vũ ý thể hiếp người. Thừa tướng cảm thấy nên xử lý thế nào mới tốt?”

“Này.....” Chương Tri Hiếu ngẩng đầu nhìn sắc mặt của đế vương, trong lòng âm thầm phỏng đoán ý tứ của Dạ Quân Hi, nhưng lại phát hiện chính mình vẫn không thể nhìn thấu vị quân vương cao cao tại thượng kia đang nghĩ cái gì.

Thực tế, từ mười năm trước khi nam tử trẻ tuổi chỉ bằng nhi tử của chính mình ngồi lên đế vị, Chương Tri Hiếu vẫn tự xưng là đa mưu túc trí lại chưa bao giờ đoán được tâm tư của Dạ Quân Hi. Điều này cũng khiến Chương Tri Hiếu có chút kiêng kỵ, nhưng ý vào thế lực to lớn của Chương thị trong triều cùng với nữ

nhì thân là Liên quý phi chưởng quản hậu cung và hai ngoại tôn thân phận cao quý, Chương Tri Hiếu vẫn nghĩ phân nửa thế lực của Lam Vũ để quốc đều bị hấn nắm trong tay.

Nhưng lúc này nhìn trộm sắc mặt Dạ Quân Hi, nghĩ tới tin tức mà nữ nhi truyền ra từ trong cung, Chương Tri Hiếu liền biết chính mình nên làm cái gì.

Âm thầm cắn răng, Chương Tri Hiếu tiếp tục mở miệng nói, “Thần cho rằng, việc bệ hạ bị ám sát là chuyện liên quan tới giang sơn xã tắc, nếu đã là nước phụ thuộc của Lam Vũ, thì cũng có nghĩa vụ trợ giúp Lam Vũ tra rõ việc này, để phòng ngừa sau này có người tiếp tục gây rối.”

Chương Tri Hiếu vừa dứt lời, đại diện liền yên tĩnh, quần thần đưa mắt nhìn nhau, nhưng nhất thời không có ai mở miệng, cho tới khi có người đứng ra khỏi hàng ngũ của các võ tướng nói: “Mặt tướng cho rằng, lời Thừa tướng nói rất có lý.” Võ tướng vừa mở miệng kia nhìn qua khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ áo giáp màu bạc, gương mặt có vài phần giống Chương Tri Hiếu.

“Nguyên lai là Chương tướng quân.....” Cho dù đã hai ba năm không thấy, nhưng mắt phượng thoáng nhìn qua liền nhận ra thân phận của người nọ, “Chương tướng quân hiếm khi mới về kinh thăm nhà, nên nghỉ ngơi tại quý phủ, hà tất tiến cung lâm triều?” Nói là nói vậy, trong lòng Dạ Quân Hi lại đang cười lạnh.

Xem ra đôi phụ tử Chương thị này hôm nay không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Còn về mục đích bọn họ là gì, có lẽ là liên quan tới nữ nhân trong Tịch Liên cung kia.

Dạ Quân Hi bỗng nhiên nhớ tới lúc trước trong Uyển Anh điện, hấn từng nói với Thiển Ly Du, Liên phi là một nữ nhân độc ác, sẽ không dễ dàng buông tha cho Thiển Như Nguyệt. Xem ra hôm nay, nàng muốn mượn thế lực của phụ huynh để củng cố địa vị cho hai nhi tử của nàng.

Nghĩ như vậy, trong đầu Dạ Quân Hi bỗng nhiên hiện lên gương mặt không có gì đặc biệt kia, mắt phượng lập tức liền u ám.

Ba ngày nay, cho dù lo lắng về Trào phượng bị mất trộm, về đám hắc y nhân có thân thủ quỷ dị cùng với thế lực ẩn dấu phía sau Thiển Ly Du và Ngụy gia, nhưng Dạ Quân Hi cũng không bị những chuyện vặt vãnh này khiến cho lửa giận trong lòng làm mê man đầu óc. Từ trước tới nay đối với những thứ mình cần, hấn đều nhất thanh nhị sở, lần này cũng không ngoại lệ.

Trái tim mình hướng tới nơi nào, hấn có thể tinh tường nhận ra, điều mà chính mình chấp nhất, vẫn chỉ là thiếu niên đạm nhiên xuất trần kia mà thôi. Còn cảm giác khó chịu đang tích tụ trong lòng, cũng chỉ vì cái thứ chết tiệt kia dám đem hấn đùa giỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng còn bỏ trốn mất dạng.....Chỉ cần nghĩ tới việc này, hấn liền hận tới nghiến răng nghiến lợi.

“Hồi bẩm bệ hạ, mặt tướng mới vào kinh liền nghe được sự việc ngày hôm đó, cho dù là quay về kinh thăm nhà không cần tiến cung diện thánh, nhưng vừa nghe thấy việc này, mặt tướng cũng không thể an tâm, thỉnh bệ hạ thứ tội!” Chương Quân Nghị nói xong liền quỳ hai gối xuống, bộ áo giáp màu bạc va chạm với nhau tạo thành những tiếng động thanh thúy, vang vọng khắp đại điện.

Lần quỳ gối này lại khiến Dạ Quân Hi chú ý, để vương tạm thời đem hình ảnh của người nào đó đuổi ra khỏi đầu óc, nhìn Chương Quân Nghị quỳ trên mặt đất có chút ý tứ muốn uy hiếp kia, khóe môi cong lên một tia tiểu ý khiến kẻ khác kinh sợ. Chương Quân Nghị cùng Chương Tri Hiếu còn chưa mở miệng lần thứ hai, Dạ Quân Hi đã làm như miễn cưỡng nói: “Chương tướng quân quan tâm tới sự an nguy của trăm, sao trăm lại giáng tội người. Nếu Thừa tướng và Chương tướng quân đều cho rằng không thể dễ dàng buông tha sứ thần các nước, như vậy liền phái người tạm giữ bọn họ ở lại để quan sát đi.” Nói xong vung tay lên, Lâm Hứa vẫn đứng phía sau để tọa lập tức đi tới phía trước, khom người: “Bệ hạ.”

“Lâm Hứa, việc này giao cho người. Hạ triều sau, người tự mình đi dịch quán, truyền lại ý chỉ của trăm, ngày đó đã khiến bọn họ sợ hãi, trong lòng trăm cũng cảm thấy có chút bất an, thỉnh mong sứ thần các nước ở lại để đô nghỉ ngơi vài ngày, coi như đền bù.” Dạ Quân Hi vừa nói, mắt phượng mang theo tiểu ý nhìn thần sắc ngoài ý muốn của Chương Tri Hiếu và Chương Quân Nghị. Các người đã muốn có cơ hội tiếp cận với đám sứ thần này, sao trăm có thể cho các người tội tại nguyên a.....

Lâm Hứa giương mắt liền thấy được thần sắc của hai người đứng phía dưới, liền nở một nụ cười mà người khác không thể phát hiện ra, sau đó khom người nói: “Vi thần tuân chỉ.”

“Thôi, trầm mệt mỏi. Hôm nay liền dừng ở đây, bãi triều đi.” Không cho phụ tử Chương thị có cơ hội tiếp tục mở miệng, Dạ Quân Hi đứng dậy, ly khai đại điện. Lâm Hứa theo sát phía sau, cắt đứt triệt để nỗ lực thay đổi ý chỉ của một vài người.

Cung tống để quân ly khai xong, Chương Quân Nghị đứng dậy đi tới bên người Chương Tri Hiếu, cay mày kêu một tiếng: “Phụ thân.....”

“Để quân bệ hạ không phải người dễ đối phó. Nếu muốn muội muội của người ngồi yên trên chủ vị của hậu cung, sợ rằng vi phụ cùng người đều phải tốn chút công sức.....”Nheo mắt lại nhìn về phía Dạ Quân Hi ly khai, Chương Tri Hiếu âm trầm nói, trong giọng điệu có xen lẫn chút oán hận.

Hạ triều xong, nam nhân đi về phía ngự thư phòng, vừa vào hậu cung liền vẫy lui tất cả cung nga, chỉ để lại Lâm Hứa bên người: “Từ khi trầm đăng cơ, Chương thị đã có thế lực rất lớn, mấy năm gần đây càng ngày càng mở rộng, có xu thế muốn nắm giữ toàn bộ triều đình.”

“Bệ hạ đang nói giỡn với vi thần sao?” Trong lời nói của Lâm Hứa mang theo chút buồn cười. Tuy rằng Chương Tri Hiếu là Thừa tướng, trong triều cũng có rất nhiều môn sinh, thế lực có chút vững chắc, nhưng Dạ Quân Hi là ai, trong vòng mười năm lại có thể mặc kệ cho một thần tử ung dung làm cản như thế sao? Bên giường mình sao có thể cho phép người khác ngủ say, để quân bệ hạ không phải người hào phóng như vậy.

Đôi mắt phượng sắc bén liếc qua người đang đi bên cạnh, Dạ Quân Hi cũng cười nói: “Trầm khi nào muốn nói giỡn với người?”

Lâm Hứa nhìn nụ cười đầy thâm ý kia, nhất thời ngẩn ra, sau đó liền minh bạch ý tứ của Dạ Quân Hi, gật đầu nói: “Vi thần lập tức đi thu xếp.”

Lúc này Dạ Quân Hi mới thỏa mãn quay đầu đi, rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Ba ngày nay chưa từng tra được người khả nghi nào ly khai để đồ. Thứ chết tiết kia hẳn là còn ẩn nấp tại nơi nào đó. Tìm một cỗ thi thể bị thiêu trụi, đưa về Diệu quốc theo nghi lễ hoàng tử.”

Lâm Hứa hơi sững sốt, sau đó lập tức minh bạch “thứ chết tiết kia” là chỉ cái gì, khom người chấp tay: “Vi thần tuân chỉ.” Nói xong liền dừng lại cước bộ, nhìn Dạ Quân Hi rời đi, cho tới khi không còn thấy bóng lưng của đế quân. Trong lòng thầm nghĩ đế quân bệ hạ ngay cả chuyện Trào phượng bị trộm cũng không quan tâm, mà chỉ lo lắng cho thiếu niên nhìn như bình thường kì thực lại có chút bất phàm kia, xem ra sự mê luyến của đế quân bệ hạ đối với thiếu niên kia, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.....Nếu có một ngày thiếu niên đó trở về.....Chẳng lẽ đế quân bệ hạ vội vàng diệt trừ Chương thị, là muốn đem vị trí đứng đầu hậu cung, giữ lại cho thiếu niên kia sao.....

Lâm Hứa nghĩ như vậy, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, rồi lại thấy cũng không phải không có khả năng, đành lắc đầu, xoay người đi thu xếp những gì mới được giao phó.

Bên ngoài đế cung, trong một tòa trạch viện bí ẩn bên sông Thanh Đô, người được Lam Vũ để quân tâm tâm niệm niệm đang ngồi trước gương, vươn tay xoa nhẹ lên mặt.

Gương mặt này cũng đã được duy trì hơn mười năm, hôm nay đành phải buông tha.....

Thiền Ly Du thở dài, cầm một khối bố khăn sạch sẽ, sau đó lấy chiếc bình dương chi ngọc tịnh đang đặt trên bàn, đổ ra một ít dịch thể có mùi thơm lạ lùng, chân chờ một lúc lâu, cuối cùng mới ấn lên trên gương mặt, nhẹ nhàng chà lau.

Một mảng da trắng nõn như tuyết khác hẳn với xung quanh bị lộ ra, Thiền Ly Du cau mày, bàn tay nắm bố khăn lại chân chờ.

Ánh mặt trời ở bên ngoài cửa sổ chiếu vào, phản xạ lên tấm gương lộ ra những tia sáng rực rỡ, người trong gương có dung nhan tầm thường không gì đặc biệt, nhưng kỳ quái là bên phải khuôn mặt, phía dưới đôi mắt hắc diệu thạch kia lại lộ ra một mảng da rất khác với làn da xung quanh. Trên phần da trắng nõn đó, một vệt chu sa chí đỏ sậm như máu, dưới ánh mặt trời, hiện lên một tia yêu mỹ khuynh thành.....

Em có.....(nói một các trần trụi) một cái nốt ruồi son dưới mắt phải >"< nha=" hốt:=" thể=" châu,=" trong=" mây=" phim=" cổ=" trang=" cũng=" có,=" thường=" làm=" bằng=" gỗ,=" tre=" hoặc=" ngà=" voi=" (= " ://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/nha-he1bb91t.jpg)=" bình=" dương=" chi=" ngọc=" tịnh=" bình=" làm=" từ=" bạch=" ngọc=" (= " ://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/dc6b0c6a1ng-chi-be1baa1ch-nge1bb8dc-bc3acnh-1.jpg)=" (= ">

48. Chương 48

Giữa trưa, ngay lúc ngày đông âm áp nhất.

Buổi tối hôm qua đã rơi trận tuyết đầu tiên của mùa đông này, lặng yên lả tả khắp nơi, tới sáng sớm đã đọng lại dày hơn một thước. Trước cửa sau nhà, pho lớn ngõ nhỏ, nơi nào cũng có thể nhìn thấy một đám hải tử choai choai ném tuyết, nô đùa âm ỹ trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng, ngẫu nhiên có người qua đường cũng bị cuốn vào “cuộc chiến”, tuyết cầu trong suốt lạnh lẽo ném trúng vào người, nhưng họ cũng không tức giận vì chuyện này.

Trong đế cung không lồ của Lam Vũ, mái ngói lưu ly đỏ bồng đã bị lớp tuyết đọng phủ kín, xa xa nhìn lại chỉ thấy một mảnh tuyết trắng, nhưng khí thể khoáng đạt vẫn không giảm nửa phần. Buổi sáng giờ Mão, văn võ bá quan đều đã hạ triều, cổ tình tùm lại thành tốp năm tốp ba, thưởng thức quang cảnh đế cung mà ngày thường không dám ở lâu dù chỉ một khắc, nhìn lớp tuyết màu trắng bạc bao lấy mái ngói cung điện, nhìn không được thâm cảm thán trong lòng “cảnh này chỉ thiên giới mới có”. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, không lâu sau, quần thần liên chứng kiến một đám cung nhân phi ma đai hiệu (ý chỉ người bề trên qua đời, bề dưới phải mặc trang phục bằng vải bố trắng, trên đầu mang khăn trắng, thể hiện thương tiếc) đang chậm rãi đi tới, phía sau còn có hơn mười tên thị vệ bên hông có mang đao kiếm, trên đầu cũng buộc bạch bố đi theo, tình cảnh có chút diêm xú này hoàn toàn phá hủy hình ảnh tựa như tiên cảnh trước mắt.

“Đây là đang diễn cái gì a? Chưa hề nghe nói trong cung có vị nào tạ thế.....” Các đại thần không biết nội tình lập tức chỉ trở về phía đoàn người, hồi han lẫn nhau xem gần đây trong cung có xảy ra chuyện gì mà mình không biết hay không. Rồi một vị đại thần bày ra vẻ mặt thần bí nói: “Ta nghe nói, đó là Diệu quốc Thất hoàng tử mà lúc trước chết cháy trong thuyền hoa!”

“Diệu quốc Thất hoàng tử?!” Mọi người vừa nghe vậy lập tức liên bồng tỉnh đại ngộ, đều nhớ ra vị Ly Du Thượng quân nghe đồn đã mất tích ở thuyền hoa hoàng gia mấy ngày trước.

“Người đó không phải mất tích rồi sao? Điều này....”

“Người không biết, là chết cháy, được vớt lên từ sông Thanh Đô, bệ hạ có lòng nhân hậu, phái người tổ chức nghi lễ, đưa về Diệu quốc.”

“Thì ra là thế.....”

“Đúng vậy.....Phúc thiên mệnh bạc a! Nghe nói mới được sủng ái không lâu.....”

Một đám triều thần thấp giọng bàn tán, mắt thấy đoàn người khiêng một cỗ quan tài đi qua trước mặt, liền không còn tâm tư đi thưởng thức mỹ cảnh, bắt đầu cáo từ nhau sau đó hồi phủ. Còn đám cung nhân phi ma đai hiệu kia vẫn nhìn thẳng về phía trước, khua chiêng gõ trống đi về phía cửa cung.

Một đội nghi thức đi ra từ trong đế cung, tất nhiên sẽ phô trương hơn bách tính bình thường rất nhiều. Những người đi đường đều dừng lại cước bộ, tò mò nhìn về phía cỗ quan tài, vươn đầu muốn xem người chết là người nào, lại e ngại thị vệ ở bên nên không dám tiến đến. Nhưng không biết là người nào nói điều gì với đám người, một truyền mười, mười truyền một trăm, chỉ chốc lát sau, bách tính vây xem đều biết được, đó chính là đội ngũ sắp đưa quan trủng (quan tài) của Diệu quốc Thất hoàng tử Thiển Ly Du trở về Diệu quốc.

Trong đoàn người, Ngự Thanh Sương mặc bộ y phục nguyệt sắc, đang nheo mắt nhìn đội nghi thức đã đi xa, bàn tay nhẹ nhàng phe phẩy chiếc chiết phiến không hề hợp mùa, trên gương mặt có thể coi như anh tuấn tiêu sái hiếm khi lại lộ ra thần sắc ngưng trọng như bây giờ – rốt cuộc thì trong hồ lô của Lam Vũ để quân Dạ Quân Hi đang bán được gì.....

Cho tới tận khi những người xung quanh rời đi, Ngự Thanh Sương mới thu lại chiết phiến, xoay người ly khai, đi về phía trạch viện bên sông Thanh Đô.

“Đại ca, người đã trở về.”

Vừa mới vào cửa liền thấy được Thanh Nguyệt đang cầm một chén ngọc chúc bách hợp liên tử canh(*) hương thơm bốn phía, Ngự Thanh Sương nghe được giọng nói uyển chuyển êm tai kia gọi chính mình “đại ca”, liền lập tức cảm thấy một luồng hơi ấm chảy vào trong tim.

Dẫn chậm trong người Thanh Hoàng đã giải, Ly Du lại bình yên trở về, ngay cả tiểu muội cũng có thể mở miệng gọi hắn một tiếng đại ca, Ngự Thanh Sương đột nhiên cảm thấy băng tuyết quanh thân lập tức tan rã, hắn lộ ra nụ cười từ tận đáy lòng, gật đầu với Thanh Nguyệt, lại nói: “Trong nhà cũng có người hầu hạ, sao còn để người tự mình xuống bếp?”

“Từ nhỏ Thanh Nguyệt đã đi theo bên người chủ tử, đều đã thành thói quen. Mọi thứ liên quan tới chủ tử đều không muốn người khác nhúng tay.” Thanh Nguyệt cười nhẹ, “Ta làm rất nhiều, đại ca mới từ bên ngoài trở về, cũng uống một chút, ấm áp thân thể a.” Nói xong liền đi về phía gian phòng của Ngự Thanh Hoàng.

Mấy ngày trôi qua, mùi thảo dược nồng đậm đã bắt đầu nhạt đi, thay vào đó chính là Nguyệt Lân hương thanh nhã. Bên ngoài không có gió, cửa sổ được mở ra, để ánh sáng có thể chiếu vào một chút, bên trong gian phòng nhìn qua có vẻ mờ mịt, nhưng cũng vô cùng thoải mái.

Ngự Thanh Hoàng đã có thể xuống giường đi lại, tuy rằng vẫn gầy yếu như trước, nhưng mấy ngày nay cũng béo hơn một chút, tình thần cũng khá hơn rất nhiều. Khi Ngự Thanh Sương cùng Thanh Nguyệt vén rèm bước vào, liền thấy hai người đang ngồi nghiêng trên nhuyễn tháp, chăm chú chơi cờ.

“Chủ tử, nhị ca, nghỉ ngơi một hồi, uống chút canh đi.” Thanh Nguyệt đặt chén xuống sau đó cẩn thận múc canh ra mấy chén nhỏ hơn.

“Tam muội, người vất vả rồi.” Ngự Thanh Hoàng ngẩng đầu nhìn Thanh Nguyệt, mấy ngày nay nàng đều dốc lòng chăm sóc chính mình, trên gương mặt giống hệt Ngự Thanh Sương kia lộ ra nụ cười ôn nhuận mà Ngự Thanh Sương không có.

Thanh Nguyệt trừng mắt nhìn Ngự Thanh Hoàng tựa như trách cứ, sau đó vừa đưa chén canh nhỏ cho hắn vừa nói: “Đã là người một nhà, nhị ca không nên nói lời khách khí như vậy.” Nói xong liền múc một chén bưng tới cho Thiển Ly Du.

Thiếu niên nhận lấy chén, hơi ngẩng đầu, cong lên khóe môi lộ ra một nụ cười nhẹ: “Khổ cực người, Thanh Nguyệt.”

Thanh Nguyệt bỗng nhiên ngẩn ra, ngay sau đó liền nghe được một tiếng hút không khí, quay đầu nhìn lại, đã thấy Ngự Thanh Sương giật mình sững sờ đứng đó, hai mắt trừng lớn, vẻ mặt gần như si mê.

Thiển Ly Du làm như không phát hiện được, cúi đầu múc một thìa canh hạt sen đưa vào trong miệng, che đi cảm giác khó chịu hiện lên trong mắt, rồi đột nhiên y lại cảm thấy có chút hoảng hốt – đã bao nhiêu năm, chưa từng nhìn thấy ánh mắt như vậy? Hình như, lần cuối cùng nhìn thấy chính là trước khi nhắm mắt.....

Sự tĩnh lặng qua đi trong chốc lát, người đầu tiên cười thành tiếng chính là Ngự Thanh Hoàng, có chút chế nhạo cùng cảm khái, hắn nói: “Đại ca, không ngờ người cũng có lúc như vậy.....Xem ra mị lực của Ly Du không ai có thể kháng cự được a!”

Ngự Thanh Sương nghe vậy mới định thần lại, trên mặt xuất hiện một tia bối rối, cười khổ nói: “Ly Du, dung mạo này của người, ta sợ là nhìn bao nhiêu lần cũng không thể nào quên được.”

“Hà tất phải ngạc nhiên như vậy? Không phải chỉ là thay đổi một diện mạo khác thôi sao?” Ngẩng đầu, Thiển Ly Du có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói. Cho dù trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng y cũng biết hành

động của Ngụy Thanh Sương không hề có ý lơ mãng, chỉ đơn thuần là khiếp sợ về dung mạo hiện giờ của y mà thôi, cho nên cũng không cảm thấy tức giận.

Thiếu Ly Du nói xong khẽ thở dài, buông xuống chén canh, vươn tay xoa nhẹ lên mặt.

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt hắc diệu thạch của thiếu niên tựa như hai viên bảo thạch phát ra những tia sáng rực rỡ được khảm lại trên dung nhan mịn hoặc nhân gian. Thanh cao thoát tục, tiên tư ngọc sắc (ý miêu tả một người phụ nữ đẹp), nhưng hai hàng lông mày hơi hơi nhướn lên kia, lại tràn ngập khí khái của một thiếu niên, khiến cho trái tim người đang nhìn đột nhiên giật thót, đôi môi mỏng màu hồng nhạt chỉ cần hơi cong, sẽ hiện ra một nụ cười kinh thế tuyệt diễm. Nhưng điều khiến người ta không thể tự kiềm chế nhất chính là vết chu sa chỉ đỏ sẫm dưới mắt phải, khiến dung nhan vốn thanh cao tựa như một vị trích tiên kia tăng thêm một tia yêu mị.

Nhưng, nếu ông trời đáp ứng, Thiếu Ly Du tuyệt đối không muốn có một gương mặt như vậy.

Thửa nhỏ, từ lần đầu tiên nhìn vào gương, Thiếu Ly Du liền vạn phần thống hận khuôn mặt này. Trong lòng y, sự thống khổ và ghê sợ từ kiếp trước đều là do nó gây nên.

Chỉ vì có một dung nhan như vậy, y vốn là nhi tử của Công khanh (một chức quan), lại bị phụ thân hiến cho đương kim quốc quân làm nam sủng, thân là nam tử nhưng lại không thể không hạ dưới khổ nam nhân, khiến y sống không bằng chết, chỉ vì có một dung nhan như vậy, khiến toàn bộ kinh luân học phú (ý nói kiến thức, lý luận) trong đầu y hoàn toàn không nơi sử dụng, những lần trả thù không thể thực hiện được khiến y gần như đã uất ức đến chết, trong lúc vô tình gặp được đồng liêu ngày trước giờ đã vào triều làm quan, nhưng rốt cuộc người đó lại gọi y là kẻ đệ tiện lấy sắc mị quân (mê hoặc quân vương) trước mặt người khác, sự oán hận tràn ngập trong lòng khiến y bước lên con đường không có lối về.

Cuối cùng, y học theo Đát Kỷ mê hoặc quân vương, làm loạn triều cương, giết hại trung thần, trọng dụng nịnh thần, quấy nhiễu cho triều đình trên dưới đều tối tăm u ám. Lão hoàng đế vừa chết, tân đế kế vị, trong buổi tối hôm đó đám trung thần lương tướng kia vây quanh tấm cung của y, đem y trảm ngay dưới kiếm.

Thiếu Ly Du còn nhớ rõ, khi lưỡi đao băng lạnh kia đâm vào da thịt, y thực sự đã mỉm cười mà chết – cuộc đời dơ bẩn vô cùng rốt cuộc cũng có thể chấm dứt. Tâm nguyện duy nhất của y trước khi chết chính là, nếu có kiếp sau, cho dù sinh ra xấu xí khó coi, cũng không muốn có được dung nhan khuynh thế tới như vậy.....

Chỉ tiếc, nguyện vọng này cũng không thể thực hiện. Dung mạo mịn hoặc nhân thể đã bám theo y như được trời định, cho dù luân hồi một đời, vẫn không chịu buông tha y. Mà điều càng làm y đau lòng chính là, trên khuôn mặt hiện giờ cũng có một vết chu sa chỉ giống hệt như kiếp trước!

Trời biết, năm đó y thậm chí đã nghĩ tới chuyện hủy đi khuôn mặt này!

Cũng may đời này, y có một mẫu thân thông minh thiện lương. Nữ nhân xuất thân từ một thiên kim tiểu thư của một hộ thương gia nho nhỏ này đã bắt đầu lo lắng khi phát hiện gương mặt của nhi tử càng lớn càng xuất chúng.

Trong một nơi giết người không thấy máu như hậu cung, chỉ là sinh hạ hoàng tử đã trở thành cái đing trong mắt, cái gai trong thịt người khác, huống chi nhi tử còn bé đã xuất chúng như vậy sau này lớn lên dung mạo càng thêm chói mắt, sợ rằng sẽ đưa tới họa sát thân cho mẫu tử bọn họ. Nhưng thân là mẫu thân, Tuyết phi cũng không nỡ để y hủy đi dung mạo.

Cuối cùng may mắn là, Thiếu Ly Du đã học được phương pháp Dịch dung, từ bốn tuổi trở đi y liền suốt ngày dịch dung, còn gương mặt thực sự của y cũng đã mười lăm năm chưa thấy ánh mặt trời.

Nếu không phải vì gương mặt trước kia không thể sử dụng nữa, mà trong dược liệu để dịch dung lại có một loại thảo dược chưa chuẩn bị đủ, Thiếu Ly Du cũng không muốn để Thanh Sương, Thanh Hoảng cùng Thanh Nguyệt thấy được dung nhan đích thực của mình.

Thiếu Ly Du nhớ tới chuyện kiếp trước, gương cũng trở nên u ám. Ba người còn lại thấy vậy, mặc dù không biết người này đã từng trải qua chuyện gì, nhưng cũng đoán được đại khái nguyên nhân khiến y che dấu dung nhan, đưa mắt nhìn nhau, âm thầm quyết định, từ nay về sau không thể lộ ra thân sắc khác biệt nào trước mặt người này.....

Ngọc chúc bách hợp liên tử canh (*): Gần như một loại chè

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/ngc3a2n-nhc4a9-bc3a1ch-he1bba3p-he1baa1t-sen-canhh.jpg)

49. Chương 49

“Người nói Dạ Quân Hi sai người đại trượng kì cổ (giống trống khua chiêng) đem ‘quan trủng của ta’ đưa về Diệu quốc?” Nghe xong lời nói của Thanh Sương, Thiển Ly Du không thể dấu được sự kinh ngạc hiện lên trên gương mặt, cau mày suy tư cẩn thận, nhưng vẫn không thể nghĩ ra hành động này của Dạ Quân Hi là có dụng ý gì.

Ngụy Thanh Sương gật đầu nói: “Ta đã chứng kiến đội nghi thức nâng linh cữu đi từ đế cung tới ngoài thành, hôm nay trong đế đô đều đang bàn tán về ‘long sủng’ của Lam Vũ để quân với Thất hoàng tử Diệu quốc.”

Ngụy Thanh Sương nói xong lại mang chút nghi hoặc liếc nhìn về phía Thiển Ly Du. Tuy nói mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt đích thực của thiếu niên đều khiến hắn kinh diễm, nhưng hắn vẫn nhớ rõ dung mạo ‘bình thường không gì đặc biệt’ lúc trước của Thiển Ly Du, với dung mạo đó tuyệt đối không thể lọt vào mắt xanh của Lam Vũ để quân tọa ứng hậu cung mỹ nhân vô số kia. Trong cung chết một vị Thượng quân, cho dù là chất tử mà nước phụ thuộc đưa tới, cũng không phải chuyện gì to tát. Đại trượng kì cổ như thế, tựa như đang e sợ người khác không biết, rõ ràng điều này đã thể hiện thái độ tuyệt đối không bình thường của Lam Vũ để quân đối với Thiển Ly Du.....

Bên này Ngụy Thanh Sương còn đang nghi hoặc vô cùng, bên kia, thiếu niên ngồi nghiêng trên tháp thượng cũng nhăn chặt mày lại, trong lòng rối rắm không thôi.

Thiển Ly Du nghĩ chính mình hẳn là nên cảm thấy may mắn. Trước kia khi còn tại Uyển Anh điện, y đã từng nói với Dạ Quân Hi, tâm nguyện cả đời của y chính là một ngày kia có thể hoàn toàn thoát khỏi thân phận một hoàng tử, sống những ngày nhàn nhã tự tại ở ngoài cung. Vì thế ngày đó, khi y châm lửa trong sương phòng rồi bỏ trốn mất dạng đã đem khối ngọc bội bằng Tử tô thạch đại biểu cho thân phận Thất hoàng tử Diệu quốc lưu lại nơi đó, dựa vào sự thông minh của Dạ Quân Hi, nhất định sẽ đoán được ý đồ của y. Mà hành động này của Dạ Quân Hi, tựa như đang chiếu cáo với thiên hạ, Thất hoàng tử Diệu quốc Ly Du Thượng quân mấy ngày trước bị đồn đại mất tích đã thật sự chết cháy trong trận đại hỏa đó.

Nhưng Thiển Ly Du lại không thể nào cảm thấy thoải mái được. Y còn nhớ rõ, ngày đó trong Uyển Anh điện Dạ Quân Hi đã nói với y: “Có lẽ lúc trước còn có cơ hội như vậy, nhưng nếu đã rơi vào trong tay trẫm, thì nên đoạn tuyệt tâm tư đó đi.” Thiển Ly Du sẽ không lạc quan tới mức nghĩ rằng, y bỏ trốn mất dạng dưới mí mắt nam nhân kia, thì người nọ sẽ thuận theo tự nhiên mà coi như y đã chết. Ngược lại, nếu nói người nọ đang âm thầm tìm cách để bắt lấy y, rồi hung hăng giày vò, nghe còn có vẻ đáng tin. Bất quá sáng nay y trả lại thứ đó, có lẽ có thể giảm bớt vài phần tức giận của nam nhân kia.....

Nhìn thần sắc ngưng trọng của Thiển Ly Du, Ngụy Thanh Hoảng nhẹ giọng mở miệng: “Dù sao chẳng nữa, hôm nay Thất hoàng tử Diệu quốc đã chết, Ly Du coi như đã hoàn toàn được giải thoát. Còn về Lam Vũ để quân, bất luận hắn có chủ ý gì, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, không để lộ sơ hở, dựa vào thực lực của Du Nguyệt lâu, nhất định có thể bảo vệ chu toàn cho Ly Du.”

“Ân, Nhị đệ nói không sai. Ly Du, người cũng không cần quá mức lo lắng.” Ngụy Thanh Sương nghe vậy gật đầu, cười nói với Thiển Ly Du, “Mấy ngày nay, ta đang bắt đầu thu hồi sản nghiệp của Du Nguyệt lâu trong lãnh thổ Diệu quốc, không bao lâu nữa là có thể thu thập sạch sẽ. Đến lúc đó chỉ sợ thần tiên cũng không tìm được chúng ta.”

Du Nguyệt lâu mà Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng nhắc tới, chính là hệ thống tiền trang (ngân hàng tư nhân) và thanh lâu mà bốn năm trước ba người bọn họ bán hết gia sản Ngụy gia rồi thành lập tại

quốc đô Diệu quốc sau khi Tuyết phi qua đời, vốn là để chuẩn bị khi Thiển Ly Du xuất cung có thể sống những ngày nhàn nhã tự tại.

Nhưng, huynh đệ Ngụy gia cũng không phải những kẻ đầu đường xó chợ. Trong vòng bốn năm, hai người không chỉ thu hút được rất nhiều nhân tài, mà còn chiêu mộ được các cao thủ hành tẩu trên giang hồ. Sản nghiệp của Du Nguyệt lâu càng làm càng lớn, Thiển Ly Du không muốn rước lấy phiền phức, vì vậy liền để hai huynh đệ đem sản nghiệp của Du Nguyệt lâu chuyển từ sáng sang tối. Mặt ngoài, Du Nguyệt lâu dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, nhưng thực tế lại vẫn khống chế một nửa giang sơn của Diệu quốc. Đây cũng chính là lý do vì sao Âm bộ Lam Vũ chỉ tra được Lam Chỉ uyển, mà không thể thâm nhập sâu thêm.

Thiển Ly Du nghe vậy sắc mặt cũng dần dần nguôi đi, gạt đầu, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, quay sang nói với Ngụy Thanh Sương: “Thanh Sương, việc mấy ngày trước ta nói với ngươi, có tiến triển gì không?”

Ngụy Thanh Sương nghe vậy sắc mặt cũng lập tức trầm xuống: “Có chút manh mối. Ngươi đoán không sai, những người đó đích xác không phải người trong Du Nguyệt lâu. Còn về việc đến từ nơi nào, ta vẫn chưa điều tra rõ, thế nhưng chuyện này chắc chắn có liên quan tới người đó, không thể lằm được.”

“Vậy sao.....Nhiều năm như vậy, ta chỉ nghĩ võ công và y thuật của hắn rất cao thâm, lại không ngờ hắn cũng là người thâm tàng bất lộ.” Trong đôi mắt như hắc diệu thạch lóe qua một tia hàn ý, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lập tức bị phủ lên một tầng băng sương.

“Các ngươi đang nói tới ai vậy?” Ngụy Thanh Hoảng không hiểu ra sao, không biết hai người này đang bí hiểm chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt cả hai, liền biết không phải chuyện đùa. Võ công y thuật cao, chẳng lẽ là Minh?

Nhú chặt mày, ánh mắt của Ngụy Thanh Hoảng giao động giữa hai người kia, bên trong lộ ra ôn nhuận những cũng xen lẫn sự kiên định không thể giao động. Đây chính là Ngụy Thanh Hoảng, một trong những người quản lý và cũng chính là quân sư của Du Nguyệt lâu.

Ngụy Thanh Sương cùng Thiển Ly Du nhìn nhau. Hai người bọn họ cũng không muốn gạt Ngụy Thanh Hoảng, chỉ là lo lắng thân thể hắn còn suy yếu, cho nên không muốn những chuyện bên ngoài khiến hắn phiền lòng. Bất quá nếu đã nói ra khỏi miệng, Thiển Ly Du cũng không muốn dấu diếm, hướng chỉ với sự thông minh tài trí của Thanh Hoảng, sợ rằng đã từ hai ba câu bọn họ vừa nói mà đoán ra được tám chín phần.

Thiển Ly Du khẽ thở dài, thông thả kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra trong đế cung, trên du thuyền và đám hắc y nhân quỷ dị kia cho Ngụy Thanh Hoảng nghe.

Cùng lúc đó, trong đế cung, đế quân bộ hạ mới hạ triều không lâu vẫn đang ở ngự thư phòng xử lý triều chính như thường lệ.

Nhưng, khi Lâm Hứa đẩy cửa bước vào, đã thấy đế quân bộ hạ không hề vui đầu phê duyệt tấu chương, mà đang ngồi nghiêng trên ghế, nắm một khối ngọc bội màu tím trong tay ngắm nghía. Khối ngọc bội kia, một mặt có khắc Thần điêu Chu Tước, một mặt khắc một chữ “Thất”, hiển nhiên đó chính là yêu bội (trang sức đeo ở thắt lưng) của hoàng tử Diệu quốc mà Thiển Ly Du cố ý lưu lại trên thuyền rồng.

Lâm Hứa nhin không được khẽ thở dài, trong lòng oán thầm không ngớt. Đã bảy tám ngày kể từ khi thiếu niên kia bỏ trốn mất dạng. Nhiều ngày nay đế quân bộ hạ chưa từng bước chân vào hậu cung, lại không hề gọi người thị tẩm, hàng đêm đều một mình an giấc trong Thương Kinh cung, trong tay cũng thường xuyên nắm lấy khối ngọc bội đó, có lẽ là lúc nào cũng nhớ tới thiếu niên có dung mạo bình thường kia...

“Quan trung đã đưa đi?” Nam nhân ngồi sau án thư thấy người đứng ở gần đó không mở miệng, mắt phượng giương lên liền thấy được thần sắc tham cứu (tìm tòi nghiên cứu) của tâm phúc, rõ ràng là Lâm Hứa đang oán thầm trong lòng, Dạ Quân Hi cười lạnh – Lâm Hứa càng ngày càng không quy củ.

Tiếp tục ngắm nghía bội ngọc trong tay, đầu ngón tay của Dạ Quân Hi nhẹ nhàng lướt qua chữ “Thất” được điêu khắc phía trên.

Khuôn mặt vô cùng bình thường của thiếu niên thực sự khiến người ta khó có thể nhớ kĩ, nhưng đôi mắt hắc diệu thạch mỹ hoặc nhân tâm kia lại vẫn lưu lại trong lòng, không thể gạt bỏ. Còn cả cái cảm giác khi

thân thể ấm áp mềm mại của thiếu niên dựa vào trong lòng ngực, tựa như khí tức trong sạch khoan khoái kia vẫn quanh quẩn nơi chóp mũi. Thậm chí có một lần triệu hạnh tần phi, trước mắt hần cư nhiên lại hiện ra thân ảnh của cái người chết tiệt đó.....

Dạ Quân Hi khẽ thở dài, nhin không được lộ ra một tia cười khổ. Chính vì như vậy, nhiều ngày nay hần mới không hề bước vào hậu cung. Đợi khi bắt được Thiển Ly Du trở về, hần nhất định phải đem người nọ khóa chặt trong tẩm cung, ngày đêm dần vật mới có thể phát tiết cơn giận trong lòng.....

Bị một tia tà tứ xẹt qua trong mắt để quân làm kinh sợ, Lâm Hứa nao nao, lập tức thu liễm ánh mắt tứ vô kị dạn (trắng trơn, không kiêng nể), ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc nói: “Hồi bẩm bệ hạ, đội nghi thức đã đi ra khỏi thành. Nửa tháng nữa là có thể tới Diệu quốc. Hai vị hoàng tử Diệu quốc kia đã trình lên quốc thư, biểu thị cảm kích đối với chuyện này.” Nói xong lấy ra một bức quốc thư từ trong ngực, đặt ở trước mặt Dạ Quân Hi.

Dạ Quân Hi cũng không nhìn bức quốc thư vớ vẩn đó, chỉ cầm lên ném sang một bên, cười nhạt một tiếng: “Những sứ thần đó hôm nay thế nào?”

“Hồi bẩm bệ hạ, dường như bọn họ đều thuận theo, ở lại trong dịch quán không hề xuất môn. Bất quá có rất nhiều thư tín được gửi về các quốc gia. Trong triều cũng có một vài đại thần thu được chút ‘lễ mọn’” Lâm Hứa nói xong lại lấy ra một vật nhìn qua giống như danh sách, cung kính dâng lên.

Dạ Quân Hi nhận lấy, mở ra nhìn qua, thấy được mấy cái tên đã dự đoán trước, hần hừ lạnh một tiếng: “Mấy sứ thần này cũng thật biết tìm người, toàn chọn mấy quả hồng mềm..... Mặc kệ bọn họ, trẫm cũng muốn nhìn một chút, những người này có thể làm được tới mức độ nào.” Nói xong đóng danh sách, nheo mắt lại nói, “Chương Tri Hiếu có động tĩnh gì không?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Thừa tướng cũng không có hành động gì, nhưng mấy ngày trước Chương tướng quân đã chọn vài người từ trong quân ngũ giới thiệu tiến cung, thay cho thị vệ trong Tịch Liên cung.”

“Hồ ly rốt cuộc vẫn là hồ ly.” Dạ Quân Hi cười lạnh một tiếng, phụ tử Chương thị nhận thấy hần không muốn cho bọn họ tiếp xúc với sứ thần các nước, cho nên mới thay đổi phương hướng, muốn hạ thủ từ trong cung. Nhưng khi một người vào cung, cho dù là xuất thân từ trong quân ngũ, thì cũng không thể bị khống chế bởi một viên tướng thủ thành nơi biên cảnh như Chương Quân Nghị, ngắc đầu liếc nhìn Lâm Hứa: “Từ từ thôi, làm sạch sẽ một chút.”

Lâm Hứa nghe vậy, trong lòng âm thầm thương tiếc một hồi cho những thị vệ vô tội vừa mới tiến cung, sau đó khom người nói: “Vi thần tuân chỉ.”

50. Chương 50

Trong Cầm Y cung, Thiển Như Nguyệt đã mang thai gần hai tháng đang miễn cưỡng nằm nghiêng trên tháp thượng, dung nhan vẫn xinh đẹp vô song như trước, nhưng bỗng nhiên lại bị nhuốm lên một tia u sầu như có như không, đôi mắt khép hờ có chút vô thần, thỉnh thoảng thở dài, khiến người khác có chút thương tiếc. Bên cạnh nhuyển tháp có một nữ tử mặc cung trang đang đứng, phần bụng hơi hơi nổi lên cho thấy việc nàng này đang mang thai.

“Nường nường, nên uống thuốc.” Một cung nga khác bưng hai chén dược thủy đẩy cửa tiến vào, dâng lên trước mặt Thiển Như Nguyệt. Hai hàng lông mày hơi nhăn lại, Thiển Như Nguyệt ngồi dậy, nhìn nữ tử đứng ở một bên nói: “Uống nó.”

Nữ tử kia trừng lớn hai mắt, lỗ chã như sắp khóc, nhưng dưới ánh mắt bức bách của Thiển Như Nguyệt, nàng ta đành run rẩy cầm lấy một chén, do do dự dự mà uống.

Nhìn nữ tử kia uống được thủy, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp của Thiển Như Nguyệt xẹt qua một tia áy náy và không đành lòng.

Chủ tâm của Thiển Như Nguyệt không xấu, cũng không muốn thương tổn bất kỳ ai, huống chi là một nữ tử nhu nhược đang mang thai giống nàng. Nhưng cứ nghĩ tới ngày ấy, trước khi lên thuyền, Thiển Ly Du đã nói những gì, nàng liền phải ngoan tâm (tàn nhẫn, kiên quyết). Nàng dùng trăm phương ngàn kế tìm được nữ tử này, giữ ở bên người để thử được cho nàng, lại đưa cho gia đình nữ tử một số bạc lớn coi như bồi thường, tất cả đều vì hài tử trong bụng. Nếu như mọi chuyện thuận lợi, nàng có thể sinh hạ hài tử, nàng cũng sẽ để nữ tử này ở lại trong cung làm bà vú, như thế cũng có lợi cho nữ tử và gia đình nghèo khổ của nàng ta.

Thiển Như Nguyệt vươn tay xoa xoa bụng mình, tuy rằng còn chưa nhìn ra điều gì, nhưng cũng không bằng phẳng như trước, không bao lâu nữa là có thể hiện hình, đến lúc đó chỉ sợ không còn dấu diếm được lâu.....Nhưng vì hài tử, chuyện gì nàng cũng phải thử và tuyệt đối không thể mềm lòng, cho dù bởi vậy mà làm hại người khác, nàng cũng sẽ không hối tiếc!

Nửa khắc sau, Thiển Như Nguyệt thấy nữ tử đang nhẹ giọng khóc nức nở kia không có triệu chứng không tốt nào, lúc này nàng mới cầm lấy bát được còn lại, uống một hơi cạn sạch.

Cung nga bưng hai chiếc bát không đi, Thiển Như Nguyệt phân phó người khác mang nữ tử kia đi xuống nghỉ ngơi, còn nàng thì vẫn nằm trên tháp thượng.

Nhìn tấm cung vắng vẻ, nhẹ vỗ về hài tử trong bụng, Thiển Như Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác từ đau xót tới bi thương.

Dạ Quân Hi đã lâu không đặt chân tới Cầm Y cung, mà Liên quý phi chấp chưởng hậu cung kia lại đang tìm mọi cách đối nghịch với nàng, ác ý cất xén chi phí ăn mặc trong cung nàng. Nếu không phải vì nàng có chút tiền bạc, trang sức, thì tình trạng của Cầm Y cung hiện giờ chỉ sợ sẽ càng thêm tồi tệ. Các cung phi còn lại không dám đắc tội với Liên quý phi, hơn nữa trong lòng lại đổ kị, ghen ghét nàng, ý vào nàng bị thất sủng mà châm chọc nhục mạ nàng, nhưng vì hài tử, chút chuyện này nàng vẫn có thể chịu được. Nhưng họa vô đơn chí chính là, Thiển Ly Du người duy nhất có thể bày mưu cho nàng trong hậu cung này lại bị trận đại hỏa đột nhiên xảy ra trên thuyền hoa thiêu chết.....

Trong đôi mắt của Thiển như Nguyệt hiện lên một tia hơi nước. Đối với thiếu niên kia, Thiển Như Nguyệt vừa có chút ý lại, rồi lại có chút đổ kị không thể nói rõ. Nhìn trượng phu của chính mình, phụ thân của hài tử trong bụng mình, khi nguy hiểm ập tới, lại chỉ đem người nọ ôm vào trong ngực dốc lòng bảo hộ, trong lòng nàng không phải là không đau. Nhưng từ nhỏ sống ở trong cung, sớm đã thói quen chuyện vua một nước có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, Thiển Như Nguyệt minh bạch, Thiển Ly Du được sủng ái, đối với nàng chỉ là chuyện tốt. Cho nên, mặc dù đổ kị nàng vẫn mong Thiển Ly Du có thể hảo hảo sống như trước.

Nghĩ như vậy, Thiển Như Nguyệt nhịn không được khe thở dài, lấy khăn lụa chấm chấm vệt nước ở khóe mắt, đứng dậy đi về phía giường. Thâm cung quá mức trống trải, Thiển Như Nguyệt lại bị các cung phi khác xa lánh, thường ngày ngoại trừ dùng cơm uống được, thỉnh thoảng cũng chỉ đánh đàn, phần lớn thời gian đều là ngủ say.

Cởi ra ngoại sam, Thiển Như Nguyệt kéo màn lên, nằm xuống giường, nhưng bỗng nhiên nàng cảm thấy có thứ gì đó cứng rắn cộm cộm ở bên cạnh thất lưng nàng.

Trên giường sao lại có thứ cứng như vậy? Là tên cung nga nào không có mắt thu dọn giường này?!

Thiển Như Nguyệt nhăn chặt mày lại, xốc lên đệm chăn, đang muốn mở miệng gọi người, nhưng phát hiện thứ cộm ở sau lưng khiến nàng phát đau vừa rồi là một chiếc hộp gỗ đàn hương, nhỏ bằng nửa bàn tay, được trạm trổ vô cùng tinh xảo.

Đây là vật gì? Thiển Như Nguyệt nhíu mày, không vội vã gọi người tới. Nàng chưa bao giờ thấy chiếc hộp này ở trong tấm cung, để quân cũng chưa từng ban cho, nó lại không phải thứ nàng mang tới từ Diệu quốc, cung nga nội thị trong Cầm Y cung chắc chắn không thể có vật quý giá như vậy.....

Thiển Như Nguyệt suy nghĩ, đem chiếc hộp gỗ đặt ở trong tay, nhẹ nhàng mở nắp hộp.

Bên trong chiếc hộp chính là một pho tượng huyền sắc, được điêu khắc một loại dị thú mà nàng chưa bao giờ thấy được, một nửa giống hổ một nửa giống báo, bốn chân chống đất, không biết được làm từ gì, nhưng

những nét trạm trổ bên trên lại vô cùng tinh tế. Thiển Như Nguyệt đem bức tượng đặt trên bàn tay, liền thấy toàn thân nó đều bóng loáng, lấp lánh ánh sáng, tuy rằng không hề thu hút, nhưng nhìn kĩ liền biết chắc chắn không phải vật bình thường. Đáy hộp còn có một mảnh giấy, Thiển như Nguyệt cầm lấy, nhẹ nhàng mở ra.

Nét chữ trên mảnh giấy sạch sẽ mà thanh tú, khiến kẻ khác cảm thấy thưởng tâm duyệt mục (vui tai vui mắt), nhưng khi Thiển Như Nguyệt đọc được nội dung mà những nét chữ đó thuật lại, đôi mắt hạnh xinh đẹp lập tức liền co rút, bàn tay nắm mảnh giấy run rẩy không ngừng tựa như phiến lá rụng trong cơn cuồng phong, nàng dùng hết toàn bộ sức lực cắn môi dưới mới ngăn lại một tiếng thét suýt chút nữa đã vang lên....

Một lúc lâu sau, Thục viện nương nương Thiển Như nguyệt của Cẩm Y cung mang theo hai tên thị nữ cùng với một vài thị vệ, trong tay bưng một chén bồ thang (canh bồ) đi về phía ngự thư phòng. Dọc đường đi gặp phải những ánh mắt khinh miệt của cung phi khác, Thiển Như Nguyệt đều coi như không thấy, nhanh nhẹn mà trầm ổn đi về phía nơi muốn tới. Nhưng trời biết, dưới ống tay áo rộng thùng thình của bộ cung trang, hai lòng bàn tay của Thiển Như Nguyệt đều đã ướt đầm mồ hôi.

Bên ngoài ngự thư phòng tất nhiên sẽ có thủ vệ, thấy một nữ tử mặc cung trang đang bước nhanh tới, liền tiến tới ngăn lại nàng: “Tham kiến nương nương.”

“Bệ hạ có ở bên trong không? Phiền người thông báo giúp bản cung một tiếng.” Thiển Như Nguyệt trầm giọng nói.

Hai gã thị vệ liếc nhau, có chút khó xử nói: “Này.....Bệ hạ đang xử lý triều chính, không cho bất luận kẻ nào quấy rối.....”

“Bản cung có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với bệ hạ, thỉnh nhị vị thông báo giúp bản cung.” Thiển Như Nguyệt nói xong, liền lấy hai thỏi bạc từ trong tay cung nga đứng phía sau, nhét vào lòng hai thị vệ kia. Hai thị vệ nhìn nhau, trong lòng nghĩ thầm, hậu cung tần phi muốn gặp bệ hạ thì có thể có chuyện quan trọng gì, chỉ sợ là chạy tới ngự thư phòng quấy rầy mà thôi. Bất quá nếu đã nhận bạc cũng nên giúp đỡ người ta, dù sao thì bệ hạ cũng không phân phó rằng không được quấy rầy. Một người trong đó ho nhẹ một tiếng: “Nương nương chờ một lát, thuộc hạ vào trong bẩm báo. Nương nương là.....”

“Bản cung là Thiển thực viện ở Cẩm Y cung.”

Thị vệ kia nghe vậy liền khom người tiến vào. Chưa tới nửa khắc sau, bên trong liền truyền ra tiếng nói: “Bệ hạ triệu Thục viện nương nương yết kiến.”

Thiển Như Nguyệt lần đầu tiên tới ngự thư phòng, hơn nữa còn mang theo thứ kia, trong lòng vô cùng khẩn trương. Bàn tay bưng chén canh run rẩy không ngừng. Đợi tới khi thấy được khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân đã nhiều ngày không thấy, nàng thiếu chút nữa đã đánh đổ chén canh nóng hổi.

“Nô tì tham kiến bệ hạ.....”

Lúc này Dạ Quân Hi mới ngẩng đầu liếc nhìn nữ tử trước mặt. Nếu là trước kia, nhìn thấy bộ dạng của một nữ tử tuyệt diễm đang thở gấp, toàn thân không ngừng run rẩy, có lẽ hắn sẽ có chút hăng hái, nhưng lúc này, hắn không có tâm tư đi lưu ý người khác, chỉ lạnh giọng nói: “Nếu là tới đưa canh, đặt xuống rồi đi đi.”

Cho dù biết đối với chính mình, nam nhân cũng không có nhiều cảm tình, nhưng khi nghe lời nói vô tình như vậy, Thiển Như Nguyệt vẫn cảm thấy đau xót, cắn cắn môi dưới, nhắc nhở chính mình nhất định phải trấn tĩnh.

Hít sâu một hơi, Thiển Như Nguyệt cuối cùng cũng có khí lực để mở miệng: “Bệ hạ, nô tì có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

“Nga? Chuyện gì?” Nhíu mày, Dạ Quân Hi buông ngự bút trong tay, ung dung hỏi han. Chỉ thấy Thiển Như Nguyệt đặt chén canh xuống, sau đó lấy ra một chiếc hộp gỗ từ trong lòng, dâng lên trước mặt chính mình, ôn nhu nói: “Nô tì ngu dốt, không biết trong hộp là vật gì, nhưng nô tỳ cho rằng, nên đem vật này giao cho bệ hạ.”

Dạ Quân Hi cau mày, thầm nghĩ trong lòng, hôm nay Thiển Như Nguyệt có chút khác thường, hẳn vừa cầm lấy hộp gỗ, vừa nói: “Vật gì quý giá như vậy, phải làm phiền ái phi tự mình đưa tới.....” Thanh âm trầm thấp dễ nghe lập tức im bật khi nhìn thấy thứ bên trong chiếc hộp, trong đôi mắt phượng xẹt qua một tia sáng rực rỡ, lập tức đề thấp giọng nói, lạnh lùng nhìn về phía Thiển Như nguyệt, “Từ đâu mà có?!”

“Nô tì.....” Thiển Như Nguyệt bị luồng hàn ý đột nhiên xuất hiện làm sợ hãi, lui lại phía sau mấy bước, vẻ mặt kinh hoảng, ngay cả một câu đầy đủ cũng không thể nói nên lời, nhưng điều càng khiến nàng hoảng sợ tới ngất đi chính là, không biết khi nào Dạ Quân Hi đã di chuyển từ sau án thư tới trước mặt nắm lấy bả vai nàng, đôi mắt phượng sắc bén, thâm thúy kia nhìn chằm chằm vào chính mình trầm giọng hỏi: “Nói, là ai đưa cho người?!”

“Bệ hạ.....Nô tì.....Nô tì không biết.....” Từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán Thiển Như Nguyệt, cộng thêm những giọt nước mắt như những viên trân châu đang lăn trên khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ. Dạ Quân Hi nheo mắt lại quan sát gương mặt tuyệt sắc trước mắt, tựa như đang muốn nhìn ra lời nàng nói là thật hay giả.

Một lát sau, ngay khi Thiển Như Nguyệt sắp ngất đi, Dạ Quân Hi mới buông bả vai nàng, để mặc nàng nguyền ra trên mặt đất.

Nheo lại hai tròng mắt, nhìn bức tượng dị thú trong tay, Dạ Quân Hi nhớ tới mảnh giấy mà Thiển Ly Du lưu lại khi trộm đi Trào phượng – Mượn Thánh vật vì cứu một mạng người, không liên quan tới phân tranh thiên hạ, sau này nhất định sẽ trả lại. Mà hôm nay y đã tuân thủ lời hứa rồi sao.....?

Dạ Quân Hi không biết lúc này trong lòng hẳn nên cảm thấy may mắn hay là bất đắc dĩ. Trào phượng trở về mà không hề tổn hao gì đương nhiên là một chuyện tốt, mà những lời Thiển Ly Du nói rằng không quan tâm thiên hạ, muốn sống những ngày nhàn nhã tự tại cũng không phải là muốn lừa dối hắn. Nhưng khi người nọ thực sự trả lại Trào phượng, Dạ Quân Hi lại nhin không được cảm thấy ngượng vị tạp phần (nhiều cảm xúc xen lẫn, rối rắm).

“Người thật sự không biết vật này từ đâu mà đến?” Nhìn nữ tử đang nhuyền ra trên mặt đất, Dạ Quân Hi lại hỏi.

Thiển Như nguyệt cắn môi dưới lắc đầu: “Nô tì tìm thấy thứ này trong tấm cung.....” Nói xong lấy ra một mảnh giấy từ trong tay áo, đưa cho Dạ Quân Hi mà bàn tay vẫn run rẩy không ngừng.

Dạ Quân Hi cầm lấy nhìn, bên trên có nét chữ quen thuộc: đem vật này giao cho đế quân bệ hạ, nhớ kỹ không thể để người khác biết. Hoàng tỷ cố gắng tự bảo trọng, hài nhi trong bụng có khỏe không? – tri danh bất cự. (tri danh bất cự ý nói người đọc thư đã biết người viết là ai, cho nên người viết không cần ghi tên nữa)

Tri danh bất cự, hay cho câu tri danh bất cự.....Thiển Ly Du!

Dạ Quân Hi nắm chặt năm ngón, trong mắt phượng hiện lên một tia hàn ý, mảnh giấy trong tay nháy mắt biến thành tro bụi.

Người nọ đem Trào phượng trả lại trong cung cũng phải qua tay nữ nhân này, như vậy chính là tự ý ra vào đế cung dưới mí mắt của hắn.....Cứ nghĩ tới chuyện trước đây không lâu người nọ từng xuất hiện tại một góc nào đó trong đế cung, len lén lút lút đem Trào phượng đặt vào Cẩm Y cung sau đó lại yên lặng rời đi, mà hắn cư nhiên hoàn toàn không biết gì về chuyện này, Dạ Quân Hi liền cảm thấy trong lòng như bị một con mèo hung hăng cào một nhát, oán khí đầy bụng mà không có chỗ phát tiết.

“A.....Bệ hạ.....” Nữ nhân ngã ngồi trên mặt đất bỗng nhiên thét chói tai cắt đứt suy nghĩ của Dạ Quân Hi, Dạ Quân Hi cúi đầu nhìn xuống, đã thấy giữa hai chân của Thiển Như Nguyệt đang dần dần rơm rớm màu đỏ tươi ————

Sảy thai?! Trong mắt phượng hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng nhớ tới mảnh giấy đã bị biến thành tro bụi kia, Dạ Quân Hi lại giương giọng nói: “Người đâu! Truyền ngự y!” Nói xong liền ôm lấy nữ nhân ngu ngốc này đặt lên trên nhuyễn tháp.

Cho tới bây giờ, Dạ Quân Hi cũng chưa từng quan tâm tới hài tử trong bụng Thiển Như Nguyệt, nhưng giờ đây, trong lòng hắn lại có một loại cảm giác khác thường, loại cảm giác đó khiến hắn nhin không được

muốn đi bảo hộ hài tử này.

Thật lâu sau, Dạ Quân Hi mới hiểu được, ý nghĩa của loại cảm giác đó là gì – hài tử này, theo một cách nói khác, chứa đựng huyết mạch của hắn vào Thiển Ly Du, chính bởi vậy hắn mới có thể đối xử đặc biệt.

Mấy ngự y đi tới ngự thư phòng rất nhanh, nhìn thấy người cần khán chẩn trong ngự thư phòng không phải là đế quân bệ hạ mà là một vị cung phi, hơn nữa tình trạng lại như sắp sảy thai, đều nhìn không được hút vào một ngụm khí lạnh.

“Sững sờ làm cái gì?!” Dạ Quân Hi quát lớn, khiến mấy lão ngự y giật mình tỉnh lại, vội vã tiến tới khán chẩn cho Thiển Như Nguyệt. Mọi người vội vàng gần nửa canh giờ, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, người đứng đầu Thái y viện cung kính nói: “Hồi bẩm bệ hạ, nương nương đã không có gì đáng ngại, thai nhi trong bụng cũng bình an vô sự.”

Dạ Quân Hi gật đầu, phát tay để bọn họ lui ra, sau đó sai người đưa Thiển Như Nguyệt về Cầm Y cung, còn tự mình ban cho rất nhiều đồ vật. Từ đó, tin tức Thiển thực viện của Cầm Y cung đang mang long loại cuối cùng đã bị phơi bày trước thiên hạ.

Nắm Trào phượng thất nhi phục đắc (mất đi mà tìm lại được) trong tay, Dạ Quân Hi đứng bên cửa sổ lặng im không nói, đôi mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm đang nhìn về phía phương xa – Thiển Ly Du, dường như tưởng rằng đem Trào phượng trả lại, trầm sẽ dễ dàng buông tha cho người.....

51. Chương 51

Trận tuyết thứ hai rơi xuống để đô đúng vào ngày mừng tám tháng chạp. Vàng trắng khuyết treo ở phía chân trời, ánh trăng vốn mỏng lung nhưng khi chiếu xuống đô thành đầy tuyết trắng lại trở nên vô cùng sáng sủa. Khắp nơi đều được trang trí bằng những màu sắc rực rỡ. Nhà nhà đều dán song hoa (giấy cắt hoa văn) và chữ phúc lên trước cửa, trong đô bắt đầu có chút không khí ngày tết. Hôm nay bên bờ sông Thanh Đô vẫn náo nhiệt phi phàm, cuộc ám sát khủng khiếp trên du thuyền của hoàng gia và trận đại hỏa xảy ra nửa tháng trước đã sớm bị chìm xuống trong bầu không khí vui mừng của ngày tết.

“Thanh Hoàng, ngươi thực sự muốn đi cùng chúng ta sao? Thân thể của ngươi...” Nhìn Ngụy Thanh Hoàng đang muốn choàng thêm áo khoác, sắc mặt vốn có chút bệnh trạng của hắn khi khoác lên người chiếc áo choàng đen lại càng thêm tái nhợt, Ngụy Thanh Sương có chút không tán thành. Nhưng còn chưa nói xong đã bị nụ cười ôn nhuận của Ngụy Thanh Hoàng cắt ngang:

“Thân thể của ta không có gì đáng ngại. Mặc dù gầy yếu hơn trước kia một chút, nhưng cũng không tới mức gió thổi là ngã. Huống hồ ta nằm trên giường lâu như thế, nếu không đi ra bên ngoài thì cũng sắp buồn chán muốn chết.”

Ngụy Thanh Sương nghe vậy trên mặt lộ vẻ khó xử, nhìn về phía Thiển Ly Du, đã thấy thiếu niên tuyệt mỹ kia chỉ nhẹ nhàng cười: “Không sao. Có hai người chúng ta, còn sợ Thanh Hoàng bị thương tổn gì hay sao. Đi đi, Loan Cầm các khoai trương lại, sao có thể không có hai vị lão bản các người được?”

Hai ngày trước, Ngụy Thanh Sương cùng Thiển Ly Du hợp lực rốt cuộc đã đem toàn bộ sản nghiệp của Du Nguyệt lâu ở Diệu quốc rút về. Sau đó mua lại thuyền hoa lớn nhất trên sông Thanh Đô của Loan Cầm các với giá cao, hôm nay chính là ngày Loan Cầm các khai trương.

Tuy nói, bạc mà Du Nguyệt lâu kiếm được cũng đủ để mấy người bọn họ sống nhàn nhã tự tại suốt cuộc đời này, nhưng sống trong đế đô Lam Vũ ngay dưới hoàng thành, Thiển Ly Du phải để tâm chú ý nam nhân nguy hiểm kia. Mà thanh lâu chính là nơi hỗn tạp đủ loại tin tức, dùng làm tai mắt là thích hợp nhất.

Nghĩ như vậy, Thiển Ly Du liền nhớ tới chuyện mấy ngày nay bên trong đế đô canh phòng càng thêm nghiêm ngặt. Hình như từ ngày đem Trào Phượng trả lại, quân số thủ vệ ở cửa thành đã tăng thêm năm phần. Đối với chuyện này, Thiển Ly Du chỉ có thể cười khổ trong lòng, có vẻ như, Trào phượng vẫn không thể bỏ đi ý định muốn bắt lại y của nam nhân kia.

Tìm được y, có thể làm được gì đây? Giết y, hay là muốn y tiếp tục làm một vị “Thượng quân” trong hậu cung của hần? Thiển Ly Du im lặng tự hỏi, hai tròng mắt xinh đẹp hiện lên chút thất thần.

Mỗi ánh mắt sắc bén của nam nhân kia, mỗi nụ cười lạnh lùng, sự ầm áp khi hần ôm y hay nụ hôn cường thế ấn xuống bên môi kia đều bị khắc trong trí óc, không thể nào xóa nhòa, thậm chí còn có cả bộ dáng khi hần nhắm mắt dưỡng thần trong dục trì đầy hơi nước và xúc cảm co giãn tràn đầy lực lượng của làn da dưới bàn tay.....

Thiển Ly Du nhíu mày trong vô thức, vươn tay xoa lên đôi môi của chính mình. Y còn nhớ kỹ sự khó chịu khi bị ôm lấy và hôn môi, nhưng cảm giác ướt át lạnh lạnh và khí tức nam tính thuần khiết của nam nhân kia lại vẫn thường xuất hiện trong đầu.

Thật đúng là mâu thuẫn a.....

Thiển Ly Du cười khổ lắc đầu, không muốn để khuôn mặt tà mị khuynh thành đó lại xuất hiện trong đầu mình. Nhưng, tâm đã loạn, chỉ là người trong cuộc còn không hề biết mà thôi.

Ngụy Thanh Sương và Ngụy Thanh Hoàng vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của Thiển Ly Du.

Ngụy Thanh Sương thấy Ngụy Thanh Hoàng kiên quyết, Thiển Ly Du cũng không ngăn cản, cuối cùng đành im lặng không khuyên can gì, mà tiến lên đỡ lấy Ngụy Thanh Hoàng. Khi đầu ngón tay chạm tới bàn tay lạnh buốt của đệ đệ, trong lòng hần liền lập tức cảm thấy đau đớn.

Bởi vì độc của Dẫn chậm đã xâm nhập cốt tủy, mặc dù giải được độc, nhưng lại hủy đi toàn bộ nội lực và thân thể tráng kiện của Ngụy Thanh Hoàng. Cho dù mấy ngày gần đây dốc lòng điều dưỡng tẩm bổ, sợ rằng cuối cùng nhiều lắm chỉ có thể khôi phục lại mức độ như một người bình thường, muốn luyện tập lại công lực như trước là chuyện không có khả năng.

Đối với một người tập võ mà nói, sự thống khổ khi mất đi nội lực chỉ sợ khó có thể tưởng tượng nổi. Nhưng điều khiến Ngụy Thanh Sương âm thầm lo lắng chính là, Ngụy Thanh Hoàng chưa hề biểu hiện ra một chút chán nản hoặc bi thương gì đối với chuyện này. Chính bởi thế cho nên hần không thể thăm dò được Ngụy Thanh Hoàng là thật sự không hề để ý hay chỉ đang miễn cưỡng tươi cười mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong mắt Ngụy Thanh Sương xẹt qua một tia hàn ý – kẻ dám cả gan tổn thương Thanh Hoàng như vậy, chắc chắn có một ngày hần sẽ bắt được, rồi sau đó đem băm thây vạn đoạn.....

Ngụy Thanh Hoàng nhận thấy sự khác thường của huynh trưởng, vừa nhìn sắc mặt liền biết ca ca đang lo lắng cho mình, trong lòng hiện lên một tia ầm áp, nhưng lại không biết nên nói cái gì để an ủi huynh trưởng, đành vươn tay vỗ vỗ bờ vai Ngụy Thanh Sương, cười lắc đầu.

Ngụy Thanh Hoàng không phải là hoàn toàn không quan tâm tới chuyện mất đi nội lực, nhưng có thể giữ lại tính mạng sau kiếp nạn này đối với hần đã giống như sự ban ơn của ông trời. Huống chi mạng này là do Ly Du trải qua nhiều lần gian nguy mới có thể giữ lại cho hần, nếu hần suốt ngày ủ rũ về chuyện mất đi nội lực, chẳng phải là có lỗi với đại ca, có lỗi với Ly Du sao.

Tuy rằng ven sông Thanh Đô là gần trong gang tấc, nhưng để tránh tai mắt, huynh đệ ba người đều ngồi mã xa đi tới một nơi vắng vẻ ven sông, sau đó bước lên một chiếc thuyền nhỏ có mũi, lặng lẽ đi về phía Loạn Cẩm các.

Loan Cẩm các đã từng sừng sững bên sông Thanh Đô hơn mười năm, từ một chiếc thuyền hoa nho nhỏ năm xưa biến thành một trong những nơi nổi danh nhất đế đô, nó đã chứng kiến những biến đổi lịch sử của Lam Vĩ đế đô từ khi đế quân Dạ Quân Hi kế vị tới nay. Nhưng mấy năm gần đây, trong đế đô ngày càng phồn hoa, trên sông Thanh Đô cũng liên tục có những thuyền hoa thanh lâu khác cạnh tranh, tình hình gần đây của Loan Cẩm các cũng không được như ý muốn. Bởi vậy khi Ngụy Thanh Sương muốn mua lại Loan Cẩm các với giá cao, lão bản cũ mới không hề phản đối như thế.

Ngoại trừ những nữ linh (đào kép), nam quan (người làm thuê) đã làm việc trong Loan Cẩm các từ trước, Ngụy Thanh Sương còn sai người mua thêm một vài nữ tử có tư sắc thượng đẳng, sắp xếp lại toàn bộ những người trong các, trước ngày khai trương mới thả ra tin tức sẽ tổ chức cuộc thi hoa khôi, còn mời rất nhiều thương nhân phú hào, vương hầu quý tộc tới dự tiệc. Tin tức vừa truyền ra, liền thu hút được sự hứng thú

của bách tính trong đế đô. Cho nên khi trời vừa tối, liền có mấy trăm người chen chúc ở ven sông Thanh Đô, chờ đợi Loan Cầm các mở cửa đón khách.

Khác với sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài, bên trong Loan Cầm các tất cả mọi người đều bận tối mắt tối mũi. Tú bà trang điểm lộng lẫy đang phân phó quy công, tiểu tư (người làm thuê, gã sai vặt) nhanh chóng chuẩn bị tiệc rượu, còn những vũ cơ, ca nữ đều đang vội vã trang điểm, chỉ mong khi thuyền hoa mở cửa, chính mình có thể trở thành người nổi bật nhất trong mắt mọi người, được ngồi lên bảo tọa (ngai vàng) của hoa khôi, có được quyền lợi lựa chọn khách nhân.

Trong đại đường (phòng khách) huyền ảo, lộng lẫy, nhưng trên tầng thứ ba của thuyền hoa lại vô cùng an tĩnh. Hương khí pha trộn giữa bạch chỉ và tô hợp quanh quẩn ở hành lang gấp khúc, tiếng đàn phiêu đảng xa xăm liên miên không dứt. Khiến người khác nhìn không được nghĩ rằng nơi này không phải là một thanh lâu bản thủ tối tăm, mà là nơi ẩn cư của một thế ngoại cao nhân.

Trong phòng, Thiển Ly Du che một tấm lụa mỏng trên mặt ngồi trên thượng tọa (chỗ cao nhất), Ngụy Thanh Hoảng cùng Ngụy Thanh Sương đang ngồi hai bên, một nữ tử dáng người yếu diệu đang ngồi chính giữa đánh đàn. Nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, dáng người kiều diễm, mái tóc đen dài như thác nước xõa xuống, che đi dung nhan của nàng, ngón tay thon dài tùy ý lướt qua trên cầm huyền (dây đàn), thanh âm du dương liền phát ra.

Một lát sau, tiếng đàn ngừng lại, nàng kia ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Chủ thượng đã tận hứng hay chưa?” Nàng vừa ngẩng đầu, liền khiến người khác thấy rõ dung mạo. Chỉ thấy trên khuôn mặt vốn nên xưng là tuyệt sắc, lại xuất hiện một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt bên trái cho tới tận cằm, vừa nhìn liền biết là do đòn khí (vật dụng hoặc vũ khí cùn) xẹt qua gây nên thương tích, mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng vẫn không thể mất đi, khiến kẻ khác nhìn không được mà than thở tiếc nuối. Nhưng ba người ngồi trên ghế kia, dường như đã quen với dáng dấp này của nàng, không hề lộ ra chút thần sắc khác thường nào.

“Diễm Cơ, cầm kĩ của người lại tiến bộ không ít a.” Người mở miệng chính là Ngụy Thanh Sương, phe phẩy chiếc quạt phiến không hợp mùa trong tay theo thói quen, vẻ mặt lại như đang đồ tể (kẻ phóng đảng).

Diễm Cơ che miệng cười, giơ tay nhắc chân đều tỏ ra sự quyến rũ của một nữ tử thành thực, so với sự e thẹn của thiếu nữ càng thêm mê hoặc lòng người, giọng nói như ngân linh (chuông bạc) của nàng xen lẫn một tí tiểu ý: “Sương công tử quá khen.”

“Thanh Sương quả nhiên suy tính chu đáo, để Diễm cơ tới quản lý Loan Cầm các thực sự là quá thích hợp.” Thiển Ly Du thần nhiên mở miệng, trong đôi mắt hắc diệu thạch hiện lên một tia tán thưởng đối với nữ tử mặc hồng y kia.

Ba năm trước, Ngụy Thanh Sương gặp được Diễm Cơ trong một thanh lâu, lúc ấy nàng đã bị hủy dung nhan, nhận hết mọi xỉ nhục hành hạ, hần liền tiện tay cứu nàng. Nhìn ra sự bất phàm của nữ tử này, Ngụy Thanh Sương đem nàng mang về Lam Chỉ uyển, sau đó lại đem Lam Chỉ uyển cho Diễm Cơ quản lý. Giờ đây, sản nghiệp của Du Nguyệt lâu ở Diệu quốc đã được rút về, Ngụy Thanh Sương đã mệnh cho Diễm cơ mang vài tên quản sự trong Lam Chỉ uyển tới đế đô Lam Vũ, để quản lý Loan Cầm các mới được khai trương.

Diễm Cơ liếc nhìn thiếu niên ngồi trên chủ tọa, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ. Nàng chưa bao giờ gặp được chủ nhân chân chính của Lam Chỉ uyển, cũng chưa bao giờ nghe nói thiếu niên này lại thực sự bất phàm như vậy. Tuy rằng Thiển Ly Du đã che khuất nửa khuôn mặt, nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt tuyệt thế vô song cùng với vết chu sa lệ như ẩn như hiện kia, đã có thể thấy được một chút tuyệt thế mỹ mạo của thiếu niên.

“Hôm nay, Loan Cầm các khai trương, ba vị không xuống phía dưới xem cuộc thi hoa khôi sao?” Sau khi hâm mộ, Diễm Cơ vẫn nhớ sứ mệnh của chính mình, nàng che miệng cười, rồi nói: “Diễm Cơ ta đã thay ba vị chuẩn bị một gian sương phòng bí ẩn a....”

Song hoa: giấy cắt hoa văn, dưới đây là một vài mẫu song hoa

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/song-hoa-2.jpg)

52. Chương 52

Diễm Cơ dẫn ba người tới một gian sương phòng ở tầng hai sau đó liền hành lễ cáo lui, đi xử lý sự vụ trong các.

Gian sương phòng tao nhã có ba mặt là tường vây, mặt còn lại có lan can bằng gỗ, được che phủ bởi một tấm duy mạn (màn che) bằng lụa mỏng bán trong suốt, qua lớp duy mạn có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình của cuộc thi hoa khôi phía dưới.

Ba người ngồi quanh bàn, Thiển Ly Du gỡ miếng lụa mỏng che mặt xuống, rót chén trà nhấp một ngụm nhỏ nói: “Diễm Cơ kia quả nhiên không hề tầm thường, Loạn Cầm các để nàng quản lý không chừng lại càng hưng thịnh a.....” Tiếng nói dần dần trầm xuống, đôi mắt như hắc diệu thạch liếc về phía Ngụy Thanh Sương, “Lai lịch của nàng là thế nào?”

Trước kia khi còn đang ở trong hoàng cung Diệu quốc, Thiển Ly Du chỉ phụ trách chủ trì toàn cục, chuyện ngoài cung hoàn toàn do Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng quản lý, vì vậy hôm nay cũng là lần đầu tiên Thiển Ly Du thấy được nữ tử bất phàm kia, cho nên mới có thể hỏi như thế.

Ngụy Thanh Sương nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến trong tay nói: “Bất quá là một câu chuyện vô vị mà thôi. Diệu quốc trước kia có Khúc gia vô cùng giàu có. Thiên kim tiểu thư nhà Khúc gia lại do tiểu thiếp sinh hạ, chủ mẫu ghen ghét đem nàng gả cho một tao lão đầu tử (lão già tồi tệ), chịu mọi hành hạ ngược đãi, sau đó bị bán vào thanh lâu. Diễm Cơ không muốn tiếp khách, đã tự tay cửa lên mặt mình.....” Ngụy Thanh Sương vừa nói vừa cười, nhưng trong hai tròng mắt lại không hề có chút tiếu ý.

Ngụy Thanh Hoàng cũng cong lên khóe môi, tiếp lời Ngụy Thanh Sương: “Sau đó đại ca đem nàng mang về Lam Chỉ uyển, hai năm sau Khúc gia phá sản, sản nghiệp bị một phú thương bí ẩn thu mua, Khúc lão gia không biết tung tích, Khúc phu nhân treo cổ tự sát.”

“Thanh Sương thực tình mắt.” Thiển Ly Du nhấp một ngụm thanh trà trong chén, nhìn bóng người màu đỏ tươi phía dưới, trong đôi mắt như hắc diệu thạch kia hiện lên một tia kính phục.

Trong lúc ba người tán gẫu, cuộc thi hoa khôi phía dưới đã bắt đầu. Mỹ nhân trên đài hoàn phi yến sấu (mô tả cơ thể của phụ nữ là khác nhau, mỗi người có điểm tốt đẹp của họ), rực rỡ muôn màu, người người yểu điệu thướt tha. Có người lấy vũ tư (dáng múa) mê hoặc lòng người, có người lấy tiếng đàn thuyết phục quần chúng, khiến cho những khách nhân tới thăm hoan không ngừng kinh hô, còn Diễm Cơ chỉ đứng một bên mặt mày mỉm cười nhưng trong lòng lại thờ ơ lạnh nhạt.

Trời càng ngày càng tối, cuộc thi hoa khôi cũng dần dần đi tới giai đoạn cuối cùng – cạnh giới (cạnh tranh giá cả). Mười vị mỹ nhân ở lại trên đài ai nhận được cạnh giới cao nhất người đó chính là hoa khôi. Bởi vì tối nay là một ngày đặc biệt – ngày khai trương lại của Loạn Cầm các, những người ở đây đều phi phú tức quý (không giàu có thì là cao quý), tiêu tiền như nước, rất nhiều người ngay từ đầu đã chọn được mục tiêu của mình, về mặt đều đang nôn nóng vô cùng.

“Còn muốn xem tiếp sao?” Thiển Ly Du nhíu mày, liếc nhìn Ngụy Thanh Sương còn đang nheo mắt tập trung nhìn xuống phía dưới kia, trong đôi mắt hắc diệu thạch có chút trêu ghẹo.

Nghe vậy, Ngụy Thanh Sương phục hồi tinh thần, quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Thiển Ly Du. Đôi mắt như hắc diệu thạch lóe ra tia sáng rực rỡ, ngay cả vết chu sa lệ kia tựa như cũng biến thành một loại bảo thạch trân quý, hơi hơi nhếch lên đã hiện ra sự mê hoặc trí mạng. Ngay cả khi đối phương không hề có ý đồ gì, nhưng khi Ngụy Thanh Sương nhìn thấy cũng lập tức ngẩn ra, lập tức cười khổ một tiếng: “Ly Du, trước khi hoa Mặc Lăng nở, ngươi vẫn nên mang khăn che mặt thì tốt hơn.” (hoa Mặc Lăng: ta nghĩ nó là thành phần chế thuốc dịch dung)

Thiểm Ly Du tất nhiên sẽ hiểu được điều Ngụy Thanh Tương ám chỉ, hơi hơi nhú mày, lạnh lùng nói: “Ngay cả người cũng như vậy, xem ra ta vẫn nên làm theo lời người mới tốt.” Nói xong liền cầm lấy tấm lụa che mặt trên bàn, định đeo lên.

Ngay khi Ngụy Thanh Tương đang hoảng sợ vì phản ứng của Thiểm Ly Du và hối hận vì đã nói câu nói kia, thì Ngụy Thanh Hoảng lại nhẹ giọng mở miệng: “Ly Du đừng tức giận. Mặc dù ta không biết người đã trải qua chuyện gì mà lại thống hận dung mạo này đến thế, nhưng thích cái đẹp là bản tính của con người, Ly Du có dung mạo khuynh quốc khuynh thành như vậy cũng không phải chuyện xấu, mà khiến người khác ham muốn cũng không kỳ quái. Còn về đại ca, người cũng biết hẳn không cố ý nói lời như vậy, người cần gì phải tức giận vì chuyện này? Huống chi mọi thứ đều có hai mặt, còn phải xem người xử sự như thế nào.”

Ngụy Thanh Hoảng nói, ánh mắt lại liếc về những nữ tử đang bán một đêm của mình phía dưới, nói tiếp: “Khuôn mặt đẹp quả thật sẽ rước tới phiền phức, nhưng điều này chỉ đúng với kẻ yếu mà thôi. Nếu là cường giả, vô luận có bộ dáng thế nào, cũng không ai dám xen vào nữa đâu.”

Thiểm Ly Du lắng lắng nghe, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày từ từ giãn ra, nhìn đôi mắt ôn nhu kia liếc về phía chính mình, giọng nói của Ngụy Thanh Hoảng mềm nhẹ mang theo một tia tiểu ý ôn hòa: “Ly Du, ta không biết người nào tạo nên người của bây giờ, tuy rằng người chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi nhưng lại tựa như người đã trải qua thế sự luân hồi, nhìn thấu thế gian. Nhưng người như vậy chắc chắn là một cường giả, ta và đại ca, cho dù hợp lực lại, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của người. Người vốn nên tự do tùy tâm (làm mọi việc theo ý mình), không nên bị bất luận thứ gì ràng buộc.”

Tự do tùy tâm, không bị ràng buộc..... Đây không phải nguyện vọng lớn nhất của y khi sống lại sao?

Những lời nói của Ngụy Thanh Hoảng tựa như một viên gạch, rơi xuống mặt hồ tâm tư của Thiểm Ly Du. Một loại cảm giác không biết tên tựa như những gợn sóng bập bềnh từng vòng từng vòng trôi ra xung quanh, trong lòng dường như có thứ gì đó bị lay động. Thiểm Ly Du nhìn tròn mắt mang theo ý cười của Ngụy Thanh Hoảng, trong đôi mắt hắc diệu thạch xẹt qua một tia bối rối, chỉ là thoáng qua, sau đó dần dần sáng tỏ.

“Thanh Hoảng, đa tạ.” Cong lên khóe môi, Thiểm Ly Du lộ ra một nụ cười từ tận đáy lòng.

Ngụy Thanh Hoảng nói không sai, y vốn nên tựa do tùy tâm. Nhưng bất tri bất giác, trái tim y vẫn bị chôn vùi trong sự giam cầm, cô độc, phần hận của kiếp trước, y vẫn là Tiêu Ly thấp hèn bị phụ thân coi là lợi thể để thăng quan tiến chức, hiến cho quân vương làm nam sủng, mà không phải Thiểm Ly Du thuần khiết đậm nhiên như hôm nay. Có lẽ y nên thử không coi chính mình là Tiêu Ly.....

“Ly Du, có phải người không tức giận rồi không?” Ngụy Thanh Tương ngồi một bên nhìn vẻ mặt mỉm cười nhưng tựa hồ lại đang suy nghĩ sâu xa của Thiểm Ly Du, cẩn cẩn dục dục dò hỏi.

Ly Du. Không sai, y là Thiểm Ly Du, không phải Tiêu Ly. Tuy rằng thừa nhận chuyện này có chút miễn cưỡng, bất quá y sẽ cố gắng thử. Nói không chừng tương lai có một ngày, y sẽ hoàn toàn quên đi kiếp trước. Thiểm Ly Du nghĩ như vậy, y cong lên khóe môi quay sang nhìn Ngụy Thanh Tương: “Ta còn chưa nguôi giận, Thanh Hoảng chưa khỏe hẳn, ta cũng mệt mỏi. Tháng sau, toàn bộ sự vụ của Du Nguyệt lâu đều giao cho người xử lý đi.”

Ngụy Thanh Tương ngậy người một lát sau đó lập tức ca thán, còn trong đôi mắt hắc diệu thạch lại hiện lên một tia vui vẻ và thoải mái, Ngụy Thanh Hoảng ngồi một bên cũng mỉm cười.

Dưới lầu chỉ còn lại một nữ tử cuối cùng chưa được gọi giá, chín vị mỹ nhân trước người đạt được bằng giá cao nhất chính là ba nghìn lượng. Tâm hồn đang bị đả kích trầm trọng, Ngụy Thanh Tương oán hận trừng mắt nhìn hai người kia, sau đó gương giọng hô: “Hai nghìn lượng!”

Thiểm Ly Du cùng Ngụy Thanh Hoảng thấy thế nhin không được nhìn nhau cười. Người này chính là “đại ca” lớn tuổi nhất trong số ba người bọn họ, nhưng thỉnh thoảng hẳn cũng làm ra một vài hành động rất trẻ con. Bất quá, này cũng là do tính cách hai người còn lại đều quá lãnh tĩnh và ôn hòa mà thôi.

“Ba nghìn lượng.” Dưới lầu có người ra giá, tiếng nói hùng hậu, dẫn theo vài phần nội lực, ai tình tường vừa nghe liền biết người này có võ công cao.

“Ba nghìn năm trăm lượng.” Ngụy Thanh Tương lại hô.

Phía dưới nghe vậy liền ồ lên – vô luận lúc này còn ai ra giá hay không, thì nữ tử cuối cùng chính là hoa khô đêm nay. Nữ tử mặc bạch y đứng trên đài thần sắc đã có chút kích động nhưng vẫn đang cố gắng kiềm chế, còn Diễm Cơ lại hơi ngẩng đầu nhìn gian sương phòng được che lại bằng sa mỏng kia, trong lòng thầm nghĩ Sương công tử đang làm gì a, tự mình gọi giá, số bạc lớn như vậy không phải sẽ bay mất sao.....

Ai biết còn chưa chờ Diễm Cơ oán hận xong, khách nhân vừa kêu ba nghìn lượng kia đã tiếp tục mở miệng, mà lần này lại trực tiếp hô năm nghìn lượng.

Giá cao như vậy, hầu như đã là cao nhất trong tất cả những thuyền hoa bên sông Thanh Đô. Vị khách nhân này rốt cuộc có địa vị gì?

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đó là một nam tử mặc bộ trường bào màu xanh thẫm, bên hông có giắt một thanh trường kiếm, thân hình cao lớn, diện mạo hiên ngang, trên gương mặt ngăm đen bị nhiễm một vài vết tích của năm tháng, tuy rằng không tới mức anh tuấn, nhưng cũng là một nam tử có thể lay động lòng nữ nhân.

“Chương Quân Nghị?” Trong sương phòng, Ngụy Thanh Sương đã nhận ra thân phận thật của người nọ.

“Người này chính là Chương Quân Nghị trưởng tử của đương triều Thừa tướng Chương Tri Hiếu sao?” Đôi mắt Thiển Ly Du đột nhiên lóe lên, hiển nhiên không hề xa lạ với cái tên Chương Quân Nghị này, “Nghe nói Chương Quân Nghị là tướng quân thủ thành biên cảnh, sao lại xuất hiện ở kinh thành?”

“Nghe đồn là về kinh thăm nhà.” Ngụy Thanh Sương lạnh lạnh nói, hắn không định tiếp tục tranh đoạt cùng người nọ. Tuy rằng Chương Quân Nghị không đáng sợ, những thế lực của lão tử hân – Chương Tri Hiếu cũng rất khó giải quyết.

“Thăm nhà? Chỉ sợ là không phải đơn giản như vậy đi.....” Thiển Ly Du lạnh lùng nói, đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn về phía Ngụy Thanh Sương, “Tìm người lên vào phủ Thừa tướng.” Cho dù ý định của Chương Quân Nghị thực sự là về kinh thăm nhà, nhưng lại đúng lúc địa vị của Liên quý phi trong hậu cung đang bị uy hiếp, Chương Quân Nghị thân là tướng thủ thành biên cảnh, trong tay nắm một phần binh quyền, hắn sẽ không khoan tay đứng nhìn. Mặc dù Thiển Ly Du cũng không thích Thiển Như Nguyệt, nhưng chuyện nàng đã là mẫu thân y cũng không thể quên.

Ngụy Thanh Sương cảm thấy có chút kinh ngạc, không biết tại sao Thiển Ly Du đã ly khai hoàng cung, còn chú ý tới triều thần Lam Vũ, bất quá hắn vẫn gạt đầu đồng ý.

“Đi đi, nếu đã kết thúc, liền quay về nghỉ ngơi. Thanh Hoảng có lẽ cũng đã mệt mỏi.” Ngụy Thanh Sương nói, đỡ Ngụy Thanh Hoảng đứng dậy, ba người im lặng ly khai sương phòng, đi theo đường cũ ngồi lên thuyền nhỏ trở về. Trong trạch viện, Thanh Nguyệt vẫn chưa ngủ, thấy chủ tử trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng oán hận nói: “Cuối cùng cũng trở về.”

Thiển Ly Du thấy sắc mặt Thanh Nguyệt có chút không thích hợp, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi.....Minh công tử tới.”

53. Chương 53

“Minh tới?” Nghe Thanh Nguyệt nói như vậy, ba người đều trầm mặt xuống.

“Đến lúc nào, đi lúc nào?” Thiển Ly Du hỏi.

“Giờ Dậu tới, chỉ ngồi một nén hương liền đi, lưu lại vài thang thuốc, nói là để điều dưỡng thân thể cho Nhị ca.” Thanh Nguyệt nói, đi vào trong nhà chỉ chỉ mấy bọc dược liệu đặt trên bàn.

Sắc mặt Ngụy Thanh Sương âm trầm, hắn đi lên phía trước, cầm lấy một bọc dược ngữ ngữ, sau đó quay đầu sang hỏi Thanh Nguyệt: “Hắn có nhận ra chuyện gì bất thường không?”

Thanh Nguyệt có chút khó xử, hơi hơi lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, nhìn qua thái độ của hần không hề khác gì so với trước kia.”

Thiểm Ly Du thấy sắc mặt Thanh Nguyệt có chút trắng xanh, trong lòng biết nàng cũng đang kinh hoảng, liền tiến lên vỗ vỗ vai nàng coi như an ủi, sau đó nói với Ngụy Thanh Sương: “Minh đã quen biết với chúng ta mấy năm mà vẫn không hề lộ ra điều gì khả nghi, có thể thấy được hần tâm tư thâm trầm. Như vậy xem ra, hần sẽ không thả thứ gì vào trong chỗ được liệu đó, bằng không cũng quá ngu ngốc. Nhưng để an toàn, chúng ta phải nhanh chóng xử trí chuyện này mới tốt.”

“Cho dù thế nào đi nữa, Minh đã không thể ngồi yên, đêm nay tới đây có lẽ chỉ là muốn thử. Nói không chừng, hần biết rõ ba người chúng ta không ở cho nên mới tới.” Nói tới điều này, Ngụy Thanh Hoảng thoáng trầm ngâm, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, “Từ nay về sau, tiểu muội không nên tách ra chúng ta.” Hai người kia nghe vậy đều gật đầu.

Màn đêm đã buông xuống, bốn người cũng không tiếp tục bàn luận vấn đề này, mà đều tự mình tẩy rửa qua sau đó về phòng đi ngủ. Nhưng nằm trên giường, Thiểm Ly Du vẫn mở to hai mắt nhìn lên đỉnh duy mạn, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Hai năm trước, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng cứu được Minh khi hần đang bị người truy sát, hai huynh đệ phát hiện người này tuy rằng lai lịch mơ hồ, tính tình lại có chút quỷ quái, nhưng nói chuyện lại vô cùng hợp nhau, là một người đáng để kết giao. Từ đó về sau, Minh liền trở thành hảo hữu của ba người bọn họ. Nhưng hôm nay nghĩ lại, năm đó chưa truy tra lai lịch của Minh chính là sai sót to lớn của bọn họ.

Thiểm Ly Du nghiêng người nhắm mắt lại, nhưng trong đầu thì vẫn tỉnh táo.

Từ ngày đó phát hiện đám hắc y nhân “ám sát” trong Uyển Anh điện không hề lưu tình tẩm kích độc Dịch tư lên ngân châm, hơn nữa bọn họ thân thủ quỷ dị, không giống võ công của bất luận một môn phái nào trên đại lục, lại càng không phải cao thủ trong Du Nguyệt lâu mà y biết, Thiểm Ly Du liền bắt đầu hoài nghi về thân phận của Minh. Sau đó khi Minh nói rằng Trào phượng đã vỡ, y liền hoàn toàn có thể khẳng định rằng Minh thực sự có âm mưu chiếm lấy Trào phượng. Bởi vì ngày ấy “Trào phượng” trong chiếc hà bao mà y giao cho Thanh Nguyệt chỉ là một bức tượng bình thường mà y tiện tay lấy được trong Thương Kinh cung mà thôi, còn chân phẩm (đồ thật) vẫn luôn luôn nằm trong tay y.

Bởi vì rất ít người từng thấy hình dáng thật của Trào phượng, y liền lấy hết can đảm đánh cược một lần – nếu y thành công, mục đích của Minh là Trào Phượng và chuyện muốn giải Dẫn chậm phải cần Trào phượng chỉ là nói dối mà thôi, như vậy vừa có thể cứu Thanh Hoảng, vừa có thể giữ lại Trào Phượng, còn nếu “Trào phượng” giả kia không cứu được Thanh Hoảng, như vậy y vẫn có thể chạy tới vào thời khắc cuối cùng, đem chân phẩm giao ra. May mắn chính là, y đã thành công, Dẫn chậm không cần Trào phượng cũng giải được.

Truyền thuyết kể rằng người có được Trào phượng sẽ có được thiên hạ, người trong giang hồ chắc chắn sẽ không hứng thú gì với Trào phượng, Minh hao phí nhiều công sức như vậy, có lẽ hần là người được một vị quốc quân đang có âm mưu tranh giành thiên hạ phái tới. Mà thân thủ và võ công quỷ dị như thế, tâm tư thâm trầm như vậy, Thiểm Ly Du không thể không suy đoán, Minh có phải là người đến từ Lang Tê hoặc Vân Quỳnh – hai đế quốc đã tị thế (ẩn cư) trăm năm nay hay không? Nhưng Vân Quỳnh vẫn chưa từng xuất thế, còn Lang Tê lại phái ba gã tể ti tới Lam Vũ, như vậy có nhiều khả năng Minh đến từ Lang Tê.

Trên thực tế, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân vì sao Ly Du chọn ở lại đế đô Lam Vũ. Ngoài việc né tránh sự truy tra của Âm bộ Lam Vũ, chính là lo lắng tới trường hợp nếu đối thủ của bọn họ thực sự là Lang Tê đế quốc, như vậy ở lại Lam Vũ đế quốc – cũng là một trong tứ đại đế quốc như Lang Tê, chắc chắn sẽ khiến Minh có chút kiêng kỵ.

Thiểm Ly Du miên man suy nghĩ, ý thức dần dần mơ hồ. Ngón tay vô thức nắm lấy cảm bị bên dưới, thân thể giật giật tựa như có chút bất an, một lúc sau mới chìm vào mộng đẹp. Trong mộng, bên hông bị người ôm lấy và dường như toàn thân y đều sao vào một cái ôm ấm áp tản ra khí tức Thanh Mộc đàn hương quen thuộc.....

Sứ thần các nước ở lại đế đô Lam Vũ đã hơn hai mươi ngày, các quốc gia cũng bắt đầu xao động bất an, quốc thư ào ạt bay tới như hoa tuyết, mang theo đủ loại ý tứ, thăm hỏi, cầu hòa, ám chỉ. Chỉ có ba vị tể

ti của Lang Tê là vẫn an tĩnh như trước, cả ngày ở trong dịch quán cổng ngoài không ra, cổng trong không bước.

“Bệ hạ, thám tử truyền tin, quốc quân Đồng quốc mấy hôm trước ‘lâm bệnh’ băng hà, Thái tử hôm qua đã đăng sơ. Sáu mươi người Đồng quốc lúc trước bí mật tiến vào đế đô, ngoại trừ hai mươi lăm người vào cung ám sát bị giết tại chỗ, còn lại ba mươi lăm người cũng đã bị tru sát (chém giết). Trong đó có năm người là mật thám của Thụy Hoa đế quốc.” Trong ngự thư phòng, thân là tâm phúc của Lam Vũ đế quân, Lâm Hứa đang tận chức tận trách bẩm báo những ‘dị trạng’ (tình trạng khác thường) gần đây trong đế đô cho Dạ Quân Hi..

Sau lần gặp chuyện không may trên du thuyền, Dạ Quân Hi liền ra lệnh làm ra một vài hành động đáp trả Lang Tê, Vân Quỳnh cùng với Thụy Hoa và Đồng quốc. Sau đó bởi vì phát hiện được những hắc y nhân thân thủ quỷ dị này có chút liên quan tới vị Thượng quân to gan lớn mật dám bỏ trốn mất dạng kia, cho nên đã tạm dừng hành động nhắm vào Lang Tê và Vân Quỳnh. Nhưng Đồng quốc cũng không may mắn như vậy.

“Thái tử Đồng quốc đúng là vội vã muốn đăng cơ a.....” Dạ Quân Hi nghe vậy nheo mắt lại cười lạnh, “Đưa mấy cỗ thi thể cho Tân quốc quân của Đồng quốc, coi như lễ vật của trẫm. Nhắc nhở hắn đừng phạm vào sai lầm giống lão tử hân. Nếu không đến lúc đó sẽ không chỉ là ‘lâm bệnh’ băng hà, trẫm sẽ khiến toàn bộ Đồng quốc chôn cùng.”

Lâm Hứa nghe vậy khóe mắt liền giật giật. Xem ra lần này đế quân bệ hạ thực sự đã bị Đồng quốc chọc giận a.....Hay là do tâm thần không yên vì người nào đó? Bối bối, Lâm Hứa không định xen vào chuyện này, nếu nói vậy không chừng lại giống quốc quân Đồng quốc “lâm bệnh” qua đời.

Nghĩ như vậy, Lâm Hứa khom người hành lễ: “Vi thần lập tức đi thu xếp.”

Dạ Quân Hi gật đầu, liếc qua những bức quốc thư đặt trên bàn, lại nói: “Nếu danh sách đều đã đầy đủ, liền thả những sứ thần này trở về đi. Nếu không có chuyện lần này rồi đột nhiên giữ lại bọn họ, trẫm cũng không biết trong triều lại ẩn dấu nhiều ‘rường cột nước nhà’ như vậy a.” Dạ Quân Hi nói xong vung lên ngự bút hạ một đạo thánh chỉ trục xuất các sứ thần về nước, giao cho Lâm Hứa, lại nói tiếp, “Những người trong danh sách trong vòng nửa năm phải thay hết cho trẫm.”

Danh sách mà Dạ Quân Hi nói chính là danh sách các triều thần có qua lại về tiền bạc với những sứ thần khi họ ở lại đế đô, trong đó bao gồm không ít những quan viên dưới ngũ phẩm, cùng với những quan viên ngoại thích có nữ nhi, tỷ muội ở hậu cung sinh hạ hoàng tử. Thường ngày những người này ẩn dấu rất sâu, tuy rằng ám bộ thần thông quảng đại đối với mọi hàng động của một vị đại thần trong triều đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng lần này đột nhiên xảy ra biến cố khiến những kẻ lòng lang dạ sói này đều trời lên mặt nước.

Lâm Hứa lĩnh chỉ, ly khai ngự thư phòng, Dạ Quân Hi vẫy lui tất cả cung nga nội thị, không hề tiếp tục phê duyệt tấu chương, chỉ lấy ra khối ngọc bội bằng Tử tô thạch mà Thiển Ly Du đã lưu lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chữ “Thất”, trước mặt tựa như đang hiện lên đôi mắt như hắc diệu thạch tuyệt sắc kia.

Dung mạo bình thường không gì đặc biệt vốn đã dần dần bị quên lãng của thiếu niên lúc này lại bắt đầu hiện ra rõ ràng, và lại khi hắn triệu người tới thị tẩm, dung mạo bình thường kia lại xuất hiện trong đầu quấy rối sự hăng hái của hắn. Đối với việc này ngoài trừ cười khổ, Dạ Quân Hi thực sự không biết nên làm gì, cho nên mấy ngày gần đây, hắn hoàn toàn không gọi người thị tẩm, ngày ngày ngủ lại trong Thương Kinh cung, thỉnh thoảng đi tới Uyển Anh điện. Uyển Anh điện không chủ nhân cũng trở nên im lặng vắng vẻ, chỉ có mùi Thiên Trạch hương quanh quẩn đâu đó mới khiến hắn cảm nhận được khí tức của thiếu niên kia.

Thân là đế quân, Dạ Quân Hi vốn tưởng rằng, hứng thú và sủng ái đã là cực hạn khi hắn yêu thích thứ gì đó, nhưng không ngờ có một ngày hắn lại yêu một người, và lại còn là một thiếu niên có diện mạo không đẹp đến như vậy. Nhưng khi cơn tức giận qua đi, sự tưởng niệm khắc sâu trong lòng khiến hắn phải thừa nhận, hắn thật sự đã yêu Thiển Ly Du chết tiệt kia. Dù cho y đang trốn tránh hắn, dù cho y có âm mưu mờ ám.

Mấy ngày gần đây, Âm bộ rốt cuộc cũng tra ra được một chút manh mối. Thế lực phía sau Lam Chỉ uyển

chính là Du Nguyệt lâu. Du Nguyệt lâu bắt đầu xuất hiện từ bốn năm trước tại Diệu quốc, ba năm sau lại đột nhiên tiêu thất trước mắt mọi người. Tục truyền, khi Du Nguyệt lâu cường thịnh nhất, từng chiếm giữ kinh thế trên một nửa giang sơn của Diệu quốc. Ấm bộ lần theo những vết tích trước khi Du Nguyệt lâu tiêu thất thì phát hiện, Du Nguyệt lâu chỉ là chuyển từ sáng vào tối mà thôi, hơn nữa thế lực cũng đã thâm nhập vào triều đình Diệu quốc. Bất quá khi Ấm bộ muốn tiếp tục truy tra, lại phát hiện Du Nguyệt lâu cũng đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, đầu mối liên bị chặt đứt.

Dạ Quân Hi lật qua khối ngọc bội bằng Tử tô thạch trong tay, ánh mắt dừng lại ở hai chữ “Ly Du” được điêu khắc tinh tế phía dưới Thần điêu Chu Tước.

Ly Du.....Du Nguyệt lâu.....

Mắt phượng hơi hơi nheo lại, Dạ Quân Hi nhin không được chống tay lên trán cười khê. Hắn vốn tưởng rằng, thế lực ẩn dấu phía sau Ngụy gia chính là hậu thuẫn của vật nhỏ, nhưng không ngờ, thiếu niên bất phàm kia mới là người nắm giữ thế lực Ngụy gia. Cho tới khi cái tên “Du Nguyệt lâu” xuất hiện tại trước mắt.....Người hắn coi trọng, quả nhiên không phải kẻ tầm thường.

Đôi môi mỏng cong lên, trong mắt phượng hiện lên một tia sáng, Dạ Quân Hi vuốt ve khối ngọc bội Tử tô thạch trong tay, trên mặt lộ ra thần sắc thể tất tại đắc (chắc chắn phải có được). Nếu đã yêu, vậy hắn tuyệt đối sẽ không buông tha. Cho dù người nọ có trốn tới chân trời góc biển, hắn cũng sẽ tìm ra y, khóa chặt ở bên người không bao giờ buông tay nữa.

Huống chi, đến nay người nọ hình như vẫn chưa từng ly khai đế đô Lam Vũ.....

54. Chương 54

Khi sứ thần các nước đang lưu lại đế đô nhận được thánh chỉ của đế quân Lam Vũ cho phép bọn họ về nước thì đều kích động đến rơi nước mắt, thậm chí có người còn vội vã thu thập hành trang ngay sau khi tiếp chỉ. Ngoại trừ đoàn sứ thần Triều quốc bị cuốn vào cuộc ám sát, chưa được phép ly khai, thì sứ thần các nước khác toàn bộ đều như đang lánh nạn, mau chóng rời khỏi đế đô chỉ trong một ngày.

Tại cửa thành phía Đông của đế đô, cỗ xa loan (xe ngựa dành cho cung phi) được một nhóm thị vệ bảo bộ dẫn dần dừng lại trước cổng thành, màn xe được vén lên, bên trong chính là Thiển Như Nguyệt nương nương Thiển Như Nguyệt người mà mấy ngày trước vừa truyền ra tin tức đang mang long tử. Nàng mang một tấm lụa mỏng che trên mặt, mặc bộ hoa phục nền bạc hoa văn đen, toàn thân đều tản ra khí chất lộng lẫy cao quý khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Thiển Như Nguyệt được phép tới tiền đưa hai vị hoàng tử Diệu quốc Thiển Như Phong và Thiển Tư Huyền.

Vốn dĩ, ngoại trừ thăm viếng phi tần không được phép tùy ý xuất cung, Thiển Như Nguyệt có thể ra cung tiền đưa chính là phá lệ, các tần phi khác trong hậu cung cũng âm thầm bán tán về việc này. Bất quá từ khi biết nàng có thai, đế quân hạ lệnh bắt đầu sủng hạnh Diệu quốc minh châu, ân điển như vậy từ trước đến nay chỉ mình nàng được hưởng, cung phi khác chỉ dám âm thầm oán giận mà thôi.

“Hoàng muội.....” Thiển Như Phong nhìn muội muội đang ngồi ngay ngắn trên xe, thần sắc trên mặt có chút phức tạp, Thiển Tư Huyền vẫn đứng một bên trầm mặc không nói.

Những chuyện mà bọn họ trải qua trong hơn hai mươi mấy ngày nay tại đế đô Lam Vũ hoàn toàn vượt ra khỏi dự tính của bọn họ. Đầu tiên là việc sứ thần Triều quốc ám sát đế quân Lam Vũ trong buổi yến tiệc, sau đó hoàng đệ Thiển Ly Du bị chết cháy trên du thuyền, không lâu sau lại truyền ra tin hoàng muội có thai, có thể nói những chuyện này tựa như nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi (một cơn sóng còn chưa tĩnh lặng lại, cơn sóng khác đã chồm lên). Bất quá điều đáng mừng chính là, sứ thần Triều quốc đã đắc tội với đế quân Lam Vũ, Triều quốc sẽ không rảnh rỗi đi chú ý tới Diệu quốc, mà đã không có Triều quốc đứng ở một bên tương trợ, Hoàn quốc chắc chắn sẽ không dám một mình tấn công Diệu quốc, Diệu quốc có thể

nhân đó mà tranh thủ được một chút thời gian. Hơn nữa Thiển Như Nguyệt đang mang long thai, hai người bọn họ coi như là đã hoàn thành sứ mệnh của chuyến đi này.

Thiển Như Nguyệt vỗ nhẹ lên phần bụng sắp được gần ba tháng, mỉm cười, bộ dáng tựa như đang do dự, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ khẽ thở dài: “Hôm nay từ biệt, sợ rằng đời này không thể gặp lại, thỉnh hai vị hoàng huynh thay ta vẫn an phụ hoàng cùng mẫu hậu.”

Thiển Như Phong nhìn bộ dáng của Thiển Như nguyệt, trong lòng thầm nghĩ muội muội cùng nhau lớn lên với hắn này đã không còn giống như trước kia. Giờ tay nhấc chân thiếu đi vài phần sức sống và kiêu căng nhưng lại thêm vài phần ổn trọng, đoan trang, đã có chút phong thái của hoàng phi một quốc gia.

Thiển Như Phong cùng Thiển Tư Huyền cũng không biết nên nói điều gì, đành dặn dò hai câu: “Chú ý giữ gìn sức khỏe, bảo vệ tốt hài tử.” Nói xong liền lên xe ngựa, thông thả rời đi.

Thiển Như Nguyệt hí hóp mắt lại nhìn theo đoàn người cùng chiếc xe ngựa của huynh trưởng đang dần dần đi xa, cho tới khi không còn nhìn thấy bóng dáng, nàng mới buông màn hình, nhẹ giọng phân phó: “Hồi cung.” Thị vệ ngồi điều khiển xe ngựa bên ngoài nghe vậy lập tức vòng xe, quay về đế cung.

Thiển Như Nguyệt ngồi trong xe, vươn tay vén lên tấm rèm bên cửa sổ, nhìn đường phố và những người qua lại, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác hâm mộ. Nếu không phải sinh ra tại hoàng gia, không chừng hôm nay nàng có thể sống những ngày bình thường, yên ổn bên ngoài cung – tựa như đệ đệ Thiển Ly Du của nàng.

Khẽ thở dài một hơi, Thiển Như Nguyệt nhin không được cười nhạo chính mình. Nàng không phải Thiển Ly Du, không có bản lĩnh để rời đi đế cung Lam Vũ, cũng không có bản lĩnh để chiếm được chân ái (tình yêu đích thực) của nam nhân kia. Bây giờ, trong triều và hậu cung đều đang đồn đại Dạ Quân Hi độc sủng nàng, nhưng lại có ai biết, nam nhân kia chỉ vì một mảnh giấy mà Thiển Ly Du lưu lại, mới đối xử khác biệt với nàng như vậy.

Tuy rằng trong lòng vẫn cảm thấy phiền muộn, nhưng lúc này nàng cũng không quá để ý. Thiển Như Nguyệt vỗ nhẹ lên hài tử đã có chút hiện hình, trên mặt lộ ra một nụ cười từ ái. Có hài tử này, cuộc sống sau này của nàng cũng sẽ không quá cô tịch.

Đế cung, ngự thư phòng.

Dạ Quân Hi ngồi nghiêng sau án thư, có chút lười nhác nghe Lâm Hứa bẩm báo.

“Người nói tể ti Lang Tê vẫn chưa ly khai?” Đôi mắt phượng sắc bén hơi hơi nheo lại, Dạ Quân Hi ngồi thẳng dậy, lập tức cảm thấy hăng hái.

“Bọn họ nói rằng có quá nhiều hành lý, phải sau hai ngày nữa mới có thể rời đi để đi.” Lâm Hứa đáp, trong mắt cũng hiện lên chút suy ngẫm. Ba người kia căn bản chẳng hề có chút “hành lý” nào, rõ ràng là đang mượn cớ, không biết Lang Tê đang có ý đồ gì.

Dạ Quân Hi thoáng suy tư, khóe môi cong lên một nụ cười nhạt: “Chẳng lẽ là có thứ gì còn chưa chiếm được, cho nên không thể về nước?”

“Ý của bệ hạ là.....” Lâm Hứa khó hiểu.

“Nghe đồn, Thánh vật Trào phượng vốn xuất xứ từ Lang Tê. Khi đó hoàng thất Lang Tê cùng tể ti viện tranh chấp với nhau mới khiến mất đi chỉ bảo (vật báu). Lúc này Lang Tê đột nhiên xuất thế, chẳng lẽ là do thứ này?” Đôi mắt phượng lợi hại liếc xuống phía bên hông, từ khi vật nhỏ kia trả lại Trào phượng, hắn liền đem bức tượng dị thú đó cùng với khối ngọc bội bằng tử tô thạch kia đặt trong hà bao, mang theo bên người.

“Bệ hạ sớm có kết luận, cần gì phải hỏi vi thần.” Lâm Hứa khom người, trong lòng hiểu được bước tiếp theo nên làm cái gì – hoàng thất tranh chấp cùng tể ti viện sao? Nghe có vẻ như bọn họ có thể lợi dụng kẻ hở này, không đánh mà thắng.

Dạ Quân Hi tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn tâm phúc, cũng không trách tội Lâm Hứa. Nhưng khi đang định phát tay để Lâm Hứa lui ra, thì bên ngoài truyền đến một loạt những tiếng bước chân, sau đó có tiếng thị vệ bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, Chương tướng quân cầu kiến!”

Chương Quân Nghị? Dạ Quân Hi nhú mày, nói: “Để hần tiến vào!” Trong mắt Lâm Hứa hiện lên thần sắc kì lạ, nhưng vẫn cúi đầu đứng ở phía sau Dạ Quân Hi.

Cửa bị đẩy ra, Chương Quân Nghị mặc một bộ triều phục bước vào ngự thư phòng, quỳ xuống trước án thư nói: “Mặt tướng tham kiến đế quân bệ hạ.”

Chưa cho hần đứng dậy, Dạ Quân Hi đã lười biếng hỏi: “Chương tướng quân cầu kiến là vì có chuyện gì quan trọng sao?”

“Hồi bẩm bệ hạ, ngày mai mặt tướng sẽ trở về Mậu thành, hôm nay tới là để từ biệt bệ hạ.” Chương Quân Nghị đáp.

“Chương tướng quân thật có lòng. Bất quá nhanh như vậy đã muốn trở về sao? Còn mười ngày nữa là tới tết, sao không lưu lại tới khi qua tết rồi quay về?” Dạ Quân Hi cười nhẹ hỏi.

Chương Quân Nghị ôm quyền nói: “Hồi bẩm bệ hạ, lần này đám người Triều quốc âm mưu đen tối, mưu toan ám sát bệ hạ. Mà bên ngoài Mậu thành chính là biên thành của Triều quốc, mặt tướng cho rằng, cần sớm phòng bị mới tốt.”

“Nói không sai. Chương tướng quân quả thật chính là rường cột của Lam Vũ. Hồ phụ vô khuyển tử, Thừa tướng nhất định cũng sẽ vì thế mà vui vẻ.” Dạ Quân Hi gật đầu, tuy là lời khen ngợi, nhưng giọng điệu lại có chút hơi hợt, hần nói tiếp: “Nếu như thế, trăm cũng không làm lỡ hành trình của Chương tướng quân nữa. Khấu đầu rồi đi đi.”

Chương Quân Nghị nghe vậy liền cúi người dập đầu một cái, sau đó đứng dậy lui ra khỏi ngự thư phòng.

Dạ Quân Hi chưa hề bỏ qua, một tia sát ý lóe lên không mất Chương Quân Nghị khi hần đứng dậy. Đôi mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm. Dạ Quân Hi hỏi: “Nếu Chương Quân Nghị chết, ai là người tiếp nhận chức vị của hần?”

“Hồi bẩm bệ hạ, là phó tướng An Thành, người của Âm bộ.” Lâm Hứa đáp.

“Nếu như thế, hãy để Chương tướng quân bị “thổ phỉ” tấn công trên đường đi, toàn quân bị diệt.....” Trong mắt phượng hiện lên một tia hàn ý, khóe môi Dạ Quân Hi cong lên một nụ cười lạnh lùng. Nếu hần không đoán sai, qua tết khi Chương Quân Nghị trở lại Mậu thành, Chương Tri Hiếu chắc chắn sẽ nhắc đến chuyện lập thái tử. Bè đảng Chương thị, đã tới lúc phải bị diệt trừ.

Lâm Hứa tất nhiên sẽ hiểu được ý tứ của đế quân, lập tức khom người trả lời: “Vi thần tiếp chỉ.”

Bàn bạc xong chuyện chính sự, Dạ Quân Hi bỏ lại đóng tấu chương chồng chất, một tay xoa cằm, khoe môi cong lên một nụ cười tà mị: “Thu xếp một chút, đêm nay trăm muốn xuất cung.”

Lâm Hứa nghe vậy thoáng có chút sửng sốt, nhưng lập tức liền phản ứng lại, hần cúi đầu che đi nụ cười trên tức hiện lên trong mắt, sau đó khom người rời khỏi ngự thư phòng đi thu xếp những thủ tục để đế quân xuất cung. Quả thực, Lâm Hứa cũng không hi vọng viên vòng răng đế quân bệ hạ nghe được chuyện kia xong còn có thể yên lòng ngồi lại trong đế cung.

Trong ngự thư phòng, không biết từ bao giờ Dạ Quân Hi đã nắm khối ngọc bội của Thiển Ly Du trong tay vuốt ve, nhớ tới tin tức mà hôm nay Âm bộ truyền đến, hần nhin không được cười khê – mấy ngày trước – Du Nguyệt lâu đột nhiên tiêu thất khỏi Diệu quốc, khiến đầu mối lại gián đoạn, nhưng tin tức mà hôm nay đưa đến quả thực tựa như sơn cùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (ý là khi gặp khó khăn cảm giác cũng như đi vào đường cụt, nhưng không nên nản lòng mà phải lạc quan và kiên trì). Thuyền hoa Loan Cầm các lớn nhất trong đế đô đã được bán lại cho một phú thương ngoại lai, mà người quản sự trong các lại chính là tú bà của Lam Chỉ uyển, người phụ nhân (phụ nữ) vốn có gương mặt tuyệt sắc nhưng lại có sẹo phía trên, luôn luôn mặc y phục màu đỏ, tên gọi Diễm Cơ.

Tuy nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, thế nhưng đối với người đang bị Âm bộ truy tìm, không có nơi nào là “an toàn” cả. Vật nhỏ, trăm vô cùng chờ mong thời khắc gặp lại người....

Ban đêm, cỡi ra bộ long bào huyền sắc tú kim, đế quân Lam Vũ mặc vào một bộ hoa phục màu tím sậm, để thị vệ lái xe ngựa, hần nghênh ngang đi ra từ cửa Bắc của đế cung, cách hai mươi ngày, lần thứ hai tiến

tới bên bờ sông Thanh Đô phồn hoa. Nhưng đích đến lần này không phải du thuyền của hoàng gia, mà là thuyền hoa nổi danh nhất để đô, Loan Cầm các.

Đền hoa rực rỡ, trong Loan Cầm các đông như trẩy hội, náo nhiệt vô cùng. Khai trương lại một lần, Loan Cầm các đã xóa đi vẻ suy bại trước kia, danh tiếng lan xa, có xu thế chen ép những thuyền hoa khác tới mức không thể sinh tồn.

Diễm Cơ đang tại trong các tiếp chuyện với khách nhân, thì đột nhiên bị một thủ hạ kéo đi, trên vẻ mặt người nọ lộ ra thần sắc kinh diễm, rồi lại có chút nơm nớp lo sợ, tựa như vừa bị kinh hách.

“Đồ vô dụng, chẳng lẽ người nhìn thấy diễm quý sao?” Diễm Cơ cười mỉa. Nhưng khi nàng bước vào sương phòng, nàng liền biết tại sao thủ hạ của mình lại có thần sắc như vậy.

Nam nhân ngồi trước mặt này không phải những công tử phú gia hay vương công quý tộc mà nàng từng gặp – dung nhan khuynh thành tuyệt thế kia, chỉ cần liếc qua, cũng đủ khiến người ta thần hồn điên đảo, dưới ánh sáng chói mắt của hắn, đầu bài (người đứng đầu bảng) của Loan Cầm các vốn có thể khiến khách nhân say đắm lại trở nên tầm thường không gì đặc biệt, nhưng khí phách để vương bắt nộ tự uy (tĩnh táo trầm ổn, không thể khinh thường) kia, lại khiến người ta không dám tiếp cận, mà chỉ muốn cúi đầu thuận phục.

Một nam nhân tuyệt thế vô song như vậy, sao nàng chưa bao giờ nghe thấy tiếng tăm gì? Diễm Cơ âm thầm nghi hoặc trong lòng. Nhưng một khắc sau, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một cái tên khiến nàng run sợ – Đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi.

“Vị công tử này, đã chọn được cô nương nào chưa?” Cho dù sợ hãi, nhưng khi còn chưa thể xác nhận thân phận của đối phương, Diễm Cơ vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, chào hỏi như một tú bà bình thường.

Dạ Quân Hi neoh mắt lại liếc nhìn đối phương, hơi hơi cong lên khóe môi. Đây chính là Diễm Cơ đi, quả thật là một nữ tử khiến người nào gặp qua cũng không thể quên. Rõ ràng trong lòng đang hoảng loạn, hoài nghi thân phận của hắn, nhưng trên mặt lại không lộ ra một chút thần sắc khác thường – chỉ là thủ hạ mà đã bất phàm như thế, vật nhỏ của hắn, chắc chắn còn ẩn dấu rất nhiều bí mật khiến hắn ngoài ý muốn a.....

“Ta muốn gặp lão bản của các người.” Dạ Quân Hi nở nụ cười tà mị.

Trong lòng Diễm Cơ run lên một chút, nhưng vẫn bình tĩnh che miệng cười duyên: “Ta chính là lão bản mới của Loan Cầm các. Không biết công tử tìm ta có chuyện gì a?”

“Vậy sao? Người là lão bản?” Ý cười trong đôi mắt phượng càng đậm, nhưng Diễm Cơ lại cảm thấy sau lưng lạnh toát. Không có khả năng, cho dù là nam nhân kia, cũng không thể biết được tung tích của chủ tử.....

Diễm Cơ nhận ra sự kinh hoảng của mình có thể bị đối phương phát hiện, nàng lập tức xoay người lại mở cửa sương phòng, kéo vào ba nữ tử tuyệt sắc đã chuẩn bị tốt từ trước, nói: “Ta còn có khách nhân phải tiếp đón, đây đều là đầu bài của Loan Cầm các.” Rồi nàng quanh sang nói với ba nữ tử, “Còn không mau đi hầu hạ khách nhân uống rượu?”

Ba nữ tử kia cũng là người thông minh, lập tức đi tới quần lấy Dạ Quân Hi, còn Diễm Cơ cũng nhân cơ hội này rời khỏi sương phòng.

“Đi thăm dò, người này rốt cuộc là ai?” Bước khỏi cửa phòng, Diễm Cơ thấp giọng nói.

“Có cần bẩm báo với chủ nhân không?” Có người âm thầm truyền âm hỏi.

“Trước tiên không nên đi tìm chủ nhân, cũng không được tới gần trạch viện của chủ nhân.” Diễm Cơ thấp giọng nói, hai hàng lông mày nhăn chặt, vươn tay xoa ngực, thở dốc không ngừng, trong lòng liên tục nhắc lại, ngàn vạn lần không nên như những gì nàng đã đoán. Mà vạn nhất người nọ chính là người mà nàng dự liệu, như vậy càng không thể để hắn phát hiện tung tích của chủ nhân thông qua Loan Cầm các.....

Trong sương phòng, Dạ Quân Hi ôm lấy ba thiếu nữ xinh đẹp, trong đôi mắt phượng tràn đầy vẻ tà mị.

55. Chương 55

Trong phòng, Diễm Cơ bỏ lại tất cả sự vụ bên ngoài, nắm chặt hai tay đi qua đi lại không ngừng, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Không bao lâu sau, có người gõ cửa tiến vào.

“Sao rồi? Đã tra ra thân phận của người nọ chưa?” Nhìn thấy người tới, Diễm Cơ vội vàng hỏi han.

“Chỉ biết người kia đi ra từ đế cung, không thể xác định được thân phận của hắn.” Mật thám của Ảnh bộ trực thuộc Du Nguyệt lâu lắc đầu đáp. Mà khi nghe thấy hai chữ “đế cung”, Diễm Cơ liền cảm thấy toàn thân vô lực, ngã ngồi trên ghế.

Đi ra từ đế cung, còn dám nghênh ngang đến tần lầu sớ quán (nơi ca múa, vui chơi) tìm hoan như vậy, tất nhiên không thể là Hoàng tử hay Vương gia, hơn nữa dung mạo cùng với khí thế bề ngoài thiên hạ đó.....Diễm Cơ hầu như đã có thể khẳng định, nam tử bất phàm với vẻ hời hợt về lão bản của Loạn Cẩm các trong sương phòng kia chính là đương kim đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi.

“Có cần bẩm báo với chủ nhân không?” Mật thám lại hỏi.

May mắn là, Diễm Cơ dù sao cũng là Diễm Cơ, nữ tử có dũng khí và quyết tâm tự tay hủy diệt gia tộc của chính mình tất nhiên không phải là người tầm thường, nàng chỉ ngơ ngác ngồi trên ghế trong chốc lát, sau đó liền lập tức trấn tĩnh lại: “Không thể. Người nọ là chuẩn bị từ trước mới đến, chắc chắn đã chiếm được tin tức nào đó. Bất luận kẻ nào cũng không được tới gần chỗ ở của chủ nhân, để tránh có người theo dõi. Phái người đi hỏi thăm, Sương công tử lúc này đang ở bên ngoài, nếu tìm được hắn liền thỉnh hắn lập tức tới Loạn Cẩm các.”

“Vâng.” Mật thám tuân lệnh, xoay người vội vã rời đi. Còn Diễm Cơ, sắc mặt vẫn tái nhợt, vỗ vỗ ngực, hít một hơi thật sâu, lúc này mới bước ra cửa phòng. Chỉ trong chớp mắt, thần sắc hoảng sợ trên gương mặt đã được thay bằng một nụ cười yêu mị.

Trong sương phòng, ba mỹ nhân quần lấy Dạ Quân Hi vừa rồi đều bị âm thầm đánh ngất. Một tên ảnh vệ mặc hắc y quỳ một gối xuống dưới chân nam nhân: “Khởi bẩm bệ hạ, trong Loạn Cẩm các cũng không tìm được tung tích của Thượng quân.”

“Không ở nơi này sao.....” Một bàn tay của Dạ Quân Hi đang xoa xoa chiếc chén sứ trắng nhẵn mịn, đôi mắt phượng híp lại, lời nói ra tựa như đang lẩm bẩm: “Cũng đúng.....thỏ khôn phải có ba hang, vật nhỏ giáo hoạt kia sao có thể bị tìm được một cách dễ dàng như thế.....”

Dạ Quân Hi còn chưa dứt lời, một tên ảnh vệ khác lại xuất hiện trong phòng: “Khởi bẩm bệ hạ, vừa có người âm thầm rời đi Loạn Cẩm các dọc theo con đường bệ hạ đến, lần tới cửa đế cung. Lúc này lại có mấy người vừa ly khai, đi tới mọi nơi trong thành, dường như là đang tìm ai đó. Mấy người kia vô công không kém, y phục nhìn qua giống như ám vệ hoặc tử sĩ.”

Nghe vậy, trong đôi mắt phượng sắc bén của Dạ Quân Hi lập tức hiện lên một tia hàn ý – ám vệ, tử sĩ? Xem ra thực lực của Du Nguyệt lâu còn lớn mạnh hơn rất nhiều so với những tin tức mà hắn có được. Vậy những hắc y nhân có thân thủ quỷ dị đột nhập vào cung “ám sát” trước kia cũng là ám vệ tử sĩ của Du Nguyệt Lâu sao? Vật nhỏ kia thật đúng là khiến người khác đau đầu a.....

“Phái người theo dõi Loạn Cẩm các, nếu có người nào khả nghi, lập tức truyền tin vào cung.” Dạ Quân Hi thoáng suy tư trong chốc lát, liền cong lên khóe môi lộ ra nụ cười lạnh lùng. Hôm nay đã nắm được Loạn Cẩm các này, Ám bộ tiếp tục truy tra, còn sợ không tìm được tung tích người nọ sao?

Quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, cũng đã tới lúc hồi cung. Dạ Quân Hi đứng dậy, nghênh ngang rời đi sương phòng.

Đại sảnh ở tầng dưới, tiếng đàn sáo ca vũ vẫn náo nhiệt không ngừng, tới canh giờ này, vô luận là khách nhân tới tầm hoan hay trai gái hành nghề tại đây đều không còn thanh tỉnh, những *** từ diễm ngữ không ngừng tràn ra, thậm chí có người còn vội vàng giở trò với mỹ nữ đang ôm trong lòng ngực ngay trước chốn đông người.

Ảnh vệ ẩn nấp gần đó đột nhiên cảm thấy quanh thân buốt lạnh tới tận xương, nhưng ngẩng đầu lên lại chỉ thấy đề quân bệ hạ nhíu mày chấp tay đứng trên tầng hai, đôi mắt phượng khiến kẻ khác vừa sợ hãi vừa hâm mộ kia đang nhìn cảnh tượng hoang đường phía dưới, quanh thân đề quân tràn đầy hàn ý. Trong lòng ảnh vệ cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là cảnh tượng này chọc giận bệ hạ? Nhưng những nơi ngổa tứ câu lan (ý chỉ những nơi tìm hoan mua vui) thế này vốn chính là như vậy, sao bệ hạ lại tức giận a? Bất quá cho dù nghi hoặc, cũng không có ảnh vệ nào có dũng khí đứng ra hỏi đề quân bệ hạ.

Kỳ thực, những suy nghĩ trong lòng Dạ Quân Hi vô cùng đơn giản – cái thứ chết tiệt kia, làm gì không tốt, lại cố tình mua lại một thanh lâu! Chẳng lẽ lúc trước ở Diệu quốc, y cũng thường xuyên ra vào Lam Chỉ uyển, thường xuyên nhìn thấy những cảnh tượng ô uế *** loạn này sao?! Được, được lắm! Chờ tới khi hắn tìm được vật nhỏ kia, chắc chắn phải tra hỏi y mới được!

Ngay khi trong lòng Dạ Quân Hi đang vô cùng tức giận, một bóng người không hề xa lạ ở phía dưới lại lọt vào tầm mắt hắn – tuy rằng không nhớ ra tên người này, nhưng mỗi ngày vào triều đều có thể nhìn thấy. Người nọ đang lấy một xấp ngân phiếu dày đưa cho Diễm Cơ, sau khi thu được ngân phiếu Diễm Cơ liền che miệng cười khê rồi xoay người rời đi, không bao lâu sau một nữ tử có dung mạo đẹp dễ lập tức đi tới, không hề e dè ngồi xuống đùi người nọ.

“Trầm nhỡ kỹ, bổng lộc của quan viên tam phẩm trong triều cũng không cao, sao hôm nay triều thần đều có thể hào phóng, tiêu xài phung phí ở một nơi tần lâu sở quán như vậy?” Đôi mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm, Dạ Quân Hi lạnh lùng nói: “Nói cho Lâm Hứa, tìm người thay thế hắn.” Ảnh vệ lập tức truyền âm linh mệnh. Đáng thương cho vị triều thần kia tuy rằng nhân tội tham ô mà bị biếm chức, nhưng hắn không biết nguyên nhân thật sự mà mình bị giáng tội chính là do đề quân bệ hạ giận cá chém thớt mà thôi.

Tảng sáng, Thanh Nguyệt bưng những vật dụng để rửa mặt chờ ở ngoài cửa phòng ngủ của Thiển Ly Du, tới khi nghe được tiếng động nhỏ từ trong phòng truyền ra mới mở miệng nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử, ngài đã dậy chưa?”

Không bao lâu sau, trong phòng liền truyền ra giọng nói của Thiển Ly Du: “Tiến vào.” Không biết vì sao, thanh âm vốn linh hoạt êm tai kia hôm nay lại có chút khàn khàn. Thanh Nguyệt nhíu mày, đẩy cửa đi vào trong phòng.

Thiếu niên chỉ mặc một chiếc áo đơn, hiển nhiên là vừa mới tỉnh dậy, đang mệt mỏi tựa vào đầu giường. Mái tóc đen như thác nước buông xõa, bộ dáng buồn ngủ hiếm gặp khiến dung nhan mỹ mạo kia hiện ra vài phần khả ái, mơ màng. Cho dù là Thanh Nguyệt ngày ngày đi ở bên cạnh, nhưng khi thấy bộ dáng này của y, thì bước chân cũng ngừng lại một chút, trên gương mặt thiếu nữ hiện lên một tia ửng hồng.

Thanh Nguyệt lấy lại bình tĩnh, vắt khô bố khăn, đưa cho Thiển Ly Du, nhưng thấy y tựa như đang rất buồn ngủ, ngay cả đôi mắt như hắc diệu thạch kia lúc này cũng chỉ hơi hơi hé ra, bên trong không có lấy một tia sáng, nàng liền nhịn không được nhíu mày lại – dường như hôm nay người này có chút không khỏe?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhớ tới mấy ngày nay, vừa phải tránh né sự truy tra của Lam Vũ để quân, vừa phải lo lắng chuyện Minh công tử, đêm qua còn ở lại Loan Cầm các tới nửa đêm mới quay về, có lẽ vì quá mệt mỏi nhọc cho nên mới như vậy.....Thanh Nguyệt khẽ thở dài, trong lòng có chút thương tiếc. Cho dù y thông minh đến thế nào đi nữa, thì cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi mà thôi.

“Trong nhà có Đại ca và Nhị ca, lại không có chuyện gì quan trọng, chủ tử nghỉ ngơi thêm một lúc đi.” Suy nghĩ một chút, Thanh Nguyệt nhẹ giọng nói.

Thiển Ly Du nghe vậy mới thanh tỉnh hơn một chút, đôi mắt như hắc diệu thạch nhìn về phía Thanh Nguyệt, y vươn tay xoa xoa hai bên thái dương. Nhưng trong đầu lại vẫn mê mang, mơ hồ, tựa như trời đất quay cuồng, toàn thân cũng vô lực, y đành gật đầu nói: “Cũng được.” Nói xong liền nằm xuống giường dưới ánh mắt lo lắng của Thanh Nguyệt.

Đặt những thứ đang cầm trong tay lên trên bàn, lúc này Thanh Nguyệt mới đi tới bên giường, nàng vốn chỉ muốn xê dịch góc chăn, nhưng vô tình chạm vào thân thể Thiển Ly Du, trong lòng lập tức cả kinh – nơi nàng chạm vào hoàn toàn lạnh giá, không có một chút độ ấm. Thanh Nguyệt vô cùng hoảng sợ, nàng chăm chú nhìn bộ dáng của Thiển Ly Du, không ngờ trên dung nhan tuyệt diễm kia lại không hề có chút huyết sắc.

“Nhanh, nhanh đi gọi Hoàng công tử!” Quay đầu sang nói với tiểu nha đầu đang đứng chờ ngoài cửa, nha đầu kia hoảng sợ, lập tức chạy tới phòng của Ngụy Thanh Hoàng.

Thanh Nguyệt sốt ruột đi qua đi lại trong phòng. Chủ tử tập võ từ nhỏ, mặc dù thân thể nhu nhược, nhưng sức khỏe cũng hơn người thường, lại ít sinh bệnh. Rốt cuộc hôm nay là bị làm sao vậy.....

Ngụy Thanh Hoàng rất nhanh đã đi theo tiểu nha đầu kia tiến tới, khi thấy Thiển Ly Du sắc mặt trắng bệch, không hề có chút sức sống nằm ở trên giường cũng vô cùng hoảng sợ: “Người đâu, mau đi tìm lang trung!” Nhìn thấy Thiển Ly Du bị bệnh, phản ứng đầu tiên của Ngụy Thanh Hoàng chính là “truyền tin cho Minh”, rồi hần lập tức phát hiện được điều bất thường, trong lòng trầm xuống, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ ngồi xuống bên giường, vươn tay đặt lên trán thiếu niên: “Ly Du, ngươi cảm thấy nơi nào không khỏe?”

Thiển Ly Du lắc đầu, y không cảm thấy không khỏe, chỉ là toàn thân vô lực, có chút buồn ngủ mà thôi.

“Đại ca đã đi một đêm không về, không biết là đi nơi nào.....” Ngụy Thanh Hoàng nắm tay Thiển Ly Du, nét mặt lo lắng không cần nói thành lời.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiếng nói quen thuộc từ bên ngoài truyền đến, Ngụy Thanh Hoàng và Thanh Nguyệt đều ngẩn ra, vô cùng mất tự nhiên, từ từ quay đầu lại, liền nhìn thấy thanh niên cao gầy sắc mặt có chút tái nhợt kia đang mỉm cười đứng ở cạnh cửa.

“Minh.....” Trong lòng Ngụy Thanh Hoàng trầm xuống, một loại dự cảm mơ hồ đang từ từ tràn ra. Trong đôi mắt ôn nhuận tràn đầy thần sắc phức tạp, nhìn chăm chú về phía thanh niên kia, tựa như muốn nhìn thấu ý đồ của Minh. Người kia lại vô cùng ung dung tùy ý, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, tựa như chưa hề chú ý tới thái độ khác thường của Ngụy Thanh Hoàng: “Ly Du bị bệnh sao? Để ta nhìn xem.” Nói xong liền tiến đến gần bên giường.

Từ khi Thiển Ly Du tháo bỏ dịch dung, Minh vẫn chưa từng gặp y cho nên khi thấy rõ dung mạo của người nằm trên giường, hần liền lập tức sửng sốt, ngay cả động tác muốn lấy ra một cánh tay của thiếu niên từ trong cấm bị cũng ngừng lại. Ngụy Thanh Hoàng đang chăm chú nhìn vào động tác của Minh cho nên không hề phát hiện ra, thần sắc khiếp sợ hiện lên trong hai tròng mắt vốn đang chứa một tia tiểu ý khó hiểu của Minh khi nhìn thấy vết chu sa lệ của Thiển Ly Du.

Nhưng, sự khiếp sợ đó cũng chỉ là trong chớp mắt. Một khắc sau, Minh liền tiếp tục động tác, ngồi xuống bên giường bắt mạch cho Thiển Ly Du.

“Ly Du làm sao vậy?” Ngụy Thanh Hoàng hỏi. Kỳ thực điều hần muốn hỏi chính là, người đã làm gì Ly Du..... Đêm qua thừa dịp bọn họ tới Loan Cầm các thì đột nhiên tới trạch viện, Minh đã làm gì khi chỉ có Thanh Nguyệt ở nhà?!

Một lát sau, Minh thu tay lại, quay đầu nhìn ánh mắt tràn ngập tàn khốc của Ngụy Thanh Hoàng, lạnh lùng nói ra hai chữ khiến Ngụy Thanh Hoàng cùng Thanh Nguyệt đều hồn phi phách tán: “Dẫn chậm.”

56. Chương 56

Nghe được hai chữ “Dẫn chậm”, Ngụy Thanh Hoàng lập tức ngẩn ra, còn Thanh Nguyệt thì không thể chống đỡ được thân thể đang run lên của mình, hai chân mềm nhũn ngã ngồi xuống mặt đất, trên gương mặt là thần sắc không thể tin.

“Người nói cái gì?!” Ngụy Thanh Hoàng mang theo vẻ mặt uể oải, mới vừa vội vàng trở về nhà liền nghe được tin Ly Du cảm thấy không khỏe, hần không hề đi nghỉ ngơi mà lập tức đến đây, nhưng vừa bước vào cửa phòng liền nghe thấy hai chữ “Dẫn chậm”, nhin không được liếc nhìn về phía thanh niên vốn nên là “hảo hữu”, mà hôm nay lại khiến bọn họ lạnh buốt trong lòng kia.

“Đại ca!” Ngụy Thanh Hoảng quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía Ngụy Thanh Sương mang theo vài phần trách cứ, tuy rằng biết chuyện này không thể trách Thanh Sương, nhưng nếu đại ca trở về sớm, có lẽ Ly Du sẽ không.....

Ngụy Thanh Sương không chú ý tới thần sắc của đệ đệ, vẻ mặt hẩn âm trầm, ánh mắt tựa như những mũi tên bắn thẳng về phía thanh niên vẫn mỉm cười kia, hẩn mở miệng lạnh lùng hỏi: “Người vừa nói Ly Du bị làm sao?” Không phải là chưa nghe được hai chữ kia, nhưng Ngụy Thanh Sương tựa như đang tự ngược, vẫn muốn nghe Minh xác nhận lại một lần. Nhớ tới không lâu trước kia, đệ đệ còn nằm ở trên giường toàn thân khô gầy tựa như một bộ thi cốt đã chết đi nhiều ngày, nhìn sang sắc mặt trắng bệch của Thiển Ly Du, Ngụy Thanh Sương thực sự đã đau lòng tới cực điểm – lúc trước Thanh Hoảng trúng độc còn có Ly Du mạo hiểm tính mạng vào cung tìm kiếm vật cứu mạng, nhưng hôm nay Ly Du như vậy, hẩn thân là đại ca, lại không biết nên làm gì để cứu y.

Minh nhìn sự biến đổi thần sắc trên gương mặt Ngụy Thanh Sương, thản nhiên lặp lại một lần tựa như không hề phát hiện ra ánh mắt lạnh liệt như muốn giết chết chính mình của đối phương: “Dẫn chậm, ta nói Ly Du trúng Dẫn chậm.”

Ngụy Thanh Sương còn chưa động thủ, Ngụy Thanh Hoảng đứng một bên đã ra tay trước – nắm lấy cổ áo của Minh, vung tay nện một quyền thật mạnh lên gương mặt đạm nhiên hờ hững của Minh.

“Thanh Hoảng!”

“Nhị ca!”

Ngụy Thanh Sương cũng Thanh Nguyệt vội vàng kêu lên, hiển nhiên là không lường trước được người ôn hòa dịu dàng như Ngụy Thanh Hoảng cũng có hành động như thế. Nhưng chỉ có Ngụy Thanh Hoảng mới hiểu được, mạng của hẩn là do Ly Du cứu về, hôm nay thiếu niên thiện lương, nhu nhược này lại phải chịu cảm giác sống không bằng chết đó. Đối mặt với kẻ chủ mưu, hẩn cũng không thể nhịn xuống lửa giận trong lòng.

“Xem ra là ta đoán đúng, các người quả nhiên đã biết được chút gì.” Đã không còn nội lực, một quyền mà Ngụy Thanh Hoảng cũng chẳng là gì đối với Minh, Minh vươn tay xoa xoa mặt, trong hai tròng mắt lóe lên một tia âm trầm.

“Người đã có được thứ người muốn, vì sao còn không ngừng làm phiền chúng ta?!” Ngụy Thanh Hoảng dè xuống lửa giận. Dựa vào tình nghĩa trước kia, bọn họ vốn không định dính dáng gì với người này nữa, vẫn nghĩ rằng hẩn đạt được thứ hẩn cần thì sẽ yên lặng rời đi. Nhưng đêm qua khi nghe tin người này tới tìm bọn họ, bọn họ mới biết, người này hình như còn chưa có ý định rời đi. Mà sáng nay, liền xảy ra chuyện như vậy.....Hẩn rốt cuộc là muốn thứ gì?

“Thứ ta muốn?” Minh dường như nghe được chuyện gì nực cười, cười lạnh, nhìn về phía Thiển Ly Du đang nằm trên giường, “Muốn trách thì trách Ly Du quá mức thông minh. Đáng tiếc đây chỉ là tự cho mình là người thông minh. Nếu ngoan ngoãn giao thứ kia cho ta, ta cũng sẽ không dùng hạ sách này, lại hạ Dẫn chậm.”

Nghe vậy ba người đều trừng mắt nhìn hẩn, Ngụy Thanh Sương cắn hận nói: “Quả nhiên là người hạ.....” Cho dù đã sớm đoán được vô luận là Dẫn chậm mà Thanh Hoảng hay Ly Du trúng phải, cũng đều do Minh hạ, nhưng bây giờ nghe hẩn chính miệng nói ra, bọn họ vẫn cảm thấy khiếp sợ từ dưới đáy lòng, “Ly Du đã giao Trào phượng cho người, người còn muốn thế nào?!”

“Thật không? Các người cho là như vậy? Xem ra một chiêu mạn thiên quá hải (lừa dối) của Ly Du, không chỉ lừa một mình ta a.....Ta nói có sai không Ly Du?”

Thiển Ly Du chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt tựa như đang nằm trong hầm băng, trong lúc mơ màng nghe được câu hỏi của Minh, y vẫn cong lên khóe môi lộ ra nụ cười: “Quả thực đã lừa được người, không phải sao?” Y vẫn chưa nói chuyện tráo Trào phượng cho mấy người khác, chỉ vì y nghĩ đây là thứ mà người trong thiên hạ đều mơ ước, bọn họ biết ít thì càng an toàn. Nhưng không ngờ, Minh lại phản kích nhanh như vậy.....

Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng còn chưa hiểu được Ly Du và Minh đang nói về chuyện gì, đã

thấy Minh khom người xuống, mỉm cười tại bên tai Thiển Ly Du tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra: “Ly Du, tuy nói người đã thành công, Dẫn chậm không cần Trào phượng cũng có thể giải được, nhưng độc của Dẫn chậm, trong thiên hạ này ngoại trừ ta không ai có thể giải được. Ta vốn không muốn thương tổn các người, nhất là người. Dung mạo tuyệt sắc như vậy, nếu hương tiêu ngọc vẫn thì thực sự rất đáng tiếc..... Người chỉ cần đem Trào phượng thật giao cho ta, ta sẽ lập tức giải độc cho người.”

Thiển Ly Du nghe vậy, cố gắng mở mắt nhìn gương mặt tái nhợt quen thuộc phía trước, cho dù trúng phải kịch độc, y vẫn cười khê như trước: “Minh, người tới chậm, Trào phượng đã vật quy nguyên chủ từ lâu, bây giờ đang nằm trong tay đề quân Lam Vũ. Người có thể hạ độc ta, nhưng tử sĩ của người, sợ rằng không thể tới gần Dạ Quân Hi dù chỉ một bước.....”

Thiển Ly Du nói xong liền nhắm lại hai tròng mắt tuyệt sắc. Bởi vì y không còn khí lực, đã gần như sắp ngất đi, hơn nữa y cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia.

Mấy người còn lại nhìn sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, song quyền càng lúc càng nắm chặt của Minh, thì đều bắt đầu phòng bị. Ngụy Thanh Sương đi tới bên giường, đứng che chở ở phía trước hai đệ đệ. Nhưng Minh cũng không động thủ, chỉ lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, rồi nói: “Các người cũng đã biết công hiệu của Dẫn chậm, ba tháng sau Ly Du sẽ biến thành một cỗ xương khô. Nên làm thế nào, chắc hẳn cũng không cần ta nhiều lời. Ba ngày sau ta sẽ quay lại.” Nói xong liền phất áo rời đi, thân ảnh quỷ dị biến mất chỉ trong nháy mắt.

Thấy Minh rời đi, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng đều cảm thấy toàn thân vô lực ngồi phịch xuống giường, nhìn thiếu niên nằm trên giường, nghe y nỉ non một câu: “Không cần lo lắng, ta chỉ mệt mỏi.....” Hai người đều nhin không được nhả chặt mày lại. Bọn họ nên làm gì bây giờ.....

Còn Ngụy Thanh Sương, nhớ tới chuyện xảy ra đêm qua trong Loan Cầm các, trong lòng càng cảm thấy rối như tơ vò.

Đế cung, ngự thư phòng.

Mới vừa hạ triều, Dạ Quân Hi đang ở ngự thư phòng thực hiện trách nhiệm của một vị minh quân – xử lý chính sự, phê duyệt tấu chương mà triều thần thượng tấu. Nam nhân đang cúi đầu cho nên không phát hiện ra sự khác thường của sắc trời, tới khi nghe được những tiếng ồn ào bên ngoài, mới cau mày, đứng dậy thông thả đi tới bên cửa sổ, chỉ liếc qua, trong đôi mắt phượng đã hiện lên một tia dị sắc (thần sắc kỳ lạ). Xa xa phía chân trời có một vệt sáng bảy màu, dưới ánh dương quang lại không hề yếu ớt mờ nhạt, trái lại còn có vẻ chói mắt, thiêu đốt hơn cả ánh mặt trời.

Trời sinh dị tượng (hiện tượng khác lạ), không biết những kẻ ngu xuẩn bên ngoài kia sẽ vì điều này mà bịa ra chuyện hoang đường gì. Dạ Quân Hi cong lên khóe môi lộ ra một nụ cười châm chọc, đang định xoay người tiếp tục phê duyệt tấu chương. Thì đúng lúc này, “dị tượng” thực sự mới xảy ra.

Chiếc hà bao giắt ở bên hông, bên trong có chứa bức tượng dị thú cùng khối ngọc bội bằng Tử tô thạch đột nhiên phát ra ánh sáng nhẹ nhàng. Cho dù là người chưa bao giờ sợ hãi chuyện gì như Dạ Quân Hi thì trên gương mặt cũng nhin không được lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tia sáng càng lúc càng mạnh, cho đến khi rực rỡ tựa như những ngọn lửa màu trắng, ánh sáng chói mắt, mãnh liệt đó khiến đôi mắt phượng kia không thể không nhắm lại.

Tất cả đều xảy ra chỉ trong giây lát, đợi tới khi Dạ Quân Hi mở mắt ra, thì chiếc hà bao đã được một vầng sáng nhu hòa bao lấy, ánh sáng này khiến kẻ khác cảm thấy an tâm, bình thản. Dạ Quân Hi lập tức nhớ tới vệt sáng bảy màu phía chân trời – chẳng lẽ là có liên quan tới vệt sáng đó?

Dạ Quân Hi nghiêm mặt nhìn chiếc hà bao bên hông, một lát sau mới vươn tay gỡ xuống, sau đó lấy Trào phượng ra.

Phút chốc, trong đôi mắt phượng chiếu ra vầng sáng bảy màu nhu hòa, hư hư thực thực, thần sắc lạnh lùng trên gương mặt Dạ Quân Hi lập tức chuyển thành ngạc nhiên cùng kinh diễm, lúc này bức tượng dị thú kia đã được vầng sáng bảy màu bao bọc, thứ nằm trong tay hắn tựa như không phải một vật chết, mà cũng có sinh mệnh của chính mình. Chỉ nháy mắt sau, Trào phượng đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, Dạ Quân Hi vội vã vươn tay che chở đôi mắt, cho nên cũng bỏ lỡ một cảnh tượng tuyệt đẹp – từ đỏ tới tím, bảy loại

màu sắc biến hóa tuần hoàn, cuối cùng hội tụ thành màu trắng, thẩm nhập vào bức tượng tựa như đang bị hấp thu, ánh sáng lập tức tán đi, bức tượng vốn màu đen lúc này lại trong suốt như ngọc lưu ly, không còn bị ánh sáng bao phủ, Trào phượng hoàn toàn hiện ra trước mắt Dạ Quân Hi.

Đây là.....cái gì?!

“Bệ hạ?”

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới thanh âm của Lâm Hứa, bên trong sự trầm ổn còn có chút kinh sợ, có lẽ là vì phát hiện ra dị tượng trong ngự thư phòng.

Dạ Quân Hi ổn định lại tâm thần, đem thứ tựa như một khối ngọc lưu ly kia nắm chặt trong tay, trầm giọng nói: “Tiến vào.”

“Bệ hạ, vi thần ở bên ngoài nhìn thấy.....” Mới nói được phân nửa, Lâm Hứa liền thấy thứ nằm trong tay Dạ Quân Hi, lập tức sửng sốt. Tuy rằng nhìn ra được đó chỉ là một bức tượng, nhưng ở trong cung nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ thấy được thứ gì đặc biệt như thế. Chất ngọc vừa lóng lánh lại trong suốt, chắc chắn là cực phẩm trăm năm khó gặp. Bất quá, bệ hạ có được thứ này từ bao giờ a?

“Trào phượng.” Lạnh lùng nói ra hai chữ, Dạ Quân Hi nhìn thần sắc nghi hoặc chuyển sang khiếp sợ trên mặt Lâm Hứa, liền nói thêm: “Việc này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.”

“Vi thần minh bạch.” Tuy rằng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng Lâm Hứa cũng không do dự, lập tức khom người lĩnh mệnh. Sự tình liên quan tới Thánh vật trong truyền thuyết, tất nhiên không thể cho người khác biết được chuyện này, để tránh dẫn tới những phiền phức không cần thiết.

“Xem ra tể ti Lang Tê quả thật là vì chuyện này mà đến. Không biết những dị biến kia có liên quan tới bọn họ hay không.....” Trong đôi mắt phượng hiện lên một tia hàn ý, Dạ Quân Hi lạnh lùng nói, “Theo dõi chặt chẽ dịch quán, không cho những kẻ không liên quan ra vào.”

“Vi thần lĩnh chỉ.”

57. Chương 57

Đã khá lâu, để quân bệ hạ không triệu người thị tẩm. Thỉnh thoảng bước vào hậu cung, cũng chỉ tới Cầm Y cung thăm Thiển thực viện đang mang thai long loại. Có vài cung phi đánh bạo, tự mình nấu bồ thang (canh tẩm bổ) có tác dụng trợ giúp hùng phong (kiểu như bổ thận tráng dương, tăng cường sinh lực ý =))) cho nam tử, sau đó ăn mặc trang điểm lộng lẫy đưa tới ngự thư phòng, nhưng đều bị chặn ở ngoài cửa, để quân bệ hạ truyền ra ý chỉ, thang chung (bát canh) có thể lưu lại, còn người thì hãy hồi cung đi. Nhất thời, tin tức Diệu quốc minh châu Thiển Như Nguyệt trở thành sủng quan (người được sủng ái nhất) được lan truyền nhanh chóng, hậu cung lập tức rối loạn không ngừng. Trong việc này, chỉ có hai vị cung phi là biết rõ nguyên do, một người là Thiển Như Nguyệt, còn người kia chính là Liên quý phi.

Đêm khuya, Thương Kinh cung.

Trong tẩm cung rộng lớn, chỉ có ánh nến yếu ớt cùng với khí tức mỏng manh khó phát hiện của ảnh vệ. Tối nay, để quân bệ hạ vẫn không triệu người thị tẩm. Mà trên thực tế, từ khi xác định được trái tim mình hướng về nơi nào, ngoại trừ Thiển Ly Du còn đang lẩn trốn kia, đối với những người khác Dạ Quân Hi đều cảm thấy không có nhiều hứng thú.

Trong màn đêm tối mịt, một đám sương mù như có như không đột nhiên chui ra khỏi mặt đất. Từng chút từng chút một, đám sương mù gần như trong suốt kia dần dần tích tụ lại, càng ngày càng đậm, cho tới khi tạo thành một bóng người màu trắng, tất cả đều diễn ra trong sự tĩnh lặng của tẩm cung.

Phần chân của cái bóng đó không hề chạm đất, nó từ từ bay về phía long sàng, ánh nến dường như đã cảm nhận được điều gì, lay động không ngừng và phát ra từng tiếng lách tách rất nhỏ, cái bóng kia không để ý tới, mà chỉ lác lác một chút, sau đó dừng lại trước tấm duy幔 bằng gấm màu đỏ sẫm. Đám sương trắng

tựa như không thể chạm vào kia đột nhiên biến thành thật thể – biến thành bộ dáng của một người tóc bạc mặc bạch y. Cùng lúc đó, tấm duy mạn vốn đang tối đen lại đột nhiên phát ra tia sáng bảy màu rực rỡ.

Cái bóng kia bị ánh sáng chiếu tới, cánh tay đang muốn vén duy mạn lên cũng lập tức dừng lại, sau đó toàn thân run lên, trong miệng không ngừng thì thào: “Trào phượng.....Trào phượng.....”

Khi Lâm Hứa xông vào Thương Kinh cung, cuộc chiến đấu tất nhiên cũng đã kết thúc. Nhưng những gì nhìn thấy trước mắt quả thực đã vượt ra khỏi những hiểu biết của hắn, khiến gương mặt vốn bình tĩnh cần trọng không có quá nhiều cảm xúc của Lâm Hứa cũng nhin không được lộ ra vẻ sững sờ.

Mấy tên ảnh vệ mặc hắc y, khí tức đậm đặc tới mức gần như dung nhập vào mọi thứ xung quanh đang quỳ gối trước long sàng, trong vòng vây của bọn họ, là một con rối màu trắng rất kỳ quái.

Đế quân hạ quý nhất đế quốc Lam Vũ đang dựa vào bên giường, bao phủ quanh hắn chính là vầng sáng bảy màu giống y như vầng sáng ban ngày nhìn thấy khi Thánh vật Trào phượng biến đổi.

Từ trước tới nay đế quân Lam Vũ vốn cao cao tại thượng, có khí phách của một vị quân vương quân lâm thiên hạ, ung dung trầm ổn, mà lúc này hắn đang híp mắt lại, chống lên một chân, nghiêng người dựa vào sàng đầu (đầu giường), vuốt ve khối đá kì lạ đang phát ra vầng sáng bảy màu trong tay. Đôi mắt phượng sắc bén ánh ra quầng sáng đã không còn lạnh liệt như ngày thường, trái lại có thêm vài phần nhu hòa như mộng ảo, nhưng sự uy nghi vẫn không giảm đi nửa phần, không những vậy còn thêm vài phần khí thế không thể khinh nhờn, khiến người ta sinh ra cảm giác thuần phục từ tận đáy lòng, nhin không được muốn quỳ gối xuống dưới chân hắn.

Ngay khi mọi người đang đắm chìm trong cảnh tượng huyền ảo nghìn năm khó gặp thì khối đá kì lạ kia lại dung hợp bảy màu của quầng sáng thành những tia sáng trắng rực rỡ, hấp thu vào bên trong, một khắc sau, Dạ Quân Hi đem khối đá kia đặt vào trong lòng, đứng dậy khỏi long sàng.

“Bệ hạ.....” Lúc này Lâm Hứa mới phục hồi tinh thần lại, thu liễm cảm giác sững sờ, cung kính hành lễ.

“Lâm Hứa, ngày mai lâm triều liền truyền chỉ xuống dưới, trầm bị thương nhẹ, tạm thời để các vị đại thần quản lý triều chính, có chuyện gì quan trọng thì để người bẩm báo cho trầm.”

Lâm Hứa kinh ngạc ngẩng đầu, liếc nhìn Dạ Quân Hi, nhưng không phát hiện ra chỗ nào thương tích, lập tức minh bạch, khom người nói: “Vi thần tuân chỉ.” Nói xong liền vung tay lên, tất cả ảnh vệ đều biến mất không thấy tăm hơi, Lâm Hứa lại tiến tới phía trước vài bước, nhặt lên con rối màu trắng nằm trên mặt đất, cau mày – cái thứ kỳ quái này từ đâu mà đến?

Dạ Quân Hi thấy Lâm Hứa nhìn chằm chằm con rối, liền nhin không được cong lên khóe môi, cười nhạt một tiếng. Lâm Hứa đứng bên thấy chủ tử lộ ra nụ cười quỷ dị như vậy, lập tức cảm thấy sau lưng lạnh buốt, cúi đầu lui ra. Chỉ trong chốc lát tấm cung liền khôi phục lại sự yên tĩnh trước đó. Mà Dạ Quân Hi vẫn nắm Trào phượng ngồi ở bên giường, có chút hứng thú quan sát thứ đang nằm trong tay.

Tuy nói cái bóng kia không phải vật sống, hơn nữa lại vô thanh vô tức, nhưng hắn đường đường là đế quân Lam Vũ, sao có thể không phát hiện ra? Bộ dáng tóc bạc mặc bạch y kia, giống hệt như tể ti Lang Tê đang bị giám thị chặt chẽ trong dịch quán. Nhưng ngay khi hắn muốn ra tay, Trào phượng đang đặt bên gối lại tản ra ánh sáng chói mắt, chiếu vào cái bóng đó, chỉ trong chốc lát đã khiến cái bóng kia tan thành mây khói, lưu lại một con rối kỳ quái – tách ra nhất hồn nhất phách chuyển vào một đồ vật sau đó sai khiến nó hành động theo ý thức của chính mình, di hồn thuật, là vu thuật mà theo truyền thuyết từ trăm năm trước chỉ có tể ti Lang Tê mới biết cách sử dụng.

“Đi ra.” Bỗng nhiên, đôi mắt phượng của Dạ Quân Hi lóe lên, ánh mắt nhìn về phía cấm bị trên long sàng, lạnh lùng nói. Thứ này bỏ vào đây từ khi nào? Chỉ thấy trên tấm cấm bị vốn nên bằng phẳng lúc này lại có một chỗ bị nhô lên khoảng nửa thước, Dạ Quân Hi vừa mở miệng, chỗ “nhô lên” kia dường như khẽ run rẩy một chút.

“Không ra sao?” Nhú mày, Dạ Quân Hi vung tay, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xóc lên cấm bị trên long sàng, thứ kia còn chưa kịp chạy trốn, liền đã bị Dạ Quân Hi nắm lấy chiếc đuôi màu xanh nhạt mềm mại, kéo ra ổ chăn, treo ở giữa không trung.

“Grừ!!!” Một tiếng gào rất có khí thế được phát ra từ miệng sinh vật kia, nhưng bởi vì thân hình quá nhỏ cho nên cũng không có chút uy hiếp. Dạ Quân Hi cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn chằm chằm sinh vật đang nằm trong tay, hai hàng mi nhắm lại: “Mèo?”

Sinh vật mà hắn đang nắm trong tay toàn thân được bao phủ bằng lớp lông mềm mại màu xanh nhạt, có một chiếc đuôi rất dài, hình dáng giống như một con mèo. Nhưng điều kỳ quái chính là, sinh vật này lại có hai chiếc răng nanh sắc bén, nó đang không ngừng giãy dụa trong tay hắn, miệng phát ra vài tiếng gầm nhẹ tựa như uy hiếp.

Dạ Quân Hi nheo lại mắt phượng chăm chú quan sát “con mèo” có lai lịch bất minh này, rồi đột nhiên cảm thấy nó có chút quen mắt, giờ lên Trào Phượng trong tay – trời ạ!

“Grừ!” Nhân lúc Dạ Quân Hi còn đang ngạc nhiên không chú ý, “con mèo” kia gầm nhẹ một tiếng rồi đột nhiên nhảy ra khỏi bàn tay đang giam cầm nó, rúc vào một góc của long sàng, nheo lại đôi mắt tựa như đồng linh kia “trừng” Dạ Quân Hi. (đồng linh theo anh qt thì là chuông đồng, mà ta không hiểu sao lại so sánh mắt với chuông đồng, cho nên để nguyên vậy)

Đã qua nửa đêm, trong tấm cung của đế quân cao quý nhất Lam Vũ đế cung, một người một “mèo” ngồi trên long sàng bốn mắt nhìn nhau. Ánh nến lay động, chiếu ra những hình ảnh kỳ quái mà lại hài hòa.

Cùng lúc đó, tại dịch quán nơi chuyên dùng để tiếp đãi sứ thần các nước của đế quốc Lam Vũ, trong tiểu viện lúc này chỉ còn ba vị tể ti Lang Tê ở lại. Đêm khuya, tiểu viện vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh tới mức tựa như nơi này hoàn toàn không có bóng người.

Trong một gian sương phòng, ánh nến vẫn chập chờn, ba vị tể ti Lang Tê đều đang ngồi xếp bằng trên tháp thượng. Người ngồi cao nhất hạc phát đồng nhan (tóc bạc nhưng da mặt hồng hào), mái tóc bạc tinh khiết cùng với dung nhan như một thiếu niên kia tạo thành sự đối lập có chút quỷ dị. Hai người ngồi phía dưới nam tử là hai nữ tử trung niên, mái tóc đã hoa râm hiển lộ một chút già dặn.

Bỗng nhiên, nam tử kia mở ra hai tròng mắt, vô cùng kích động hô to một tiếng: “Thánh vật đã thức tỉnh!” Vừa mới dứt lời liền đã ho khan tới tê tâm liệt phế sau đó phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm, ô uế vạt áo màu tuyết trắng.

Hai nữ tử kia nghe vậy lập tức mở mắt, hai người nửa là kích động nửa là hoảng sợ nói: “Đại nhân.”

“Thánh vật.....Thức tỉnh rồi.” Nam tử kia tựa như không ý thức được chính mình vừa ho ra máu, tựa như không nghe được tiếng gọi của hai người kia, vẫn lăm lăm không ngừng, trên gương mặt tràn đầy vẻ khó tin, “Sao có thể..... Vì sao Thánh vật lại vô cớ thức tỉnh.....”

“Thánh vật vô cớ thức tỉnh? Chuyện này có liên quan tới đế quân Lam Vũ sao?” Trong phòng vang lên giọng nói của người thứ tư, cũng chính là một thanh niên cao gầy vẫn ngồi ở trong bóng tối. Thấy ba vị tể ti tác pháp (thi thuật, làm phép) xong, mới từ chỗ tối hiện thân.

“Chúng thần ra mắt Tam hoàng tử điện hạ.” Hai vị tể ti nữ bước xuống tháp thượng hành lễ, còn nam tử kia vẫn đang xuất thần, lấp bắp nói: “Thánh vật, sao có thể chấp nhận người nọ là chủ tử!”

Thanh niên cao gầy đứng trong phòng chính là Tam hoàng tử Mặc Sĩ Minh của đế quốc Lang Tê, cũng chính là thần y Minh mà Thiển Ly Du quen biết....

Có lẽ Trào Phượng sau khi biến đổi sẽ trông như thế này chẳng

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/lc6b0u-ly.jpg)

(://loancamcac.files.wordpress.com/2012/06/lc6b0u-ly1.jpg)

58. Chương 58

Mới qua giờ Mão, bên ngoài tấm cung của đế quân đã có cung nga nội thị bưng những thứ dùng để rửa mặt lẳng lẳng cúi đầu chờ đế quân thức dậy. Tuy rằng đương kim đế quân Lam Vũ bá đạo ngang ngược phong lưu bạc tình, nhưng đối với triều chính lại chưa bao giờ lười biếng, hẳn chính là một trong những vị đế quân được bách tính ca tụng nhất trong lịch sử hơn một trăm năm khai quốc tới nay. Bất quá, hôm nay vị “minh quân thiên cổ” này sắp bị trễ giờ lâm triều.

Trong tấm cung, tấm duy mạn bằng gấm màu đỏ sậm được vén lên, gương mặt của nam nhân quân lâm thiên hạ kia hiếm khi mệt mỏi như bây giờ, hắn ngồi dựa vào bên giường, ánh mắt sắc bén mang chút uể oải thỉnh thoảng liếc nhìn sinh vật có bộ lông màu xanh nhạt mềm mại đang nằm bên chân. Sinh vật có “lai lịch” bất minh, giống mèo lại không phải mèo, bộ dáng có hơi tương tự với bức tượng tên Trào phượng kia chính là kẻ khiến đế quân bệ hạ cảm thấy mệt mỏi rồi.

Truyền thuyết kể lại rằng có một loại vu thuật tên là “phong ấn”, có thể đem sinh vật giam cầm vào trong đồ vật, khiến nó ngủ say hoặc không thể động đậy, nhưng sẽ không giết chết sinh vật kia. Tuy rằng trăm năm nay chưa từng gặp được chuyện gì liên quan tới những vật thần kỳ, kỳ quái hay vu thuật, nhưng chính mắt nhìn thấy Trào phượng biến đổi và di hồn thuật trong truyền thuyết mà hôm qua tể ti Lang Tê đã thi triển, Dạ Quân Hi không thể phủ nhận con “mèo” này rất có khả năng đã bị phong ấn trong bức tượng từ hàng trăm năm trước. Bất quá, này cũng chỉ là suy đoán của Dạ Quân Hi mà thôi.

Lúc này sinh vật màu xanh nhạt đang nằm bên chân nam nhân kia, có lẽ đã nhận ra rằng nam nhân đã thức tỉnh, cho nên liền mở ra hai tròng mắt long lanh như đồng linh, bên trong hai tròng mắt đó đã không có địch ý như lúc giăng co vào đêm qua, mà tràn ngập lưỡi biếng cùng ý lại, thậm chí nó còn vùi đầu cọ cọ khuôn mặt lên chân Dạ Quân Hi.

“Trả lại.” Một ánh mắt lạnh lùng bắn qua, Dạ Quân Hi nắm gáy sinh vật đang làm nũng bên chân, nhấc lên. Sở dĩ vị đế quân thánh minh của Lam Vũ lại nói chuyện với sinh vật không phải của mình này là bởi vì tối hôm qua sau một đêm “giao lưu”, Dạ Quân Hi phát hiện con “mèo con” này rất có linh tính, dường như nó hiểu những gì hắn nói. Ví dụ như lúc này, vật nhỏ kia đang dùng hai chân trước giữ chặt khối ngọc bội Tử tô thạch của Thiển Ly Du mà đêm qua nó cướp được từ trong hà bao ở bên hông của Dạ Quân Hi, còn liên tục giãy dụa thân thể tròn vo của mình cố gắng thoát khỏi ma chướng của Dạ quân Hi, chỉ tiếc sức lực chênh lệch quá lớn, cuối cùng ngọc bội vẫn rơi vào tay Dạ Quân Hi.

Dạ Quân Hi đem ngọc bội và Trào phượng đặt vào hà bao, khước mắt liếc nhìn con “mèo con” đang chớp chớp hai mắt, vẻ mặt đáng thương hề hề nhìn chính mình kia – sự “giao lưu” đêm qua đã khiến vật nhỏ này hiểu được, người ở trước mắt, không phải chỉ cần nó gầm thét và giãy dụa là có thể chống lại.

“Bệ hạ, ngài đã thức dậy chưa?” Sau một lúc lâu không thấy đế quân truyền triệu, cung nga nội thị đứng bên ngoài bắt đầu rối loạn, có người vội vàng đi mời Lâm Hứa – người duy nhất dám liều lĩnh tiến vào tấm cung của đế quân mà chưa được truyền triệu.

“Tiến đến.” Nghe được lời nói có chút lưỡi biếng này, Lâm Hứa mới thở phào nhẹ nhõm. Đêm qua bởi vì con rối màu trắng kia mà vội vàng tới nửa đêm, sáng nay lại có người tới báo đế quân bệ hạ vẫn chưa thức dậy, khiến hắn còn tưởng rằng đế quân bệ hạ bởi vì chuyện tối qua mà ốm bệnh nhẹ. Bất quá chỉ mấy canh giờ, những sự thấp thỏm lo sợ mà hắn phải trải qua thực sự không ít a.

Trong lòng không ngừng oán thầm, Lâm Hứa nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa tiến vào. Bất quá, cho dù có nhanh trí, nhạy bén đến thế nào, thì khi nhìn thấy sinh vật kỳ quái trên long sàng, cũng nhận không được ngờ ngạc tại chỗ: “Bệ ..... Bệ hạ?”

Dạ Quân Hi không trả lời nghi hoặc của tâm phúc, mà chỉ thần nhiên nói: “Sai người tìm chút gì cho nó ăn.” Dù sao ngay cả hắn cũng không biết thứ này rốt cuộc là cái gì. Bất quá trong tiềm thức vẫn cảm thấy, con mèo khiến hắn kinh ngạc này không phải vô cơ mà xuất hiện, trên người nó chắc chắn sẽ cất giấu bí mật liên quan tới Trào phượng và tể ti Lang Tê.

Lâm Hứa ngờ ngạc một lúc rồi mới phục hồi tinh thần lại, khom người lĩnh mệnh, ánh mắt hắn nhìn về phía con mèo con vẫn vô cùng kinh ngạc, muốn vươn tay chạm vào, lại bị con mèo nhe nanh gầm gừ một hồi, bàn tay vươn ra dừng ở giữa không trung, vô cùng xấu hổ. Dạ Quân Hi thay y phục xong, quay người lại

thấy được cảnh tượng như vậy, nhin không được cười khê, vươn tay nắm lấy con mèo con, đặt ở trên bả vai của Lâm Hứa.

Đối với nơi mà Dạ Quân Hi đã “sắp xếp” cho mình, con mèo nhỏ có vẻ rất thỏa mãn, nó kêu nhỏ một tiếng, sau đó cúi đầu liếm móng vuốt của chính mình.

Để quân hiểm khi tới muộn buổi triều như hôm nay, mà trên vai tâm phúc của đế quân bệ hạ – Lâm Hứa Lâm đại nhân còn có một sinh vật kỳ lạ màu xanh nhạt, đang lười biếng nằm đó, buổi lâm triều này, đám triều thần đáng thương của Lam Vũ đều nơm nớp sợ, chỉ cảm thấy buổi sáng hôm nay đi tới nơi nào cũng có chút cổ quái.

Hạ triều, Lâm Hứa dựa theo những gì được phân phó đi xử lý chức trách của hần, mèo con liền quay lại trong tay Dạ Quân Hi. Trên đường đi vật nhỏ không an phận kia liên tục cố gắng vươn chân dưng vào hà bao buộc bên hông Dạ Quân Hi, có thể thấy được nó vô cùng hứng thú với thứ đặt ở bên trong. Nhưng, sau bao nhiêu nỗ lực đều thất bại, mèo con rốt cuộc đã nổi giận, cụp đuôi, trong đôi mắt mèo lấp lánh kia lộ ra sự thất vọng và ủy khuất vô cùng.

Nhưng này cũng chỉ là thoáng qua, vật nhỏ lại tiếp tục không an phận. Lần này, mèo con nhảy xuống dưới chân Dạ Quân Hi, há miệng “ngao ô” một tiếng, sau đó cắn lấy mép áo của chiếc long bào huyền sắc tú kim đại diện cho địa vị cao nhất của đế quân Lam Vũ, sử dụng toàn bộ sức lực cố gắng kéo về một hướng.

Hai hàng long mây tuần tũ dần dần nhả lại, Dạ Quân Hi nhìn vật nhỏ đang đứng dưới chân, trong đôi mắt phượng hiện lên một tia không vui. Hần hiểm khi kiến nhẫn như thế đối với một sinh vật kỳ quái thế này, nhưng trải qua một đêm mất ngủ cùng với buổi lâm triều nhàm chán, sự nhẫn nại của hần cũng sắp hết.

May mà, hành vi quái dị của con mèo đã khiến Dạ Quân Hi chú ý.

Chỉ thấy con mèo con kia cắn y bào của Dạ Quân Hi kéo tới một phương hướng, sau đó lại bò lên cánh tay hần kéo kéo hà bao – nhiều lần như vậy sau, ánh sáng trong đôi mắt phượng càng ngày càng mạnh mẽ, trong đầu Dạ Quân Hi đột nhiên hiện lên một ý nghĩ khiến chính hần cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vươn tay nắm con mèo con đang nhảy lên nhảy xuống kia gơ tới trước mặt, Dạ Quân Hi nhìn ánh mắt có chút ngơ ngác vì đột nhiên bị nhắc lên của nó, trầm giọng hỏi: “Mèo con, người biết chủ nhân của khối ngọc bội kia đang ở nơi nào sao?”

Mà đáp lại Dạ Quân Hi là một tiếng gầm nhẹ thật dài của con mèo kia, cùng với những lần liếm hôn ướt sũng trên mặt.

Trong trạch viện cách ven sông Thanh Đô không xa, Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoàng cùng Thanh Nguyệt đều đang đỏ hồng mắt, canh giữ ở trong phòng Thiển Ly Du. Nhìn thiếu niên tuyệt sắc nằm trên giường đang chìm vào hôn mê, trần trọc đến toát mồ hôi, ba người đều đau lòng muốn chết, cả đêm chưa ngủ.

Có thể nói Du Nguyệt lâu đã gặp phải tai họa lớn nhất từ khi thành lập tới nay, đêm qua tất cả những nhân sĩ giang hồ, ảnh vệ, sát thủ trong lâu đều đã lĩnh mệnh bắt đầu đi tìm giải dược của một loại kịch độc tên “Dẫn chậm”. Mệnh lệnh này ba tháng trước mọi người cũng từng nhận được, nhưng khi đó không ai tìm được đầu mối nào hữu dụng. Còn lần này, người bị kẻ gian hãm hại lại chính là người đứng đầu của Du Nguyệt lâu, người mà bọn họ vẫn sùng kính, cho nên tất cả mọi người đều cố gắng tìm kiếm hơn lần trước. Chỉ tiếc, đến nay vẫn không có kết quả.

“Trời đã sáng.....” Ngụy Thanh Sương cứng ngắc quay đầu lại liếc nhìn cửa sổ rồi lẩm bẩm.

Ngụy Thanh Hoàng vẫn không phản ứng gì, còn Thanh Nguyệt thì vươn tay xoa khóe mắt ướt át, cố gắng kiềm chế tiếng khóc, nhẹ giọng nói: “Ta đi nấu chút tảo thiện (bữa sáng). Đại ca Nhị ca các người phải ăn nhiều một chút. Nếu hai người các người cũng ngã xuống, chủ tử sẽ không còn ai chăm sóc nữa.....” Nói xong không đợi hai người bọn họ phản ứng lại, nàng đã đứng dậy thất tha thất thểu đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, Ngụy Thanh Hoàng rốt cuộc cũng mở miệng: “Người nọ nói, giao tình của Ly Du và đế quân Lam Vũ cũng không đơn giản, là có ý gì?” Không biết vì sao, trong đầu đột nhiên nhớ tới những lời nói cùng với nụ cười nham hiểm của Minh trước khi rời đi, Ngụy Thanh Hoàng quay sang hỏi huynh trưởng sinh đôi của mình.

Ngụy Thanh Sương lắc đầu: “Không biết..... Chẳng lẽ muốn chúng ta lấy danh nghĩa Ly Du bị trúng độc mà đòi để quân Lam Vũ giao Trào phượng ra sao?” Khóe môi lộ ra một nụ cười chua xót. Để cung Lam Vũ phòng thủ kiên cố, cho dù là Thiển Ly Du cũng phải tốn hơn hai tháng mới có thể lấy được Trào phượng, trong thời gian đó còn bị thụ thương và trúng độc, nguy hiểm vô cùng, phải người xông vào là điều không thể. Mà Trào phượng chính là Thánh Vật trong truyền thuyết, người có được Trào phượng sẽ có được thiên hạ, mặc dù Ly Du từng được để quân Lam Vũ sủng ái, nhưng vị đế vương cao cao tại thượng kia, sao có thể vì người khác mà giao Trào phượng cho bọn họ a?

“Các người.....đang nói chuyện gì?” Một giọng nói suy yếu khàn khàn bỗng nhiên vang lên, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng giật mình, cúi đầu nhìn xuống, liền phát hiện thiếu niên mới vừa rồi còn đóng chặt mí mắt đã mở ra đôi mắt tựa như hắc diệu thạch chứa ánh sáng rực rỡ kia từ bao giờ.

“Ly Du!”

“Chủ tử!”

Mọi người đều hô lên. Thanh Nguyệt đang bưng đồ ăn đi vào cửa phòng thấy vậy hai tay run lên, đánh đổ toàn bộ chiếc khay xuống đất, nhưng nàng cũng không quan tâm tới những thứ này, mà chỉ vội vã bước tới bên giường.

Toàn thân Thiển Ly Du băng lãnh và đau nhức, tựa như bị vật gì khổng lồ nghiền qua, tứ chi cũng không có lấy một chút khí lực. Y còn nhớ mang máng, Minh tới đây nói cho y biết y đã trúng Dẫn chậm, yêu cầu y lấy Trào phượng ra để đổi lấy giải dược. Nụ cười..... Trào phượng đã trở về trong tay Dạ Quân Hi, tuy rằng nam nhân kia bị y lừa một lần, nhưng hẳn chắc chắn sẽ không cho y cơ hội lần thứ hai.

Hơi hơi cong lên khóe môi, nụ cười mỉa hoặc xen lẫn một chút chua xót, Thiển Ly Du nói: “Sao bộ dáng đều như thế a?”

“Chủ tử..... Ngài..... Ngài cảm thấy thế nào?”

“Có nơi nào không khỏe không?”

“Không có nơi nào không khỏe, chỉ là mệt mỏi một chút mà thôi.” Đối với sự quan tâm và lo lắng của ba người trước mặt, Thiển Ly Du giật giật thân thể một chút, thay đổi thế ngồi cho thoải mái hơn, cười nhẹ đáp. Không biết vì sao, y cảm thấy khí lực của chính mình đang dần khôi phục, thân thể cũng không còn băng lãnh như trước, mà đã bắt đầu ấm lại.

Trong đôi mắt như hắc diệu thạch kia hiện lên một tia khác thường. Nếu y nhớ không lầm, khi Thanh Hoàng trúng độc, sau khi hôn mê liền không hề tỉnh lại. Như vậy tình trạng y lúc này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

59. Chương 59

Nửa đêm, trong trạch viện yên tĩnh không một tiếng động, dưới ánh nến, Thanh Nguyệt vẫn canh giữ trong phòng Thiển Ly Du không chịu rời đi, nàng lo lắng chủ tử khó khăn lắm mới tỉnh lại, lại gặp phải chuyện gì bất trắc. Nhưng thiếu nữ này đã quá mệt nhọc cho nên chỉ chống đỡ được một lúc rồi sau đó liền ghé vào trên bàn ngủ thiếp đi.

Cửa sổ được đóng chặt, nhưng một cơn gió không biết tới từ nơi nào, mang theo luồng khí tức lạnh lẽo và băng tuyết. Bất tri bất giác, Thanh Nguyệt đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Thiếu niên nằm trên giường đột nhiên mở ra hai tròng mắt, thân thể còn phản ứng trước cả ý nghĩ, y vùng tay chém một chưởng về phía bóng đen đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài mạn trường. Nhưng hiển nhiên, võ công của người tới cũng không thấp, trong tình huống bất ngờ như thế mà vẫn có thể dễ dàng tiếp được chưởng phong của Thiển Ly Du, chỉ trong nháy mắt, bóng đen kia đã đứng trước cửa sổ, đang muốn vươn tay về phía chiếc cổ mảnh khảnh của Thiển Ly Du ——.

“Chung Ly, người tới chậm.” Không hề nhúc nhích để mặc cho bàn tay kia lao về phía chính mình, hai hàng lông mày xinh đẹp của Thiển Ly Du nhướn lên, đôi mắt như hắc diệu thạch mang theo chút tiểu ý nhìn về phía nam nhân đang đứng bên giường – người không mời mà tới kia mặc một bộ y bào nguyệt sắc, tà áo xòe rộng, dung mạo cũng coi như anh tuấn, gương mặt không hề có chút cảm xúc, tựa như một vị thần tiên đã rời xa trần thế.

Người nọ nghe vậy dừng lại một chút, một khắc sau, thu lại cánh tay, chuyển sang nắm lấy cổ tay Thiển Ly Du, hai ngón tay đặt lên mạch môn, còn hai tròng mắt hẹp dài thì bắt đầu quan sát thiêu niên đang nằm trên giường. Dung mạo mà người bên ngoài coi là kinh thể tuyệt diệu, vẫn không thể khiến Chung Ly hiện ra thần sắc ngoài ý muốn, hần buông cổ tay của Thiển Ly Du sau đó lạnh lùng nói: “Chọc phải phiền toái không nên dây vào, cho nên mới bỏ đi lớp dịch dung trước kia sao?”

“Không ngờ sư phụ chu du thiên hạ mấy chục năm, vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra đồ nhi.” Thiển Ly Du cười khê kéo cánh tay có chút lạnh lẽo vào trong ổ chăn.

Người tới đứng như những gì Thiển Ly Du vừa gọi, chính là ân sư thụ nghiệp của y, không rõ danh xưng mà chỉ biết hần họ Chung Ly.

Sự xuất hiện của Chung Ly vô cùng cổ quái, vào năm Thiển Ly Du bốn tuổi, hần bỗng nhiên hiện thân trong hoàng cung Diệu quốc, tự xưng là một vị ẩn sĩ, đã tính ra mệnh cách kỳ lạ của Thất hoàng tử Diệu quốc, nếu không thể giáo dưỡng tốt, tương lai sợ rằng sẽ có đại họa, cho nên muốn Thiển Ly Du bái hần vi sư.

Tất nhiên Tuyệt Phi sẽ không dễ dàng cho phép một người có lai lịch bất minh trở thành sư phụ của bảo bối nhi tử duy nhất của nàng, nhưng Thiển Ly Du lại thuyết phục Tuyệt phi, đồng ý bái hần vi sư. Y biết, Chung Ly không phải một dòng họ bình thường. Nếu họ này là thật, thì lai lịch của người này nhất định sẽ không nhỏ.

Về chuyện “mệnh cách kỳ lạ”, Thiển Ly Du từng hỏi Chung Ly, dựa theo những gì Chung Ly nói, thì ý của hần là hần phách của y không thuộc về thế giới này mà là mang theo ký ức đi đầu thai chuyển kiếp tới đây.

Ngoài trừ việc này ra, Thiển Ly Du cũng phát hiện Chung Ly thực sự là một cao nhân thể ngoại. Nhớ kiếp trước, y sống trong cung đình người lừa ta gạt hơn ba mươi năm, gần như đã lật đổ cả một vương triều, cho dù chưa tới mức học thức uyên bác, nhưng cũng ít có người địch nổi, bất quá so với Chung Ly, y lại chỉ có thể trông theo bóng lưng. Ngoài trừ học thức, Chung Ly còn có võ công và y thuật cao thâm, thậm chí dịch dung thuật của y cũng là do Chung Ly truyền thụ.

Căn cứ vào những điều này, cho dù mục đích của Chung Ly là gì, Thiển Ly Du vẫn bái hần vi sư. Thiển Ly Du biết rất rõ, muốn nắm chắc lấy số phận của chính mình, muốn rời đi hoàng cung, mà không có sự giúp đỡ của Chung Ly, thì gần như là một chuyện hoàn toàn không thể thực hiện được. Và quả thật Chung Ly không làm y thất vọng. Trong vòng ba năm, Chung Ly dạy y học thức và võ công, nói cho y thể cục của thiên hạ. Khi đó, chính là lần đầu tiên y nghe được tên của vị đương kim đế quân Lam Vũ vừa mới đăng cơ được một năm – Dạ Quân Hi.

Chung Ly nghe vậy liếc mắt nhìn y, Thiển Ly Du nhận thấy ánh mắt của đối phương đang rơi vào vết chỉ trên mặt mình – trong lòng liền hiểu được – cũng đúng, y lại đã quên, Chung Ly là một trong số ít người thấy được dung nhan của y trước khi dịch dung. Tuy rằng năm đó chỉ là một hài tử năm tuổi, nhưng vết chu sa chỉ bẩm sinh kia sẽ không thể thay đổi. Vấn đề đầu suy tư cho nên Thiển Ly Du không phát hiện ra trong đôi mắt lạnh lùng của đối phương hiện lên một chút khác thường.

Không lâu sau, Chung Ly lấy một chiếc bình dương chi bạch ngọc từ trong lòng ngực, đổ ra một viên được hoàn sáng bóng như trân châu, lạnh lùng nói: “Ăn nó.”

Thiển Ly Du cầm lấy viên được hoàn, nhưng không vội vàng đưa vào trong miệng. Đôi mắt hoặc nhân tỉ mỉ quan sát được hoàn thơm ngát trong tay, y mở miệng: “Minh nói Dẫn chậm không có giải được, chỉ khi nào hần chiếm được Trào phượng thì ta mới có đường sống.”

Chung Ly nghe vậy chỉ cười lạnh: “Theo mạch tượng thì quả thật giống như đã trúng Dẫn chậm, nhưng đó cũng chỉ là chuyện của hai canh giờ trước. Dẫn chậm đã giải, thân thể của người có chút yếu ớt, thuốc này là để bồi bổ cho người mà thôi.”

“Dẫn chậm đã giải?!” Thiển Ly Du nghe được bốn chữ kia, lập tức kinh hãi hô lên. Trong đôi mắt như hắc diệu thạch hiện ra thần sắc sững sốt. Sao có thể? Tuy rằng thân thể hiện giờ dường như không có gì đáng ngại, nhưng cảm giác lạnh lẽo, mất đi ý thức trước đó cũng không phải do y tưởng tượng ra a.....

Chung Ly thấy vẻ mặt kinh ngạc vạn phần của y, nét mặt lại vẫn không có chút cảm xúc, hần nói: “Vi sư đã nói mệnh cách của ngươi vô cùng kỳ lạ, ngay cả kịch độc Dẫn chậm mà chỉ tể ti Lang Tê mới giải được cũng chỉ có thể khiến ngươi mê man mấy canh giờ mà thôi.”

Thiển Ly Du nghe Chung Ly nói thể liền nhũn chặt mày, có chút không tán thành nhìn về phía Chung Ly: “Chỉ có linh hồn của ta là không thuộc thế giới này mà thôi, còn thân thể vẫn là huyết nhục bình thường, có gì khác biệt với người ngoài? Ngươi ngàn vạn lần không nên lừa gạt ta.”

Chung Ly lãnh đạm liếc nhìn y, trong giọng nói có chút trào phúng: “Ngươi vội vã truyền thư cho vi sư, không phải vì muốn vi sư trợ giúp ngươi đối phó với tên “thần y” Minh kia sao? Hôm nay vi sư đã tới, ngươi lại không tin tưởng.”

Thiển Ly Du không nói. Quả thực, trước kia khi phát hiện Minh có chút khác thường, y đã lập tức truyền thư cho Chung Ly. Minh là thần y, võ công lại cao thâm khó lường, cộng thêm những hắc y nhân thân thủ quỷ dị đó, Thiển Ly Du nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Chung Ly ở bên mới có thể phòng bị được Minh. Thế nhưng Chung Ly chu du tứ hải, ngay cả chim sơn ca cũng không thể nhanh chóng tìm được tung tích của hần, trải qua hơn hai mươi ngày, y vốn không còn ôm hy vọng gì, không ngờ hôm nay người này lại tìm đến vào lúc nửa đêm.

Thiển Ly Du nhìn được hoàn trong tay hồi lâu, cuối cùng đem nó đặt vào trong miệng. Mùi hương thơm ngát bắt đầu tràn ra, mang theo những tia ấm áp thấm vào đáy lòng, chỉ trong chớp lát, y đã đổ mồ hôi nhễ nhại.

Dược của Chung Ly, từ trước tới nay luôn luôn tốt. Nhưng vì đầu tiên y gặp được Chung Ly, sau đó lại là Minh, vì vậy Thiển Ly Du không hề nghiên cứu y thuật, cho nên y vẫn là một người không chuyên. Tới khi Thanh Hoảng trúng độc hôn mê, y mới phát hiện ra thông thạo dược lý là một chuyện vô cùng quan trọng, xem ra y nên bắt đầu nghiên cứu y thuật mới được.

“Ngươi cứ hảo hảo tĩnh dưỡng, không bao lâu sau là có thể khỏi hần. Có chuyện gì cứ dùng chim sơn ca truyền tin cho ta. Vi sư tạm thời sẽ ở lại để đô Lam Vũ.” Chung Ly nói xong, không chờ Thiển Ly Du phản ứng mà lập tức rời đi không thấy tăm hơi.

Thiển Ly Du ngồi ở trên giường một lát, nhìn Thanh Nguyệt đang dần tỉnh lại sau khi bị Chung Ly sử dụng thủ đoạn gì đó làm cho hôn mê, y mới chuẩn bị nằm xuống giường, nhưng, những tiếng cào lên ván gỗ đột nhiên truyền đến từ ngoài cửa.

Thiển Ly Du nhíu mày, Thanh Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu, vươn tay xoa xoa ánh mắt không biết vì sao lại đang cay cay, lẩm bẩm nói: “Là mèo hoang từ đâu tới sao?” Nói xong nàng đứng dậy đi ra bên ngoài, muốn đuổi thứ đang cào lên ván cửa kia đi.

Mèo hoang? Thiển Ly Du lại cau mày, nhưng cũng không chú ý, y xoay người định nằm xuống.

Nhưng, tối nay đã được định trước là một đêm phải thức trắng, tiếng hô sợ hãi của Thanh Nguyệt khiến Thiển Ly Du bất đắc dĩ phải khoác áo xuống giường, đốt đèn đi ra bên ngoài.

“Đây..... Đây là vật gì?” Sự kinh hoảng của Thanh Nguyệt không cần nói cũng biết, thấy chủ tử đi ra, ánh mắt hoảng loạn nhìn về phía y, “Chủ tử.... Đây....”

Dưới ánh nến u ám, Thiển Ly Du thấy xa xa có một sinh vật toàn thân được phủ một lớp lông mượt mà, y chỉ nhìn mày lại, nói: “Mèo?” Nhưng y còn chưa kịp nhìn kỹ, thì đám lông kia đã nhảy chồm lên, lao thẳng vào trong lòng Thiển Ly Du.

Chỉ trong tích tắc, Thiển Ly Du liền thấy rõ bộ dáng của sinh vật kia – to bằng hai bàn tay, toàn thân được bao phủ bởi bộ lông màu xanh nhạt, hình dáng giống mèo, nhưng hai chiếc răng nanh mọc từ trên xuống lại khiến vật nhỏ vốn vạn phần khả ái này phủ thêm một tầng sát khí. Không hiểu sao, một loại cảm giác quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong lòng Thiển Ly Du.

Nhưng, Thiển Ly Du còn chưa nhận ra cảm giác quen thuộc kia là gì, thì tiểu thú kỳ lạ này đã bắt đầu cọ vào lòng y, lại vô cùng thân thiết vươn lưỡi liếm ngón tay y, rồi kêu lên vài tiếng kêu nhỏ tựa như một con mèo, chiếc đuôi thật dài đang quăn lên cánh tay Thiển Ly Du, tựa như một sủng vật bị lạnh nhạt, đang làm nũng với chủ nhân của nó.

“Này..... Rốt cuộc là con gì.....” Thanh Nguyệt vẫn còn đang kinh sợ, nhưng nhìn vật nhỏ kia thân thiết với chủ tử như vậy, sự sợ hãi trong lòng cũng đã giảm đi phân nửa, nàng trừng mắt nhìn tiểu thú đang chiếm lấy ôm ấp của chủ nhân, rồi đánh bạo vươn tay muốn chạm vào đám lông mà nhìn qua có vẻ rất mượt mà kia.

“Grừ~” Mèo con bỗng nhiên quay đầu gầm nhẹ, khiến Thanh Nguyệt đang muốn vuốt ve nó sợ tới mức phải lùi lại vài bước.

Trong một nơi u ám cách đó không xa, một bóng người đang yên lặng đứng chấp tay sau lưng, chỉ có hai bàn tay đang nắm chặt cùng sự kéo căng của làn da trên thân thể mới có thể biểu hiện ra sự hỗn loạn khủng khiếp trong lòng của người này.

Dạ Quân Hi biết, vật nhỏ khiến chính mình động tâm vẫn thân nhiên, lãnh đạm thông tuệ nhạy bén, không phải là người tầm thường, thậm chí còn có tài trị quốc. Chỉ hai tháng ngắn ngủi, người nọ đã có bản lĩnh đem thân ảnh của y khắc vào trong lòng hắn, khiến hắn không thể nào gạt đi được. Vậy nên người vốn yêu thích mỹ nhân như hắn hoàn toàn không quan tâm tới dung mạo có chút bình thường của vật nhỏ kia.

Nhưng..... Thực sự bình thường sao?

Dưới ánh trăng trong trẻo, thiếu niên có thân hình nhỏ nhắn chỉ mặc một chiếc áo đơn, bên ngoài choàng thêm chiếc áo khoác trắng như tuyết, hai tay đang lúng túng ôm lấy sinh vật kỳ lạ kia. Mái tóc dài tới thắt lưng, chưa hề buộc lại. Thấp thoáng dưới mái tóc đen tuyền, chính là dung nhan tuyệt sắc mà vô luận từ ngữ có hoa mỹ đến thế nào cũng không thể miêu tả hết. Giống như một vị tiên nhân dưới ánh trăng, chỉ lơ đãng chớp mắt một cái, đã có thể khắc sâu vào lòng người khác. Khóe miệng hơi hơi cong lên, nhất định là khuynh quốc khuynh thành. Cộng thêm vệt chu sa chỉ dưới mắt, khiến thiếu niên vốn tựa tiên tựa ảo kia tăng thêm một tia yêu mị tới chí mạng.

Nhưng tất cả đều không khiến hắn khiếp sợ bằng đôi mắt kia. Đôi mắt như hắc diệu thạch có thể sánh với vàng trắng ngày rằm, đó chính là thứ mà hơn một tháng nay hắn tưởng niệm không biết bao nhiêu lần, thậm chí Dạ Quân Hi tin rằng, trên đời này tuyệt đối không có người thứ hai có được đôi mắt khiến chính mình động tâm và sa vào như vậy.

Vật nhỏ, rốt cuộc ngươi đã lừa gạt trăm bao nhiêu chuyện a..... Đôi môi mỏng cong lên, lộ ra nụ cười bí hiểm.

“Rắc!” Một tiếng giòn vang do cành khô bị gãy, trong bầu không khí yên tĩnh của trạch viện, thanh âm này càng thêm quỷ bí. Mèo con dừng động tác quay đầu lại, Thiển Ly Du cũng lập tức ngẩng đầu, đôi mắt như hắc diệu thạch lóe lên nhìn chằm chằm về phía phát ra thanh âm, lạnh lùng nói: “Ai ở đó?!” Là chủ nhân của vật nhỏ này sao? Dị thú kỳ lạ như vậy, không biết người đến là địch hay là bạn.....

Thanh âm trầm thấp quen thuộc truyền đến từ nơi ánh nền không thể chiếu tới: “Du Nhi, lâu rồi không gặp!”

Kinh hồng: Có thể hiểu là giật mình, kinh sợ trước vẻ đẹp (của ai đó)

Ta thích cái câu “Du Nhi, lâu rồi không gặp!” kia quá >”

60. Chương 60

“Du Nhi, lâu rồi không gặp.” Theo tiếng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, một bóng người cũng bước ra khỏi chỗ tối. Bộ huyền bào xa xỉ bao lấy thân hình khôi ngô cao lớn, mái tóc đen dài nhẹ nhàng bay lên trong gió biểu hiện rõ sự cuồng ngạo ngang ngược của hắn, đôi mắt phượng khiến người ta mê say rồi lại nhin không được cảm thấy sợ hãi kia đang lóe ra tia sáng khác thường tựa như một con mãnh thú dưới ánh nền chập chờn.

Đợi khi thấy rõ được dung nhan của người tới, Thanh Nguyệt lập tức hít sâu một hơi, sau đó liền vươn tay che miệng nhưng vẫn không thể ngăn lại tiếng kêu sợ hãi sắp phát ra – Dạ Quân Hi! Sao hắn.... sao hắn có thể tìm được nơi này! Chủ tử..... Hắn sẽ làm gì chủ tử?!

Đôi mắt vô cùng kinh hoàng của nàng nhìn về phía Thiển Ly Du – tuy rằng cũng nhin không được lộ ra thần sắc hoảng hốt, nhưng Thiển Ly Du vẫn trấn tĩnh hơn Thanh Nguyệt rất nhiều. Cau mày, đôi mắt tựa như hắc diệu thạch nhìn về phía người tới, bên trong lóe ra thần sắc phức tạp khó có thể nói hết.

Người nọ cũng không thay đổi gì, vẫn là dung nhan tuấn mỹ khiến kẻ khác điên cuồng, vẫn là khí chất vương giả duy ngã độc tôn quân lâm thiên hạ, vẫn là một bộ huyền bào, nhưng có lẽ vì xuất cung, cho nên bên trên không thêu ngũ thảo kim long tượng trưng cho thân phận đế quân và... vẫn dùng giọng điệu tà mị đến mức khiến trái tim y run lên gọi y “Du Nhi”.

Nghe nói, đế quân Lam vũ đã trực xuất các sứ thần về nước.

Nghe nói, đế quân Lam Vũ đã phái người đưa “quan trủng” của Thất hoàng tử Diệu quốc trở về cố hương.

Nghe nói, đế quân Lam Vũ đang tìm kiếm bà vú cho Thục viện nương nương Thiển Như Nguyệt.

Nghe nói, đế quân Lam Vũ đã hạ mật lệnh, mệnh cho tướng thủ thành tra xét nghiêm ngặt những người ra vào đế đô, để tìm kiếm một thiếu niên khoảng chừng mười bốn tuổi, dung mạo bình thường nhưng lại có một đôi mắt vô cùng xinh đẹp.

...

Gần một tháng nay, hầu như ngày nào Thiển Ly Du cũng có thể nghe được tin tức về nam nhân này từ miệng của Ngụy Thanh Sương, biết hắn chưa bao giờ buông tha, biết hắn vẫn đang tìm kiếm khắp nơi kẻ dám cả gan bỏ trốn mất dạng dưới mí mắt của hắn. Lần gần đây chính là tại đêm qua, y nghe được tin Âm bộ Lam Vũ không biết làm thế nào lại tra ra được Loạn Cầm các và Ngụy Thanh Sương, mà nam nhân này cũng đã đích thân tới Loạn Cầm các.

Từ khi còn ở trong đế cung Lam Vũ, trên mặt vẫn được che phủ bằng mặt nạ da người, Thiển Ly Du cũng đã tự hỏi vô số lần – đường đường đế quân Lam Vũ, vì sao lại chấp nhất với một nam tử có tướng mạo bình thường tới mức vô vị như y?

Sau khi y phóng hỏa rồi trốn đi, nghe nói Dạ Quân Hi sai người canh giữ cửa thành vô cùng nghiêm ngặt, thậm chí còn lục soát những người ra vào đế đô, y cho rằng, nam nhân vốn cao cao tại thượng phủ thị chúng sinh (nhìn xuống chúng sinh) kia chỉ là không thể chịu đựng được chuyện bị một người tầm thường chống lại quyền uy của hắn, cho nên muốn lòng bắt y về để nghiêm phạt nhằm biểu thị hoàng uy.

Nhưng khi nghe được Dạ Quân Hi phái người hộ tống “quan trủng” của Thất hoàng tử Diệu quốc quay về cố hương, y mới bắt đầu cảm thấy sững sốt – tuy rằng y để lại khối ngọc bội Tử tô thạch đại diện cho thân phận Thất hoàng tử Diệu quốc, tuy rằng nam nhân kia chắc chắn sẽ hiểu được dụng ý của y, nhưng y chưa bao giờ hy vọng xa vời. Bất quá Dạ Quân Hi cư nhiên làm theo những gì y mong muốn, để Thất hoàng tử Diệu quốc hoàn toàn “biến mất” khỏi thế giới này. Song, việc quan binh vẫn không hề rút đi khỏi các cửa thành ở đế đô lại khiến y không thể nào đoán được ý đồ của Dạ Quân Hi.

Chỉ trong giây lát, vô số những cảm xúc phức tạp, rối ren, đồng loạt hiện lên, Thiển Ly Du cảm thấy dưới đáy lòng dường như đang có thứ gì cố gắng chui ra khỏi lòng đất.

Y vốn nghĩ rằng ly khai đế cung Lam Vũ là có thể rời xa triều đình, rời xa hậu cung, rời xa những âm mưu ghê tởm, y vốn nghĩ rằng ly khai Uyển Anh điện lộng lẫy hào hoa là không bao giờ phải lao tâm lao lực để

đầu trí cùng nam nhân nguy hiểm này. Thậm chí y còn nghĩ, ly khai đế cung Lam Vũ, y sẽ không còn nhớ về nam nhân này nữa.

Nhưng, điều vượt ra khỏi những gì y dự liệu chính là, khi nam nhân này lại xuất hiện trước mặt y, dùng giọng điệu ung dung mà tà mị gọi y “Du Nhi”, y mới chợt giật mình phát hiện, y vẫn ép buộc chính mình không nên nhớ tới, nhưng trong những giấc mộng lúc nửa đêm, bóng dáng và dung nhan của nam nhân này không biết đã xuất hiện trong đầu y bao nhiêu lần.....

Loại cảm giác kỳ dị này khiến đáy lòng Thiển Ly Du vô cùng nặng nề, rồi lại có một tia chờ mong khó hiểu.

Thực tế, từ khi nghe được những gì Ngụy Thanh Hoảng nói trong Loạn Cầm các, Thiển Ly Du đã bắt đầu cố gắng chấp nhận chuyện y có được thân thể và thân phận hoàn toàn mới ở một thời không cũng hoàn toàn mới này. Tuy rằng “Thiển Ly Du” không phải là một sự tồn tại tinh khiết đơn thuần, nhưng từ khi chọn lựa tự do tùy tâm thì phần ký ức tràn đầy thống khổ kia đã bắt đầu tạo dựng ra một “Thiển Ly Du” mới.

Mà “Thiển Ly Du” mới này cũng không phải một kẻ lãng đầu thanh (không biết suy nghĩ) mới ra đời, tại rất lâu trước kia lâu tới mức y không thể nhớ nổi là bao giờ, hình như y đã từng có loại cảm giác nặng nề xen lẫn chút chờ mong này. Khi đó, y vẫn chưa trở thành khuynh thế yêu phi Tiêu Ly – người đã phá hủy cả một vương triều.

Dạ Quân Hi không bước đến gần, mà chỉ đứng nhìn người chính mình đã tìm kiếm nhiều ngày đang ôm ấp mèo con, yên lặng nhìn lại phía hắc kia. Tuy rằng gương mặt trở nên khuynh thế tuyệt sắc, nhưng đôi mắt tựa như hắc diệu thạch mà trong đó đang xẹt qua những cảm xúc khó phân thì vẫn là của thiếu niên từng dựa vào trong lòng ngực hắc.

Rốt cuộc, giống như đã trôi qua đúng một trăm năm, Thiển Ly Du bỗng nhiên cong lên khóe môi, khiến vệt lệ chỉ hoặc nhân kia cũng nhướn lên, đôi môi mềm mại nói ra một câu nói êm tai, mang theo chút ung dung và trêu tức: “Đế quân bệ hạ thật hăng hái, đã trẻ thế này, còn dốt..... mèo đi dạo sao?”

Bị nụ cười của thiếu niên thu hút, Dạ Quân Hi ngẩn người trong nháy mắt, khóe môi cong lên một độ cong đầy nguy hiểm: “Xem ra chỉ có dung mạo trước kia mới an toàn một chút, hình dạng bây giờ, sợ rằng ra ngoài sẽ hù dọa không ít người.”

Bộ dáng trấn định, bình tĩnh của Thiển Ly Du khiến Thanh Nguyệt thoáng yên tâm, nhớ lại những gì nàng đã suy đoán về tình cảm đặc biệt của vị đế quân Lam Vũ này đối với chủ tử, sự lo lắng trong lòng liền giảm đi vài phần. Nhưng nghe thấy đế quân bệ hạ nhắc đến dung mạo chủ tử, trong lòng Thanh Nguyệt cũng trầm xuống – chủ tử tuy đẹp, nhưng không biết vì sao lại có khúc mắc đối với gương mặt của chính mình, lần trước đại ca vô tình nhắc tới, đã khiến chủ tử không vui một lúc lâu.

Bất quá vượt ra ngoài dự liệu của Thanh Nguyệt chính là, Thiển Ly Du chỉ thoáng nhíu mày rồi đáp: “Ly Du tự biết mình dọa người, vì thế trước kia mới che đi, giờ đây muốn tránh né sự truy tra của “người cổ tình” nên đành phải tháo bỏ dịch dung. Không ngờ, đế quân bệ hạ lại tới thăm lúc nửa đêm, thực sự là phòng bị không đủ a....”

“Người cổ tình” nghe vậy liền thấp giọng cười khẽ, nhin không được bước tới phía trước vài bước, dáng người khô ngoi cao lớn càng hiển lộ rõ ràng trước mặt Thiển Ly Du, chỉ nghe người nọ nói: “Chủ nhân của Du Nguyệt lâu quả nhiên thực thủ đoạn, ngay cả Âm bộ của trẫm cũng phải tốn không ít tâm lực mới tra ra manh mối.”

“Đế quân bệ hạ quá khiêm tốn. Âm bộ khiến Du Nguyệt lâu của ta phải rút hết toàn bộ sản nghiệp trở về, mà bây giờ Loạn Cầm các mới khai trương mấy ngày, đế quân bệ hạ đã tự mình tìm tới cửa, thật đúng là khiến Ly Du thụ sủng nhược kinh a....”

Âm cuối từ từ biến mất kia không hiểu sao lại mang theo một chút quyến rũ, khóe mắt vốn hơi nhướn lên nhẹ nhàng rung động, hiện lộ sự mị hoặc đủ để làm cho người khác chết mê chết mệt, khiến đường đường đế quân Lam Vũ cũng phải âm thầm nghiêng rằng – cái thứ chết tiệt này! Dung mạo đã như thế, mà ngay cả giọng nói cũng câu nhân (quyến rũ) như vậy! Cái gì mà trịch thiên đạm nhiên xuất trần, người đứng trước mặt rõ ràng là một yêu tinh! Nếu bộ dáng này được công khai trước bàn dân thiên hạ, không biết sẽ có bao nhiêu người truy đuổi! Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh *** mỹ phóng đăng trong Loạn Cầm

các, Dạ Quân Hi cảm thấy khí huyết trong người đang dâng lên, chỉ muốn đem người nọ mang về tắm cung khóa chặt lại, khiến y không bao giờ có thể trông thấy kẻ khác.

“Về mặt đáng sợ như vậy, không biết đề quân bệ hạ đang suy nghĩ chuyện gì?” Không sợ chết thần nhiên bồi thêm một câu, Thiển Ly Du không biết vì sao khi nhìn thấy thần sắc có thể coi là “ghen tỵ” của nam nhân, thì lời nói này liền buột miệng thốt ra. Tuy rằng chỗ tối có không ít khí tức mỏng manh của ảnh vệ, nhưng không biết vì cái gì, Thiển Ly Du vẫn cảm thấy nam nhân đứng trước mắt này sẽ không làm gì y.

Dạ Quân Hi nghe được lời trêu chọc của Thiển Ly Du thì lập tức nộ cực phản tiểu, khóa miệng hần còn run rẩy một chút: “Tất nhiên là đang suy nghĩ tới chuyện đem yêu nghiệt hoặc thể mang về hành quyết, để tránh gieo hại nhân gian.” Hần vừa nói vừa đi tới trước mặt Thiển Ly Du, đôi mắt phượng từ trên cao nhìn xuống vật nhỏ không sợ chết kia, trong tiếng kinh hô của Thanh Nguyệt, hần đem bóng người mềm mại này ôm vào trong lòng.

“Đề quân bệ hạ.....” Trong nháy mắt, chớp mũi liền tràn ngập khí tức Thanh mộc đàn hương, Thiển Ly Du lập tức ngơ ngác, mới vừa rồi còn tức giận Dạ Quân Hi xảo lười như hoàng (miệng lưỡi trơn tru) mà bây giờ y lại không biết nên nói cái gì. Lòng ngực dày rộng tỏa ra độ ấm quen thuộc, Thiển Ly Du bỗng nhiên nhớ tới cái ngày ở trên du thuyền, nam nhân này đã đem y che chở trong lòng ngực ngay sau khi thích khách bắt đầu tấn công. Lúc đó y chỉ quan tâm tới chuyện những người kia có dựa theo kế hoạch và thành công mang đi Thanh Nguyệt hay không, mà chưa kịp cảm nhận sự ấm áp và an tâm của cái ôm này.....

Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng đang ngủ thì đột nhiên phát hiện ra điều khác thường, vội vàng vàng mặc y phục chạy tới, liền chứng kiến được cảnh tượng – dưới ánh nến u ám, thiếu niên có dáng người nhỏ nhắn, dung mạo khuynh thế tuyệt diệu được một nam tử tuấn mỹ vô song với thân hình cao lớn khô ngô ôm vào trong ngực tựa như bảo vật.

Kim phong ngọc lộ: ý tả cảnh sắc mùa thu

61. Chương 61

Nửa đêm, bầu không khí trong phòng Thiển Ly Du vô cùng quỷ dị. Y gần như đã ép buộc, bắt Ngụy Thanh Hoảng, Ngụy Thanh Sương cùng Thanh Nguyệt trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi – hai bóng người một đen một trắng ngồi đối diện nhau trên nhuyển tháp, cách một chiếc bàn con, hai người tạm thời vẫn đang im lặng, chỉ có hương trà lượn lờ từ từ thoát ra theo hơi nóng hoặc là những tiếng y phục ma sát với nhau khi con mèo con trong lòng Thiển Ly Du cọ quây.

Sự ấm áp khi được nam nhân ôm vào trong ngực vẫn chưa tán đi, nhưng ánh mắt nóng rực kia lại khiến Thiển Ly Du cảm thấy không tự nhiên, vuốt ve bộ lông mềm mại của mèo con một lát, mới hạ quyết tâm ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của đối phương: “Lời nói vừa rồi có chút mạo phạm, thỉnh đề quân bệ hạ lượng thứ. Ly Du chỉ là quá mức hoảng sợ mà thôi.”

Quá mức hoảng sợ? Thấy Thiển Ly Du vẫn muốn tiếp tục đánh thái cực cùng hần, Dạ Quân Hi nhin không được cười lạnh một tiếng trong lòng: “Trước kia còn ở trong cung vẫn thích mở miệng chống đối trẫm, hôm nay cần gì phải thay đổi như thế? Sự “mạo phạm” của ngươi, trẫm đều nhớ kỹ từng chuyện, rồi sẽ có ngày thanh toán với ngươi, không vội.”

Thiển Ly Du nghe vậy cũng không nói thêm, chỉ cười nhẹ: “Nếu không vội vã thanh toán với ta, vậy hôm nay để quân bệ hạ tới đây là vì chuyện gì?”

“Trước đó, trẫm cũng không biết ngươi ở nơi này, là con mèo con kia dẫn trẫm đến đây. Có thể gặp được ngươi chỉ là ‘trùng hợp’ mà thôi.”

Tránh nặng tìm nhẹ, câu nói của Dạ Quân Hi vô cùng mập mờ, khiến Thiển Ly Du không hiểu rõ nguyên do, y có chút nghi hoặc cúi đầu nhìn mèo con trong lòng. Dạ Quân Hi thấy thế cũng không giải thích, chỉ

thần nhiên nói: “Bất quá, nếu ông trời đã quyết định cho trầm tìm được người, trầm sẽ không cho người tiếp tục ung dung tự tại ở ngoài cung. Trầm đã sớm nói với người, người nên đoạn tuyệt tâm tư muốn rời xa triều đình, nhàn vân đã hạc này đi.”

Thiểm Ly Du nghe vậy lập tức nhăn mày lại, không hề tiếp tục suy nghĩ xem con mèo trong lòng này có liên quan gì với mình, mà chỉ lạnh lùng nói: “Bệ hạ đã sai người đưa quan trủng của Thất hoàng tử Diệu quốc trở về cố hương an táng, hôm nay ngay cả hài tử đi bên đường cũng biết Thất hoàng tử Diệu quốc đã chết trong trận đại hỏa trên du thuyền. Ly Du vốn tưởng rằng, bệ hạ thấy được ngọc bội mà ta lưu lại cho nên mới thỏa mãn nguyện vọng của ta, chẳng lẽ không đúng sao?”

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị, tuy rằng trong lòng hiểu rõ tới mức thấu đáo rằng nam nhân này là vì chính mình mà đến, nhưng đột nhiên nghe được lời nói bá đạo của Dạ Quân Hi, trong lòng y liền nảy kinh cảm giác tức giận khó có thể nói hết.

“Người chết chính là Thất hoàng tử Diệu quốc, cũng chính là Thượng quân Ly Du của trầm. Từ nay về sau, người không còn liên quan gì tới Hoàng thất Diệu quốc, coi như trầm thỏa mãn nguyện vọng của người, không phải sao?”

Nhíu mày, Dạ Quân Hi không hề nhượng bộ. Khó khăn lắm mới tìm được người duy nhất khiến hấn động tâm, sự bá đạo của đế vương sao có thể cho phép hấn buông tay lần nữa? Thiểm Ly Du nghe vậy sắc mặt liền trầm xuống, một cỗ lửa giận bỗng nhiên bùng phát trong lòng, lời nói ra cũng không còn cung kính như trước: “Dạ Quân Hi, chẳng lẽ ngươi muốn dùng quyền lực và vũ lực để cưỡng bức ta sao? Đường đường đế quân Lam Vũ, lại phải dùng thủ đoạn như vậy để có được một người sao? Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến kẻ khác chê cười?”

Thiểm Ly Du ngẩng cao đầu lên, ánh mắt tựa như đang từ trên cao nhìn xuống, xen lẫn sự khinh miệt và tức giận của y khiến Dạ quân Hi cũng nổi giận, trong đôi mắt phượng xẹt qua một tia u ám.

Tình ý mà hấn hiểu được từ lâu cùng với sự tưởng niệm nhiều ngày nay, ở trước mặt người này lại bị khinh thường một cách lạnh lùng vô tình như vậy, Dạ Quân Hi gần như muốn cưỡng bức người này hồi cung, dùng tất cả các thủ đoạn cứng rắn hay mềm mỏng, để miệng y không thể nói ra lời cự tuyệt chính mình. Nhưng lý trí đã ngăn cản hành động điên cuồng của hấn. Tuy rằng lời nói của Thiểm Ly Du khiến hấn phẫn nộ, nhưng đồng thời cũng nhắc nhở hấn: lẽ nào hấn – đường đường đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi, lại phải dùng thủ đoạn cưỡng bức để có được thiếu niên duy nhất khiến hấn động tâm trên thế gian này sao? Hơn nữa dựa vào hiểu biết của hấn đối với Thiểm Ly Du, nếu thực sự sử dụng thủ đoạn đó, sợ rằng hấn sẽ vĩnh viễn mất đi thiếu niên này.....

Thiểm Ly Du khác với những cung phi trong hậu cung của hấn, những người đó chỉ để hấn tiết dục, giúp hấn sinh dưỡng người thừa kế, cân đối các thế lực trong triều và là sự tồn tại nhỏ bé mà bất cứ ai có thân phận tương đương cũng có thể thay thế. Nhưng Thiểm Ly Du lại là người duy nhất mà trái tim hấn hướng tới, là người hấn muốn lấy tâm đổi tâm. Không sai, xóa bỏ lớp dịch dung, thiếu niên quả thực xinh đẹp tựa như thiên thần, sợ rằng với dung nhan này thì trên khắp đại lục cũng không ai có thể xuất chúng hơn. Nhưng Dạ Quân Hi biết, chính mình không hề quan tâm tới điều này.

Vô luận Thiểm Ly Du có đáng đáp bình thường như trước hay dung mạo tuyệt diệu như bây giờ, thì điều hấn muốn, vẫn chỉ là trái tim của thiếu niên này. Hấn muốn người này yêu chính mình. Cho nên, hấn tuyệt đối không thể làm chuyện gì khiến Thiểm Ly Du thất vọng và đau lòng. Dạ Quân Hi cũng chưa quên, thiếu niên này từng bị làm nhục. Nếu hấn làm như vậy, sợ rằng sẽ chẳng khác gì những người đó. Bốn mắt nhìn nhau, dường như đã qua rất lâu rất lâu, từ thời khắc ánh mắt hai người chạm vào nhau, tia lửa đã văng khắp nơi, một người là vô cùng tức giận, còn người kia lại có chút bối rối. Con mèo con rất có linh tính dường như cũng cảm nhận được tình trạng kỳ quái của hai người, nó bắt an nhìn qua nhìn lại, trong đôi mắt thật to lộ ra thần sắc tựa như lo lắng, móng vuốt nhẹ nhàng gãi lên tay Thiểm Ly Du. Cuối cùng, Dạ Quân Hi “bại trận”, hấn có chút chật vật thu hồi ánh mắt, sau đó cầm lên chén trà trước mặt nhấp một ngụm nhỏ. Thiểm Ly Du thấy thế cũng hơi sửng sốt, y không hiểu vì sao nam nhân cường thế bá đạo này đột nhiên thu lại ánh mắt nóng rực đó, thậm chí ngay cả khí thế vừa rồi cũng hoàn toàn không thấy. Sự nhốn nháo của vật nhỏ nằm trong lòng rốt cuộc đã khiến Thiểm Ly Du chú ý, y vươn tay xoa xoa đầu nó, mèo con thoải mái rên hừ hừ, đôi mắt to nheo lại thành một cái khe hẹp.

Giương mắt nhìn thiếu niên đang cúi đầu trấn an con mèo nhỏ, Dạ Quân Hi khẽ thở dài, trong lòng đã hạ quyết tâm – hẳn muốn có được thiếu niên trước mặt này, muốn cho cả tinh thần và thể xác của y chỉ thuộc về một mình hắn. Vì thế, hắn không tiếc bất cứ đại giới nào. Khí thế của đế vương lập tức hiển lộ, Thiển Ly Du cảm nhận được, liền cảnh giác liếc mắt qua. Nhưng chỉ thấy đối phương lộ ra thần sắc thể tất tại đắc (chắc chắn phải có được), điều kỳ lạ là thần sắc này không khiến y tức giận như lúc trước. Mà nó lại làm cho y cảm thấy tựa như bị mèo con dùng móng vuốt gãi nhẹ vào lòng, không đau, chỉ ngứa, không hiểu sao cảm giác này khiến y sợ hãi. Thiển Ly Du nhìn không được muốn trốn tránh loại cảm giác không hề xa lạ đó. Đáng tiếc, lần này, Dạ Quân Hi sẽ không để y có cơ hội như vậy. Hắn trầm giọng nói: “Du Nhi, trăm sẽ không ép ngươi, trăm sẽ chờ tới một ngày ngươi cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh trăm.”

Thiển Ly Du vẫn vuốt ve mèo con, im lặng không nói, y buông xuống mí mắt che đi sự hoảng loạn ở bên trong.

“Vật nhỏ này ngày hôm qua đột nhiên xuất hiện trong tấm cung của trăm, không biết từ đâu mà tới, ngươi có cảm thấy nó quen mắt không?”

Thay đổi trọng tâm câu chuyện, Dạ Quân Hi biết, lúc này không thích hợp để tiếp tục đàm luận việc vừa rồi.

“?”

Thiển Ly Du nghe vậy liền đề xuống sự hoảng loạn trong lòng, ôm lấy mèo con tỉ mỉ quan sát.

Bộ dáng này quả thực kỳ quái, chỉ riêng bộ lông màu xanh này liền có thể biết được nó không phải mèo hay mèo hoang thông thường, mà hai chiếc răng nanh sắc bén lại càng thể hiện thân phận không tầm thường của nó. Sao có thể quen mắt a? Thiển Ly Du có chút nghi hoặc nhìn về phía Dạ Quân Hi. Dạ Quân Hi nhíu mày: “Ngươi lấy một thứ quan trọng trong tấm cung của trăm, còn nói muốn dùng nó đi cứu người, vậy mà không hề quan sát nó sao?”

Thiển Ly Du nghe vậy trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh của một pho tượng điêu khắc màu đen, đôi mắt như hắc diệu thạch lập tức hiện lên thần sắc khiếp sợ: “Trào phượng!” Con mèo này, ngoại trừ màu sắc của bộ lông, còn lại đều giống y như Thánh vật Trào phượng trong truyền thuyết! Điều này..... Điều này sao có thể?! Dạ Quân Hi gật đầu, xác minh hai chữ mà Thiển Ly Du vừa thốt lên, hắn tiếp lời: “Vật nhỏ này vẫn ôm khối ngọc bội Tử tô thạch mà ngươi lưu lại, hôm nay còn nhảy lên nhảy xuống không ngừng, trăm nghĩ sự xuất hiện của nó vốn rất kỳ lạ, cho nên liền xuất cung cùng nó, không ngờ..... lại đến được nơi ở của ngươi. Hơn nữa con mèo này hình như rất thích gần gũi ngươi.”

Nghe vậy Thiển Ly Du cuối cùng cũng hiểu câu “con mèo này dẫn trăm tới đây” của Dạ Quân Hi là có ý gì, Thiển Ly Du vốn không tin tưởng những chuyện thần kỳ kỳ quái, nhưng vật nhỏ không giống phàm vật (vật bình thường) đang nằm trong lòng lại khiến y không thể không bán tín bán nghi, y nhíu nhíu mày nói: “Nếu thứ này thực sự có liên quan tới Trào phượng, chẳng phải bệ hạ nên thân thiết với nó hơn sao? Ly Du đã đem thứ kia trả cho bệ hạ.”

“Này..... trăm cũng không biết.”

Lắc đầu, câu nói này của Dạ Quân Hi không phải nói dối, hắn tiếp: “Nếu vật nhỏ thích ngươi như vậy, ngươi liền nuôi nó đi.”

Nhắn mày, Thiển Ly Du không hề đáp lại, bởi vì con mèo trong lòng dường như hiểu được những gì Dạ Quân Hi nói, nó đang mở to hai mắt, bộ dáng đáng thương hề hề như sợ bị vứt bỏ. Suy nghĩ kỹ càng thêm một chút, Thiển Ly Du vẫn cảm thấy không thích hợp, y đang muốn đem vật nhỏ này trả cho Dạ Quân Hi.

Ngay khi mèo con sắp tới tay Dạ Quân Hi, một tiếng “grừ” bỗng nhiên phát ra từ miệng nó, lần này không phải uy hiếp mà dường như là vô cùng đau lòng và khổ sở, nó liều mạng giãy dụa muốn quay về trong lòng Thiển Ly Du. Cánh tay vươn ra của Thiển Ly Du đành phải dừng lại. Dạ Quân Hi thương hại liếc nhìn con mèo kia nói: “Xem ra nó đã nhận định ngươi là chủ. Chỉ dựa vào khí tức lưu lại trên ngọc bội, mà có thể biết được chỗ của ngươi.”

Đem vật nhỏ ôm vào trong lòng, Thiển Ly Du cau mày trấn an nó, trong lòng cảm thấy không biết phải làm sao.

Đường như Dạ Quân Hi không còn cố chấp với việc ép y quay về cung, nhưng hẩn lưu lại con mèo này, là có ý đồ gì? Trong lúc miên man suy nghĩ, Thiển Ly Du chưa từng phát hiện ra, mặc dù hôm nay bị nam nhân mà y trốn còn không kịp này tìm tới cửa, hẩn còn bá đạo tuyên bố ra quyết tâm, nhưng y lại chưa hề nghĩ tới chuyện rời đi để đô Lam Vũ. Thiển Ly Du nghĩ như vậy, rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng hệ trọng: “Thánh vật trong truyền thuyết quả nhiên có nhiều điều bí ẩn. Bây giờ sứ thần các nước đều đã trở về, chỉ còn tể ti Lang Tê vẫn ở lại để đô. Bệ hạ có biết, bọn họ vì Trào phượng mà tới không?”

Chưa bao giờ nghĩ đến Thiển Ly Du sẽ nói những điều này, Dạ Quân Hi khó nén kinh ngạc, nhưng đồng thời trong lòng cũng hiện lên một tia kinh hãi – người này, đang quan tâm Lam Vũ, đang quan tâm hẩn sao? “Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng trẫm cũng suy đoán như vậy.”

Thiển Ly Du thoáng suy tư, cuối cùng quyết định đem chuyện của Minh, cùng với kịch độc Dẫn chậm mà Chung Ly nói chỉ có tể ti Lang Tê mới giải được cho Dạ Quân Hi. Bất quá, y vẫn che dấu sự tồn tại của Chung Ly.

Đêm còn rất dài, ánh nến trong phòng Thiển Ly Du vẫn không hề tắt, hai người vốn đang giương cung bạt kiếm lúc này lại ngồi cùng một chỗ, bình tĩnh và có chút kỳ quái mà tiến hành trao đổi với nhau. Cùng lúc đó, trong phòng của Ngụy Thanh Hoảng, những người khác cũng cảm thấy đêm nay quả thực là đứng ngồi không yên, lo lắng không thôi. Đợi tới khi Thanh Nguyệt đem những chuyện gặp phải trong cung cùng với điều nàng suy đoán nói với hai vị huynh trưởng, thì Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng đều chìm vào những suy nghĩ phức tạp và sâu xa. Thứ nhất, để quân Lam Vũ chắc chắn là một người không tầm thường, hẩn dây dưa với Ly Du như vậy, rốt cuộc là phúc hay là họa? Thứ hai, giờ đây Ly Du đang trúng kịch độc Dẫn chậm, không biết để quân Lam Vũ có cách nào giúp Ly Du giải độc hay không.

Có lẽ, Dạ Quân Hi đúng như những gì Thanh Nguyệt nói, đã yêu Ly Du. Có lẽ hẩn sẽ cam nguyện giao ra Thánh vật trong truyền thuyết để cứu Ly Du một mạng....

62. Chương 62

Vào đông đêm rất dài, sắp tới canh năm nhưng trời vẫn tối đen. Bốn vệ im lặng vắng vẻ không một tiếng động, thỉnh thoảng chỉ có tiếng chó sủa và mèo hoang kêu lên trong ngõ nhỏ. Khi Dạ Quân Hi đẩy cửa ra, Lâm Hứa đã đứng chờ bên ngoài, trong tay nâng bộ long bào huyền sắc tú kim và để quan. Vị tâm phúc trung thành tận tâm thấy để quân bệ hạ rốt cuộc cũng xuất hiện thì lập tức cung kính khom người nói: “Bệ hạ, sắp tới giờ Mẹo, nên hồi cung.”

Lâm Hứa biết để quân bệ hạ vì con tiểu thú kỳ quái kia mới xuất cung, nhưng không ngờ sắp tới lúc lâm triều, bệ hạ vẫn chưa trở về. Ảnh vệ truyền tin lại rằng đường như bệ hạ đã tìm được người ngài muốn tìm và đang cùng người nọ thấp đèn thảo luận. Lâm Hứa cảm thấy kinh ngạc nhiều hơn cả bất an, vì vậy mới tự mình xuất cung mang long bào và để quan tìm tới nơi này. Dạ Quân Hi không trả lời, Thiển Ly Du đi ở phía sau Dạ Quân Hi nhìn thấy Lâm Hứa lại nhin không được cong lên khóe môi, mỉm cười nói: “Lâm đại nhân, lâu rồi không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?” Tuy rằng trước kia vị tâm phúc của Dạ Quân Hi này chính là người khiến y có chút đau đầu, bất quá Thiển Ly Du vẫn rất tán thưởng năng lực và lòng trung thành của Lâm Hứa.

Đột nhiên nghe được một giọng nói không hề xa lạ, nhớ tới điều ảnh vệ bẩm báo rằng bệ hạ đã tìm được người muốn tìm, Lâm Hứa cũng lập tức mỉm cười, cung kính nói: “Vi thần tham kiến Thượng quân Ly Du.” Nói xong hẩn liền ngắt đầu, muốn nhìn xem thiếu niên khiến bệ hạ đau đầu hồi lâu bây giờ thế nào rồi, nhưng khi thấy rõ dung nhan của bóng người màu trắng đứng bên cạnh bệ hạ thì nụ cười của Lâm Hứa lập tức cứng lại. Dung mạo khuynh thế, vệt lệ chí yêu mị cùng với đôi mắt hắc diệu thạch quen thuộc này – hơi thở của Lâm Hứa như bị nghẹn trong cổ họng, hẩn không thể tin được thiếu niên tuyệt thế trước mắt chính là Thất hoàng tử Diệu quốc Thiển Ly Du – người vốn có tướng mạo vô cùng bình thường. Nhưng đôi mắt thiên hạ vô song kia lại khiến hẩn tin tưởng.

“Lâm Hứa, hồi cung.”

Mắt thấy Lâm Hứa nhìn Thiển Ly Du xong liền lập tức ngơ ngác, cứng ngắc một hồi lâu, trong lòng Dạ Quân Hi nhin không được mà cảm thấy không vui, đôi mắt phượng mang theo ánh nhìn sắc bén quét về phía tâm phúc đang ngăn người, không biết nên làm gì kia. Bị ánh mắt chứa đầy hàn ý của Dạ Quân Hi đảo qua tựa như bị dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, Lâm Hứa rùng mình, lập tức cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn chăm chăm người nọ, trong lòng vẫn không ngừng oán thầm – cho dù là ghen cũng không cần như vậy a, để hắn nhìn một chút cũng không ít đi miếng thịt nào. Nhưng Thượng quân Ly Du thực sự khiến người ta quá khiếp sợ, bộ dáng trước kia, chẳng lẽ là do dịch dung? Cũng phải, dung mạo hiện tại này quả thực cần phải che kỹ lại, bằng không sẽ dẫn tới không ít ong bướm vây quanh.

“Lâm đại nhân đã mang long bào và để quan tới, nếu để quân bệ hạ không ngại thì hãy thay y phục ở đây, sau đó tẩy rửa sơ qua, lát nữa hồi cung có thể trực tiếp vào triều, sẽ không bị muộn canh giờ.” Không biết suy nghĩ trong lòng Lâm Hứa, Thiển Ly Du chỉ nhìn thứ hắn đang nâng trong tay, cười nhẹ nói.

Thấy Thiển Ly Du mở miệng, để quân bệ hạ cũng không còn dùng ánh mắt băng lãnh kia nữa, Lâm Hứa mới dả xà tùy côn thượng (phản kích vào điểm yếu của đối phương), mở miệng nói: “Thượng quân nói rất đúng, thỉnh bệ hạ thay y phục.”

Dạ Quân Hi nghe vậy chỉ im lặng nhíu mày, không hề phản đối. Dù sao thì lâm triều là nhất định phải đi. Huống hồ việc hắn vừa thượng lượng với Thiển Ly Du cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, còn phải suy xét kỹ càng. Dạ Quân Hi xuất cung không hề mang theo tùy tùng, Lâm Hứa cũng một mình tới đây, lúc này Lâm Hứa đang định tự mình tiến tới làm “cung nga” một lần. Nhưng trong trạch viện đột nhiên vang lên thanh âm của một nữ tử: “Để ta hầu hạ để quân bệ hạ thay y phục đi.”

Lâm Hứa có chút kinh ngạc quay đầu nhìn lại, liền nhận ra người đi ra từ một gian sương phòng khác chính là Thanh Nguyệt – thị nữ của Thiển Ly Du. Thấy hai vị kia dường như cũng không phản đối, Lâm Hứa liền lập tức đưa những thứ trong tay cho nàng rồi nói: “Làm phiền Thanh Nguyệt cô nương.”

Thay long bào xong, Thanh Nguyệt cẩn thận giúp Dạ Quân Hi buộc tóc, Thiển Ly Du ngồi một bên ôm mèo con vào lòng, mang theo chút tò mò nhìn về phía Thanh Nguyệt. Thần sắc của nha đầu kia có điểm không thích hợp, chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ Thanh Hoàng, Thanh Sương lo lắng cho y, nên mới để Thanh Nguyệt tới đây thám thính thực hư? Nhưng Thanh Nguyệt tựa như không hề phát hiện ra ánh mắt của chủ tử, nàng vẫn trầm mặc, thành thạo buộc lại tóc cho Dạ Quân Hi, đội quan cho hắn, tới khi cài cây trâm cuối cùng vào trong búi tóc, nàng mới buông tay, hai chân mềm nhũn, đột nhiên quỳ sụp xuống đất.

“Thanh Nguyệt?”

Thiển Ly Du lập tức hoảng sợ, không biết nàng muốn làm gì, còn Dạ Quân Hi thì chỉ nhíu mày có chút hoài nghi nhìn về phía tiểu nha đầu này. Lúc trước khi còn trong cung, hình như nha đầu này chưa từng cam tâm tình nguyện hành lễ với hắn, điểm này, đúng là giống với người mà Thiển Ly Du dạy dỗ.

“Để quân bệ hạ, Thanh Nguyệt cầu ngài..... Cầu ngài cứu cứu chủ tử!”

“Thanh Nguyệt?”

Về mặt Thiển Ly Du vô cùng kinh ngạc, chưa kịp hiểu được lời nói của Thanh Nguyệt thì Dạ Quân Hi đã nhíu chặt mày, trầm giọng nói: “Người nói thế là có ý gì? Chủ tử của người bị làm sao, vì sao cầu trẫm cứu hắn?”

Hắn vừa nói vừa nhìn về phía Thiển Ly Du, bộ dáng không bị thương cũng không đau đớn, khí tức bình ổn đều đặn, thân thể không quá mức suy yếu, chỉ có sắc mặt là tái nhợt một chút mà thôi. Thiển Ly Du nghe vậy trong lòng lập tức trầm xuống, y nhớ ra, hôm qua Chung Ly và Dạ Quân Hi đều tới, y chưa kịp thông báo chuyện Dẫn chậm đã giải cho Thanh Sương và Thanh Hoàng. Hơn nữa vì phải dấu diếm sự tồn tại của Chung Ly, nên y cũng không nói với Dạ Quân Hi chuyện Minh hạ độc rồi đòi lấy Trào phượng để đổi giải được.

Nhưng, không đợi Thiển Ly Du lên tiếng, Thanh Nguyệt đã tiếp tục mở miệng nói: “Chủ tử bị trúng kịch độc Dẫn chậm, người hạ độc muốn chủ tử lấy Thánh vật Trào phượng để đổi giải được.... Nhưng chủ tử nói, hắn đã trả Trào phượng cho để quân bệ hạ, bệ hạ, cầu ngài cứu cứu chủ tử đi!” Thanh Nguyệt nói mà viền mắt lại bắt đầu đỏ lên, từng giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, nàng thực sự đã đau lòng tới cực điểm.

Nàng đã bàn bạc với hai vị huynh trưởng cả đêm và ba người đều nhất trí rằng Thiển Ly Du chắc chắn sẽ không mở miệng đòi Trào phượng của Dạ Quân Hi, cho nên nàng chọn đúng thời cơ chủ động đi ra hầu hạ Dạ Quân Hi thay y phục, mục đích chính là để khẩn cầu Dạ Quân Hi. Nhìn phản ứng của Dạ Quân Hi, quả nhiên chủ tử chưa hề nhắc tới việc này với hắn.

“Người trúng kịch độc?”

Vươn tay đem người kia kéo vào trong lòng, không quan tâm tới con mèo con vô tội vì Thiển Ly Du giết mình mà bị rớt xuống mặt đất, Dạ Quân Hi hung hăng trừng mắt nhìn người trong lòng ngực, đôi mắt phượng tràn đầy thần sắc khó tin – chuyện quan trọng như vậy, người này cư nhiên không hề nói cho chính mình một chữ! Y có nhắc tới chuyện y dùng Trào phượng giả lừa tên thần y Lang Tê tên Minh kia, lấy được giải dược của Dẫn chậm để giải độc cho biểu huynh Ngụy Thanh Hoàng của y, nhưng không hề nói tới việc y đang trúng Dẫn chậm, mà đối phương lại yêu cầu dùng Trào phượng để đổi lấy giải dược? Hai câu đơn giản như vậy, rốt cuộc vì cái gì mà y không hề nhắc tới dù chỉ một chữ? Cơn lốc phần nộ đang dần hội tụ trong đôi mắt phượng thâm thúy, nhưng nhiều hơn cả chính là sự lo lắng vô tận dưới đáy lòng. Ngụy Thanh Hoàng vì Dẫn chậm mà suýt nữa toi mạng và giờ đây cũng đã mất đi toàn bộ võ công, thân thể người này nhu nhược như vậy, nếu không thể giải độc đúng lúc rồi mất đi nội lực hộ thể (bảo hộ thân thể) thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà trong lòng người này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì? Cư nhiên lại đi dấu diếm hắn việc này? Chẳng lẽ y nghĩ hắn sẽ tiếc rẻ cái thứ gọi là Thánh vật mà bỏ mặc mạng sống của y hay sao?

Bị thần sắc phần nộ gần như điên cuồng của Dạ Quân Hi hù dọa, Thiển Ly Du nhất thời không biết nói gì. Bốn mắt nhìn nhau, sự lo lắng khó có thể nói hết bị lửa giận che dấu đi trong đôi mắt phượng kia khiến hô hấp của Thiển Ly Du nghẹn lại. Nhìn bộ dáng nói không ra lời của Thiển Ly Du, cơn giận trong lòng Dạ Quân Hi càng tăng lên, hắn ôm lấy người trong lòng nhắc chân muốn đi.

“Đi nơi nào?”

Thiển Ly Du hoảng sợ bắt đầu giãy dụa, nhưng bên hông lại bị cánh tay cứng như thép của đối phương nắm chặt: “Theo trầm hồi cung.”

“Người!” Thiển Ly Du vừa sợ vừa giận. Hắn rõ ràng đã đáp ứng sẽ không ép y vào cung!

“Tề ti Lang Tê tới đây dễ dàng như vào chốn không người, người còn hy vọng rằng trầm sẽ để người một mình ở ngoài cung sao? Trong cung có rất nhiều ngự y, trước tiên để bọn hắn chẩn trị cho người.” Dạ Quân Hi lạnh lùng mở miệng, không cho phép y phản bác, nhưng ánh mắt nóng rực kia lại khiến Thiển Ly Du ngẩn ra, dưới đáy lòng y bỗng nhiên cảm thấy ấm áp. Cơn giận lập tức biến mất, ngay cả giọng nói cũng chậm lại rất nhiều, Thiển Ly Du vươn cổ tay, nói ra một câu khiến Dạ Quân Hi và Thanh Nguyệt đều vô cùng ngạc nhiên: “Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng Dẫn chậm trong người ta đã được giải, các người không cần lo lắng nữa.”

Thanh Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chủ tử, trong mắt tràn đầy thần sắc khó tin. Nàng chưa hề quên tình trạng thê thảm của Nhị ca khi trúng phải Dẫn chậm, sao chủ tử có thể tự dừng được giải độc a? Dạ Quân Hi cũng không tin, song hắn vẫn vươn tay đặt lên cổ tay Thiển Ly Du. Mạch tượng bình ổn đều đặn, không có biểu hiện của việc trúng độc: “Là do Dẫn Chậm quá mức kỳ lạ, không thể phát hiện ra sao?” Thấy Dạ Quân Hi vẫn không tin, Thiển Ly Du lập tức cảm thấy phiền não, y lắp bắp nói: “Lúc trước khi Thanh Hoàng trúng Dẫn chậm chỉ ngủ một lần liền không hề tỉnh lại. Nhưng hôm nay ta đã thức tỉnh từ lâu. Đây không phải triệu chứng khi trúng Dẫn chậm.”

Dù sao gì đi nữa thì bây giờ y vẫn không muốn theo nam nhân này tiến vào tòa để cung kia.

Nhìn người trong lòng ngực một lát, hai hàng lông mày nhíu chặt của Dạ Quân Hi vẫn chưa hề giãn ra. Nhưng khi thấy ánh mắt kiên định của thiếu niên, Dạ Quân Hi biết, cho dù hôm nay hắn dùng lý do gì bức bách người này hồi cung cùng chính mình, thì con đường sau này của cả hai chắc chắn sẽ không dễ đi.

Buông lỏng thôi, hắn cũng không nỡ ép buộc người này làm bất cứ việc gì.....

“Lâm Hứa.”

“Có vi thần.”

Người đứng bên ngoài đã sớm nghe được động tĩnh bên trong, thấy có tiếng triệu hoán liền đẩy cửa tiến vào.

“Tuyển ra năm mươi người trong Âm bộ âm thầm bảo hộ nơi này. Truyền mật chỉ, mệnh Bạch Khải Nhiên của Thái y viện cáo bệnh, bí mật tới đây. Nếu có bất luận kẻ nào tiết lộ nơi này, giết không tha.”

Trong mắt phượng hiện lên một tia sát ý, Lâm Hứa hiểu được, có lẽ lần này để quân bệ hạ đã thật sự tức giận vì hồng nhan a. Tình huống xấu nhất, sợ rằng những ngày yên bình giữa Lam Vũ và Lang Tê sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

“Vi thần tuân chỉ.”

Dạ Quân Hi nhìn người trong lòng ngực một lát, im lặng không nói, đột nhiên hẩn cúi đầu ấn một nụ hôn lên khóe môi Thiển Ly Du, sau đó liền buông ra y, xoay người rời đi. Thiển Ly Du nhìn theo bóng lưng của nam nhân, trong đôi mắt hắc diệu thạch tràn đầy những thần sắc phức tạp. Trong đó, có cả những tình cảm đột nhiên xẹt qua mà ngay cả y cũng không nhận thấy.

“Bệ hạ, vì sao không mang Thượng quân hồi cung?”

“..... Thất hoàng tử Diêu quốc đã chết, Du Nhi không còn là Thượng quân của trẫm.” Nheo mắt lại, Dạ Quân Hi thản nhiên nói.

Lâm Hứa khó hiểu, cảm thấy bệ hạ quả thật rất quan tâm tới thiếu niên kia. Xuất cung vốn là để mang người nọ trở về, vì sao bây giờ lại để người nọ ở lại ngoài cung? Dạ Quân Hi thấy bộ dáng nghi hoặc của tâm phúc, nhưng không hề giải thích, chỉ cong lên khóe môi, có chút bất đắc dĩ mỉm cười. Thất hoàng tử Diêu quốc đã chết, Thiển Ly Du không còn là Thượng quân của hẩn và ở trước mặt người kia, hẩn cũng không còn là đế quân của một nước. Vị trí Thượng quân, đối với người nọ chính là một sự nhục mạ không thể tha thứ. Nếu nói trong hậu cung có vị trí nào có thể giao cho y thì sợ rằng chỉ có Hoàng hậu, nhưng có lẽ người nọ sẽ tuyệt đối không chịu tiếp nhận a..... Mà thôi, việc cấp bách cần làm chính là xử lý mấy người tới từ Lang Tê kia, để bảo đảm cho Du Nhi của hẩn an toàn, còn những thứ khác, đều không quan trọng vào lúc này.

63. Chương 63

Nhắc tới cái tên Bạch Khải Nhiên, trong giang hồ hầu như không ai biết hẩn là ai. Kể có chút kiến thức thì sẽ nhớ tới người đứng đầu Thái Y viện trong đế cung Lam Vũ hình như tên là Bạch Khải Nhiên, quan hàng Tam phẩm, nghe nói y thuật rất cao, rất được đế quân Lam Vũ tín nhiệm. Nhưng nếu nói Bạch Phát Tu Mi Hồi Độc Thủ, thì trên giang hồ không ai không biết. Cho dù là một đứa trẻ con chưa búi tóc cũng từng nghe qua vị thần y này chính là người giải cứu vô lâm quần hùng khỏi tay Quy Vô giáo trong đại hội vô lâm mười năm trước. Có người nói chính vì chuyện đó mà vị thần y này mới bị người trong ma giáo truy sát, không lâu sau liền mất đi tung tích. Có người nói hẩn ẩn cư trong núi từ nay về sau không màng thế sự, cũng có người nói hẩn đã chết vào tay ma giáo, mọi người bàn tán xôn xao, nhưng chưa ai có thể kết luận.

Bất quá không ai nghĩ rằng vị thần y danh vang thiên hạ này cuối cùng lại trốn vào cung để tránh né truy sát, còn đổi tên thành Bạch Khải Nhiên, từ đó trở thành một gã ngự y bán mạng cho hoàng thất. Mà giờ đây, vị Bạch ngự y danh vang giang hồ kia đang ngồi vuốt ria mép, khép hờ hai mắt, tỉ mỉ dò xét mạch tượng của thiếu niên đang nằm trên giường ở trong một trạch viện cách bờ sông Thanh Đô không xa. Sáng nay, hẩn đột nhiên bị hai ảnh vệ kéo ra khỏi giường, mang tới tiểu viện này mà cứ như đang bắt cóc. Trời biết hẩn còn tưởng rằng sát thủ mà Quy Vô giáo phái ra tìm được hẩn, vì thế đã bị kinh sợ không nhỏ. Không ngờ, khi mở mắt ra lại nhìn thấy một thiếu niên ôn nhuận có dung mạo tuyệt sắc, cộng thêm mật chỉ ảnh vệ đưa tới trong tay, Bạch Khải Nhiên lúc này mới biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì. Việc Thiển Ly Du chưa chết, hơn nữa còn thay đổi dung mạo xuất cung ẩn nấp tại nơi này khiến Bạch Khải Nhiên giật mình thon thót, nhưng cứ nghĩ tới khi còn ở trong cung để quân bệ hạ từng không tiếc dùng năm gốc Dịch Tư thảo trân quý giải độc cho y, thì trong lòng Bạch Khải Nhiên đã hiểu được phần nào. Như vậy thì việc để quân bệ hạ vì thiếu niên này mà mệnh cho hẩn bí mật tới đây cũng không có gì khó hiểu.

“Bạch ngự y, thế nào rồi?”

Thấy Bạch Khải Nhiên kiểm tra một lát mới thu tay lại, Ngụy Thanh Sương đứng bên nhìn không được hỏi. Tuy rằng thoát nhìn Thiển Ly Du không có gì đáng ngại, nhưng Dẫn Chậm lợi hại như thế, sao có thể nói giải là giải được? Chẳng lẽ là do Minh đã làm gì sao? Ngụy Thanh Sương nghĩ vậy, lập tức cau mày. Bạch Khải Nhiên vuốt vuốt ria mép, hơi lắc đầu nói: “Xem mạch tượng thì tuy có chút suy yếu, nhưng không có gì đáng lo. Mấy vị yên tâm, lão phu hành tẩu giang hồ nhiều năm, không gặp nghìn loại thì cũng đã thấy trăm loại, nếu lão phu không phát hiện ra bệnh trạng trúng độc, thì nghĩa là thực sự không có việc gì.”

Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoàng cùng Thanh Nguyệt đứng bên nghe vậy mới thoáng thở phào một hơi, tuy rằng trong lòng vẫn nghi hoặc tại sao Dẫn chậm lại tự động giải trừ, nhưng Ly Du đã vô sự, này chắc chắn là một tin tức vô cùng tốt, còn những thứ khác đều không quan trọng..

Thiển Ly Du có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài, nhìn thần sắc mừng rỡ của mấy người kia, trong mắt Thiển Ly Du lộ ra tiếu ý. Vì dấu điểm sự tồn tại của Chung Ly, y không thể chứng minh Dẫn chậm đã giải, để mấy người này lo lắng như vậy, trong lòng y cũng rất bất an. Dù sao, ngoại trừ mẫu phi, trên thế gian chỉ còn ba người đó mới khiến y cảm nhận được sự ấm áp của tình thân, bọn họ chính là những thân nhân ít ỏi của y.

“Để quân bệ hạ mệnh lão phu tạm thời ở lại đây, điều dưỡng thân thể cho Thượng quân, bây giờ lão phu sẽ xuống dưới chuẩn bị một chút.”

Bạch Khải Nhiên nói xong đang định đứng dậy rời đi, không ngờ Thiển Ly Du đột nhiên mở miệng: “Bạch ngự y, Thất hoàng tử Diệu quốc đã chết, ta không còn là Thượng quân, gọi thẳng tục danh của ta là được.”

Bạch Khải Nhiên sững sốt, nghĩ tới sự sùng ái của đế quân bệ hạ đối với người này, liền lập tức vuốt ria mép nói: “Nếu thế, lão phu gọi ngài một tiếng công tử đi.” Dứt lời liền rời khỏi phòng ngủ của Thiển Ly Du.

Trong phòng, bốn người trấn an nhau một lúc, sau đó ánh mắt bắt đầu tập trung về đám lông màu xanh vẫn đang nằm trên đùi Thiển Ly Du.

“Này..... Rốt cuộc là con gì?”

Ngụy Thanh Sương cau mày, trong giọng điệu có chút ghét bỏ, “Để quân Lam Vũ nửa đêm tới đây dọa người, chỉ vì đem thứ này giao cho người?”

Thực tế, Ngụy Thanh Sương muốn hỏi đêm qua Thiển Ly Du cùng đế quân Lam Vũ đã đàm luận những điều gì. Xem ra, nam nhân kia quả thực có tình ý với Thiển Ly Du, không biết trong lòng Thiển Ly Du nghĩ thế nào. Ngụy Thanh Sương còn nhớ, không biết vì sao biểu đệ này của hắn lại rất lạnh lùng đối với những người mới gặp, ngay cả bọn hắn cũng phải tốn thời gian rất lâu mới khiến y tiếp nhận chuyện ba người bọn họ là huynh đệ. Mà vị đế quân Lam Vũ kia, có tâm tư như vậy đối với y..... Thiển Ly Du hiển nhiên sẽ đoán được thâm ý của Ngụy Thanh Sương, nhưng y không muốn đàm luận về chuyện này. Thực ra, ngay cả y cũng không rõ chính mình rốt cuộc có tình cảm gì đối với Dạ Quân Hi hay không, muốn mở miệng bàn bạc mà lại không biết nói thế nào.

Vì vậy, y chỉ vuốt ve bộ lông của con mèo con đang nằm trong lòng, cười nhẹ nói: “Ngay cả Dạ Quân Hi cũng không biết là thứ gì, bất quá bộ dáng con mèo này rất giống bức tượng Trào phượng kia, nói không chừng nó có liên quan tới Thánh vật.”

“Bộ dáng thật khả ái, chỉ là răng nanh có chút đáng sợ thôi.”

Ngụy Thanh Hoàng đạm cười, “Nghe nói đế quân Lam Vũ nhờ nó chỉ dẫn mới tới được nơi này, chẳng lẽ vì Trào phượng có tình cảm với người cho nên nó mới nhận định người là chủ tử?”

Con mèo con không được chú ý tới hồi lâu đột nhiên nghe mọi người xung quanh bàn luận về chính mình, thì lập tức ngẩng đầu giơ chân trước bổ nhào vào trong lòng Thiển Ly Du, cọ cọ tựa như đang làm nũng, sau đó lại giơ móng vuốt liềm liềm, chớp chớp đôi mắt tha thiết nhìn về phía Thiển Ly Du. Thanh Nguyệt thấy thế liền cười nói: “Xem ra là dói bụng. Không biết con mèo con này thích ăn cái gì.”

Thiển Ly Du thấy thế ôm lấy mèo con, quan sát một lát, có chút chần chừ nói: “Mèo thì..... Tất nhiên là thích ăn..... Cá?”

Mèo con nghe vậy liền dùng một chân nhẹ nhàng chộp lên cánh tay y.

“Không thích?”

Thiến Ly Du cau mày. Hôm qua khi nói chuyện cùng Dạ Quân Hi y đã nghĩ, vật nhỏ này hình như nghe hiểu những gì bọn họ đang nói, bây giờ, ý nghĩ này càng lúc càng chân thực, càng lúc càng chính xác, “Không thích cá, chẳng lẽ muốn ăn thịt?”

Chữ “thịt” vừa nói ra, mèo con liền gầm nhẹ một tiếng, vươn người nhảy vào trong lòng Thanh Nguyệt, dùng răng nanh thật dài cắn lấy tay áo của Thanh Nguyệt mà không hề làm tổn thương tới da thịt nang nửa phần. Thanh Nguyệt bị dọa không nhẹ, nhưng bản tính của nữ tử vốn thích những thứ mềm mại, chỉ trong nháy mắt nang phục hồi tinh thần, ôm lấy mèo con cười nói: “Xem ra con mèo này rất có linh tính a, cư nhiên biết tìm ta mà đòi ăn..... Đi thôi, đi chuẩn bị thịt cho người.”

Nói xong nang đứng dậy đi tới trù phòng. Mèo con vẫy vẫy đuôi, ngoan ngoãn nằm trong lòng Thanh Nguyệt, nó chỉ quay đầu liếc nhìn Thiến Ly Du. Thấy Thanh Nguyệt rời đi, thần sắc ba người còn lại dần trở nên nghiêm túc. Thiến Ly Du nhìn ngoài cửa sổ, trong đôi mắt như hắc diệu thạch hiện lên một tia hàn ý: “Hôm nay là ngày thứ ba. Không biết bao giờ Minh tới.”

“Đêm qua, người nói chuyện với đề quân Lam Vũ rất lâu, chắc hẳn đã có cách giải quyết?” Ngụy Thanh Hoảng đạm nhiên nói. Không phải là không muốn biết quan hệ giữa Ly Du và đề quân Lam Vũ, nhưng hẳn không có quyền xen vào chuyện này, huống hồ bây giờ chuyện của Minh mới là quan trọng nhất. Không trừ khử người này, bọn họ sẽ không thể yên bình.

“Quả thực là có biện pháp.”

Thiến Ly Du gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hai người kia mang theo chút thâm ý, “Chỉ là phải phiền các người cùng ta diễn một vở....”

Đế cung, ngự thư phòng.

“Khởi bẩm bệ hạ, Bạch ngự y mới truyền về tin tức, công tử Ly Du quả thực đã được giải độc, thân thể không có gì đáng lo.”

Lâm Hứa cung kính nói. Từ khi rời đi nơi ở của Thiến Ly Du rồi hồi cung, Lâm Hứa suy trước nghĩ sau hồi lâu mới có thể hiểu được câu nói của Dạ Quân Hi rốt cuộc là có ý gì – Thất hoàng tử Diệu quốc đã chết, người nọ không còn là Thượng quân – người nọ không muốn hồi cung, không muốn tiếp tục trở thành một vị Thượng quân có cũng được không có cũng không sao, cho nên bệ hạ không muốn cưỡng ép y.

Từ tình huống đêm qua, xem ra đề quân bệ hạ không chỉ động tâm với người nọ, mà phải là tình căn (rễ) đã cắm sâu rồi mới đúng, cho nên ngài mới nói ra câu đó. Giờ đây Lâm Hứa cảm thấy vạn phần may mắn vì thiếu niên kia bình an, bằng không hẳn không thể tưởng tượng được đề quân bệ hạ sẽ vì y mà điên cuồng tới mức nào. Dạ Quân Hi đang vui đầu vào tấu chương, nghe thấy vậy liền lập tức ngừng đầu, trong đôi mắt phượng xẹt qua một tia sáng lấp lánh, âm thầm thở phào một hơi – Du Nhi vô sự, thực là quá tốt. Nhưng trên gương mặt lại không hề lộ ra nửa phần vui mừng mà chỉ nói: “Để Bạch Khải Nhiên lưu lại nơi đó, để ngừa vạn nhất.”

Đêm qua nghe nha đầu Thanh Nguyệt kia nói chủ tử của nang trúng phải kịch độc, trong lòng Dạ Quân Hi lập tức hiện lên tình cảnh trước kia khi còn ở trong cung người nọ đã vươn tay đón châm sau đó trúng độc Dịch Tư. Lúc đó vật nhỏ toàn thân lạnh lẽo không hề sức sống, cuộc đời này hẳn không bao giờ muốn nhìn thấy hình ảnh đó lần thứ hai. Vì thế, nhất định không thể để nam nhân tên “Minh” kia tiếp tục tồn tại trên thế gian. Có lẽ..... Cần phải hủy diệt toàn bộ đế quốc Lang Tê? Nghĩ như vậy, Dạ Quân Hi nheo mắt, một tay vô thức xoa nhẹ lên Trào phượng ở bên hông. Trực giác nói cho hắn, nếu muốn hủy diệt Lang Tê, thì nhất định phải mượn sức mạnh của Trào phượng. Bất quá tới giờ hắn vẫn chưa biết bức tượng đã biến đổi này có năng lực gì. Nếu con mèo kia thực sự có liên quan tới Trào Phượng, nó lại nhận định Thiến Ly Du là chủ tử, thì đây thực sự là một chuyện tốt.

“Ám bộ đã an bài tới đâu rồi?” Dạ Quân Hi đột nhiên hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, đã an bài thỏa đáng, chỉ đợi thời cơ là có thể bắt hết ba người đó.”

Lâm Hứa nghiêm mặt nói. Dạ Quân Hi gật đầu, hơi hơi cong lên khóe môi mỉm cười. Nếu tiến triển thuận lợi, tối nay hẳn có thể tiếp tục nhìn thấy người nọ. Để đường đường đề quân Lam Vũ phải tự mình xuất cung gặp mặt, thể diện người nọ thật đúng là lớn a..... Bất quá, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Ban đêm, bầu không khí trong phòng ngủ của Thiển Ly Du vô cùng ảm đạm thê lương. Thiếu niên tuyệt sắc không chút sức sống nằm ở trên giường, Ngụy Thanh Tương, Ngụy Thanh Hoàng đều ngồi trên nhuyễn tháp, sắc mặt có chút tái nhợt. Còn Thanh Nguyệt thì đang quỳ tọa (ngồi xổm) bên giường, viền mắt ửng đỏ. Một trận gió lạnh thổi qua, ngoài cửa xuất hiện một người. Người nọ chậm rãi đi vào trong phòng, đối diện với ánh mắt phẫn nộ và buồn bã của ba người còn lại thì cũng chỉ lạnh lùng nói: “Trào phượng quả thực còn ở trong tay Dạ Quân Hi. Xem ra ta hạ độc Ly Du, thực là uống phí công sức.”

“Nếu đã uống phí, vậy người còn không mau giải độc cho chủ tử! Người đã hại Nhị ca, chẳng lẽ còn muốn hại chết chủ tử mới cam tâm sao?” Thanh Nguyệt nghiêng răng oán hận nói.

Minh lạnh lùng nhìn nàng, tiến gần đến bên giường vài bước, liếc nhìn Thiển Ly Du đang nhắm chặt hai mắt, hắt lại nói: “Không vội. Nghe nói quan binh trông coi cổng thành vẫn đang tìm Thượng quân Ly Du. Ta cũng nghe đồn, trước kia khi còn ở trong cung Dạ Quân Hi cũng có chút sủng ái Ly Du. Nếu Trào phượng ở trong tay Dạ Quân Hi, vậy không bằng đưa một bức thư cho hắn, dụ hắn khỏi hang.....”

“Đường đường đế quân Lam Vũ, sao có thể tùy ý xuất cung? Cho dù có nhận được tin tức thì cũng chỉ phái hạ thần đi tìm kiếm, người đừng uống phí sức lực nữa!” Ngụy Thanh Hoàng lạnh lùng nói. Ngụy Thanh Tương vẫn đang nhìn chằm chằm Minh, nếu không phải Ly Du còn đang trúng độc hôn mê, chỉ sợ lúc này hắn sẽ lao đến cùng Minh đánh một trận người chết ta sống. Minh nhìn thần sắc của hai vị hảo hữu trước kia, trên mặt vẫn không hề có chút cảm xúc, “Không thử làm sao biết được? Thanh Hoàng, Thanh Tương, tìm kiếm Trào Phượng là sứ mệnh của ta, ta làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ, các người đừng trách ta.”

64. Chương 64

Đại huyệt toàn thân đều bị đóng chặt không thể động đậy, trên mặt còn có thêm ba vết cào rướm máu, tất cả chỉ xảy ra trong phút chốc, hắn không hề có cơ hội phản công. Trong đôi mắt âm trầm ngoại trừ sự khó tin còn lại tràn đầy phẫn nộ, khiến cho khuôn mặt vốn có chút trắng bệch càng thêm tái nhợt, Minh trừng mắt nhìn thiếu niên đang ung dung ngồi dậy khỏi giường kia, một câu cũng không nói nên lời. Mới vừa rồi khi hắn muốn tới gần quan sát tình trạng của Thiển Ly Du thì người nằm trên giường đột nhiên mở mắt, xuất thủ ngay khi hắn còn đang ngỡ ngàng. Thực ra hắn cũng có cơ hội chống lại nhưng không ngờ một cái bóng màu xanh bỗng từ đâu vọt ra, hắn chưa kịp phản ứng thì trên mặt đã cảm thấy đau rát, sau đó Thiển Ly Du ra tay đóng lại đại huyệt trên toàn thân hắn. Tất cả đều vượt ra khỏi những gì hắn dự liệu. Hắn vốn tưởng rằng chính mình hoàn toàn không chế được Thiển Ly Du, nếu kế hoạch đầu tiên không thành thì có thể sử dụng kế hoạch thứ hai, nhưng không ngờ nơi này đã bày thiên la địa võng chờ hắn tiến tới. Điều duy nhất hắn không hiểu chính là Dẫn chậm là độc được mà Tế ti viện chế ra, chỉ có Tế ti mới có thể giải được, vậy thiếu niên này đã giải độc như thế nào?

“Minh, người thực sự khiến ta quá thất vọng.”

Thanh âm dễ nghe được nói ra khỏi miệng, Thiển Ly Du có chút lười biếng khoác áo bước xuống giường, “Ta đem người trở thành người có thể tin tưởng, không ngờ người hại Thanh Hoàng còn chưa đủ, lại muốn hãm hại cả ta. Trào phượng kia thực sự quan trọng với người như thế sao? Người ở bên cạnh chúng ta hai năm, ngay từ đầu chính là vì muốn tính kế chúng ta?”

Trong đôi mắt như hắc diệu thạch xẹt qua sự thất vọng và tiếc nuối, dù sao thì trước kia, bọn họ đều thật sự coi người này như bằng hữu.

“Hôm nay nói những điều này đã là quá muộn.”

Minh lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Thiển Ly Du, toàn thân chỉ có đôi mắt còn có thể cử động, hắn liếc nhìn thiếu niên trước mặt: “Làm thế nào mà người giải được Dẫn chậm?”

Thiển Ly Du thấy hắn không hề hối hận, y ôm lấy con mèo con vẫn đang nhìn chằm chằm vào Minh rồi thông thả ngồi xuống nhuyễn tháp, cười lạnh: “Ta làm thế nào để giải độc cũng không quan trọng. Người nên lo lắng cho tình cảnh của chính mình thì hơn.”

Vươn tay vuốt nhẹ đám lông tơ sau tai mèo con, tiểu tử kia thoải mái hừ hừ vài tiếng, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay Thiển Ly Du. Lúc này Minh mới thấy rõ thứ đã lao vào người hắn lúc trước, hắn nhũn chặt mày, âm thầm kinh ngạc vì con dị thú chưa bao giờ gặp qua. Sau đó mới giương mắt nhìn về phía Thiển Ly Du: “Các ngươi muốn đối phó với ta thế nào? Ly Du, người đã từng gặp thủ hạ của ta, người biết rõ người trong Du Nguyệt lâu không phải đối thủ của họ.” Lời nói còn có chút uy hiếp.

Thấy hắn đến nước này còn kiêu ngạo như vậy, Ngụy Thanh Sương oán hận nói: “Ly Du, hà tất phải lãng phí lời nói với hắn? Người như thế, có chết cũng không đáng tiếc!”

“Thanh Sương, đừng nóng vội hãy chờ một lát.”

Thiển Ly Du thần nhiên mở miệng, trấn an Ngụy Thanh Sương, y không hề quan tâm tới sự uy hiếp của Minh, “Thị vệ trong lâu quả thực còn phải huấn luyện. Bất quá người cũng từng phải người vào cung giao thủ cùng ảnh vệ của Âm bộ Lam Vũ. Người nghĩ, thủ hạ của người đối phó với ảnh vệ Lam Vũ, thì thắng hay thua a?”

Thiển Ly Du nói, hơi cong lên khóe môi, trong đôi mắt như hắc diệu thạch hiện lên một chút tà tứ. Đối với bất kỳ chuyện gì y đều hồ hững, dừng dừng, nhưng như vậy cũng không có nghĩ y sẽ để mặc người khác khi dễ tới trên đầu mình. Hiển nhiên Minh không ngờ Thiển Ly Du sẽ nói như vậy, sự ngạc nhiên trên nét mặt hắn không cần nói thành lời. Hắn còn đang định mượn sự sủng ái của đế quân lam Vũ, truyền tin vào trong để cung nhằm dẫn đế quân xuất cung, tạo cơ hội cho thủ hạ cướp lấy Trào phượng, nhưng Thiển Ly Du lại nói với hắn, ảnh vệ Lam Vũ đang ở nơi này? Đôi mắt âm trầm mang theo thần sắc không thể tin nhìn về phía thiếu niên – không phải y đã hao tổn tâm trí để thoát đi để cung Lam Vũ sao? Lẽ nào tất cả chỉ là diễn kịch?

Nhìn ra suy nghĩ trong lòng Minh, Thiển Ly Du cười lạnh: “Người đừng tự đánh giá cao chính mình. Nếu không phải người ba lần bốn lượt hạ thủ với chúng ta, ta cũng không muốn làm gì người. Tất cả đều là vì người gieo gió gặt bão. Huống hồ, người cho là đường đường đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi, lại không hề phát hiện ra những hành động khác thường của Lang Tê sao?”

Hai chữ “Lang Tê” vừa ra khỏi miệng, Minh tựa như bị sét đánh trúng. Ngay cả Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoảng cũng là lần đầu tiên nghe tới, Minh cư nhiên có liên quan tới đế quốc Lang Tê đã tị thế trăm năm kia.

“Ly Du, thế là thế nào?”

Ngụy Thanh Sương có chút ngỡ ngàng hỏi.

“Dẫn chậm chính là kịch độc mà chỉ có tể ti Lang Tê mới giải được. Tương truyền trong cuộc hỗn chiến trên đại lục vào trăm năm trước đã có không ít quốc quân của các quốc gia chết vì loại kịch độc này. Bất quá thời gian đã lâu, trên đại lục cũng ít người có thể nhận ra nó mà thôi. Nhưng như thế không có nghĩa là không ai biết.”

Thiển Ly Du nhìn Minh vẫn ngẩn ra ngồi yên dưới đất thì lạnh lùng nói, “Nếu người muốn kéo dài thời gian, ta liền nói cho người, không cần tiếp tục si tâm vọng tưởng. Từ thời khắc người bước vào căn phòng này lập tức đã có người truyền tin cho đế quân Lam Vũ, lúc này, ba vị tể ti Lang Tê kia sợ là cũng đã bị bắt.”

Lời nói của Thiển Ly Du tựa như một lưỡi dao nhọn đâm vào trong lòng Minh, toàn thân hắn bắt đầu run lên, tựa như bây giờ mới cảm thấy sợ hãi, một tia máu đỏ tươi tràn ra từ khóe môi.

“Không cần uống phí sức lực, người không phá được huyết đầu. Tự ý làm vậy sẽ chỉ khiến người càng thống khổ.”

Thiển Ly Du ôm mèo con đứng dậy, trên gương mặt là sự lạnh lùng mà Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoảng thậm chí cả Thanh Nguyệt cũng chưa từng thấy qua, “Lúc này vẫn chưa thể để hắn chết. Bất quá Thanh Hoảng, ngoài trừ chết, người muốn xử trí hắn thế nào?”

“Nếu hắn còn hữu dụng, thì tạm thời giữ lại đi. Dù sao sớm muộn gì hắn cũng sẽ gặp báo ứng, không phải sao?”

Đột nhiên bị gọi tên, Ngụy Thanh Hoảng có chút kinh ngạc, bất quá chỉ trong nháy mắt liền bình tĩnh lại. Hắn biết biểu độ của hắn muốn xả giận cho chính mình, bất quá nếu người này còn hữu dụng, như vậy Thiển Ly Du và đế quân Lam Vũ hẳn còn có kế hoạch tiếp theo, hắn cũng không sốt ruột.

“Dĩ dĩ chi đạo hoàn chi dĩ nhân, thế nào?” (gần nghĩ với gây ông đập lưng ông)

Một giọng nói trầm thấp êm tai quen thuộc vang lên từ bên cửa. Một người trong phòng quay đầu lại, đã thấy một nam nhân mặc huyền bào đứng trước cửa phòng từ bao giờ.

“Đế quân Lam Vũ bệ hạ?”

Ngoại trừ Thiển Ly Du mấy người còn lại đều khó nén được sự kinh ngạc, trong mắt Minh cũng hiện lên một tia tuyệt vọng. Hắn thua, lại không biết vì sao mình thua, có lẽ đã thua từ ngay khi bắt đầu.

“Sao người lại đích thân tới.....”

Thiển Ly Du nhíu mày, nhìn nam nhân đang chậm rãi tiến tới gần, có chút nghi hoặc lẫn bối rối. Y tưởng rằng, sẽ là Lâm Hứa hoặc ảnh vệ nào đó tới đây dẫn Minh đi. Con mèo con nhìn thấy Dạ Quân Hi tựa như vô cùng hưng phấn, nó không chú ý tới chuyện thân thể còn nằm trong lòng Thiển Ly Du mà lập tức vươn người lao về phía Dạ Quân Hi.

“Trẫm bắt được ba tên tể ti Lang Tê kia, từ trong miệng bọn họ dò xét ra được thân phận của người này, không phải là một kẻ tầm thường, cho nên mới tự mình tới xem.”

Dạ Quân Hi tìm một lý do không ra lý do, bất quá lúc này Thiển Ly Du cũng không còn lòng dạ nào đi chú ý việc đó, cánh tay quần lấy bên hông đã cướp đi toàn bộ tâm trí y. Dạ Quân Hi dùng một tay ôm lấy Thiển Ly Du, tay kia vung lên, lập tức có một ảnh vệ xuất hiện, kéo ra vạt áo của Minh, chỉ thấy trên làn da tái nhợt, cư nhiên có cắm ba gốc hoa cỏ không biết tên, màu đỏ rực của loại cây này khiến cho những người nhìn vào đều cảm thấy bất an. Thiển Ly Du vô cùng kinh ngạc, không biết đó là cái gì, còn Dạ Quân Hi thì nheo mắt, bên trong lóe lên tia sáng nguy hiểm, cong khóe môi cười lạnh: “Không ngờ đã qua trăm năm, Hoàng thất Lang Tê vẫn giữ lại trò này.... Ba gốc, xem ra là trẫm đã không tiếp đón người chu đáo, tên Minh sao... Vậy hẳn là Tam Hoàng tử Lang Tê Vạn Hưu Minh.”

Vẫn im lặng không nói một lời, Vạn Hưu Minh lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Đế quân Lam Vũ bệ hạ quả nhiên nhìn thấu mọi việc, ngay cả mật tông (bí truyền) của Hoàng thất Lang Tê chúng ta cũng biết nhất thanh nhị sở.”

Thiển Ly Du kinh ngạc liếc nhìn Dạ Quân Hi, thân phận thực sự của Minh quả thực vượt khỏi dự liệu của y. Y vốn nghĩ Minh là tể ti trong Tế ti viện..... Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoảng và Thanh Nguyệt đều không thể bình tĩnh. Không ngờ bọn họ vất vả chờ tới khi Ly Du rời khỏi Diệu quốc, thoát đi đế cung Lam Vũ thì giờ đây không chỉ đế quân Lam Vũ theo đuổi không ngừng Thiển Ly Du, mà còn có cả một vị hoàng tử Lang Tê, ẩn náu tại bên cạnh họ tròn hai năm.....

“Thế nào, muốn cùng trẫm đi thăm vấn mấy người này không?”

Dạ Quân Hi không quan tâm tới lời nói của Vạn Hưu Minh, hắn cúi đầu, không để ý tới những người khác còn đứng xung quanh, thản nhiên ấn nhẹ một nụ hôn lên gương mặt Thiển Ly Du, giọng nói có chút dụ dỗ. Thân thể của thiếu niên tản ra hương thơm thanh thoát, cái gì là một ngày không gặp như cách tam thu, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được. Nhưng Thiển Ly Du đã phục hồi tinh thần, nghe vậy y chỉ nhíu nhíu mày, thâm nghĩ chẳng lẽ nam nhân này muốn lừa y vào cung sao? “Diệt trừ được hắn, ta liền yên bình. Chuyện còn lại đều là đại sự liên quan tới giang sơn xã tắc, xin giao hết cho đế quân bệ hạ.”

Bộ dáng không quá hăng hái, Thiển Ly Du thản nhiên nói. Dạ Quân Hi sớm biết người này sẽ trả lời như vậy, tuy rằng trong lòng có chút thất vọng, nhưng cũng không hề dấy dưng, chỉ nói: “Phế đi võ công của hắn, nhốt vào Âm lao trong cung, trẫm muốn đích thân thăm vấn.”

Vừa dứt lời, liền có hai ảnh vệ lập tức hiện thân, mang Minh đi.

Phế đi võ công? Đây chính là dĩ dĩ chi đạo hoàn chi dĩ nhân sao? Cũng không tệ, rốt cuộc có thể báo thù cho Thanh Hoảng..... Thiển Ly Du thâm nghĩ, ánh mắt có chút trấn an nhìn về phía Ngụy Thanh Hoảng, đối phương cũng nhẹ nhàng mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia cảm kích.

Thấy ánh mắt của hai người, trong lòng người nào đó lập tức cảm thấy không vui, xiết chặt cánh tay tiến gần đến bên tai Thiển Ly Du nói: “Trẫm sai người phế đi võ công của Vạn Hầu Minh là để trút giận cho người, chứ không phải để người mất đưa mày lại với cái tên Ngụy Thanh Hoàng kia....”

Nói xong, cánh tay dùng sức, đem thiếu niên hoàn toàn ôm vào trong lòng ngực, ngăn cản tầm nhìn của y. Thiển Ly Du nghe vậy liền trừng mắt nhìn hắn, âm thầm cảm thấy nam nhân này càng lúc càng bá đạo. Nhưng khi đang bực bội, đáy lòng y đột nhiên sinh ra một tia chua xót khổ sở rất kỳ lạ. Thiển Ly Du lấy lại bình tĩnh, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của Dạ Quân Hi, thầm nghĩ nam nhân này quả nhiên là yêu nghiệt, mỗi lần có hắn ở bên đều khiến y bối rối vô cùng. Con mèo con bị hai người kẹp ở giữa vẫn luôn liếm liếm móng vuốt, lắc lắc đuôi, tò mò không hiểu hai người mà nó thích nhất đang làm gì, đôi mắt mèo xoay tròn hết nhìn bên này đến nhìn bên kia, cuối cùng quyết định quay về trong lòng Thiển Ly Du, kêu hừ hừ vài tiếng, yên lòng nhắm hai mắt. Lần này Dạ Quân Hi không lưu lại tới giờ Mão như lần trước, có lẽ là nóng lòng muốn thăm vấn mấy tên tể ti Lang Tê. Bất quá trước khi đi hắn vẫn không quên ấn một nụ hôn khiến người ta bối rối lên khóe môi Thiển Ly Du. Trạch viện trở nên an bình, đối với những người trong Du Nguyệt lâu thì chuyện liên quan tới Minh và Dẫn chậm coi như đã kết thúc..

65. Chương 65

Ba mươi tháng chạp, đêm giao thừa.

Trong đế đô Lam Vũ, mọi nhà quay quần cùng nhau đón mừng ngày tết, khắp nơi đều trở nên náo nhiệt hân hoan. Chưa tới giờ Tý đã có vài đứa trẻ ham chơi, đốt pháo trong sân hoặc ngoài ngõ, xung quanh vang lên những tiếng bụp bụp. Người lớn trong nhà không ngăn cản chúng, dù sao năm qua, trong đế đô cũng không yên bình. Khó khăn lắm mới tới cuối năm, đốt vài tiếng pháo coi như trừ tà, giữ bình an, mong muốn sang năm tất cả có thể thuận lợi.

Ngoài đế cung những gia đình bình thường tụ lại cùng nhau dùng bữa, vui đùa, mà trong đế cung cũng vô cùng náo nhiệt. Dựa theo tổ chế, mỗi khi tới giao thừa ngày tết, đế quân đều phải ban thưởng yến tiệc, dẫn phi tần, hoàng tử công chúa và văn võ bá quan trong triều đón chào năm mới, lúc này trên Ngự Lan đài đang vô cùng tưng bừng, háo hức. Tuy rằng đây chỉ là một buổi yến tiệc mừng ngày tết, nhưng yến hội trong đế cung Lam Vũ, có lần nào không phải Tula trận nơi các phi tần, văn võ bá quan tranh kì đấu diệu (khoe khoang tài năng, ganh đua sắc đẹp)? Người vừa hát xong, ta lập tức lên đài, buổi “yến hội” ngày tết này, quả thực chính là một vở kịch vô cùng hấp dẫn. Người xem kịch, tất nhiên không phải là những chúng sinh tham gia vào vở kịch, mà chính là đế quân Lam Vũ đang ngồi nghiêng trên đế tọa cao cao tại thượng, nhấp những ngụm rượu ngon trong chén kia.

Diễn viên chính của ngày hôm nay đó là hai nữ tử ngồi hai bên đế tọa – Liên quý phi người sinh hạ hai hoàng tử, đang chưởng quản hậu cung và Thiển thực viện sủng quan đang mang long thai. Tuy rằng hai vị cung phi có địa vị cao nhất đều thân nhiên ngồi ngay gần bên bàn tiệc, nhưng sóng ngầm giữa hai người vẫn cuộn trào mãnh liệt, phàm là những người có nhãn lực đều có thể nhìn ra.

Trong tám vị hoàng tử hiện nay, chỉ có Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình do Thiển Nhã Phù Thiển thực viện sinh hạ cùng với Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ, Ngũ hoàng tử Dạ Hành Giác do Liên quý phi sinh hạ là có thể trở thành Thái tử, bất quá Thiển thực viện thất sủng đã lâu, Hoàng trưởng tử không được quan tâm, cho nên triều thần vốn nghĩ rằng, một trong hai vị hoàng tử của Liên quý phi có gia thế hiển hách kia sẽ là đế quân tương lai. Nhưng, sự sủng ái Thiển Như Nguyệt có được và cái thai trong bụng nàng đã đánh vỡ cục diện đó. Mặc dù rất nhiều triều thần đều cho là, Liên quý phi được thể lực Chương thị hậu thuẫn còn Thiển Như Nguyệt chỉ là một công chúa nước phụ thuộc tới đây hòa thân, thậm chí ngay cả hài tử kia là trai hay gái, có sinh ra được hay không còn chưa biết trước, thực sự không đủ để đối kháng với Liên quý phi. Song chỉ có Liên quý phi và Chương Tri Hiếu hiểu rõ rằng, tuy phía sau Thiển Như Nguyệt không có ngoại thích (họ ngoại) kiên cố, nhưng nàng lại có được sự sủng ái vào bảo hộ của đế quân. Điểm này, từ lúc Dạ Quân Hi lấy Trịnh ngự y ra cảnh cáo Liên quý phi, Chương Tri Hiếu đã phát hiện được. Tới khi những thị vệ mà Chương Quân Nghị đưa vào trong cung đều dần dần biến mất, Chương Tri Hiếu liền hoàn toàn

minh bạch quyết tâm bảo hộ Thiển Như Nguyệt của Dạ Quân Hi. Đối với điều này Chương thừa tướng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bên trái để tọa, Thiển Như Nguyệt vỗ nhẹ lên bụng, cố gắng không chú ý tới những ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào chính mình, nàng mỉm cười ngồi xem ca vũ phía dưới, bày ra bộ dáng của một cung phi đang được sủng ái. Người người đều nói giờ đây để quân độc sủng nàng, vì nàng mà thậm chí một tháng nay chưa từng triệu hạnh hậu cung. Song chỉ có Thiển Như Nguyệt mới biết, người trong lòng để quân bệ hạ rút cuộc là ai. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Thiển Như Nguyệt sẽ nhin không được cảm thấy bị thương, oán hận người kia rõ ràng tự xưng là không muốn hầu hạ dưới khổ nam nhân, mà lại vô cớ chiếm được trái tim trượng phu của nàng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng cũng cảm kích người nọ, bởi vì nhờ người kia mà nàng và hài tử trong bụng nàng mới chiếm được sự thương tiếc của đế quân, có thể an toàn..... Thiển Như Nguyệt nghĩ vậy, uống một ngụm trà nhỏ, lặng lẽ giương mắt nhìn về phía nam nhân đang ngồi trên đế tọa.

Đôi môi nam nhân mang theo ý cười, nhưng tiểu ý kia vẫn chưa thấm vào đôi mắt phượng thâm thúy. Thực tế, Dạ Quân Hi đang vô cùng buồn chán ngồi xem ca vũ phía dưới, trong lòng không hiểu sao có chút phiền muộn. Hằng năm đều như vậy, cho dù là vở kịch đặc sắc thế nào thì hắn cũng đã xem tới chán. Huống chi những toan tính của hậu cung phi tần tằm tận trong mắt hắn chỉ là trò vui của trẻ con mỗi nhà mà thôi, không có chút thú vị nào. Ngắm nghía huyết ngọc ban chỉ trên tay, nhìn những triều thần cung phi đầy mưu mô phía dưới, Dạ Quân Hi âm thầm bĩu môi, quyết định rời đi yến tiệc.

“Trẫm có chút mệt mỏi, liền về tắm cung nghỉ tạm trước. Năm ngày sau miễn lâm triều, các khanh tiếp tục ở đây uống rượu mua vui, cứ tận hứng là được.” Nói xong liền đứng dậy rời đi, chỉ để Lâm Hứa lưu lại trên Ngự Lan đài, phòng ngừa gặp phải sự cố. Nhìn theo bóng lưng của Dạ Quân Hi, sau đó nhìn lướt qua những người có thần sắc kỳ lạ phía dưới, Lâm Hứa nhin không được hé miệng cười. Để quân bệ hạ rời tiệc sớm vì muốn đi đâu, làm tâm phúc, hắn tất nhiên là biết rõ. Nếu những người này biết nguyên nhân khiến đế quân ung dung rời tiệc, không biết họ sẽ có phản ứng gì, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy vô cùng thú vị.....

...

Mấy ngày trước mới có hộ thương gia chuyển tới một đại trạch viện xa hoa bên sông Thanh Đô. Nghe nói gia chủ chính là lão bản mới của Loan Cẩm các, họ Khanh, tên Sương, tuổi trẻ tuổi mới, phong lưu phóng khoáng, vẫn chưa cưới vợ. Chỉ qua mấy ngày, tin tức này đã truyền khắp đế đô, khiến cho rất nhiều bà mỗi đều rục rịch, rất muốn đập phá đại môn của Khanh phủ. Cũng may, đêm giao thừa, ngay cả bà mỗi cũng phải đoàn viên với gia đình, cho nên Khanh lão bản tuổi trẻ tuổi mới mới có thể thanh nhàn.

“Không được tiếp tục lấy việc này trêu đùa ta, bằng không những việc hỗn loạn bên ngoài, ta sẽ buông tay mặc kệ hết!” Ngụy Thanh Sương oán hận nhìn hai đệ đệ đang thông dong uống rượu, trong lòng than vãn làm đại ca thực khó. Có một vị chương quỹ biểu đệ từ trước tới nay đều bỏ mặc sự vụ còn chưa đủ, bây giờ ngay cả thân đệ đệ cũng bắt đầu lừa dối, đem tất cả những chuyện to nhỏ bên ngoài giao hết cho hắn. Khóe môi Ngụy Thanh Hoảng vẫn mang theo tiểu ý, cầm lấy chén rượu nhét vào trong tay Ngụy Thanh Sương: “Được rồi đại ca, chúng ta không cười là được.”

Nhưng Thiển Ly Du thì nhú mày, không quan tâm tới việc nụ cười của chính mình sẽ khiến những người xung quanh bị chấn động đến thế nào, y khẽ cười nói: “Sao chúng ta lại trêu đùa người? Thanh Sương, người cũng đã hai mươi một tuổi, các công tử nhà giàu khác đều đã thê thiếp thành đàn nữ nhân cả sảnh, người lại vẫn một mình một thân. Hôm nay có bà mỗi tới cửa, người hà tất phải lảng tránh như vậy a?”

Ngụy Thanh Sương trừng mắt nhìn Thiển Ly Du, thầm mắng “đúng là kẻ gây họa”, nhưng trong lòng biết người này có chút chú ý tới dung mạo của mình, cho nên không dám nói khỏi miệng. Những lúc thế này hắn lại nhớ tới nam nhân duy nhất có thể khiến Thiển Ly Du không biết ứng đối làm sao kia. Sau khi bị đế quân Lam Vũ phát hiện nơi ẩn náu, bọn họ cũng không cần tránh né nữa. Sống trong tòa tiểu trạch viện cũ có rất nhiều bất tiện, vì vậy ba người thương lượng với nhau tìm mua một đại trạch viện bên sông Thanh Đô rồi chuyển tới.

Thiển Ly Du chưa từng suy nghĩ rốt cuộc mối quan hệ giữa mình và nam nhân trong đế cung kia là gì. Bất quá, kẻ trong cuộc thì mê, người đứng ngoài nhìn lại tỉnh, từ sau mấy lần vị đế quân nọ âm thầm, lặng yên tới đây vào mỗi buổi tối, Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoảng đã dần dần chấp nhận “đệ phu” này. Nếu

có sự hậu thuẫn kiên cố, thiên hạ vô song như vậy thì sau này bọn họ sống trong đế đô Lam Vũ tựa như ngồi dưới đại thụ hưởng bóng râm, vui vẻ tiêu điều tự tại.

Ba người đang trêu đùa nhau thì Thanh Nguyệt bưng một khay sứ cải còn đang bốc hơi nghi ngút bước nhanh từ ngoài cửa vào, cười nói: “Sủi cải tới!” Khi chiếc bàn lớn bày đầy thức ăn, Ngụy Thanh Hoàng cảm khái nhìn muối muối vốn nên là thiên kim tiểu thư của mình, có chút đau lòng nói: “Hôm nay tiểu muội vất vả, mau ngồi xuống ăn. Nay là ngày tết, cũng là lần đầu huynh muội bốn người chúng ta tụ lại đón giao thừa.....” Lời nói của Ngụy Thanh Hoàng gợi lên cảm xúc của những người còn lại, trong đôi mắt xinh đẹp của Thiển Ly Du xẹt qua thần sắc phức tạp, Thanh Nguyệt ửng đỏ viền mắt. Ngụy Thanh Sương nâng chén trước tiên, nhẹ giọng nói: “Thanh Hoàng nói không sai, này tuy là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy, nhưng tuyệt đối không phải là lần cuối cùng. Mong rằng huynh muội bốn người chúng ta hàng năm đều có hôm nay, hàng tháng đều có sáng nay.....” Ba người còn kia nghe vậy liền nâng chén, hết thấy đều không cần nói ra thành lời.

...

“Ngày tết, sao lại buồn bã không vui như vậy?”

Tiếng nói quen thuộc vừa vang lên, bên hông cũng bị một cánh tay rắn chắc hữu lực quấn lấy, khí tức Thanh Mộc đàn hương quanh quẩn nơi chóp mũi. Buồn bã không vui? Ý đâu có như vậy? Thiển Ly Du hơi nhũn mày, quay đầu liếc nhìn Dạ Quân Hi: “Giao thừa ngày tết, để quân bộ hạ vốn nên ở trong cung chủ trì yến tiệc chứ sao lại tới nơi này?”

Viện tử có sân riêng, cửa riêng này vốn là nơi ở của một mình Thiển Ly Du. Nhưng sương phòng gần đó lại đang có Bạch Khải Nhiên vốn là thái y trong Thái y viện ở tạm, xung quanh đây cũng rải rác không ít ảnh vệ của Âm bộ Lam Vũ, hơn nữa mỗi đêm trước khi đi ngủ còn có để quân bộ hạ xuất hiện trong phòng, Thiển Ly Du cảm thấy chính mình sắp quen với những việc kỳ quái như vậy. Dạ Quân Hi nghe thấy thế nhẹ giọng cười khê, ôm lấy thiếu niên ngồi xuống nhuyển tháp: “Chẳng lẽ là vì tối nay trẩm tới trễ, cho nên mới không vui? Đã là ngày tết, trẩm tất nhiên phải ở cùng người thì mới thú vị.”

Cho dù hiểu được rằng không nên như vậy, nhưng Dạ Quân Hi không khống chế được chính mình, đường đường đế quân Lam Vũ mà lại mỗi ngày biến thành phi tặc bay khỏi đế cung đi tới nơi đây “hẹn hò” với người này, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mới lạ, nhưng mỗi ngày có thể ôm lấy Thiển ly Du vẫn khiến Dạ Quân Hi thỏa mãn không thôi. Thiển Ly Du nghe thấy lời nói đùa của hắn, lập tức liếc nhìn nam nhân ngồi bên cạnh, thần nhiên nói: “Nếu ngày nào để quân bộ hạ không tới, ta mới càng cảm thấy vui vẻ. Đường đường đế quân Lam Vũ, hành xử như vậy thật đúng là bất ngờ, không biết nếu truyền ra ngoài, mọi người có tin tưởng không.....”

“Này tất cả đều là lỗi của người, nếu người chịu theo trẩm hồi cung, trẩm cũng không cần phải tiếp tục như thế.”

Hôn lên thái dương của thiếu niên trong lòng, Dạ Quân Hi khê cười nói.

“Để quân bộ hạ thật kiên nhẫn a.....”

Ngày nào cũng nhắc tới việc này với y, chẳng lẽ hắn cho rằng kiên trì dai dẳng thì y sẽ đáp ứng sao? Thiển Ly Du cảm thấy nực cười. Khóe mắt thoáng liếc qua ánh mắt chuyên chú thâm thúy đang nhìn chính mình của đối phương, trong lòng bỗng bùng lên một chút bất an. Nam nhân này rất giỏi khống chế nhân tâm, điều này Thiển Ly Du đã sớm biết nhưng vẫn không dám thừa nhận, rằng ngay cả trái tim của chính y cũng sắp không chống đỡ được.

Nhảy cảm phát hiện ra ánh mắt mê mang của Thiển Ly Du, tiểu ý trong mắt Dạ Quân Hi càng đậm, cố gắng đè thấp thanh âm, ôn nhu nói: “Từ ngày người phóng hỏa lần trốn, trẩm đã thề sẽ bắt người về hảo hảo khiển trách, sao có thể bỏ dỡ giữa chừng?”

Dạ Quân Hi đương nhiên có thể cảm nhận được thái độ của người trong lòng càng ngày càng dao động, tin rằng không bao lâu nữa, hắn sẽ đánh tan sự phòng bị của y.

66. Chương 66

Vào đông, trận tuyết dữ dội nhất đột nhiên ào tới đúng nửa đêm ngày mừng một tết, hôm sau khi tuyết ngừng, trên mặt đất đã tích tụ hơn hai thước. Khắp nơi đều bị màu trắng bạc bao lấy, ngay cả lớp băng mỏng của mặt sông Thanh Đô cũng được che phủ bằng một tầng tuyết trắng, dưới ánh nắng ấm của mùa đông, liếc mắt nhìn màu trắng lóa mắt đó, đẹp không tả xiết. Trong Khanh phủ, mấy vị chủ nhân tranh thủ lúc thời tiết tốt, mặt trời cao cao, liền tới đình nghỉ mát pha trà, hàn huyên, hương trà thoang thoang và bầu không khí thản nhiên, nhân nhã đã thu hút được Bạch Khải Nhiên cùng Diễm Cơ tới, chỉ tiếc khí thế quá mức kinh khủng của một người rơi từ trên trời xuống lại khiến Bạch Khải Nhiên sợ hãi, quay về trong phòng.

“Nhiều ngày nay xem ra đề quân hạ vô cùng nhân nhã, ngày ngày di giá tới nơi đây, không sợ trong cung xảy ra đại sự gì sao?” Uống một ngụm trà trong chén, Thiển Ly Du nhìn nam nhân không mời mà đến kia, lạnh lùng nói.

“Mới qua ngày tết, trong cung miễn triều năm ngày. Sự vụ lớn nhỏ đều có Lâm Hứa quản lý, trẫm đương nhiên không cần quan tâm.”

Khóe môi Dạ Quân Hi mỉm cười, không chút khách khí cầm lấy chén trà mà Thanh Nguyệt đang nơm nớp lo sợ dâng tới, lại nói tiếp: “Huống chi trong cung nhằm chán buồn tẻ, không nhân nhã tự tại bằng nơi đây.”

Thiển Ly Du nghe vậy nhú mày, vẻ mặt khinh thường: “Thân là đề quân một nước, sao có thể ham nhân nhã hưởng lạc? Ta thực có chút thương cảm cho Lâm đại nhân, theo một chủ tử như thế, chắc phải cù cung tận tới chết mới thôi.”

Dạ Quân Hi không cảm thấy vô lễ, vươn tay kéo vạt áo khoác cho Thiển Ly Du xong mới nói: “Nếu người chịu ở lại trong cung cùng trẫm, trẫm sẽ không cảm thấy chán như vậy.”

Nói chưa quá ba câu liền quay về nội dung ban đầu, Thiển Ly Du liếc nhìn hắn, y vỗ về con mèo con trên đầu gối mà không hề tiếp lời. Dạ Quân Hi không cưỡng cầu, tiếp tục uống trà trong chén. Mèo con lắc lắc đuôi, có lẽ là phát hiện ra không khí cứng ngắc giữa hai người, nó đứng dậy rời khỏi đầu gối Thiển Ly Du, nhảy vào lòng Thanh Nguyệt. Trong mấy người còn lại, Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoàng cùng Thanh Nguyệt đã sớm quen với sự ái muội giữa Thiển Ly Du và vị đề quân Lam Vũ được đồn đại là phong lưu bạc tình, thủ đoạn thiết huyết này, chỉ có Diễm Cơ cảm thấy chết lặng, trong lòng nàng âm thầm kinh ngạc. Nhớ tới ngày đó đề quân Lam Vũ tìm tới cửa, nàng còn vô cùng hoảng sợ, lo lắng vị quân vương tàn nhẫn này tìm được chủ tử của mình thì sẽ nghiêm hình tra tấn, lăng trì xử tử, nhưng không ngờ hắn lại có tâm tư như vậy đối với chủ tử của nàng.

Bất quá, cũng khó trách, Thiển Ly Du tuyệt thế vô song như vậy, trên thế gian này có mấy người có thể chống lại mị lực của y..... Diễm Cơ nghĩ thầm, lặng lẽ giương mắt nhìn qua, liền thấy Dạ Quân Hi cùng Thiển Ly Du đang dựa sát vào nhau, hai nam tử đều kinh diễm khuynh thế nhưng lại hoàn toàn khác biệt, thực khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ. Thời gian cứ lặng yên trôi qua trong bầu không khí ái muội đó, chẳng mấy chốc đã tới buổi trưa, mọi người đang định cùng nhau đi tới thiện thính, thì trước đình nghỉ mát đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

“Chuyện gì?”

Nếu không phải có chuyện quan trọng thì ảnh vệ tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi đây, không biết lúc này trong cung có chuyện gì mà ngay cả Lâm Hứa cũng không giải quyết được? Dạ Quân Hi nhú chặt mày, lạnh giọng hỏi. Khí thế khiếp người của đề quân lập tức xuất hiện, khiến mấy người xung quanh đều nín thở. Mới vừa rồi Diễm Cơ còn oán thầm trong lòng, lúc này lại đang lặng lẽ xoa mồ hôi chảy xuống từ trên trán, thầm nghĩ nguyên lai bây giờ mới chính là đề quân Lam Vũ mà ngày ấy nàng gặp trong Loan Cầm các a.....

“Hồi bẩm bệ hạ, tướng quân phòng thủ Mậu thành Chương Quân Nghị trên đường trở về bị sơn tặc tấn công, Chương tướng quân và thân binh tổng cộng hơn ba mươi người không còn ai sống sót!” Ảnh vệ quỳ một gối xuống đất, trầm giọng bẩm báo. Dạ Quân Hi nghe vậy, trong đôi mắt phượng sắc bén lập tức lóe lên tia sáng: “Di thể đã đưa về chưa?”

Ảnh vệ tất nhiên sẽ hiểu để quân bệ hạ hỏi cái gì, lập tức cung kính đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, di thể đang trên đường đưa về, đã xác minh. Chương thừa tướng cũng Liên quý phi đang cầu kiến ngoài ngự thư phòng, nói rằng nếu hôm nay không thấy được bệ hạ thì sẽ quỳ mãi mà không đứng dậy. Lâm đại nhân khẩn cầu bệ hạ hồi cung xử lý.”

Dạ Quân Hi nghe vậy, nhẹ nhàng cong lên khóe môi, lộ ra nụ cười khiến kẻ khác rùng mình. Mấy người xung quanh đột nhiên cảm thấy trong lòng giá lạnh, hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao một vị tướng phòng thủ nơi biên thành chết đi, mà vị đế quân Lam Vũ này lại dường như không hề giận giữ. Thiển Ly Du đứng bên thấy tiểu y bên môi nam nhân thì lập tức sáng tỏ, trong hai tròng mắt xinh đẹp hiện lên một tia trêu tức.

“Đoán được?” Vươn tay ôm lấy thiếu niên tuyệt sắc kia vào lòng, Dạ Quân Hi thấp giọng cười hỏi.

“Thần sắc của đế quân bệ hạ thực quá rõ ràng, bộ dáng này nếu để Chương thừa tướng thấy được, chỉ sợ sẽ không dấu diếm được hần.”

Thiển Ly Du cũng thấp giọng thì thầm nói. Cái gì mà sơn tặc, rõ ràng chính là nam nhân âm hiểm này muốn tẩy sạch bá quan, chỉnh lý ngoại thích. Chuyện như vậy, triều đại nào chẳng có, nhưng vị đế quân Lam Vũ được xưng là thánh minh này thực hiện cũng chẳng hề cao minh.

Dạ Quân Hi vươn tay mơn trớn vệt chu sa lệ trên mặt của người trong lòng, cười khê nói: “Tâm tư Chương Tri Hiếu vô cùng thâm hiểm, cho dù trăm có giả bộ giống đi nữa thì chưa chắc hần đã không phát hiện ra. Bất quá hần biết cũng không sao.....”

Thân là đại thần ngoại thích nắm gần một nửa thế lực trong triều đình, Chương Tri Hiếu đã sớm biết đế quân sẽ phòng bị đối với hần và gia tộc của hần. Giờ đây, Trưởng tử bất ngờ chết đi, hần là thân tử trong tay không có chứng cứ, cho nên hoàn toàn không có sức phản kháng. Trừ phi tới một ngày kia hần muốn đứng dậy mưu phản, nếu không chỉ có thể trở mặt nhìn gia tộc của chính mình bị chèn ép thậm chí là tiêu diệt. Không phải là Chương Tri Hiếu không có tâm tư như vậy, Liên quý phi sinh hạ lưỡng tử chính là lợi thế lớn nhất của hần. Nếu sau này có một ngày đương kim đế quân băng hà, Tứ hoàng tử hoặc Ngũ hoàng tử liền có khả năng trèo lên ngôi báu, mà hần là ngoại tổ phụ của tân đế, tất nhiên có thể nắm được đại quyền. Thế nhưng nếu hần thực sự có lòng mưu phản, sợ rằng Dạ Quân Hi sẽ lập tức nhận được thông tin, rồi nhân cơ hội đó tiêu diệt toàn bộ Chương thị.

Những tính toán trong lòng Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du gần như nhất thanh nhị sở. Dù sao, kiếp trước y từng là “khuyên thế yêu phi”, vì trả thù mà độc bá vương triều, làm đủ loại chuyện tình cũng không phải lần một lần hai. Nhìn bóng lưng rời đi của Dạ Quân Hi một lúc lâu, Thiển Ly Du mới quay người và thấy được ánh mắt nghi ngờ, lo lắng của mấy người còn lại: “Ly Du, tên Chương Quân Nghị kia.....”

Ngụy Thanh Sương vẫn nhớ cái tên này, đó chính là người đã cùng hần tranh đoạt hoa khôi trong ngày Loan Cầm các khai trương, hiện là Trưởng tử của Chương Tri Hiếu, Trưởng huynh của Liên quý phi. Thiển Ly Du thản nhiên cười, đứng dậy nói: “Việc trong triều, có liên quan gì với ta?”

Sau đó y đi tới thiện thính. Mấy người còn lại quay mặt nhìn nhau, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng trao đổi ánh mắt, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, suy nghĩ cẩn thận một lát mới hiểu được ý tứ của Thiển Ly Du, hai người nhìn nhau cười. Cũng đúng, việc trong triều đình Lam Vũ, có liên quan gì với bọn họ đâu? Không thể vì đế quân Lam Vũ mỗi ngày chạy tới trong phủ, mà nghĩ chính mình là người của triều đình. Bọn họ vẫn nên nhàn nhã làm một phú thương thôi. Hiểu được việc này, mấy người đều theo Thiển Ly Du đi thiện thính, nhưng không ai nhìn thấy, khi Thiển Ly Du đưa lưng về phía bọn họ, trong đôi mắt như hắc diệu thạch kia lại lóe lên thần sắc bất an – cuộc tranh đấu trong hậu cung Lam Vũ, chỉ sợ sắp bắt đầu. Không biết bây giờ nha đầu Thiển Như Nguyệt kia có khỏe không.....

Đế cung, ngự thư phòng.

“Bệ hạ, ngài phải phân xử cho đại ca a..... Bệ hạ!”

“Bệ hạ, cho dù phải đánh đổi tính mạng, cự thần cũng muốn báo thù cho Nghị Nhi!”

Liên phi lôi kéo hai hoàng tử khóc lóc sụt sùi, Chương Tri Hiếu đã qua năm tuổi, tuổi già mất con, tất nhiên không thể kìm lòng mà lão lệ tung hoành. Tuy rằng Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử năm nay mới

vừa ba tuổi, nhưng lại có chút thành thực hiểu chuyện mà hài tử bình thường không có, hai hài tử vừa khóc vừa an ủi mẫu phi và ngoại tổ phụ, cảnh tượng như vậy, thực khiến người khác cảm thấy không đành lòng.

Chỉ tiếc, người mà bọn họ phải đối mặt chính là đề quân Lam Vũ Dạ Quân Hi tàn nhẫn vô tình. Về mặt âm trầm ngồi trên đề tọa, tâm phúc Lâm Hứa đứng bên cạnh, Dạ Quân Hi lạnh lùng nhìn bốn người khóc lóc không ngừng phía dưới, tới khi Liên phi sắp ngất đi, thì hắn mới chậm rãi mở miệng: “Việc này trăm sẽ sai người tra rõ. Chết chính là ái tướng của trăm, là lương đồng của Lam Vũ quốc, trăm sẽ không để yên..... Ái phi và thừa tướng hãy cứ yên tâm.”

Nghe vậy, Chương Tri Hiếu cùng Liên phi càng khóc thảm thiết, Chương Tri Hiếu cắn răng hung hăng nói: “Bệ hạ, xin hãy để cự thần chủ trì điều tra việc này, cự thần nhất định phải chính tay đâm chết tên súc sinh đã giết Nghị nhĩ!”

“Nga? Thừa tướng muốn chủ trì việc này?”

Dạ Quân Hi nghe vậy tựa hồ có chút ngoài ý muốn, “Lâm Hứa, người thấy thế nào?”

Lâm Hứa hơi khom người, dùng giọng nói nhỏ nhưng đủ để mỗi người trong phòng đều có thể nghe nhất thanh nhị sở: “Vi thần cho rằng không thích hợp.”

Vừa dứt lời liền cảm nhận được ánh nhìn giận dữ từ nơi nào đó, Lâm Hứa âm thầm cong lên khóe môi, nói tiếp: “Hồi bẩm bệ hạ, thứ nhất, vi thần cho rằng Chương thừa tướng đang đau lòng vì mất đi ái tử, nhất định thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, huống chi mỗi ngày Thừa tướng còn phải phụ tá bệ hạ xử lý quốc sự triều chính, nếu lại bắt Thừa tướng chủ trì việc này, vi thần sợ rằng thân thể của Thừa tướng sẽ không chịu đựng được..... Thứ hai, việc của Chương tướng quân, Thừa tướng là chí thân, theo đạo lý thì nên tránh liên quan. Việc này giao cho Hình bộ điều tra là thích hợp nhất.”

Mắt thấy sắc mặt Chương Tri Hiếu dần dần tái đi theo từng lời của Lâm Hứa, Dạ Quân Hi không khỏi cười nhạt trong lòng, nghe Lâm Hứa nói xong hắn liền gật đầu nói: “Người nói rất có lý. Đã như vậy, người truyền ý chỉ của trăm, mệnh Hình bộ lập tức bắt tay điều tra việc này. Chương thừa tướng muốn chính tay đâm chết hung thủ, vậy liền bảo bọn họ phải bắt sống đám sơn tặc kia, mang về để đô nghiêm hình thẩm vấn, sau đó để Chương thừa tướng tự mình động thủ báo thù rửa hận. Ái khanh, như vậy có được không?”

Miệng vàng của đề quân đã mở thì đâu còn cơ hội để Chương Tri Hiếu xen vào, hắn đành cúi đầu oán hận nói: “Cự thần tuân chỉ, tạ ơn long ân của bệ hạ!”

“Nếu như thế, ái phi cùng Thừa tướng mau lui về nghỉ ngơi đi. Đợi tới khi linh cữu của Chương tướng quân trở lại để đô, trăm sẽ đích thân tới phúng viếng.”

Phất tay ý bảo hai người kia lui ra, Dạ Quân Hi không để Chương Tri Hiếu và Liên phi có cơ hội mở miệng lần thứ hai.

“Mười vạn đại quân ở Mậu thành đã an bài thỏa đáng chưa?”

Hai người kia lui ra xong, Dạ Quân Hi mới mở miệng hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, Âm bộ đã tiếp nhận tất cả.”

“Nanh vuốt của Chương thị trong các tướng quân phải trừ khử hết, một người cũng không lưu lại.” Đôi mắt phượng hiện lên một tia hàn ý, Dạ Quân Hi không chút lưu tình, lạnh lùng mở miệng. Lâm Hứa khom người, thấp giọng nói: “Vi thần hiểu được.”

Trong đế cung, Dạ Quân Hi đang bận rộn sắp xếp việc xử lý Chương thị, còn trong Khanh phủ, Thiển Ly Du lại gõ cửa căn phòng mà Bạch Khải Nhiên đang ở.

“Công tử?”

Hiển nhiên, Bạch Khải Nhiên có chút ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn đến cuốn sách thuốc trong tay Thiển Ly Du, trong lòng hắn càng thêm khó hiểu. Thiển Ly Du bước một chân vào phòng, cười nhẹ nói: “Ly du có cái yêu cầu quá đáng, mong muốn Bạch ngự y có thể truyền thụ y thuật cho ta.”

Bạch Khải Nhiên lập tức dừng sốt nhìn vào đôi mắt tuyệt thế vô song của thiếu niên trước mặt, không ngờ hắn lại rơi vào bẫy rập trong ánh mắt thâm thúy đó, rồi không kim lòng được mà gật đầu..... Tiêu ý

trong mắt Thiển Ly Du càng đậm. Giờ đây Chung Ly không thể tùy ý hiện thân, Vạn Hào Minh cũng sa lưới, kiến thức y được mà ngày trước vứt bỏ, đã tới lúc phải thu hồi.....

67. Chương 67

Mùng sáu tết, buổi lâm triều vừa mới kết thúc. Cho dù văn võ bá quan đã sớm nghe được tin trưởng tử của Thừa tướng Chương Tri Hiếu, tướng quân phòng thủ Mậu thành Chương Quân Nghị tại trên đường trở về bị sơn tặc tấn công, ba mươi mấy người không còn ai sống sót, nhưng khi nghe đề quân xác nhận việc này, quân thần vẫn khiếp sợ không thôi. Để quân bệ hạ vô cùng tức giận, ngài hạ chỉ mệnh quân đội và quan viên địa phương phải tiêu diệt toàn bộ sơn tặc trong lãnh thổ Lam Vũ, sau đó quyết đoán đề bạt phó tướng Mậu thành lên làm Tướng quân, thay thế chức vụ của Chương Quân Nghị, thánh chỉ tám trăm dặm hỏa tốc truyền tới Mậu thành.

Buổi triều đầu tiên của năm mới, Thừa tướng Chương Tri Hiếu cáo ốm ở nhà, quân thần phỏng đoán lão Thừa tướng vừa mới chịu nỗi đau mất con nên mới lâm bệnh. Những triều thần có giao hảo với Chương Tri Hiếu, những thân nhân trong Chương thị cùng môn sinh đều hẹn nhau tới phủ Thừa tướng thăm hỏi. Còn các quan viên xuất thân từ Âm bộ và những đại thần có tâm tư trấn tĩnh thì lại thờ ơ lạnh nhạt.

Trong ngự thư phòng, Dạ Quân Hi vừa phê duyệt tấu chương vừa nghe Lâm Hứa bẩm cáo, khi nghe được các đại thần hẹn nhau đi thăm hỏi Chương Tri Hiếu hẳn mới dừng bút ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Theo dõi những người đó chặt chẽ cho lắm.”

Lâm Hứa cung kính đáp: “Vi thần minh bạch.”

Thân là cánh tay phải của Dạ Quân Hi, Lâm Hứa hiểu rõ, mục tiêu lần này của đề quân bệ hạ sợ rằng không chỉ Chương thị, mà ngài còn muốn tiếp tục quét sạch bá quan sau lần xử lý những triều thần đã cấu kết với nước phụ thuộc vào năm ngoái.

Ban đêm, Loạn Cầm các.

Băng tuyết trên sông Thanh Đô vẫn chưa tan, nhưng trong Loạn Cầm các đã khôi phục tiếng đàn sáo ca vũ như trước, khi vắng trăng lưới liềm vừa mọc lên liền mở cửa đón khách. Nhìn tốp năm tốp ba khách nhân ào ạt như thủy triều tiến vào trong các, Diễm Cơ vừa cười duyên bắt chuyện, vừa cắn răng thầm mắng trong lòng – một lũ háo sắc, mới đóng quán bốn năm ngày đã sốt ruột tới mức vậy! Chỉ ngần ngừ có một canh giờ đã tiễn đưa ngênh đón gần trăm người, giữa mùa đông, Diễm Cơ lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, phân phó vài người lạnh lợi và mấy cô nương đang đứng ngoài đón khách phải trông chừng cửa lớn, còn mình thì đi vào bên trong, muốn về phòng nghỉ ngơi một lát.

Nhưng không như mong muốn, một quán sự trong các bước nhanh tới chắn đường nàng: “Diễm Cơ, sương phòng trên lầu hai có mấy quan viên, người muốn lên nhìn xem một chút không?”

“Quan viên?” Diễm Cơ nhú mày, “Quan viên ra vào trong các không tới một nghìn cũng có mấy trăm, hà tất phải ngạc nhiên như vậy?”

Chi phí của Loạn Cầm các không thấp, bách tính bình thường tuyệt đối không có tài lực để tới nơi này tầm hoan, cho nên những người đến đây đều là phú gia có thanh danh ở đế đô, trong số đó tất nhiên cũng có quan viên trong triều. Tuy rằng những triều thần này đã thay thường phục, bất quá khí tức quan trường rất khó che giấu, cho nên bọn họ làm sao thoát được hóa nhãn kim tinh của mấy vị quán sự trong Loạn Cầm các? Quán sự kia nghe Diễm Cơ nói vậy liền cười nhẹ hai tiếng: “Nếu là quan viên bình thường thì sao ta lại tới gọi người? Mấy người kia thoát nhìn địa vị không thấp, ta nghe bọn hắn nói cái gì mà Thừa tướng, Thượng thư đều là mấy chức quan trên Tam phẩm. Cho dù thế nào thì người cũng nên tới bắt chuyện.”

Thừa tướng? Thượng thư? Diễm Cơ nghe vậy có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn người kia, trong lòng nhớ tới hai ngày trước nàng tới chỗ chủ tử, có một ảnh vệ Lam Vũ tới bẩm báo tướng quân phòng thủ Mậu Thành Chương Quân Nghị đã chết, lão tử của hắn không phải là Thừa tướng đương triều Chương Tri Hiếu sao?

Mục đích ban đầu khi chủ tử mua lại Loan Cầm các chính là vì nơi này người đến người đi, tốt xấu lẫn lộn, dễ dàng tìm hiểu tin tức trong giang hồ và triều đình. Giờ đây quan hệ giữa chủ tử và đế quân Lam Vũ mập mờ như vậy..... Diễm Cơ âm thầm tính toán kế sách, sau đó nói với quản sự: “Người giúp ta đi gọi Mặc Lan tới.” Nói xong nàng liền một mình đi lên sương phòng trên lầu hai.

Trong phòng có bốn người, đều hơn bốn mươi tuổi, chưa hề gọi cô nương hoặc tiểu quan tới hầu hạ. Người ngồi trên thượng tọa mặc bộ cẩm bào mặt mày nhẵn lại, dựa vào tin tức mật thám của Ảnh bộ Du Nguyệt lâu thì hẳn chính là Hình bộ thượng thư đương triều, Nghiêm Cẩm Hiên. Ba người khác tựa hồ đều coi Nghiêm Cẩm Hiên là người đứng đầu, đang đàm luận chút gì, vừa thấy Diễm Cơ đẩy cửa tiến vào liền lập tức ngậm miệng. Quả nhiên là mấy con cá lớn. Diễm Cơ thầm nghĩ trong lòng, trên mặt vẫn nở nụ cười diễm lệ, dịu dàng nói: “Mấy đại gia tới Loan Cầm các chỉ để uống rượu dùng bữa sao? Có muốn ta gọi vài người nhu thuận tới hầu hạ các ngài hay không?”

Nghiêm Cẩm Hiên nhìn qua Diễm Cơ nhưng không hề mở miệng, trái lại có một quan viên khác bực bội nói: “Không cần, người đi xuống dưới đi.”

Diễm Cơ nghe vậy sắc mặt lập tức có chút khó coi, bất mãn nói: “Bốn vị như vậy, cần gì phải tới Loan Cầm các vang danh ngàn dặm này? Nếu dong chi tục phấn không lọt vào mắt các ngài, vậy ta có thể gọi hoa khôi trong các tới đây. Đó chính là hoa khôi mà tháng trước Chương tướng quân đã đích thân chọn a!” Ba chữ “Chương tướng quân” vừa nói xong, bốn người kia liền thoáng sững sốt, quay mặt nhìn nhau. Diễm Cơ âm thầm cười nhặt trong lòng, mấy người này quả nhiên tụ tập ở đây đàm luận chuyện Chương thị.....

Bầu không khí trong phòng có chút căng thẳng, đúng lúc này, một nữ tử thanh nhã mặc một bộ tố y (y phục màu trắng) đẩy cửa bước vào, nhìn qua mấy người sau lập tức vái chào: “Tiểu nữ tử Mặc Lan, ra mặt mấy vị đại gia.”

Mặc Lan là hoa khôi hiện giờ của Loan Cầm các và cũng là nữ tử mà Chương Quân Nghị đã dùng năm nghìn lượng mua đi một đêm. Sự thanh lệ của Mặc Lan quả nhiên hấp dẫn ánh mắt của bốn người kia. Trong mắt Diễm Cơ xẹt qua tiểu ý, sau đó nàng im lặng rời khỏi sương phòng.

“Giám sát chặt chẽ mấy người đó, phái người tới phủ bẩm báo cho chủ tử.” Nàng vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với góc khuất vắng vẻ, từng trận gió nhẹ phất qua, chỗ tối thiếu đi khí tức của một người. Lúc này Diễm Cơ mới lấy lại bình tĩnh, tiếp tục giương lên khuôn mặt tươi cười, chào hỏi khách nhân trong các.

Trong Khanh phủ, Thiển Ly Du mới đi ra khỏi phòng của Bạch Khải nhiên liền thấy Ngụy Thanh Sương đứng chờ ngoài cửa. Nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của hắn, y không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Thanh Sương, xảy ra chuyện gì?”

“Diễm Cơ mới sai người báo lại, Hình bộ thượng thư cùng ba quan viên khác đang đàm luận về Chương thị ở Loan Cầm các, hình như Nghiêm Cẩm Hiên kia là người trong bè cánh của Thừa tướng.”

Thiển Ly Du nghe vậy, trong hai tròng mắt xinh đẹp hiện lên một tia dị sắc.

Có lẽ việc xử lý Chương thị có chút vướng tay nên hai buổi tối gần đây Dạ Quân Hi không hề xuất hiện trong Khanh phủ. Hôm nay để đồ đã dần bố cáo, chuyện Chương Quân Nghị bị ám sát bỏ mình sẽ do Hình bộ chủ quản, quan viên và quân đội các nơi phối hợp tiêu diệt thổ phỉ cùng với đó phải bắt sống nhóm người sát hại Chương Quân Nghị đưa về để đồ để Thừa tướng Chương Tri Hiếu đích thân xử trí. Dạ Quân Hi giao việc này cho Hình bộ, rõ ràng là không muốn Chương Tri Hiếu nhúng tay, nhưng Hình bộ thượng thư lại là người của Chương Tri Hiếu sao? Nghĩ như vậy, Thiển Ly Du lập tức cau mày. Không biết Dạ Quân Hi có biết việc này hay không. Tuy rằng với thực lực của Dạ Quân Hi thì chuyện diệt trừ Chương thị cũng không phải việc khó, nhưng nếu làm phức tạp thì nó sẽ trở nên phiền phức. Thiển Ly Du suy tư một lát rồi nói với Ngụy Thanh Sương: “Để Ảnh bộ giám thị chặt chẽ những quan viên ra vào Loan Cầm các, đem tất cả những lời nói, việc làm của bè đảng Chương thị ghi lại.”

Ngụy Thanh Sương nghe vậy trong lòng có chút ngoài ý muốn, rồi lại cảm thấy không có gì đáng ngạc nhiên, cho nên liền rời đi, trước khi đi không biết vì sao hắn quay đầu liếc nhìn Thiển Ly Du, trong ánh mắt hiện lên chút kỳ quái. Thiển Ly Du không hiểu ý tứ trong ánh mắt đó, y chỉ thoáng nghĩ hoặc mà không hề suy nghĩ sâu xa.

Nhưng, Bạch Khải Nhiên đang tựa ở cạnh cửa, đứng ngay phía sau Thiển Ly Du thì lại nhất thanh nhị sở, rõ ràng tuyên bố rằng “việc trong triều đình có liên quan gì đến ta” mà khi nghe tới chuyện Chương thị, y vẫn sai người đi tìm hiểu. Hắn vốn cho rằng để quân bộ hạ đối với người này chỉ là nhất sương tình nguyện, nhưng bây giờ mới phát hiện, người này sợ rằng đã sớm nảy sinh tình cảm với nam nhân quân lâm thiên hạ kia mà không tự biết.... Nghĩ như vậy, trên gương mặt hòa ái của Bạch Khải Nhiên lộ ra một nụ cười vui mừng.

Hành động của Thiển Ly Du không lâu sau liền truyền vào tai Dạ Quân Hi, để quân Lam Vũ hiềm khi chong đèn xử lý chính sự khuya muộn tại ngự thư phòng như hôm nay vừa nghe thấy vậy, trong đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén lập tức lộ ra tiểu ý.

“Trẫm muốn xuất cung, việc còn lại liền giao cho người.”

Đứng dậy, vứt bỏ trách nhiệm chỉ nói một câu với tâm phúc. Lâm Hứa âm thầm kêu khổ trong lòng nhưng không dám ngăn Dạ Quân Hi đi gặp thiếu niên tuyệt sắc kia, đành phải khom người lĩnh mệnh.

Song thiên bất toại nhân nguyện, khi Dạ Quân Hi vui mừng hơn hở chạy tới Khanh phủ, người nghênh tiếp hẳn lại chỉ có Bạch Khải Nhiên mới vừa vội vàng tỉnh dậy và Thanh Nguyệt đang đứng ngoài cửa chờ chủ tử.

“Du Nhi tới Loan Cầm các?”

Trong đôi mắt phượng hiện lên một tia không vui. Tuy rằng không muốn ngăn cản người nọ làm bất cứ việc gì, nhưng những nơi như Loan Cầm các.....

Thanh Nguyệt thấy sắc mặt Dạ Quân Hi có chút khó coi, còn tưởng rằng hẳn nửa đêm đến đây mà không thấy được chủ tử nên mới như vậy, vì thế nàng nói: “Loan Cầm các truyền tới tin tức quan trọng, chủ tử muốn đích thân đi xem mới có thể yên tâm. Đại ca, Nhị ca đều đi cùng chủ tử.”

Nhị ca? Là cái tên Ngụy Thanh Hoàng kia đi..... Dạ Quân Hi nhớ tới ngày ấy Thiển Ly Du và Ngụy Thanh Hoàng mất đưa mày lại trước mặt hắn, đáy lòng càng thêm bức mình. Dung nhan người nọ bây giờ tuyệt sắc như vậy, phàm là người bình thường đều bị dung mạo của y mê hoặc, hẳn nên hảo hảo nghĩ biện pháp đem người nọ mang vào trong cung trông coi chặt chẽ, không thể tiếp tục mặc kệ y.

Dạ Quân Hi âm thầm hạ quyết tâm, sau đó không nói hai lời liền lập tức ly khai.

“Bộ hạ..... làm sao vậy?”

Thanh Nguyệt không hiểu ra sao, không biết nam nhân kia tức giận như vậy là vì cái gì. Bạch Khải Nhiên ngáp một cái, thất tha thất thểu xoay người đi vào phòng, trong miệng còn lầm bầm: “Nghe thấy công tử tới nơi trắng hoa như vậy thì ghen chứ sao.... Tiểu cô nương không nên biết thì tốt hơn.....”

Thanh Nguyệt lập tức ghen hòng, sưng sốt một lát mới phản ứng lại, sau đó cười khúc khích thành tiếng. Không ngờ người có hậu cung mỹ nhân nhiều tựa khách qua sông như đế quân Lam Vũ, cũng có lúc ghen vì một người.....

68. Chương 68

“Công tử, ngài muốn tìm cô nương nào hầu hạ?”

Một tên quân sự vươn tay tiến lên, miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ dung mạo nam nhân này thực sự quá xuất sắc, thế nhưng bộ dáng nổi giận đùng đùng đó, chắc không phải là tới nháo sự đi....

Dạ Quân Hi không thèm liếc mắt nhìn tên quân sự kia mà chỉ mang theo sắc mặt âm trầm bước nhanh tới nhả gian trên lầu hai. Khi hắn tới đây, ảnh vệ đã bẩm báo hành tung của Thiển Ly Du, vật nhỏ đang cùng hai biểu huynh ngồi nghe tổng quân sự Diễm Cơ của Loan Cầm các đánh đàn. Mới nghĩ tới như vậy, trong

đôi mắt phượng liền hiện lên một tia hàn ý, tới nơi trăng hoa thể này để nghe đàn, vật nhỏ thật đúng là hăng hái a....

Tên quân sự kia thấy Dạ Quân Hi không để ý tới mình, hơn nữa còn bước nhanh đến gian sương phòng mà Diễm Cơ phân phó không thể tự ý tiến vào, trong lòng thầm kêu không ổn, hần mở miệng vội vã ngăn cản: “Công tử, ai! Trong gian phòng đó đã có người, công tử!” Vừa kêu vừa vươn tay muốn bắt lấy tay áo của nam nhân phía trước, chỉ tiếc còn chưa đụng vào góc áo thì một cổ kinh phong từ đâu ập tới khiến hần ngã quăng xuống đất, suýt nữa rơi xuống thang lầu.

Bên ngoài xảy ra động tĩnh lớn như vậy khiến cánh cửa của gian sương phòng kia được nhẹ nhàng đẩy ra, Diễm Cơ với bộ y phục đỏ rực trên người, nhú mào bước khỏi cửa phòng hỏi: “Xảy ra chuyện....” Chữ “gì” còn chưa rời khỏi miệng, Diễm Cơ đã thấy sắc mặt của nam nhân đứng phía trước, hàn khí kinh người ập đến khiến nàng suýt nữa ngã quỵ về phía sau, nghẹn họng nhìn trân trối, ngay cả nói đều không thể nói rõ ràng: “Bệ.... bệ....”

Ba người trong phòng tất nhiên đã thấy được ai xuất hiện ngoài cửa phòng, Thiển Ly Du mở miệng ngăn lại Diễm Cơ hô lên danh xưng khiến người khác chú ý: “Diễm Cơ, người lui xuống trước đi.” Hai tròng mắt như hắc diệu thạch nhìn nam nhân đang tức giận bên ngoài, bên trong hiện lên một tia nghi hoặc – không phải hần đang ở trong cung vội vàng xử lý chuyện Chương thị sao, sao lại rảnh rỗi mà tới đây? Hơn nữa lửa giận từ đâu tới mà lớn như vậy, chẳng lẽ là bởi vì Nghiêm Cẩm Hiên?

Diễm Cơ lĩnh mệnh lui ra, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng liếc nhau, đều đứng dậy cáo lui. Thiển Ly Du biết hai người kia bị khí thế của Dạ Quân Hi chấn kinh, cho nên không hề ngăn cản, sương phòng chỉ còn lại y và Dạ Quân Hi, một người nghi hoặc khó hiểu, một người ghen tuông ngập trời. Thiển Ly Du cau mày nhìn nam nhân đang đứng yên trước cửa sương phòng, nhìn chằm chằm chính mình kia. Thấy thần sắc âm trầm trong đôi mắt phượng và đôi môi mím chặt của người nọ, không hiểu sao y lại run lên, một lát sau mới ngập ngừng mở miệng: “Nửa đêm tới đây, là vì nghe thấy chuyện Hình bộ thượng thư sao?”

Thanh âm dễ nghe làm giảm đi lửa giận trong lòng Dạ Quân Hi, cũng khiến hần nhớ ra người này là vì tên Nghiêm Cẩm Hiên chết tiết kia mới nửa đêm đến đây, đáy lòng liền nảy sinh một tia thương tiếc và vui vẻ. Nhưng vừa nghĩ lại lời bẩm báo của ảnh vệ, nói người này ở đây nghe Diễm Cơ đánh đàn, sự ghen tuông vừa dề xuống trong lòng lập tức trở dậy: “Nghiêm Cẩm Hiên không đáng lo. Nhưng còn người, nửa đêm tới chốn trăng hoa để nghe đàn hát, thật hăng hái a....”

Thiển Ly Du nghe thế cũng sốt, hai hàng lông mày xinh đẹp hơi hơi nhăn lại.

Tuy rằng không biết vì sao giọng nói của nam nhân này có chút chế giễu, nhưng hành vi như vậy của đối phương, đã khiến y có chút bất mãn: “Để quân bộ hạ không chỉ phải ảnh vệ giám sát ta, bây giờ ngay cả việc ta tới nơi nào cũng muốn can thiệp sao? Chẳng lẽ ta là tù nhân của người?”

Dạ Quân Hi nhú mào, bước nhanh đến, không hề thanh minh mà lập tức ôm Thiển Ly Du vào lòng, cúi đầu ghé đến bên tai y nhẹ giọng nói: “Tất nhiên không phải tù phạm, bất quá trầm quả thực muốn đem người mang về cung khóa lại, để tránh người nửa đêm chạy tới những nơi trăng hoa thể này đùa vui.”

Hơi thở ấm nóng phun ở bên vành tai mẫn cảm, Thiển Ly Du không thể kìm nổi, nhẹ nhàng run lên, trong lòng có chút kinh ngạc, không biết nam nhân lại nổi điên vì chuyện gì. Tuy rằng ngày thường hai người cũng có cử chỉ thân mật ôm ấp, y cũng dần dần chuyển từ mâu thuẫn sang mặc kệ, bất quá ôm chặt thế này là rất hiếm hoi, y nhất thời không biết nên làm sao. Nhưng nghe lời nói của nam nhân.... Hình như hần đang tức giận vì y nửa đêm chạy tới Loan Cẩm các nghe Diễm Cơ đánh đàn. Đôi mắt như hắc diệu thạch hiện lên một tia dị sắc, hơi hơi ngẩng mặt liếc nhìn chiếc cằm góc cạnh của nam nhân, trong đầu Thiển Ly Du bỗng nhiên sinh ra ý nghĩ khiến y khó mà tin được – nam nhân này.... Chẳng lẽ là đang ghen? Không hiểu sao đáy lòng lập tức cảm thấy chua xót, Thiển Ly Du chống tay cố sức đẩy ra Dạ Quân Hi thấp giọng nói: “Tuy trăng hoa, nhưng cũng là nơi thánh thính tin tức tốt nhất. Đường đường đế quân Lam Vũ, chắc không đến nỗi ngay cả việc đó cũng không biết đi...” Trên mặt đột nhiên nóng lên, Thiển Ly Du thầm mắng chính mình – đã sống hai đời, nhưng lại đổ mặt vì câu nói của một nam nhân nhỏ hơn mình hai mươi tuổi....

Đầu y cúi xuống khiến Dạ Quân Hi chỉ nhìn thấy mái tóc đen thui mà không thấy thần sắc của Thiển Ly Du, nhưng đôi mắt phượng sắc bén thoáng nhìn qua vành tai đang ửng đỏ rất khả nghi kia, khóe môi hần

cong lên.

Xem ra người này không phải là không hiểu ý tứ của hân.... Phản ứng như vậy, là đang giả ngu sao? Vươn tay nâng lên chiếc cằm của thiếu niên trước mặt, quả nhiên thấy được chút ửng hồng chưa kịp tan đi, trái tim Dạ Quân Hi run lên, không kìm lòng nổi, hân cúi người xuống....

Chút gì lạnh lạnh in ở bên môi, Thiển Ly Du nhất thời không kịp phản ứng, dù sao những nụ hôn nhẹ thường ngày y cũng đã quen. Nhưng điều làm y kinh hoảng chính là, nụ hôn của nam nhân lần này không hề lướt qua như mọi lần, đầu lưỡi ẩm áp, ẩm ướt đã đẩy ra đôi môi và trượt vào ngay khi y còn đang ngơ ngác, gần như ép buộc quần lấy đầu lưỡi của y cùng múa. Hai tròng mắt như hắc diệu thạch lập tức tròng lớn, nhìn thẳng vào dung nhan phóng đại gần trong gang tấc, mơ hồ, khí tức Thanh Mộc đàn hương tràn ngập nơi chớp mũi cũng không thể trấn an thể xác và tinh thần đang dần xao động của y, ngay cả cái ôm vụn vặt quen thuộc cũng không thể khắc chế sự đảo lộn trong dạ dày. Đứng... Hai tay nắm chặt, cảm giác khó chịu bắt đầu từ dạ dày lan tới toàn thân, gương mặt vừa rồi còn ửng đỏ lúc này đã chuyển thành tái nhợt. Thị giác mơ hồ khiến Thiển Ly Du thấy không rõ người trước mặt là ai, ký ức mà y dần dần quên đi bắt đầu rục rịch, giãy dụa muốn chui ra. Đứng....

Được đôi môi ngọt ngào của người mình yêu hút lấy, Dạ Quân Hi không chịu nổi mê hoặc, tiếp tục đòi lấy, nhưng thân thể dần dần cứng ngắc, lạnh lẽo ở trong lòng lại khiến hân nhú chặt lông mày, một linh cảm chẳng lành đột nhiên trở dậy từ dưới đáy lòng – hình như hân đã quên một chuyện vô cùng quan trọng...

“Du Nhi.....”

Chết tiệt! Phần ký ức đột nhiên ủa về cũng đánh sâu vào thể xác và tinh thần của Dạ Quân Hi, nhìn sắc mặt tái nhợt và đôi mắt mất đi ánh sáng của người trong lòng, Dạ Quân Hi siết chặt cánh tay, đem người nọ ôm vào trong ngực, ghé đến bên tai y, thấp giọng quát: “Du Nhi, nhìn rõ đi, là trẫm, không phải người khác!”

Thiển Ly Du ngơ ngác ngẩng đầu, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía dung nhan anh tuấn vụn vặt quen thuộc kia, nhưng y chỉ cau mày tựa như không nhận ra người trước mắt là ai, tròng mắt vốn như hắc diệu thạch lúc này đã tràn ngập sỉ nhục và thống khổ.

Đau đớn lập tức tràn lên trái tim, sinh thời lần đầu tiên để quân Lam Vũ muốn tát cho chính mình hai cái – hân cư nhiên đã quên, quên một việc quan trọng như vậy! Thiển Ly Du phóng hỏa trốn đi, sau đó hai người ngoài ý muốn gặp lại, chuyện tế ti Lang Tê cùng với việc xử trí Chương thị đã khiến Dạ Quân Hi hoàn toàn quên, trong lòng người này còn tồn tại nỗi đau xót bí ẩn, khó có thể mở miệng!

“Du Nhi, đừng nghĩ những thứ đó, nhìn rõ đi, người trước mặt ngươi là trẫm, người đang ôm ngươi không phải là những kẻ trước kia!”

Không dám làm động tác gì quá phận, Dạ Quân Hi cầm lấy hai tay Thiển Ly Du nhẹ nhàng lay động rồi găm nhẹ, ép buộc đôi mắt vô thần kia nhìn về phía mình. Đôi mắt phượng thâm thúy có thể khiến người khác hoảng sợ, nhưng cũng cất chứa sức mạnh khiến lòng người an bình, hai tròng mắt xinh đẹp dần dần trấn tĩnh lại. Dạ Quân Hi.... Không phải kẻ đó..... Để quân Lam Vũ..... Tên đế vương ấy..... Dung nhan tuấn mỹ vô song trước mắt và khuôn mặt tóc bạc da vàng trước kia liên tục đan xen, tách ra, lại đan xen, lại tách ra..... Sau cùng, gương mặt khiến y chán ghét đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn tuấn nhan của Dạ Quân Hi, phía trên lộ ra thần sắc lo lắng không gì sánh được.

“Dạ Quân Hi....”

Thấp giọng lắm lắm, Thiển Ly Du kinh ngạc nhìn về phía nam nhân, âm thầm nghĩ trong vô thức, đứng.... Đứng nhớ lại kẻ đó, y không còn là Tiêu Ly, y là Thiển Ly Du! Nghe được thiếu niên nhẹ giọng gọi tên chính mình, Dạ Quân Hi siết chặt thêm cánh tay. Dung nhan khuynh thế gần trong gang tấc, nhưng lần này hân không dám tùy ý hôn xuống, chỉ nhẹ nhàng chạm lên vầng trán vừa toát mồ hôi lạnh của y: “Đúng vậy, là trẫm....”

“Dạ Quân Hi.....”

Tựa như an ủi chính mình, ngay cả Thiển Ly Du cũng không phát hiện ra, hai tay y đang nắm chặt lấy vạt áo Dạ Quân Hi, giống như cầm lấy cọng rơm duy nhất có thể cứu mạng chính mình. Cứ ôm nhau như vậy

nửa ngày, đôi mắt xinh đẹp kia mới mệt mỏi nhắm lại: “Để quân bệ hạ, xem ra phải phiền ngài đưa Ly Du trở về....”

Khôi phục rồi sao? Trong đôi mắt phượng ẩn chứa chút lo lắng, Dạ Quân Hi nhủ mảy mòi thiếu niên hoàn toàn dựa vào chính mình. Hành động như vậy, có nghĩa là người này tin nhiệm chính mình sao? Không biết vì cái gì, trong lòng đau xót, nhưng Dạ Quân Hi vẫn nhìn không được cong lên khóe môi. Đây coi như là chút tiến bộ đi, người này, cuối cùng sẽ có ngày rảo bước tiến về phía hắn, không phải sao.....

69. Chương 69

Khi dùng bữa sáng, mọi người đều không mở miệng nói chuyện. Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng nhìn nhau, còn Thanh Nguyệt thì vừa đứng lên mức cho Thiển Ly Du chén canh vừa âm thầm quan sát sắc mặt của y, sau đó nàng chậm rãi ngồi xuống. Thiển Ly Du không phải là không phát hiện những ánh mắt tham cứu đang lặng lẽ hướng về phía chính mình của ba người kia, nhưng chuyện đêm qua, y không biết nên nói thế nào, hơn nữa cũng không muốn nhiều lời, cho nên đành trầm mặc, vui đầu dùng bữa.

“Ta đi tìm Bạch ngự y, các người cứ ăn thông thả.”

Nhìn bóng lưng vội vã của Thiển Ly Du, Ngụy Thanh Sương khẽ thở dài: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?”

Tối qua, hắn và Ngụy Thanh Hoàng quay về trước, không lâu sau, Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi cũng cùng nhau trở về. Nhưng điều khiến cảm bọn họ rớt tận xuống đất chính là người vốn không tiếp xúc nhiều với kẻ lạ như biểu đệ cư nhiên lại được đề quân Lam Vũ bế về. Hai trông mắt xinh đẹp đóng chặt, sắc mặt không tốt, thực sự khiến bọn họ sợ hãi, còn tưởng rằng y bị thương ở nơi nào. Kết quả Dạ Quân Hi chỉ nói Ly Du quá mệt mỏi, đang ngủ. Tất nhiên bọn họ sẽ không tin lý do hoang đường như vậy, nhưng Dạ Quân Hi không đợi bọn họ hỏi han kỹ càng đã lập tức ôm Ly Du về phòng, không lâu sau liền im lặng rời đi, ánh nến trong phòng Ly Du cũng không hề sáng lên. Chẳng lẽ giữa hai người xảy ra vấn đề gì? Nhìn dáng dấp của Dạ Quân Hi, quả thực là sủng Thiển Ly Du tới tận xương, bằng không đường đường đề quân Lam Vũ sao lại mặc kệ chính sự không lo, mỗi ngày chạy tới nơi này? Huống hồ thái độ của Ly Du, không phải không có tình cảm gì với Dạ Quân Hi, bằng không với tính tình của y, y sẽ không mặc kệ Dạ Quân Hi thân thiết với mình như vậy, thậm chí còn để hắn ôm về trước mắt bao nhiêu người.....

“Chuyện của hai người đó người và ta không thể nhúng tay. Nếu Ly Du nguyện ý nói cho chúng ta biết, tất nhiên sẽ tự mở miệng. Nếu hắn không muốn nói, chúng ta coi như không biết là được.”

Ngụy Thanh Hoàng vỗ vỗ bả vai đại ca, sau đó trấn an tiểu muội, nhưng trên gương mặt hắn cũng hiện lên thần sắc lo lắng.

Dù sao Thiển Ly Du thực sự rất quan trọng đối với bọn họ. Ngụy Thanh Sương và Thanh Nguyệt nghe vậy, đều cảm thấy không còn cách nào khác, đành gạt đầu, trong lòng chờ đợi thiếu niên có tâm tư thâm trầm kia có thể đem những sầu lo dưới đáy lòng nói với bọn họ.

Thiển Ly Du rời đi thiện thính, nhưng không đi tìm Bạch Khải Nhiên như y đã nói, mà tiến thẳng về phòng ngủ, đóng cửa lại, rồi ngồi xuống thấp thỏm. Con mèo con tự mình chơi đùa trong phòng thấy chủ nhân trở về liền nhảy lên đầu gối y cọ cọ làm nũng, nhưng lúc này Thiển Ly Du không có tâm tình chơi đùa cùng nó, y đang chìm vào thế giới của chính mình, trong đầu không ngừng nhớ lại nụ hôn hôm qua, kim lòng không được y vươn tay xoa lên môi chính mình.

“Du Nhi, nhìn rõ đi, là trăm.”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe và câu nói làm y an tâm đêm qua của người nọ vẫn vang vọng bên tai không ngừng, trong hai trông mắt như hắc diệu thạch xẹt qua một tia ấm áp, nhưng ngay sau đó lại toát ra sự nhục và thống khổ.

Từ ngày ấy, Dạ Quân Hi mang theo mèo con, công khai xuất hiện trước mặt y, Thiển Ly Du đã mơ hồ phát hiện ra, lần này, sợ rằng sẽ không thể trốn thoát khỏi nam nhân nọ như lần trước. Không chỉ vì hơn năm

mười ảnh vệ Lam Vũ ẩn nấp gần đây thường xuyên hồi báo nhất cử nhất động của y cho Dạ Quân Hi, mà còn bởi vì nam nhân kia đang dần dần chiếm đoạt trái tim y.

Có lẽ nói, từ khi ở trong đế cung Lam Vũ, nam nhân ngang ngược bá đạo đó đã bắt đầu khiến y dao động? Hay là từ khi hắn biết y cố tình nhưng vẫn không chút do dự mang tới năm gốc Dịch Tư thảo giải độc cho y hoặc là khi thích khách đột kích trên du thuyền, hắn ôm y vào lòng ngực bảo hộ? Thiển Ly Du một mỗi nghĩ.

Song, tuy rằng y đã quyết tâm phải quên quá khứ, quên Tiêu Ly, chỉ đơn thuần làm một Thiển Ly Du của kiếp này, nhưng khi nụ hôn của Dạ Quân Hi ấn xuống, trong đầu y vẫn không thể không chế liên tục hiện ra những hình ảnh khiến y buồn nôn – y vẫn không thể thân cận với người khác, bóng ma trong quá khứ vẫn không buông tha y, Thiển Ly Du biết rất rõ việc này. Huống chi..... Trong hai tròng mắt xinh đẹp xẹt qua một tia dị sắc, Thiển Ly Du đứng dậy khỏi tháp thượng, đi tới trước gương đồng, ngồi xuống. Người trong gương có dung nhan tinh xảo yêu mị không gì sánh được, mặc dù gương mặt không hề có chút cảm xúc, nhưng dưới sự tô điểm của đôi mắt và vệt chu sa lệ cũng khiến người khác cảm thấy vạn phần quyến rũ. Đây chính là gương mặt tạo nên bi kịch kiếp trước của y, tại kiếp này, có phải sẽ tiếp tục mang tới vận rủi giống như thế hay không? Nam nhân thân là đế vương một nước kia có phải cũng vì dung mạo của y mới đối xử với y như vậy, tình cảm của người nọ có thể duy trì được bao lâu?

Thiển Ly Du bỗng nhiên nhớ đến Diễm Cơ, nữ tử vốn tuyệt sắc, bây giờ lại có một vết sẹo cắt ngang trên mặt, có lẽ đã dọa tới rất nhiều người. Ánh mắt liếc qua chiếc trâm ngọc màu xanh khắc hoa trên bàn, Thiển Ly Du vươn tay, nắm chặt lấy nó...

Đế cung, ngự thư phòng.

Lâm triều kết thúc, Hình bộ thượng thư tuân theo chiếu chỉ, tiến tới báo cáo. Cuộc tiêu diệt sơn tặc ở các nơi đang tuần tự tiến hành, nhưng đám sơn tặc đã sát hại nhóm quan binh và Chương Quân Nghị thì vẫn chưa tìm được. Nghiêm Cẩm Hiên vừa nói, vừa thỉnh thoảng giơng mắt nhìn lên nam nhân đang ngồi sau án thư, im lặng không nói một lời từ đầu tới giờ kia. Thấy đế quân bệ hạ chỉ ngồi nghiêng trên ghế, một tay chống cằm, ánh mắt không hề rơi vào trên người hắn, không biết có nghe hắn nói gì hay không. Nghiêm Cẩm Hiên có chút chột dạ, nhớ tới chuyện lão Thừa tướng nhờ cậy, lại nhìn nam nhân bí hiểm ngồi trên thượng tọa, trong lòng đột nhiên rung mình.

Quả thật, Dạ Quân Hi hoàn toàn không nghe thấy Nghiêm Cẩm Hiên đang nói cái gì, lúc này trong đầu hắn vẫn là thiếu niên đêm qua hắn ôm vào ngực. Nghĩ tới dáng dấp suy yếu, bất lực hiếm hoi của người nọ, trong lòng đế vương tràn đầy thương tiếc. Chuyện đó thực sự ảnh hưởng rất lớn tới thiếu niên, khiến y không thể quên. Mà hắn lại không biết những kẻ đã thương tổn vật nhỏ kia là ai.....

“Trẫm đã biết, người lui ra đi.”

Cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của Nghiêm Cẩm Hiên, Dạ Quân Hi khoát tay áo. Đôi mắt phượng âm trầm đảo qua, Hình bộ thượng thư run lên, vội vã khom người lui ra, cho tới khi rời đi đế cung hồi lâu, Nghiêm Cẩm Hiên mới bình tĩnh lại, trong lòng lo lắng rốt cuộc có nên giúp lão Thừa tướng chuyện này hay không.

Lâm Hứa mới bước một chân vào ngự thư phòng liền nhạy cảm phát hiện được cảm xúc khác thường của đế quân bệ hạ. Hình bộ thượng thư Nghiêm Cẩm Hiên không đáng lo, như vậy người khiến đế quân bệ hạ lộ ra thần sắc khổ não hiếm thấy này chỉ có thể là vị nào đó trong Khanh phủ, có người nói đêm qua ở Loan Cẩm các, xảy ra một vài chuyện mà ngay cả ảnh vệ cũng không biết, khiến đế quân bệ hạ vừa trở về liền mệnh Âm bộ đi tra rõ mười bốn năm trước, khi còn ở Diệu quốc, vị kia đã sống thế nào.....

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Cung kính hành lễ, Lâm Hứa thấp giọng nói. Dạ Quân Hi lạnh lùng liếc nhìn tâm phúc: “Âm bộ có tin tức gì không?”

Quả thực là vậy – Lâm Hứa thầm nghĩ trong lòng. Bất quá một người sống như tàng hình trong hoàng cung Diệu quốc, muốn điều tra chi tiết về cuộc sống của y, thực sự có chút trắc trở. Nhìn bộ dáng cấp thiết của đế quân, Lâm Hứa cảm thấy da đầu tê dại, nhưng vẫn kiên trì nói: “Hồi bẩm bệ hạ, vẫn chưa truyền lại tin tức gì.”

“Một lũ vô dụng!” Dạ Quân Hi hừ lạnh một tiếng, cho dù trong lòng vừa vội vừa giận, nhưng hắn cũng biết muốn điều tra về cuộc sống mà người nọ cố gắng ẩn dấu là một chuyện khó khăn tới mức nào. Vì vậy không làm khó tâm phúc của mình, Dạ Quân Hi chỉ liếc mắt nhìn Lâm Hứa: “Chuyện gì, nói đi.”

Lâm Hứa âm thầm thở phào một hơi, nghiêm mặt nói: “Ba ngày sau là sinh nhật của Lục hoàng tử, cũng là ngày nhập tịch cho Lục hoàng tử điện hạ. Yến hội đã sắp chuẩn bị xong, bệ hạ có muốn xem qua hay không?”

“Những việc nhỏ như vậy, người tự mình xử lý là được, không cần tới hỏi.”

Hơi nhú mày, Dạ Quân Hi bất mãn. Lâm Hứa cong khóe môi mỉm cười nói: “Hồi bẩm bệ hạ, vi thần nghe nói, hậu cung có chút xao động, mũi tên chỉ thẳng Thiển thực viện nương nương của Cẩm y cung.”

Chủ tớ đã ăn ý từ lâu, Lâm Hứa cười như vậy, Dạ Quân Hi liền biết “xao động” ở đây là chỉ người nào, hắn nhú mày, cười lạnh nói: “Đã chết một người, còn không an phận như thế. Nàng muốn cùng lão tử của nàng nội ứng ngoại hợp tính kế trảm phải không?”

Lâm Hứa nghe vậy đang muốn mở miệng, không ngờ ngoài cửa đột nhiên truyền tới một loạt những tiếng bước chân vội vã, hoảng loạn, khiến hai người đều nhú mày, Lâm Hứa gương giọng nói: “Chuyện gì mà xôn xao như vậy?”

“Bệ hạ, Lâm đại nhân..... Không tốt..... Không tốt! Thực viện nương nương tại ngự hoa viên bị kinh sợ, lạc... lạc hồng!” (chảy máu)

Lâm Hứa sửng sốt, trong lòng lập tức khổ não, hắn vừa mới tới bẩm báo có người sẽ hạ thủ với Thiển thực viện, thì ngay sau đó vị thực viện kia liền xảy ra chuyện, này cũng quá nhanh a! Là người nào lớn mật như vậy, dám tại ban ngày ban mặt tới ám hại Thiển Như Nguyệt đang “được sủng ái” hơn nữa còn mang long thai, chẳng lẽ là không muốn sống nữa sao? Nếu là Liên quý phi, thì thực sự là quá ngu xuẩn, không giống tác phong của nữ nhân đó.....

“Tới nhìn xem.”

Dạ Quân Hi nhú mày đứng dậy, Lâm Hứa vội vàng đẩy cửa cho hắn, hai người một trước một sau đi tới Cẩm Y cung. Lúc này trong lòng Dạ Quân Hi không hề bình tĩnh. Tuy rằng hắn không quan tâm Thiển Như Nguyệt, thậm chí không quan tâm tới hài tử trong bụng nàng, thế nhưng Thiển Ly Du từng nhờ hắn bảo vệ mẫu tử nàng, đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất vật nhỏ của hắn khẩn cầu hắn, cho dù không phải thật tình..... Thiển Như Nguyệt, người nên chịu đựng cho trẫm. Nếu người xảy ra chuyện, sợ rằng Du Nhi sẽ oán hận trẫm....

70. Chương 70

“Thực viện nương nương sao rồi?” Thấy ngự y đi ra từ trong trường, Lâm Hứa tiến tới dò hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, hồi bẩm Lâm đại nhân, nương nương bị kinh sợ, động thai khí, vừa mới uống một thang thuốc dưỡng thai, bây giờ đã bình tĩnh lại. Còn chuyện có hoàn toàn vô sự hay không, thì phải tới ngày mai mới biết được.”

Trịnh ngự y vạn phần cung kính đáp. Từ lần Liên quý phi tìm hắn nhờ kê đơn mưu hại long thai trong bụng Thiển Như Nguyệt bị đề quân bệ hạ phát hiện, tuy rằng đề quân bệ hạ chưa xử trí hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy như chim sợ cành cong, khi chăm sóc Thiển Như Nguyệt không dám chểnh mảng chút nào, lo sợ Thiển Như Nguyệt xảy ra chuyện gì, đề quân bệ hạ sẽ tính cả thù mới hận cũ với hắn. Mới vừa rồi, Thiển Như Nguyệt cả người là máu, được nâng về, suýt chút nữa đã dọa chết cái mạng già của hắn, hiện giờ trong lòng vẫn đang bồn chồn.

Dạ Quân Hi lạnh lùng liếc nhìn tên ngự y đang run rẩy kia, mở miệng nói: “Trẫm không quan tâm người dùng phương pháp gì, phải giữ lại hài tử trong bụng nàng cho trẫm. Bằng không, người hãy chôn cùng tiểu

hoàng tử chưa xuất thế này đi.”

Toàn thân Trịnh ngự y run lên, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, lắp bắp nói: “Vi thần tuân chỉ, vi thần chắc chắn sẽ nghĩ cách bảo vệ long tử! Bệ hạ khai ân! Bệ hạ khai ân!”

“Cút!”

Không nhìn bộ dáng khom lưng uốn gối kia, Dạ Quân Hi lạnh giọng nói. Nhưng Trịnh ngự y hình như bị dọa vỡ mật, hấn quỳ trên mặt đất, dập đầu không ngừng. Lâm Hứa đứng bên nhìn không được, phất tay ý bảo một cung nga nâng Trịnh ngự y dậy: “Được rồi, vào trường xem bệnh cho Thục viện nương nương đi.”

Lâm Hứa nhìn Trịnh ngự y vào trường, lại thấy đế quân bệ hạ vẫn ngồi chỗ cũ, không định vào trong thăm Thiển Như nguyệt, cũng không định rời đi, trong lòng liền hiểu đế quân bệ hạ muốn thăm vấn xem ai đã hại Thiển Ngự Nguyệt thiếu chút nữa sảy thai. Vì vậy, Lâm Hứa mở miệng nói: “Hôm nay ai theo nương nương tới ngự hoa viên?”

Mấy cung nga nội thị lập tức quỳ xuống mặt đất, không ngừng cầu xin tha thứ. Thấy đế quân bệ hạ sùng ái Thiển thực viện như vậy, những người này đều sợ tới mức sắp ngất đi, tựa như cánh cửa địa ngục đang mở ra trước mắt bọn họ. Lâm Hứa lại nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong ngự hoa viên, tại sao nương nương lại bị kinh sợ, đều nói rõ ra!”

Mấy cung nhân này đều nhát như chuột, nước mắt nước mũi dàn dụa, dùng gần một khắc mới đem mọi chuyện nói được bảy tám phần. Sắc mặt Dạ Quân Hi dần dần trầm xuống theo lời kể của mấy người kia, ngay cả Lâm Hứa lơ đãng liếc qua cũng cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Đầu đuôi sự tình không hề phức tạp, chỉ đơn giản là việc ghen tuông, đổ kị trong hậu cung. Thiển Như Nguyệt cùng cung nga nội thị đang tản bộ trong ngự hoa viên thì ngẫu nhiên gặp một đám cung phi. Những nữ nhân thất sủng, đã lâu không gặp đế quân kia bị lòng đổ kị che kín hai mắt, nhìn thấy Thiển Như Nguyệt được sủng ái, trong người lại mang long thai liền không thể hòa nhã tươi cười với nàng, chầm chọc mĩa mai nàng vài câu. Hai đám người ngôn ngữ không hợp liền bắt đầu xô đẩy nhau, kết quả Thiển Như Nguyệt bị đẩy ngã xuống mặt đất, động thai khí. Lúc này, những cung phi gây đại họa đều đang trốn trong tấm cung run run rẩy rẩy không dám bước ra ngoài.

“Bệ hạ.....”

Lâm Hứa cẩn cẩn dực dực liếc nhìn Dạ Quân Hi, chờ quyết định của hắn.

“Truyền chỉ, toàn bộ những cung phi nói năng lỗ mãng với Thiển Như Nguyệt tại Ngự hoa viên hôm nay, đều biếm vào lãnh cung.”

Lâm Hứa cũng không cảm thông gì với đám cung phi kia, nhưng hắn nhớ ra trong những người mà đám cung nga này nhắc đến, có một vị Lâm chiêu nghi, là mẫu phi của Lục hoàng tử. Ngày Lục hoàng tử gia nhập gia phả của Hoàng thất sắp tới, nếu mẫu phi bị biếm lãnh cung, sợ rằng trong cung sẽ truyền ra lời đồn đại không tốt. Dạ Quân Hi thấy Lâm Hứa có chút chần chừ, thì nhướn mày nhìn hắn, Lâm Hứa liền nói thẳng.

Dạ Quân Hi nghe xong cau mày, lạnh lùng nói: “Nếu thế thì giữ lại nàng, truyền chỉ phạt nàng bế môn tư quá, phạt bổng lộc nửa năm.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Lâm Hứa cung kính cúi người, rời khỏi Cẩm Y cung đi thi hành thánh chỉ của đế quân. Không tới nửa khắc, những cung phi kia vừa gào khóc la hét vừa bị tha tới lãnh cung, khiến những người lén lút vây xem đều liếc mắt. Các cung phi này đều là những người đã ở lâu trong cung, ít nhất là ba bốn năm. Nhưng đế quân bệ hạ lại không hề nhớ tới tình ý ngày trước, chỉ vì Thiển phi sảy thai liền đem bọn họ biếm lãnh cung, ngay cả Lâm chiêu nghi mẫu phi của Lục hoàng tử cũng bị trách phạt. Nếu Thiển Như Nguyệt sinh hạ hoàng tử, chẳng phải sẽ có thể tranh giành vị trí Tam phu nhân và ngang hàng với Liên quý phi sao? Xem ra địa vị độc tôn của Liên quý phi trong hậu cung quả thật sẽ thay đổi. Không biết vị nương nương trong Tịch Liên cung kia có phản ứng gì với chuyện này.....

Sắp tới chàng vạng, trong Cầm Y cung mới truyền ra tin tức – hài tử trong bụng Thiển Như Nguyệt, cuối cùng đã được bảo vệ.

“Bệ hạ.....”

Nhìn Dạ Quân Hi đi vào từ ngoài trường, Thiển Như Nguyệt kim lòng không được, lông mày rơi lệ. Thời gian gần đây, nàng không còn là tiểu nha đầu đơn thuần ngang ngược như trước kia, vì hài tử trong bụng, nàng đã thành thực ôn trọng không ít. Nhưng sự ủy khuất dưới đáy lòng và nỗi sợ hãi vì hài tử suýt nữa không giữa được khiến nàng trở nên vô cùng yếu đuối.

Nhìn nước mắt của Diệu quốc minh châu có thể khiến mọi nam nhân thương yêu, Dạ Quân Hi lại không hề xúc động, hần chỉ đứng trước giường trầm giọng nói: “Trẫm từng nói với Du Nhi, trong hoàng cung này, nếu một mẫu thân không bảo hộ được hài tử của mình, thì người đó không có tư cách làm mẫu thân, người có hiểu rõ không?”

Thiển Như Nguyệt hai mắt đầm lệ, lập tức đông cứng tại chỗ, đợi tới khi nàng phục hồi tinh thần lại, thì thân ảnh khiến nàng tâm tâm niệm niệm kia đã rời đi Cầm Y cung từ lâu. Nước mắt ào ra như vỡ đê, Thiển Như Nguyệt không thể nào khắc chế, khóc nức nở thành tiếng. Vì hài tử suýt chút nữa mất đi trong bụng, vì nam nhân vốn là trượng phu mà lại đối xử với nàng lạnh khốc vô tình, vì đệ đệ khác mẹ Thiển Ly Du có thể có được tình yêu mà chính mình chưa bao giờ chiếm được.

Ngoài đế cung, khi Thiển Ly Du bất ngờ nghe được việc này từ miệng Bạch Khải Nhiên thì đã là hai ngày sau khi mọi chuyện phát sinh. Có lẽ là vì hành động lần trước khiến y nhớ lại ký ức không tốt nên hai ngày nay Dạ Quân Hi chưa hề tới Khanh phủ. Hai hàng lông mày nhíu chặt tỏ rõ sự lo lắng của y đối với tỷ tỷ khác mẹ kia, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng đều có chút khó hiểu – Khi nào thì Ly Du có được “tình tỷ đệ” thắm thiết như vậy với trưởng công chúa ương ngạnh ngang ngược đó? Bất quá, Thiển Ly Du không có tâm tình giải thích cho bọn họ, y chỉ biết, nhân việc bề lữ Chương thị, Chương Tri Hiếu rục rịch ngoài cung, sợ rằng Liên quý phi sẽ không an phận thủ thường. Nếu không trừ người này, Thiển Như Nguyệt sẽ càng thêm nguy hiểm, bất cứ khi nào cũng có thể sảy thai, thậm chí mất mạng. Bởi vậy, Thiển Ly Du lần đầu tiên sử dụng ảnh vệ Lam Vũ, nhờ một người truyền tin cho Dạ Quân Hi, tiếp tục thỉnh cầu Dạ Quân Hi hảo hảo chiếu cố mẫu tử Thiển Như Nguyệt. Mà câu trả lời của Dạ Quân Hi chính là buổi tối ngày hôm sau, hần đích thân xuất cung, tới Khanh Phủ.

“Nàng sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Dạ Quân Hi bảo chứng. Không phải vì Thiển Như Nguyệt mà bởi vì lời thỉnh cầu của người này.

“Ta chỉ lo Liên quý phi sẽ nhân cơ hội làm chuyện gì đó.”

Sự rối loạn trong hậu cung đối với kiếp trước của Thiển Ly Du mà nói thực sự là như cơm bữa, khuynh thế yêu phi Tiêu Ly hầu như đã giết trừ tất cả trai gái trong hậu cung, cho nên nhất cử nhất động của những cung phi này ở trong mắt y chỉ như trò đùa trẻ con.

“Chương thị bại vong, nếu Liên quý phi thông minh, không đối nghịch với trẫm, trẫm có thể giữ nàng lại tiếp tục giáo dục Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử, nhưng nếu nàng cố ý muốn làm điều gì, trẫm sẽ không mềm lòng.”

Dạ Quân Hi nói xong liền vươn tay ôm lấy Thiển Ly Du, nhận thấy thân thể gầy yếu trong lòng khẽ run lên, hần liền đau lòng khôn kể. Xem ra chuyện xảy ra ngày ấy đã để lại cho người này vết thương không nhẹ. Thám tử tại Diệu quốc vẫn chưa tra xét được chuyện gì. Ngay cả “quan trùng” của Thất hoàng tử được đưa về quốc đô cũng không hề tạo nên chút sóng gió. Người trong hoàng cung Diệu quốc, đều không có ấn tượng với Thất hoàng tử, chỉ cảm thấy y là hoàng tử nhu nhược vô năng, ngoài ra không còn gì khác. Tầm cung mà y cùng mẫu phi ở lại cũng ít người tới thăm. Sau khi Tuyết phi mất, tầm cung kia lại càng giống lãnh cung. Dạ Quân Hi cảm thấy chuyện này rất kỳ quái – rốt cuộc ai đã gây cho người này thương tổn lớn như vậy, khiến y bây giờ vẫn kháng cự việc tiếp xúc với người khác?

Tất cả những chuyện này, Dạ Quân Hi không muốn hỏi trực tiếp Thiển Ly Du, sợ người nọ sẽ có phản ứng quá khích. Tâm tư rối ren trong lòng Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du chưa hề phát hiện ra, nhưng trải qua đêm đó, khi lại bị nam nhân này ôm vào trong ngực y vẫn cảm thấy có chút xấu hổ và khó chịu. Thoáng giây dựa, âm thầm lùi ra phía sau. Nhận thấy hành động của người trong lòng, Dạ Quân Hi bất mãn nhíu mày

lại, nhưng khi cúi đầu xuống, đôi mắt phượng sắc bén lại nhạy cảm phát hiện được một vết đỏ ửng rất khả nghi trên bàn tay phải đang đẩy hấn ra của Thiển Ly Du. Tay lập tức bị nắm lấy, Thiển Ly Du gật mình, nghe trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm trầm thấp êm tai: “Sao lại bị thương?”

Vết thương trên bàn tay không sâu, chỉ hơi đáng sợ, Thiển Ly Du khép tay lại, thản nhiên nói: “Không sao, không cần thận bị va chạm thôi.”

Không cần thận? Đáp án hiển nhiên không thể thỏa mãn Dạ Quân Hi. Vết thương đó rõ ràng là do một vật cùn gây nên, nếu thực sự là “không cần thận”, với võ công của người này, sao có thể để lại vết thương nghiêm trọng như vậy? Thấy Dạ Quân Hi nhíu mày nhìn chằm chằm chính mình, tựa như muốn nhìn thấu lời nói dối của y, trái tim Thiển Ly Du lập tức run lên, trên mặt lại không hề biến sắc.

Ngày ấy, cầm trâm ngọc định làm chuyện trước kia y muốn làm – hủy dung. Nhưng không biết vì sao, khi cây trâm còn cách gương mặt chưa tới nửa tấc, y lại do dự, trong lòng hiện ra dung nhan tuần mỹ vô song của Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du không hiểu vì sao, nhưng trong vô thức, y cảm thấy mình không thể làm như vậy. Cuối cùng chỉ để lại vết tích trong lòng bàn tay này.

Rời đi tiểu viện của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi không lập tức hồi cung, mà đi tới tiền thính. Thám tử ở Diêu quốc không có tiến triển gì, hôm nay người nọ lại có thêm vết thương kỳ quái như vậy, có thể huynh đệ Ngụy gia sẽ giải thích được nghi hoặc của hấn. Khi Dạ Quân Hi bước một chân vào đại môn, Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoảng và Thanh Nguyệt đang ngồi trong đó, vừa thấy hấn tới liền đồng thời đứng dậy hành lễ.

“Miễn lễ đi.”

Dạ Quân Hi hơi hơi cong lên khoe môi, nhìn Thanh Nguyệt cười khê nói: “Trước kia không thấy người lễ phép như vậy, sao bây giờ ra ngoài cung lại trở nên mất tự nhiên?”

Thanh Nguyệt sững sốt, một lúc sau mới phản ứng lại, vị đế quân Lam Vũ lãnh khốc bá đạo kia đang nói đùa với mình sao? Ngụy Thanh Hoảng đứng một bên cảm thấy thú vị, cong khoe môi mỉm cười. Bất quá, hấn vẫn biết, trong cả tòa phủ đệ, nam nhân trước mắt chỉ quan tâm tới biểu đệ Thiển Ly Du. Còn lý do nam nhân này tới tiền thính thì chắc chắn không phải là đi dạo. Vì vậy hấn liền nói: “Đế quân bề hạ có nghi vấn gì muốn hỏi thảo dân sao?”

“Ngụy Thanh Hoảng, người rất thông minh.”

Mắt phượng quét qua thanh niên ôn nhuận kia, nếu chỉ nhìn khí chất có thể coi như một vị công tử văn nhã, so với Ngụy Thanh Hoảng, thì Ngụy Thanh Sương kia dường như kém một chút. Bất quá hai người quả thực chính là trợ thủ mà Thiển Ly Du nhìn trúng, cả hai đều có tài năng và tầm nhìn xa trông rộng. Nếu không phải hai người này đều là người của vật nhỏ, hấn thân là vua một nước, quả thực cũng muốn ban thưởng chức quan cho bọn họ.

Nghe lời “tán thưởng” đầy thâm ý của Dạ Quân Hi, Ngụy Thanh Hoảng chỉ mỉm cười nói: “Đế quân bề hạ khen trật rồi. Có gì nghi vấn ngài cứ nói thẳng. Bất quá những chuyện liên quan tới Ly Du, kỳ thực tại hạ cũng không biết nhiều.”

Cau mày lại, Dạ Quân Hi nói: “Không sao, người biết cái gì, liền nói hết ra.”

---

71. Chương 71

Đại lễ mừng ngày sinh và ngày nhập tịch của Lục hoàng tử Dạ Hành Thạc sắp tới, đối với đế quốc Lam Vũ, đây chắc chắn là một đại sự. Mặc dù đương kim đế quân nổi tiếng phong lưu, nhưng tử tự lại khá ít ỏi, cho nên cứ một hoàng tử được nhập vào gia phả hoàng thất đồng nghĩa với số người có thể kế nghiệp hoàng triều Lam Vũ tăng thêm một người, giang sơn cũng vững chắc hơn một phần. Bất quá, chuyện mẫu phi của

Lục hoàng tử Lâm chiêu nghi vì đắc tội Thiển thực viện mà bị phạt đã phủ lên ngày vui này một lớp mây đen.

“Bệ hạ, canh giờ sắp tới.”

Lâm Hứa vội vàng bố trí yến hội xong xuôi liền đi tới Thương Kinh cung, khi nhìn thấy đế quân bệ hạ vẫn chỉ mặc một bộ đồ phục, chưa hề vấn tóc, còn ngồi nghiêng trên tháp thượng không biết đang suy ngẫm chuyện gì, Lâm Hứa liền đỡ khóc đỡ cười. Bất quá nhớ tới đêm qua, từ khi trở về từ ngoài cung, đế quân bệ hạ vẫn luôn như thế, sợ rằng lại đang phiền lòng vì chuyện của vị kia a...

“Người đâu, hầu hạ bệ hạ thay y phục.”

Lâm Hứa khẽ thở dài, gọi cung nga nội thị tới. Dạ Quân Hi chỉ liếc nhìn tâm phúc, sau đó mặc kệ cho bọn họ loay hoay, hần vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Theo như lời Ngự Thanh Hoàng, mười bốn năm Thiển Ly Du sống trong Điều quốc giống như một ẩn số không ai biết rõ.

Tại năm Thiển Ly Du mười tuổi, bệnh tình Tuyết phi trở nên nguy kịch, hai huynh đệ bọn họ lần đầu tiên được triệu vào cung gặp mặt Thiển Ly Du, khi đó tính tình Thiển Ly Du cũng đã chín chắn như bây giờ, ngôn hành cử chỉ ưu nhã đạm nhiên, hoàn toàn không giống một tiểu hài nhi mới vừa mười tuổi. Vả lại học thức và mưu lược của y đều vượt xa huynh đệ Ngự gia đã mười bảy mười tám tuổi, bằng không năm đó huynh đệ bọn họ cũng không có năng lực kiến tạo nên Du Nguyệt lâu. Nếu hỏi có phải là do Tuyết phi dạy dỗ hay không, Ngự Thanh Hoàng lại nói, bọn họ không ấn tượng nhiều với vị cô mẫu kia, chỉ nhớ lảng máng rằng nàng là một nữ tử hiền đức thông tuệ, nhưng dù sao vẫn là thiên kim của một hộ thương gia, chắc chắn không phải một người đại trí đại tuệ để có thể dạy dỗ ra một hài tử xuất sắc như thế. Vậy nếu không phải Thiển Ly Du thông minh bẩm sinh thì chắc chắn đã được danh sư giáo dục. Nhưng sự khôn ngoan và tâm kế hiện giờ của Thiển Ly Du, trên thế gian này có bao nhiêu người có thể dạy cho y.

Điều càng khiến Dạ Quân Hi kinh ngạc chính là, năm đó khi Ngự Thanh Sương và Ngự Thanh Hoàng gặp được thiếu niên mới mười tuổi thì y cũng đã dịch dung. Hơn nữa dường như Thiển Ly Du vạn phần chán ghét dung mạo tuyệt sắc của mình. Chẳng lẽ bởi vì dung mạo khuynh thế khiến y bị làm nhục cho nên y mới như vậy sao? Tất cả mọi chuyện, đều không có lời giải. Mà những nghi vấn và nỗi thương tiếc đối với người nọ vẫn lặng lẽ gặm nhấm nội tâm Dạ Quân Hi.

Trên Ngự Lan đài, mọi thứ đã sắp xếp xong từ lâu. Đại lễ nhập tịch không phải thiết đãi bách quan mà chỉ có những cung phi có tiếng trong hậu cung cùng với hoàng tử công chúa, quan viên Lễ bộ và phụ huynh Lâm chiêu nghi tới tham dự, riêng Lâm chiêu nghi đang bị phạt cấm túc cho nên không thể có mặt.

Khi Dạ Quân Hi xuất hiện trên Ngự Lan đài, Dạ Hành Thạc còn đang được bà vú ôm vào trong ngực, hiếu kỳ hết nhìn Đông tới nhìn Tây. Nhưng vì hần ý xung quanh phụ thân, tiểu oa nhi bẩm sinh đã tự cảm ứng được nguy hiểm, ‘oa’ một tiếng khóc to lên. Trong lòng mọi người đều giật thót, bà vú ôm lấy Dạ Hành Thạc quỳ rạp xuống đất, sợ tới mức hồn phi phách tán. Dạ Quân Hi có chút bực mình, liếc mắt nhìn lại, liền có cung nga tiến lên từ phía sau ôm lấy tiểu oa nhi nhẹ giọng dỗ dành, chỉ lát sau, có lẽ tiểu tử kia đã quen với bầu không khí ngưng trọng hoặc có lẽ đã nhận thấy không có gì nguy hiểm, cho nên hần ngừng khóc, ngậm ngón tay nghẹn ngào nghẹn ngào, đôi mắt phượng cực kỳ giống Dạ Quân Hi đang chăm chú nhìn vào nam nhân tuấn mỹ nhất trên Ngự Lan đài – phụ hoàng của hần.

Chuyện nhập tịch nói là trọng đại, nhập tịch xong liền là tử tử được hoàng thất công nhận, có được tư cách trở thành Thái tử để sau này bước lên ngôi báu. Nhưng kì thực nghi lễ nhập tịch vô cùng đơn giản. Chỉ cần quan viên Lễ bộ đem tên ghi vào gia phả, sau đó để Lục hoàng tử chính thức bái kiến đương kim đế quân, chúng thần chính thức bái kiến Lục hoàng tử là có thể kết thúc buổi lễ. Buổi lễ kết thúc, các cung phi và triều thần có lòng có thể dâng lên lễ vật chúc mừng. Nhưng vì chuyện của Lâm chiêu nghi, tất cả mọi người đều không dùng nhiều tâm tư đi chuẩn bị những thứ quý giá. Chỉ có Tịch Liên cung vốn vô cùng xa hoa, Liên quý phi lại có bối cảnh hùng hậu vì vậy từ trước tới nay luôn rất hào phóng, tặng nguyên một bộ bình an tọa(*) gồm vòng cổ, lắc tay, lắc chân, chất liệu quý giá, điêu khắc tinh xảo, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ. Còn Thiển Như Nguyệt vẫn đang điều dưỡng thân thể không đến dự, chỉ phái người đưa tới một khối ngọc bội tử tô thạch viền bạc điêu khắc tinh mỹ.

Dạ Quân Hi lạnh lùng nhìn Liên quý phi mỉm cười dịu dàng, đeo cho tiểu oa nhi kia những chiếc vòng bình an tọa, hần nhìn không được cong lên khóe môi, lộ ra một tia trào phúng. Sợ rằng trong cả hoàng cung,

người không muốn tiểu oa nhi kia bình an nhất, chính là nữ nhân này đi.... Nhiều ngày nay Chương Tri Hiếu không tới châu triều, ở bên ngoài làm chuyện mờ ám gì, tướng hán không biết sao?

“Được rồi, Thạc Nhi còn nhỏ, đừng làm hấn mệt. Bà vú, đưa Lục hoàng tử trở về đi.”

Mắt thấy Liên quý phi tựa như từ mẫu, trêu đùa Dạ Hành Thạc, Dạ Quân Hi che đi sự âm trầm trong mắt, lười biếng giương giọng nói. Liên quý phi nghe vậy liền quay đầu lại liếc nhìn nam nhân trên đế tọa, trong mắt hiện lên một tia oán hận, nhưng lóe lên nhanh tới mức không ai có thể thấy rõ, sau đó nàng quay đầu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu oa nhi rồi mới buông tay để bà vú ôm Lục hoàng tử rời đi.

Nhưng, chuyện bất trắc liền xảy ra ở ngay thời khắc này. Chỉ thấy Dạ Hành Thạc đang được bà vú ôm lấy đột nhiên miệng sùi bọt mép, kêu lên vài tiếng khanh khách. Lúc đầu mọi người cho rằng Lục hoàng tử ăn no bị trở ra mà thôi. Nhưng không ngờ, tiểu oa nhi ói ra một lúc xong lại đột nhiên trợn mắt, gục đầu trong lòng bà vú.

“Thạc Nhi!”

“Lục hoàng tử!”

Trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra trước mặt, khóe mắt Dạ Quân Hi như muốn nứt ra, hấn rống giận: “Mau truyền ngự y!”

Là người phương nào, dám đầu độc hoàng tử của hấn ngay trước mặt hấn? Cơn lốc cuồng nộ dần dần tràn ngập trong đáy mắt, Dạ Quân Hi liếc nhìn tất cả những người có mặt trong điện, người nhà Lâm gia đã ôm nhau khóc từ lâu, quan viên Lễ bộ đang quỳ trên mặt đất run bần bật, rất nhiều cung phi đều ngồi tại chỗ vẻ mặt hoảng sợ, nhất là những người dẫn theo hài tử đến đây, đều ôm chặt lấy hài tử của chính mình không dám thả lỏng. Chỉ có Liên phi vẫn bình tĩnh ôm hai nhi tử ngồi ở chỗ cũ. Dạ Quân Hi nhìn chăm chú vào khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ kia, ấn tượng ban đầu và những gì xảy ra trước đó khiến trong lòng hấn đã có kẻ khả nghi.

Liên quý phi thấy ánh mắt của đế quân rơi vào trên người mình thì hơi sững sốt, sau đó trên mặt hiện lên một tia tổn thương nhưng vẫn bày ra dáng vẻ của vị quý phi tôn quý nhất hậu cung, kiên nghị mà bình tĩnh che chở hai hài tử trong lòng.

Lâm Hứa tiến tới ôm lấy Dạ Hành Thạc từ trong tay bà vú đang sợ tới sắp ngã đi, tham mạch, trong mắt hiện lên một tia đáng tiếc, hơi hơi lắc đầu với người đang ngồi trên thượng tọa. Dạ Quân Hi thấy thế, đôi mắt phượng thâm thúy lập tức đỏ tươi như máu: “Lập tức tra xét cho trẫm! Trước khi tra được chân tướng, bất luận kẻ nào cũng không thể rời đi Ngự Lan đài!”

Nhất thời, trong đế cung lại trở nên hỗn loạn, ngay cả Lâm chiêu nghi đang bị cấm túc cũng không quan tâm mình sẽ phạm tội kháng chỉ, nàng được mấy cung nga dìu vào Ngự Lan đài, vừa thấy thân thể nhỏ bé còn chút độ ấm trong lòng Lâm Hứa nàng liền khụy xuống, hôn mê bất tỉnh. Khi ngự y tới nơi thì đã quá muộn, Dạ Hành Thạc còn tuổi nhỏ không chịu được một chút hủy hoại, không thể nào cứu chữa, ngự y chỉ tra xét ra hấn chết vì một loại độc được thông thường – thạch tín. Độc được thông thường không giống như những loại độc đặc biệt khác, tựa như Dịch Tư là độc của Triều quốc, Dẫn Chậm là độc của Lang Tê, những loại này đều có căn cứ để dựa vào. Còn độc được thông thường có nghĩa là ai cũng có thể là hung thủ đầu độc Dạ Hành Thạc. Từ sáng sớm tới khi Dạ Hành Thạc tắt thở những gì hấn chạm vào đều được thị vệ trong cung kiểm tra nghiêm ngặt, nhưng khiến người ta thất vọng chính là vẫn không tìm được nguồn gốc của chất độc.

“Bệ hạ...”

Mắt thấy vụ án không có gì tiến triển, Lâm Hứa có chút lo lắng nhìn nam nhân đang cuồng nộ trên đế tọa, không ngờ cái chết của hài tử này sẽ khiến đế quân bệ hạ phản ứng mãnh liệt như vậy.

“Đi tra xét bà vú kia.” Dạ Quân Hi lạnh lùng nói, “Người thân cận nhất với Thạc Nhi chính là nàng. Để ngự y mang nàng xuống phía dưới, mỗi nơi đều phải kiểm tra kỹ càng.”

Bà vú ư? Lâm Hứa gật đầu. So với mẫu thân, quả thật ở trong cung hoàng tử công chúa đều thân cận với bà vú hơn, huống chi, Lục hoàng tử còn đang uống sữa. Lâm Hứa hiểu được những gì Dạ Quân Hi ám chỉ, vì thế liền gọi ngự y tới dặn dò tỉ mỉ. Ngự y kia nghe xong trên mặt lập tức lộ vẻ kinh sợ, sau đó mang theo

bà vú đi xuống phía dưới. Lạnh lùng liếc nhìn qua tất cả mọi người, Dạ Quân Hi nghiêng rằng nói: “Nếu để trăm tra ra ai đã hại chết Lục hoàng nhi của trăm, trăm chắc chắn sẽ tịch thu gia sản tru sát cả nhà hắn!”

‘Tịch thu gia sản, tru sát cả nhà’, mọi người vừa nghe xong liền đồng loạt run lên. Không lâu sau, ngự y kia vội vàng trở về, nhưng phía sau không thấy bà vú. Ngự y vừa tiến vào trong điện liền lập tức quỳ xuống, run rẩy nói: “Khởi bẩm bệ hạ, bà vú... đã tự sát!”

Mọi người lập tức ồ lên, ngự ngác – cái chết của Lục hoàng tử liên quan tới bà vú đã chăm sóc, nuôi nấng hắn từ khi hắn mới sinh ra?

Quan ngự y kia nói tiếp: “Cựu thần tìm thấy thạch tín trên... đầu nhũ của nàng. Cựu thần cho rằng, Lục hoàng tử bị nhiễm kịch độc từ nơi này... Bà vú kia trước khi tự sát còn nói là... là Thiển thực viện nương nương của Cầm Y cung phần hậu Lâm chiêu nghi đã hại mình suýt chút nữa sảy thai cho nên mới sai sử nàng làm vậy! Thỉnh bệ hạ minh giám!”

Thiển Như Nguyệt? Dạ Quân Hi nheo mắt lại đầy nguy hiểm, ngay cả Lâm Hứa cũng âm thầm kinh hãi. Hai người không hề nghĩ đến, việc này liên quan tới Thiển Như Nguyệt. Mặc dù nữ tử tuyệt sắc kia có chút ngang ngược kiêu ngạo, nhưng vẫn là người có bản tính đơn thuần.

“Bệ hạ... Thỉnh bệ hạ nghiêm trị Thiển thực viện, đòi lại công bằng cho hoàng nhi a bệ hạ!”

Lâm chiêu nghi vừa mới tỉnh lại từ trong hôn mê, đúng lúc nghe được lời ngự y nói, liền khiếp sợ khóc rống lên. Chúng thần phía dưới đều gật đầu ứng theo, cảm thấy việc này đã vô cùng sáng tỏ, hẳn phải nghiêm trị Thiển Như Nguyệt.

“Điều cam miệng cho trăm!” Dạ Quân Hi hừ lạnh một tiếng, chỉ vào thị vệ phía dưới nói. “Truyền Thiển Như Nguyệt.”

Tội nghiệp đứa bé

Bình an tỏa: khá giống với kim tỏa phiên trong Thử sinh vi quân lưu.

([://loancamcac.files.wordpress.com/2012/08/3kdmh_kqyv6ndeozebwtcugfjeg5sckzsew_600x600_468x468.jpg](http://loancamcac.files.wordpress.com/2012/08/3kdmh_kqyv6ndeozebwtcugfjeg5sckzsew_600x600_468x468.jpg))

([://loancamcac.files.wordpress.com/2012/08/bc3acnh-an-te1bb8fa1.jpg](http://loancamcac.files.wordpress.com/2012/08/bc3acnh-an-te1bb8fa1.jpg))

72. Chương 72

Khi Thiển Như Nguyệt được một cung nga dìu vào Ngự Lan đài, chào đón nàng chính là Lâm chiêu nghi đang dương nhan múa vuốt muốn lao lên liều mạng với nàng và ánh mắt mang theo chỉ trích, khinh miệt của mọi người. Nếu không có người bên cạnh dìu, thân thể chưa hoàn toàn khỏi hẳn của Thiển Như Nguyệt chắc chắn sẽ ngã đi trước những áp lực nặng nề như thế. Ngồi lại một lát rồi mới đi tới giữa điện, Thiển Như Nguyệt hít sâu một hơi cố gắng quên đi tất cả những người xung quanh, nàng khom người hành lễ với nam nhân trên đế tọa: “Nô tì tham kiến bệ hạ.”

Cho dù trong lòng hoảng loạn, nhưng nét mặt Thiển Như Nguyệt vẫn vô cùng trấn tĩnh. Nàng hiểu được cửa ải này không dễ vượt qua, chỉ cần một chút sơ sẩy cũng có thể khiến nàng và hài tử trong bụng nàng rơi xuống vạn kiếp bất phục. Nàng biết chỉ dựa vào năng lực của một mình nàng thì chắc chắn không thể vượt qua kiếp nạn này, hy vọng người nàng xin giúp đỡ có thể cứu giúp nàng như những lần trước. Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện ngón tay đang nắm lấy cung nga bên cạnh của Thiển Như Nguyệt đều đã trắng bệch vì quá căng thẳng.

Dạ Quân Hi cau mày nhìn Thiển Như Nguyệt quỳ rạp xuống đất, y phục của nàng tuy rằng chỉnh tề hoa mỹ lại vẫn không che đi được sắc mặt tái nhợt, không biết là vì bệnh nặng chưa lành hay vì có tật giat mình.

Nhưng đúng vào lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên vang lên lời truyền âm nhập mật của ảnh vệ: “Bệ hạ, Tô tổng quản sai người bẩm báo việc này với công tử.”

Nỗi đau mắt con dần dần giảm đi sau khi nghe được lời ảnh vệ bẩm báo, khi nghe được hai chữ ‘công tử’, ngay cả khóe môi hơi nhếch cũng nhin không được cong lên, nhưng nhớ tới phía dưới đang có rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào chính mình, lúc này Dạ Quân Hi mới cố gắng khắc chế tâm tình đang trỗi dậy trong lòng – nếu người nọ biết việc này, liệu có tiến cung hay không? Ngay khi mọi người cảm thấy kỳ quái vì sự trầm mặc của đế quân, Dạ Quân Hi giương giọng nói: “Bình thân, thưởng tọa.”

Thưởng tọa? Ngắn ngủi hai chữ đã dẫn đến sự bất mãn của những người nhà Lâm thị và cung phi trong hậu cung. Một người bị tình nghi đã đầu độc Lục hoàng tử, có tư cách gì ngồi trước mặt đế quân, ngồi trên đại diện này? Nhất là Lâm chiêu nghi, nghe thấy vậy khóe mắt như muốn nứt ra, nếu không phải có đế quân ở trên, bên cạnh lại có cung nga nội thị can ngăn, sợ rằng một khắc sau sẽ lao về phía Thiển Như Nguyệt đòi lại tính mệnh hoàng nhi của nàng. Dạ Quân Hi thấy thế hừ lạnh một tiếng: “Chuyện của Thạc Nhi đã xảy ra, cho dù giết kẻ chủ mưu cũng không thể đổi lại tính mệnh cho Thạc Nhi. Huống hồ, hai ngày trước Như Nguyệt còn bị thương thân thể vì mấy kẻ không biết an phận trong hậu cung, lẽ nào các người muốn trảm tiếp tục mất đi một hài tử nữa thì mới thỏa mãn sao?”

Lời nói của đế quân tựa như chậu nước lạnh dội vào nước nóng, những tiếng bàn tán xôn xao xung quanh lập tức ngừng lại. Thân là triều thần, thân là cung phi, tất nhiên không ai có can đảm đi gánh vác tội danh ý đồ mưu hại hoàng tử, nhất thời không ai dám nhiều lời, chỉ có thể trở mắt nhìn Thiển Như Nguyệt thông dong ngồi xuống vị trí ngay bên đế tọa. Còn Thiển Như Nguyệt thì thoáng bình tĩnh lại vì những lời nói của Dạ Quân Hi, nàng quay đầu trao đổi ánh mắt với cung nga đứng bên. Cung nga này mặc bộ y phục của nữ quan cao cấp, thoát nhìn hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp, nhưng trong ánh mắt lại che đi tất cả tia sáng, đây chính là người từng hầu hạ Thiển Ly Du trong Uyển Anh điện – Tô Thụy. Tô Thụy trấn an Thiển Như Nguyệt, sau đó mới nhìn về phía Lâm Hứa đang đứng sau đế tọa. Thấy trò ăn ý vô cùng, Lâm Hứa khẽ gật đầu.

“Lâm Hứa, người tới chủ thẩm đi.”

Dạ Quân Hi liếc nhìn tâm phúc. Khi ánh mắt xẹt qua thi thể của Dạ Hành Thạc, đôi mắt phượng lập tức trở nên âm u, lóe lên một tia sát ý. Lâm Hứa khom người hành lễ, đem đứa trẻ trong lòng giao cho thị vệ sau đó tiến lên thi lễ với Thiển Như Nguyệt: “Vi thần Lâm Hứa, ra mắt Thục viện nương nương.”

“Lâm đại nhân miễn lễ.”

Thiển Như Nguyệt vươn tay ra hiệu, ngôn hành có chút mất tự nhiên. Dù sao đây là lần đầu tiên nàng đối diện với tình cảnh như vậy.

“Nương nương có nhận ra Lục hoàng tử điện hạ và mẫu phi của điện hạ là Lâm chiêu nghi nương nương không?”

Thiển Như Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, chỉ cần nhìn qua là có thể thấy được ánh mắt mang theo huyết hải thâm cừu đang nhìn chăm chăm chính mình của Lâm chiêu nghi, nàng lắc đầu rồi lại gật đầu nói: “Lục hoàng tử chưa từng gặp mặt nhưng Lâm chiêu nghi thì ta có thể nhận ra.”

Lâm Hứa men theo ánh mắt của Thiển Như Nguyệt liếc nhìn về phía Lâm chiêu nghi, khi hắn quay đầu lại, trong mắt đã có thêm một chút thâm ý, Lâm Hứa trầm giọng hỏi tiếp: “Bà vú của Lục hoàng tử, cũng là cung nga bên cạnh Lâm chiêu nghi, ở trước khi tự sát đã xác nhận là nương nương nhân chuyện hôm trước ghi hận trong lòng vì vậy mới sai nàng ta đầu độc Lục hoàng tử, nương nương nghĩ thế nào về việc này?”

Hai chữ ‘đầu độc’ vừa nói khỏi miệng liền khiến Thiển Như Nguyệt nao nao, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi, nàng theo bản năng vươn tay xoa lên bụng mình, nhũ mào cắn môi run giọng nói: “Đó chính là lời nói bậy!”

Ngay khi Lâm Hứa muốn tiếp tục mở miệng, Lâm chiêu nghi đứng phía dưới đã nhin không được, phần hận hô to: “Thiển Như Nguyệt, người này đồ độc phụ! Nhân chứng xác thực, người còn muốn chối tội phải không? Người trả lại hoàng nhi cho ta, trả lại hoàng nhi cho ta a!” Hô xong, còn muốn xông tới.

Thiển Như Nguyệt bị tiếng hét chói tai làm kinh sợ, nhin không được dựa vào cung nga đứng bên người.

Một đôi tay ấm áp lập tức vây quanh, Thiển Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy cung nga đang mỉm cười cổ vũ nàng, chỉ là một nụ cười nhưng lại khiến Thiển Như Nguyệt trấn tĩnh, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Lâm chiêu nghi lạnh lùng nói: “Lâm chiêu nghi, bản cung cũng là người sắp làm mẹ, sao có thể làm chuyện ác độc, tổn hại tới âm đức của con ta như vậy? Huống chi, đó chỉ là lời nói phiến diện của bà vú, sao có thể coi là chứng cứ xác thực, chỉ trích bản cung là người hạ độc? Rõ ràng là có người nhân cơ hội vu oan hãm hại bản cung!”

Nhưng Lâm chiêu nghi đã mất lý trí từ lâu, sao có thể nghe vào được lời nào, nàng ta lại hô to: “Chắc chắn là người ô nhục vì chuyện ngày ấy, cho nên mới hạ độc thủ với hoàng nhi của ta, người còn muốn chống chế thể nào!”

Nhìn tình thế như nước với lửa giữa hai nữ nhân kia, trong lòng Dạ Quân Hi bắt đầu có chút không kiên nhẫn, nhưng vì thi cốt của thân tử còn chưa lạnh, kẻ độc thủ phía sau màn còn chưa lộ đuôi, hơn nữa nhân vật chính mà ảnh vệ vừa mới bắt báo vẫn chưa xuất hiện cho nên hắn mới nhẫn nhịn ngồi ngay ngắn trên đế tọa, trầm giọng quát: “Đều câm miệng cho trẫm! Tô Thụy, người nói.”

Cái tên xa lạ được chính miệng đế quân hạ nói ra, quần thần và cung phi đều quay mặt nhìn nhau, không biết ‘Tô Thụy’ này là thần thánh phương nào. Còn Thiển Như Nguyệt thì ngạc nhiên nhìn về phía cung nga đứng bên cạnh. Chỉ thấy cung nga này tiến lên cung kính hành lễ nói: “Hồi bẩm bệ hạ, nhiều ngày nay Tô Thụy tại Cầm Y cung hầu hạ Thực viện nương nương không rời dù chỉ chốc lát, nhưng chưa từng thấy nương nương có hành động du cử (vượt qua khuôn phép), càng không cần nói tới tội lớn tày trời độc hại Lục hoàng tử.”

“Người là người nào, dám ở đây vọng ngôn bao che!” Lâm chiêu nghi vốn đã an tĩnh, nhưng vừa nghe vậy liền nhin không được nhảy ra mắng.

“Hồi bẩm chiêu nghi nương nương, Tô Thụy là nữ quan chủ sự của Cầm Y cung.”

Tô Thụy hơi hơi khom người về phía Lâm chiêu nghi, đạm nhiên nói. Từ ngày Thiển Như Nguyệt suýt nữa sảy thai, đế quân hạ vừa từ ngoài cung trở về liền mệnh nàng tới Cầm Y cung hầu hạ và bảo hộ Thiển Như Nguyệt. Người thông tuệ như Tô Thụy tất nhiên sẽ hiểu được hành động này của đế quân là vì người nào, bất quá Thiển Như Nguyệt này cũng không giả dối như trong tưởng tượng của nàng.

“Bệ hạ, cho phép nô tỳ góp lời, Tô Thụy đã là người trong Cầm Y cung thì cũng có quan hệ chủ tớ với Thiển thực viện, lời làm chứng của nàng sợ rằng khó mà phục chúng.” Người mở miệng lúc này chính là Liên quý phi. Nàng vừa mở miệng liền có đông đảo triều thần và cung phi ứng theo.

Dạ Quân Hi lạnh lùng liếc nhìn Liên phi, nhìn bộ dáng ôm lấy hai nhi tử, vẻ mặt đoan trang của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy chán ghét, hắn cười lạnh nói: “Ái phi nói vậy không phải là không có lý, bất quá Như Nguyệt cũng không nói sai. Chỉ bằng lời nói phiến diện của bà vú, sợ rằng không thể định tội Như Nguyệt.”

“Nếu như vậy, không bằng sai người lục soát Cầm Y cung. Nếu Thiển thực viện quả thực trong sạch, chắc sẽ không e ngại người khác lục soát tẩm cung đi?”

Liên phi nói như vậy, tác phong kiêu ngạo tựa như chính mình là người đứng đầu hậu cung. Thiển Như Nguyệt nhìn nữ nhân vẫn âm thầm gây khó dễ cho mình kia, trong lòng âm thầm cắn răng, trên mặt lộ ra nụ cười cứng ngắc: “Liên quý phi nói rất đúng.”

Sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, mà người nàng chờ mong vẫn không hề xuất hiện, trong lòng Thiển Như Nguyệt lại cảm thấy hoảng loạn, không thể tiếp tục duy trì sự trấn tĩnh trước đó.

“Nếu thế..... Người đâu, lục soát Cầm Y cung.”

Dạ Quân Hi nói xong, liền lập tức có một nhóm thị vệ đi xuống chấp hành, “Việc này có phải do Như Nguyệt gây ra hay không, hãy chờ kết quả lục soát đi.” Dạ Quân Hi nói, đôi mắt phượng sắc bén đảo qua từng người phía dưới, những người bị ánh mắt lướt qua đều cảm thấy lạnh buốt trong lòng, nhin không được run mạnh lên.

Liên phi thấy thị vệ đã đi xa, trong mắt liền lóe lên một tia sáng, tiếp đó nàng mở miệng nói: “Bệ hạ, xin cho nô tỳ lẩm miệng thêm một câu. Bà vú đầu độc chắc chắn sẽ chiếm được chỗ tốt. Nếu bà vú đã chết,

vậy người được lợi tất nhiên là người nhà của nàng ta, phụ mẫu hoặc hài tử. Nô tỳ cho rằng, không bằng sai người tới nhà của bà vú ở ngoài cung tra xét. Biết đâu sẽ tìm được manh mối.”

Nghe xong lời ấy, mọi người cảm thấy có lý, đều phụ họa theo. Nhưng ngay khi Liên phi cho rằng Dạ Quân Hi sẽ tiếp tục làm theo những lời nàng nói, thì trên Ngự Lan đài đột nhiên xuất hiện một bóng người tóc bạc. Sau đó liền nghe thấy tiếng nói già nua quen thuộc vang lên: “Cựu thần Bạch Khải Nhiên tham kiến bệ hạ.”

73. Chương 73

Từ Ngự Lan đài truyền đến tin dữ Lục hoàng tử bị đầu độc tử vong, Thiển Như Nguyệt tự biết mình trong sạch nhưng vô lực tự thanh, đành phải khẩn cầu Tô Thụy phái người xuất cung cầu cứu Thiển Ly Du. Khi ảnh vệ xuất hiện tại Khanh phủ, Thiển Ly Du đang cùng Bạch Khải Nhiên nghiên cứu cách trồng trọt và sự sinh trưởng của các loại kỳ trân dị thảo trong Dược uyển mới xây dựng xong từ hai ngày trước. Từ khi nhận Thiển Ly Du làm đồ đệ, Bạch Khải Nhiên vẫn thường xuyên cảm thán, trên thế gian cư nhiên lại có một thiên tài bẩm sinh như vậy, có thể dễ dàng tiếp nhận và ghi nhớ toàn bộ những hiểu biết của hắn. Cứ thế này, một ngày kia không chừng sẽ trở thành một thần y mới.

“Lục hoàng tử đột tử?”

Nghe được tin này, không biết vì sao trong lòng Thiển Ly Du có chút khó chịu. Một hài tử mới tròn hai tuổi bị đột tử vì cuộc chiến trong cung đình, chỉ có thể nói đây chính là nghiệp chương và bị ai khi hấn sinh ra là một hoàng tử. Nam nhân lãnh huyết vô tình thân là phụ thân kia, không biết có cảm thấy thương tâm vì cái chết của thân tử hay không. Trong vô thức, Thiển Ly Du nghĩ có lẽ sẽ không, y còn nhớ rõ trước kia Dạ Quân Hi từng mặc kệ Liên phi lập mưu giết hại Thiển Như Nguyệt và hài tử trong bụng nàng. Nhưng trơ mắt nhìn thân tử chết ở trước mặt, chắc hẳn sẽ có chút cảm giác...?

“Vâng. Mẫu thân của Lục hoàng tử Lâm chiêu nghi chính là một trong những người có xung đột với Thực viện nương nương vào ngày hôm trước, kẻ chủ mưu cố ý giá họa cho nương nương. Tô đại nhân mệnh thuộc hạ tới đây, thỉnh công tử cứu nương nương một mạng!” Ảnh vệ quỳ xuống một gối, trầm giọng nhắc lại những gì Tô Thụy mệnh lệnh. Thiển Ly Du đang chìm trong những suy đoán đối với Dạ Quân Hi, nghe vậy lập tức lấy lại tinh thần, nhíu chặt mày.

“Ly Du, xảy ra chuyện gì?” Ngụy Thanh Hoàng phát hiện sự khác thường trong viện, vì thế liền tới đây, trùng hợp nghe được lời nói của ảnh vệ, không khỏi có chút kinh ngạc – vị Diệu quốc minh châu kia đã xảy ra chuyện?

Thiển Ly Du lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ, chỉ biết là Thiển Như Nguyệt đang gặp nạn.” Thiển Ly Du biết bản tính Thiển Như Nguyệt vốn thiện lương, hơn nữa có Tô Thụy ở bên chăm sóc, Thiển Như Nguyệt không có khả năng làm ra chuyện ác độc như vậy, việc này chắc chắn là có kẻ muốn lợi dụng mâu thuẫn giữa Thiển Như Nguyệt và Lâm chiêu nghi để nhân cơ hội vu oan giá họa, muốn nhất tiễn hạ song điêu. Thiển Ly Du nhớ tới Dạ Quân Hi từng nhận lời với y rằng hắn sẽ bảo hộ mẫu tử Thiển Như Nguyệt và hắn quả thực đã lệnh cho Tô Thụy đi bảo hộ chiếu cố nàng, chắc nam nhân kia sẽ tôn trọng lời hứa và không nuốt lời đi? Thiển Ly Du nghĩ như vậy, trong đầu dần hiện lên nụ cười tà tử và ***g ngực ấm áp của người nọ khi ôm mình vào lòng. Y nhìn không được nghĩ thầm, Dạ Quân Hi thân là đế vương, tuy rằng có chút lãnh huyết vô tình nhưng cũng là một người rất đáng tin cậy. Thiển Ly Du hoàn toàn không biết, sự “đáng tin cậy” đó của Dạ Quân Hi chưa bao giờ bày ra trước mặt kẻ khác; hoặc có lẽ, y biết rõ việc này nhưng không muốn nhớ tới, không muốn thừa nhận mà thôi.

Suy trước nghĩ sau một lát, Thiển Ly Du trực giác trong cung rất nhiều gông cùm xiềng xích, nếu muốn cứu Thiển Như Nguyệt thì y cũng phải nhúng tay. Vì vậy Thiển Ly Du nói với ảnh vệ: “Người hãy kể lại mọi chuyện cho ta.” Y phải biết toàn bộ tình huống mới có thể giúp được Thiển Như Nguyệt. Ngụy Thanh Hoàng tuy rằng vẫn không hiểu tại sao Thiển Ly Du lại che chở một người không hề có chút thân tình với

y như Thiển Như Nguyệt, nhưng Ly Du làm việc gì cũng có lý do cho nên hắn chỉ đứng một bên cẩn thận lắng nghe.

Sau khi ảnh vệ kể lại toàn bộ sự việc, trong lòng Thiển Ly Du liền nghi ngờ một người. Gọi tới người trong Ảnh bộ của Du Nguyệt lâu an bài một phen, Thiển Ly Du thoáng suy tư liền mỉm cười quay sang nói với Bạch Khải Nhiên còn đang gieo hạt: “Bạch ngự y, có thể phiền ngài vào cung một chuyến được không?”

Bị thôi miên bởi dung nhan tuyệt sắc và hai tròng mắt vạn phần mê hoặc của thiếu niên, khi Bạch Khải Nhiên phục hồi tinh thần lại, thiếu niên đứng trước mặt đã biến mất từ lúc nào.

“Cựu thần Bạch Khải Nhiên tham kiến bệ hạ.”

Bạch Khải Nhiên quỳ gối phía dưới đế tọa, chưa hề giương mắt nhìn vị đế quân nhiều ngày không gặp. Nhưng nếu y ngẩng đầu lên, sẽ lập tức thấy được trên gương mặt Dạ Quân Hi ngoại trừ thất vọng còn có không ít tức giận—sợ rằng ngay cả ma trong Khanh phủ đều biết, giờ này khắc này Dạ Quân Hi chỉ hi vọng sau khi tin tức Thiển Như Nguyệt gặp nạn truyền ra, Thiển Ly Du sẽ đích thân vào cung.

Bạch Khải Nhiên đứng đầu Thái y viện, tuy rằng phẩm cấp không cao nhưng vì địa vị đặc thù, cho nên tại triều đình cũng rất được tôn kính. Gần đây nghe nói Bạch Khải Nhiên ốm bệnh, nằm tại nhà không dậy nổi, khiến không ít người cảm thán “y giả bất tự y.” Nhưng ngay khi Lục hoàng tử đột tử, Thiển Như Nguyệt bị nghi ngờ là người chủ mưu thì vị cựu thần vốn không được mời tới yến hội này lại đột nhiên xuất hiện trên Ngự Lan đài khiến trong lòng mọi người đều bật kín một tầng sương mù dày đặc.

“Không phải đang dưỡng bệnh tại nhà sao, Bạch ái khanh tiến cung lúc này là vì chuyện gì?”

Bạch Khải Nhiên đã dọn vào Khanh phủ, bây giờ hắn xuất hiện ở đây, nhất định là vì sự tình đã tuyên tới tai Du Nhi, nhưng người xuất hiện lại không phải Du Nhi... Đúng như suy nghĩ của Bạch Khải Nhiên, trong đôi mắt phượng hiện lên một tia thất vọng, sau đó bị bao phủ bởi một tầng lửa giận.

Bạch Khải Nhiên dường như không hề phát giác cảm xúc dị thường của đế quân, y cung kính nói: “Khải tấu bệ hạ, cựu thần được người nhờ tiến cung yết kiến.”

Còn về chuyện người nào nhờ thì chắc trong lòng vị đế quân ngồi trên đế tọa kia đã rất rõ ràng... Nghĩ như vậy, Bạch Khải Nhiên lặng lẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dạ Quân Hi, chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ khuyňh thế kia tràn đầy thần sắc phức tạp và mâu thuẫn, trong lòng không hiểu sao run lên: “Vừa rồi quý phi nương nương có nói tới chuyện bà vú, người nhờ cựu thần tiến cung cũng nghĩ tới chuyện này nên đã phái người tới đó tra xét. Thỉnh bệ hạ và quý phi nương nương yên tâm.”

Bạch Khải Nhiên nói xong ánh mắt liền liếc về phía Thiển Như Nguyệt đang ngồi ở một bên đế tọa, thấy nha đầu kia bị dả kích quá lớn vì những chuyện liên tiếp xảy ra, đang ngơ ngác ngồi tại chỗ nhìn y, Tô Thụy tận chức tận trách đứng ngay bên cạnh, vẻ mặt cũng không hề ung dung thoải mái, Bạch Khải Nhiên nhìn không được khê thờ dài. Trong lúc Bạch ngự y thất thần, đã có người cảm thấy đứng ngồi không yên vì sự xuất hiện của y.

Đúng lúc này, thủ lĩnh đám thị vệ vừa tới Cẩm Y cung lục soát bước nhanh vào điện, trên tay còn cầm theo vài thứ: “Khởi bẩm bệ hạ, thuộc hạ tìm được vật khả nghi ở tẩm điện trong Cẩm Y cung của Thục viện nương nương!”

Lâm Hứa tiến đến gần cầm lấy vật được bọc lại kia, mở ra, thứ bột màu trắng bên trong khiến mọi người xung quanh cùng ô lên.

“Đây... đây không phải là thạch tín sao?”

“Thiển Như Nguyệt, thạch tín ở trong tẩm điện của người, người còn gì để nói?”

“Bệ hạ, vi thần cho rằng phải trừng phạt nghiêm khắc việc này mới có thể xua đi nỗi oan ức của người đã mất.”

Nhất thời, mọi người trong điện trở nên nhốn nháo, toàn bộ đều giương mũi tên về phía Thiển Như Nguyệt. Sắc mặt Thiển Như Nguyệt tái nhợt. Ánh mắt có chút tuyệt vọng nhìn về phía nam nhân trên đế tọa, âm thầm truyền lại sự oan khuất của chính mình. Còn Tô Thụy thì nhìn chằm chằm gói thạch tín, vẻ mặt không thể tin.

“Như Nguyệt, ngươi còn gì để nói?”

Dạ Quân Hi giả bộ lạnh lùng nhìn Thiển Như Nguyệt, toàn thân đều tản ra hàn ý, nhưng trong lòng hẳn lại nghĩ, không biết Du Nhi của hắn sẽ dùng phương pháp gì để giải quyết việc này, giải cứu Thiển Như Nguyệt... Nhớ tới đôi mắt tuyệt sắc của vật nhỏ luôn lóe ra những tia sáng rực rỡ đầu độc lòng người, Dạ Quân Hi lập tức cảm thấy vạn phần chờ mong.

Trong lúc ngờ ngác Thiển Như Nguyệt nào còn khí lực để biện giải cho chính mình. Ngay khi thân thể nàng hoàn toàn suy sụp xuống đất, Bạch Khải Nhiên mới không nhanh không chậm mở miệng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, cừu thần cho rằng thạch tín tìm được ở trong Cầm Y cung, nhưng chưa chắc đã thuộc về Cầm Y cung, rất có khả năng là có người muốn giả họa cho Thục viện nương nương.”

Phía dưới có một triều thần nghe vậy nhin không được, đứng lên nói: “Bạch ngự y, người nói trong cung ai lại muốn giả họa cho Thiển thực viện? Theo quan sát, rõ ràng là do Thiển thực viện nương nương đến từ nước phụ thuộc rắc tâm hại người! Xin hỏi, Bạch ngự y được ai nhờ vả tiến cung tham dự việc này? Là người nào có can đảm giả thần giả quỷ trước mắt đế quân bệ hạ như vậy?”

Đối mặt với sự chỉ trích của gã triều thần kia, Bạch Khải Nhiên không chút hoang mang, chỉ lạnh lùng thần nhiên nói: “Cuộc tranh chấp trong hậu cung chẳng lẽ còn cần cừu thần nói rõ ra sao? Chuyện được ai nhờ vả, cừu thần không thể phụng cáo.”

Bạch Khải Nhiên vừa dứt lời, trong Ngự Lan dài liền dậy sóng, đột nhiên một vật gì màu xanh nhạt lao vào trong điện, nhào vào lòng Bạch Khải Nhiên. Đợi tới khi mọi người bình tĩnh nhìn lại thì đều có chút kinh hách. Thứ màu xanh nhạt kia cư nhiên là một con thú nhỏ trong miệng có ngậm một phong thư.

Là con dị thú đó! Những triều thần tinh mắt rất nhanh phát hiện, con thú màu xanh này chính là dị thú từng nằm trên vai Lâm Hứa Lâm đại nhân – tâm phúc của đế quân trong một buổi lâm triều. Chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, không lâu sau người trong điện đều biết sự thần bí của con mèo con kia, đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc khi thấy dị thú thân thiết với Bạch Khải Nhiên như vậy.

Nam nhân trên đế tọa hơi hơi nhíu mày, nhìn con mèo đang vô cùng thân mật cọ cọ trong lòng Bạch Khải Nhiên, đôi mắt phượng lập tức u ám.

Bạch Khải Nhiên gỡ bức thư từ miệng con mèo sau đó mở ra, chỉ nhìn thoáng qua liền giao bức thư cho Lâm Hứa. Lâm Hứa nhận thấy đây là một tờ giấy được lưu hành trong cung, bởi vì loại giấy mực này chỉ trong cung mới có. Trên giấy có viết lại chuyện giao cho bà vú một trăm lượng bạc, ký tên Lưu Bạch, không biết người viết là ai. Ngay lúc này, Bạch Khải Nhiên hơi hơi nghiêng tai, tựa như nghe ngóng điều gì, không quan tâm tới những tin tức mình nói ra sẽ gây nên sóng gió thế nào, Bạch Khải Nhiên cau mày nói: “Khởi bẩm bệ hạ, người nhờ cừu thần tiến cung đã sai người dò xét trong nhà bà vú, gia đình bà vú năm người, bao gồm cả nhi tử mới tròn một tuổi của nàng đều bị giết người giết khẩu, thi thể lúc này hẳn đã được đưa tới Hình bộ.”

“Vừa giao thù lao trăm lượng bạc, lưu lại thư tín, còn giết người giết khẩu...” Dạ Quân Hi nheo mắt, trầm giọng nói: “Vụ án này quá phức tạp, xem ra trong ngày hôm nay không thể giải quyết xong.”

“Bệ hạ!” Lâm chiêu nghi thê lương kêu to, nhưng chỉ đổi lấy sự bàng quang của đế quân, Dạ Quân Hi nói tiếp: “Hôm nay tới đây thôi. Còn Lục hoàng tử, trăm nhất định sẽ khiến kẻ chủ mưu tất cả mọi chuyện phải trả lại tính mệnh cho hoàng tử của trăm.” Nói xong, đôi mắt phượng liếc qua khuôn mặt của từng người, “Bạch ái khanh, trăm dường như có chút mệt mỏi, người đi theo trăm.”

Bạch Khải Nhiên hơi chần chờ, y chấp tay hành lễ, mắt thấy Dạ Quân Hi ngênh ngang rời đi. Mà trong khi y thất thần, Lâm Hứa đã đứng đằng sau y từ bao giờ: “Bạch đại nhân, thỉnh.”

Dọc đường im lặng cho tới tận Thương Kinh cung, tấm cung của đế quân vẫn lộng lẫy phồn hoa như trước, trong tấm cung tràn ngập Thanh mộc đàn hương. Dạ Quân Hi vẫy lui tất cả cung nga nội thị, thần nhiên nằm sấp trên nhuyễn thấp nói: “Bạch khanh, giúp trăm thả lỏng gân cốt đi.”

Bạch Khải Nhiên tiến tới ngồi xuống trước thấp thượng, vươn tay có chút chần chờ ấn xuống tấm lưng dày rộng của Dạ Quân Hi, nhiệt độ nóng bỏng truyền qua bộ huyền bào tú kim dần dần nhiễm lên tay y. Cứ như vậy ấn bóp một lúc lâu, lâu tới mức Bạch Khải Nhiên nghĩ rằng đế quân bệ hạ đã ngủ thì đột nhiên

giọng nói trầm thấp êm tai vang lên: “Du Nhi, trăm hy vọng khi quay đầu lại sẽ thấy được bộ dạng của người...”

74. Chương 74

Giọng nói trầm thấp êm tai vang lên trong tấm cung, bàn tay đang ấn bóp cho Dạ Quân Hi của “Bạch Khải Nhiên” lập tức dừng lại, tấm cung chìm vào yên lặng, so với vừa rồi bầu không khí còn có thêm chút căng thẳng. Ngay lúc này con mèo con không biết chơi ở nơi nào đột nhiên chạy về, nhẹ nhàng nhảy lên trên đầu gối của “Bạch Khải Nhiên”, đem bụi đất trên móng vuốt cọ hết vào quan bào của y. Trùng mắt nhìn con mèo hồi lâu, “Bạch Khải Nhiên” mới khẽ thở dài, mở miệng nói lên thanh âm êm dịu, vô cùng dễ nghe và không hề già nua như trước đó: “Nguyên lai là tiểu gia hỏa này làm bại lộ thân phận của ta... Trở về ta phải bỏ đói người mấy bữa mới được.”

Mèo con gầm nhẹ một tiếng, tựa như biết chắc chủ nhân sẽ không đối xử như vậy với nó, nó cuộn tròn nằm trong lòng y thỏa mãn nhắm mắt lại. Tiếng cười trầm thấp vang lên, nam nhân trên thuyền thấp xoay người ngồi dậy, nhíu mày nhìn Thiển Ly Du vẫn mang lớp mặt nạ của Bạch Khải Nhiên: “Nhiều kẻ hồ như vậy, cho dù không có tiểu gia hỏa này, người cho rằng người có thể giấu diếm trầm bao lâu?”

Dạ Quân Hi nói xong liền vươn tay kéo người nọ lại gần một chút, khẽ vuốt lên đôi mắt tuyệt sắc kia, “Người che được dung mạo nhưng không che được đôi mắt này, cho dù giấu hết những ánh sáng trong đó cũng vô dụng mà thôi.”

Thanh âm trầm thấp mang theo thâm ý, trong đôi mắt phượng xẹt qua một chút hồi ức. Nhớ khi mới gặp nhau, ánh mắt này đã lưu lại ấn ký trong lòng hắn và rồi ấn ký đó càng càng ngày đậm, cho tới bây giờ đã khắc sâu vào lòng không thể nào quên.

Mới vừa rồi tại trên điện, khi gặp được “Bạch Khải Nhiên” quả thực hắn đã thất vọng cực độ, nhưng sau đó người này nói được hai câu hắn liền nhận thấy khác thường, cộng thêm sự quấy rối của mèo con, càng khiến hắn vững tin rồi mừng thầm. Thân tử bị hậu cung phi tần đầu độc mà chết, hắn thân là phụ, là quân nhưng lại chỉ nghĩ tới ái nhân của mình có tiền cung hay không. Kẻ giết thân tử của hắn, hắn tất nhiên sẽ điều tra đến cùng, nhưng đối với hắn, người trước mắt này còn trọng yếu hơn rất nhiều. Danh tiếng lãnh huyết bạc tình hoàn toàn xứng với Dạ Quân Hi, hắn căn bản là không quan tâm mà thôi.

Thiển Ly Du nhìn ánh mắt nóng rực của nam nhân trên tháp thượng, y có chút mất tự nhiên buông xuống mí mắt, nhẹ vỗ về bộ lông mềm mại của mèo con, y thấp giọng nói: “Ta cũng không hy vọng có thể giấu diếm được để quân bệ hạ. Trái lại vẫn phải cảm tạ ngài đã không vạch trần thân phận của ta ở trên đại điện.”

Từ ngày ấy tới nay, trong lòng y luôn tồn tại một chút bất an và sợ hãi đối với Dạ Quân Hi. Nếu không phải vì giúp Thiển Như Nguyệt thì hôm nay y sẽ không tự mình tiến cung. Hoa mặc lăng vẫn chưa nở, bất quá vài ngày trước y dùng chim sơn ca truyền thư cho Chung Ly, muốn xin một chút hoa khô, mặc dù không hiệu quả không bằng hoa tươi, nhưng hôm nay cũng có tác dụng không nhỏ.

Dạ Quân Hi nhìn Thiển Ly Du cúi đầu xuống, trong lòng hắn có chút không vui, rồi lại thêm một tia đắng chát. Nếu ngày ấy không làm tổn thương người này, y có lẽ đã không hề e dè, đối chọi gay gắt với hắn như trước kia, thế còn tốt hơn sự co quắp và bất an như bây giờ rất nhiều. Nhưng Dạ Quân Hi biết, việc này tuyệt đối không thể cường cầu. Nếu Ngụy Thanh Hoàng nói không sai, như vậy trong lòng Du Nhi của hắn còn cất chứa một bí mật mà ngay cả y cũng không nguyện ý nhắc tới, hắn nhất định sẽ đợi được tới ngày người này nguyện ý chính miệng nói cho hắn. Nghĩ như vậy, Dạ Quân Hi không khỏi khẽ thở dài trong lòng. Không muốn thấy thần sắc e ngại của Thiển Ly Du, hắn thân nhiên thay đổi đề tài, “Mà thôi. Trăm nghe nói, trước kia tại Diệu quốc Thiển Như Nguyệt không hề thân cận với người, sợ rằng ngay cả mặt mũi cũng không gặp được vài lần, chẳng qua là một vị hoàng tử chưa bao giờ quan tâm đến người, vì sao còn muốn bảo hộ nàng như vậy?”

Thiến Ly Du tất nhiên sẽ nhận thấy Dạ Quân Hi đã thay đổi đề tài, nhưng y cũng không muốn tiếp tục chìm đắm trong bầu không khí ái muội, tối tăm vừa rồi. Huống chi chuyện của Thiến Như Nguyệt chính là nguyên nhân khiến y mạo hiểm tiến cung. Vì vậy y liền trả lời câu hỏi của đối phương: “Nữ nhân làm mẫu thân sẽ trở nên khác với trước kia. Như Nguyệt khiến ta nhớ lại mẫu phi của ta, nếu hài tử trong bụng bình an, sau này nàng sẽ là mẫu thân tốt. Cho dù trước đây không thân cận, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm. Nếu nàng đã vội vã sai người cầu cứu ta, ta há có thể trở mặt nhìn nàng chết ở trong cung.”

“Thì ra là vậy.”

Dạ Quân Hi nheo mắt, nhớ lại những gì Thiến Như Nguyệt đã làm sau khi mang thai, quả thật không giống nữ oa nhi kiêu ngạo ngang ngược trước kia. Bất quá.... Khiến y nhớ tới mẫu thân sao? Dạ Quân Hi không khỏi cong lên khóe môi lộ ra một nụ cười nhạt. Hắn chưa từng nhận thức được cái gì là tình thương của mẹ, nữ nhân sinh ra hắn có gia thế hiển hách, tướng mạo diễm lệ, lòng đố kỵ mạnh mẽ, trong đầu tràn ngập khát vọng đối với quyền lực, riêng thứ “tình thương của mẹ” kia thì nàng lại không hề có. Bất quá, Dạ Quân Hi cũng không quan tâm tới thứ này. Hắn chỉ lưu ý tới ý nguyện của Thiến Ly Du. Nếu Du Nhi của hắn muốn bảo hộ Thiến Như Nguyệt, vậy hắn sẽ không thờ ơ với hậu cung như trước, sẽ không trở mặt nhìn Thiến Như Nguyệt mất mạng trong hậu cung. Còn những chuyện khác đều không quan trọng. Hơn nữa, nếu Thiến Như Nguyệt có thể bình yên sinh sản, sau này sẽ mang lại không ít tác dụng.

Mất thấy Dạ Quân Hi khẽ gật đầu, Thiến Ly Du mở miệng hỏi: “Đế quân đệ hạ có manh mối gì liên quan tới việc này chưa?”

“Thiến Như Nguyệt có Tô Thụy ở bên, xung quanh lại không ai có thể thay nàng đi làm việc này, nàng tất nhiên sẽ không phải hung thủ ám sát Thạc Nhi. Dựa theo những việc liên tiếp xảy ra gần đây, trầm quả thực có nghi ngờ một người.”

“Nga? Người nào?”

Thiến Ly Du mở miệng hỏi, trong lòng cũng có đối tượng khả nghi, nhưng không biết có giống với suy nghĩ của Dạ Quân Hi hay không. Dạ Quân Hi vẫn đang quan sát tỉ mỉ thần sắc của người trước mặt, nghe vậy hắn liền cong khóe môi mỉm cười nói: “Nếu trong lòng người đã có suy đoán, sao không cùng nói ra?”

Hai người im lặng trong chốc lát sau đó đồng thanh nói: “Liên phi.”

Còn chưa dứt lời, trong đôi mắt tuyệt sắc liền hiện lên thần thái “quả thực là như vậy”, Dạ Quân Hi nhìn về phía Thiến Ly Du, ánh mắt chứa đầy tán thưởng.

“Nếu việc này thực sự do Liên phi gây nên, nàng này một chiêu nhất tiễn hạ song điều thực sự quá cao minh, rất khó tìm ra kẻ hở. Quả thực không hổ là nữ nhân có thể ngồi trên vị trí quý phi.”

Thiến Ly Du thoáng có chút khổ não, nhíu mày. Thực tế, khi chuyện ở đây truyền đến tai, y đã bắt đầu hoài nghi việc này chính là do Liên phi gây nên. Dù sao từ khi biết Thiến Như Nguyệt có thai, Liên phi vẫn luôn mưu tính hãm hại Thiến Như Nguyệt. Lần này lợi dụng mâu thuẫn giữa Thiến Như Nguyệt và Lâm chiêu nghi, không chỉ trừ bỏ được Lục hoàng tử mới vừa hai tuổi sắp được nhập tịch, giá họa cho Thiến Như Nguyệt, nhất thạch nhị ô (một viên đá trúng hai con quạ) đồng thời còn khiến người khác không hề hoài nghi. Tất nhiên việc này cũng có thể là do những cung phi khác chủ mưu, nhưng các cung phi kia không có hậu thuẫn và quyền lực trong hậu cung lớn như Liên phi. Nghĩ như vậy, Thiến Ly Du không khỏi nhìn về phía Dạ Quân Hi, chế giễu: “Nếu đã biết sau này nhất định phải diệt trừ Chương thị, vì sao trước kia còn phong nàng làm phi?”

“So với những nữ nhân chỉ biết gây sóng gió, thủ đoạn dọn dẹp hậu cung của Liên phi có thể thay trăm giải quyết không ít phiền phức.” Hơn nữa trong hậu cung chỉ có Liên phi có thể coi là “thú vị”. Bất quá nửa câu sau Dạ Quân Hi không nói khỏi miệng, sợ thiếu niên nhạy cảm nhỏ bé này sẽ hiểu lầm điều gì, dù sao nguyên nhân khiến hắn nảy sinh hứng thú đối với y cũng bởi vì y bất phàm và “thú vị”.

Thiến Ly Du chưa hề phát hiện thần sắc có chút khác thường của Dạ Quân Hi, y vẫn tập trung tinh thần vào những suy luận của vụ án. Điểm mấu chốt để phá vụ án này nằm ở bà vú và gia đình nàng. Bây giờ mọi người chết sạch, nhưng sát thủ và lá thư kia cũng có thể coi như chứng cứ để điều tra mọi chuyện.

Trong tấm cung, hai người trò chuyện khá lâu, bên ngoài Lâm Hứa thấy mặt trời đã ngã về Tây, canh giờ sắp tới, liền nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, nên dừng bữa.”

Không bao lâu, bên trong truyền ra thanh âm của Dạ Quân Hi: “Truyền thiện.”

Nhìn sắc trời bên ngoài, Thiển Ly Du có chút mệt mỏi, xoa xoa ấn đường, đứng dậy nói: “Sắc trời không còn sớm, ta cũng nên hồi phủ.”

Nhưng còn chưa dứt lời, tay đã bị nắm lấy, kéo cả người y ngồi xuống thấp thượng.

“Dừng bữa xong quay về cũng không muộn.”

Dạ Quân Hi tựa như đang đề nghị, nhưng giọng nói lại mang theo chút cường thế không thể phản bác. Thật vất vả chờ đến khi người này hồi cung, sao có thể dễ y rời đi dễ dàng như vậy? Đừng nói là dừng bữa, cho dù là ngủ, hắn cũng muốn đem người này vây chặt ở nơi đây. Dạ Quân Hi nghĩ vậy, ngón tay thon dài hữu lực cầm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn kia. Thiển Ly Du thoáng sửng sốt, theo trực giác muốn quăng đi khối nhiệt độ nóng rực ở bàn tay, nhưng đại môn của tấm cung đột nhiên bị đẩy ra đã ngăn lại hành động “đại nghịch bất đạo” của y.

Người tiến vào tất nhiên là Lâm Hứa, mắt thấy đế quân bệ hạ cùng “Bạch ngự y” đang cầm tay nhau vô cùng quý dị, thoáng suy tư trong lòng Lâm Hứa liền biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

“Vi thần tham kiến bệ hạ,... Công tử.”

Khi Lâm Hứa nói đến hai chữ “công tử” quả thật đã do dự một lúc, thuật dịch dung của Thiển Ly Du vô cùng tinh xảo, khuôn mặt giống Bạch ngự y như đúc, chỉ sợ ngay cả nếp nhăn trên trán cũng giống nhau. Song, tuy rằng người nọ là người mà đế quân bệ hạ tâm tâm niệm niệm, nhưng hôm nay y lại mang khuôn mặt như vậy mà nắm tay đế quân, hình ảnh này nhìn thế nào cũng cảm thấy quý dị...

“Khuôn mặt này, cởi ra đi, dù sao trong Thương Kinh cung sẽ không có ai nhìn thấy.”

Dạ Quân Hi hơi cong lên khoe môi, cười nói. Hắn đã sớm muốn thấy khuôn mặt tuyệt sắc của người này, nhưng nghe Ngụy Thanh Hoảng nói, hình như người này không thích dung mạo của chính mình, cho nên hắn chưa hề mở miệng yêu cầu. Bất quá phản ứng của tâm phúc quả thật đã tạo cơ hội cho hắn. Thiển Ly Du nghe vậy hơi hơi cau mày, vừa định mở miệng cự tuyệt, lại nghe thấy nội thị chạy vào nhẹ giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Thiển thực viện cầu kiến!”

75. Chương 75

“Không gặp.”

Dạ Quân Hi không hề quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói một câu, khiến tên nội thị tới bẩm báo sợ tới mức hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất. Thiển Ly Du thấy thế thoáng trầm ngâm, gương mặt liếc nhìn nam nhân đang mất hết kiên nhẫn kia, sau đó nói với tên nội thị: “Người hãy chuyển lời cho nàng, nói nàng hãy về tấm cung hảo hảo nghỉ ngơi, không thể tùy ý ra ngoài. Lúc nào cũng phải để Tô Thụy đi theo bên mình, đã nghe rõ ràng chưa?”

Nội thị kia nghe vậy, run rẩy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thiển Ly Du, sao đó nơm nớp lo sợ đem ánh mắt rời về phía Dạ Quân Hi, không dám dựa theo lời “Bạch ngự y” mà đi truyền lệnh. Không ngờ, đế quân bệ hạ hung hăng trừng mắt nói: “Còn quỳ ở đó làm gì?”

Tên nội thị run bắn người lên, lúc này mới dám đứng dậy lui ra. Dạ Quân Hi hừ lạnh một tiếng: “Nữ nhân ngu xuẩn.” Bây giờ tới đây cầu kiến hắn, chẳng phải sẽ làm người khác cho rằng nàng đang chột dạ, định dùng mỹ sắc đến mê hoặc đế quân, sau đó càng thêm hoài nghi nàng sao? Dạ Quân Hi nói xong, liền kéo người trước mặt đến bên chiếc bàn đã được bày thiện: “Mặc kệ nàng, cùng trầm dừng bữa mới là thỏa đáng. Bất quá lớp dịch dung này, lột bỏ đi, trầm cũng không muốn cùng “Bạch ái khanh” dừng bữa.” Hai người đứng trước bàn, Dạ Quân Hi nói xong liền vươn tay lần tìm chiếc trâm cài tóc màu xám của Thiển Ly Du.

Khi đầu ngón tay chạm tới một nơi gồ ghề cực kỳ bí ẩn, hắn dùng lực kéo xuống ngay khi Thiển Ly Du còn chưa phản ứng kịp, tách ra lớp nguy trang trên đầu y. Mái tóc dài đen như mực lập tức trút xuống như thác nước, dài tới tận thắt lưng, kết hợp với gương mặt đầy nếp nhăn của y, có vẻ vạn phần quỷ dị. Nhìn mái tóc bạc trong tay Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du thoáng sửng sốt, trên mặt hiện ra một chút bất đắc dĩ.

Lâm Hứa vốn rất giỏi phóng đoán tâm tư chủ thượng, lúc này liền đứng ở bên hát đệm: “Hình dạng này của công tử quả thực có chút quái dị, trong tầm cung của bệ hạ không ai dám nhiều lời, công tử không cần lo lắng.” Nói xong không hề chờ Thiển Ly Du phản bác, Lâm Hứa lập tức triệu một cung nga tới nói: “Chuẩn bị đồ dùng rửa mặt.”

Mắt thấy cung nga kia nhanh nhẹn hành lễ lui ra, Thiển Ly Du nhíu mày, quay đầu lại hơi hơi lườm Dạ Quân Hi, trong mắt lộ ra một tia buồn bực... Đừng tưởng y không biết, có hành động nào của Lâm Hứa mà không phải là toan tính âm thầm của nam nhân này? Quả không hổ là tâm phúc của hắn!

Dạ Quân Hi lập tức bày ra vẻ mặt vô tội, nhưng khóe miệng cũng kìm không được hơi hơi cong lên, hiển nhiên trong lòng sung sướng vô cùng. Nước và khăn mặt được mang lên rất nhanh, Thiển Ly Du khẽ thở dài, cuối cùng y lấy ra một chiếc bình dương chi bạch ngọc, đổ chất lỏng trong suốt có mùi thơm lạ lùng ra bố khăn, chân chờ một lúc mới nhẹ nhàng lau lên mặt, làn da trơn bóng trắng nõn lập tức lộ ra khỏi lớp dịch dung.

Dạ Quân Hi nhìn dung nhan của Thiển Ly Du lộ ra từng tắc từng tắc một, trong đôi mắt phượng thâm thúy xẹt qua một tia kinh diễm... Bất luận là nhìn bao nhiêu lần, dung nhan tuyệt sắc này vẫn khiến hắn cảm thấy đẹp đến không gì sánh được. Nhưng sau khi kinh diễm, hắn lại bắt đầu suy ngẫm, hắn không thể lý giải được sự chán ghét của người này đối với dung mạo của chính mình. Trong tiềm thức quả thật có một suy đoán hợp lý, nhưng suy đoán này quá mức độc ác và thống khổ khiến hắn không muốn nghĩ tới nó.

Lâm Hứa đứng một bên, cũng đang sửng sốt. Tuy nói đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng đột nhiên nhìn Thiển Ly Du tẩy đi lớp dịch dung già nua lộ ra dung nhan khuyh thành như vậy, vẫn khiến Lâm Hứa khó mà bình tĩnh. Nhưng để quân bệ hạ đột nhiên lạnh lùng trừng mắt lườm hắn, khiến cả người hắn run lên, vội vàng cúi đầu không dám tiếp tục nhìn thiếu niên tuyệt mỹ kia.

Thiển Ly Du lau hết lớp dịch dung trên mặt, sau đó lấy nước sạch rửa lại một lần, rồi mới buông khăn để cung nga bưng nước ra ngoài. Không phải y không cảm nhận được ánh mắt của hai người bên cạnh, nhưng dung nhan quen thuộc và vết chu sa lộ vô cùng mỉa mai khiến y cau mày, thần sắc phiền muộn pha chút hổ thẹn đặt trên khuôn mặt của y lại biến thành thoang thoảng u sầu, thôi thúc người khác muốn đi an ủi. Quả nhiên, một khắc sau Thiển Ly Du bị kéo vào ***g ngực trần đầy khí tức Thanh Mộc đàn hương, những ngón tay thon dài hữu lực nhẹ nhàng xoa lên ấn đường của y, cho tới khi nếp nhăn hoàn toàn bị vuốt phẳng, giọng nói trầm thấp dễ nghe liền vang lên bên tai: “Du Nhi, buồn bã vì dung mạo của mình chỉ là nỗi lo của kẻ yếu, thông tuệ như ngươi, cần gì phải chú ý tới dung nhan của mình như vậy?”

Hai mắt không chớp nhìn chăm chú vào Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi chưa hề bỏ qua vẻ chán ghét của thiếu niên khi đối diện với dung mạo của mình, trong lòng hắn trỗi dậy một nỗi đau ê ẩm. Hắn không biết rốt cuộc người này đã trải qua điều gì, cũng không quan tâm tới những việc đó mà chỉ thương tiếc bộ dáng bị quá khứ dằn vặt của y. Trực giác nói cho hắn, hắn không nên tiếp tục im lặng, bằng không, sợ rằng không thể tiến vào trái tim người này.

“Khi trầm sinh tình với người, người vẫn mang hình dáng trước kia, cho dù người thay đổi gương mặt, trầm cũng sẽ không bởi vậy mà sửa lại tâm tư. Du Nhi, trầm thích đáng đáp khi người không hề e dè, đối chọi với trầm, hôm nay gò ép như vậy, có phải là lo sợ không đâu hay không?” Dạ Quân Hi vừa nói vừa vươn tay nhẹ nhàng sờ tròng gương mặt của người trong lòng. Đầu ngón tay vuốt qua vết chu sa lộ, thoáng lưu luyến sau đó liền chuyển tới hai tròng mắt tuyệt sắc, cúi đầu, ấn một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên đôi mắt kia.

Từ khi Dạ Quân Hi nói ra câu đầu tiên, Thiển Ly Du liền ngơ ngác, không ngờ nam nhân vẫn luôn bí hiểm này lại thẳng thắn biểu đạt tình cảm của hắn đối với y như vậy. Thiển Ly Du không khỏi nhớ lại những lời tương tự mà Ngụy Thanh Hằng từng nói với y, nói y đừng vì khuôn mặt mà gò bó chính mình, nói y hãy tự do tùy tâm, không nên bị bất cứ thứ gì trói buộc. Y quả thực đã vì những lời nói của Ngụy Thanh Hằng mà cố gắng mở rộng trái tim, đi cảm thụ một con người hoàn toàn mới, một cuộc sống hoàn toàn

mới. Nhưng chính nụ hôn của nam nhân trước mắt lại khiến y chần chờ. Ngay khi còn ở trong cung, Thiển Ly Du liền phát hiện ra, nam nhân thân là đệ quân Lam Vũ này, ảnh hưởng rất lớn tới y, lớn tới mức khiến y cảm thấy hoảng hốt, lớn tới mức khiến y thậm chí thường nghĩ, nếu tình cảm của nam nhân đối với y chỉ là vì lớp vỏ tuyệt thế thì y nên làm gì... Nhưng bây giờ, nam nhân chính miệng nói cho y, hẳn nảy sinh tình cảm đối với y ngay từ khi y còn mang hình dáng trước kia... Thông tuệ như Thiển Ly Du, nhưng lúc này lại không biết nên trả lời Dạ Quân Hi như thế nào. Không hiểu sao trong lòng dần dần ấm áp, quên sạch tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ ngơ ngác nhìn dung nhan anh tuấn trước mắt.

Dạ Quân Hi nhìn thần sắc hoang mang của người nọ, nổi đau trong lòng càng lúc càng tăng. Nhưng hiển nhiên người này đã nghe hiểu được những gì hắn nói, điều này khiến hắn cảm thấy có chút an ủi, xiết chặt hai tay, đem người nọ ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên thái dương y: “Du Nhi, trẫm sẽ không cưỡng cầu người, mà chỉ muốn nói với người, người có thể tin tưởng trẫm.”

Có thể sao... Hai tròng mắt như hắc diệu thạch tràn đầy hoang mang, tựa như không hiểu những gì nam nhân nói, nhưng thân thể đã phản ứng trước cả lý trí, buông hết sức lực toàn thân, dựa vào lòng ngực quen thuộc, tản ra khí tức khiến y an tâm. Từ khi Dạ Quân Hi nói ra câu đầu tiên, Lâm Hứa đã phát tay, dẫn tất cả cung nhân lui ra ngoài. Ánh nắng chiều xuyên qua ô cửa sổ, chiếu vào bóng dáng hai người đang ôm nhau trong điện. Thỉnh thoảng còn có thể thấy thân ảnh cao lớn kia cúi đầu hôn nhẹ lên trán người trong lòng, mang theo sự thương tiếc và tình yêu vô tận.

Khi cung nhân tiến vào thu thập, khóe mắt liếc thấy người cùng đệ quân bộ hạ dùng cơm cứ nhiên không phải Bạch ngự y, mà là một thiếu niên kinh thể tuyệt diệu, thì đều ngẩn ra. Ngay sau đó một luồng áp lực cực lớn bỗng truyền đến, cung nhân đều rung mình, vội vàng cúi đầu, nhanh chóng thu thập bát đĩa, không dám ngắt đầu liếc mắt thêm.

“Sắc trời không còn sớm nữa, ta nên xuất cung hồi phủ.”

Thiển Ly Du nhìn sắc trời bên ngoài, nhíu mày nói. Chỉ dùng văn thiện thôi, mà đã muộn như thế... Dạ Quân Hi nghe vậy liền đem người nọ kéo lên khỏi ghế, ôm lấy đi tới tháp thượng ngồi xuống, cười nói: “Nếu sắc trời không còn sớm, vậy ở lại trong cung qua đêm được không?”

“Đệ quân bộ hạ không sợ bị ta đánh cắp bảo bối nữa sao?”

Thiển Ly Du nghe vậy liếc mắt nhìn người ngồi cạnh. Dạ Quân Hi lập tức cười khê, vươn tay xoa xoa đầu thiếu niên: “Chỉ cần người chịu lưu lại, bảo bối trong cung liền mặc cho người lấy, thế nào?”

Thái độ của người này đã khôi phục như trước đây, thậm chí còn thân thiết hơn với hắn, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có chút mất tự nhiên, nhưng được như thế hẳn sao có thể không vui? Dạ Quân Hi trầm nghĩ, những lời nói vừa rồi quả nhiên hữu dụng. Sớm biết như vậy, hẳn sẽ không e sợ do dự như người này mà lập tức nói rõ mọi chuyện.

Nhìn nụ cười tà mị của Dạ Quân Hi, trái tim Thiển Ly Du lập tức run lên, thầm mắng một câu, không muốn tiếp tục để ý tới hắn. Trời biết những lời nói vừa rồi gây nên bao nhiêu rung động trong lòng y, sợ rằng còn phải đợi rất lâu y mới có thể thích ứng, sao nam nhân này có thể nói ra lời nói vô lại như vậy? Bất quá nói tới bảo bối.

“Mèo con đi đâu rồi?”

“Mèo?”

Dạ Quân Hi nhìn xung quanh tấm cung, lúc này mới phát hiện tiểu tử màu xanh nhạt nọ sau khi chạy về làm nũng trong lòng Thiển Ly Du một hồi bây giờ lại không biết biến đi đâu, “Tiểu gia hỏa kia rất có linh tính, lại biết đường đi, cứ mặc kệ nó.” Nói xong tiếp tục ôm chặt người nọ vào lòng, “Thực sự không lưu lại sao?”

Thiển Ly Du tức giận trừng mắt nhìn nam nhân, thoáng giây dựa đứng dậy nói: “Nếu vậy, liền để nó ở lại trong cung đi. Ta về phủ trước.”

Nói xong lập tức đi ra ngoài tấm cung. Nhưng đúng lúc này, một cung nga vội vàng chạy tới, thở hổn hển quỳ xuống trước mặt hai người, nghẹn ngào nói: “Bệ... Bệ hạ, dị... Dị thú kia quần quýt lấy Thiển thực viện

nương nương trong Cầm Y cung không chịu rời đi, tiểu nhân không dám làm tổn thương nó, nhưng nương nương đã bị kinh sợ. Thỉnh bệ hạ... Thỉnh bệ hạ tới thăm nương nương!”

Cầm Y cung? Dạ Quân Hi cùng Thiển Ly Du nghe vậy lập tức nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi hoặc... Tiểu gia hỏa kia vì sao lại vô duyên vô cớ chạy tới tẩm cung của Thiển Như Nguyệt quấy rầy nàng ta? Với thân thể hiện nay của Thiển Như nguyệt, sợ rằng không chịu nổi nỗi khiếp sợ này.

76. Chương 76

Khi Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du tới Cầm Y cung, Thiển Như Nguyệt đang kinh hoảng ngồi trên tháp thượng, mắt hạnh mang lệ trợn to nhìn con mèo đang nằm sấp trên người mình, một câu cũng không nói nên lời. Còn mèo con thì tựa như tìm được một cái ổ vô cùng thoải mái, không ngừng cọ lên bụng Thiển Như Nguyệt. Vì che giấu tai mắt của người khác, Thiển Ly Du dịch dung thành dáng dấp của Bạch Khải Nhiên sau đó mới rời đi Thương Kinh cung. Mèo con vừa thấy được hai người mà nó thích nhất, thân cận nhất thì lập tức buông tha Thiển Như Nguyệt, vui vẻ chạy về phía hai người, nhảy vào lòng Thiển Ly Du. Thấy con mèo rất cuộc ly khai chính mình, Thiển Như Nguyệt lúc này mới có khí lực mở miệng nói, ngón tay ngọc thon dài chỉ vào mèo con trong lòng Thiển Ly Du, nhẹ giọng ghen ngào nói: “Bệ... Bệ hạ, Bạch ngự y... Thứ này...”

Dạ Quân Hi nhìn tiểu gia hỏa màu xanh nhạt trong lòng Thiển Ly Du, sau đó lại liếc nhìn Thiển Như nguyệt đang ngồi trên tháp thượng, hân lạnh giọng phân phó: “Đều lui ra.”

Cung nhân theo lời rời khỏi tẩm điện, còn tận tâm tận lực nhẹ nhàng đóng lại đại môn, trong tẩm điện chỉ còn ba người. Lúc này Dạ Quân Hi mới vươn tay ôm lấy thắt lưng Thiển Ly Du, dưới ánh mắt tựa như đang thấy quý của Thiển Như Nguyệt, hân ôm y đi tới nhuyển tháp thần nhiên ngồi xuống. Thiển Ly Du vỗ về bộ lông mềm mại của mèo con, quan sát tỉ mỉ Thiển Như Nguyệt. Mang thai hơn ba tháng, bụng đã hiện hình, vóc người vốn mềm mại, lả lướt lúc này lại đầy đặn rất nhiều, hiển lộ chút phong vận thành thực. Nhưng có lẽ là vì bị những chuyện xảy ra dần vất đến kiệt sức, trên khuôn mặt được trang điểm tinh xảo tràn đầy sợ hãi và uể oải, khiến nàng có vẻ tiều tụy. Thiển Ly Du nhìn Thiển Như Nguyệt hồi lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu gia hỏa này rất có linh tính, sẽ không thương tổn người, không cần kinh hoảng như vậy.”

Thanh âm êm tai không hề phụ hợp với vẻ ngoài già nua khiến Thiển Như Nguyệt sửng sốt, nàng cảm thấy thanh âm này hình như đã nghe được ở nơi nào, ánh mắt di chuyển tới cánh tay đang ôm lấy bên ông “Bạch ngự y” của đế quân bệ hạ, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên thần sắc bừng tỉnh đại ngộ rồi lại có chút không thể tin: “Thiển...!”

Hai chữ “Ly Du” còn chưa nói khỏi miệng. Thiển Ly Du liền cong khóe môi cắt ngang lời nói của nàng, “Hừ — cẩn thận tai vách mạch rừng.” Thiển Như Nguyệt che miệng, khóe mắt lại ngân ngấn nước. Quả thực từ khi Thiển Ly Du rời cung, cuộc sống trong cung của nàng không hề yên ổn. Lần này gặp phải oan khuất, nàng khẩn cầu Tô Thụy truyền tin cho Thiển Ly Du, vốn không hy vọng y có thể vào cung cứu mình, nhưng tận mắt chứng kiến người này xuất hiện trước mặt, tất cả ủy khuất trong lòng đều tràn lên hai mắt, hóa thành nước chảy ra, không dám lớn tiếng, đành nhẹ giọng khóc nức nở: “Ly Du, người... Người...”

“Đừng khóc, không tốt cho hài tử.”

Thiển Ly Du thần nhiên an ủi, y vỗ về mèo con trong lòng nói khẽ, “Việc của Lục hoàng tử, bệ hạ và ta đều biết không phải do người gây nên. Bởi vậy người có thể yên tâm, an lòng dưỡng thai trong tẩm cung là được.”

Thiển Như Nguyệt nghe vậy gật đầu không ngừng, lần đầu tiên nghĩ tới thiếu niên thậm chí còn mảnh mai hơn mình này thực sự có thể trở thành hậu thuẫn kiên cường cho nàng. Thiển Ly Du thấy Thiển Như Nguyệt hiểu được những gì y nói, liền quay đầu nói với Dạ Quân Hi: “Mèo con đã tìm được rồi, ta nên hồi phủ.”

Dạ Quân Hi tất nhiên là không muốn, vẫn cố gắng kiên trì hỏi: “Thực sự không lưu lại sao?”

Thiếu Ly Du cười nhẹ một tiếng, vỗ vỗ cánh tay nam nhân đang ôm lấy hông mình tựa như trấn an, sau đó liền đứng dậy rời đi. Dạ Quân Hi khẽ thở dài trong lòng, đành bất cam bất nguyện gọi Lâm Hứa tới phân phó: “Phái người hộ tống Du Nhi xuất cung hồi phủ.”

Lâm Hứa cung kính khom người nói: “Vi thần lĩnh chỉ.” Trong lòng thầm nghĩ người cường thế bá đạo như để quân bề hạ cư nhiên cũng có ngày nhân nhượng người khác, làm trái với tâm ý của chính mình, công tử Ly Du quả thật không đơn giản...

Sau cùng, Thiếu Ly Du hướng Thiếu Như Nguyệt gật đầu rồi mới rời đi, không ngờ con mèo lại đột nhiên nhảy ra khỏi vòng tay y, lao lên đầu gối Thiếu Như Nguyệt trong tiếng thét sợ hãi của nàng, nó còn liên tục cọ cọ bụng nàng, ánh mắt có chút lưu luyến không muốn rời đi. Hình ảnh kì dị này khiến Dạ Quân Hi và Thiếu Ly Du đều ngạc nhiên, dù sao ngoại trừ hai người bọn họ, mèo con chưa bao giờ chủ động thân cận kẻ khác.

“Chẳng lẽ... mèo con thích hài tử trong bụng Như Nguyệt?”

Nhìn mèo con vẫn cọ cọ lên bụng Thiếu Như Nguyệt, Thiếu Ly Du hơi hơi cau mày, nói ra một suy đoán mà ngay cả chính y cũng cảm thấy khó tin. Nhưng điều khiến người ta rút cảm chính là, khi vừa nghe vậy mèo con liền lập tức ngẩng đầu gầm nhẹ một tiếng tựa như xác nhận. Lúc này cả Dạ Quân Hi và Thiếu Ly Du đều không biết nên nói thế nào nữa.

“Muốn để mèo con lại nơi này sao?” Một lát sau, Dạ Quân Hi mới chần chờ hỏi. Thiếu Ly Du nhìn bộ dáng e ngại của Thiếu Như Nguyệt, y lắc đầu, tiến đến ôm lấy mèo con. Mèo con không hề giây dụa, chỉ quay đầu lại luyến tiếc nhìn về phía Thiếu Như Nguyệt, sau đó nó vẫy đuôi nằm yên trong lòng Thiếu Ly Du.

Dưới ánh trăng, Dạ Quân Hi đứng ngoài Cầm Y cung nhìn về người đang ngồi lên loan xa thông thả rời đi kia. Kỳ thực không chỉ Lâm Hứa, mà ngay cả Dạ Quân Hi cũng không bao giờ dự đoán được, có ngày hắn sẽ không nỡ ép buộc một người dù chỉ một chút, cam tâm tình nguyện cố gắng thỏa mãn những nguyện vọng của y. Nhưng nếu người nọ là Du Nhi của hắn thì tất cả đều đáng giá. Nghĩ như vậy, trong đôi mắt phượng thâm thúy xẹt qua một tia đau lòng và yêu thương vô hạn.

Trong tấm điện, Thiếu Như Nguyệt rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nàng được Tô Thụy dìu đi ra phía ngoài, liếc mắt thấy bóng dáng cao lớn của Dạ Quân Hi đứng ở nơi nào. Song khi đôi mắt hạnh nhìn thấy chiếc loan xa, ánh sáng bên trong liền biến mất. Đi lên phía trước, Thiếu Như Nguyệt sợ hãi nói: “Bệ hạ, gương mặt của Ly Du... vì sao lại thành như vậy?”

Dạ Quân Hi quay đầu nhìn nữ nhân đang mang thai con của chính mình, hắn vô cùng lãnh đạm nói: “Không nên quan tâm đến những việc không cần thiết. Người chỉ cần nghe lời Du Nhi, hảo hảo dưỡng thai là được.” Nói xong hắn liền ly khai Cầm Y cung mà không hề quay đầu. Không lưu lại qua đêm sao... Câu nói nghẹn trong cổ họng, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói khỏi miệng. Thiếu Như Nguyệt ôm bụng nhìn theo bóng lưng đã đi xa của nam nhân, hơi hơi há miệng, nhẹ nhàng cắn môi dưới. Chỉ có người nọ mới có thể khiến nam nhân lộ ra thần sắc thương tiếc và sủng ái như vừa rồi... Đồ kị sao, tất nhiên là có; song đối với thiếu niên kia, vô luận thế nào nàng cũng không hận được... Cứ như vậy đi, nàng chỉ cần có hài tử trong bụng, có thể sống an ổn trong hậu cung tràn đầy phong ba quỷ quyết này là tốt rồi. Thiếu Như Nguyệt vỗ nhẹ lên bụng, sau đó lại buồn bã cùng Tô Thụy quay lại tấm điện.

Nửa đêm, trong tòa Khanh phủ bên sông Thanh Đô vẫn có một tiểu viện ánh nến chưa tắt. Dưới ánh nến, thiếu niên tuyệt sắc đang cầm một cuốn sách thuốc, nhưng hai tròng mắt như hắc diệu thạch chỉ nhìn chăm chú vào trong, nửa ngày cũng không lật qua một tờ. Vốn tối nay tiến cung chỉ vì chuyện của Thiếu Như Nguyệt, nhưng không ngờ lại nghe được những lời gần như biểu lộ tâm ý của Dạ Quân Hi. Trái tim vốn rối loạn, bất an vì mối quan hệ bất minh với Dạ Quân Hi lúc này càng thêm rung động, song sự ầm áp khác với nỗi lo lắng trước đây cũng dần dần ăn mòn trái tim y.

“Du Nhi, người có thể tin tưởng lắm.”

Dạ Quân Hi đã nói với y như vậy. Có thể sao... Thực sự có thể tin tưởng hắn sao? Thiếu Ly Du cau mày, buông cuốn sách thuốc trong tay đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Đẩy cửa sổ, mặc kệ cho ánh trăng thanh

lạnh và những cơn gió lạnh tiến vào, chiếu xuống mặt đất những cái bóng xinh đẹp. Cơn gió lạnh phất qua vài sợi tóc trên trán, gương mặt vốn ấm áp lập tức trở nên băng lạnh.

Người ta vẫn nói gió lạnh có thể thổi yên những suy nghĩ rối loạn. Qua đúng một khắc, thiếu niên đứng trước cửa sổ mới nhú mày, đột nhiên hé miệng cười, mang theo chút thú vị lại có chút tự giễu. Kiếp trước khuyên thể yếu phi Tiêu Ly bằng vào dung mạo và trí tuệ gần như đã phá hủy cả một vương triều, tới đời này, cư nhiên nhất gan tới mức không dám tiếp nhận tình cảm của một nam nhân đối với mình. Chung quy, nguyên nhân chỉ vì y hoài nghi và hạ thấp chính mình, không tin người nọ thực sự hữu tình với mình, không tin tình cảm của người nọ bắt nguồn từ một người tên Thiển Ly Du chứ không phải vì gương mặt khuyên quốc khuyên thành này... Nực cười, thực sự quá nực cười! Độ cong bên khóe môi càng lúc càng lớn, cuối cùng, trong không khí trống rỗng đột nhiên vang lên tiếng cười, Thiển Ly Du thoảng sướng, lúc này mới phát hiện ra chính mình cư nhiên cười thành tiếng, y lắc đầu tự giễu... Tất cả đều trở nên sáng tỏ, thông suốt.

“Grừ...”

Đang nằm ngủ trên giường đột nhiên bị đánh thức, mèo con không hiểu ra sao gầm nhẹ một tiếng, nghi hoặc nhìn chủ nhân đang đứng bên cửa sổ cười vô cùng quỷ dị, liếm liếm móng vuốt sau đó lại gục đầu xuống hai chân trước, ngủ khò khò. Thiển Ly Du đóng cửa sổ, đi tới trước giường vuốt vuốt bộ lông của mèo con. Sau khi nghĩ thông suốt, cơn buồn ngủ tựa như sợi dây leo tinh tế bắt đầu từ từ quấn lấy tâm tư kéo chúng vào trong mơ hồ. Nhưng, mèo con đột nhiên giật mình tỉnh giấc cùng với bóng người xuất hiện trước giường lại một lần nữa chứng minh cho câu tiên bất toại nhân nguyện.

“Chung Ly? Sao người lại tới đây?”

Thiển Ly Du giật mình, còn tưởng có địch nhân vô công cao cường tới mức xuất hiện trước giường y, y mới phát hiện, nhưng khi thấy rõ người đứng trước giường là ai, Thiển Ly Du liền yên lòng, y có chút khó hiểu hỏi. Người mặc bộ y bào trắng kia không hề trả lời, chỉ nhíu chặt mày nhìn chằm chằm con mèo vừa nhảy vào trong lòng Thiển Ly Du, lúc này đang nhe nanh trợn mắt nhìn chính mình gầm gừ kia, một lát sau mới mở miệng: “Thứ này, từ đâu mà đến?”

Mèo con? Thiển Ly Du nhìn tiểu gia hỏa màu xanh nhạt trong lòng, lại nhìn thần sắc ngưng trọng của Chung Ly, hai tròng mắt như hắc diệu thạch bắt đầu tràn ngập dị sắc: “Con mèo này, có bí mật gì sao?”

Mèo con là đến từ hoàng cung Lam Vũ, ngay cả Dạ Quân Hi cũng không biết vật nhỏ này rốt cuộc là cái gì, chỉ dựa theo ngoại hình suy đoán nó có liên quan tới thánh vật Trào Phượng, nhưng không ai tin tưởng chuyện thần quái như thế thực sự sẽ xảy ra. Sau khi mèo con nhận thức y là chủ tử, ở bên y lâu như vậy, y chỉ đem vật nhỏ này trở thành súng vật, coi nó là con mèo có bộ dạng kỳ quái, rất linh tính mà thôi. Song, người có thân phận bí ẩn như Chung Ly lại vì con mèo này mà trở nên khác thường như vậy, Thiển Ly Du không thể không cẩn thận suy tư về “lai lịch” của đám lông tơ trong lòng này. Điều đáng ngạc nhiên chính là, Chung Ly không hề đục nước béo cò, hần chỉ liếc nhìn y rồi lạnh lùng mở miệng: “Đây là ấu thú của Trào Phượng, nó đã nhận định người là chủ tử.”

77. Chương 77

Lục hoàng tử Dạ Hành Thạc không may bị đầu độc, chết ngay trước mặt mọi người tại đại lễ nhập tịch, để quân vì thế đau thương vô cùng, hạ chỉ ba ngày không lâm triều, còn lệnh cho Hình bộ chủ quản vụ án. Song, Hình bộ thượng thư Nghiêm Cẩm Hiên lại thượng tấu nói Hình bộ đang thẩm tra cái chết của tướng quân phòng thủ Mậu thành Chương Quân Nghị. Sợ nhất thời không thể bao đồng cả vụ án Lục hoàng tử, cầu đế quân hạ lựa chọn vị hiền thần khác. Những tính toán trong lòng Nghiêm Cẩm Hiên, Dạ Quân Hi đều nhất thanh nhị sở. Vị Hình bộ thượng thư này vốn giao hảo với Thừa tướng Chương Tri Hiếu, cho nên Chương Tri Hiếu mới có thể tạo áp lực cho Hình bộ, hồng tra xét cái chết của Chương Quân Nghị có liên quan tới đế quân hay không. Nhưng Nghiêm Cẩm Hiên không phải kẻ ngốc, vừa phát hiện ra đế quân đang cố gắng chen ép Chương thị liền hiểu được chính mình nên trung với người nào mới có thể bảo vệ cái

đầu và chiếc mũ ô sa phía trên. Do đó cái chết của Lục hoàng tử hình như lại có liên quan tới Chương thị, Nghiêm Cẩm Hiền chết sống không chịu tiếp nhận.

Bất quá, Hình bộ không chịu nhận, cũng nằm trong suy đoán của Dạ Quân Hi. Chấp nhận lời nhủ của ái nhân, rửa sạch oan khuất cho Thiển Như Nguyệt, còn có người nào đáng tin hơn tâm phúc Lâm Hứa và Âm bộ Lam Vũ? Quả nhiên, không tới ba ngày Lâm Hứa đã đem một cuốn tấu chương trực tiếp dâng tới Thương Kinh cung, nhưng trên tấu chương, người mà Âm bộ điều tra ra hoàn toàn nằm ngoài những gì mà Dạ Quân Hi dự liệu.

“Thiển Nhã Phù?”

Đôi mắt phượng thâm thúy nheo lại đầy nguy hiểm, bên trong xẹt qua một tia tăm tối, xen lẫn sát ý và một chút ngoài ý muốn. Dạ Quân Hi không ngờ, người mua chuộc bà vú, đầu độc Dạ Hành Thạc cư nhiên lại là một vị công chúa Diệu quốc khác, người cùng ngồi trên vị trí Thực viện như Thiển Như Nguyệt, là mẫu phi của Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình, Thiển Nhã Phù.

“Chắc chắn là nàng sao?”

Dạ Quân Hi nhíu chặt mày nhìn một lúc lâu mới ngẩng đầu liếc nhìn tâm phúc hỏi. Mười năm trước khi Dạ Quân Hi đăng cơ, Thiển Nhã Phù đã được đưa tới hòa thân, ngoại trừ những thị thiếp đã ở bên Dạ Quân Hi từ khi hén còn là hoàng tử thì Thiển Nhã Phù có thể coi là vị Hoàng phi đầu tiên của đương triều Lam Vũ, đã từng rất được sủng ái, cho nên mới có thể vừa nhập cung liền mang thai Hoàng trưởng tử. Vài năm sau, hậu cung càng lúc càng khổng lồ, lại có Liên quý phi quản lý, vị Thiển thực viện này dần dần suy sút, không lâu sau liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Trong ấn tượng của Dạ Quân Hi, sau khi sinh hạ Dạ Hành Đình Thiển Nhã Phù vẫn sống cuộc sống ẩn cư trong hậu cung. Chưa hề lộ mống. Nếu người đầu độc Dạ Hành Thạc quả thật là nữ nhân này, vậy thì mấy năm nay nàng đã ẩn dấu tâm tư của mình quá sâu.

Lâm Hứa nghe vậy, cung kính khom người nói: “Hồi bẩm bệ hạ, tại nhà bà vú phát hiện được một mảnh giấy, qua tra xét mảnh giấy này được viết bởi cung nữ tâm phúc bên cạnh Thiển thực viện, mà một trăm lượng bạc viết trên giấy đã được tìm thấy tại hầm ngầm trong nhà bà vú, Âm bộ tra ra đó là nguyệt triêu mà Thiển thực viện lĩnh hằng tháng ở Nội vụ phủ, bên trên còn có con dấu xác minh.” (nguyệt triêu: theo ta thì nó giống tiền tiêu vật hàng tháng)

“Nếu nói Thiển Nhã Phù mua cung, ẩn núp gần mười năm mới bắn ra một phát, vậy thì những kẻ hở này cũng quá lớn đi?” Dạ Quân Hi vẫn nghi hoặc.

“Hồi bẩm bệ hạ, vi thần cũng cảm thấy việc này có chút kỳ quái. Nhưng đêm qua Âm bộ thẩm vấn cung nga bên cạnh Thiển thực viện, nàng đã nhận tội, quả thật chính là nàng đã viết lá thư kia theo mệnh lệnh của Thiển thực viện.” Nói đến đây, Lâm Hứa hơi ngập ngừng, ngay sau đó lại tiếp lời, “Vi thần cho rằng, việc này đích xác có liên quan tới Thiển thực viện, nhưng người đứng phía sau sợ rằng không chỉ là Thiển thực viện. Rõ ràng có người muốn dẫn chúng ta đem mũi tên chuyển hướng Thiển thực viện.”

“Nga? Thế là sao?” Dạ Quân Hi giương mắt, trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, mặc dù cung nga kia đã thừa nhận mình viết lá thư trên, nhưng lại không biết một trăm lượng bạc đến từ trong cung, cũng không biết việc nhà bà vú bị huyết tẩy. Thiển thực viện đến từ Diệu quốc, trong cung vô quyền vô thế, hoàn toàn không có người thay nàng bán mạng giết người. Bởi vậy vi thần cho rằng, kẻ huyết tẩy nhà bà vú là một người khác, vả lại người này mới chính là chủ mưu của vụ án...”

Lời nói của tâm phúc kết thúc ở đó, người Lâm Hứa ám chỉ Dạ Quân Hi tất nhiên là biết rõ ràng. Chủ tớ hai người ngầm hiểu nhìn thoáng qua nhau, Dạ Quân Hi gật đầu nói: “Cái chết của Chương Quân Nghị và Lục hoàng tử xảy ra, chỉ sợ Chương Tri Hiếu cũng ngồi không yên. Mệnh Âm bộ tiếp tục điều tra, đem Tịch Liên cung và phủ Thừa tướng lật giở lên cho trẫm.”

Trong mắt Lâm Hứa xẹt qua tia sáng, lập tức lĩnh mệnh khom người lui ra.

Ngày hôm sau, lâm triều, Chương Tri Hiếu quả thật không thể ngồi yên tựa như những gì Dạ Quân Hi sở liệu. Dạ Quân Hi ngồi trên đế tọa cao cao, vừa thờ ơ nghe triều thần bẩm tấu, vừa âm thầm chú ý người

đứng đầu hàng ngũ các văn thần – Chương Tri Hiếu.

“Có việc khải tấu, vô sự bãi triều!” Thấy chúng thần không còn bẩm tấu, nội thị chủ trì nhìn qua phía dưới một vòng rồi cao giọng hô. Cuối cùng, Chương Tri Hiếu cũng bước ra khỏi hàng: “Khởi bẩm bệ hạ, thần có bẩm tấu.”

Dạ Quân Hi ngồi nghiêng trên đế tọa, có chút lười biếng nói: “Chương thừa tướng ôm đau nhiều ngày, hôm nay rốt cuộc có thể tiến cung lâm triều rồi?”

Chương Tri Hiếu nghe vậy lập tức quỳ xuống, cúi người dập đầu một cái, bày đủ bộ dạng cung kính xong mới cao giọng nói: “Cự thần tạ ơn bệ hạ quan tâm.”

Nhìn bộ dáng trung thần của Chương Tri Hiếu, Dạ Quân Hi không khỏi cong khóe môi cười lạnh: “Thừa tướng miễn lễ. Có bẩm tấu gì?”

“Khởi bẩm bệ hạ, Lục hoàng tử vừa mới nhập táng hoàng lăng, lời này của cự thần vốn đại nghịch bất đạo. Nhưng vì giang sơn xã tắc của đế quốc Lam Vũ, cự thần không thể không nói.” Chương Tri Hiếu nói xong lại lạy một lạy, cao giọng hô: “Cự thần khẩn cầu đế quân bệ hạ sớm lập Thái tử để giang sơn vững chắc!”

Chương Tri Hiếu vừa dứt lời, quần thần đều kinh sợ... Từ trước đến nay, tuy nói sớm lập Thái tử cũng là việc quan trọng liên quan tới giang sơn xã tắc, nhưng trên thực tế có mấy vị quân vương cam tâm tình nguyện đem đế vị của mình chấp tay nhường cho người khác, cho dù là thân sinh tử tự cũng phải đắn đo nhiều mặt, đợi tới khi chính mình quả thực lực bất tòng tâm mới bất cam bất nguyện thiết lập Thái tử. Nhưng tại khi đế quân bệ hạ còn trẻ trung khỏe mạnh như vậy mà đề xuất lập việc Thái tử, đây chẳng phải hy vọng đế quân bệ hạ sớm ngày băng hà sao? Huống chi nữ nhi của Chương thừa tướng – Liên quý phi có sinh hạ hai hoàng tử, hẳn nói ra lời này, chẳng phải sẽ khiến người khác hoài nghi hẳn có mưu đồ gì sao?

Quả nhiên, nam nhân trên đế tọa trầm mặc một lúc lâu, đến tận khi hàn ý quanh người khiến tất cả triều thần trong điện đều bắt đầu toát mồ hôi lạnh, Dạ Quân Hi mới lạnh lùng mở miệng: “Trẫm mới chỉ hai mươi bảy, các hoàng tử đều còn nhỏ tuổi, Thừa tướng không cảm thấy lời này không thỏa đáng sao?”

“Cự thần đáng chết, thỉnh bệ hạ xử trí!” Chương Tri Hiếu nghe vậy liền dập đầu, nằm sấp trên mặt đất nhất quyết không sửa miệng. “Nhưng trước khi cự thần chết, mong bệ hạ nghe cự thần một lời! Cự thần nghe nói chuyện Lục hoàng tử, lại nghĩ tới năm trước bệ hạ từng bị ám sát trong cung, mặc dù bệ hạ lông tóc vô thương, nhưng những kẻ rắp tâm sẽ không từ bỏ ý đồ! Cự thần cho rằng, sớm ngày lập Thái tử mới có thể yên ổn nhân tâm, đề phòng bất trắc!”

Đã sớm đoán được lão già kia sẽ nói như vậy, nhưng chính tai nghe những lời ấy, thân là đế quân, đôi mắt phượng thâm thúy của Dạ Quân Hi vẫn xẹt qua một tia sát khí: “Chương Tri Hiếu, ngươi thật to gan. Nếu trẫm nói ngươi cố tình dao động lòng người, còn phạm thượng nguyên rửa trẫm chết sớm, ngươi có nhận tội hay không?”

Song, Chương Tri Hiếu tựa như hạ quyết tâm, hoàn toàn không quan tâm tới lời uy hiếp của Dạ Quân Hi, chỉ cao giọng nói: “Cự thần biết tội!” Ngay lúc này, bệ hạ Chương thị đều quỳ xuống cầu tình cho Chương Tri Hiếu, nội dung đơn giản là lão thừa tướng chỉ suy nghĩ cho đế quốc Lam Vũ, thỉnh đế quân bệ hạ khoan dung vãn vãn. Nhất thời, trong điện trở nên ảm ỉ, mà đế quân bệ hạ cao cao tại thượng lại không nói một lời, lạnh lùng nhìn tròn mắt phía dưới, khi triều thần phát hiện sự trầm mặc của đế quân, mới dần dần im lặng, không ít người vươn tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, dưới sự áp bách cường liệt của đế quân bệ hạ, không ai dám mở miệng nhiều lời một câu. Thời gian trôi qua vô cùng thông thả, chỉ nửa khắc ngắn ngủi mà tựa như nửa thế kỷ. Trước khi phần lớn các triều thần không chịu được áp lực, té xuống mặt đất, đế quân bệ hạ chậm rãi mở miệng: “Lời của Thừa tướng không phải là không có lý. Sau khi lâm triều, các khanh tiến cử hoàng tử nào, viết tấu chương dâng lên là được. Bãi triều.”

Dạ Quân Hi nói xong, không đợi triều thần phía dưới phản ứng lại, hẳn đã lập tức đứng dậy khỏi đế tọa, vung tay áo nhanh chóng rời đi đại điện. Bách quan trên điện còn đang ngơ ngác, rất lâu sau mới có người bình tĩnh... Đế quân bệ hạ là... Đáp ứng lập Thái tử?

“Thừa tướng...”

“Thừa tướng đại nhân!”

Chúng thần vọt tới nâng Chương Tri Hiếu dậy, muốn hỏi thêm chuyện lập Thái tử là sao, nhưng có vài người phát hiện, vị thừa tướng đại nhân xử sự vô cùng bình tĩnh trước mặt đế quân bộ hạ này thực ra đã sớm chảy mồ hôi lạnh nhễ nhại, ướt đầm phía sau lưng.

Trên đường đi tới Ngự thư phòng, Lâm Hứa khẽ cười nói: “Bộ hạ quả thực anh minh, sớm đoán được Thừa tướng sẽ đề xuất việc lập Thái tử.”

“Thư tín gửi tới Mật thành vẫn không có hồi âm, quyền lực của Liên phi dần dần suy yếu vì Thiển Như Nguyệt được sủng ái, ngoại trừ đề xuất lập Thái tử phát động quần thần tiến cử Tứ tử, Ngũ tử, hẳn còn có thể làm gì?”

Dạ Quân Hi hừ lạnh một tiếng, vẫn có chút tức giận vì việc mới xảy ra lúc lâm triều. Lâm Hứa cười khê: “Quả thực như vậy. Diêm cơ từ Loan Cầm các truyền thư đến, trên giang hồ đang đồn đãi hình như có kẻ muốn thuê người, ý đồ mưu phản, đáng tiếc không có tổ chức sát thủ nào dám tiếp nhận sinh ý đó, còn không cần thận để lộ tin tức.”

“Xưa nay Chương Tri Hiếu có can đảm, khi Tiên hoàng tại vị liên vạ phần sùng tín hẳn. Chỉ tiếc, dường như hắn đã quên, giờ đây không phải lúc Tiên hoàng còn tại vị....”

Đôi mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm, Dạ Quân Hi cong khóe môi lộ ra nụ cười lạnh lẽo, tỏ ý có khoảng hơn trăm mạng người đã bị đặt dưới lưỡi đao. Chủ tớ hai người chậm rãi đi tới Ngự thư phòng, thị vệ cung kính hành lễ, đẩy cửa phòng, khiến hai người kinh ngạc chính là, bên trong có một vị khách, hình như đã đợi khá lâu.

“Đây không phải chim sơn ca bên người Du Nhi sao?”

Nhìn con chim tuyết trắng đậu trên án thư, lúc này Dạ Quân Hi mới thu lại nụ cười lạnh lẽo bên môi, trong mắt thoáng nổi lên chút nhớ mong... Đã ba ngày không đi gặp vật nhỏ của hắn... Tiểu bại hoại kia không chịu thường xuyên tiến cung, không biết đã hiểu rõ chưa... Dạ Quân Hi vừa nghĩ như vậy, vừa tiến tới lấy ống thư trên đùi chim sơn ca, sau đó liền mở cửa sổ thả con chim kia về với bầu trời, đợi tới khi con chim bay ra phía ngoài cung, bay xa đến không còn thấy tung tích, lúc này hắn mới cúi đầu, mở bức thư trong tay, nhưng ánh vào tầm mắt không phải nét chữ thanh tú của Thiển Ly Du mà Dạ Quân Hi biết.

Càng đọc càng cảm thấy bất ngờ, càng đọc càng cảm thấy kinh hãi, khi xem hết bức thư, người đứng trước núi tuyết lở vẫn không thay đổi thần sắc như đế quân Lam Vũ, lúc này trên mặt lại hiện lên vẻ khó tin... Du Nhi của hắn, cư nhiên là...!

78. Chương 78

Ngay trong thời kỳ rối loạn của triều đình Lam Vũ, giữa thanh thiên bạch nhật Dạ Quân Hi đột nhiên tới thăm khiến Ngụy Thanh Sương và Ngụy Thanh Hoàng không khỏi có chút ngoài ý muốn. Song, nam nhân không mời mà đến kia cũng không quan tâm tới thần sắc nghi hoặc của hai vị chủ nhân, hắn chỉ đi thẳng tới nơi ở của Thiển Ly Du. Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng thấy thế đều quay mặt nhìn nhau, nhưng chuyện giữa Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du sớm đã vượt qua mức độ mà bọn họ có thể xen vào. Cho nên hai người sống sót một hồi sau liền quay về phòng, không muốn quan tâm tới vị đế quân Lam Vũ bá đạo cường thế kia đến đây là vì chuyện gì.

Quen đường quen lối đi tới tiểu viện mà Thiển Ly Du độc cư, Dạ Quân Hi đột nhiên dừng bước trước cửa ngoại phòng. Trên tay cầm bức thư mà chim sơn ca gửi đến, bức thư khiến hắn vô cùng khiếp sợ, trong đôi mắt phượng thâm thúy, sắc bén hiện lên thần sắc phức tạp khó có thể nói hết, nhất thời hắn không biết có nên đẩy cửa tiến vào hay không.

Song, không lâu sau, cánh cửa ngoại phòng được đẩy ra từ bên trong, thiếu niên xinh đẹp không gì sánh được xuất hiện bên cạnh cửa, y có chút nghi hoặc nhíu mày hỏi: “Đứng bên ngoài này làm gì? Từ khi nào mà đế quân bộ hạ trở nên hữu lễ như vậy, chẳng lẽ đang đợi ta thỉnh ngài tiến vào sao?” Tuy nói như thế,

nhưng trong lòng Thiển Ly Du cũng cảm thấy kỳ quái, sao người này lại tới đây vào ban ngày? Vốn tưởng rằng nam nhân cường thế tà mị kia sẽ lập tức trả lời một cách mỉa mai như thường lệ, song, điều vượt ra ngoài những dự liệu của Thiển Ly Du chính là, nam nhân trước mặt vẫn không nói một lời, chỉ có đôi mắt khiến kẻ khác sợ hãi rồi lại nhìn không được sa vào đó là vẫn đang không hề nháy mắt nhìn chăm chăm vào chính mình, bên trong chứa đựng sự ngưng trọng mà trước nay chưa từng có. Dần dần, hai hàng lông mày xinh đẹp cũng cau lại: “Xảy ra chuyện gì?”

Bộ dạng như vậy, chẳng lẽ trong cung đã xảy ra chuyện? Thiển Ly Du vừa dứt lời, nam nhân vẫn trầm mặc kia rốt cuộc cũng có động tác, hắn tiến lên vươn tay ôm lấy thiếu niên có vóc người nhỏ nhắn vào lòng, ôm chặt tới mức thiếu chút nữa khiến Thiển Ly Du đau nhức mà hô thành tiếng, y đang muốn giãy dụa mở miệng hỏi hắn có chuyện gì xảy ra, lại nghe thấy bên tai vang lên một tiếng gọi thăm thẳm, mang theo sự sung ái và thương yêu, khiến đáy lòng y không khỏi trở nên ấm áp: “Du Nhi...”

Thiển Ly Du chỉ thoáng sửng sốt, y rất nhanh bình tĩnh lại. Đã suy nghĩ thấu đáo về tình cảm giữa hai người, lần đầu tiên y vươn tay ôm lấy tấm lưng cường kiện của nam nhân, nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chẳng lẽ việc giết trừ Chương thị có sự cố? Hay là Như Nguyệt... Thiển Ly Du hơi nhíu mày, thầm nghĩ mong là không xảy ra đại sự gì...

Sự an ủi rất nhẹ trên lưng khiến Dạ Quân Hi sửng sốt, hắn nhất thời quên mất mục đích đến, trong lòng dần sôi trào lên... Đây... Đây là lần đầu tiên người này đáp lại cái ôm của hắn! Thoáng đấy ra thân thể đang kìm nén, giờ lên gương mặt của thiếu niên, chỉ thấy hai tròng mắt tuyệt sắc vẫn đậm nhiên như trước, nhưng đã thiếu vài phần cảnh giác và gò bó, thêm một chút nhu tình cùng yêu thương. Tuy rằng rất ít ỏi, nhưng đối với một người đã chờ đợi hồi lâu như Dạ Quân Hi mà nói, cũng rất rõ ràng. Nhớ ngày ấy trong cung hắn đã nói với người này những lời biểu lộ tâm ý, ba ngày nay lúc nào cũng đắn đo người nọ đã suy nghĩ cẩn thận hay chưa. Song, khi mọi chuyện xảy ra trước mắt, đường đường đế quân Lam Vũ lại cảm thấy khó tin.

“Du Nhi, người thực sự đã hiểu rõ rồi sao?”

Thanh âm vốn trầm thấp dễ nghe có thể trấn an lòng người lúc này lại đang có chút run rẩy, Thiển Ly Du nhìn Dạ Quân Hi, y cũng đã quên truy vấn cử chỉ dị thường của nam nhân, trong lòng bắt đầu sinh ra vài phần áy náy... Từ khi hiểu rõ được tình cảm của chính mình đối với nam nhân, tất cả những chần chừ, do dự trước kia đều trở nên nực cười, mà đường đường là vua một nước, là vị đế vương vang danh nhất thiên hạ lại vì chính mình, lộ ra thần sắc như vậy, chỉ sợ y đã để hắn đợi quá lâu đi... Nghĩ như vậy, đôi môi xinh đẹp cong lên một tia tiểu ý sung sướng, ngay cả vệt chu sa lệ mị hoặc chúng sinh tựa như cũng được rót vào sinh mệnh, nhảy múa lên. Thiển Ly Du vốn không phải người hay ngượng ngùng, nếu đã suy nghĩ thông thấu, sẽ không tiếp tục ẩn dấu tình cảm của chính mình. Y thoáng ngẩng đầu, hôn nhẹ lên khóe môi nam nhân, sau đó lùi lại, dịu dàng cười tươi nhìn nam nhân đang chết đứng kia: “Hiểu rõ chuyện gì?”

Vì nụ hôn bên môi, Dạ Quân Hi sửng sốt một lát, nhìn vẻ mặt tươi cười có thể coi là búống bình của thiếu niên, trong đôi mắt phượng dần dần hiện lên vài phần u ám, Thiển Ly Du thầm kêu không tốt chưa kịp xoay người chạy trốn đã bị hắn vươn tay ôm vào trong lòng: “Du Nhi, người quả thật đã giãy vò trẫm không nhẹ a...”

Thiếu niên bị giam cầm không thể động đậy, khí tức phun ra bên cổ khiến y bất giác co rụt người lại, không khỏi âm thầm ảo não chính mình không nên thừa nhận nhanh như thế. Tuy rằng đã xác định được tình cảm của chính mình, nhưng đối với một vài việc, Thiển Ly Du biết y vẫn không thể thích ứng, vả lại y không biết nên giải thích thế nào với Dạ Quân Hi.

Sự co quắp của người trong lòng khiến Dạ Quân Hi dừng động tác, mắt phượng hơi hơi nheo lại... Suýt nữa hắn đã quên, sợ rằng người này vẫn không thể chịu nổi những cử chỉ quá mức thân thiết, mà hắn cũng không nỡ ép buộc người này. Nhưng chính chuyện đó khiến Dạ Quân Hi nhớ tới mục đích đến, nắm chặt bức thư trong tay, ôm lấy người trong lòng bước nhanh vào ngoại thất, vung tay lên đem cửa phòng đóng lại.

“Dạ Quân Hi...”

Thiển Ly Du nhíu mày nhẹ giọng gọi, trong lòng có chút lo lắng không biết Dạ Quân Hi muốn làm gì, y bị hắn ôm ngồi xuống nhuỷên thấp, một bức thư được đưa tới trước mặt Thiển Ly Du.

“Đây là vật gì?”

Thiểm Ly Du thấy đích đến không phải giường lớn thì trái tim cũng thả lỏng phần nữa, nhưng người này giữa ban ngày chạy tới đây là vì bức thư này sao? Thiểm Ly Du vừa hỏi, vừa nhận lấy bức thư liếc nhìn qua. Nhưng chỉ là liếc qua, lại khiến Thiểm Ly Du kinh hãi suýt chút nữa nhảy dựng lên, trong đôi mắt như hắc diệu thạch hiện lên sự hoảng loạn mà trước nay chưa từng có, ánh mắt không ngừng giao động giữa bức thư và tuần nhan của Dạ Quân Hi: “Thứ... Thứ này từ đâu mà đến?” Ngay cả bàn tay cầm lấy bức thư đều bắt đầu run rẩy, Thiểm Ly Du trợn tròn mắt, khó có thể tin nhìn về phía nam nhân đang ôm chính mình. Thấy thần sắc vô cùng hoảng loạn của người trong lòng, Dạ Quân Hi lập tức hiểu được sợ rằng những gì viết trong thư không phải giả tạo. Trong lòng yêu thương không ngớt vì vật nhỏ đang run rẩy toàn thân, hắn xiết chặt cánh tay đem người nọ ôm chặt vào ngực.

Những điều khiến Thiểm Ly Du sợ hãi được viết trên bức thư chính là về thân thể kỳ của y, về việc y mang theo ký ức kiếp trước đầu thai chuyển thế tới thời không này. Không chỉ có vậy, trong thư còn nói, mèo con là ấu thú của Trào Phượng, mà Thiểm Ly Du đã trở thành chủ nhân của Thánh vật Trào Phượng. Ban đầu khi đọc bức thư, Dạ Quân Hi cũng vô cùng khiếp sợ, cho nên hắn mới không đợi được tới tối đã một mình xuất cung tới Khanh phủ tìm người chứng thực. Không phải là chưa từng hoài nghi thiếu niên từng nhập cung chỉ vì trộm lấy Trào Phượng này, nhưng vất vả lắm hắn mới cùng người nọ đi đến bây giờ, vất vả lắm mới đợi được thiếu niên có tâm tư thông thấu hiểu rõ tình cảm của y đối với hắn, Dạ Quân Hi sẽ không cho phép một tia hoài nghi hủy diệt đi tình cảm mà hắn không dễ có được.

Đương kim đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi có lẽ phải kể đến là một vị đế quân lãnh khốc vô tình nhất trong lịch sử. Năm đó vì cướp đoạt đế vị, hắn từng dẫn dắt một đạo quân dũng mãnh không biết từ đâu mà đến xâm chiếm đế cung, tru sát những huynh đệ từng tranh đoạt đế vị cùng hắn, gần như đã huyết tẩy đế cung. Nhưng sợ rằng chẳng ai sẽ nghĩ đến, khi đế quân Lam Vũ lãnh tình lãnh tâm có ái nhân, trong lòng hắn quyền lực, đế vị, tất cả đều không quan trọng bằng ái nhân của hắn. Thánh vật Trào Phượng cũng tốt, Lam Vũ xưng bá đại lục cũng tốt, đều không quan trọng bằng việc được ôm lấy ái nhân ngạo thị thiên hạ. Cho nên, hắn mặc kệ Thiểm Ly Du là từ đâu mà đến, y là Thất hoàng tử Diệu quốc cũng tốt, là người đứng đầu Du Nguyệt lâu cũng tốt, là người mang theo trí ức kiếp trước chuyển thế giống như trong bức thư, cũng chẳng sao. Thiểm Ly Du chính là Thiểm Ly Du, là người Dạ Quân Hi yêu, là người duy nhất mà cuộc đời này hắn muốn khóa chặt trong lòng... Sợ rằng, người đưa tới phong thư này cũng có mưu đồ bất chính với vật nhỏ mà hắn coi như trân bảo.

Cảm nhận được ***g ngực đang giam cầm chính mình tỏa ra ấm áp và bảo hộ, tuy rằng trong lòng Thiểm Ly Du vẫn đang kinh hoảng nhưng cũng dần trấn tĩnh lại, hơi ngẩng đầu, hai tròng mắt xinh đẹp liền in vào đôi mắt phượng chứa đầy thương tiếc, đáy lòng lập tức ấm áp, nhịn không được khẽ gọi: “Dạ Quân Hi...”

“Bức thư này, không phải do người sai chim sơn ca đưa vào cung sao?” Không nói chuyện khác, Dạ Quân Hi chỉ hỏi như vậy. Người trong lòng đã bị kinh sợ, hắn muốn trấn an người này, không muốn để y cảm thụ được sự khiếp sợ trong nội tâm của chính hắn.

Một mỗi lắc đầu, Thiểm Ly Du chậm rãi sửa sang lại những suy nghĩ hỗn loạn... Trên thế gian này, người biết y mang theo ký ức chuyển thế, chỉ có Chung Ly; biết mèo con là ấu thú của Trào Phượng, hơn nữa còn nhận định y là chủ tử cũng chỉ có Chung Ly; huấn luyện chim sơn ca trở thành tín sứ (người đưa tin) vẫn là Chung Ly. Nếu như thế thì người viết bức thư này, chỉ cần nhìn qua là hiểu ngay. Nhưng vì sao Chung Ly phải làm như vậy? Còn y, có nên đem toàn bộ chuyện này nói cho Dạ Quân Hi hay không....

79. Chương 79

Từ khi nam nhân thân là đế quân Lam Vũ xông vào tiểu viện Thiểm Ly Du độc cư, đã qua vài canh giờ nhưng hai người vẫn chưa hề xuất hiện. Ngay cả Thanh Nguyệt đi vào thúc giục cả hai dùng bữa cũng bị Thiểm Ly Du đuổi về. Không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì, mấy người đứng ngoài mặc dù lo lắng nhưng đều không dám xông vào, đành ngồi chờ ở ngoài viện.

“Đế quân Lam Vũ rốt cuộc muốn làm gì?”

Không biết đã qua bao lâu, Ngụy Thanh Sương là người đầu tiên mất hết nhẫn nại, hần đứng dậy định xông vào phòng Thiển Ly Du, nhưng lại bị Ngụy Thanh Hoàng ngăn cản: “Đại ca, bình tĩnh một chút.” Tình cảm mà Dạ Quân Hi đối với Thiển Ly Du, Ngụy Thanh Hoàng thấy rất rõ ràng, vô luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần biết để quân Lam Vũ tuyệt đối sẽ không thương tổn Ly Du như vậy liền không có chỗ cho bọn họ xen vào.

Bạch Khải Nhiên vốn luôn trốn trong phòng hôm nay cũng đến đây giúp vui, hần ngồi một bên thưởng thức chén trà do Thanh Nguyệt tự tay pha, vừa than thở trong lòng, vừa lạnh lạnh nói: “So với ca ca, đệ đệ còn trầm ổn hơn một chút.” Đã quen với cái nhìn lạnh lẽo của đệ quân đệ hạ vì thế dưới ánh mắt tức giận của Ngụy Thanh Sương, Bạch Khải Nhiên coi như không thấy: “Người cứ yên tâm. Tình cảm mà đệ hạ đối với công tử Ly Du cho dù lão phu ở trong triều mười năm cũng chưa bao giờ thấy được. Nếu nói giữa hai người ai có thể làm tổn thương ai, sợ là khả năng công tử Ly Du làm tổn thương đệ hạ còn lớn hơn một chút.” Lời nói của Bạch Khải Nhiên không phải là để trấn an mấy người này. Dù sao hần thân là ngự y, tại trong hoàng cung quả thật đã chứng kiến đệ quân vì công tử Ly Du mà lo lắng không yên đến thế nào. Bạch Khải Nhiên vừa nói như vậy, Ngụy Thanh Sương cũng bình tĩnh lại, quay về ngồi xuống ghế đá, nhưng ánh mắt vẫn chứa đầy tức giận nhìn chằm chằm lão bất tử Bạch ngự y.

Trong phòng Thiển Ly Du, hai người đang ôm nhau mà ngồi, thần sắc một người vừa hoảng hốt vừa ngưng trọng còn người kia cũng chuyển từ kinh sợ đến thương tiếc không thôi.

“Chỉ mấy ngày sau khi quân vương chết đi, đại tướng quân ủng hộ tân đế đã đột phá thiên lao, xông vào tẩm cung Tiêu Ly. Vốn định bắt giữ yêu phi, chém đầu hần trước toàn thiên hạ, nhưng không ngờ Tiêu Ly tự tìm tử lộ, chết dưới kiếm của đại tướng quân.”

Tiếng nói trong trẻo êm tai của Thiển Ly Du thản nhiên kể lại kiếp trước, tựa như đang nói về chuyện của người khác. Nhưng Dạ Quân Hi vẫn có thể nghe ra một tia u oán và hận ý như kén tằm quấn quanh sự thản nhiên thông dong này, càng không cần nói, trong lúc kể người nọ còn vô thức nắm chặt lấy vạt áo hần.

Ba mươi năm dài đằng đẳng của kiếp trước, Thiển Ly Du không hề nói tỉ mỉ, những tình tiết nhỏ cũng không hề nêu ra. Nhưng chỉ bằng vài ba câu đó, Dạ Quân Hi vẫn có thể hoàn toàn hiểu biết hết được những bí mật không thể nhìn thấu trên người Thiển Ly Du... Có được học thức uyên bác, có được tài trị quốc chính là Tiêu Ly; thân là nhi tử Công Khanh nhưng lại phải chịu nỗi nhục nằm dưới khổ nam nhân cũng là Tiêu Ly; người luôn e ngại tình cảm, không muốn tin tưởng hần dùng chân tình đối với y chính là khuynh thế yêu phi của kiếp trước, người gần như đã phá hủy cả một vương triều rồi cuối cùng mang theo vết thương đầy người, một mình chết đi. Rốt cuộc Dạ Quân đã biết được vì sao người này lại từng trải, biết được vì sao người này lại khước từ những nụ hôn và cái ôm của chính mình. Khiếp sợ đồng thời cũng thương tiếc vô cùng, thương tiếc Tiêu Ly vì những gì trải qua ở kiếp trước, thương tiếc người trong lòng vì y phải chịu đựng ký ức nặng nề và kinh khủng như vậy.

Trong phòng im lặng một lúc lâu, chỉ có những làn khói xanh lơ bay lên từ lư hương. Một lát sau, Dạ Quân Hi mới thoáng đẩy ra người trong lòng, nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt đang vùi ở trước ngực mình, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. Kiếp trước có lẽ Tiêu Ly cũng có một dung nhan khuynh quốc khuynh thành như vậy, cho nên người này mới thống hận khuôn mặt của y đến thế...

Khi bị nhẹ nhàng đẩy ra, toàn thân Thiển Ly Du cứng đờ, đợi tới khi nam nhân vươn tay xoa lên mặt mình, y mới thoáng ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Quân Hi, trong hai tròng mắt như hắc diệu thạch tràn đầy hoang mang, khiến người xem cảm thấy thương tiếc. Chuyện kiếp trước, Thiển Ly Du chưa bao giờ kể với bất kỳ ai, ngay cả Chung Ly thân bí khó lường kia cũng chỉ biết y chuyển thế mà đến. Nhưng hôm nay không biết vì sao y lại nói tất cả cho nam nhân này. Có lẽ đã chôn dấu dưới đáy lòng quá lâu, lâu tới mức khiến y không thể gánh vác được, bây giờ đột nhiên bị nhìn thấu, đối phương lại là người mà y vừa mới xác định tâm ý, cho nên y mới nhịn không được thổ lộ mọi chuyện. Lúc vừa nói, y không biết Dạ Quân Hi sẽ có phản ứng gì, bất quá xem ra kết quả cũng không tệ...? Thiển Ly Du đang nghĩ vậy trong lòng, bên tai liền nghe được lời Dạ Quân Hi thấp giọng hỏi: “Đều nói ra rồi, có cảm thấy thoải mái hơn không?”

Nghe vậy Thiển Ly Du gật đầu, khẽ thở dài: “Chuyện thần quái như vậy, chẳng lẽ không nên kéo tới chỗ phù thủy, pháp sư để làm phép, đuổi tà, thiêu chết sao?”

Dạ Quân Hi cảm thấy buồn cười, đôi môi mỏng hơi hơi cong lên: “Còn có tâm tư đùa giỡn, xem ra không

quá khổ sở.” Tuy rằng nói như thế, nhưng trong lòng vẫn còn đau nhức.

Thiểm Ly Du nghe vậy cười khẽ. Khổ sở là cảm giác mà trước nay y chưa bao giờ có, chỉ cảm thấy nhục nhã và ghê tởm mà thôi. Không ngờ nam nhân này lại hoàn toàn thờ ơ!!

Nhìn ra suy nghĩ của người trong lòng, Dạ Quân Hi thu lại nụ cười, một lần nữa đem thiếu niên ôm chặt lấy, ghé đến bên tai y, trầm giọng nói: “Nghe rõ, cùng một lời, trăm sẽ không nói đến lần thứ ba. Quên hết những điều này, Du Nhi. Tiêu Ly đã sớm tiêu tan thành mây khói, giờ đây tồn tại trên thế gian, chỉ có Thiểm Ly Du.”

Cùng một lời sao... Thiểm Ly Du nghe tiếng tim đập trầm ổn trước ngực nam nhân, nhớ tới khi còn ở trong cung Dạ Quân Hi quả thực có nói một câu như vậy, muốn y quên đi quá khứ, quên những điều này. Khi đó y chỉ cảm thấy khinh thường, bởi vì Dạ Quân Hi căn bản không biết “những điều này” là gì, hẳn không có tư cách ra lệnh cho y “quên đi”. Nhưng hôm nay, hoàn cảnh bất đồng, tâm tình cũng không giống trước kia, nghe được câu nói đó, y lại cảm thấy trái tim vô cùng yên bình. Khuôn mặt chôn ở trước ngực Dạ Quân Hi đột nhiên nở nụ cười, một giọt nước lăn qua vệt chu sa lệ khiến nó càng thêm đỏ sẫm, càng thêm mị hoặc.

Thời khắc giọt lệ lăn xuống, mèo con đang nằm trên giường đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt tròn tròn nhìn chăm chú vào hai người đang ôm nhau ngồi ở nhuỷn tháp. Hình ảnh như vậy vốn không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao tiểu gia hỏa này vẫn là thánh giả duy nhất khi hai người kia cùng một chỗ. Nhưng khiến kẻ khác kinh ngạc chính là, lần này đám lông tơ màu xanh nhạt trên người mèo con bắt đầu phát ra vàng sáng nhẹ nhàng. Tới khi Dạ Quân Hi và Thiểm Ly Du phát hiện ra, thì vàng sáng đã bao trùm cả giường lớn, chiếu vào ánh mắt kinh ngạc của hai người, lóe ra những tia sáng bảy màu đỏ vàng cam lục lam chàm tím. Mèo con bị vàng sáng vây quanh, thân thể lông xù dần dần lớn lên, nó nhẹ giọng gầm gừ, vô cùng thân thiết hướng phía hai người quơ quơ chân trước.

“Đây là ... Chuyện gì xảy ra?”

Thiểm Ly Du là người đầu tiên tìm lại thanh âm của chính mình, y vươn tay, muốn thử chạm vào con mèo con đang được vàng sáng vây quanh. Tuy rằng Chung Ly đã nói mèo con là ấu thú của Trào Phượng, mà y chính là chủ nhân được Trào Phượng nhận định, nhưng đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy cũng tạo thành chấn động không nhỏ trong lòng y. Mắt thấy người trong lòng vươn tay ra ngoài, Dạ Quân Hi lập tức chặn lại, đem cánh tay mảnh khảnh trắng nõn ấy thu về: “Không nên lỗ mãng.” Ánh sáng bảy màu này, Thiểm Ly Du chưa từng nhìn thấy, song hẳn đã gặp qua – nó giống hệt ánh sáng phát ra khi Trào Phượng biến từ màu mực đen thành trong suốt, vào ngày trước khi mèo con xuất hiện tại tẩm cung của hắn.

“Lẽ nào tiểu gia hỏa này quả thực như những gì viết trong thư, là ấu thú của Trào Phượng?”

Nhú mào, Dạ Quân Hi quả thực không thích cái cảm giác không thể nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay.

“Vì sao?”

Thiểm Ly Du khó hiểu, nghi hoặc nhìn về phía nam nhân đứng bên. Dạ Quân Hi thoáng suy tư, sau đó cúi xuống hà bao bên hông, lấy ra một pho tượng dị thú trong suốt – chính là Trào Phượng sau khi biến đổi.

“Đây là... Trào Phượng?” Nhìn ra đường nét của Trào Phượng, Thiểm Ly Du có chút kinh ngạc hỏi, y còn nhớ rõ pho tượng mà y lấy được từ trong Thương Kinh cung có màu mực đen.

Dạ Quân Hi im lặng không nói, tầm nhìn giao động giữa bức tượng và mèo con, đợi khi ánh mắt mèo con lóe lên tia sáng khi nhìn thấy thứ trong tay hắn, Dạ Quân Hi liền buông tay, ném Trào Phượng lên giường.

Trào Phượng vừa rời khỏi tay, mèo con lập tức nhảy dựng lên, đem bức tượng ôm chặt vào lòng, tựa như chiếm được trân bảo trên thế gian, nhưng ngay sau đó, hình ảnh khiến hai người càng kinh ngạc đã hiện ra... Chỉ thấy bức tượng trong suốt bắt đầu bay lên, vàng sáng bảy màu vì khúc xạ qua bức tượng mà càng thêm chói mắt, mèo con tựa như đang chìm đắm trong thế giới đó, dần dần nhắm lại đôi mắt tròn to. Nhưng một khắc sau, ngay khi Dạ Quân Hi và Thiểm Ly Du nhìn chăm chăm chiếc giường chờ đợi những việc kỳ dị sẽ phát sinh thì một luồng sáng rực rỡ đột nhiên bắn ra, khiến hai người đều bất giác vươn tay che lại đôi mắt...

Khi ánh sáng tắt đi, trước mặt không hề chói lòa, Dạ Quân Hi và Thiểm Ly Du mới cẩn thận hé mở tròng mắt và khung cảnh phía trước làm hai người kinh sợ. Bức tượng trong suốt chẳng biết tung tích mà con

mèo con màu xanh nhạt kia lại đột nhiên trở nên to lớn, nó vốn chỉ nhỏ bằng bàn tay, nhưng bây giờ đã to gấp đôi, hai chiếc răng nanh càng thêm đáng sợ, bộ lông màu xanh đậm hơn và rực rỡ hơn trước kia. Hai người sững sờ hồi lâu, tới khi mèo con gầm nhẹ một tiếng rồi nhảy vào trong lòng Thiển Ly Du, cả hai mới phục hồi tinh thần lại.

“Xem ra những lời Chung Ly nói... Quả thực không sai.”

Thiển Ly Du vỗ nhẹ vật nhỏ trong lòng, ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, trong đôi mắt như hắc diệu thạch tràn đầy vẻ phức tạp.

80. Chương 80

Vất vả lắm mới đợi được Thiển Ly Du thắng thắng thừa nhận tình cảm dưới đáy lòng, lại trùng hợp chứng kiến Trào Phượng và mèo con biến đổi, đường đường đề quân Lam Vũ bệ hạ từ lúc xông vào Khanh phủ tới giờ vẫn ôm chặt eo nhỏ của mỹ nhân, nói thế nào cũng không chịu rời đi.

Tới khi dùng văn thiện, trong phủ có vị đại phạt này, không ai dám ngồi lên thượng vị. Vì vậy Dạ Quân Hi liền cư chiếm thước sào (chìm gáy chiếm tổ chim khách), thản nhiên chiếm lấy vị trí chủ tọa, kẻ sát Thiển Ly Du, thường xuyên ân cần gấp món ăn cho người bên cạnh, khiến mấy người kia đều phải liếc nhìn. Huynh muội Ngụy gia không có gì đáng ngại, chỉ tội nghiệp Bạch Khải Nhiên. Ngồi cùng bàn với vị đề quân cao cao tại thượng đã làm hấn thấp thỏm không thôi, bây giờ ngẩng đầu liền thấy những cử chỉ vô cùng thân thiết giữa đề quân và công tử Ly Du, càng khiến đôi mắt già của hấn không biết nên nhìn sang chỗ nào mới tốt, vì vậy dùng qua loa vài miếng cơm liền cáo lỗi lui ra quay về phòng mình. Ba người còn lại vừa bối cơm, vừa nhìn lên hai người ngồi ở ghế trên, thỉnh thoảng còn lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau. Không ai rõ đã xảy ra chuyện gì trong phòng Thiển Ly Du, chỉ biết khi hai người này đi ra cửa phòng, con mèo con vốn chỉ bằng bàn tay đã lớn gấp đôi và bầu không khí giữa cả hai hình như có chút không thích hợp...

Mặc dù trước kia hai người cũng rất ái muội, nhưng đối với Dạ Quân Hi Thiển Ly Du ít nhiều vẫn có chút bài xích; song lúc này sự gượng gạo đó đã tiêu tan thành mây khói. Thần sắc Dạ Quân Hi thản nhiên, khí phách như trước, còn Thiển Ly Du tuy rằng không trao đổi ánh mắt với bọn họ, nhưng y không hề có điều gì dị thường, thân thể cũng không có biểu hiện không khỏe. Cho nên sự biến đổi này thực sự khiến mấy người đứng xem cảm thấy vô cùng bối rối.

Từ trước đến nay, Dạ Quân Hi đã quen bị người khác nhìn. Thường ngày dùng bữa hoặc tại những buổi yến tiệc trong cung, tuy rằng ngồi tại đề tọa quan sát chúng sinh, không hề bỏ sót một chút động tĩnh nào phía dưới, nhưng nhất cử nhất động của chính hấn cũng bị rất nhiều “người cố tình” thu vào trong mắt, ghi vào trong lòng. Cho nên, đối với ánh mắt tham cứu kỳ quái của huynh muội Ngụy gia, Dạ Quân Hi gần như coi là không thấy.

Một miếng cá hấp được gấp vào bát, Thiển Ly Du rót cuộc nhện không được ngẩng đầu liếc nhìn nam nhân ngồi cạnh, hấn dừng quá đáng. Chính hấn không thèm để ý việc bị coi như vật hiếm có, mặc người ta vây xem, nhưng y không cam tâm tình nguyện a. Nam nhân bị lườm không hề tức giận, chỉ cong khóe môi mỉm cười. Nụ cười thực lòng khác với cười nhạt và cười tà này quả thật đã hù dọa ba người kia khiến bọn họ sững sờ. Khi phục hồi tinh thần lại mới biết chính mình thất lễ, liền không hẹn mà cùng cúi đầu, chăm chú bối cơm.

Dùng một bữa cơm mà cảm giác như có mũi dao đâm vào người, trong lòng Thiển Ly Du tất nhiên là có chút không vui. Nhưng nghĩ tới hôm nay vừa mới thắng thần tâm ý cùng Dạ Quân Hi, mà nam nhân không biết chờ là thứ gì này lại đợi y lâu như vậy, nghĩ như thế liền không thể trách nam nhân làm ra những hành động quá mức thân mật để biểu hiện “quyền sở hữu” của hấn trước mặt người khác.

Dùng thiện xong, súc miệng bằng nước trà mà thị nữ đưa lên, Thiển Ly Du mới đứng dậy quay về phòng, Dạ Quân Hi tất nhiên là theo sát phía sau.

“Ly Du...”

Một tiếng gọi nhỏ khiến Thiển Ly Du quay đầu lại, Ngự Thanh Hoàng còn ngồi cạnh bàn, đang lo lắng nhìn về phía y.

“Chuyện gì?”

Thiển Ly Du hỏi, đồng thời cũng cảm thấy cánh tay ôm lấy thắt lưng mình xiết chặt, y không khỏi nhũu mày. Ngự Thanh Hoàng ngập ngừng mở miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ lắc đầu: “Không có gì, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Thiển Ly Du gật đầu, dưới lực kéo có chút ép buộc của nam nhân bên cạnh, y xoay người đi về phía tiểu viện của chính mình, nhưng trong đáy lòng lại thở dài một chút. So với Ngự Thanh Hoàng, tâm tư Ngự Thanh Hoàng cẩn thận và tinh tế hơn. Quản lý Du Nguyệt lâu cũng tốt, có thể nhìn ra sự mâu thuẫn trong lòng y rồi khuyên bảo y cũng tốt, đối với Thiển Ly Du mà nói Ngự Thanh Hoàng là thân nhân mà y không thể thiếu được trên thế gian này. Chính bởi vậy mà y mới cam nguyện mạo hiểm sinh mệnh đi vào để cung Lam Vũ trộm lấy Trào Phượng chỉ vì cứu Ngự Thanh Hoàng một mạng. Song, tâm tư Ngự Thanh Hoàng mỏng như tờ, Thiển Ly Du sao lại không phải một người như vậy? So với tình huynh đệ thuần túy mà Ngự Thanh Hoàng đối với y thì tình cảm mà Ngự Thanh Hoàng dành cho y hiển nhiên đã vượt khỏi phạm vi đó. Nhất là khi y lấy trộm Trào Phượng cứu Ngự Thanh Hoàng, ánh mắt yên lặng chăm chú nhìn y từ phía sau lưng kia, Thiển Ly Du không thể không chú ý đến, y chỉ cố gắng quên đi mà thôi. Bởi vậy, nếu xét theo ý nghĩa ấy thì lọ dấm chua này Dạ Quân Hi coi như đã uống đúng.

Vì kiếp trước không thể kề cận với thân nhân nên kiếp này Thiển Ly Du vốn định không dính dáng tới chuyện tình ái; giờ đây bên người có thêm một nam nhân bá đạo tới cực điểm, y càng không có khả năng đáp lại tình cảm của Ngự Thanh Hoàng. Chuyện tới giờ, Thiển Ly Du chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng với sự sáng suốt, chí khí của mình, Ngự Thanh Hoàng có thể sớm ngày nghĩ thông suốt và buông tay mới tốt. Dù sao, kiếp này thân hữu của y quả thực không nhiều lắm, y không muốn buông tha dù chỉ một người.

Dạ Quân Hi ôm Thiển Ly Du trở lại ngoại phòng, vừa ngồi xuống nhuyển tháp thượng hần liền ôm chặt lấy người trong lòng, hạ vô số nụ hôn xuống trán, chóp mũi và khoe môi y, cuối cùng còn cắn nhẹ lên đôi môi mềm mại, giọng nói có chút ngiên răng ngiên lợi: “Cách cái tên Ngự Thanh Hoàng kia xa một chút.” Tuy rằng từ trước đến nay tên Ngự Thanh Hoàng kia không có cử chỉ gì quá phận, nhưng ánh mắt trắng trợn đó, hần không nhìn ra mới là lạ.

Thiển Ly Du bị cắn đến mức toàn thân nóng lên, y vươn tay đẩy ra nam nhân vẫn chưa ăn no, hơi hơi nhũu mày bất mãn nói: “Đế quân bệ hạ đang ra lệnh cho ta sao?” Bốn chữ đế quân bệ hạ thoát ra từ trong miệng Thiển Ly Du, lúc đầu là giả vờ cung kính, sau đó là châm chọc khiêu khích, bây giờ là mang theo ba phần vui đùa, ba phần trào phúng, ba phần không vui. Tuy rằng lời nói của Dạ Quân Hi chỉ như những câu tán tỉnh bình thường, nhưng đối với ái nhân có thân phận vô cùng đặc thù này, có một số việc y phải quy ước trước mới được. Tại trong lòng Thiển Ly Du, đã lưỡng tình tương duyệt thì không nên phân chia cao quý thấp hèn, y sẽ không cho phép nam nhân lấy địa vị để vương đến áp bách mình. Mệnh lệnh và cưỡng ép, vô luận là thứ gì đều khiến y không thể chấp nhận.

Tuy rằng Thiển Ly Du chưa hề nói rõ suy nghĩ trong lòng, nhưng Dạ Quân Hi sao có thể không nghe ra thâm ý trong lời nói của y. Nhưng điều khiến hần cảm thấy oan uổng chính là, từ khi hần yêu người này, thân phận đế vương một nước nào đã bao giờ được người này để vào mắt? Nghĩ thế, bàn tay đang vỗ về mái tóc dài đen như mực của Thiển Ly Du liền chuyển tới bên hông, nhẹ nhàng niết một cái tựa như trừng phạt, thấy người trong lòng run bắn lên Dạ Quân Hi mới nguôi giận, mở miệng có chút tà tứ nói: “Không phải mệnh lệnh mà là uy hiếp.” Thấy hai tròng mắt xinh đẹp thoáng hiện lên chút khó hiểu, Dạ Quân Hi âm trầm giải thích: “Nếu hần dám có suy nghĩ không an phận với người, trẫm sẽ không để hần tiếp tục sống tiêu điều tự tại như vậy.” Bảo bối ái nhân hiển nhiên là không nỡ động đến, vậy đành phải lấy cái tên Ngự Thanh Hoàng kia ra khai đao.

Thiển Ly Du nghe vậy không khỏi bật cười, bất quá y không hề nghi ngờ những lời nói của Dạ Quân Hi, dù sao dục vọng chiếm hữu đã thâm nhập vào cốt tủy của nam nhân, sợ rằng kiếp này cũng không thể cải biến. Còn về phần Ngự Thanh Hoàng, chắc sẽ không ngu xuẩn tới mức làm Dạ Quân Hi nổi lên sát tâm mà vẫn không tự biết...

Nhìn thấy nụ cười có chút bất đắc dĩ của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi thu lại vẻ mặt ghen tuông, giọng nói có chút thương tiếc: “Du Nhi, vô luận người muốn làm chuyện gì, ta sẽ không ngăn cản người.” Nói xong liền cúi đầu ẩn xuống đôi môi xinh đẹp một nụ hôn tựa như lời thề.

Đôi mắt như hắc diệu thạch ngơ ngác trong chốc lát, sau đó liền phục hồi tinh thần, Thiển Ly Du biết đây là lời hứa hẹn của Dạ Quân Hi đối với câu hỏi vừa rồi của y. Tiểu ý bên môi nhin không được dần dần mở rộng, cuối cùng biến mất tại nụ hôn của hai người, mà lần này, y không cảm thấy bất luận một chút khó chịu nào.

Vào đông ngày ngắn, mới chỉ dùng xong văn thiện, bên ngoài trời đã tối đen. Thiển Ly Du thấy Dạ Quân Hi vẫn ngồi trên tháp thượng, không hề có ý định rời đi, liền mở miệng hỏi: “Sắc trời không còn sớm nữa, không hồi cung sao?”

Dạ Quân Hi vừa ngẩng ngó những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của y vừa nhú mày nói: “Nếu người chịu hồi cung cùng trẫm, trẫm quay về sớm cũng không sao.”

Thiển Ly Du nghe vậy thoáng suy nghĩ, hai hàng lông mày xinh đẹp cau lại... Y quả thực chưa hề nghĩ tới vấn đề này. Hai người một ở trong cung, một tại ngoài cung, chẳng lẽ sau này vẫn sống riêng hai nơi? Nghĩ thế, trong lòng liền sinh ra một chút không muốn. Không hồi cung, bắt nam nhân thân là vua một nước này ra ra vào vào để cung không phải là biện pháp tốt; nhưng nếu hồi cung... Thứ nhất, cung đình vốn là nơi y muốn rời xa, thứ hai, đó chính là nơi có vô số hậu cung mỹ nhân của Dạ Quân Hi, chẳng lẽ muốn y cùng những nữ nhân đó chia xẻ một nam nhân sao? Như vậy bảo thiếu niên tâm cao khí ngạo này làm sao chịu được?

Dạ Quân Hi thấy Thiển Ly Du nhú mày, trong lòng cũng liền nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng ấy, nhưng hấn lại không hề suy nghĩ phức tạp như Thiển Ly Du, chỉ trầm ngâm một lúc, liền hôn lên thái dương của người trong lòng, nói: “Không cần hao tâm tổn trí, đợi xử lý xong Chương thị, trẫm liền phân phát hậu cung, đến lúc đó người hồi cung cũng không muộn.”

Phân phát hậu cung? Thiển Ly Du nghe vậy, nói y không kinh sợ là giả. Kiếp trước, Tiêu Ly cũng từng thanh lý hậu cung của quân vương, cho nên tam cung lục viện rộng lớn như vậy nhưng không một bóng người, chỉ có mình y hưởng dụng. Song, đó là y dùng hết tâm tư mới đạt được và đây cũng là thủ đoạn xử trí văn võ bá quan trong triều của y. Nhưng hôm nay, nam nhân thân là đế quân Lam Vũ này lại chủ động nói hấn sẽ vì y mà phân phát hậu cung?

Mắt thấy thần sắc phức tạp không ngừng thay đổi trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của người trong lòng, Dạ Quân Hi cũng không mở miệng giải thích. Giữa hai người, người rung động trước vốn chính là hấn. Mà khi tìm được người này, về những chuyện ngày sau, hấn đã sớm suy nghĩ rất nhiều, mặc dù chưa tới mức vạn toàn, nhưng cũng không hề lúng túng. Song với người này, có lẽ vẫn quá mức đột ngột, không kịp chuẩn bị trước đi... Bất quá hấn không sốt ruột. Nếu đã đợi lâu như vậy, chờ thêm một lát cũng không sao... Chờ người này suy xét rõ ràng.

81. Chương 81

Vị đế vương bốc đồng không nghe khuyên giải nhất quyết muốn ngủ lại một đêm tại Khanh phủ, không chịu hồi cung.

Thiển Ly Du mở mắt, chỉ thoáng ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ say của đối phương. Trong ký ức của Thiển Ly Du, đây là lần đầu tiên y đồng sàng cộng chẩm cùng Dạ Quân Hi. Trước kia khi còn mang danh Thượng quân, vì tránh né “thị tẩm”, y từng không tiếc làm hấn hiểu lầm chính mình từng bị người làm bẩn, thậm chí còn cố ý thụ thương trúng độc, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào. Không ngờ hôm nay, y cư nhiên không thể cự tuyệt nam nhân, ôm ờ cam chịu ngủ cùng giường với hấn... Thấm thoát, thế sự biến hóa quá nhanh, thực sự khiến người ta không thể chuẩn bị trước. Trái lại nam nhân nằm bên cạnh này, cho dù là đang ngủ cũng ôm chặt y không chịu rời lỏng một chút, cánh tay

rắn chắc ghì tại bên hông khiến Thiển Ly Du không khỏi bất đắc dĩ khẽ thở dài, khoe môi lại cong lên một nụ cười. Đối với thiếu niên “hơn bốn mươi tuổi” thì nam nhân quân lâm thiên hạ này, thỉnh thoảng lại cực kỳ giống một hài tử chưa trưởng thành.

“Trùng mắt lớn như vậy làm gì?”

Một tiếng nói êm tai dẫn theo chút khăn khăn mơ màng đột nhiên truyền đến khiến Thiển Ly Du giật mình hoảng sợ, quay đầu lại mới phát hiện nam nhân nằm cạnh đã chậm rãi mở ra đôi mắt phượng thâm thúy, khoe môi mang cười nhìn y. Thiển Ly Du bấu bấu môi, vươn tay vỗ nhẹ lên cánh tay đang gác trên hông mình: “Ghì chặt quá, ngủ không được.” Mà sự thực là, thân nhiệt vốn thấp của y tại trong lòng ngực ấm áp và an toàn của Dạ Quân Hi đã mấy lần muốn chìm vào giấc ngủ, nhưng những suy nghĩ phức tạp trong lòng cưỡng bách đầu óc y vẫn thanh tỉnh tới tận nửa đêm.

Dạ Quân Hi nghe vậy nhúu mày, thay đổi một tư thế khác để cánh tay không đè lên Thiển Ly Du, nhưng vẫn ôm chặt y không chịu buông ra. Dạ Quân Hi biết rõ những gì Thiển Ly Du gặp phải ở kiếp trước khiến kiếp này y không thể gần gũi người khác, không chịu được những cử chỉ thân thiết như ôm hôn, càng đừng nói tới chuyện sàng đệ chi hoan. Bất quá Dạ Quân Hi rất tự tin... Nếu bây giờ người này không hề chán ghét hôn ôm, vậy thì cách bước cuối cùng chắc hẳn không còn xa nữa. Nhưng là trời biết cái cảm giác người mình yêu nằm trong lòng mình, nhìn thấy được, sờ tới được nhưng lại không ăn được khó nhin đến thế nào, song nếu muốn hẳn buông ra người này thì dù thế nào hẳn cũng không làm được.

Thay đổi một tư thế khác, Thiển Ly Du phát hiện chính mình vừa giương mắt liền đối diện với đôi môi mỏng đang mím lại của Dạ Quân Hi. Trong lòng đột nhiên nhớ tới trước khi đi ngủ y từng chủ động hôn môi nam nhân này, cho dù môi răng gần kết nhưng cũng không cảm thấy khó chịu. Vì vậy Thiển Ly Du thoáng ngẩng đầu, nhẹ nhàng cắn lên cánh môi mê người.

Đột nhiên bị “sâm sở”, Dạ Quân Hi ngẩn ra, ngay sau đó máu trên toàn thân lập tức tập trung vào một bộ phận, nhiệt độ cơ thể cũng lập tức tăng lên. Dạ Quân Hi thật không ngờ, hẳn liều mạng kiềm chế để chính mình bình tĩnh không làm vật nhỏ từng bị thương tổn này sợ hãi, nhưng người nằm trong lòng lại hoàn toàn không chú ý tới nỗi khổ tâm của hắn, đắm tại một đêm trăng sáng sao thưa thế này, ái muội chủ động trêu chọc hắn. Nụ hôn ấm mềm mang theo sự cảm dỗ rất rõ ràng dần dần từ môi chuyển qua cổ, Dạ Quân Hi cắn răng, hai tay dùng lực đem người đang tác quái kia giam chặt: “Người đang dẫn lửa thiêu thân, Du Nhi...”

Giọng nói mang theo chút trầm thấp mất tự nhiên của Dạ Quân Hi khiến toàn thân Thiển Ly Du cứng đờ, không dám động đậy. Khi cảm nhận được ***g ngực đang ôm chính mình đã nóng hơn lúc trước rất nhiều, y mới ý thức được y vừa làm chuyện không nên làm nhất, giương mắt lập tức đỏ bừng, có chút mất tự nhiên nói: “Ta mệt nhọc, ngủ đi...” Nói xong liền nhắm mắt lại. Đáng thương Dạ Quân Hi bị trêu chọc tới gần như không thể tự kiềm nén, đành phải vận nội lực áp chế phản ứng trên người, đợi cho nhiệt độ biến mất, hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, cúi xuống hôn lên mái tóc đang vùi trong lòng mình, thấp giọng nói: “Vật nhỏ, còn dám như vậy, xem trầm có bỏ qua cho người hay không...”

Trần trọc một đêm, đợi tới giờ Mão, hai người không hẹn mà cùng tỉnh lại.

“Nên hồi cung vào triều rồi.” Thiển Ly Du ngồi dậy, đẩy đẩy Dạ Quân Hi.

“Để bọn họ chờ một lát cũng không sao.” Người thân là đế quân kia lại không hề vội vã, hẳn lười biếng nằm không chịu đứng dậy, “Chương Tri Hiếu muốn mượn chuyện Lục hoàng tử ép trầm lập Thái tử, buổi triều hôm nay có lẽ sẽ vẫn cố chấp với vấn đề này đi...”

“Chỉ là một Thừa tướng liền dám trắng trợn mưu quyền soán vị như vậy, xem ra thế lực Chương thị ở trong triều rất lớn, người đã có kế sách vẹn toàn hay chưa?” Thiển Ly Du vừa nói vừa mặc áo xuống giường, nghĩ tới ngày thường thị nữ trong phủ không thức dậy sớm như vậy, trong viện lúc này không có người hầu hạ, y liền phát tay gọi ảnh vệ, ra lệnh đi lấy đồ dùng rửa mặt.

Dạ Quân Hi thấy Thiển Ly Du điềm nhiên đem ảnh vệ Lam Vũ làm người hầu “sai khiến” ở trước mặt chính mình, khoe môi liền cong lên: “Tuy rằng thế lực của Chương thị rắc rối phức tạp, nhưng đa số trong đó đều hiểu rõ nên đứng ở bên nào, Nghiêm Cẩm Hiền chính là ví dụ tốt nhất. Nếu biết người đem ảnh vệ thành người hầu để sai khiến, Lâm Hứa chắc sẽ rất đau lòng a.”

Thiến Ly Du nghe vậy liền liếc nhìn nam nhân còn đang ngồi trên giường: “Người không đau lòng là được.” Y suy nghĩ một lát lại hỏi, “Về chuyện Lục hoàng tử, người định xử trí Thiến Nhã Phù và Hoàng trưởng tử như thế nào?”

“Thiến Nhã Phù biếm lãnh cung, Hoàng trưởng tử tất nhiên sẽ giao cho cung phi khác nuôi nấng. Sao, muốn cầu tình cho cô cô người?” Dạ Quân Hi vừa trêu ghẹo, vừa mặc áo xuống giường, đi tới phía sau Thiến Ly Du đang ngồi trước gương, “hạ mình” vắn tóc cho y. Thiến Ly Du giương mắt liếc nhìn nam nhân qua gương: “Thiến Nhã Phù thì thôi, nhưng Hoàng trưởng tử ta từng gặp qua một lần, có chút linh khí. Hai đồng nhỏ đại nếu vì thế mà bị hủy thì thật đáng tiếc.”

Dạ Quân Hi nghe vậy, suy ngẫm một chút liền gật đầu. Hắn vốn không nghĩ nhiều tới việc này, nhưng lại được Thiến Ly Du nhắc nhở. Hai tử của tội phi vô luận giao cho cung phi nào cũng không được đối xử tốt, huống hồ chỉ sợ không người nào dám nhận. Nếu nói trong hậu cung có ai dám đón lấy củ khoai nóng phỏng tay này thì sợ rằng chỉ có mình Liên quý phi. Song nếu rơi vào tay Liên phi, cuộc sống sau này của hai tử kia sẽ càng trở nên mờ mịt. Dạ Quân Hi vừa nghĩ, vừa vươn tay cầm lấy cây trâm ngọc ở trước gương cài vào búi tóc của Thiến Ly Du, sau khi hoàn thành xong hắn mới mở miệng: “Giao cho Thiến Như Nguyệt nuôi nấng, người thấy thế nào?”

“Cũng tốt. Có Tô Thụy chăm sóc, sẽ an toàn một chút.” Thiến Ly Du gật đầu nói, sau đó y đứng dậy kéo nam nhân ngồi xuống trước gương, cũng vắn tóc giúp hắn. Mọi việc đều ổn thỏa, Dạ Quân Hi mới giơng giọng nói: “Tiến vào.”

Hắn vừa dứt lời thì hai ảnh vệ lập tức xuất hiện trong phòng, một người khụy gối xuống đất, một người bưng đồ dùng rửa mặt.

“Khởi bẩm bệ hạ, trong đế đô không thấy người mà công tử miêu tả.” Tên ảnh vệ đang quỳ trên mặt đất trầm giọng bẩm báo.

“Nói như vậy, tức là không tìm được Chung Ly?” Dạ Quân Hi không vui, nheo mắt lại. Biết được Chung Ly chính là người sai chim sơn ca truyền đến lá thư này, đêm qua hắn liền lệnh cho ảnh vệ tìm kiếm người nọ. Thế nhưng Chung Ly chỉ nói sẽ ở lại đế đô vài ngày, song ngay cả Thiến Ly Du cũng không biết chính xác là nơi nào.

“Từ trước đến nay hành tung của Chung Ly bí ẩn vô định, vẫn là hắn tìm tới ta còn ta lại không hề biết hắn ở nơi nào. Tìm không được hắn cũng không đáng trách. Người lui ra đi.” Thiến Ly Du nói xong, ảnh vệ kia liền hành lễ, biến mất tại chỗ. Những ảnh vệ ở Khanh phủ, bảo vệ Thiến Ly Du đều hiểu rõ địa vị của Thiến Ly Du trong lòng Dạ Quân Hi hơn những người trong cung rất nhiều, bởi vậy đối với bọn họ, lời nói của Thiến Ly Du và mệnh lệnh của Dạ Quân Hi cũng không kém nhau là bao.

“Người có dám chắc người nọ không có ác ý hay không?” Dạ Quân Hi lo lắng hỏi. Đối với tên Chung Ly kia, Thiến Ly Du chỉ nói đó là ân sư của y, là người truyền thụ võ thuật và dịch dung thuật cho y mà thôi, nhưng Dạ Quân Hi có cảm giác Thiến Ly Du đang che giấu một việc. Còn việc đó là gì thì Dạ Quân Hi không vội vã hỏi, chỉ cần biết người nọ không uy hiếp đến Thiến Ly Du là được. Bất quá người có họ “Chung Ly” cũng không nhiều, nếu thực sự như hắn suy đoán, thì thế cục thiên hạ đã bắt tri bất giác bắt đầu biến đổi.

Thiến Ly Du cau mày nói: “Ta cũng không biết. Nhưng nếu hắn có ác ý, thì cần gì phải dạy ta võ công và dịch dung thuật.” Về thân phận thực của Chung Ly, y mới chỉ suy đoán, bởi vậy vẫn chưa nói cho Dạ Quân Hi.

“Nếu quả thực không có việc gì thì không sao.” Dạ Quân Hi ôm lấy thiếu niên, ấn một nụ hôn xuống trán y, trong lòng thầm nghĩ phải nhanh chóng xử lý Chương thị, sau đó đem người này mang về cung lúc nào cũng đặt bên người thì hắn mới yên tâm.

Thiến Ly Du chưa hề bỏ qua thần sắc trên mặt Dạ Quân Hi, thoáng suy tư liền biết suy nghĩ trong lòng đối phương. Nhưng đối với việc này y lại có tính toán khác, không phải là không thể hồi cung, nhưng y lấy thân phận gì để hồi cung thì có lẽ còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Khi Dạ Quân Hi bí mật hồi cung, ngênh đón hắn tất nhiên là tâm phúc Lâm Hứa. Nhưng điều bất ngờ chính là ngoại trừ Lâm Hứa, còn có một đồng hồ đệ chưa được thu thập ở trong Thương Kinh cung.

“Ồ đây xảy ra chuyện gì?”

Mắt thấy khắp nơi đều lưu lại vết tích đánh nhau, không đợi Lâm Hứa trả lời, trong lòng Dạ Quân Hi đã có suy đoán, trong mắt phượng xẹt qua một tia u ám. Về mặt Lâm Hứa bình tĩnh, khom người vái chào: “Hồi bẩm bệ hạ, đêm qua có thích khách xâm nhập Thương Kinh cung. Vi thần suy đoán, việc này có liên quan tới Chương thừa tướng.”

82. Chương 82

Cuộc ám sát chấn động lòng người xảy ra tại buổi yến tiệc khoản đãi các sứ thần đến tiến cống vào cuối năm trước vẫn chưa phai nhạt trong tâm trí của văn võ bá quan và hậu cung phi tần, việc Thương Kinh cung lần thứ hai bị tập kích không đến mấy canh giờ liền được truyền khắp trong ngoài hoàng cung, trên dưới triều đình.

Một viên đá khơi dậy những đợt sóng, khi Dạ Quân Hi thay long bào đi ra Thương Kinh cung chuẩn bị lâm triều, ngoài cửa cung đã có không ít tần phi đang trông mong chờ đợi, những người có con nhỏ đều kéo hải tử đứng sát bên mình, hoặc thật hoặc giả vừa sụt sùi vừa lau nước mắt, thấy Dạ Quân Hi xuất hiện liền cuống quýt quỳ xuống vãn an, tranh nhau biểu đạt sự lo lắng và lòng trung trinh của mình đối với đế quân. Liền quý phi đứng đầu các phi tần, trong tay còn kéo Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, bộ dáng trấn định khom người nói: “Bệ hạ chưa bị kẻ gian gây thương tích quả thật chính là may mắn cho nô tì và hoàng nhi.”

Dạ Quân Hi không có hứng thú ứng phó những nữ nhân không thể phân rõ thật giả này, hần lạnh lùng liếc nhìn Liền quý phi, đang định mở miệng ra lệnh các nàng lui ra, nhưng mắt phượng lóe lên liền thấy được thần ảnh nhỏ gầy mặc y bào hoàng tử đứng phía sau đám cung phi, đó không phải Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình mới vừa mất đi mẫu phi thì còn có thể là ai?

Hải tử kia dường như cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang nhìn chính mình, lập tức co rúm người lại quay đầu muốn chạy, Lâm Hứa nhận lệnh từ Dạ Quân Hi tiến tới chặn lối đi của Dạ Hành Đình: “Đại hoàng tử muốn đi đâu? Nếu tới, vì sao không đi gặp mặt phụ hoàng của ngài?”

Hải tử hình như bị dọa tới không nhẹ, trên khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy vẻ sợ hãi, một bên má còn dính bùn đất, nhìn qua có chút thảm thương.

Này cũng khó trách, Thiển Nhã Phù mới bị biếm lãnh cung hai ngày, các cung nhân vốn hầu hạ hần liền cướp sạch những vật đáng giá trong tấm cung, chỉ để lại Dạ Hành Đình mới vừa chín tuổi trong cung điện bỏ hoang không người chăm sóc. Hôm qua đi học đường, vị thái phó trước kia luôn nịch nọt hần, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử cùng học với hần đều gây khó dễ cho hần. Ngán ngủ hai ngày, hải tử bé nhỏ liền nếm trải sự chua xót và đau khổ khi rơi từ trên trời xuống dưới mặt đất, sáng sớm nay chạy tới Thương Kinh cung, vốn muốn gặp Dạ Quân Hi, thử cầu tình cho mẫu phi hần, không ngờ đúng lúc gặp được đám cung tần đến đây thăm hỏi. Hần vừa định chạy trốn liền bị Dạ Quân Hi phát hiện, sau đó được Lâm Hứa nửa ôm nửa khiến mang tới trước mặt Dạ Quân Hi.

“Thấy bệ hạ cũng không hành lễ, xem ra Thiển thực viện nương nương chỉ suy nghĩ tới chuyện hại người, mà không chú tâm giáo dục Hoàng trưởng tử rồi a.”

Lời nói có chút cay nghiệt thoát ra từ trong miệng của một cung phi, Dạ Quân Hi thoáng nhìn, liền nhận ra đó là Tề quý nhân mẫu phi của Nhị hoàng tử. Nếu là trước kia, một Quý nhân tuyệt đối không dám nói lời phạm thượng như thế đối với Thực viện nương nương đứng đầu cửu tần. Dạ Hành Đình nghe vậy, toàn thân run lên, đôi mắt thừa hưởng từ mẫu thân lập tức lộ ra một tia phẫn hận và chán ghét khó có thể phân biệt, hần quỳ xuống, hướng về phía Dạ Quân Hi run rẩy hành lễ: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Tiếng nói non nớt có chút già dặn, ẩn dấu sự sợ hãi ở bên trong. Một hải tử thú vị, xem ra Thiển Nhã Phù đã giáo dục hải tử này khá tốt... Trong mắt phượng hiện lên một tia vui vẻ. Dạ Quân Hi nhớ tới lời nói của Thiển Ly Du, rồi nhìn hải tử đang cúi đầu trước mặt, trầm nghĩ, quả thật là một hải tử có linh khí, bị hủy thì thực đáng tiếc, nếu giáo dục tốt, sau này có thể trở thành trụ cột của hoàng thất. Nghĩ thế, Dạ

Quân Hi chậm rãi mở miệng nói: “Thiền thực viện không dạy dỗ tốt hài tử là sai lầm của Thiền thực viện. Song Tề quý nhân, sao người có thể quên tôn ti cách biệt? Tuy rằng giờ đây Thiền Nhã Phù đang ở trong lãnh cung, nhưng trẫm chưa hạ chỉ phế nàng ta, thì nàng ta vẫn là người đứng đầu cửu tần được trẫm thân phong. Người hành sự như vậy, bảo trẫm sao có thể yên tâm để Nhị hoàng tử của trẫm đi theo người?”

Dạ Quân Hi vừa nói ra lời này, đám cung phi đều sửng sốt. Không ai nghĩ chuyện tới nước này, để quân bệ hạ lại vì Thiền Nhã Phù đã bị biếm lãnh cung kia mà chỉ trích Tề quý nhân, thân mẫu của Nhị hoàng tử! Nhất thời, trong mắt mọi người đều lộ ra thần sắc khác thường, những ánh mắt đầy phức tạp liên tiếp rơi vào trên người Dạ Hành Đình đang quỳ trên mặt đất. Còn Tề quý nhân đã sợ tới mức quỳ xuống thỉnh tội.

“Mà thôi.” Dạ Quân Hi mở miệng nói, ngăn lại lời cầu xin tha thứ của nữ nhân kia, hất vờn tay kéo Dạ Hành Đình giao cho Lâm Hứa, phân phó: “Đem Đình Nhi mang tới Cầm Y cung giao cho Như Nguyệt, nàng và hài tử này coi như có quan hệ huyết thống, nói nàng chăm sóc Đình Nhi cho tốt.”

“Bệ hạ... Thiền thực viện đang mang thai, đem Đại hoàng tử giao cho nàng, liệu có khiến nàng quá mệt nhọc hay không?” Dưới bầu không khí này người dám mở miệng tất nhiên chỉ có Liên quý phi, nàng kéo hai nhi tử của mình, về mặt từ ái nhìn Dạ Hành Đình: “Không bằng giao Đại hoàng tử cho nô tỳ nuôi nấng, vừa lúc làm bạn với Duệ nhi và Ngọc nhi.”

Việc Liên quý phi mở miệng đòi người sớm nằm trong dự liệu của Dạ Quân Hi, bất quá đã hạ quyết tâm từ lâu, Dạ Quân Hi sao có thể cho phép nàng phản đối quyết định của mình, hất lạnh lòng bãi bỏ: “Người đã có Duệ nhi và Ngọc nhi, thêm nữa trẫm sợ người không chăm sóc được. Như Nguyệt sắp sinh sản, đem Đình Nhi giao cho nàng, coi như để nàng biết trước nên giáo dưỡng hài tử thế nào. Việc này quyết định như vậy, không cần nhiều lời nữa.” Nói xong liền vung tay lên, “Đều lui ra đi, đã qua giờ Mão, nếu làm trễ buổi lâm triều, các người định ăn nói thế nào?”

Để quân đã nói như vậy, các cung phi tất nhiên không dám ngăn lại lối đi của hân, mọi người hành lễ nhìn Dạ Quân Hi rời đi sau đó cũng trở về. Chỉ có Tề quý nhân mới vừa bị Dạ Quân Hi chỉ trích và Liên quý phi vừa bị bác bỏ thỉnh cầu còn đứng ở chỗ cũ, nhìn Dạ Hành Đình được Lâm Hứa dắt tới Cầm Y cung, trong mắt lộ ra thâm ý.

“Nhiều ngày không gặp, Nhị hoàng tử trưởng thành không ít. Tề quý nhân có rảnh không, tới Tịch Liên cung cùng bản cung trò chuyện một chút?”

“Quý phi nương nương thương yêu, nô tỳ há có thể không rảnh?”

Trên triều, Dạ Quân Hi vẫn ngồi nghiêng trên đế tọa quan sát văn võ bá quan phía dưới. Quả thực không ngoài những gì hân dự liệu, sau vụ ám sát vừa xảy ra hôm qua, Chương Tri Hiếu càng có lý do mượn chuyện này thuyết phục một nhóm triều thần đứng ra tán thành việc yêu cầu hân sớm lập Thái tử.

Việc lập Thái tử xưa nay vốn rất cẩn trọng, vài năm gần đây Liên phi đứng đầu trong cung, cho dù Chương Tri Hiếu không đề cập tới chuyện này thì phần lớn triều thần cũng đã sớm lặng lẽ đứng bên, ngoại trừ Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ và Ngũ hoàng tử Dạ Hành Ngọc chiếm được lợi thế “nhân hòa”, thì chỉ có tiếng hô ủng hộ Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình là không thấp. Nhưng chuyện Thiền Nhã Phù đầu độc Lục hoàng tử Dạ Hành Thạc vừa xảy ra, không ai còn dám ủng hộ Dạ Hành Đình. Tấu chương đưa tới ngự thư phòng hay những đề nghị vào lúc lâm triều, đa số đều muốn lập Dạ Hành Duệ và Dạ Hành Ngọc làm Thái tử. Thế nhưng Dạ Hành Duệ và Dạ Hành Ngọc, vô luận là ai làm Thái tử, người được lợi đều là Chương Tri Hiếu và Liên quý phi. Lại nói tiếp, hai người này thật không hổ là phụ tử. Ở trong cung, Liên phi xúi giục Thiền Nhã Phù mua chuộc bà vú, không chỉ đầu độc Lục hoàng tử, hãm hại Thiền Như Nguyệt đang mang thai, cuối cùng còn để Thiền Nhã Phù làm kẻ chết thay nhằm trừ bỏ Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình, chiêu một hòn đá hạ ba con chim này, không thể không nói là rất cao minh. Mà Chương Tri Hiếu ở bên ngoài, đầu tiên là yêu cầu Hình bộ thượng thư Nghiêm Cẩm Hiền điều tra sự thực về cái chết của Chương Quân Nghị, vọng tưởng liên lạc với thủ hạ cũ của Chương Quân Nghị tại Mậu thành, lại thuê người trong giang hồ tiến hành ám sát, tất cả đều là để ép Dạ Quân Hi lập Thái tử, hơn nữa còn muốn Dạ Quân Hi chỉ còn thể lựa chọn giữa Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử. Thủ đoạn xem như cao minh, nhưng so với nữ nhi của hân thì còn kém một chút.

Thờ ơ nhìn Chương Tri Hiếu chính ngôn chính nghĩa bẩm tấu, Dạ Quân Hi thầm nghĩ, nếu không phải hân sớm nhìn thấu việc này, hôm nay lại có Du Nguyệt lâu của Du Nhi ở ngoài cung tương trợ, lão thất phu

Chương Tri Hiếu này thực sự sẽ khiến hần đau đầu một hồi đây...

Chương Tri Hiếu đứng phía dưới vừa nói tới nước miếng tung bay, vừa lặng lẽ giương mắt quan sát phản ứng của nam nhân trên đế tọa, ngay khi hần muốn tăng thêm cường độ tiếp tục gián ngôn, thì lại thấy Lâm Hứa đột nhiên xuất hiện bên đế tọa, nói nhỏ vài câu ở bên tai Dạ Quân Hi, sau đó gương mặt vốn băng lãnh tới mức không có chút cảm xúc của Dạ Quân Hi đột nhiên xuất hiện một tia cười tà. Chương Tri Hiếu lập tức giật thót trong lòng, không biết vị đế vương bí hiểm lại vừa nghĩ ra chủ ý gì.

Dạ Quân Hi miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, giương giọng nói: “Thần thân vương đã hồi triều.”

Thanh âm của Dạ Quân Hi không lớn, nhưng nghe vào trong tai quần thần lại tựa như sấm giữa trời quang... Thần thân vương hồi triều? Chúng thần còn chưa phản ứng lại, vị Thần thân vương kia đã bước vào trong điện, dưới sự chú mục của chúng thần, hần quỳ xuống một gối cao giọng nói: “Thần tham kiến đế quân bệ hạ!”

“Miễn lễ.”

Dạ Quân Hi ra lệnh một tiếng, người quỳ trên mặt đất lập tức đứng dậy. Bây giờ chúng thần mới thấy rõ dáng dấp của vị Thần thân vương này... Bộ y bào thân vương màu đen bên trên có thêu kỳ lân bằng kim tuyến tỏ rõ địa vị tôn quý dưới một người trên vạn người của hần, khuôn mặt anh tuấn có chút giống với Dạ Quân Hi lại không hề tà mị hoặc nhân như Dạ Quân Hi mà thuần túy là khí khái nam tính, góc cạnh rõ ràng. Những triều thần mới vào triều có thể chưa từng gặp qua Thần thân vương, nhưng cũng đã được nghe sự tích về hần, còn những cựu thần của tiền triều thì trên gương mặt đều mang vẻ kích động nhìn nam nhân đứng sừng sững giữa đại điện...

Dạ Tuấn Thần là hoàng tử duy nhất còn sống sót của tiên đế sau khi Dạ Quân Hi huyết tẩy đế cung, là vị Thân vương duy nhất trong triều đại đương thời, cũng chính là huynh trưởng đồng mẫu của đế quân bệ hạ Dạ Quân Hi. Năm đó Dạ Quân Hi ngồi lên đế vị, huynh trưởng đồng mẫu Dạ Quân Thần liền theo lễ đổi tên thành Dạ Tuấn Thần, thụ phong Thân Vương, trong vòng một năm cố gắng bang trợ Dạ Quân Hi củng cố đế vị, sau đó hần cởi bỏ chức trách trên người chỉ lưu lại cái danh Thân vương liền xuất cung du lịch thiên hạ. Cách bây giờ đã tròn chín năm. Mà chín năm sau, người này đột nhiên xuất hiện quả thật đã khiến chúng thần cảm thấy ngoài ý muốn, không người nào biết hần trở về rốt cuộc có mục đích gì.

Không quan tâm tới thần sắc biến đổi của những người phía dưới, Dạ Quân Hi chỉ nhìn nam tử đang đứng ngạo nghễ giữa đại điện, nhẹ giọng cười nói: “Hoàng huynh, đã lâu không gặp.”

83. Chương 83

Sự trở về của Dạ Tuấn Thần cắt ngang buổi lâm triều và tất nhiên cũng cắt đứt ý đồ của Chương Tri Hiếu: mượn cái chết của Lục hoàng tử và vụ ám sát ở Thương Kinh cung để ép buộc Dạ Quân Hi lập Thái tử. Đế quân bệ hạ lười biếng nói tiếng “bãi triều” xong liền cùng Thần thân vương một trước một sau, vô cùng thân mật đi tới Thương Kinh cung, lưu lại văn võ bá quan ở đại điện nghị luận sôi nổi, phỏng đoán không ngừng. Còn Chương Tri Hiếu thì cau mày, bắt đầu lo lắng về kế hoạch của mình vì sự trở về đột ngột của Dạ Tuấn Thần.

“Làm sao thế này?” Vừa bước vào tiền viện của Thương Kinh cung liền thấy một đồng tường đổ chưa kịp thu thập, giọng nói của Dạ Tuấn Thần không khỏi lạnh xuống vài phần. Dạ Quân Hi nghe vậy cũng liếc qua nơi đó, cười lạnh: “Chẳng qua là có vài con kiến hôi tiến vào mà thôi.”

“Chuyện xảy ra vào cuối năm ngoái đã truyền khắp, bây giờ lại có kẻ không an phận sao?” Dạ Tuấn Thần nhìn bộ dáng lơ đãng của Dạ Quân Hi, trong lòng có chút không tán thành, hần nói tiếp, “Con kiến tuy nhỏ, nhưng nếu nổi nóng cũng không thể khinh thường. Mặc kệ những người đó thì phải có mức độ, đừng để quanh năm sẵn ứng lại bị ứng mỗ mỗ mất.”

“Hoàng huynh yên tâm, trăm sẽ có chừng mực.” Người có thể nói năng càn rỡ như vậy trước mặt Dạ Quân Hi, cũng chỉ có vị huynh trưởng đồng mẫu này mà thôi, bây giờ tăng thêm Thiển Ly Du. Hai người vừa nói vừa ngồi xuống thấp thưng. Dạ Quân Hi vẫy lui cung nhân, chỉ để lại Lâm Hứa đứng trong điện đợi lệnh. Không có người ngoài, hai huynh đệ cũng không gò bó, tự tại hơn rất nhiều.

“Lần này hoàng huynh trở về, có dự định tiếp tục rời đi không?” Nàng chén trà, Dạ Quân Hi hỏi.

“Vốn không muốn trở về, nhưng năm vừa rồi ở bên ngoài nghe được không ít tin tức. Thụy Hoa, Đồng quốc, Triều quốc, Hoàn quốc không có nơi nào chịu sống yên ổn. Ta lường trước để đồ sẽ không yên bình, còn chưa trở về, liền nghe được chuyện xảy ra trên du thuyền vào cuối năm ngoái. Người nói ta làm sao an tâm ở bên ngoài?” Dạ Tuấn Thần nói, nhìn nụ cười có chút khinh thường của Dạ Quân Hi liền nhịn không được trừng mắt liếc qua.

“Xem ra hoàng huynh đang lo lắng cho trăm?” Nghe ra sự lo lắng và quan tâm trong lời nói của huynh trưởng, trong lòng Dạ Quân Hi tất nhiên là vui sướng không thôi, hần mở miệng trêu ghẹo một câu. Dạ Tuấn Thần nhìn bộ dạng biếng nhác dẫn theo chút vô lại của đệ đệ, liền rất muốn búng mạnh lên trán hần như khi còn nhỏ, thế nhưng ngại vì thân phận cử ngũ chí tôn hiện giờ của đối phương, đành phải cố gắng nhịn xuống, chỉ tức giận nói: “Nhiều năm vô tâm vô phé rõ ràng chính là để quân đệ hạ, vì thân đã bao giờ không quan tâm tới ngài?”

Dạ Quân Hi nghe vậy không khỏi phì cười, sự băng hàn lạnh lẽo quanh năm chưa bao giờ biến mất trong đôi mắt phượng hầu như đã hòa tan gần hết: “Hoàng huynh nói phải, quả thật là sai lầm của trăm.”

Dạ Tuấn Thần thấy Dạ Quân Hi cười, thần sắc trên mặt cũng dịu xuống, lấy ra một cuốn sách từ trong lòng, đưa qua: “Phàm là quân lính địa phương và quan viên có liên quan tới Chương thị đều ở trong cuốn tập, quân đội phòng thủ Mậu thành đã thuộc về Âm bộ. Nhiều năm mặc cho Chương thị mở rộng thế lực như vậy, sao bây giờ lại đột nhiên nhớ tới chuyện tiêu trừ ngoại thích? Chẳng lẽ đúng như lời đồn, là vì Diệu quốc minh châu?”

Tuy rằng Dạ Tuấn Thần ở ngoài đế đô, nhưng chuyện hoàng gia, nhất là tình hình hậu phi của đế vương, sao có thể giữ bí mật được? Giờ đây khắp nơi trong dân gian đều đang truyền nhau để quân đệ hạ độc sủng Thiển thực viện nương nương tới từ Diệu quốc, đợi cho vị Thiển thực viện này sinh hạ hài tử, có thể ngay cả vị trí Hoàng hậu cũng thuộc về nàng. Dạ Tuấn Thần cho rằng, nếu lời đồn đại này là đúng, vậy thì nguyên nhân Chương Tri Hiếu vội vã bắt chấp thủ đoạn bức bách Dạ Quân Hi lập Thái tử đã quá rõ ràng. Nhưng Dạ Quân Hi lại lắc đầu phủ quyết suy đoán của Dạ Tuấn Thần, trong lòng nhớ tới thiếu niên hôm qua vừa mới ôm nhau ngủ cùng mình, tiểu ý bên môi càng đậm: “Quả thực là vì một người, nhưng không phải Diệu quốc minh châu. Mà là người trân quý hơn Diệu quốc minh châu kia rất nhiều...”

Dạ Tuấn Thần nhìn bộ dáng cười nhẹ của Dạ Quân Hi, trên mặt không khỏi sững sốt. Đôi mắt phượng tuyệt thế từ nhỏ đã không hề tiết lộ cảm xúc thật sự kia vào giờ khắc này lại tràn đầy thâm tình như vậy, chẳng lẽ... Đệ đệ của hần đã tìm được người có thể ở bên suốt cuộc đời? Nghĩ vậy, Dạ Tuấn Thần cảm thấy kinh ngạc bởi suy đoán của chính mình, hần quay đầu đem ánh mắt hướng về phía Lâm Hứa... Thân là tâm phúc của Dạ Quân Hi, có lẽ Lâm Hứa sẽ biết chút gì?

Lâm Hứa thấy ánh mắt của Thần thân vương nhằm vào chính mình, trên mặt liền hiện lên một tia khó xử. Đối với vị huynh trưởng mà để quân đệ hạ tín nhiệm nhất, những chuyện bình thường, đều có thể nói cho hần. Nhưng trong cảm nhận của đế quân đệ hạ, thiếu niên khuyên thế vô song trong Khanh phủ kia không phải là “bình thường”. Cho nên Lâm Hứa tuyệt đối không dám tự ý mở miệng. Không chịu được ánh mắt soi xét của thân vương điện hạ, Lâm Hứa gương mặt nhìn chỗ tử cầu cứu.

“Hoàng huynh chờ vội, chung quy sẽ có một ngày để người nhìn thấy hần, đến lúc đó người sẽ biết.” Dạ Quân Hi cười khê giải vây cho tâm phúc, “Việc cần làm lúc này chính là thanh trừ sạch sẽ thế lực của Chương thị.” Nói xong hần liền nhìn về phía Lâm Hứa hỏi, “Lai lịch của nhóm người đêm qua đã điều tra được chưa?”

Lâm Hứa nghe vậy cung kính khom người nói: “Hồi bẩm đệ hạ, theo tin tức Diễm Cơ truyền đến, không một tổ chức sát thủ trong giang hồ nào dám nhận “vụ làm ăn” này, đám thích khách đêm qua quả thật cũng không giống người trong giang hồ. Vì thân sợ rằng đó chính là tử sĩ của nước khác.”

Nước khác? Hai huynh đệ đang ngồi trên ghế không hện mà cùng nhẩn mày lại... Nếu chỉ là Chương Tri

Hiếu và người trong giang hồ thì không đáng lo, nhưng nếu có nước khác tham dự, vậy sẽ không đơn giản là một cuộc ám sát chưa thành. Nghĩ thế, Dạ Quân Hi khôi phục vẻ nghiêm túc hỏi: “Là quốc gia nào, đã điều tra được chưa?”

“Dựa theo những gì Âm bộ tra xét được trên thi thể của thích khách, thì có lẽ đến từ Triều quốc.”

“Lại là Triều quốc!” Dạ Tuấn Thần kinh sợ nói. Hắn vẫn chưa quên, năm ngoái chính đoàn sứ thần Triều quốc đã hợp lực với thích khách ngoại lai ám sát Dạ Quân Hi.

“Hoàng huynh bình tĩnh đừng nôn nóng, bề ngoài thoạt nhìn là người Triều quốc, nhưng sự thực chưa chắc đã là như vậy. Đoàn sứ thần Triều quốc dám cả gan ám sát trẫm đã bị giam vào thiên lao, nhưng quốc quân Triều quốc lại chỉ gửi quốc thư kêu oan, cho dù đại quân Lam Vũ tiếp cận cũng không hề sửa lời. Triều quốc chật hẹp nhỏ bé kia không đáng lo, trẫm chỉ sợ, là người của Thụy Hoa, Lang Tê lòng lang dạ sói, ý đồ gây rối.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa nheo mắt lại, lạnh lùng thốt lên, “Giờ đây tên Chương Tri Hiếu kia dám làm chuyện bán nước thông đồng với địch này, xem ra hẳn đang ép trẫm phải tru di cửu tộc Chương thị...”

“Nếu không cần có Chương Tri Hiếu trấn an cự thần tiên triều, Chương thị đã sớm nên diệt trừ mới đúng. Còn cả Liên quý phi, không nên để nàng sinh hạ hai hoàng tử.” Hiếu khá rõ đệ đệ của mình, Dạ Tuấn Thần tất nhiên sẽ minh bạch vì sao Dạ Quân Hi lại giữ lại nữ nhi của Chương Tri Hiếu, tùy ý nàng làm mưa làm gió ở hậu cung, thậm chí còn sinh hạ hai hoàng tử đủ để nàng củng cố địa vị. Cho nên, khi hắn nghe nói Diêu quốc minh châu Thiển Như Nguyệt giờ đây rất được sủng ái, hứa hẹn có thể tranh chấp cùng Liên quý phi, trong lòng đã có chút kinh hãi.

“Hoàng huynh yên tâm, những ngày Chương thị giữu võ giương oai, không còn nhiều nữa.” Biết Dạ Tuấn Thần lo lắng cho chính mình, Dạ Quân Hi cũng không lưu ý lời nói có chút chỉ trích đó mà chỉ cong khóe môi lộ ra nụ cười lạnh khiến kẻ khác kinh hồn táng đảm.

Đế đô, phủ Thừa tướng.

“Phụ thân, ta nghe nói trong triều xảy ra chuyện?”

Chương Tri Hiếu vừa bước vào gia môn, ái nhi Chương Quân Ngạn đã tiến lên nghênh đón. Chương Tri Hiếu có tổng cộng ba hài tử, Trưởng tử Chương Quân Nghị, Trưởng nữ Liên phi, còn một người chính là Chương Quân Ngạn. Có một vị phụ thân là Thừa tướng đương triều, đại ca là tướng quân phòng thủ biên thành và một vị trưởng tỷ là quý phi tôn quý, Chương Quân Ngạn từ nhỏ đã không hề cố gắng, kết giao với một đám hồ bằng cấu hữu suốt ngày lưu luyến chốn thanh lâu. Tới khi huynh trưởng Chương Quân Nghị đột tử, phụ thân tựa như già đi mười tuổi, hắn mới bớt phóng túng, bắt đầu quan tâm tới đại sự trong triều.

Chương Tri Hiếu vừa cởi quan mào và áo choàng đưa cho thị nữ đứng bên, vừa được ái nhi dìu vào trong phòng, thở dài một mối: “Thần thân vương hồi triều rồi.”

Chương Quân Ngạn mới vừa mười tám, lại chưa từng vào triều làm quan, tất nhiên sẽ không biết Thần thân vương là người nào, bất quá khi phụ thân nói thì cũng chăm chú nghe. Chương Tri Hiếu thấy ái nhi trưởng thành không ít, vừa mừng rỡ trong lòng, vừa đau lòng vì Trưởng tử mới bị đột tử của mình. Đau lòng rồi lại đau lòng, Chương Tri Hiếu liền nhớ tới hung phạm chủ mưu dẫn tới cái chết của Trưởng tử... Tuy rằng trong khi xử trí thổ phỉ ở khắp nơi, Hình bộ đã đem đám người được xưng là thủ phạm giết chết Chương Quân Nghị mang về kinh, hơn nữa còn để hắn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình thẩm vấn và hành hình, nhưng trong lòng Chương Tri Hiếu vẫn nghĩ, nam nhân ngồi trên đế tọa cao cao tại thượng kia mới là thủ phạm đích thực. Song vào lúc này, quần gia của phủ Thừa tướng lại đột nhiên xuất hiện ở trước cửa phòng: “Lão gia, tiểu nhân có việc muốn bẩm báo.”

“Nói đi.” Vẫy tay ý bảo thị nữ đóng cửa, Chương Tri Hiếu nói.

“Vâng, lão gia.”

Quần gia kia ghé sát vào bên tai Chương Tri Hiếu, nhẹ giọng nói, “Hôm qua đám người vào cung hành sự chỉ một người trở về. Người nọ nói, khi bọn họ tới, để quân bệ hạ không hề ở trong tầm cung của hắn.”

“Người nói cái gì?!” Chương Tri Hiếu kinh sợ, vô thức hô to lên, khi lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới phản ứng lại, kìm nén đề thấp thanh âm, “Người lặp lại lần nữa?”

“Canh ba đêm qua, để quân bệ hạ không hề có mặt trong tầm cung. Trong cung không nghe thấy tin bệ hạ triệu người thị tẩm. Liên phi nương nương cũng nói, đêm qua để quân không tới cung điện của bất cứ phi tần nào, ngay cả Cầm Y cung cũng vậy.”

Đêm hôm khuya khoắt không ở trong tầm cung, vậy Dạ Quân Hi đi nơi nào? Chương Tri Hiếu ngẫm nghĩ, hai hàng lông mày nhăn thành chữ xuyên.

“Lão gia, có cần phái người đi điều tra không?” Tên quản gia kia dò hỏi.

“Tìm người nào điều tra?” Chương Tri Hiếu cau mày. Bên Mậu thành vẫn không có tin tức gì, trong tay không hề có quân đội có thể sử dụng, biết tìm ai đi điều tra?

“Tìm nhóm người đã vào cung hành sự đêm qua, thế nào? Bọn họ đều là kẻ liều mạng, không sợ chết.” Tên quản gia kia dè dặt thanh âm, liếc mắt nhìn vẻ mặt mờ mịt, không biết chút gì của Chương Quân Ngạn.

Chương Tri Hiếu nghe vậy liền biến sắc, suy nghĩ hồi lâu, nghĩ tới sự cần thiết khi sử dụng đám thích khách tử sĩ này, nghĩ tới cái chết của Trương tử và tình cảnh hiện giờ của nữ nhi, cắn răng nói: “Để bọn họ đi làm. Nếu làm tốt, bốn Thừa tướng tất nhiên sẽ trọng thưởng!”

“Tiểu nhân tuân mệnh!” Tên quản gia kia nghe vậy, lập tức khom người rời đi, nhưng ngay khi sắp ra khỏi phòng, hắn đột nhiên dừng bước, mở miệng nói: “Lão gia, tiểu nhân bỗng nhiên nhớ tới một chuyện. Vài ngày trước, có người báo lại, để quân bệ hạ từng xuất hiện tại Loan Cầm các ở bên bờ sông, hình như là đi... mua vui.”

Chương Tri Hiếu nghe vậy toàn thân chấn động: “Nói lung tung, cẩn thận cái đầu của ngươi!”

“Tiểu nhân không hề nói bậy, có người thực sự tận mắt chứng kiến. Chính tú bà Diễm Cơ của Loan Cầm các tự mình tiếp đãi.” Quản gia nói xong liền khom người lui xuống, trong sảnh chỉ còn lại hai phụ tử Chương Tri Hiếu và Chương Quân Ngạn.

Qua nửa ngày, Chương Tri Hiếu đột nhiên mở miệng: “Ngạn Nhi, bây giờ đại ca ngươi đi, vì phụ chỉ còn một nhi tử là ngươi. Ngươi phải học theo đại ca ngươi, cố gắng làm rạng rỡ cho Chương thị, ngươi đã hiểu chưa?”

“Hài nhi hiểu được.”

“Thường ngày ngươi la cà những nơi đó, vì phụ không ít lần răn dạy ngươi, không ngờ hôm nay lại có ích...” Chương Tri Hiếu nói, ánh mắt nhìn về phía Chương Quân Ngạn dẫn theo chút thâm ý không thể nhìn thấu.

Cùng lúc đó, ngay khi Loan Cầm các không mở cửa kinh doanh, trong các có một nữ tử mặc hồng y ngồi một mình gảy đàn, đầu ngón tay đột nhiên ngừng lại... Một sợi dây đàn bị đứt! Diễm Cơ không khỏi nhú mày, hé miệng ngậm lấy đầu ngón tay, hút đi giọt máu phía trên, trái tim không ngừng nhảy lên vì sự bất an vừa xuất hiện trong lòng. Ngồi một hồi, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc nàng gọi một tên thị vệ của Du Nguyệt lâu, nói: “Mấy ngày gần đây, phải điều tra rõ thân phận của những người ra vào các, phạm những ai có liên quan tới Chương thị, đều phải bẩm báo cho ta.”

Tên thị vệ kia nghe vậy nghiêm mặt nói: “Vâng.”

84. Chương 84

“Đêm qua Thương Kinh cung bị tập kích, lúc này để quân bệ hạ và vị Thần thân vương mới hồi triều đang cố gắng cùng nhau xử lý việc này.”

Khi ảnh vệ báo lại, Thiển Ly Du đang ở trong Dục uyển chăm sóc một khóm hoa cỏ kỳ dị. Trên ngọn cỏ cực mảnh đã kết một nụ hoa, có màu đen như mực rất hiếm thấy, chỉ khi đứng dưới mặt trời soi sáng mới có thể nhìn ra một tia ánh tím bên trong sắc đen đó. Đây chính là hoa Mặc lãng mà Thiển Ly Du cần để dịch dung, không lâu sau, đợi khi nụ hoa hoàn toàn nở lộ là có thể hái xuống. Nghe được chuyện đêm qua

Thương Kinh cung mới bị tập kích, động tác trên tay Thiển Ly Du đột nhiên dừng lại, vừa định hỏi Dạ Quân Hi có bị thương hay không, y liền nhớ tới đêm qua người nọ qua đêm trong phòng chính mình. Nhớ tới sự ám sát chưa từng có tỏa ra từ ***g ngực dày rộng kia, trên gương mặt trắng nõn của Thiển Ly Du liền hiện lên một tia đỏ ửng rất khả nghi, ngay sau đó y nhú mày hỏi: “Lại có người tới ám sát? Đã tra ra là ai sao?”

“Hồi bẩm công tử, đã tra ra có khả năng liên quan tới Chương Tri Hiếu và Triều quốc.”

Triều quốc? Thiển Ly Du nghe vậy hai hàng lông mày nhăn càng thêm chặt... Để có thể khiến hai nhi tử của Liên phi leo lên ngôi vị Thái tử sau này trở thành đề quân Lam Vũ, Chương Tri Hiếu cư nhiên không tiếc thông đồng với địch bán nước sao? Còn cả Triều quốc, sứ thần chưa được thả về, sao dám cả gan tiếp tục khiêu khích Lam Vũ? Tên quốc quân Triều quốc kia thực sự quá lớn mật... Chờ một chút! Năm ngoái, những sứ thần Triều quốc cấu kết với hắc y nhân ý đồ ám sát Dạ Quân Hi rõ ràng không phải người Triều quốc, mà là sát thủ Lang Tê do Minh an bài. Như vậy thích khách lần này, chẳng lẽ cũng là Lang Tê? Thiển Ly Du càng suy tư, thần sắc trên mặt càng trở nên âm trầm, cuối cùng y gầy gầy bông hoa Mặc lang vài cái rồi đứng dậy phát tay nói: “Người xuống phía dưới đi.”

Ảnh vệ khom người biến mất tại chỗ, Thiển Ly Du nheo lại đôi mắt hắc diệu thạch, khi cánh cửa phòng của Bạch Khải Nhiên đột nhiên mở ra, y quay đầu nhẹ giọng mở miệng nói: “Bạch ngự y, sợ rằng lại phải làm phiền ngài tiến cung một chuyến.”

Bạch Khải Nhiên ngẩn ngơ, hiển nhiên là chưa phản ứng kịp, chờ tới khi hấn phục hồi tinh thần lại, thiếu niên tuyệt sắc kia đã biến mất tại trước mắt. Một lát sau Bạch Khải Nhiên mới vuốt râu lắc đầu, lắc la lắc lư tiến vào Dược uyển mọc đầy kỳ hoa dị thảo, hai mắt phát quang. Còn về công tử Ly Du, không phải một lão nhân như hấn có thể quản được...

Xa giá của Thiển Ly Du đi tới cổng Tây của đế cung liền bị cấm vệ ngăn lại: “Trong xe là người nào?”

Thiển Ly Du vén lên một góc màn xe, lộ ra gương mặt già nua của Bạch Khải Nhiên. Tên thủ lĩnh cấm vệ kia tất nhiên đã từng gặp Bạch Khải Nhiên, nhưng dựa theo quy củ, ngoại trừ lâm triều, triều thần không có lệnh triệu sẽ không thể tự ý tiến cung, vì vậy hấn liền phụng mệnh hành sự nói: “Bạch ngự y, ngài có thánh chỉ của bệ hạ hay ý chỉ của nương nương trong hậu cung hay không?”

Thiển Ly Du nghe vậy trong mắt liền xẹt qua một tia dị sắc. Y đột nhiên nảy ra ý định đến đây, chưa hề báo cho Dạ quân Hi, làm sao có thánh chỉ?

“Nếu Bạch ngự y không có ý chỉ của đại nhân trong cung, xin thứ cho hạ quan không thể cho đi.” Tên thủ lĩnh cấm vệ thấy “Bạch Khải Nhiên” không mở miệng liền biết y không có ý chỉ, vì vậy trên mặt lộ vẻ khó xử nói. Nhưng đúng lúc này, một nam tử mặc hoa phục màu xám nhạt đột nhiên từ trong cung bước nhanh tới, khi hấn nhìn xuyên qua màn xe thấy rõ người ngồi bên trong xa giá thì hai mắt lập tức sáng ngời, hấn nhanh hơn nhịp bước, nháy mắt đi tới trước xa giá rồi quay đầu nói với thủ lĩnh cấm vệ: “Đế quân bệ hạ có chỉ, truyền Thái y viện thủ Bạch Khải Nhiên lập tức tiến vào Thương Kinh cung.” (Thái y viện thủ: người đứng đầu Thái y viện)

“Lâm đại nhân!” Quân cấm vệ nhìn thấy người tới liền khom lưng hành lễ, mà Thiển Ly Du ngồi trong xa giá thì khe khẽ thở phào một tiếng, hướng phía người tới gật đầu nói: “Lâm đại nhân.”

Lâm Hứa cung kính khom người nghiêm túc nói với Thiển Ly Du: “Bạch ngự y, thỉnh.” Nhưng khi ngẩng đầu lên, mới khiến Thiển Ly Du thấy được bộ dáng trêu ghẹo nháy mắt vài cái của hấn, y không khỏi âm thầm bật cười. Có lẽ, ảnh vệ ở bên cạnh y đã sớm vào cung báo tin cho nên Lâm Hứa – “tâm phúc bên người đế quân bệ hạ” mới có thể hạ mình đi tới cổng Tây nghênh tiếp. Như vậy trừ phi lên vào như kẻ trộm, bằng không y tiến cung quả thật rất bất tiện. Có lẽ Dạ Quân Hi xuất cung cũng như vậy đi... Thiển Ly Du suy tư, trong lòng có chút buồn bã.

Vào cung không lâu sau, Thiển Ly Du liền xuống xa giá, cùng Lâm Hứa đi bộ đến Thương Kinh cung.

“Công tử tiến cung là vì nghe được chuyện đêm qua?” Vừa đi, Lâm Hứa vừa hỏi.

“Quả thật là vậy. Không ngờ sóng trước chưa yên sóng sau lại tới, trong cung thực không yên bình.”

Giọng nói đậm nhiên của Thiển Ly Du không che giấu được sự lo lắng và quan tâm nhè nhẹ bên trong, ngay cả người ngoài cuộc như Lâm Hứa cũng có thể thấy nhất thanh nhị sở. Lâm Hứa không khỏi nghĩ thầm trong lòng: khó trách sáng nay, khi bệ hạ trở về, vẻ mặt lại hớn hờ rạng rỡ như vậy. Trước đây, người này tuyệt tình không tiếc phóng hỏa thoát đi, hôm nay lưỡng tình tương duyệt với bệ hạ, lại cũng có bộ dáng của một tình nhân hoàn mỹ...

Thiển Ly Du chưa hề phát hiện ra Lâm Hứa đang oán thầm trong lòng, y chỉ dựa theo ký ức đi về hướng Thương Kinh cung. Không biết vì sao, càng tới gần nơi đó, y càng vội vàng muốn nhìn thấy Dạ Quân Hi. Nghĩ đến việc từ khi chia tay sáng nay cho tới lúc này mới chỉ mấy canh giờ mà trong lòng đã chứa đầy hình ảnh của nam nhân kia, Thiển Ly Du liền nhin không được, thậm chí chính mình thực đáng thất vọng.

Đã sớm nhận được tin tức ảnh vệ truyền đến, nghe nói Thiển Ly Du vừa biết chuyện đêm qua Thương Kinh cung bị tập kích liền tức khắc đích thân lên đường tiến cung, trong lòng Dạ Quân Hi mừng rỡ không ngớt, vì vậy hần liền mệnh Lâm Hứa tới cửa cung nghênh tiếp, đồng thời chính mình cũng đi ra bên ngoài Thương Kinh cung, kiểm chân chờ đợi.

Thấy bộ dáng này của Dạ Quân Hi, trong lòng Thần thân vương Dạ Tuấn Thần đột nhiên hiểu được vài phần... Sợ rằng người sắp tiến cung chính là người khiến Dạ Quân Hi động tâm a. Lúc đầu khi nghe nói Dạ Quân Hi cư nhiên phái năm mươi ảnh vệ đi bảo hộ người nọ, Dạ Tuấn Thần không khỏi thầm than, địa vị của người nọ tại trong lòng Dạ Quân Hi rất cao, hẳn đoán đó ắt hẳn là một mỹ cơ (cô gái đẹp) khuynh thế có năng lực trác tuyệt, bằng không hẳn thực sự không tưởng tượng ra là loại người nào có thể mê hoặc Dạ Quân Hi đến mức độ vậy. Chẳng qua, khi Dạ Tuấn Thần trở mắt nhìn người mà Lâm Hứa vạn phần cung kính mời đến cư nhiên là một lão giả tuổi già sức yếu râu tóc hoa râm thì cho dù hẳn có thông tuệ, hòa nhã đến thế nào cũng lập tức trọn to mắt ngơ ngác nhìn người tới... Chẳng lẽ đệ đệ thân là đế quân Lam Vũ của hần lại yêu một lão nhân đã bước một chân vào quan tài sao?

Thiển Ly Du vừa bước vào Thương Kinh cung liền thấy xa xa, ở trước cửa điện có đứng hai người, người đầu tiên tất nhiên là ái nhân Dạ Quân Hi mà y vừa ẩn dấu tình cảm, người đứng bên cạnh cũng thần thái tuấn lãng, gương mặt có vài phần tương tự Dạ Quân Hi, có lẽ chính là Thần thân vương Dạ Tuấn Thần vừa mới hồi triều vào sáng nay. Thiển Ly Du vừa âm thầm suy đoán trong lòng, vừa đi tới trước mặt Dạ Quân Hi.

Lâm Hứa cung kính hành lễ nói: “Khởi bẩm bệ hạ, ‘Bạch ngự y’ đã tới.” Dứt lời liền tương đối thức thời, khom người cáo lui.

Không quan tâm tới huynh trưởng sững sờ đứng ở một bên, Dạ Quân Hi vươn tay kéo người đang bước tới vào lòng. Trời biết, sáng nay hần không muốn rời đi nơi có người này đến mức nào. Tuy rằng bây giờ người trong lòng mang hình dạng của một lão nhân, nhưng cũng không thể ngăn cản tâm nguyện muốn ôm lấy người này của hần. May mà Lâm Hứa đã vội lui tất cả cung nhân thị vệ, bằng không nếu để người khác thấy đế quân bệ hạ ôm lấy Thái y viện thủ thì sợ rằng sẽ kinh sợ không ít a...

Thiển Ly Du vừa định mở miệng nói, khóe mắt thoáng nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên đến mức cảm gần như rớt xuống đất của Dạ Tuấn Thần, suy tư một chút liền biết nguyên do, y không khỏi cười khẽ một tiếng, đẩy đẩy nam nhân đang ôm lấy chính mình: “Tiến vào điện đi, đợi ta tháo dịch dung rồi nói tiếp.”

Dưới bề ngoài già yếu là giọng nói thanh thúy êm tai có chút khàn khàn của một thiếu niên, Dạ Tuấn Thần nghe Thiển Ly Du nói vậy trong lòng càng thêm kinh ngạc... Dịch dung? Người nọ đang dùng thuật dịch dung khó gặp trong thiên hạ? Nghe giọng nói, hẳn là một... thiếu niên? Nói vậy, người mà đệ đệ của mình yêu, là một nam nhân? Tuy rằng việc Dạ Quân Hi nam nữ không kị đã nổi danh khắp thiên hạ, Cẩm Lan cung trong hậu cung cũng được xây dựng để dành riêng cho nam phi, nhưng đùa đùa coi như thôi, còn thực sự yêu...? Một chuỗi những suy đoán khiến kẻ khác khiếp sợ thách thức thần kinh cường ngạnh của Dạ Tuấn Thần, khi hần phục hồi tinh thần lại, ngoài cửa cung chỉ còn lại một mình hần, còn Dạ Quân Hi đã ôm lấy thiếu niên có vẻ ngoài già nua đi vào bên trong từ lúc nào.

Trong tiền điện, Thiển Ly Du lại gỡ lớp ngự trang trên đầu xuống như lần trước, lấy ra dược thủy lau đi lớp dịch dung trên mặt, dung nhan khuynh quốc khuynh thành liền có thể thấy ánh mặt trời. Y còn chưa buông bỏ khăn trên tay, cằm đã bị nâng lên, một nụ hôn in lại trên môi, xen lẫn khí tức Thanh Mộc đàn hương quen thuộc, khiến người say mê.

“Có nhớ trầm không?” Câu hỏi khê của nam nhân khiến vành tai Thiển Ly Du nóng lên, y liếc nhìn hấn, rồi nói: “Mới chỉ mấy canh giờ mà thôi, xem ra sức chịu đựng của đế quân bệ hạ còn phải tăng mạnh a...”

Dạ Quân Hi không lưu tâm, hấn vỗ nhẹ mái tóc đen mượt của người trong lòng, nếu không phải thấy Dạ Tuấn Thần đã bình tĩnh lại và đang bước vào cửa điện, thì có lẽ hấn sẽ ôm người này vào tấm cung của chủ điện để triển miên một phen.

Vừa bước vào tiền điện đã bị kinh ngạc bởi dung nhan đích thực của Thiển Ly Du, Dạ Tuấn Thần không khỏi cười khở trong lòng, hôm nay vì thiếu niên này hấn đã đánh mất hết mặt mũi của một thân vương. Nhưng quả thật dung mạo của thiếu niên trong lòng Dạ Quân Hi còn khiến hấn chấn động hơn cả khi nghĩ người Dạ Quân Hi yêu chính là một nam tử lớn tuổi. Giờ đây Dạ Tuấn Thần không thể không cảm thấy, đệ đệ lãnh khốc vô tình của mình có đầy đủ lý do để yêu người nọ.

“Chẳng lẽ đế quân bệ hạ không giới thiệu cho vi thần một phen sao...” Lấy lại bình tĩnh, Dạ Tuấn Thần trầm ổn mỉm cười hỏi.

Dạ Quân Hi nghe vậy liền cong khóe môi lộ ra nụ cười tà mị, tiếp tục nói một câu khiến Dạ Tuấn Thần thiếu chút nữa không thể cầm giữ được vẻ ngoài trầm ổn: “Có lẽ hoàng huynh đã nghe nói về hấn. Thiển Ly Du, người mà trầm yêu trọn kiếp này.”

85. Chương 85

Một người bị đồn đại là đã chết đi nhiều ngày đột nhiên xuất hiện ở trước mặt chính mình, hơn nữa người này còn khác biệt quá lớn so với những gì dân gian truyền tụng. Nếu nói một loạt những điều bất ngờ vừa rồi khiến Dạ Tuấn Thần gần như sập đổ thì ba chữ “Thiển Ly Du” đã hoàn toàn đè bẹp sợi dây thần kinh cuối cùng của hấn.

Nhìn vẻ mặt như gặp ma giữa ban ngày của Dạ Tuấn Thần, Thiển Ly Du không hề nể mặt cười khê thành tiếng, nhưng trong lòng cũng thâm nghĩ, xem ra vị Thần thân vương này rất được Dạ Quân Hi tín nhiệm, có lẽ còn hơn cả Lâm Hứa. Vậy thì, Dạ Tuấn Thần lựa chọn hồi triều vào thời khắc quan trọng như bây giờ, là vì muốn giúp Dạ Quân Hi một tay sao? Thiển Ly Du vừa nghĩ vừa dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía nam nhân bên cạnh, nam nhân cong khóe môi gật đầu, coi như thừa nhận.

Suốt chín năm, tuy rằng Dạ Tuấn Thần chỉ mang danh Thân vương cao quý nhàn hạ, suốt ngày du lịch sơn thủy ở bên ngoài, nhưng kỳ thực, Dạ Tuấn Thần chính là nhân tuyến của Dạ Quân Hi tại nhân gian và giang hồ, nơi nào có bạo động hoặc phản loạn, nơi đó liền có Dạ Tuấn Thần, vào thời khắc mấu chốt Dạ Tuấn Thần còn có thể lấy danh Thân vương để giải quyết một số chuyện mà quan viên địa phương không thể xử lý hoặc ảnh vệ Âm bộ không tiện ra mặt. Bất quá, những điều đó Dạ Quân Hi định sau này mới giải thích cho Thiển Ly Du. Bây giờ, điều khiến hấn cảm thấy vạn phần thú vị chính là huynh trưởng của mình đang ngơ ngác như bị sét đánh khi nghe được cái tên “Thiển Ly Du”.

“Hoàng huynh có cần kinh ngạc đến thế không? Trầm còn tưởng rằng lời đồn đế quân Lam Vũ độc sủng Thất hoàng tử Diêu quốc đã truyền tới dân gian rồi a...” Thấy huynh trưởng của mình đã sững sờ hồi lâu mà vẫn chưa thể bình tĩnh, không chỉ trợn to mắt mà ngay cả miệng cũng không thể khép lại, Dạ Quân Hi đột nhiên cảm thấy thương hại, trêu chọc hỏi.

Dạ Tuấn Thần dường như chưa hề nghe thấy lời nói của Dạ Quân Hi, trong hai tròng mắt vẫn là thần sắc khiếp sợ không thể che dấu, hấn vừa ngậy người nhìn chằm chằm Thiển Ly Du đang dựa vào lòng Dạ Quân Hi, vừa thông thả ngồi xuống một bên nhuyến tháp. Bị ánh mắt tham cứu nhìn chăm chú như vậy, Thiển Ly Du cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao Dạ Tuấn Thần chỉ đơn thuần là đang quan sát, mà không mang bất cứ ý niệm khiến y phản cảm nào. Trái lại, Dạ Quân Hi dần dần cảm thấy không vui, vươn tay đem khuôn mặt của thiếu niên vùi vào trong lòng mình, giọng nói đông cứng hô lên một tiếng: “Hoàng huynh!”

Vốn đang ngơ ngác, Dạ Tuấn Thần đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, hần ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén mang theo sự bức bối rất rõ ràng, Dạ Tuấn Thần không khỏi ngượng ngùng cười: “Chuyện khiến người ta khiếp sợ như vậy, người không thể trách ta thất thố như thế đi...” Vừa nói, hai mắt vẫn nhìn không được liếc về phía Thiển Ly Du. Đúng như lời Dạ Quân Hi, Dạ Tuấn Thần quả thực từng nghe nói việc đệ đệ của mình độc sủng Thất hoàng tử Diêu quốc Thiển Ly Du, hơn nữa còn nghe tướng mạo Thiển Ly Du chỉ ở mức thường thường, trời sinh tính nhu nhược, khi đó hắn đã hoài nghi tại sao Dạ Quân Hi có thể sủng hạnh một người tẻ nhạt như vậy. Rồi sau lại nghe, vào ngày các nước phụ thuộc tới tiến cống Thiển Ly Du bị hỏa hoạn thiêu cháy trên du thuyền, thi cốt đã đưa về Diêu quốc, lúc sau không còn tin tức gì về vị hoàng tử này. Trái lại việc Thiển Như Nguyệt mang thai đạt được sủng ái thì mọi người đều biết. Bất quá, nhìn thiếu niên được Dạ Quân Hi ôm vào trong ngực kia, rõ ràng có dung mạo tuyệt thế vô song, tinh khiết như sen lại mịn hoặc như yêu, còn cả thuật dịch dung tài tình, quả nhiên là thiên hạ khó gặp. Trong hơn ba tháng, giữa Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì, Dạ Tuấn Thần thực sự rất hiếu kỳ. Nhưng vừa bị hàn khí của Dạ quân Hi làm bùng tỉnh một hồi, hắn cũng thức thời, không hề mở miệng tìm hiểu ngọn ngành, thăm nghĩ lát nữa đi tìm Lâm Hứa hỏi cũng vậy mà thôi. Nghĩ thế, Dạ Tuấn Thần rốt cuộc hoàn toàn khôi phục thần sắc bình thường, hướng Thiển Ly Du hơi hơi gật đầu nói: “Mới gặp Thất hoàng tử điện hạ là bản vương đường đột, mong điện hạ không lấy làm phiền lòng.”

Thiển Ly Du nghe vậy thần nhiên cười: “Thân vương điện hạ đa lễ. Có điều Thất hoàng tử Diêu quốc đã chết trong trận đại hỏa đó, Thân vương đừng gọi sai mới tốt, bằng không nếu dẫn tới sự hiểu lầm không cần thiết thì sẽ rất phiền phức.”

Dạ Tuấn Thần nhất thời chưa hiểu được ý của Thiển Ly Du, hắn thoáng sửng sốt, bất quá tâm tư xoay chuyển liền nhớ ra trước khi người này tới, Lâm Hứa đã gọi y là “công tử”. Nói vậy, Thiển Ly Du là người có thể vứt bỏ thân phận hoàng tộc sao? Có thể che giấu dung nhan, năng lực thâm tàng bất lộ, giờ đây còn vứt bỏ thân phận quá khứ... Bí ẩn trên người thiếu niên này thực sự không ít a... Dạ Tuấn Thần nghĩ vậy, ánh mắt có chút thâm ý nhìn về phía Dạ Quân Hi, nhưng người kia lại chỉ mỉm cười bí hiểm tựa như đã biết rõ tất cả. Dạ Tuấn Thần bất đắc dĩ, đành nói với Thiển Ly Du: “Nếu thế, bản vương gọi người một tiếng Ly Du, được không?”

“Tùy ý Thân vương.”

Đến lúc này, ba người mới ngồi xuống nhuyến tháp. Hàn huyền một lúc, chủ đề tự nhiên chuyển tới Chương thị và vụ ám sát đêm qua.

“Lần trước Lang Tê đã khống chế mấy sứ thần Triều quốc đi ám sát, lần này khó đảm bảo bọn họ sẽ không sử dụng chiêu cũ, đã tra khảo ba gã tể ti Lang Tê và Mặc Sĩ Minh hay chưa?” Thiển Ly Du hỏi.

Dạ Quân Hi vừa ngẩng ngửa bàn tay của người trong lòng vừa đáp: “Mặc Sĩ Minh đã mất võ công, giờ đây ngây ngốc như phế nhân, không đáng lo lắng. Còn ba tên tể ti Lang Tê kia từ khi bị giam vào Ám lao vẫn chưa hề mở miệng nói ra một câu. Nếu không phải có một nhóm người Lang Tê khác làm những chuyện quỷ bí tại bên ngoài, trăm lần phải hoài nghi ba tên tể ti đó thực sự pháp lực vô biên.”

“Lần trước Lang Tê cuốn Triều quốc vào cuộc, lần này khó đảm bảo bọn họ sẽ không sử dụng chiêu cũ. Sợ rằng Chương Tri Hiếu còn không biết chính hắn đã chọc phải loại người nào đi...” Dạ Tuấn Thần nói, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, “Chương thị đã không thể lưu, phải mau chóng trăm thảo trừ căn, để tránh đêm dài lắm mộng.”

“Lần này trăm tất nhiên sẽ không cho bọn họ có cơ hội trở mình. Chỉ đợi nắm được chứng cứ Chương Tri Hiếu thông đồng với địch bán nước, là có thể trừ diệt Chương thị.” Trong đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén hiện lên một tia hàn ý khiến kẻ khác run rẩy, nhưng bàn tay Dạ Quân Hi vẫn vạn phần ôn nhu vỗ về mái tóc dài của người trong lòng. Thiển Ly Du bị Dạ Quân Hi quấy rầy quá, liền đoạt lại một lọn tóc từ trong tay hắn, lườm hắn coi như trách cứ rồi mới nghiêm mặt nói: “Chứng cứ Liên phi đầu độc Lục hoàng tử đã tìm được chưa?” Muốn trừ Chương thị thì phải bỏ Liên phi. Chương Quân Nghị chết, đối với Chương thị sự tồn tại của Liên phi còn quan trọng hơn cả Chương Tri Hiếu. Dạ Quân Hi thấy mái tóc dài như nước trong tay bị đoạt lại, hắn không cam lòng, đem thiếu niên ôm chặt hơn một chút, gật đầu nói: “Tra được một cung nữ, tự xưng là cung nhân trong tấm cung của Thiển Nhã Phù, mạo danh tới lĩnh một chút nguyệt tiền, ‘vừa đúng’ chính là một trăm lượng bạc được tìm thấy trong nhà bà vú kia.”

“Mấy năm nay Liên phi hại chết không ít hoàng tử, người lại không đau lòng chút nào.” Thiển Ly Du nhớ tới những lời đồn trong cung, không khỏi cau mày. Một nữ tử mới chỉ hai mươi tuổi, vì quyền lực địa vị có thể tàn nhẫn như vậy, hai tay dính đầy máu tươi của cung phi, hoàng tử và công chúa, điểm này thì cho dù là khuynh thế yêu phi Tiêu Ly cũng phải cam bái hạ phong. Dù sao đối với hài tử, Thiển Ly Du luôn luôn có chút nhân từ.

Dạ Quân Hi tất nhiên là biết suy nghĩ trong lòng Thiển Ly Du, bằng không hẳn sẽ không cố ý đối xử tốt với Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình, nhưng đối với những hài tử còn chưa xuất thế đã mất đi sinh mệnh trong hoàng cung này, Dạ Quân Hi vẫn nghĩ nếu sinh ra cũng phải chết thì không bằng đừng xuất hiện tại trên thế gian. Trong đế cung, nữ nhân không có năng lực bảo hộ hài tử thì không có tư cách trở thành mẫu thân. Cho dù hẳn là vua một nước có năng lực bảo hộ hài tử của chính mình, nhưng chắc chắn sẽ có lúc sơ sót không cẩn thận. Nghĩ vậy, Dạ Quân Hi nhẹ nhàng hôn xuống phía sau tai của người trong lòng, không hề mở miệng.

Dạ Tuấn Thần ở bên ngoài mấy năm, cũng nghe thấy tin đồn trong cung bị nguyên rửa nên tử tự mới thừa thốt như vậy. Bất quá đối với cái chết của Lục hoàng tử cách đây không lâu, trong lòng hắn cũng có chút xúc động. Dù sao đó là hài tử sẽ gọi mình một tiếng “Hoàng bá”. Nghĩ vậy, Dạ Tuấn Thần liền mở miệng nói: “Ngày nào còn Liên phi, trong cung liền không an bình. Đợi khi Chương thị bị trừ, trong cung cũng nên có một hoàng hậu hiền lương thực đức mới tốt.”

Nhưng Dạ Tuấn Thần vừa nói ra lời này, hai người đối diện liền đồng thời giương mắt nhìn về phía hắn, một đôi mắt phượng lộ ra tức giận, người còn lại thì nhíu mày, trong hai tròng mắt đẹp đến quá phận xẹt qua một loại thần sắc khác thường khó có thể nói rõ. Dạ Tuấn Thần sửng sốt, lập tức nhận ra chính mình hình như vừa nói một câu không nên nói. Hắn còn chưa kịp mở miệng giải thích, liền nghe Dạ Quân Hi trầm giọng nói: “Hoàng huynh, đợi diệt trừ Chương thị, trẫm dự định phân phát hậu cung, trừ những cung phi có tử tự, còn lại đều đuổi ra ngoài cung. Cho nên chuyện hoàng hậu, hoàng huynh đừng nhắc lại nữa.” Nói xong liền cúi đầu nhìn Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi cong khóe môi khẽ cười nói, “Bất quá nếu Du nhi chịu trở thành hoàng hậu của trẫm thì không còn gì tốt hơn.”

Lời nói của Dạ Quân Hi khiến Thiển Ly Du và Dạ Tuấn Thần đều hoảng sợ. Đối với Dạ Tuấn Thần, ngay từ khi nghe nói trong lòng đệ đệ tồn tại một người, hắn vẫn luôn phỏng đoán địa vị của người này tại trong lòng Dạ Quân Hi rất cuộc cao bao nhiêu. Dù sao, thân là đế quân gánh vác sứ mệnh giang sơn lại động tình vì một người không phải là một chuyện đơn giản. Khi thấy Thiển Ly Du, thấy Dạ Quân Hi vô cùng sùng nịnh và thân thiết đối với thiếu niên này, trong lòng hắn đã có chút giác ngộ. Thế nhưng thật không ngờ, hắn vẫn đánh giá thấp vị trí của thiếu niên tại trong lòng Dạ Quân Hi.

Còn Thiển Ly Du thì đang cau mày vì danh hiệu “hoàng hậu” kia, y lạnh lùng liếc nhìn Dạ Quân Hi: “Nếu người đang có chủ ý này, thì hãy sớm từ bỏ nó đi.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng đáy lòng không biết vì sao lại dần dần toát ra một tia ngọt ngào và ấm áp. Dạ Quân Hi bị mê hoặc bởi thần sắc lạnh lùng mang theo chút hoặc nhân của Thiển Ly Du, hắn không khỏi cong khóe môi, cúi đầu ấn một nụ hôn xuống môi y.

86. Chương 86

Vào đêm, khi tia sáng cuối cùng biến mất ở phía chân trời, Loan Cầm các bên sông Thanh Đô đúng giờ mở cửa đón khách. Vẫn mặc một bộ hồng y, Diễm Cơ tựa như tú bà của tất cả các thanh lâu khác, trên mặt mang nụ cười diễm tục đi lại giữa thính đường chào hỏi khách hàng, thỉnh thoảng bị khách quen ôm vào lòng khinh bạc một phen, nàng cũng chỉ cười giả vờ tức giận mắng hai câu, sau đó tiện tay kéo qua một cô nương đẩy vào lòng khách nhân. Nhưng ở góc độ mà người ngoài không nhìn thấy, ánh mắt sắc bén của Diễm Cơ lại nhìn quét toàn bộ thính đường và nhà gian ở tầng hai, tầng ba, nàng đề thấp thanh âm nói hai câu với một nam tử có vẻ ngoài giống quy công. (quy công: người bảo vệ cho kỹ viện)

“Trì Phong, có nhìn thấy nam nhân cao lớn thô kệch đó không?” Ánh mắt thoáng nhìn, Diễm Cơ thấp giọng hỏi người bên cạnh, đợi tên thị vệ của Ảnh bộ Du Nguyệt lâu tên Trì Phong kia gật đầu, nàng mới nói tiếp,

“Lại bộ thị lang Chương Tiết Lâm, cháu trai duy nhất của Chương Tri Hiếu, phái người theo dõi chặt chẽ.”

Tri Phong gật đầu đáp lại, bí mật gửi ám hiệu cho ảnh bộ ẩn nấp tại chỗ tối. Đợi khi hần quay đầu, khoe mắt liền nhìn thấy một nam tử vừa bước vào đại môn của Loan Cầm các... Chính xác thì đó là một thiếu niên, nhưng bởi vì nhiều năm đắm chìm trong rượu mà thân thể bị hủy, thoát nhìn tiêu tụy suy nhược vô cùng. Tri Phong thấy Diễm Cơ vẫn chưa chú ý tới người nọ liền vỗ vỗ vai nàng nói: “Cá lớn tới.”

Diễm Cơ neho mắt nhìn theo hướng mà Tri Phong chỉ, hai mắt lập tức sáng ngời, hàng mi cau lại: “Chương Quân Ngạn...” Nhớ tới thân phận vô cùng đặc thù của Chương Quân Ngạn: nhi tử duy nhất còn sót lại của Chương Tri Hiếu, Diễm Cơ thoáng suy tư liền thay một nụ cười tươi như hoa, ngăn lại lối đi, thân thiện nói: “Chương thiếu gia, khách ít đến nha! Ngài đã lâu không tới Loan Cầm các, hôm nay lại gọi Sở Nhi tới cùng ngài sao?”

Chương Quân Ngạn vừa nghe tới hai chữ “Sở Nhi” thì mặt mày liền rạng rỡ, vội vàng đáp: “Đó là tất nhiên! Nếu biết, còn không mau gọi Sở Nhi đi ra tiếp kiến bản thiếu gia!” Rõ ràng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, nhưng nhất cử nhất động lại giống hệt mấy tên bất tài, óc đầy bụng phệ khiến Diễm Cơ âm thầm xem thường một phen, trên nét mặt lại không lộ ra mấy may. Diễm Cơ còn chưa kịp mở miệng gọi người, thì cô nương tên Sở Nhi kia cũng rất lạnh lợi, không biết từ chỗ nào chui ra, cánh tay tuyết trắng chỉ phủ một lớp lụa mỏng quần chặt lấy thắt lưng Chương Quân Ngạn, dịu dàng nói: “Chương thiếu gia, Sở Nhi không phải đã tới đây sao?” Nói xong liền nháy mắt ra hiệu cho Diễm Cơ, Diễm Cơ lập tức tươi cười nói, “Sở Nhi tới, vậy liền mang Chương thiếu gia tới khuê phòng của người, hảo hảo vui đùa đi.”

Mắt thấy đôi nam nữ vừa hôn nhau vừa đi về phía xa, trên mặt Diễm Cơ mới lộ ra một tia cười nhạt, nàng quay đầu nói với Tri Phong: “Phái thêm người tới giúp Sở Nhi một tay.”

Tri Phong gật đầu ứng với.

Trời càng tối, bên bờ sông Thanh Đô càng thưa người, bất quá là thuyền hoa thanh lâu phồn hoa nhất để đô, trong Loan Cầm các vẫn náo nhiệt vô cùng. Tối canh giờ này, không còn mấy người có thể giữ mình tỉnh táo, đa số không phải đắm chìm trong mỹ tửu thì đang mê muội trong mỹ sắc. Diễm Cơ nhìn xung quanh thính đường, thấy tình trạng như vậy liền vươn tay che miệng ngáp một cái, phát tay áo uyển chuyển đi tới khuê phòng của mình, ở tầng cao nhất của thuyền hoa. Nhưng nàng trở về phòng cũng chưa đi ngủ ngay mà chỉ đốt đèn, ngồi ở trước bàn kiểm tra tin tức của những kẻ khả nghi đã tới các vào mấy ngày nay. Gần đây trong đế đô quả thực không yên bình. Buổi sáng sau khi dây đàn đứt không lâu, trong cung liền truyền đến tin đêm qua Thương Kinh cung bị tập kích, chuyện này càng khiến Diễm Cơ cảm thấy bất an, vì vậy nàng liền tăng cường việc giám thị trong Loan Cầm các, mỗi lời nói của khách nhân đều phải thám thính nhất thanh nhị sở.

“Đã muộn thế này còn chưa ngủ sao?”

Giọng nói của một nam nhân đột nhiên xuất hiện trong phòng khiến Diễm Cơ hoảng sợ, vỗ ngực ngẩng đầu mới thấy thì ra Tri Phong đang dựa vào cạnh cửa nhìn mình.

“Ta nhớ ta đã cảnh cáo người, không được tùy tiện tiến vào phòng ngủ của ta.” Diễm Cơ nhú mày nhìn vị khách không mời mà tới. Từ khi khai trương Loan Cầm các, Tri Phong liền vâng mệnh đi theo bên người nàng, phụ trách an toàn và thu thập tình báo. Mặc dù biết suy nghĩ trong lòng Tri Phong, nhưng sớm đã trải qua một hồi sóng gió khó có thể chịu đựng nhất đối với nữ nhân, Diễm Cơ chỉ coi việc này là phiền phức, cũng mong Tri Phong biết khó mà lui.

Tri Phong không bận tâm, thấy Diễm Cơ không chào đón mình, liền nhún vai: “Ta chỉ là thấy phòng người chưa tắt đèn cho nên mới tới xem thôi.” Nói xong liền xoay người định đi. Nhưng ngay khi hần bước một chân khỏi cửa thì thị nữ bên người Sở Nhi đã vội vàng chạy tới.

“Sở Nhi cô nương mệnh ta tới bẩm báo, hôm nay Nhị công tử của phủ Thừa tướng luôn cố gắng muốn thám thính có công tử phủ gia tướng mạo tuấn mỹ, khí thế bất phàm nào tới các hay không?”

“Nga?” Diễm Cơ nghe vậy liền cau mày. Công tử phủ gia tướng mạo tuấn mỹ khí thế bất phàm... Chương Quân Ngạn thám thính một người như vậy làm gì? “Hắn còn nói gì khác không?”

“Ân. Sở Nhi cô nương chúc say hần, hần nói vị công tử kia họ... họ Dạ.” Cho dù là một thị nữ nhỏ bé trong

thanh lâu cũng biết “Dạ” chính là họ của Hoàng thất Lam Vũ hiện giờ, không thể tùy ý nhắc tới, bởi vậy nàng mới có chút thấp thỏm khi nói ra.

Nhưng Diễm Cơ và Trì Phong vừa nghe được lời nói của nàng thì lập tức hiểu ra, trong lòng trầm xuống, thật không ngờ người mà Chương Quân Ngạn muốn tìm hiểu, lại là đương kim đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi... Hai người liếc nhau, đều cảm thấy chuyện này không phải chuyện đùa, dù sao việc Dạ Quân Hi bí mật xuất cung chắc chắn sẽ không báo cho thần tử biết, lại càng không báo cho Chương thị mà hắn đang muốn đối phó, tại sao Chương Trì Hiếu biết chuyện Dạ Quân Hi từng tới Loan Cầm các?

“Ta đã biết, người đi đi.” Diễm Cơ vẫy lui tiểu nha đầu, sau đó quay đầu nói với Trì Phong, “Truyền tin cho chủ tử và Lâm đại nhân.”

Cùng lúc đó, thiếu niên đứng đầu Loan Cầm các và đương kim đế quân Lam Vũ đang ôm nhau ngủ trong tấm cung của đế quân. Tấm cung của Dạ Quân Hi không có gì biến hóa so với ấn tượng của Thiển Ly Du, trên tấm màn bằng gấm màu đỏ sậm vẫn là non sông trắng lệ được thêu bằng kim tuyến, những luồng khói xanh bay ra từ lư hương ở đầu giường khiến cả tấm cung tràn ngập khí tức Thanh mộc đàn hương làm kẻ khác say mê. Bất quá, tâm tình lần này đã khác biệt hoàn toàn so với lần trước, không hề giống nhau. Thiển Ly Du nhớ tới lần trước khi y ngủ trên chiếc long sàng được chế tạo bằng gỗ Tử đàn, y đang trúng độc Dịch Tư thảo, ngày hôm sau y liền lấy trộm Trào Phượng từ ngăn bí mật của long sàng, sau đó còn bỏ trốn khiến nam nhân tức giận đến giậm chân. Nhưng lần này, y bình tĩnh thông dong đưa lên tận cửa, sau đó bị nam nhân nửa ép buộc nửa khẩn cầu mà lưu lại nơi đây. Nghĩ vậy, Thiển Ly Du quay đầu liếc mắt nhìn nam nhân ngủ say... à, giả vờ ngủ, khỏe môi cong lên. Nhớ tới vừa rồi tại trước mặt Dạ Tuấn Thần, Dạ Quân Hi nửa đùa nửa thật nói muốn lập y làm hậu, Thiển Ly Du không khỏi bật cười, đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc vì cảm xúc dưới đáy lòng... Tiêu Ly trước kia, người được xưng là khuynh thế yêu phi Tiêu Ly tại kiếp trước đã ngồi lên vị trí Quý phi nương nương – gần với Hoàng hậu nhất, mà danh hào vốn chỉ dành cho nữ nhân này cũng khiến Thiển Ly Du vạn phần chán ghét. Nhưng khi y nghe Dạ Quân Hi nhắc tới, trong lòng tự nhiên chỉ cảm thấy ấm áp, mà không hề có chút phản cảm nào.

Một nụ hôn in xuống trên má, Thiển Ly Du phục hồi tinh thần lại liền thấy nam nhân giả vờ ngủ đã mở đôi mắt phượng thâm thúy, sắc bén từ bao giờ, hắn đang ôn nhu nhìn mình rồi trêu chọc nói: “Thế nào, cùng ngủ với trẫm khiến người khó nhập miên đến vậy sao?”

“Ta đã quen ngủ một mình, nếu đế quân hạ chiếu buông, hẳn là có thể dễ dàng nhập miên.” Thiển Ly Du vỗ vỗ cánh tay gác ở bên hông, cười khẽ nói, nhưng đáp lại y chính là nam nhân càng thêm xiết chặt cánh tay, kèm theo là lời uy hiếp của giọng nói trầm thấp mang chút cảm dỗ: “Còn nói xằng bậy như vậy, đêm nay đừng nghĩ ngủ.”

Bị đâm trúng tử huyết, Thiển Ly Du bất đắc dĩ lườm Dạ Quân Hi, y trở mình quay lưng về phía hắn rồi nhắm lại hai tròng mắt. Nam nhân phía sau tự động quấn lấy, đưa toàn thân y ôm vào ***g ngực ấm áp.

Hôn nhẹ lên đỉnh đầu của người trong lòng, Dạ Quân Hi âm thầm hít sâu một hơi, hít vào hương thơm của người nọ rồi dần dần nhắm lại hai mắt.

Sáng sớm hôm sau, Thiển Ly Du tỉnh dậy liền thấy thân ảnh cao lớn của nam nhân ở ngoài màn che, hắn đang được cung nhân hầu hạ thay y phục rửa mặt. Nghe sau trường có tiếng ma sát, Dạ Quân Hi liền vẫy lui cung nhân, vén màn lên ngồi vào bên giường, đem người đang dựa ở đầu giường ôm vào trong lòng khẽ hôn một cái: “Dậy sớm như vậy làm gì?”

“Phải lên triều rồi sao?” Nhìn sắc trời bên ngoài còn sớm, Thiển Ly Du hỏi. Dạ Quân Hi gật đầu nói: “Trẫm hạ triều liền trở về, người cứ ngủ thêm một lúc.”

Đêm qua cũng chưa ngủ được mấy canh giờ, lúc này Thiển Ly Du quả thực khá mệt mỏi, nghe vậy y liền gạt đầu mặc cho Dạ Quân Hi loay hoay đặt y xuống giường đắp chăn gấm. Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân đi xa và tiếng cửa cung đóng lại, chỉ chốc lát sau y liền chìm vào giấc ngủ. Đợi Thiển Ly Du tỉnh dậy lần thứ hai, Dạ Quân Hi vẫn chưa hồi cung. Thiển Ly Du hơi nhíu mày, khoác áo xuống giường, y ngồi trước gương vấn một búi tóc đơn giản. Đúng lúc này, cửa cung bị nhẹ nhàng đẩy ra, Thiển Ly Du quay đầu lại, liền thấy Lâm Hứa tươi cười tiến vào, hắn thấy y ngồi trước gương liền cung kính khom người nhẹ giọng nói: “Công tử đã tỉnh? Bệ hạ vẫn chưa hạ triều, sợ công tử tỉnh lại mà bên cạnh không người cho nên mệnh vi thần đến đây hầu hạ.”

87. Chương 87

Đã qua giờ Thìn, Dạ Quân Hi vẫn chưa hạ triều, không biết là bị việc gì ngăn trở. Lâm Hứa thấy Thiển Ly Du thần nhiên ngồi nghiêng trên nhuyễn tháp đọc một cuốn sách tiện tay rút ra từ trên giá, bộ dáng có chút nhàm chán liền mở miệng nói: “Công tử đã đói bụng chưa, vì thần sai người truyền tảo thiện.”

Thiển Ly Du ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lâm Hứa, sau đó lại nhìn sắc trời bên ngoài, lắc đầu nói: “Không cần, Lâm đại nhân.” Nói xong liền vùi đầu vào sách. Đây là một cuốn sử ký của đế quốc Lam Vũ, ghi lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra tại Lam Vũ trong vòng một trăm năm sau khi kết thúc cuộc hỗn chiến trên đại lục, đáng tiếc nó không ghi chép về triều đại đương thời của đế quân Dạ Quân Hi, bất quá Thiển Ly Du vẫn đọc say sưa như thường. Trong đó có một đoạn ghi lại việc năm đó đế quân khai quốc đã làm thế nào để đoạt được Trào Phượng từ Lang Tê, sau đó tôn sùng là quốc bảo, khi đọc tới đoạn này Thiển Ly Du kìm lòng không được nhìn về nơi mà Dạ Quân Hi từng giấu Trào Phượng, khóe môi bất giác cong lên. Giờ đây Trào Phượng đã trải qua hai lần biến đổi, đồng thời còn hòa hợp nhất thể với mèo con. Nghĩ vậy Thiển Ly Du mới phát giác, thì ra từ khi y dùng thân phận chất tử đi tới đế quốc Lam Vũ, trong ba tháng ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện hi hữu và cổ quái như vậy. Song việc y mang theo ký ức kiếp trước sống lại trên thế gian này, cũng đã quá kỳ kỳ.

Thiển Ly Du thay đổi tư thế tiếp tục đọc sách, nhưng những tiếng vỗ cánh ngoài cửa sổ đã khiến y chú ý. Lâm Hứa hiển nhiên cũng nghe được thanh âm đó, hần lập tức bước nhanh tới mở cửa sổ, thoáng nhìn lên liền thấy một cái bóng màu trắng như tuyết, Lâm Hứa không khỏi cười nói: “Công tử, là chim sơn ca truyền tin của công tử.”

“Nga? Là Diễm Cơ truyền tin vào cung sao?”

Thiển Ly Du nhú mày ngồi dậy, nhìn con chim sơn ca nhận được Lâm Hứa và đang đậu lại trên tay hắn kia, nó giơ lên một chân để Lâm Hứa tiện gỡ xuống bức thư phía trên, sau đó liền giang cánh bay ra phía ngoài cung. Lâm Hứa mở bức thư, tỉ mỉ đọc một lần, nụ cười lập tức cứng lại bên môi, nét mặt cũng trở nên lo lắng, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Thiển Ly Du, hắn nói: “Công tử, trong thư Diễm Cơ viết, hôm qua Nhị công tử của phủ Thừa tướng Chương Quân Ngạn đi vào Loạn Cầm các, tìm hiểu việc bệ hạ đã từng tới Loạn Cầm các hay chưa.”

Thiển Ly Du lập tức đứng dậy, cau mày nói: “Ý người là Chương Tri Hiếu biết chuyện Dạ Quân Hi từng tới Loạn Cầm các?”

Lâm Hứa gật đầu, nhìn bức thư trên tay lại nói: “Việc này phải lập tức bẩm báo cho bệ hạ.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, Lâm Hứa vừa dứt lời, bên ngoài tấm cung liền truyền đến giọng nói trầm thấp êm tai của Dạ Quân Hi: “Chuyện gì phải lập tức bẩm báo cho trẫm?”

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

“Dạ Quân Hi.”

Hai người đứng trong tấm cung đồng thời quay đầu sang, mà nam nhân bị chú mục lại hoàn toàn xem nhẹ tâm phúc của mình, hắn đi thẳng tới chỗ Thiển Ly Du, vươn tay ôm thiếu niên vào lòng, ngồi xuống nhuyễn tháp, ấn một nụ hôn lên thái dương y rồi mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lâm Hứa: “Chuyện gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, theo như lời Diễm Cơ nói, Chương thừa tướng không biết từ nơi nào đã chiếm được tin tức bệ hạ từng tới Loạn Cầm các, đêm qua Nhị công tử của phủ Thừa tướng đã tới Loạn Cầm các dò hỏi các cô nương tin tức về bệ hạ.” Lâm Hứa cung kính đáp.

“Nga?” Dạ Quân Hi nghe vậy liền nheo mắt lại đầy nguy hiểm, hỏi tiếp: “Còn nói gì khác không?”

“Không còn gì khác.” Lâm Hứa lắc đầu đáp.

“Việc trăm xuất cung chỉ có người trong Âm bộ biết được, nếu không phải Âm bộ có nội gian thì là trong Loạn Cầm các có người mà Chương Tri Hiếu sắp xếp vào.” Dạ Quân Hi liếc nhìn Lâm Hứa chậm rãi nói, trong giọng nói hàm chứa hàn ý khiến kẻ khác lạnh run.

Lâm Hứa nghe vậy không khỏi kinh sợ, âm thầm suy tư một phen, sau đó vẻ mặt nghiêm túc cung kính khom người nói: “Hồi bẩm bệ hạ, vi thần lấy đầu mình ra bảo đảm, trong Âm bộ không có nội gian.” Ngụ ý là nếu Âm bộ quả thực có nội gian, vậy hần thân là thủ lĩnh Âm bộ sẽ lấy tử tạ tội.

“Nếu trăm thực sự muốn lấy đầu của người thì không biết người đã chết bao nhiêu lần.” Dạ Quân Hi trừng mắt nhìn tâm phúc, sau đó thoáng cúi đầu dùng cảm vuốt ve thái dương của người trong lòng, hỏi: “Trong Loạn Cầm các có người nào khả nghi không?”

Thiến Ly Du cau mày, suy nghĩ cẩn thận một phen, sau đó mới mở miệng: “Phàm là người tiến vào Du Nguyệt lâu, Thanh Sương Thanh Hoàng đều âm thầm tra xét thân thể của bọn họ, hẳn là không có người khả nghi. Bất quá Loạn Cầm các là thuyền hoa thanh lâu phồn hoa nhất đế đô, không tránh khỏi long xà hỗn tạp, triều đình và giang hồ đều có thể thám thính tin tức ở đây. Nhưng...” Thiến Ly Du thoáng chần chờ một chút.

“Nhưng gì?” Dạ Quân Hi ngấm ngấm ngón tay của y nhẹ giọng hỏi.

Thiến Ly Du ngẩng đầu liếc nhìn Dạ Quân Hi, trong đôi mắt như hắc diệu thạch lộ ra thần sắc phức tạp, y nói: “Ta chỉ lo nếu đám người xông vào Thương Kinh cung ngày ấy thực sự là Lang Tê thì sợ rằng ngay cả Chương Tri Hiếu cũng không biết tin tức này xuất phát từ nơi nào.”

Dạ Quân Hi nghe vậy có chút khó hiểu, nhưng thoáng suy tư trong lòng liền xuất hiện một người, hần trầm giọng nói: “Ý người là Mặc Sĩ Minh?”

Thiến Ly Du gật đầu nói: “Không sai. Tuy rằng Minh không phải người trong Du Nguyệt lâu nhưng lại hiểu biết khá rõ về Loạn Cầm các, về ta và về Thanh Sương Thanh Hoàng. Ta chỉ sợ, trước khi bị bắt hẳn đã đem việc này nói cho người ngoài.”

Lâm Hứa nghe vậy liền nhớ tới một điều, hần mở miệng nói: “Đêm trước có vài tên thích khách an toàn thoát thân, chẳng lẽ bọn họ cho rằng nửa đêm bệ hạ không ở trong cung là vì đi Loạn Cầm các?”

Lâm Hứa vừa dứt lời, trong tấm cung liền chìm vào im lặng. Nguyên nhân vì sao Chương Tri Hiếu để Chương Quân Ngạn tới Loạn Cầm các tìm hiểu tin tức của Dạ Quân Hi, cuối cùng đã có thể giải thích hợp lý. Một lát sau, Dạ Quân Hi đột nhiên cong khóe môi, cười tà nói: “Nếu suy đoán không sai, chẳng bằng tương kế tựu kế, gây ông đập lưng ông thế nào?”

...

Khi Thiến Ly Du trở về Khanh phủ, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng đang ngồi ở tiền thính, sắc mặt ngưng trọng, bàn bạc điều gì, thấy Thiến Ly Du quay về liền đi ra đón: “Ly Du, cuối cùng người cũng trở về. Đêm qua Chương Quân Ngạn...”

“Diễm Cơ có truyền tin vào cung, ta đã biết.” Thiến Ly Du vỗ vỗ bả vai Ngụy Thanh Sương, rồi quay sang nhìn Ngụy Thanh Hoàng gật đầu nói.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Ngụy Thanh Sương hỏi.

“Chúng ta?” Thiến Ly Du chớp chớp mắt, vẻ mặt bí hiểm, ra vẻ vô tội nói, “Đây là chuyện của triều đình Lam Vũ, có gì liên quan gì tới Du Nguyệt lâu?”

Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng nghe vậy không khỏi sửng sốt, thấy khóe mắt mang cười của Thiến Ly Du, hai người liếc mắt nhìn nhau, Ngụy Thanh Sương tức giận nói: “Nếu người thực sự nghĩ như thế, trước kia khi vừa xuất cung, sẽ không tiếp tục ở lại trong đế đô. Huống chi giờ đây người cùng đế quân Lam Vũ lại đang lưỡng tình tương duyệt, người vội vã phủ sạch như vậy là muốn làm cho ai xem?”

Thiến Ly Du nghe vậy liền phì cười, vệt chu sa lệ cũng nhướn lên, khóe mắt cong một độ cong mỉa mai, khiến hai người đối diện ngẩn ngơ, lúc này y mới nói: “Ta chỉ nói việc này không liên quan tới Du Nguyệt lâu, hai người các người tiếp tục làm chuyện của mình. Còn về đế quân Lam Vũ và những chuyện khác, chỉ cần cho bọn họ mượn Loạn Cầm các để diễn một vở kịch là được.”

Nói xong cũng không chờ hai huynh đệ phản ứng lại, Thiển Ly Du liền thông dong trở về phòng. Đến khi đã đóng cửa phòng, nụ cười mỉa nhân của Thiển Ly Du khi đối diện với Ngụy Thanh Sương và Ngụy Thanh Hoàng tựa như phù dung sớm nở tối tàn, lập tức tiêu tan thành mây khói. Mèo con đã lớn hơn trước, đang nằm ngủ gật trên giường, vừa thấy chủ nhân trở về liền gầm nhẹ một tiếng nhảy xuống giường, nháy mắt đã xuất hiện ở trong lòng Thiển Ly Du, tốc độ nhanh tới mức ngay cả Thiển Ly Du cũng không nhìn rõ động tác của nó. Có lẽ là nhận thấy cảm xúc khác thường của chủ nhân, mèo con không hề quấy rối, chỉ dùng đuôi quăn lấy cánh tay Thiển Ly Du, nhẹ nhàng liếm liếm mu bàn tay y. Thiển Ly Du ôm mèo con ngồi xuống bên giường, một tay vỗ nhẹ bộ lông tơ màu xanh nhạt của nó, hai tròng mắt như hắc diệu thạch lộ ra một tia hoang mang, trong đầu y xuất hiện bộ dáng của Minh tại lần đầu tiên gặp mặt vào hai năm trước.

“Ta là Minh, không cha không mẹ không họ! Sư phụ là Vô Duyệt đại sư của Thanh Sơn tự.”

Thanh niên cao gầy có khuôn mặt luôn luôn tái nhợt kia đã giới thiệu chính hắn như vậy. Sợ rằng bắt đầu từ khi đó Minh đã tính kế y đi? Hoặc có lẽ... Còn sớm hơn? Từ khi biết những gì Minh làm đều là để chiếm được Trào Phượng, trong lòng Thiển Ly Du vẫn luôn có một nghi vấn – tại sao lại là y? Vì sao phải từ Lang Tê cách hơn ngàn dặm đi tới Diệu quốc tìm y, dùng mọi cách tính kế để khiến y đến Lam Vũ lấy trộm Trào Phượng cho hắn? Nghi vấn đó vốn chôn sâu dưới đáy lòng, mấy ngày nay gần như đã quên. Nhưng giờ đây, uy hiếp tới từ Lang Tê lại tiếp tục xuất hiện, Thiển Ly Du bất giác liền nhớ tới việc này. Thiển Ly Du có cảm giác, Minh lựa chọn như vậy không phải là ngẫu nhiên. Dẫu sao, từ khi y chiếm được Trào Phượng, Dẫn Chậm trong cơ thể y không trị mà lành, sau đó con mèo con chạy ra từ tấm cung của Dạ Quân Hi lại nhận định y là chủ tử, Chung Ly nói mèo con là ấu thú của Trào Phượng... Chung Ly... Thiển Ly Du nhớ tới ân sư đã truyền thụ y, hai hàng lông mày nhíu càng thêm chặt. Chung Ly cũng là người vô duyên vô cớ xuất hiện ở bên cạnh y, mang theo dòng họ khiến kẻ khác phải suy ngẫm, mang theo rất nhiều bí mật trên người. Mà nay Chung Ly lại đột nhiên đem chuyện y mang theo ký ức chuyển thể nói cho Dạ Quân Hi rồi biến mất tung tích... Tất cả tất cả, từ khi y đi tới Lam Vũ đều bắt đầu trở nên không bình thường.

“Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì a?”

Thiển Ly Du thấp giọng lẩm bẩm, nhưng đáp lại y chỉ có tiếng kêu đầy nghi hoặc của mèo con.

88. Chương 88

Trong Hoàng cung Lam Vũ có một nơi người người đều nghe nói đến nhưng rất ít người được tận mắt chứng kiến... Âm lao. Nghe đồn những phạm nhân bị giam giữ trong Âm lao đều phạm vào tội lớn tày trời tựa như mưu đồ soán vị và nếu một người bị áp giải vào Âm lao thì cả đời sẽ phải chịu những ngày muốn sống không được muốn chết không xong. Có người nói, Âm lao nằm ở nơi nào đó gần Lãnh cung. Mỗi lần có người đi qua, đều có thể cảm nhận được sự âm hàn và khủng bố không thuộc về dương gian. Nhưng tuy rằng đồn đại như vậy, song vẫn không có người sống nào biết được vị trí của Âm lao và bộ dáng của nó.

Nửa đêm, Dạ Quân Hi một mình rời đi Thương Kinh cung, không nhanh không chậm đi về phía Tây Nam của đế cung. Ngẫu nhiên có cấm vệ tuần tra ban đêm và cung nhân nhìn thấy hắn, nhưng dưới thần sắc âm trầm khiến kẻ khác phát lạnh của đế quân bệ hạ, không ai dám lẩm miệng dù chỉ một chữ... Tại trong đế cung nếu muốn giữ mạng sống thì phải biết lúc nào nên giả câm giả điếc. Sau khi đi vào một viện tử, thân ảnh khí phách được bao bọc bởi bộ long bào màu đen đột nhiên biến mất tung tích, Dạ Quân Hi cúi đầu phân phó một tiếng “Đứng đợi ở nơi này” liền tự động có ảnh vệ dừng chân. Đường hầm dài u ám đã được xây dựng cách đây vài năm, ngay cả cây đuốc trên tường cũng không thể tiêu trừ sự âm trầm khiến kẻ khác lạnh lẽo từ đầu tới chân trong không khí, xung quanh chỉ có tiếng bước chân của Dạ Quân Hi. Đi khoảng chừng nửa nén hương, Dạ Quân Hi mới dừng bước. Phía trước không hề có đuốc, tối như bưng, tựa như một con quái vật ăn thịt người đang há cái miệng rộng đen kịt và đáng sợ. Bất quá cái miệng rộng này đột nhiên mở ra, một nam tử mặc bộ hoa phục màu xám nhạt hướng phía Dạ Quân Hi cung kính khom người nói: “Khởi bẩm bệ hạ, đều đã chuẩn bị tốt.”

Dạ Quân Hi cong khoe môi, cười lạnh, trong đôi mắt phượng thâm thúy xẹt qua một tia âm ngoan, hất đi vào “Hình thất” mà Lâm Hứa đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, lưỡi biếng ngồi xuống chiếc ghế có ảnh vệ quỳ ở xung quanh, mắt phượng vừa ngẩng lên liền liếc qua bốn người bị trói gô trên hình giá ở cách đó hơn mười bước. Dạ Quân Hi nhìn quét qua một lần, sau đó mới đem ánh mắt chuyển về phía người ngoài cùng bên trái, lưỡi biếng nói: “Xem ra Tam hoàng tử rất hài lòng nơi mà trẫm chuẩn bị riêng cho người, ngủ có ngon không?”

Người nọ nghe được lời này, đầu tiên là chấn động sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt còn khá sạch sẽ nhưng vẫn tái nhợt bệnh trạng như trước, đây không phải Tam hoàng tử Lang Tê Mặc Sĩ Minh thì còn có thể là ai? “Nhờ hồng phúc của đế quân bệ hạ.” Minh nheo lại hai tròng mắt, chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút vỡ nát. Một tháng nay bị xích trong Ám lao tối tăm ngột ngạt này, tuy chưa hề chịu hình phạt đáng sợ nào, nhưng đồ ăn khó có thể nuốt xuống và nỗi hoảng sợ vì không thể thấy ánh dương quang đã dần vật hấn đến mức tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, huống chi giờ đây hấn đã bị phế vô công, thân thể còn suy yếu hơn người bình thường rất nhiều.

Đôi mắt phượng lại nhìn về phía ba người khác, mà lần này, giọng nói Dạ Quân Hi còn băng lãnh hơn vừa rồi: “Ba vị Tế ti, ở nơi này có tốt không?”

“Đế quân bệ hạ cứ nói thẳng mục đích đến đi. Đối xử với tù nhân cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy?” Người mở miệng chính là nam tử hạc phát đồng nhan (tóc bạc mặt hồng hào), tên gọi Tích Nguyệt, Dạ Quân Hi đã sớm điều tra được thân phận của hấn, hấn chính là Đại tế ti đứng đầu Tế ti viện của đế quốc Lang Tê. Hai vị nữ tử tóc bạc bị trói ở bên cạnh chính là Tiếp dẫn Tế ti – địa vị gần với Đại tế ti nhất.

Dạ Quân Hi nghe vậy nở nụ cười, tiếp nhận chén trà trong tay Lâm Hứa nhấp một ngụm nhỏ, rồi mới mở miệng nói: “Đại tế ti hà tất phải sốt ruột? Thân phận của bốn vị rất đặc thù, cho dù là tù nhân, trẫm cũng phải đối xử lễ độ mới đúng.” Dạ Quân Hi nói xong liền hướng phía Lâm Hứa ngoắc tay ra hiệu, Lâm Hứa hiểu ý, lập tức sai người kéo mấy cỗ thi thể được bọc bằng chiếu tới. May là mùa đông trời lạnh, trải qua hai ngày ngắn ngủi thi thể còn chưa bốc mùi, bất quá cho dù là vậy, vị đế quân sống trong nhung lụa quanh năm cũng đã nhìn không được nhũ mày.

“Bốn vị có nhận ra những người này hay không?” Dem chén trà đặt ở một bên, Dạ Quân Hi ra hiệu cho thủ hạ đem chiếu mở rộng, lộ ra mấy cỗ thi thể hoàn toàn trần trụi, tại trên vai mỗi cỗ thi thể đều có một hình vẽ giống như dây leo.

“Tử sĩ Triều quốc... Lẽ nào đế quân Lam Vũ bệ hạ muốn đem chuyện mà sát thủ của nước phụ thuộc đã làm giá họa lên đầu Lang Tê chúng ta sao?” Tích Nguyệt lạnh lùng hỏi, lời lẽ tựa như chính hấn và Dạ Quân Hi đang có địa vị ngang nhau mà không phải bị cột vào hình giá.

Dạ Quân Hi không hề quan tâm tới sự vô lễ của hấn, dù sao Đại tế ti Lang Tê mà lại quá yếu ớt thì thực sự không thú vị: “Trẫm cho rằng nếu Đại tế ti cũng từng tham dự buổi yến hội hoàng gia trên du thuyền, thì hấn sẽ nhìn ra được những “tử sĩ Triều quốc” này và mấy sứ thần Triều quốc kia, đều nghe lệnh Lang Tê, không phải sao?”

Tích Nguyệt nghe thế liền trầm mặc một hồi, nửa ngày sau mới nói: “Đế quân bệ hạ nhận định như vậy, có chứng cứ gì không?”

“Chứng cứ quả thực vẫn chưa có. Bất quá trẫm còn nhớ, trước kia Tam hoàng tử ẩn náu ở bên người Thiển Ly Du, có thể thuyết phục Thừa tướng của trẫm phái người ám sát trẫm, có thể tìm ra mối liên hệ giữa trẫm và Loạn Cầm các, sợ rằng Triều quốc không có năng lực và lá gan này. Không biết, Tam hoàng tử đã đem chuyện Thiển Ly Du nói cho những người nào?” Dạ Quân Hi đứng dậy đi vòng qua mấy cỗ thi thể, bước tới trước mặt Mặc Sĩ Minh, đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của hấn, bên trong còn lộ ra một tia sát ý.

Đối với Dạ Quân Hi, Mặc Sĩ Minh không còn bất cứ giá trị gì. Bị giam trong nhà lao, mất hết vô công còn bại lộ thân phận, ngay cả ba vị Tế ti kia cũng đã mặc kệ hấn, không hề giấu diếm khai ra Mặc Sĩ Minh muốn tranh đoạt đế vị cho nên mới “hợp tác” cùng Tế ti viện, hòng đoạt được Trào Phượng rồi dùng lời đồn “Người có được Trào Phượng sẽ chiếm được thiên hạ” để cưỡng ép đương kim đế quân Lang Tê truyền ngôi cho hấn, chỉ tiếc lại thất bại trong gang tấc. Thảm tử mà Ám bộ Lam Vũ sắp xếp tại Lang Tê cũng đã chứng thực lời khai của ba vị Tế ti. Giờ đây, Hoàng thất Lang Tê đã chiếu cáo thiên hạ về cái chết của Tam

hoàng tử Mặc Sĩ Minh. Nguyên nhân Dạ Quân Hi chưa hề giết Mặc Sĩ Minh đơn giản là vì hắn từng mưu tính đầu độc Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi không muốn để Mặc Sĩ Minh chết quá đơn giản mà thôi. Ngoài chuyện đó ra, cũng muốn giữ lại hắn để đề phòng bất cứ tình huống nào. Đúng lúc hôm nay cần dùng tới.

Minh nghe vậy trong ánh mắt chợt lóe một tia sáng, nhanh tới mức gần như không sao nắm được, nhưng điều này không thể trốn khỏi đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào hắn của Dạ Quân Hi.

Thấy hắn không hề mở miệng, khóe môi Dạ Quân Hi cong lên nụ cười trào phúng, “Chuyện tới nước này, kế hoạch đoạt vị của Tam hoàng tử đã sụp đổ từ lâu. Người muốn lợi dụng Tế ti viện để giúp người leo lên để vị nhưng không ngờ tới lúc thất bại, Đại tế ti lập tức bán đứng người. Giờ đây ngay cả đế quân Lang Tê cũng đã phát chiếu tuyên bố Tam hoàng tử chết tha hương, người còn đang kiên trì cái gì? Chẳng bằng đem tất cả nói cho trầm, không chừng trầm còn có thể buông tha người một lần.”

Lời thì thâm đủ để đầu độc nhân tâm rơi vào trong tay Mặc Sĩ Minh, khiến ánh mắt hắn có chút mê ly, nhưng hai vị Tiếp dẫn tế ti lại trợn to mắt nhìn trừng trừng Minh, Tích Nguyệt bị trói toàn thân nên không thể ngăn cản hành động của họ.

Dạ Quân Hi thấy thế liền hiểu rõ rồi cười nói: “Trầm đang hỏi Tam hoàng tử, hai vị Tiếp dẫn tế ti khẩn trương như vậy làm gì?” Sau đó Dạ Quân Hi lại giả bộ như bình tĩnh đại ngộ nói, “A... Thì ra là người của Tế ti viện...”

Lúc này, hai vị Tiếp dẫn tế ti kia mới phát hiện ra vẻ mặt của các nàng đã bán đứng chính các nàng, cả hai hối hận không thôi, nhưng đã không còn cách thay đổi. Tích Nguyệt lạnh lùng lườm hai người, sau đó chậm rãi nhắm lại hai mắt, không hề mở miệng.

Chiếm được đáp án mình muốn, Dạ Quân Hi xoay người định rời đi Âm lao âm u lạnh lẽo này, không ngờ Tích Nguyệt đột nhiên mở hai tròng mắt, nhìn bóng lưng của Dạ Quân Hi, âm trầm mở miệng nói: “Trào Phượng đã xuất thế, Thần Phượng sắp trở về vị trí. Đế quân Lam Vũ, người nhất định sẽ không chiếm được người nọ...” Giọng nói dường như đến từ vực sâu băng lãnh đem từng chữ từng chữ gõ lên trái tim Dạ Quân Hi, khi tiếng nói kia vừa dứt, Dạ Quân Hi liền quay đầu lại, nhưng chỉ thấy Tích Nguyệt đã nhắm hai tròng mắt, vẻ mặt bình thản. Trong đôi mắt phượng âm tình bất định, Dạ Quân Hi lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tích Nguyệt, âm thầm suy tư ý nghĩa của câu nói trên... Trào Phượng hẳn tất nhiên là biết, nhưng Thần phượng là thứ gì? Nhất định không chiếm được “người nọ”, “người nọ” là ai? Sự bất an ủa vào trong lòng khiến Dạ Quân Hi nhíu chặt mày, nhìn Tích Nguyệt đứng im bất động, Dạ Quân Hi lạnh lùng mở miệng nói: “Áp giải bọn họ đi, sai mấy người thay phiên trông coi, không cho phép tế ti ngủ! Mấy cỗ thi thể này, ném vào phòng giam của Mặc Sĩ Minh.”

“Vi thần tuân chỉ!” Lâm Hứa lập tức nhận lệnh, dẫn vài tên ảnh vệ nhanh tay nhanh chân đem người và thi thể mang đi khỏi tầm mắt Dạ Quân Hi.

Rảo bước ly khai Âm lao, Dạ Quân Hi vừa ra khỏi mật đạo liền hít một hơi thật sâu. Nhưng những cơn gió đêm lạnh tới tận xương cũng không thể xua đi ngọn lửa phiền táo trong lòng, lời Đại tế ti Lang Tê Tích Nguyệt vừa nói vẫn quanh quẩn ở trong đầu hắn. Đôi mắt phượng thâm thúy xẹt qua một tia hoang mang, Dạ quân Hi đột nhiên cảm thấy hối hận vì tối nay đến thăm vấn mấy người này.

“Bệ hạ... Thỉnh hồi cung nghỉ ngơi.” Khi Lâm Hứa đi ra tới nơi, liền thấy được Dạ Quân Hi trầm mặc không nói, đứng một mình một người giữa viện tử. Quả thực trong lòng Lâm Hứa cũng lo sợ bất an, bởi câu nói cuối cùng của Tích Nguyệt. Người nhất định không chiếm được... Chẳng lẽ chính là vị công tử kia?

Dạ Quân Hi không nói một lời im lặng đứng hồi lâu, sau đó mới lạnh lùng mở miệng: “Trầm muốn xuất cung.” Lâm Hứa còn chưa đáp lại, Dạ Quân Hi đã biến mất khỏi viện tử.

89. Chương 89

Đêm đã khuya, toàn Khanh phủ yên tĩnh không một tiếng động. Trong tiểu viện mà Thiển Ly Du độc cư, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có, thỉnh thoảng vài trận gió lớn đột nhiên thổi qua, nhưng đó chỉ là ảnh vệ Lam Vũ ẩn nấp ở các nơi trao đổi tin tức với nhau mà thôi.

Trong phòng ngủ, thiếu niên tuyệt sắc đang nằm quay lưng về phía những lớp màn, một cánh tay khoát lên bên ngoài chặn gấm, lộ ra cổ tay trắng như tuyết, gương mặt khuynh thế tuyệt diệu chôn trong ổ chăn, nhìn qua chỉ thấy được vầng trán trơn bóng khô gợn và mái tóc mềm mại đen như mực. Mèo con cuộn mình nằm ở cuối giường, một chân gác lên chân thiếu niên, ngáy nhẹ ngủ say tới mức không biết chút gì, trong bóng tối, bộ lông tơ màu xanh nhạt tỏa ra vàng sáng mờ ảo.

Nhưng, Thiển Ly Du lại ngủ không ngon, hai hàng lông mày xinh đẹp bắt giắc cau lại, tựa như đang trải qua một cơn ác mộng không hề tốt đẹp. Bỗng, con mèo con đang ngủ say đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt mèo lóe ra ánh sáng xanh biếc nhìn thẳng về phía cửa phòng, bên trong tràn ngập sự hung hãn. Mèo con quay đầu liếc mắt nhìn chủ nhân đang ngủ yên, sau đó nó nhẹ nhàng nhảy tới mép giường, lông tơ trên toàn thân đều dựng thẳng, tạo thành một tư thế công kích. Nếu lúc này có người dám vén màn lên, nó sẽ không chút do dự bày ra móng vuốt và răng nanh sắc bén của mình, nhảy tới trước mặt người đó...

“Grừ!” Một tiếng gào rống có phần khí thế khiến người tới giật mình kinh sợ, hần lập tức lùi về phía sau một bước, nhưng móng vuốt vốn đang giương ra của mèo con lại được thu lại trong nháy mắt, thân hình đang lao đến trước mặt đối phương của nó cũng chuyển hướng, rơi vào lòng người tới, đôi mắt màu xanh ngọc nhìn về phía thiếu niên đang nằm trên giường đã thức dậy từ lúc nào.

“Dạ... ưm...” Thiển Ly Du còn chưa kịp biểu đạt sự bất ngờ của mình, chỉ kịp hô lên họ của người tới thì đôi môi đã bị chặn lại. Đầu lưỡi bá đạo luồn vào trong, ôm lấy lưỡi y dây dưa không ngớt, đôi mắt hắc diệu thạch chưa kịp lộ ra tức giận đã dần dần trầm luân. Sự giá lạnh tới tận xương của đêm đông bám trên áo khoác của người tới, quấy nhiễu chiếc giường vốn ấm áp như xuân, khiến thiếu niên chỉ mặc một bộ trung y khẽ run lên. Sự run rẩy rất nhỏ này không thể tránh khỏi cảm nhận của người tới, nụ hôn mãnh liệt cuối cùng cũng dừng lại, hai đôi môi từ từ rời xa nhau. Hơi thở của Thiển Ly Du còn hỗn hển không ngớt, một tay bám lấy bả vai dày rộng của Dạ Quân Hi, một tay ôm ngực, lát sau y mới thở chậm lại. Nhưng người khởi xướng chỉ cần hít sâu vài hơi đã khôi phục được nhịp thở của mình, hần cười hài đi lên giường, đem Thiển Ly Du ôm chặt vào ***g ngực từ bao giờ.

“Đã quá nửa đêm, còn xuất cung làm gì?”

Ôm lấy con mèo con đang đứng ở mép giường hiếu kỳ nhìn bọn họ, đặt nó vào phía bên trong, nhẹ nhàng khẽ vuốt bộ lông tơ của nó, sau đó Thiển Ly Du mới giương mắt nhìn người tới, có chút nghi hoặc hỏi. Việc xử trí Chương thị đã tới giai đoạn cuối, lẽ ra người này nên ở trong cung chủ trì đại cục, để kịp thời ứng phó với “chiến dịch” cuối cùng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào mới đúng.

Dạ Quân Hi nhìn đôi mắt long lanh tựa như những vì sao trong bóng tối của người trong lòng, liền cúi người, ẩn một nụ hôn tràn ngập thương tiếc lên phía trên, rồi mới mở miệng cười khẽ nói: “Đã quen ôm Du Nhi chìm vào giấc ngủ, bây giờ một người nằm trên long sàng thực đúng là cô chằm nan miên a...” Vừa nói hần vừa cười ra chiếc long bào đại biểu cho thân phận và quyền lực cao quý nhất, không chút thương tiếc ném ra ngoài trường, ôm lấy bảo bối trong lòng cùng nhau nằm xuống ổ chăn ấm áp.

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, sự trầm mặc tựa như dòng nước tràn ra bao bọc lấy cả hai, qua hồi lâu không hề có người lên tiếng, tựa như hai người đều đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng hai đôi mắt độc nhất vô nhị vẫn đang đối diện với nhau, chưa hề nhắm lại. Dạ Quân Hi không thích hợp, rất không thích hợp. Nằm trong ***g ngực tản ra khí tức Thanh Mộc đàn hương quen thuộc khiến kẻ khác an tâm, Thiển Ly Du vô thức nắm chặt một góc chăn gấm. Tuy rằng nam nhân này vẫn dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật, chứa đầy trêu tức, nhưng y vẫn có thể nhận ra cảm xúc khác thường ẩn sâu trong đó. Đã quá nửa đêm, chạy ra khỏi cung, ngay cả y phục trên người cũng chưa đổi thành thường phục, vừa tới liền hôn mãnh liệt và bá đạo như vậy, tựa như đang vội vã muốn xác nhận chuyện gì, tràn ngập... Bất an... Bất an?! Trong đôi mắt hắc diệu thạch lóe lên một tia sáng: “Người đang bắt an?”

Một câu nghi vấn, nhưng giọng nói lại rất khẳng định, Thiển Ly Du hơi hơi nhú mày, rót cuộc mở miệng

đánh vỡ sự trầm mặc trong phòng. Rồi khỏi ***g ngực dày rộng ẩm áp, y xoay người ngồi dậy nằm lên trên ngực Dạ Quân Hi, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt hắc diệu thạch hiếm khi sắc bén như bây giờ đang nhìn thật sâu vào đôi mắt phượng thâm thúy bí hiểm, cố gắng tìm kiếm bí mật ẩn sâu trong đó.

Tâm tư nhạy cảm của ái nhân khiến Dạ Quân Hi khẽ thở dài một hơi dưới đáy lòng, đang muốn đem thiếu niên ôm lấy, nhưng Thiển Ly Du lại dùng tới một tia nội lực, y không hề nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng không di động mấy may, y tiếp tục mở miệng hỏi: “Người đang bất an, hơn nữa còn bởi vì ta?”

Trong đôi mắt phượng thâm thúy xẹt qua những cảm xúc phức tạp khó phân, xen lẫn giữa ái luyến, thương tiếc rồi lại có một tia âm trầm cùng với... Sự bất an khôn tả. Đây là sự sợ hãi lớn nhất mà Dạ Quân Hi cảm nhận được từ khi sinh ra trên thế gian. Trước kia, cho dù bị biếm ra khỏi cung, cho dù trải qua vô số ngày liên tiếp bị ám sát, hắn cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi lớn như vậy. Mà sự sợ hãi này tất cả là vì người trước mắt. Cuối cùng Dạ Quân Hi không hề giữ im lặng, hắn ngồi dậy, tiện tay ôm thiếu niên vào lòng, dùng chân găm bao chặt lấy hai người, rồi mới mở miệng nói: “Trẫm vừa đi thăm vấn tể ti Lang Tê.”

“Tên Tích Nguyệt kia nói, ‘Trào Phượng thức tỉnh, Thần phượng xuất thế và trẫm nhất định sẽ không chiếm được người nọ.’” Dạ Quân Hi đem chuyện xảy ra trong Âm Lao kể lại cho Thiển Ly Du nghe, khi nói tới câu cuối cùng, giọng nói trầm thấp đã ẩn chứa một chút sát ý mà chính hắn cũng chưa hề phát hiện ra. Hắn bắt đầu hối hận, vừa rồi không giết ba tên tể ti Lang Tê kia.

“Người cho là, ‘người nọ’ mà Tích Nguyệt nói đến chính là ta, cho nên mới cảm thấy bất an như vậy?” Thiển Ly Du nghe xong lời tự thuật của Dạ Quân Hi, không khỏi nhíu chặt mày, có phần không xác định mà hỏi lại. Trả lời y chính là cánh tay càng thêm xiết chặt của Dạ Quân Hi và những nụ hôn rơi xuống thái dương. Trái tim của Thiển Ly Du cũng liên trầm xuống đáy cốc, y ngẩng đầu hôn lên cằm Dạ Quân Hi tựa như đáp lại. Hai người tiếp tục chìm vào im lặng, nhưng trong lòng đều suy nghĩ về cùng một việc.

Hơn một trăm năm trước trong cuộc hỗn chiến trên đại lục, đế quốc Lang Tê chiếm được tất cả ưu thế, chính là bởi trong Tể ti viện có mười vị Tể ti thần lực vô hạn có thể biết được quá khứ và tương lai. Dựa vào năng lực của Tể ti, đại quân Lang Tê ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó. Về sau, chỉ vì Hoàng thất Lang Tê và Tể ti viện vẫn luôn đối địch, tranh quyền đoạt lợi, tiến hành nội chiến, thậm chí ngay cả Trào phượng quý giá cũng lưu lạc dân gian rồi bị Lam Vũ đoạt được, đế quốc Lang Tê mới rơi vào hoàn cảnh ảm đạm như bây giờ. Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du vốn không phải là người tin vào những chuyện thần linh kỳ quái, nhưng trải qua một loạt những chuyện lạ thường như việc Thiển Ly Du mang theo ký ức kiếp trước đầu thai chuyển thế cùng với việc Trào phượng biến đổi, bọn họ không thể không bắt đầu tin tưởng, trên đời này quả thật có một số việc mà con người không thể lý giải. Dù sao chẳng nữa, Tể ti Lang Tê quả thực có được lực lượng thần bí. Mà thân là người chấp chương quyền lực tối cao của Tể ti viện, Đại tể ti Tích Nguyệt chắc chắn là người xuất sắc trong số đó. Câu nói cuối cùng của hắn, chẳng lẽ là chiêu phô trương thanh thế, đe dọa Dạ Quân Hi để bảo vệ cho chính mình sao? Sợ rằng không phải...

Trong lúc trầm mặc, Thiển Ly Du giật giật thân thể, đem khuôn mặt vui vào cổ Dạ Quân Hi, rầu rĩ mở miệng nói: “Từ khi biết được ý đồ của Minh, ta vẫn luôn nghĩ, Lang Tê là đế quốc lớn như vậy, Tể ti viện nhiều người tài ba như vậy, muốn tìm một người có năng lực cao hơn ta, chỉ sợ là một chuyện dễ dàng, nhưng vì sao hắn lại muốn tới Diệu quốc cách xa ngàn dặm chọn ta là người lấy trộm Trào Phượng cho hắn?”

Dạ Quân Hi nghe thế không khỏi nheo lại mắt phượng, bởi vì việc mà người trong lòng nói, hắn cũng từng có suy nghĩ tương tự. Nhưng tại sao bây giờ lại nhắc tới việc này? Vươn tay vỗ nhẹ lên lưng Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi im lặng đợi y tiếp tục mở miệng.

“Về sau, Trào Phượng biến đổi, mèo con nhận định ta là chủ tử, ta liền suy đoán, chẳng lẽ Minh và tể ti Lăng Tê đã biết ta có liên quan tới Trào Phượng cho nên ngay từ đầu mới chọn ta? Suy cho cùng, ngay cả Chung Ly cũng nói bởi vì ta ‘mệnh cách kỳ lạ’ cho nên mới nhận làm đồ đệ...” Thiển Ly Du nói, vươn tay vuốt vuốt bộ lông tơ trên lưng mèo con, khiến tiểu tử kia phát ra vài tiếng gáy nhẹ thoải mái.

“Mệnh cách kỳ lạ sao... Quả thực là rất kỳ lạ.” Dạ Quân Hi nghe vậy không khỏi gật gật đầu.

Mà lúc này, Thiển Ly Du ngồi thẳng dậy ngẩng đầu lên, trong hai tròng mắt như hắc diệu thạch bỗng nhiên xẹt qua ý cười, làm sáng bừng cả dung nhan khuynh thế: “Từ khi đi tới nơi đây, ta vẫn chỉ coi kiếp này là một khoảng thời gian kéo dài, không hề nghiêm túc. Một chút kỳ lạ, không bình thường kia, ta cũng không

đặt ở trong mắt. Người vì để mười năm, cao cao tại thượng quan sát nhân thế, không phải vẫn tùy tâm sở dục sao, liệu đã từng phiền não bởi điều gì?”

Giọng nói của thiếu niên ôn nhu mà réo rắt, dễ nghe đến mức có thể kích thích lòng người, mỗi chữ mỗi câu đều in vào trong lòng Dạ Quân Hi, khiến đôi mắt phượng vốn tĩnh lặng dần dần sinh ra một tia sáng chói mắt: “Du Nhi...”

Thiếu Ly Du nghe tiếng gọi khẽ của hắn, hơi hơi cong lên khóe môi. Trước kia, y còn có thể phiền não bởi những chuyện này, nhưng bây giờ, y đã hoàn toàn nghĩ thông suốt: “Vô luận tên Tích Nguyệt kia nói gì, cũng không cần quan tâm hắn có thần lực gì, nếu người và ta đã lưỡng tình tương duyệt, cần gì phải sợ lời ‘không chiếm được’ của hắn? Nếu thật sự có một ngày có thứ gì đó khiến hai ta xa nhau, với năng lực của đế quân Lam Vũ như người, còn sợ không tìm được ta hay sao?” Thiếu Ly Du vừa nói vừa bắm lấy bả vai nam nhân, ấn lên đôi môi hắn tựa như thề nguyện: “Nếu người thực sự không tìm được ta, vậy hãy chờ tới lúc ta tới tìm người, được không, Hi?”

90. Chương 90

Liên tiếp mấy ngày khí trời âm u, sáng nay rốt cuộc đã quang đãng. Tuy rằng vẫn lạnh buốt tới tận xương, nhưng trong không khí tràn ngập sương sớm tươi mát thực sự khiến người ta cảm thấy thư thái.

Giờ Thìn đã qua canh ba, Thanh Nguyệt theo thói quen thường lệ, bưng đồ dùng rửa mặt đi tới phòng ngủ của Thiếu Ly Du, trong lòng dự đoán canh giờ này, chắc chủ tử đã tỉnh. Nhưng Thanh Nguyệt còn chưa bước được một chân vào trong viện, thì trước mặt đã xuất hiện một hắc y nhân, Thanh Nguyệt giật mình hoảng sợ, ngay cả chiếc chậu đồng và bố khăn trong tay cũng suýt rơi xuống, may mà tên hắc y nhân kia nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy giúp nàng, cho nên mới tránh được “tai nạn”.

“Cô nương Thanh Nguyệt, lúc này không thích hợp đi vào quấy rối.” Giọng nói trầm thấp, băng lãnh, không mang theo chút cảm xúc nào bỗng nhiên vang lên, Thanh Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đứng trước mắt, nàng nhú mày lại... Người này nàng chưa từng gặp qua, nếu là thị vệ Du Nguyệt lâu thì sẽ không ngăn lại nàng như vậy... Chẳng lẽ người này chính là ảnh vệ Lam Vũ mà đế quân bệ hạ an bài ở trong phủ? Nghĩ vậy, trong lòng Thanh Nguyệt liền nảy lên một tia nghi hoặc, nàng mở miệng dò hỏi: “Đế quân bệ hạ ở bên trong?”

Tối hôm qua, cho tới khi hầu hạ chủ tử đi ngủ, nàng cũng không thấy Dạ Quân Hi tới phủ, lẽ nào đường đường đế quân bệ hạ của đế quốc Lam Vũ lại lén lút tiến đến vào lúc nửa đêm sao? Huống hồ, canh giờ lúc này, cho dù đêm qua hắn tới thì bây giờ cũng đã hồi cung lâm triều rồi mới đúng a... Bất quá ngoài nguyên nhân đó, Thanh Nguyệt cũng không nghĩ ra nguyên nhân nào khác để giải thích vì sao ảnh vệ Lam Vũ lại ngăn cản lối đi của mình.

Quả nhiên ảnh vệ kia gật đầu nói: “Vâng.”

Thanh Nguyệt nghe vậy, thoáng suy tư sau đó liền nói: “Đợi khi bệ hạ và chủ tử tỉnh dậy, cảm phiền thông báo một tiếng.” Thấy ảnh vệ kia gật đầu, nàng mới bưng những thứ trong tay xoay người rời đi.

Thiếu Ly Du vốn không có hảo cảm với đế quân Lam Vũ, có thể trốn liền trốn, chưa bao giờ giả dối nịnh nọt... Chỉ ít, là người luôn ở bên Thiếu Ly Du quan sát cả hai, Thanh Nguyệt vẫn tưởng rằng như vậy. Bất quá, nàng không biết bắt đầu từ khi nào, chủ tử cứ nhiên liên tiếp để Dạ Quân Hi qua đêm tại trong phòng, đêm trước còn ngủ lại ở hoàng cung, không biết bây giờ hai người đã phát triển đến bước nào rồi. Mỗi khi cùng hai vị huynh trưởng đàm luận tới việc này, bọn họ đều nói chuyện của hai người kia không phải người ngoài có thể xen vào, nói nàng chỉ đứng bên nhìn là được. Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ nhìn không được quay đầu liếc nhìn viện tử... Tên ảnh vệ vừa rồi đã biến mất tung tích từ lâu. Trong đôi mắt trong trẻo hiện lên một tia lo lắng cho chủ tử, bất quá nghĩ đi nghĩ lại, chủ tử là người thế nào, huống chi Dạ Quân Hi cũng rất thâm tình với y, hẳn là không có gì trở ngại...

Cùng lúc đó, trong căn phòng của Thiển Ly Du lại vô cùng an bình, không khí ấm áp xen lẫn chút khí tức ái muội cùng với mùi hương *** chưa kịp tán đi.

Không biết mèo con đã bị đuổi xuống dưới từ khi nào, lúc này nó đang ngồi xổm canh giữ ở trước giường, trong đôi mắt xanh biếc tràn đầy bất mãn, nhưng lại không dám nhảy lên quấy rối chủ nhân và nam nhân đã đuổi nó xuống, đành phải ủy ủy khuất khuất đứng coi giữ.

Sau những lớp màn được kéo kín, thiếu niên còn đang ngủ say, một tay đặt ở gần mặt, tay kia kê sát ***g ngực trần trụi, rắn chắc của nam nhân nằm bên. Đôi môi xinh đẹp khẽ nhếch, vệt chu sa rực rỡ chói lòa, cho dù y đang khép hai tròng mắt tuyệt sắc độc nhất vô nhị cũng đã là một mỹ nhân khuynh thế tuyệt diệu. Mà nam nhân nằm cạnh thiếu niên chẳng biết đã tỉnh lại từ bao giờ, hắn nằm nghiêng ở đầu giường, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt của người trong lòng, một tay còn không thành thật lúc thì sờ sờ gương mặt y, lúc thì xoa xoa thắt lưng y, bất quá lực đạo đều nhẹ tới mức có thể coi như không có, dù sao hắn cũng không nỡ quấy rối mộng đẹp của thiếu niên. Nhưng làn da trơn bóng mịn màng dưới bàn tay khiến hắn vuốt vuốt liên hồi chồn không yên, bộ phận nào đó mới được nếm thử chút ngon ngọt vào đêm qua lại bắt đầu rục rịch. Nam nhân thầm rủa một tiếng trong lòng, không dám tiếp tục sờ soạng khắp nơi, đành kéo kéo góc chăn cho người trong lòng, rồi thành thành thật thật thả cánh tay xuống bên hông thiếu niên.

Không biết qua bao lâu, Thiển Ly Du rốt cuộc dần dần tỉnh dậy từ trong một giấc mộng dài, hàng mi hơi hơi run, còn chưa mở ra thì một nụ hôn đã rơi xuống phía trên, ngay sau đó là tiếng nói trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai: “Đã tỉnh chưa, Du Nhi?”

Hé mở mí mắt, trước mắt liền hiện ra gương mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng. Thiển ly Du hơi hơi cong lên khóe môi, vươn tay nâng lấy khuôn mặt đó, ấn một nụ hôn xuống đôi môi cũng đang cong lên kia, nhẹ giọng nói: “Sớm.”

“Bây giờ không còn sớm.”

Dạ Quân Hi khẽ cười nói, hắn giơ tay vén màn, một luồng ánh sáng lập tức chiếu vào, cùng lúc đó thân ảnh màu xanh nhạt cũng nhảy lên giường, có chút ủy khuất cúi đầu gầm nhẹ một tiếng. Nhìn sắc trời bên ngoài, trong lòng Thiển Ly Du liền ước chừng được lúc này là canh giờ nào, y không khỏi có chút kinh ngạc nhìn về phía nam nhân vẫn thản nhiên nằm ở trên giường: “Người đã lỡ buổi lâm triều?”

Nói xong y liền muốn mặc áo xuống giường gọi người tiến vào hầu hạ. Không ngờ cánh tay ôm ở bên hông lại dùng lực, kéo y về giường.

“Không vội, hôm nay miễn triều.”

Dạ Quân Hi vừa nói vừa ôm chặt lấy y, cùng nhau nằm xuống: “Ngủ thêm một lát cũng không sao.”

Thiển Ly Du hơi hơi sững sốt, một khắc sau liền liếc nhìn hắn, nói: “Nếu để quân bệ hạ vẫn cứ như vậy, chẳng phải ta sẽ biến thành tội nhân mê hoặc để quân bỏ bê triều chính sao?”

Dạ Quân Hi nghe thế liền cười khẽ một tiếng trêu chọc: “Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu, tòng thử quân vương bất tảo triều. Mỹ nhân như ngươi, thì cũng đáng giá.”

Thiển Ly Du xoay người, nửa đùa nửa thật nói: “Nếu để quân bệ hạ bỏ bê triều chính, Ly Du cũng không muốn ngăn cản. Nhưng nếu dẫn tới ngày mất nước, xin bệ hạ nói rõ với người trong thiên hạ, rằng đó là lỗi của bệ hạ chứ không phải lỗi của Ly Du, thế thì không sao cả.”

Nghe được lời nói đủ để phẫn tội nghịch quốc nghịch quân, nam nhân thân là đế quân Lam Vũ lại sung sướng cong khóe môi: “Đó là tất nhiên, Du Nhi hà tất phải lo lắng...”

Âm cuối biến mất khi đôi môi của hai người chạm nhau, lưu lại những âm thanh ướt át và ái muội. Đêm qua, sau những lời khuyên giải của Thiển Ly Du, hai người tựa như củi khô lửa bốc, không thể kiềm chế. Một người chưa trải qua nhân sự, không chịu nổi một chút khiêu khích, người còn lại đã ẩn nhẫn lâu ngày, vất vả lắm mới đợi được tới lúc gỡ bỏ lệnh cấm. Nhưng, đến cuối cùng, người hô dừng lại lại là Dạ Quân Hi. Khi không hề che giấu mà mở rộng thân thể, người trong lòng hiển nhiên đã cố gắng muốn quên đi sự kinh khủng ở kiếp trước, toàn tâm toàn ý chiều theo chính mình, nhưng nhìn đôi mắt khuynh thế vô song kia lộ ra thần sắc thống khổ như vậy, vô luận thế nào, Dạ Quân Hi cũng không nỡ tiếp tục. Trái tim của thiếu

niên đã hoàn toàn thuộc về chính mình, bằng không y sẽ không ủy khuất bản thân chiều theo dục vọng của hần, đã vậy, sao hần không tiếp tục nhẫn nhịn, tuần tự tiến hành, đợi tới ngày Du Nhi của hần có thể hoàn toàn tiếp nhận hần? Dạ Quân Hi tin tưởng, ngày đó, sẽ không còn xa. Cho nên, hần không vội.

Khi hai người đứng dậy, rửa mặt chải đầu xong đi tới tiền thính dùng bữa, chào đón bọn họ chính là những ánh mắt tham cứu và ái muội của Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoảng cùng Thanh Nguyệt. Dạ Quân Hi không hề lưu tâm, chỉ có Thiển Ly Du là ho nhẹ một tiếng, quay đầu liếc mắt một cái tựa như cảnh cáo, khiến ba người kia âm thầm run lên trong lòng, đồng loạt cúi đầu không dám tiếp tục nhìn lên. Một lát sau, thấy hai người ngồi trên thượng tọa người một ngụm ta một ngụm ăn cũng sắp xong, Ngụy Thanh Sương mới dám ngẩng đầu, thử mở miệng nói: “Vừa rồi, Diễm Cơ truyền tin về, đêm qua quả thực có người khả nghi quanh quẩn trong Loạn Cẩm các.”

Dạ Quân Hi gật đầu, tất cả đều nằm trong dự liệu. Hần vung tay lên gọi một tên ảnh vệ tới phân phó: “Truyền tin cho Lâm Hứa, mệnh ba mươi ảnh vệ xuất cung vào phủ, đề phòng bắt trặc.”

“Ta cần nhiều ảnh vệ như vậy làm gì?”

Thiển Ly Du hơi nhú mày. Ban đầu Dạ Quân Phi phái ảnh vệ ẩn giấu ở bên cạnh y, thứ nhất là để bắt được Minh, thứ hai là muốn âm thầm giám thị nhất cử nhất động của y. Nhưng bằng nội lực của y thì những ảnh vệ gần như không hề tồn tại đối với người bình thường kia lại giống như rất nhiều đôi mắt đang âm thầm nhìn trộm y, khiến y cảm thấy toàn thân khó chịu. Từ khi hai người lưỡng tình tương duyệt, Thiển Ly Du đã từng nói Dạ Quân Hi hãy triệu ảnh vệ trở về rất nhiều lần, song Dạ Quân Hi đều bác bỏ, nói là có ảnh vệ ở tại bên người bảo hộ y, hần mới có thể yên tâm. Thiển Ly Du thấy khuyên bảo vô hiệu, cho nên mới nhẫn. Nhưng vì sao bây giờ lại muốn phái thêm người tới đây?

Dạ Quân Hi tất nhiên sẽ hiểu được suy nghĩ trong lòng Thiển Ly Du, nhưng hần chỉ ôm lấy thất lưng y, nhẹ nhàng hôn xuống ấn đường đang cau lại rồi nói: “Minh đã đem chuyện Loạn Cẩm các và Du Nguyệt lâu truyền ra ngoài, giờ đây Loạn Cẩm các xảy ra sự cố, không chừng Khanh phủ cũng sẽ gặp nguy hiểm. Giữ lại những ảnh vệ này bảo hộ người, ta mới có thể yên tâm.”

Thiển Ly Du vẫn có chút bất mãn. Dù sao với năng lực của y và thế lực của Du Nguyệt lâu, hần sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng lời giải thích của ái nhân cũng khiến đáy lòng y có chút rung động. Vì vậy y không hề mở miệng phản đối. Ba người đứng bên thấy hai người này như vậy, liền yên tâm hơn một chút. Chỉ có một người trong mắt còn hiện lên một tia buồn bã và thoải mái...

...

Phủ Thừa tướng.

Trong căn phòng u tối, chỉ có Chương Tri Hiếu và quần gia của phủ Thừa tướng. Nghe xong lời tự thuật của quần gia, Chương Tri Hiếu neho mắt lại đầy nguy hiểm, trong mắt hiện lên một tia nham hiểm: “Người nói là Khanh phủ?”

“Quả thực như vậy. Nghe nói để quân bộ hạ tới Loạn Cẩm các không phải là để tầm hoa vấn liễu, mà là vì có quan hệ với chủ nhân mới của Loạn Cẩm các. Mà Khanh phủ chính là chủ nhân của Loạn Cẩm các.” Tên quần gia kia thấp giọng nói.

Chương Tri Hiếu mở năm ngón tay nắm chặt lấy tay vịn, lẩm bẩm: “Trong Khanh phủ kia, rốt cuộc có những người nào...”

91. Chương 91

Vốn chỉ dám mua lại Loạn Cẩm các để thu thập tin tức, nhưng từ khi Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi lưỡng tình tương duyệt, Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng liền bắt đầu mở rộng thế lực trong đế đô.

Ngụy gia không hổ là thương cổ thế gia, hai vị tử tôn còn sót lại cũng kế thừa dòng máu thương nhân, dựa vào gia sản hùng hậu của Du Nguyệt lâu và sự ngầm đồng ý của chính đế quân Lam Vũ, hai người rất nhanh đã mở rộng sản nghiệp ở nhiều lĩnh vực. Không lâu sau, bách tính đế đô liền phát hiện, phố lớn ngõ nhỏ có không ít những cửa hàng mới khai trương. Từ lâu, đồ phương, ngân hàng, thanh lâu không cần phải nói, ngay cả cửa hàng tơ lụa, hiệu thuốc và tạp hóa cũng không buông tha. Tuy rằng những sản nghiệp đó đều dùng bằng hiệu khác nhau, thế nhưng vẫn có không ít người phát hiện, những cửa hàng mới mở này hình như đều có cùng một lão bản. Vì có một kẻ cường thế xâm nhập nên cục diện cân bằng trong đế đô bị đánh vỡ, không ít thương gia có quan hệ thân thiết đều tụ tập một chỗ thảo luận kế sách ứng đối, những người có quan hệ với triều đình cũng đi tìm hiểu tin tức, âm thầm ngăn cản những cửa hành mới này. Song thủ đoạn của lão bản kia lại vô cùng sắc bén, hơn nữa bọn họ còn có chỗ dựa là một thế lực không biết đến từ nơi nào, sau vài ba lần, đám thương nhân trong đế đô vẫn không chiếm được bất cứ lợi ích gì. Nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của Lam Vũ, hai huynh đệ Ngụy gia cũng biết không thể ngang nhiên như ở quốc đô Diệu quốc, nên chừa chút mặt mũi cho những thương nhân trong đế đô. Vì vậy, dưới thủ đoạn khôn khéo của Ngụy Thanh Hoàng, cuối cùng đã trấn an được một loạt các thương gia, đạt được cục diện cân bằng mới.

Sản nghiệp của Du Nguyệt lâu vẫn đều do Ngụy Thanh Tương cùng Ngụy Thanh Hoàng quản lý, Thiển Ly Du chỉ là một vị chương quỹ bỏ mặc mọi sự mà thôi. Huynh đệ bọn họ chạy ngược chạy xuôi bên ngoài, mà y lại suốt ngày ở trong viện đọc sách uống trà, chăm sóc Dược uyển, thỉnh thoảng luận bàn y thuật với Bạch Khải Nhiên. Người bên ngoài không biết, còn tưởng rằng Thiển Ly Du chỉ muốn giết thời gian, nhưng Bạch Khải Nhiên lại nhìn ra chút manh mối. Những gì đồ đệ mới của hắn học hỏi không phải là con đường trị bệnh cứu người mà là một nhánh tà môn nhất trong y thuật... Độc y. Thử hỏi, có người nào muốn giết thời gian bằng cách suốt ngày nghiên cứu những chất kịch độc vô cùng kỳ quái và phương pháp giải độc a?

Ban đêm, Loạn Cẩm các.

Gần đây, Diễm Cơ có chút mệt nhọc, nguyên nhân tất nhiên là do có vị “đại phạt” ngày ngày tới Loạn Cẩm các thăm hoan, cùng với vô số những kẻ khả nghi không ngừng quanh quẩn xung quanh vị “đại phạt” này.

Giờ Tuất, một nam tử mặc bộ y bào màu lam hoa lệ bước vào đại môn của Loạn Cẩm các. Nam tử này vóc người cao to cường tráng, dung nhan tuấn mỹ vô song, bộ phục sức viền vàng hào hoa cùng với khí thế cao quý ngạo nghễ đều biểu thị thân phận tôn quý của người này. Bất quá, cho tới bây giờ, không ai có thể dò la ra được, người này là ai. Các cô nương trong các cùng với khách nhân tới thăm hoan chỉ biết, mấy ngày nay nam tử này mới bắt đầu ra vào Loạn Cẩm các, mỗi ngày đều tới đây và giờ Tuất, mỗi lần đều do tú bà Diễm Cơ dẫn hoa khôi Mặc Lan tự mình tiếp đãi. Người người đều biết hoa khôi Mặc Lan của Loạn Cẩm các có tầm mắt rất cao, bằng giá lại lớn, dù chỉ muốn gặp nàng một lần cũng phải tốn hết ngàn vàng, mà nam tử thần bí này lại đêm đêm đều gọi nàng hầu hạ, đủ thấy được hắn tiêu xài phung phí tới mức nào. Chỉ có quan viên trong triều tới đây thăm hoan tình cờ nhìn thấy người này mới có thể nhận ra đây chính là nam nhân ngồi trên đế tọa vào mỗi sáng sớm, là người đứng đầu đế quốc Lam Vũ. Nhưng những quan viên đó vừa thấy hắn liền run run rẩy rẩy, tìm chỗ trốn còn sợ không kịp, chỉ dám âm thầm suy đoán tại sao người trong cung lại tới tần lâu sở quán đế thăm hoan, làm sao còn có lá gan tiết lộ thân phận đích thực của hắn? Nam tử thần bí vừa bước vào Loạn Cẩm các liền không quan tâm tới những ánh mắt xung quanh, hắn đi thẳng lên cầu thang, tiến về gian sương phòng đã thuộc về riêng hắn. Đẩy cửa ra, liền thấy Diễm Cơ mặc bộ y phục đỏ rực, đứng chờ ở bên trong.

“Diễm Cơ tham kiến bệ hạ.” Khom người vái chào, Diễm Cơ cung kính nói.

“Tai vách mạch rừng, Diễm Cơ không cần đa lễ.”

Dạ Quân Hi trầm giọng mở miệng nói, ra hiệu cho Diễm Cơ bình thân. Lúc này Diễm Cơ mới giương mắt liếc nhìn hắn, trong mắt hiện lên một tia cổ quái, nàng vươn tay vào trong tay áo, lấy ra một chiếc bình ngọc xanh cổ dài, dâng lên: “Đây là thứ chủ tử mệnh Diễm Cơ giao cho ngài.”

Dạ Quân Hi nhận lấy, mở nắp bình, đổ ra ba viên dược hoàn xanh vàng đỏ, hắn khó hiểu nhìn về phía Diễm Cơ.

“Viên màu xanh chính là Cửu Chuyển Kỳ Tinh đan, ăn vào thuốc này, bất luận bị trọng thương tới mức nào cũng có thể sống thêm ít nhất mười hai canh giờ.”

Diễm Cơ còn chưa dứt lời, thần sắc trên gương mặt Dạ Quân Hi đã có chút vận vẹo: “Cái gì là ‘có thể sống thêm ít nhất mười hai canh giờ’...”

Diễm Cơ nhẹ giọng cười nói: “Nếu ngài thực sự bị trọng thương thì trong mười hai canh giờ đó, chủ tử sẽ có đủ thời gian tới đây chữa thương cho ngài.”

Dạ Quân Hi nghe vậy nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Thay ta cảm tạ chủ tử của người...” Nói xong lại nhìn về phía hai viên được hoàn màu đỏ và màu vàng: “Vậy còn hai viên này?”

“Màu đỏ chính là mê dược thượng đẳng. Chỉ cần bóp nát lớp vỏ ngoài liền có thể làm tất cả những người trong phạm vi ba mươi bước bị hôn mê. Viên màu vàng chính là giải dược, cần dùng trước.”

Diễm Cơ tiến đến gần rót một chén trà cung kính dâng lên, “Trong cung và Du Nguyệt lâu truyền đến tin tức, chỉ sợ đêm nay, những người đó sẽ động thủ. Thỉnh ngài hãy dùng trước giải dược đi.”

Dạ Quân Hi trừng mắt nhìn chén trà trong tay Diễm Cơ hồi lâu, rồi mới thở dài, bóp nát lớp vỏ ngoài đem viên được hoàn bên trong nuốt vào, tức giận nói: “Còn không mau gọi Mặc Lan đến đây hầu hạ?”

Diễm Cơ nghe vậy liền phì cười, trong nháy mắt Tổng quản Diễm Cơ của Du Nguyệt lâu liền biến thành Tú bà Diễm Cơ của Loan Cầm các, giơ tay lắc lắc khăn lụa, uyển chuyển đi ra ngoài cửa, phút cuối cùng mới quay đầu lại ném qua một ánh mắt tràn đầy mỉa mai: “Gấp cái gì? Tiện tì lập tức đi gọi cho ngài...”

Dạ Quân Hi nhìn Diễm Cơ thay đổi sắc mặt, nhất thời không biết nói gì, thầm nghĩ quả nhiên chủ nào tớ nấy, Diễm Cơ này quả thực có hai phần tương tự chủ nhân của nàng ta...

Mặc Lan được gọi tới rất nhanh, vừa bước vào cửa liền vô vùng lễ phép hạ thấp người vái chào: “Mặc Lan thỉnh an gia.”

Mặc Lan là một mỹ nhân áo trắng. Khác với nữ tử trong thanh lâu thường xuyên nùng trang điểm mặt phong tình vận chũng, từ trước đến nay Mặc Lan chỉ mặc y phục màu trắng, vài chiếc trâm cài tóc để vấn mái tóc đen, ngay cả trang dung cũng nhàn nhạt tinh xảo, khiến người khác có cảm giác đạm nhiên xuất trần như trích tiên. Cộng thêm việc được dạy dỗ thỏa đáng, nàng tựa như một tiểu thư khuê các có gia giáo mà không phải là người trong chốn phong trần. Dạ Quân Hi ngồi ở cạnh bàn quan sát Mặc Lan, nhấp một ngụm rượu trong chén, âm thầm đem viên được hoàn màu đỏ kẹp vào giữa hai ngón tay, lúc này hắn mới nói: “Lại đây hầu hạ.”

“Vâng.”

Mặc Lan lại vái chào, rồi mới tiến đến ngồi xuống bên người Dạ Quân Hi, cầm bầu rượu rót rượu cho hắn.

“Đi, đàn một khúc.”

Dạ Quân Hi lại uống cạn rượu trong chén, chỉ chỉ chiếc đàn tranh ở bên. Mặc Lan gật đầu, dừng dậy uyển chuyển thướt tha đi tới ngồi xuống bên cạnh chiếc đàn, bày tư thế. Dạ Quân Hi lơ đãng nghe, nghe khúc Phượng cầu hoàng, bị đàn rời rạc hết cả, tại nơi tần lầu sớ quán biểu diễn cho mấy công tử phú gia cũng không đến nổi tẻ, chỉ tiếc người đánh đàn căn bản không hề tập trung, nghe vào trong tai Dạ Quân Hi thì khúc không còn là khúc. Bất quá Dạ Quân Hi không hề lưu ý, chỉ chăm chú uống rượu.

Mặc Lan vừa đánh đàn, vừa âm thầm ngẩng đầu quan sát nam nhân ngồi bên cạnh bàn, thấy trong mắt hắn hiện vẻ mê man, hình như đã hơi say, nàng liền nhin không được đem ánh mắt nhìn về phía cửa sổ. Dạ Quân Hi buông xuống mí mắt, hơi hơi lung lay thân thể, nhưng tại góc độ mà Mặc Lan nhìn không thấy, trong mắt hắn lại lóe lên một tia sáng. Khúc nhạc kết thúc, Mặc Lan đứng lên đi tới bên người Dạ Quân Hi, đôi tay mềm mại đặt lên ***g ngực rắn chắc của Dạ Quân Hi: “Gia, ngài say, để Mặc Lan hầu hạ ngài được không?”

Dạ Quân Hi âm thầm cười lạnh một tiếng, ngồi ngay ngắn trên ghế bất động, dù cho Mặc Lan có cố sức thế nào cũng không thể diu được hắn. Dần dần có chút mệt nhọc, Mặc Lan khó xử kêu: “Gia...” Vừa gọi vừa ngồi xuống đùi Dạ Quân Hi, toàn thân tựa vào trong lòng hắn, “Gia, mấy đêm nay ngài đều chỉ tên yêu cầu Mặc Lan hầu hạ, nhưng lại không muốn Mặc Lan, vì sao thế? Là vì ghét bỏ Mặc Lan xuất thân phong trần sao?”

Mặc Lan vừa nói vừa đặt hai tay lên bả vai Dạ Quân Hi, tại nơi mà ánh mắt của nam nhân nhìn không tới, một luồng ánh sáng lạnh lẽo sắc bén chợt lóe lên.

“Đinh...”

Một tiếng giòn vang vang lên khiến Mặc Lan kinh ngạc, một khắc sau, khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại, thanh đoản kiếm tẩm độc trong tay nàng đã theo một góc độ kỳ lạ đâm vào bên hông Mặc Lan. Trong phút chốc, màu máu đỏ tươi thấm ra những khóm hoa chói mắt trên bộ y sam màu trắng, đồng thời cũng dính lên bộ y bào bằng gấm của Dạ Quân Hi. Dưới ánh mắt đau đớn sợ hãi không nói nên lời của Mặc Lan, Dạ Quân Hi ngẩng đầu, khóe môi cong lên một nụ cười tà tếu. Giây tiếp theo, mười gã hắc y nhân toàn thân sát ý phá cửa sổ nhảy vào... Đẩy Mặc Lan sang một bên, một tay Dạ Quân Hi che lại nơi bị vết máu dính vào, tay kia rút ra nguyên kiếm ở bên hông, chống chọi những đợt công kích đến từ hắc y nhân. Trong lúc đao quang kiếm ảnh, Dạ Quân Hi nghe được có người nói: “Bất sống hần!”

Nhìn gian sương phòng nhỏ nhỏ càng lúc càng xuất hiện nhiều hắc y nhân, độ cong bên khóe môi Dạ Quân Hi càng lúc càng lớn, hần có cảm giác... Nhân vật chính sắp xuất hiện. Song quyền nan địch tứ thủ, khi Dạ Quân Hi bị mấy thanh kiếm chia về phía cổ, một vị công tử trẻ tuổi mặc bộ y sam màu xanh nhạt phá cửa bước vào... Dung mạo thiếu niên nhưng đã lộ vẻ già dặn, đây chính là Nhị công tử của phủ Thừa tướng, Chương Quân Ngạn.

92. Chương 92

Ngoài cửa sổ, gió lạnh phát phơ, vạn vật tiêu điều, nhưng trong tiền thính của Khanh phủ vẫn ấm áp như xuân, hoàn thuận vui vẻ. Mọi người trong phủ hiếm khi dùng bữa xong còn tụ lại một chỗ uống trà, tán gẫu như bây giờ, rất nhân nhả thoải mái. Trà được dùng chính là Ân thi ngọc lộ, là loại trà mới mà Huyền quốc – một trong những nước phụ thuộc tiến cống cho Lam Vũ, có người nói đây là cực phẩm ngàn vàng khó mua, Dạ Quân Hi tự mình mang tới. Trải qua Thanh Nguyệt tỉ mỉ pha chế, khắp gian phòng đều là hương trà thoang thoảng, khiến người ta bất giác trầm tĩnh lại. Bạch Khải Nhiên và Ngụy Thanh Hoàng ngồi ở hai bên nhuyễn tháp, mỗi người một màu chêm giết trên bàn cờ.

Bạch Khải Nhiên vuốt ria mép nhú chặt mày, Ngụy Thanh Hoàng tay cầm chén trà gương mặt tươi cười điềm đạm. Ngụy Thanh Sương cùng Thiển Ly Du ngồi một bên quan chiến, Ngụy Thanh Sương thấy quân trắng của Bạch Khải Nhiên rơi xuống hạ phong liền khen ngợi huynh đệ nhà mình không ngớt, khiến lão nhân gia quắc mắt lườm hần, nhưng lại không thể làm gì. Trong lúc giằng co, Thiển Ly Du lấy một quân cờ trắng từ trong hộp, đặt xuống bàn cờ, vang lên một tiếng trịch. Bạch Khải Nhiên trừng lớn đôi mắt già, nhìn chằm chằm vào ván cờ vừa chuyển bại thành thắng, còn Ngụy Thanh Hoàng thì vút quân cờ xuống, mỉm cười nhìn Bạch Khải Nhiên nói: “Kỹ nghệ của người giúp đỡ cho Bạch ngự y rất cao, Thanh Hoàng cam bái hạ phong.”

Nói xong liền liếc mắt về phía Thiển Ly Du, cả hai nhìn nhau cười. Bạch Khải Nhiên vẫn kinh sợ không nói ra lời, trái lại Ngụy Thanh Sương ngồi một bên kêu to Ly Du có sư phụ liền quên huynh đệ vân vân. Thiển Ly Du tất nhiên là không thềm để ý, y cười nhẹ vỗ vỗ vai Ngụy Thanh Sương, coi như trấn an. Sắc trời dần dần mờ tối, bên ngoài càng lúc càng lạnh, Thiển Ly Du nhấp một ngụm nước trà trong chén, mở miệng nói: “Bạch ngự y, đêm khuya đường vắng, tối nay ngài không cần quay về trong viện, cứ nghỉ ngơi ở gian sương phòng phía sau đi. Thanh Nguyệt, người mang Bạch ngự y đi nghỉ tạm.”

Tuy rằng Thiển Ly Du chưa hề nói với nàng, nhưng Thanh Nguyệt cũng tự biết đêm nay chủ tử và hai vị huynh trưởng có chuyện quan trọng cần làm, sợ rằng có liên quan tới trong cung, vì vậy liền nghe lời gật đầu, đặt xuống ấm trà trong tay, thỉnh Bạch Khải Nhiên cùng đi tới gian sương phòng đã được chuẩn bị thỏa đáng ở sau tiền thính, trước khi đi nàng còn quay đầu lại lo lắng liếc mắt nhìn ba người.

“Thanh Hoàng... Người cũng đi nghỉ tạm đi?”

Ngụy Thanh Sương thấy hai người rời đi, liền nói với Ngụy Thanh Hoàng. Giọng nói có chút chần chờ, trong lòng tự biết có lẽ Ngụy Thanh Hoàng sẽ cảm thấy không vui vì lời nói của hắn. Nhưng Thanh Hoàng đã mất hết nội lực võ công, hắn sao có thể yên tâm để đệ đệ đứng ở nơi này cùng mình chờ đợi những nguy hiểm không thể lường trước? Quả nhiên Ngụy Thanh Hoàng lắc đầu: “Đại ca coi ta là tiểu muội sao? Tuy rằng mất nội lực, nhưng ta không phải phế nhân.”

Ngụy Thanh Sương cùng Thiển Ly Du nghe được lời ấy, đều cảm thấy đau lòng. Bất quá cũng vui mừng và may mắn vì suy nghĩ phóng khoáng của Ngụy Thanh Hoàng. Phải biết rằng đối với người tập võ, nếu mất đi võ công đồng nghĩa với mất đi tính mạng, biết bao người bởi vậy mà u uất trong lòng, từ nay về sau không thể gượng dậy.

“Đám người quanh quẩn ngoài phủ càng ngày càng nhiều...” Buồng chén trà, Thiển Ly Du đi tới mở cửa sổ, một luồng gió lạnh ulla vào xua đi sự ấm áp trong phòng. Hai tròng mắt như hắc diệu thạch hiện lên một tia sáng sắc bén, nhìn về phương hướng nào đó giữa bóng đêm.

“Vòng vo vài ngày, cũng tới lúc phải hạ thủ.”

Ngụy Thanh Sương lạnh lùng nói, “Chỉ hận đương sơ không chính tay lấy đi tính mệnh của Mặc Sĩ Minh.” Nghĩ tới chuyện chính mình dẫn sói vào nhà, đến giờ mỗi khi nhắc tới Minh, Ngụy Thanh Sương vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi. Thiển Ly Du nheo mắt lại nói: “Lúc này hắn đang ở trong Âm lao của đế cung, Dạ Quân Hi có rất nhiều biện pháp khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong, chúng ta không cần hao tâm vì hắn.”

Thiển Ly Du vừa dứt lời, trong phòng liền xuất hiện một bóng người màu đen, trầm giọng nói: “Thuộc hạ tham kiến công tử!”

“Bên ngoài thế nào rồi?” Thiển Ly Du ngồi xuống ghế hỏi.

“Hồi bẩm công tử, Chương Quân Ngạn đã động thủ trong Loan Cầm các, Mặc Lan đã chết.”

Chương Quân Ngạn? Thiển Ly Du nhíu mày lạnh lùng nói: “Chỉ có Chương Quân Ngạn sao? Chương Tri Hiếu có xuất hiện không?”

“Đến giờ vẫn chưa.”

Ảnh vệ lắc đầu phủ quyết. Trong lúc Thiển Ly Du cùng ảnh vệ hỏi đáp, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng tranh đấu. Những đợt kinh phong mà đao kiếm quyền cước tạo lên khiến không khí càng thêm lạnh lẽo. Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng đồng loạt đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng, Ngụy Thanh Sương còn rút ra bội kiếm bên hông bày tư thế sẵn sàng đón địch. Ảnh vệ kia quay đầu liếc mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: “Công tử không cần lo lắng. Những người bên ngoài có chúng thuộc hạ tám mươi ảnh vệ là đủ, thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Nói xong liền lập tức biến mất tại chỗ, đợi Thiển Ly Du ngẩng đầu, đã thấy tên ảnh vệ kia xuất hiện ở bên ngoài, thân ảnh màu đen vừa tiến vào hàng ngũ của những ảnh vệ cũng mặc huyền y khác liền không thể phân biệt được.

“Giữ lại chủ nhân Khanh phủ, những người còn lại giết không tha!” Một thanh âm khàn khàn quát lên, ba người trong phòng nghe được đều đồng thời nhíu chặt mày. Cuộc tranh đấu giằng co hồi lâu. Bởi vì những người xông tới có số lượng đông đảo, ảnh vệ lại được lệnh phải lưu người sống, cho nên không thể toàn bộ chế ngự bọn họ, nhất thời hai bên không phân ra cao thấp.

“Để ám vệ Du Nguyệt lâu ngênh chiến, ta muốn người sống.”

Thiển Ly Du lạnh lùng nói. Ngụy Thanh Sương nghe vậy lập tức truyền lệnh xuống phía dưới, chỉ chốc lát sau, liền có một nhóm người khác gia nhập chiến cuộc. Dần dần, tình thế bắt đầu nghiêng về một bên. Phút chốc, toàn bộ Khanh phủ đều có người tranh đấu, chỉ có tiền thính được bảo hộ nghiêm ngặt, không ai có thể tấn công tới, nhưng mùi máu tanh và sát khí vẫn tràn ngập mọi nơi. Thiển Ly Du vẫn luôn ở trong phòng quan chiến, bỗng nhiên trong mắt lóe lên tia sáng, khi hai người bên cạnh còn chưa phản ứng kịp, chén trà trong tay y tựa như ám khí bay vọt ra bắn trúng một người đang ẩn náu phía sau núi giả. Người nọ giờ kiếm chặn lại chén trà, nhưng đột nhiên có bóng người màu trắng xuất hiện trước mặt hắn, hắn há miệng còn chưa hô thành tiếng thì một bàn tay nhỏ bé trắng muốt đã điểm mấy chỗ đại huyệt trước ngực

hắn, cuối cùng còn nâng cầm hấn, nhét vào một viên đan dược không biết tên, ép buộc hắn nuốt xuống. Đợi khi nuốt xuống đan dược người nọ mới phát giác đứng trước mặt mình là một thiếu niên có dung nhan khuyh thể.

Cùng lúc đó, cuộc tranh đấu cũng đi đến hồi kết, những kẻ xâm nhập tử thương vô số, có một vài người đã bị điểm huyết trước khi định dùng độc tự sát, muốn chết không được.

“Mất đi Chương Quân Nghị, Chương Tri Hiếu chỉ là một con cạp đã bị bẻ hết răng nanh, thoát nhìn đáng sợ, nhưng kỳ thực lại miệng cạp gan thỏ. Ngay cả những sát thủ tử sĩ này, cũng phải để người – một quản gia của phủ Thừa tướng đi liên lạc.”

Thiếu Ly Du nắm cổ áo người nọ, tiện tay ném hấn xuống núi giả, lập tức liền có ảnh vệ tiến đến bắt lấy kẻ toàn thân đã không thể cử động này. Dưới đêm trăng, thân ảnh trắng trong tựa như tiên tử bay xuống mặt đất, dung nhan khuyh thể, chu sa mị nhân, nhưng không người nào dám có suy nghĩ quá phận với y.

“Công tử, lưu lại mười người, còn lại đều mất mạng.”

Tên ảnh vệ vừa rồi quỳ một gối xuống bẩm báo, trong giọng nói đã có thêm vài phần kính nể. Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng đều không biết tên “quản gia phủ Thừa tướng” mà Thiếu Ly Du nói có gì đặc biệt mà khiến Thiếu Ly Du phải tự mình động thủ, hai người khó hiểu quan sát từ trên xuống dưới, nhưng lại thấy người nọ hai mắt đục ngầu, gầy như que củi, chỉ là một lão nhân khô quắt mà thôi.

“Chương Tri Hiếu lòng tìm sát thủ khắp chốn giang hồ mà không được, chính nhờ tên quản gia này giúp hắn gọi tới đám “tử sĩ Triều quốc” đó. Thân phận của tên quản gia này các ngươi còn không đoán được hay sao?”

Thiếu Ly Du nhìn tên quản gia kia, cười lạnh nói, “Tể ti viện của Lang Tê cũng chỉ thế mà thôi.”

“Tất nhiên là không lợi hại bằng Du Nhi của trẫm.”

Thiếu Ly Du còn chưa dứt lời, liền có tiếng nói trầm thấp quen thuộc, mang chút tiểu ý chẳng biết truyền tới từ nơi nào, đợi khi mọi người phản ứng lại, thân ảnh màu trắng kia đã được một người mặc huyền y ôm vào trong ngực. Tiếp theo liền thấy đường đường đế quân Lam Vũ lại không hề e dè ôm chặt lấy người trong lòng, vạn phần yêu thương ẩn vô số nụ hôn xuống khoe môi, hai má y trước mặt biết bao người. Thiếu Ly Du cũng không tiếc rẻ những hành động thân thiết như vậy, y ngừng đầu cọ cọ lên chiếc cằm kiên nghị của ái nhân, cười nhẹ hỏi: “Đã tới Loan Cầm các chưa?”

“Vẫn chưa, muốn cùng người đi xem náo nhiệt, sao có thể một mình đi vào.”

Dạ Quân Hi nói xong ánh mắt liền dời về phía quản gia phủ Thừa tướng, hắn lạnh lùng hạ lệnh: “Đều áp giải vào Âm lao chờ thẩm.”

Loan Cầm các.

Vẫn ở trong Loan Cầm các, nhưng lại là một nơi tăm tối không biết cụ thể ở chỗ nào, “Dạ Quân Hi” đang ngồi trên ghế, im lặng chờ đợi người sắp đến. Cửa bị đẩy ra, “Dạ Quân Hi” giương mắt nhìn qua, liền thấy Diễm Cơ tươi cười dịu dàng tiến đến: “Những kẻ trông coi bên ngoài đều đã đổi thành người của Du Nguyệt lâu, điện hạ không cần lo lắng.”

“Ta còn tưởng chủ tử của người muốn cho bản vương đi tìm chết.”

Diễm Cơ nghe vậy cười khê nói: “Dịch dung thuật của chủ tử quả thực là lô hỏa thuần thanh. Mặc dù điện hạ đã tới nhiều lần như thế, Diễm Cơ lại vẫn ngộ nhận ngài chính là bệ hạ...”

“Đúng vậy... Dịch dung thuật của Thiếu Ly Du quả thực đệ nhất thiên hạ. Diện mạo đó cộng thêm tài năng như thế, không uống đệ đệ của bản vương thâm tình với y.”

Dạ Tuấn Thần cũng khê thở dài, vươn tay sờ sờ mặt mình, bộ dáng có chút bất đắc dĩ, nhưng trong hai tròng mắt lại lộ ra tiểu ý. Nhớ tới ngày ấy phụng mệnh tiến cung, nghe được sách lược mà Dạ Quân Hi và Thiếu Ly Du cùng nhau định ra, hắn liền cực kỳ hoảng sợ, nói thẳng “điều này sao có thể”. Nhưng thiếu niên tuyệt sắc kia chỉ cầm chút dung dịch sền sệt như bùn lỏng, nhẹ nhàng quét lên mặt hắn, chỉ khoảng nửa khắc sau, những đường nét cương nghị trong gương liền nhu hòa đi rất nhiều, ngũ quan vốn vô cùng

sáng sửa cũng biến thành nửa chính nửa tà, toàn bộ khuôn mặt giống hệt với Dạ Quân Hi đang đứng bên mỉm cười tán thưởng. Bây giờ nghĩ lại, hẳn thực sự đã bị thiếu niên tuyệt sắc kia tính kế. Không nỡ để tình nhân của mình đi tới thanh lâu dây dưa với nữ tử, liền để hắn đến làm kẻ chết thay. Mà thôi, hẳn cũng chấp nhận. Ai bảo hắn vẫn cô đơn một người a.

“Rốt cuộc bao giờ bọn họ mới đến?”

“Hoàng huynh hà tất phải sốt ruột, không phải đã tới đây sao?”

93. Chương 93

Trời càng lúc càng tối, ngay cả nơi phồn hoa náo nhiệt như bờ sông Thanh Đô cũng chịu không nổi cái rét lạnh của đêm đông, dần dần trở nên vắng vẻ. Trong một ngày bình thường như vậy, bách tính đế đô đều chưa hề phát hiện và cũng không thể phát hiện, tại trong đế cung nơi mà bọn họ không thể với tới và trong Loạn Cầm các chỉ cách bọn họ vài bước đang xảy ra một việc rất không tầm thường.

Phủ Thừa tướng.

Một tên tiểu tư vừa kêu “Lão gia! Lão gia!” vừa hốt hải chạy vào tiền thính, đương triều Thừa tướng Chương Tri Hiếu đang ở trong đó đứng ngồi không yên, chấp tay sau lưng đi qua đi lại.

“Thế nào rồi?!” Chương Tri Hiếu vừa thấy tên tiểu tư của Chương Quân Ngạn liền nắm chặt cánh tay hắn, hung ác mà vội vã hỏi. Tên tiểu tư kia bị ánh mắt trợn trừng của lão gia làm hoảng sợ, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi mới lắp bắp nói: “Thiếu gia sai tiểu nhân đến bẩm báo, sự đã thành, thỉnh lão gia tới chủ trì đại cục...”

Chương Tri Hiếu lập tức ngẩn ra, hai mắt có chút vô thần, nhưng ngay sau đó, liền mừng như điên: “Thành? Thành...” Thấp giọng lắm bẩm, không biết là đang hỏi tên tiểu tư kia hay đang tự hỏi chính mình.

“Lão... Lão gia?” Tên tiểu tư kia có chút sợ hãi. Hắn chỉ là một đầy tớ đi theo hầu bên người Chương Quân Ngạn, hẳn không biết nam nhân bị thiếu gia nhà mình và nhiều hắc y nhân đáng sợ bắt được ở Loạn Cầm các tối nay là ai, cũng không biết Thừa tướng muốn làm gì. Chương Tri Hiếu ngẩn ra một lúc, rồi tức khắc cao giọng nói: “Người tới!” Lập tức có một tên thị vệ của phủ Thừa tướng tiến vào tiền thính đợi lệnh. Chương Tri Hiếu lấy ra một quyển trục màu vàng tươi từ trong lòng cùng một khối lệnh bài giao cho tên thị vệ đó, giọng nói già nua không che giấu được sự kích động và khẩn trương: “Cầm khối lệnh bài này lập tức tiến cung yết kiến Liên quý phi, đem chiếu thư giao cho nàng, nàng sẽ hiểu được phải làm gì.”

“Vâng, lão gia!” Tên thị vệ đó vái chào, cung kính tiếp nhận quyển trục và lệnh bài, xoay người rời đi phủ Thừa tướng, ra roi thúc ngựa chạy tới đế cung.

Thấy thị vệ đã đi xa, Chương Tri Hiếu xoa xoa tay, liếc mắt lườm tên tiểu tư vẫn ngơ ngác đứng một bên: “Người, cùng bốn Thừa tướng đi tìm Nhị thiếu gia!”

“Ách... A, vâng, lão gia!” Tên tiểu tư kia giật mình, vội vàng loạng choạng chạy ra dắt hai con ngựa, hai người một trước một sau đi tới Loạn Cầm các.

Là thuyền hoa lớn nhất trong đế đô, kỳ thực Loạn Cầm các không phải một nơi thích hợp để hành sự. Nhân đa nhân tạp, lại có không ít quan viên trong triều thường xuyên lui tới, khó tránh khỏi chuyện có người thấy được manh mối. Nhưng Chương Tri Hiếu không quản nhiều như vậy. Mỗi thù giết con không thể không báo, thế lực của Chương thị tuyệt đối không thể tùy ý cho đế quân làm suy yếu, chia cách. Bởi vậy, hẳn thân là tộc trưởng Chương thị, Thừa tướng đương triều và Quốc trưởng, tất nhiên sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào để ngoại tôn của hắn có thể leo lên đế vị.

Trong mười năm đế quân đăng cơ đến nay, đã có rất nhiều người cố gắng vào cung hành thích, nhưng không ai có thể làm tổn thương tới một sợi tóc gáy của Dạ Quân Hi, dấu sao trong cung có vô số cấm vệ và ảnh vệ Lam Vũ đi theo bảo hộ. Cho nên, lần trước Chương Tri Hiếu để sát thủ vào cung ám sát chỉ để có cơ

bức bách Dạ Quân Hi lập Thái tử mà thôi, đáng giận là tấu chương của quần thần như bông tuyết bay vào Ngự thư phòng, mà Dạ Quân Hi vẫn không chịu hạ chỉ lập Thái tử. Thật vất vả biết được, đường đường đế quân Lam Vũ lại chuẩn ra để cung vào lúc nửa đêm, đến nơi tần lâu sở quán tìm hoan, Chương Tri Hiếu há có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy? Thứ nhất, lên lút xuất cung, nhất định không mang theo nhiều thị vệ bên người; thứ hai vô luận cuối cùng có thành công hay không, Dạ Quân Hi cũng tuyệt đối không để bách quan biết được chuyện quân vương một nước đoạn tụ, như vậy, hắn liền có thêm một tầng bảo đảm. Mà giờ đây, ái nị quả nhiên truyền đến tin tức, đám hắc y sát thủ kia đã giúp hắn bắt được Dạ Quân Hi ở Loan Cầm các, bảo hắn sao có thể ức chế được sự kích động trong lòng? Nữ nhi Liên phi đang ở trong cung chờ đợi, chỉ cần chiếu thư đến tay nàng, Giờ Mão lâm triều liền có thể tuyên bố đêm qua có người hành thích Thương Kinh cung, để quân bắt hạnh bị ám sát, băng hà. Ngay sau đó, hắn có thể chiếu cáo quần thần, kỳ thực trước khi chết để quân bệ hạ đã nghĩ xong chiếu thư, muốn dựa vào ý kiến quần thần, lập Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ làm Thái tử. Và rồi, Dạ Hành Duệ có thể danh chính ngôn thuận đăng cơ vì đế, còn hắn tất nhiên sẽ là phụ chính đại thần dưới một người trên vạn người, Chương thị cũng trở thành đệ nhất đại gia tộc của vương triều Lam Vũ... Chương Tri Hiếu có chút kích động vẽ ra trong đầu những gì sắp xảy ra khi hừng đông, khóe miệng cong lên, bất giác hơi hơi run rẩy. Mà đúng lúc này, tuần mã đang mang hắn cùng tiểu tư đi tới trước cửa Loan Cầm các.

“Phụ thân!” Chương Quân Ngạn vừa thấy người tới liền lập tức chạy đến, “Phụ thân, cuối cùng ngài cũng tới!”

“Sao ngươi không ở bên trong tự mình trông coi hắn?!” Chương Tri Hiếu bắt mãi hỏi, nhưng trong giọng nói cũng không ức chế được sự run rẩy. Chương Quân Ngạn không dám nói vì đế quân Lam Vũ quá mức đáng sợ, chỉ là một ánh mắt liền khiến Chương Quân Ngạn sợ đến mức toàn thân run rẩy, lúc này hắn đem đế quân Lam Vũ ném cho đám sát thủ hắc y kia trông giữ, còn mình thì chạy đến bên ngoài đón tiếp phụ thân.

Nhìn bộ dáng xèo xèo chít chít, nói không ra lời của Chương Quân Ngạn, Chương Tri Hiếu liền oán hận rửa thầm một câu trong lòng “đồ vô dụng”, nhớ tới Trưởng tử Chương Quân Nghị bị đột tử, không khỏi càng thêm thống hận Dạ Quân Hi, Chương Tri Hiếu hừ lạnh một tiếng vung tay áo nói: “Còn không mau dẫn đường?!” Phụ tử hai người cùng nhau đi tới tầng cao nhất, nơi tạm giam Dạ Quân Hi, đi tới tầng thứ ba, đã không còn nghe thấy sự ồn ào náo động bên dưới, cứ cách vài bước lại đứng một người mặc y phục dạ hành, chỉ thoáng liếc mắt liền cảm thấy sồn tóc gáy. Nhưng những người đó vừa thấy Chương Tri Hiếu liền cúi đầu hành lễ, điều này cũng khiến trái tim đang khẩn trương của Chương Tri Hiếu trấn định lại. Chương Quân Ngạn dẫn Chương Tri Hiếu đến trước một căn phòng được đóng chặt, bên ngoài có bốn gã hắc y nhân trông coi. Chương Tri Hiếu đang định đẩy cửa, lại đột nhiên quay đầu hỏi hắc y nhân: “Những người đi Khanh phủ đã trở về chưa?”

“Hồi bẩm Thừa tướng, vẫn chưa trở về.”

Tên hắc y nhân kia cung kính đáp. Chương Tri Hiếu nghe vậy hơi nhíu mày, trong lòng có vài phần bất an, nhưng vừa thấy bốn tên thủ vệ tựa như tháp sắt, liền nghĩ thầm chuyện mình muốn làm chính là hành thích đế quân, khẩn trương quá độ cũng là bình thường. Vì vậy hắn liền lắc đầu, xua đi sự nghi ngờ trong lòng, hít sâu một hơi, vươn tay đẩy cửa phòng.

“Chương khanh thực hăng hái, đã quá nửa đêm còn tới Loan Cầm các, không biết là coi trọng vị cô nương nào? Hay là Thừa tướng vừa ý hoa khôi tên gọi Mặc Lan kia?”

Tiếng nói trầm thấp mang chút tiểu ý thản nhiên vang lên, Chương Tri Hiếu lập tức kinh sợ, khi hắn quay đầu nhìn lại liền hít vào một luồng khí lạnh.

“Ngươi... Ngươi...” Chương Tri Hiếu đã nghĩ ngàn lần vạn lần, khi Dạ Quân Hi không hề có sức phản kháng ngã xuống trước mặt mình thì mình cần phải làm gì, nhưng hắn chưa hề nghĩ tới sẽ phải ứng đối với tình cảnh như vậy, hắn trừng lớn hai tròng mắt, giơ tay chỉ vào nam nhân ngồi trên nhuyễn tháp, ngoại trừ một chữ “ngươi” thì một câu cũng không nói nên lời.

Chỉ thấy đương kim đế quân Dạ Quân Hi vốn nên bị điểm huyết ném xuống dưới đất lúc này lại đang lười biếng ngồi nghiêng trên nhuyễn tháp, thần thái thản nhiên. Tựa như bây giờ trước mặt hắn không phải là một thân tử âm mưu soán vị mà là một buổi lâm triều bình thường và hắn đang nghe quần thần thượng

tấu. Người ngồi trên chiếc ghế phía dưới nhuyển tháp chính là Thân vương Dạ Tuấn Thần mới vừa hồi triều cách đây không lâu, đứng ở một bên nhuyển tháp, mặc một bộ hồng y chính là tú bà Diễm Cơ của Loan Cẩm các và trong lòng Dạ Quân Hi, còn đang ôm một thiếu niên khuynh thế tuyệt diễm. Dạ Tuấn Thần và Diễm Cơ, Chương Tri Hiếu đều đã gặp qua, nhưng thiếu niên mặc bạch y kia lại chưa từng thấy. Nhìn tư thế dáng dấp thì hình như là người trong Loan Cẩm các, Chương Tri Hiếu đột nhiên cảm thấy thiếu niên có chút quen mắt. Song giờ khắc này, Chương Tri Hiếu không được phép ngắm nghĩ nhiều như vậy.

Thiếu Ly Du dựa vào trong lòng ái nhân, mắt thấy bộ dáng kinh hoảng của Thừa tướng đương triều, không khỏi hơi hơi lắc đầu, khẽ thở dài.

“Vì sao Du Nhi thở dài?”

Dạ Quân Hi cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi han. Thiếu Ly Du ngồi thẳng dậy từ trong lòng hắn, nói: “Vị đối phó Chương thị, người hao tâm tổn sức như thế, ta còn tưởng Chương thừa tướng phải là một nhân tài kiệt xuất hiếm có trong thiên hạ, không ngờ lại là bộ dáng này, mới chỉ thấy những việc nằm ngoài dự liệu mà đã bị dọa thành như vậy, thực sự là làm nhục chức danh Thừa tướng đương triều.”

Thiếu Ly Du vừa nói, khóe môi vừa cong lên một độ cong xinh đẹp, trong hai tròng mắt như hắc diệu thạch tràn đầy vẻ trào phúng.

Đương sơ khi còn ở trong cung, y tưởng rằng vị Thừa tướng này và nữ nhi Liên phi của hắn là nhân vật lợi hại thế nào, nhưng giờ xem ra là y nhìn lầm. Trong hoàng cung Lam Vũ, quả nhiên chỉ có một mình Dạ Quân Hi, mới là khắc tinh của y. Thiếu Ly Du nghĩ nghĩ, lại liếc nhìn nam nhân ngồi cạnh. Mà Dạ Quân Hi nghe thế thì nhin không được cười to hai tiếng, cùng ngồi thẳng dậy rồi ấn một nụ hôn lên trán y, nhìn nghiêng qua Chương Tri Hiếu còn đang đứng trước cửa, nói: “Chương khanh có nghe thấy không? Xem ra vì Chương thị, trẫm làm lớn chuyện như vậy quả thật là không đáng a. Vị Nhị công tử này của người so với Chương tướng quân thực sự là khác nhau một trời một vực.”

Lời nói của Dạ Quân Hi cuối cùng đã thức tỉnh Chương Tri Hiếu, sau khi kinh sợ tới cực hạn, lửa giận vốn bị đè nén cùng với sự sợ hãi đều bộc phát: “Là người! Là người giết con ta! Chương thị ta trung thành tận tâm với vương triều Lam Vũ, người lại giết nhi tử của ta, người này bạo quân!”

“Đến khi thất bại thì tựa như chó nhà có tang, sủa bậy không ngừng, cho dù hôm nay bệ hạ không giết người thì chỉ sợ Chương thị cũng không có kết quả tốt.” Thiếu Ly Du cười lạnh nói.

“Rốt cuộc người là người nào?! Đây... Đây.. Đây là chuyện gì xảy ra?!” Bây giờ Chương Tri Hiếu mới nhớ tới việc hỏi vì sao tình thế lại phát triển tới nông nổi này, nhưng khi quay đầu, Chương Quân Ngạn đã sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất từ bao giờ, vẻ mặt kinh hoảng.

Chương Tri Hiếu đem ánh mắt rời về phía hắc y nhân, liền thấy tất cả bọn họ đều nhìn về nơi này, nhưng lại thờ ơ. Còn thiếu niên mặc bạch y ngồi trước mặt đó là ai, nếu y chỉ là tiểu quan trong Loan Cẩm các thì sao có thể nói ra những lời như vậy?

Thiếu Ly Du vung tay lên, những hắc y nhân đó lập tức ẩn nấp, chỉ sót lại mấy người canh giữ ở bên ngoài, đối diện với vẻ mặt sững sờ của Chương Tri Hiếu, Thiếu Ly Du nói: “Thừa tướng đại nhân không cần nhìn nữa, nơi này đều là thị vệ của Loan Cẩm các. Nếu người tìm những tử sĩ kia, thì bọn họ đều ở trong căn phòng sát vách.”

Thiếu Ly Du nói xong liền ra hiệu cho Diễm Cơ mở một cách cửa thông với căn phòng sát vách, toàn bộ hai mươi mấy tử sĩ mặc hắc y đều bị điểm đại huyết, trời chặt, nhét vào trong đó. Chương Tri Hiếu còn chưa hiểu được tại sao trong một thuyền hoa lại có nhiều “thị vệ” đến như vậy, Dạ Quân Hi đã hừ lạnh một tiếng: “Chương khanh quả thực đoán không sai, chính trẫm đã phái người ám sát Chương Quân Nghị.”

Mắt thấy Chương Tri Hiếu trợn trừng hai mắt, Dạ Quân Hi cười lạnh nói: “Nếu Chương khanh muốn trách thì hãy trách Chương thị đã tâm quá lớn. Bắt đầu chờ không kịp, mơ ước đế tọa. Ở Mậu thành, Chương Quân Ngạn đây đưa không ngớt với người Triều quốc, người cho là trẫm hoàn toàn không biết gì về chuyện này sao?”

Chương Tri Hiếu há miệng, lại không nói ra lời, chỉ nghe Dạ Quân Hi tiếp tục nói: “Nếu người chỉ có dã tâm thì không sao, nhưng còn ngu xuẩn như vậy, ngay cả thân phận tên quân gia trong phủ Thừa tướng

của người là gì người cũng hoàn toàn không biết, trầm còn giữ người lại làm gì?”

“Quần gia?” Chương Tri Hiếu sững sốt, nhưng trong nháy mắt liền phản ứng lại, cả giận nói: “Dạ Quân Hi, đừng dừng chuyện đe dọa ta!”

“Dừng chuyện đe dọa?”

Thiểm Ly Du hỏi lại một câu, giọng nói du dương phá tan âm cuối già nua khàn khàn của Chương Tri Hiếu, khiến kẻ khác không khỏi dẫn ra hàng lông mày đang cau lại, “Nuôi một tên tể ti Lang Tê tại phủ Thừa tướng, ngay cả việc hấn giúp người tìm sát thủ tử sĩ ở nơi nào người cũng không biết, chức Thừa tướng này của người thực sự đã làm đến hết mức.”

“Xem ra Chương khanh không chịu tin.”

Nhìn ánh mắt vẫn chứa đầy lửa giận tận trời của Chương Tri Hiếu, Dạ Quân Hi cười nhạt một tiếng nói, “Đã như vậy, hãy để tên quần gia kia và Chương khanh gặp mặt một lần mới được. Người đâu, đem tên loạn thần tặc tử này mang về Âm lao.”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, liền có hai gã ảnh vệ chế trụ Chương Tri Hiếu và Chương Quân Ngạn. Đang muốn mang đi, nhưng Chương Tri Hiếu lại đột nhiên mỉm cười đối trá, quay đầu nói: “Dạ Quân Hi, nếu người giết nhi tử của lão phu, vậy đừng trách lão phu không khách khí, giết nhi tử của người!”

94. Chương 94

“Dạ Quân Hi, nếu người giết nhi tử của lão phu, vậy đừng trách lão phu không khách khí, giết nhi tử của người!” Nụ cười quỷ dị, lời lẽ ác ý, Chương Tri Hiếu vừa dứt lời, bầu không khí trong gian phòng liền chìm vào giá buốt và yên tĩnh, ngay cả ảnh vệ muốn áp giải Chương Tri Hiếu vào Âm lao cũng không biết nên làm thế nào, đành phải đứng ở chỗ cũ đợi lệnh.

“Bệ hạ, xin để vi thần vào cung trước!” Dạ Tuấn Thần là người đầu tiên phản ứng lại, lập tức đứng dậy khỏi ghế, trên gương mặt cương nghị tràn đầy vẻ lo lắng. Nhi tử của Dạ Quân Hi chính là chất tử của hấn, hấn vừa hồi triều liền mất đi một chất nhi, bây giờ sao có thể trở mặt nhìn tên loạn thần tặc tử đã mất trí này làm tổn thương những hài tử còn lại?!

Nhưng, tựa như không nghe được lời nói của Dạ Tuấn Thần, Dạ Quân Hi vẫn không nói một lời. Đôi mắt phượng sắc bén nhìn chằm chằm vào tên thần tử to gan lớn mật, nhìn vào sự sợ hãi nồng đậm và một tia đắc ý rất khó phát hiện ở sâu trong mắt tên thần tử này, thần sắc trên gương mặt tuấn mỹ của Dạ Quân Hi biến hóa không ngừng.

Thiểm Ly Du có chút lo lắng nhìn Dạ Quân Hi, cho dù biết nam nhân chưa bao giờ đem tình thân phụ tử đặt ở trong lòng, nhưng đột nhiên nghe được có người muốn làm hại mấy hoàng tử của hấn thì vẫn có chút kích động đi? Trong cung có Liên phi tọa trấn, đó là một người còn ngoan lệ hơn của phụ thân của nàng... Không ngờ Chương Tri Hiếu thành công thì ít, nhưng lại rất biết cách kéo người khác làm đệm lưng. Thiểm Ly Du nghĩ vậy, bỗng nhiên nhớ tới Thiểm Như Nguyệt còn đang ở trong cung dưỡng thai. Từ khi Thiểm Như Nguyệt hoài long tử, tránh thoát được sự hãm hại của Liên phi, còn thu dưỡng Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình, Liên phi đã cảm hận Như Nguyệt tới tận xương, nếu phải hạ thủ với các hoàng tử, không chừng sẽ đem nha đầu kia ra khai đao đầu tiên... Nghĩ thế, trong hai tròng mắt như hắc diệu thạch hiện lên một tia lo lắng, nhưng một khắc sau, Thiểm Ly Du liền nhận thấy cánh tay ôm ở bên hông mình đang xiết chặt.

Dạ Quân Hi rút cuộc ôm lấy người trong lòng, đứng dậy khỏi tháp thượng. Song chỉ là một động tác bình thường như vậy cũng dễ dàng đánh nát vẻ đắc ý trong mắt Chương Tri Hiếu, mắt thấy thân ảnh huyền sắc cao lớn đang tới gần từng bước, gương mặt già nua của Chương Tri Hiếu dần dần biến sắc, trở nên trắng bệch. Và điều khiến kẻ khác kinh ngạc chính là Dạ Quân Hi không hề xuất thủ tự mình xử quyết Chương Tri Hiếu, thậm chí còn không hề tức giận. Thấy bộ dáng mờ hồ lạnh chảy rờn rờn của Chương Tri Hiếu, trên gương mặt anh tuấn độc nhất vô nhị liền thả ra một tia tiểu ý có thể coi là sung sướng: “Chương thừa

tướng cho rằng, trăm mặc kệ người và nhi tử của người làm xằng làm bậy tại Khanh phủ và Loan Cầm các lâu như thế, là vì đang an tọa trong cung, hoàn toàn không biết gì hay sao?”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, không chỉ Chương Tri Hiếu mà cả Dạ Tuấn Thần và Thiển Ly Du đều hơi ngẩn người. Bất quá, Thiển Ly Du lập tức bình tĩnh lại, khoe môi nhin không được cong lên. Tuy rằng, y không biết nam nhân này đã sắp xếp những gì ở trong cung, bất quá có thể khiến hấn lộ ra nụ cười như vậy thì có lẽ không phải là một tiết mục không thú vị. Nhưng còn y, quan tâm sẽ bị loạn, sao có thể cho rằng nam nhân giả hoạt này không hề chuẩn bị gì a... Thiển Ly Du nghĩ thế, cười khẽ mở miệng nói: “Chẳng lẽ người không định nói cho Chương thừa tướng, trong cung đã chuẩn bị vở kịch gì sao?”

“Du Nhi cũng cảm thấy hiếu kỳ?” Dạ Quân Hi cười khẽ hỏi ngược lại.

Thiển Ly Du lắc đầu cười nói: “Tất nhiên là hiếu kỳ. Bất quá nếu đi xem diễn, vậy thì không nên biết trước tình tiết mới tốt, bằng không chẳng phải sẽ mất đi hứng thú sao... Thiển Ly Du trả lời câu hỏi của Dạ Quân Hi, đôi mắt khuyển thế vô song lại nhìn về phía tên Chương Tri Hiếu còn đang ngơ ngác, y suy nghĩ một chút lại nói: “Nếu Thừa tướng đại nhân là người trong cuộc, sao không thỉnh Thừa tướng đại nhân cùng vào cung, nếu đưa đi Âm lao sớm như vậy, chẳng phải sẽ không nhìn thấy sao?”

Dạ Quân Hi cười to hai tiếng, cúi đầu hôn mạnh lên đôi môi Thiển Ly Du: “Du Nhi rất hiếu nên làm thế nào để đối phó với một kẻ tự đại.” Nói xong hấn liền ra hiệu cho ảnh vệ. Ảnh vệ lĩnh mệnh, mang theo hai phụ tử Chương Tri Hiếu và hai mươi mấy tử sĩ Lang Tê lập tức biến mất khỏi Loan Cầm các.

“Chúng ta cũng hồi cung được không?”

Ôm chặt người trong lòng, Dạ Quân Hi hỏi. Trong đôi mắt phượng thâm thúy lóe lên một vầng sáng khác thường mà kẻ khác không thể hiểu thấu, nhưng Thiển Ly Du lại chưa hề phát hiện, y chỉ gật đầu ưng thuận.

“Diễm Cơ, người cùng Trì Phong lưu thủ trong Loan Cầm các, việc này vẫn chưa kết thúc, nhất định không được sơ suất.”

Thiển Ly Du nói xong nhưng không thấy Diễm Cơ trả lời, y cảm thấy kỳ quái quay đầu nhìn lại mới phát hiện Diễm Cơ và Dạ Tuấn Thần đang nhìn bọn họ với vẻ mặt rất cổ quái.

Thấy hai người kia đều quay đầu, Dạ Tuấn Thần mới ho nhẹ một tiếng, cúi đầu che đi thần sắc xấu hổ. Trời biết, mới vừa rồi khi thấy bộ dáng một hỏi một đáp của hai người này, trong lòng hấn có bao nhiêu kinh hãi. Rõ ràng là khuyển thành tuyệt sắc như trích tiên, nhưng bên trong hai người lại xấu xa như ác ma. Dạ Tuấn Thần tất nhiên sẽ hiểu biết đệ đệ của mình, khi còn nhỏ Dạ Quân Hi đã có tính nết như vậy, mười năm trước từ ngoài cung trở về tính cách này càng thêm trầm trọng. Nhưng hấn không ngờ, Thiển Ly Du cũng có tính cách xấu xa như vậy, khó trách Dạ Quân Hi không thể tự thoát khỏi y. Trong lúc Dạ Tuấn Thần oán thầm trong lòng, Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du đã cùng nhau rời đi Loan Cầm các. Người trong thuyền vẫn ca múa, vui vẻ như trước, không ai biết được mới vừa rồi ngay trên đầu bọn họ, để quân bệ hạ vừa xử trí một tên loạn thần tặc tử mưu toan tạo phản.

Đế cung, Tịch Liên cung.

Liên phi ngồi ngay ngắn trên tháp thượng, trong tay nắm chặt quyển trục mà phụ thân sai người giao cho nàng, vẻ mặt ngưng trọng.

Trước nhuễn tháp, một nữ tử mặc cung trang hoa lệ đang nằm trên mặt đất, dòng máu đỏ tươi từ từ chảy ra từ ngực nàng, vẻ mặt kinh sợ và đau đớn đã cứng lại trên gương mặt nàng. Chủ nhân của gương mặt này, chính là mẫu phi của Nhị hoàng tử – Tề quý nhân. Chương Tri Hiếu đã sớm nói cho Liên phi, chiếu thư vừa đến tay liền phải chém giết hết tất cả các hoàng tử và mẫu phi trong cung, thứ nhất là để bảo đảm Dạ Hành Duệ thuận lợi đăng cơ, thứ hai là báo thù rửa hận cho đại ca Chương Quân Nghị. Khi chiếu thư đến Tịch Liên cung, Tề quý nhân đang ở trong Tịch Liên cung làm khách, bởi vậy nàng mới trở thành oan hồn thứ nhất dưới tay Liên phi.

Một nữ tử hai mươi tuổi, nếu ở trong gia đình bình thường có lẽ còn chưa hết ngây thơ, nhưng sinh ra trong Chương thị, lại chìm nổi bao năm trong hậu cung, được chăm sóc thích đáng, thoát nhìn Liên phi vẫn trẻ trung xinh đẹp, nhưng trong đôi mắt sáng kia lại để lộ ra sự sắc sảo và lão luyện không tương xứng với tuổi tác. Nghĩ tới phụ thân đang ở ngoài cung tranh đấu cùng trượng phu của chính mình, mà bây giờ trượng

phụ của nàng không chừng đã chết dưới lưỡi đao của phụ thân, còn trẻ tuổi mà phải thủ tiết khiến trong lòng Liên phi có chút bi ai. Nhưng vừa nghĩ tới vô số mỹ nhân và hoàng tử sẽ xuất hiện trong hậu cung khổng lồ này và tranh đoạt để vị với con trai nàng, trái tim mềm mại liền trở nên cứng rắn. Đây chính là sự bi ai và lỗi lầm của một nữ nhi thân là con của công khanh, là hậu phi của đế vương. Liên phi cứ ngồi như vậy không biết bao lâu, bên ngoài cửa cung rớt cuộc truyền đến tiếng bước chân, một gã thị vệ bước vào cửa cung, quỳ xuống cung kính nói: “Tham kiến quý phi nương nương.”

“Sự tình xử lý thế nào?”

Đôi tay trắng như phấn đột nhiên nắm chặt biểu hiện sự khấn trương trong lòng Liên phi, nhưng nàng lập tức đè xuống sự kích động này, vẫn ngồi ngay ngắn trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, tất cả đều dựa theo ý chỉ của nương nương, xử lý thỏa đáng.”

Tên thị vệ kia ngẩng đầu lên, đưa tay làm một động tác cắt ngang qua cổ, Liên phi thấy thế liền tựa như mất hết tất cả sức lực, ngồi dựa vào tháp thượng, một lát sau mới phát phát tay nói: “Thu thập nơi này cho sạch sẽ.”

“Vâng.”

Tên thị vệ kia đứng dậy, đi ra bên ngoài gọi người tới. Còn Liên phi thì đi vào nội điện, hai nhĩ tử của nàng còn đang ngủ yên trong tấm điện.

Sáng sớm giờ Mão, văn võ bá quan trong triều Lam Vũ giống như thường ngày, đều từ các nơi trong đế đô đi tới để cung. Nhưng dưới mặt ngoài bình tĩnh chính là sự cuộn trào mãnh liệt, đêm hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, tất nhiên sẽ có vài triều thần có liên quan chiếm được mật báo. Cho nên, trên đại điện Lam Vũ, có người vẻ mặt hốt hoảng, có người giả vờ trấn định, còn có người dứt khoát xin nghỉ, để lại mấy vị trí còn trống trong hàng ngũ các triều thần, rất gây chú ý. Toàn bộ đại điện đều tràn ngập không khí cổ quái, khác thường. Giờ Mão đã qua nửa khắc, mà đế tọa vẫn trống trơn như trước. Ngay cả nghi trượng của đế vương và tâm phúc đặc lực Lâm Hứa của đế quân bộ hạ cũng không thấy bóng người. Một vài đại thần không khỏi bồn chồn không yên...

Lẽ nào Thừa tướng đại nhân thực sự thành công rồi sao? Chẳng lẽ chỉ trong một đêm mà đã thay đổi triều đại rồi sao?! Lại một nén nhang trôi qua, đế quân bộ hạ vẫn không hề xuất hiện, kỳ quái chính là, ngay cả Chương thừa tướng cũng không hiện thân. Các đại thần trong triều không khỏi có chút nóng nảy, khi sự trầm mặc bị đánh vỡ, càng lúc càng có nhiều những tiếng thầm thì khe khẽ.

Trong Thiên điện phía sau đại điện, Liên phi mặc một bộ y phục màu trắng, một tay ôm Tứ tử Dạ Hành Duệ, một tay nắm Ngũ tử Dạ Hành Ngọc. Chương Tri Hiếu vẫn chưa hề hiện thân theo như kế hoạch, trong lòng Liên phi có chút sợ hãi. Chẳng lẽ phụ thân đã thất bại rồi sao? Nhưng nếu thất bại, vậy bộ hạ đang ở nơi nào?

“Quý phi nương nương, thỉnh mang theo Tứ hoàng tử lên đại điện đi.”

Tên thị vệ mà Chương Tri Hiếu an bài ở bên người nàng bỗng nhiên mở miệng nói.

“Phụ thân còn chưa vào cung, bản cung sao dám tự ý hành động?” Liên phi nhíu mày, giọng nói vững vàng, nhưng đã có chút sắc bén hiếm thấy.

“Thừa tướng ở ngoài cung tất nhiên sẽ có nhiều việc cần giải quyết ổn thỏa. Ngài thử nghĩ, nếu đế quân bộ hạ chưa chết, vì sao tới canh giờ này còn chưa hiện thân?” Tên thị vệ kia cung kính quỳ rạp xuống đất, trầm giọng nói, “Thỉnh Thái hậu nương nương cùng ấu chủ lên điện!”

Một câu “Thái hậu nương nương”, một tiếng “ấu chủ” khiến Liên phi đột nhiên cảm thấy giác ngộ, thần sắc chấn động, nàng cắn cắn môi, ôm chặt Dạ Hành Duệ trong tay, đem Ngũ tử Dạ Hành Ngọc giao cho thị vệ nói: “Người mang theo Ngũ hoàng tử cùng bản cung lên điện.”

“Thuộc hạ xin tuân theo ý chỉ của nương nương!”

95. Chương 95

Khi Liên phi ôm Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ mới vừa bốn tuổi tiến vào đại điện Lam Vũ, tất cả những tiếng thì thầm khe khẽ đều lập tức im bật. Văn võ bá quan trở mắt đứng nhìn vị quý phi nương nường tựa như thiếu nữ kia đi qua trước mặt mình, từng bước một, bình tĩnh bước lên cầu thang, cuối cùng đem Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ đặt ở trước đế tọa. Liên phi ngẩng đầu, hai tròng mắt như những ngôi sao giữa bóng đêm lạnh lùng nhìn quét qua một vòng, tất cả mọi người trong đại điện đều cảm như hén, một vài đại thần còn gần như sắp ngất đi. Liên phi cúi người nhìn nhi tử ngây thơ vô tội, nhưng đứng ở chỗ cao như vậy mà vẫn không hề cảm thấy sợ hãi của mình, nàng không khỏi xiết chặt nắm tay dưới tay áo, cắn răng mở miệng: “Các vị đại nhân, hừng đông hôm nay, để quân bệ hạ... Bị ám sát tại Thương Kinh cung... Bằng hà!” Giọng nói của Liên phi chẳng hề vang dội, trái lại có chút trầm thấp khàn khàn, nhưng nghe vào trong tai văn võ bá quan, tựa như tiếng chuông, chấn động lòng người.

Cho dù trong lòng đều đã chuẩn bị, nhưng đột nhiên nghe được tin tức như thế từ chính miệng Liên quý phi, vẫn khiến chúng thần khiếp sợ, thần sắc không dám tin dần dần hiện ra trên gương mặt các thần tử. Nói ra hai chữ “bằng hà”, nhìn vẻ mặt kinh ngạc mà hoảng sợ của các triều thần phía dưới, Liên phi biết chính mình đã đi tới bước cuối cùng, lúc này cho dù nàng muốn quay đầu lại, cũng đã không còn đường lui. Trước mắt đột nhiên tối sầm, Liên phi nhin không được cảm thấy có chút choáng váng, đợi khi trước mắt nàng trở nên quang đãng, triều đình đã hoàn toàn rối loạn. Có tiếng khóc thảm, có tiếng hô to “vạn tuế”, cũng có tiếng kêu lên “nói năng bậy bạ”.

“Thỉnh nương nường cho phép chúng thần tiến vào Thương Kinh cung chứng kiến!” Có một gã đại thần kêu lớn, vừa nghe lời ấy, không ít người đứng xung quanh đều phụ họa. Hai mắt Liên phi sáng như đuốc nhìn về phía người vừa mở miệng, nàng lạnh lùng nói: “Hậu cung phi tần cùng những hoàng tử công chúa khác đang làm bạn bên cạnh bệ hạ. Nếu các vị đại nhân muốn gặp, cũng phải đợi tới ngày mai.”

“Vậy tại sao quý phi nương nường, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử không làm bạn bên cạnh bệ hạ?!” Người nọ lại hô lớn. Liên phi nghe vậy liền tròng lớn mắt hạnh hung hăng lườm người nọ, nàng cầm lấy quyển trục màu vàng tươi từ tay tên thị vệ đứng phía sau, chậm rãi bày ra trước mặt chúng thần: “Bản cung thân là quý phi, quản lý hậu cung cho bệ hạ. Hôm nay bệ hạ bằng hà, quốc không thể một ngày không có quân! Bản cung cầm trong tay di chiếu mà bệ hạ lưu lại lúc sinh tiền, phụng theo ý chỉ của bệ hạ, phò tá Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ đăng cơ vi đế!”

“Làm sao thần biết được di chiếu trong tay quý phi nương nường là thật hay giả?!” Vẫn là tên triều thần kia, khi Liên phi vừa dứt lời hần liền cao giọng nghi ngờ hỏi.

“Lẽ nào người hoài nghi bản cung giả mạo di chiếu? Người có biết đây là tội diệt tộc hay không!” Trái tim Liên phi dần dần trầm xuống, từ trước tới nay nàng không tham dự vào việc trong triều, cho nên không biết tên đại thần vẫn đối nghịch với nàng có địa vị thế nào. Phụ thân không ở bên dưới, lúc này nàng đứng trước đế tọa cao cao nhưng vẫn tứ cố vô thân, chỉ dựa vào sự sắc sảo và khí thế đã rèn luyện nhiều năm mà chống chọi với tên đại thần kia. Nhưng ngay cả chính nàng cũng chưa hề phát hiện, bàn tay nắm lấy Dạ Hành Duệ của nàng đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Người nọ lạnh lùng cười nói: “Chính vì đó là tội diệt tộc mới càng phải điều tra làm rõ, vì thần có gì là sai? Xin hỏi Thần thân vương ở đâu?”

“Bản vương ở đây.”

Tiếng nói trầm thấp từ ngoài điện truyền đến, Dạ Tuấn Thần mặc bộ huyền y có thêu kỳ lân bằng kim tuyến, đang sải bước tiến vào trong điện.

“Thần vương điện hạ!”

“Vi thần tham kiến Thần vương điện hạ!”

Dọc theo đường đi chúng thần đều hướng Dạ Tuấn Thần hành lễ. Thân ảnh cao lớn trầm ổn vừa bước vào đại điện, liền tựa như đưa một viên thuốc an thần cho những văn võ bá quan đang hoang mang sợ hãi. Thực lòng mà nói, tại tình huống khẩn cấp và đột nhiên này, nếu để một người đến từ Chương thị như Liên quý phi leo lên bảo tọa Thái hậu, can thiệp vào chuyện triều chính, chúng thần cũng đều không muốn.

Dạ Tuấn Thần đứng ở giữa đại điện, ngẩng đầu nhíu mày, lạnh lùng nhìn nữ nhân đang đứng trước đế tọa, cầm “di chiếu” trong tay và hai nhi tử của nàng. Sau đó hắn quay đầu liếc nhìn những triều thần có vẻ mặt khác nhau phía dưới, thầm nghĩ dùng phương pháp này để thử lòng trung quân của văn võ bá quan, quả thực là hiệu quả vô cùng. Đáng tiếc hai tiểu oa nhi kia, chắc chắn sẽ bị hi sinh vì những gì mà mẫu thân và ngoại tổ phụ của bọn họ đã làm...

“Quý phi nương nương có thể cho phép bản vương nhìn xem di chiếu trong tay ngài được không?” Dạ Tuấn Thần trầm giọng hỏi.

“Lớn mật! Thần thân vương cũng hoài nghi bản cung làm chuyện đại nghịch bất đạo kia sao?!” Trong lòng Liên phi đã có chút hoảng loạn. Đứng ở chỗ cao này càng lâu, lòng nàng càng không yên. Vừa thấy Dạ Tuấn Thần xuất hiện trong điện, liền tựa như làm đại loạn hết trận tuyến của nàng, nàng chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu mà quát.

“Bản vương không dám. Nhưng việc này vô cùng trọng đại. Bản vương còn chưa thấy long thể của bệ hạ, quý phi nương nương đã đứng ra thay nhi tử của ngài đòi lấy bảo tọa để quân, ít nhất cũng nên giải thích rõ ràng cho bản vương và chư vị đại nhân mới đúng?” Dạ Tuấn Thần nhíu mày nói, chúng thần đứng phía sau đều gật đầu. Ngoài trừ một số thần tử có quan hệ sâu xa với Chương thị, nhận ra sự phát triển của tình thế đều đã bắt đầu liệu mạng đổ mồ hôi lạnh.

Thấy Dạ Tuấn Thần cư nhiên muốn leo lên cầu thang đi tới lấy “di chiếu” trong tay nàng, Liên phi thất kinh, nàng đột nhiên cái khó ló cái khôn nói: “Thần vương điện hạ gây khó dễ cho bản cung như vậy, chẳng lẽ là vì muốn lấy thân phận huynh trưởng của bệ hạ, tranh đoạt đế vị với thân sinh tử tử của bệ hạ hay sao?!” Nghe nàng hô lên như thế, Dạ Tuấn Thần liền ngừng bước, vẻ mặt cổ quái, mà triều thần cũng đều sửng sốt. Trong lúc Dạ Tuấn Thần và triều thần giật mình ngơ ngác, Liên phi xoay người ôm lấy Dạ Hành Duệ: “Bất luận thế nào, Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ chính là đế quân tiếp theo mà sinh tiền bệ hạ đã đồng ý.”

Liên phi vừa nói vừa đem Dạ Hành Duệ đặt lên đế tọa tượng trưng cho quyền lực vô thượng của Lam Vũ đế quốc, thân hình nhỏ nhỏ có vẻ vụn vặt vô thố giữa chiếc ghế dựa rộng rãi. Mắt thấy tiểu oa nhi bị mẫu thân đặt lên trên đế tọa, Dạ Tuấn Thần chỉ có thể thở dài một tiếng trong lòng, ánh mắt chuyển hướng ra phía ngoài điện, thoáng nhíu mày thầm nghĩ, người nọ cũng nên xuất hiện đi... Ý nghĩ như vậy của Dạ Tuấn Thần vừa mới toát ra thì một thân ảnh khoác ánh bình minh đã từ từ hiện thân bên ngoài đại điện. Kèm theo sự xuất hiện của thân ảnh đó, chính là tiếng cười khê khiến kẻ khác cảm thấy sồn tóc gáy phát ra từ miệng người nọ: “Duệ Nhi thích chiếc ghế ấy sao? Chỉ tiếc, trẫm vẫn chưa định giao nó cho người a...” Tiếng nói vụn vặt quen thuộc vừa dứt, nam nhân mặc bộ long bào huyền sắc tú kim đã hoàn toàn bước vào trong điện, xuất hiện ở trước mặt chúng thần.

Khóe môi hơi hơi cong lên, thần sắc tựa tiểu phi tiểu, đôi mắt phượng thâm thúy mà sắc bén trên tức nhìn về phía Liên quý phi và Tứ hoàng tử đang bị biến thành trò cười kia, Dạ Quân Hi khẽ cười nói: “Ái phi còn không ôm Duệ Nhi xuống chiếc ghế đó sao, chẳng lẽ còn chờ trẫm tự mình đưa hai mẫu tử các người về Tịch Liên cung?”

Tựa như một lời trách cứ nhẹ nhàng, nhưng giọng nói trầm thấp êm ái nghe vào trong tai Liên phi lại giống như lời vẫy gọi đến từ địa ngục. Hai mắt tràn đầy khó tin nhìn về phía dung nhan vốn khiến nàng trầm mê vô hạn, hôm nay lại vừa yêu vừa hận kia. Trong lòng Liên phi tràn ngập sợ hãi... Phụ thân! Nhìn thần sắc của Liên phi, Dạ Quân Hi thần nhiên đi về phía đế tọa, tựa như đang dạo bước trong Ngự hoa viên, trong lúc đó hắn còn liếc nhìn về mặt như đang gặp quỷ của chúng thần, cười hỏi: “Sao vậy, chẳng lẽ các khanh không nhận ra trẫm nữa sao?”

“Bệ hạ...”

“Vi thần tham kiến bệ hạ!” Dường như lúc này mới phản ứng lại, văn võ bá quan đều quỳ xuống đất dập đầu, run rẩy. Cứ nghĩ tới vừa rồi nếu không có sự xuất hiện của Dạ Tuấn Thần, suýt nữa bọn họ sẽ thừa nhận Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ đăng cơ vi đế, sau lưng tất cả đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh, may mà bọn họ chưa hề can dự vào, bằng không chuyện hôm nay sợ rằng không thể sáng tỏ. Về phần những quan viên có quan hệ bất minh với Chương thị, đều đã xui xẻo trên mặt đất, ngay cả hơi sức để đứng thẳng dậy cũng không có.

Liên phi và Tứ hoàng tử vẫn đứng trước đế tọa, không hề động đậy, cho tới khi Dạ Quân Hi bước lên đế tọa, Liên phi mới đột nhiên lùi lại một bước. Chỉ thấy Dạ quân Hi ôm lấy Dạ Hành Duệ rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, lúc này Liên phi đột nhiên muốn ôm lấy nhi tử từ trong tay Dạ Quân Hi, nhưng nàng tuyệt đối không dám làm như vậy. Dạ Quân Hi ôm tiểu oa nhi ngắm nghía một hồi, tiểu hài tử bốn tuổi đã hiểu được thế nào là sợ hãi, trực giác nói cho Dạ Hành Duệ: phụ hoàng bây giờ không phải đối tượng có thể thân cận, cái miệng nhỏ bĩu bĩu sắp khóc đi ra, nhưng cố gắng nhịn xuống, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía mẫu phi, chỉ tiếc mẫu phi còn đang khó bảo vệ được chính nàng.

Trong sự trầm mặc khiến kẻ khác hít thở không thông, Dạ Quân Hi giương mắt, liếc nhìn chúng thần phía dưới, rồi cuộc chậm rãi mở miệng: “Hôm nay, các khanh thực khiến trẫm mở rộng tầm mắt, chỉ là một phi tần trong hậu cung cầm chiếu thư giả mạo cũng có thể làm cho các khanh bái lạy một tiểu hài nhi bốn tuổi, xưng vi đế quân... Nếu không phải hoàng huynh đứng lúc chạy tới, trẫm chỉ sợ chiếc đế tọa này thực sự phải dâng cho kẻ khác.”

“Vi thần không dám, vi thần đáng chết!” Phía dưới vang lên những tiếng cáo tội.

“Người đâu, thỉnh Thừa tướng.”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, liền có hai gã thị vệ kéo một người tóc bạc hoa râm từ ngoài điện tiến vào. Đợi thấy rõ gương mặt của người lớn tuổi này, trong điện liền vang lên những tiếng hút không khí. Chương Tri Hiếu bị đè vai, quỳ gối ở giữa điện, Dạ Quân Hi thông dong đem Dạ Hành Duệ đặt xuống dưới đất, nhưng tiểu oa nhi bị kinh sợ, không dám di chuyển. Dạ Quân Hi cười nhạt một tiếng nói: “Thừa tướng còn gì để nói?”

Chương Tri Hiếu ngẩng đầu lên, mắt thấy nữ nhi và ngoại tôn đều đứng ở trước mặt run rẩy, dùng ánh mắt khát vọng và chờ mong nhìn chính mình, chỉ tiếc hắn đã bất lực. Thế nhưng, tới khi sắp chết, Chương Tri Hiếu lại không còn sợ hãi, hắn hung tợn nhìn chăm chăm vào nam nhân trên đế tọa: “Dạ Quân Hi, người giết nhi tử của lão phu, hôm nay tuy rằng lão phu thất bại, nhưng cho dù làm quỷ cũng sẽ hóa thành lệ quỷ tìm người và con người trả thù!”

Dạ Quân Hi nhin không được cười to hai tiếng, liếc nhìn sắc mặt kinh ngạc của Liên phi, rồi mới mở miệng nói: “Ám sát trẫm thất bại. Hoàng tử của trẫm, trẫm tất nhiên sẽ không cho phép người động tới một sợi tóc gáy của bọn họ.”

Dạ Quân Hi nói xong liền vung tay lên, ngoài điện lập tức có hơn mười người xuất hiện. Dẫn đầu chính là Lâm Hứa, hắn tiến lên, hướng nam nhân trên đế tọa khom người: “Vi thần Lâm Hứa tham kiến bệ hạ. Vi thần may mắn không làm nhục mệnh, bảo hộ các vị nương nương và hoàng tử công chúa đều an toàn.” Phía sau Lâm Hứa chính là tất cả hoàng tử, công chúa và mẫu phi của bọn họ – những người mà Liên phi cho rằng nàng đã xử trí hết.

Sau khi bái kiến đế quân, những người kia đang dùng ánh mắt oán hận nhìn chăm chăm Liên phi và hai nhi tử của nàng. Liên phi đột nhiên quay đầu nhìn tên thị vệ đi theo bên người mình, nhưng lại thấy hắn không hề để ý gì tới nàng, chỉ khi Lâm Hứa trở về bên cạnh đế tọa, hắn mới giao Ngũ hoàng tử cho Lâm Hứa, rồi sau đó thân ảnh liền biến mất ở chỗ tối. Liên phi hoàn toàn tuyệt vọng, ngay cả gương mặt Chương Tri Hiếu cũng hiện vẻ trống rỗng.

Không ai dám hỏi Chương Quân Nghị có thực sự bị Dạ Quân Hi sai người giết chết như lời Chương Tri Hiếu nói hay không, Chương thị từng sống trong triều đình Lam Vũ vài thập niên đã không thể cứu vãn, thành bại đều được định trước. Dạ Quân Hi thần nhiên ngồi nghiêng trên đế tọa, đôi mắt phượng thâm thúy mà sắc bén đảo qua từng gương mặt sợ hãi phía dưới, trầm giọng nói: “Thừa tướng Chương Tri Hiếu thông đồng với địch bán nước, mạo phạm đế quân, Liên quý phi giả truyền di chiếu, tội đáng chém. Chương thị gây nên mối họa này, đều vì quyền lực ngoại thích quá lớn mà chuyện trong triều lại dựa vào Thừa tướng. Từ ngày hôm nay, phế truất chức vị Thừa tướng, phân quyền lực Thừa tướng cho sáu bộ Lại, Hộ, Lễ, Binh, Hình. Thiết lập Ích chính viện phân loại quốc sự, phong Thần thân vương đứng đầu Ích chính viện. Chương thị chu di tam tộc, nam tử thành niên nằm trong cửu tộc đều sung quân biên quan. Ban thưởng biên cảnh Đông Nam Lương Châu làm lãnh địa cho Tứ hoàng tử Dạ Hành Duệ và Ngũ hoàng tử Dạ Hành Ngọc, ngày mai liền khởi hành nhậm chức.”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, văn võ bá quan đều quỳ xuống đất hô to vạn tuế. Âm hưởng sấm sét trong điện

kinh thiên động địa, từ bây giờ, đế quốc Lam vũ không còn ngoại thích chuyên quyền, cũng không còn Thừa tướng ôm quyền, toàn bộ quyền lực tối cao đều thu vào tay đế quân, triều đình Lam Vũ bắt đầu một cục diện hoàn toàn mới.

Liên phi và Chương Tri Hiếu bị thị vệ tha ra bên ngoài, một cây trâm phượng óng ánh hoa lệ từ trên đầu Liên phi rơi xuống dưới đất, trầm lặng im ắng. Dạ Quân Hi thần nhiên nhìn thân ảnh của hai người biến mất dưới ánh dương quang càng lúc càng rực rỡ bên ngoài đại điện, hần chậm rãi mở miệng: “Lần này có thể thấy rõ được dã tâm của phụ tử Chương Tri Hiếu, xử trí Chương thị mà không khiến triều đình rung chuyển, công lao của một người không thể không nhắc tới.”

Bách quan cảm thấy kỳ quái, đều ngẩng đầu lên... Người có công lao không thể không nhắc tới, là Thần thân vương hay Lâm đại nhân?

Thấy thần sắc khó hiểu, nghi hoặc của bách quan, Dạ Quân Hi hơi hơi cong lên khóe môi, ngay cả đôi mắt phượng đóng băng cũng tràn ra một tia nhu tình, ánh mắt nhìn về một nơi không xa. Trong khi mọi người ở đây đều kinh ngạc, thân ảnh màu trắng đã từ từ hiển hiện bên đế tọa. Bạch y như tuyết, mái tóc đen dài tới thắt lưng, lụa mỏng che mặt, chỉ lộ đôi mắt như hắc diệu thạch cùng với chu sa huyết sắc như ẩn như hiện phía dưới khóe mắt. Ba màu đen, đỏ, trắng ở trên cùng một người hiện ra sự đối lập khiến kẻ khác phải trở mắt, khiến những người đứng xem đều bị rơi vào đôi mắt độc nhất vô nhị của người nọ. Nhưng lúc này, đôi mắt này đang có chút mẫn nhìn về phía nam nhân trên đế tọa. Tiểu ý bên môi Dạ Quân Hi càng đậm, hần đứng dậy khỏi đế tọa, sóng vai với thân ảnh màu trắng kia, khẽ cười nói: “Các vị ái khanh, mau ra mắt Quốc sư đại nhân của đế quốc Lam Vũ.”

~Hết quyển hai

~~Quyển ba~

96. Chương 96

Trước cửa Ngự thư phòng, một nhóm thị vệ cầm bội kiếm trong tay, nghiêm túc đứng canh. Sáng nay đế quân bệ hạ vừa quyết đoán xử trí Chương thị, vẫy lui tất cả triều thần và hậu phi tới đây cầu kiến, lúc này ngài đang trao đổi quốc sự với quốc sư tân phong trong ngự thư phòng. Nói tới vị quốc sư này, thực khiến người ta kinh ngạc. Không ai biết y từ đâu đến, thân phận thế nào và có đóng góp gì trong lần tiêu diệt Chương thị mà khiến bệ hạ coi trọng y như vậy, thậm chí dành cho y vinh quang vô thượng được đứng trước đế tọa quan sát quần thần. Nhưng chỉ với thân ảnh màu trắng bạc chói mắt cũng đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng mỗi người. Đôi mắt như hắc diệu thạch và vệt chu sa mị hoặc nhân tâm khiến người ta sinh ra khát vọng mãnh liệt muốn kéo xuống chiếc khăn lụa che mặt...

Trong ngự thư phòng, đế quân Lam Vũ đang cùng vị quốc sư tân phong của hần ngồi dựa vào nhau trên nguyên tháp, “trao đổi quốc sự”.

“Quốc sư” nhíu mày, có chút bất mãn liếc nhìn nam nhân ngồi cạnh: “Quốc sư... một người có thể nghĩ ra...” Nói không hề tức giận tất nhiên là giả, nhưng nghĩ tới vì sao Dạ Quân Hi lại gán cho y danh xưng “Quốc sư” này, cơn giận vốn không hề đáng kể liền hoàn toàn tiêu tan thành mây khói. Chẳng qua Thiển Ly Du vẫn nhìn không được thắm máng trong lòng, y nên sớm đoán được Dạ Quân Hi muốn y tiến cung chắc chắn “không phải ý tốt”, y không ngờ người này cư nhiên lại làm một chuyện không tưởng như thế, kéo t đến trên đế tọa, lộ ra trước người trong thiên hạ, còn nghĩ ra danh hiệu “quốc sư” kỳ quái như vậy.

Dạ Quân Hi cười khê, nhặt một quả nho từ đĩa trái cây trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nhét vào trong miệng Thiển Ly Du, rồi hôn nhẹ lên khóe môi còn lưu lại nước quả chua ngọt, lúc này mới nói: “Nếu Du Nhi chịu làm Hoàng hậu, trẫm cần gì phải khổ tâm như vậy? Ngoại trừ này ra, chỉ có chức vị quốc sư mới có thể khiến người danh chính ngôn thuận ở lại bên cạnh trẫm, mà không cần thường xuyên xuất hiện trước mặt mọi người.”

Xưa nay đế quốc Lam Vũ chưa từng có chức vị Quốc sư, nhưng phàm là các quốc gia có Quốc sư thì địa vị của Quốc sư rất cách biệt. Tuy là thần tử, nhưng không tham dự vào triều chính, khiến vua một nước phải nhún nhường ba phần, khác một trời một vực so với những quan viên bình thường.

Dạ Quân Hi nghĩ, ngoại trừ Hoàng hậu thì chỉ có chức vị Quốc Sư mới thích hợp với Thiển Ly Du. Nuốt xuống trái cây chua ngọt trong miệng, Thiển Ly Du ngẩng đầu cắn nhẹ một ngụm lên chiếc cằm kiên nghị của Dạ Quân Hi, nói như khiêu khích: “Đế quân hạ làm thế có thể coi là ép buộc rồi... Ta khi nào thì đáp ứng muốn ở lại bên cạnh người? Nếu vậy chẳng lẽ ngày ngày ta đều phải ở dưới mí mắt người sao?”

Dạ Quân Hi nghe vậy nhú mào, xiết chặt cánh tay đem thiếu niên ôm lấy đặt lên đầu gối: “Không muốn ở bên cạnh trẫm, vậy Du Nhi muốn đi nơi nào? Lẽ nào lại muốn diễn một hồi phượng hoàng niết bàn, rồi trốn ra khỏi cung sao?”

“Có gì không dám?”

Thiển Ly Du liếc mắt nhìn nam nhân, nhẹ nhàng vỗ lên bàn tay đang chạy khắp nơi trên người mình. Nhưng chỉ nghe nam nhân tà tứ nở nụ cười hai tiếng, nói như uy hiếp: “Nếu người dám làm vậy, trẫm liền gán danh phận Hoàng hậu lên trên đầu người.”

“Nếu đế quân hạ muốn trở thành vị đế quân đầu tiên bị Hoàng Hậu ám sát mà chết trong lịch sử một trăm năm tới nay của Lam Vũ, Ly Du khuyên hạ không nên thử mới tốt.” Uy hiếp sao, có ai không biết à? Thiển Ly Du cười nhẹ, liếc mắt nhìn nam nhân nói.

Dạ Quân Hi nghe vậy không khỏi cười to, ôm chặt thiếu niên trong lòng thêm một chút: “Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu, nếu có thể chết tại trên tay Du Nhi, ta đây cũng coi như cam nguyện...” Thiển Ly Du nghe vậy thoáng sửng sốt, ngay sau đó liền có chút vô lực trừng mắt nhìn nam nhân, nhưng chỉ thấy đối phương mỉm cười dịu dàng nhìn chính mình, y không khỏi thầm thở dài một tiếng trong lòng: Cuộc đối thoại của hai người từ khi nào đã biến thành cục diện khác khẩu như hai đứa bé? Thấy Thiển Ly Du không hề mở miệng, Dạ Quân Hi cũng an tĩnh lại, ôm lấy thiếu niên trong lòng, thỉnh thoảng dút trái cây cho y, thỉnh thoảng hôn nhẹ, thân mật vô cùng. Từ lúc hai người lưỡng tình tương duyệt tới nay, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Khi tất cả bụi bặm lắng xuống, trong lòng hai người đều có chút phức tạp.

Dạ Quân Hi không khỏi nghĩ đến, không lâu trước kia hắn vẫn được thế nhân truyền tụng là vị đế quân Lam Vũ phong lưu vô tình lãnh khốc tàn bạo, cô độc ngồi trên đế tọa, đem tất cả trở thành một trò chơi không thú vị, nhưng hôm nay hắn lại chiếm được một bảo bối đáng giá hắn dốc hết tất cả, đồng thời có thể sống vai cùng đứng với hắn, cùng hắn quan sát thiên hạ, trong lòng đế vương liền toát ra cảm giác thỏa mãn vạn phần.

Hai tròng mắt xinh đẹp của Thiển Ly Du nhìn quanh ngự thư phòng trống lẻ, dựa vào lòng nam nhân chấp chưởng quyền lực cao nhất của đế quốc Lam Vũ, y chỉ cảm thấy thế sự vô thường, mặc kệ nhân tâm. Nhớ không lâu trước kia y còn khát vọng rời xa hoàng cung, rời đi triều đình, sống cuộc sống tự do tự tại, nhàn tản dã hạc, mà giờ đây y lại không kìm lòng được yêu thương một vị đế vương, từ nay về sau không thể cách biệt với những cuộc đấu tranh và quyền lực trong triều đình. Bất quá cũng may y không hề có chút hối hận. Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng, chỉ nghe thấy thanh âm có chút lo lắng của Lâm Hứa truyền đến: “Bệ hạ, vị thần Lâm Hứa cầu kiến.”

Dạ Quân Hi có chút không vui, nhưng trong lòng hiểu được, vào giờ khắc này tới ngự thư phòng quấy rầy, chắc chắn là vì một chuyện nan giải mà chính Lâm Hứa cũng không giải quyết được. Vì vậy, Dạ Quân Hi chỉ có thể buông ra thiếu niên trong lòng, lạnh lùng nói: “Tiến vào nói.”

Cửa bị đẩy ra, Lâm Hứa không cần ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Dạ Quân Hi cũng biết lúc này bị quấy rầy, đế quân hạ ắt hẳn sẽ không vui, nhưng việc xảy ra đột nhiên, hắn thực sự không biết nên làm thế nào cho phải: “Khởi bẩm bệ hạ, khởi bẩm công tử, trong Khanh phủ truyền tới tin tức, nói mèo con... đã biến mất.”

“Mèo con?”

Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi nghe vậy đều có chút ngoài ý muốn. Mèo con rất có linh tính, thường ngày không hề tiếp cận ai khác ngoài Thanh Nguyệt và hai người bọn họ. Hơn nữa mèo con là ấu thú của Trào Phượng, “thân phận” vô cùng đặc thù và trọng yếu, sao có thể vô duyên vô cớ mất tích? Thiển Ly Du và

Dạ Quân Hi liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cùng thấy được trong mắt đối phương ý nghĩ tương đồng. Mèo con chưa bao giờ chạy loạn, Lâm Hứa vội vàng hỏi hai người bọn họ như vậy, chắc chắn đã làm mọi thứ có thể, đã đi tìm khắp mọi nơi. Nếu thực sự là vô cơ mất tích, vậy có lẽ chỉ có một khả năng... Trong đôi mắt phương thâm thúy hiện lên một tia sát ý, Dạ Quân Hi nhìn Lâm Hứa, lạnh lùng nói: “Bãi giá Âm lao. Trẫm muốn đích thân thăm vấn đám tử sĩ Lang Tê mới bắt được đêm qua.”

Lâm Hứa lập tức lĩnh mệnh, lui xuống chuẩn bị. Dạ Quân Hi vươn tay ôm lấy thiếu niên bên cạnh, nghĩ tới mối liên hệ giữa mèo con và người trong lòng, hẳn không khỏi có chút lo lắng, nếu những người đó làm gì Trào Phượng, liệu có ảnh hưởng tới vật nhỏ của hắn hay không? Thiển Ly Du nhìn thấu được sự lo lắng trong mắt Dạ Quân Hi, y vỗ vỗ cánh tay ôm ở bên hông, trấn an nói: “Nếu thực sự là Lang Tê làm thì bằng sự coi trọng của Lang Tê đối với Trào Phượng, họ chưa tới mức phải làm gì mèo con. Ta cũng sẽ cẩn thận.”

Dạ Quân Hi gật đầu, cúi người ấn mấy nụ hôn xuống khóe môi và chóp mũi Thiển Ly Du: “Đi về tẩm cung nghỉ ngơi trước được không?”

Thiển Ly Du lắc đầu nói: “Mèo con mất tích trong Khanh phủ, trong phủ chắc chắn còn lưu lại chút vết tích. Ta xuất cung hỏi phủ trước, thuận tiện nhắc nhở Thanh Sương Thanh Hoàng.”

Dạ Quân Hi không chịu thả người, bá đạo ôm chặt y không hề buông tay: “Để Lâm Hứa đi là được.”

Thiển Ly Du nghe vậy hơi nhú mào, nhẹ nhàng đẩy ra cánh tay ôm ở bên hông y của Dạ Quân Hi, trong hai tròng mắt như hắc diệu thạch mang theo chút tình tự phức tạp nhìn thẳng vào sâu trong đôi mắt phương thâm thúy, Thiển Ly Du im lặng không nói một lời.

Vật nhỏ đang tức giận, tuy rằng chưa hề biểu hiện rõ ràng, nhưng Dạ Quân Hi vẫn cảm nhận được tâm tình của Thiển Ly Du, trong lòng không khỏi có chút rối loạn. Bị đôi mắt mà mình yêu thương nhìn chăm chú như vậy, cho dù là Dạ Quân Hi thì cũng không duy trì được bao lâu, hắn vừa định mở miệng, lại nghe thấy thanh âm du dương, dễ nghe của thiếu niên vang lên: “Hi, người định can thiệp vào tất cả những việc ta muốn làm khi ta đang ở trong cung sao?”

“Trẫm... Ta...” Dạ Quân Hi há miệng, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra mình nên nói cái gì. Thân là đế vương, Dạ Quân Hi có được khí phách bẩm sinh, có thể khiến mỗi người đều không kim lòng được cam nguyện cúi đầu xưng thần trước hắn. Thiển Ly Du chính là một ngoại lệ, cũng là người duy nhất có thể khiến hắn buông thân phận đế vương để yêu thương, để sủng nịch. Nhưng đôi khi, hắn vẫn không thể khắc chế bản tính của mình và quên đi người mà hắn yêu chỉ có bề ngoài mỹ lệ nhu nhược, còn bên trong cũng là một cường giả giống hắn. Dạ Quân Hi đột nhiên ý thức được, nếu hắn thực sự ép buộc Thiển Ly Du tuân theo những gì hắn sắp xếp, thân nhiên sinh hoạt trong cung điện hoa lệ mà hắn bố trí cho y, như vậy những gì hắn làm lại có gì khác với kẻ đã khiến Tiêu Ly thống khổ, bước vào tử lộ ở kiếp trước? Nghĩ vậy, trái tim Dạ Quân Hi bỗng nhiên run lên, vươn tay ôm chặt lấy thiếu niên vào lòng trong vô thức. Mắt thấy sắc mặt biến hóa không ngừng của Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du liền biết hắn đã nghĩ thông suốt. Bị ôm vào *** ngực khiến y an tâm, Thiển Ly Du mỉm cười, vươn tay ôm lấy cổ Dạ Quân Hi: “Ta sẽ trở về trước khi trời tối, được không?”

Nếu đã đánh một gậy, thì cũng nên cho chút ngon ngọt, đây mới là đạo thuần thú, cũng là phương pháp tốt để thuần hóa nam nhân bá đạo này. Dạ Quân Hi bắt đầu dĩ khê thử dài, suy nghĩ một chút, cúi xuống khối ngọc bội màu xanh biếc phẩm chất thượng thừa từ bên hông, giao cho Thiển Ly Du: “Mao theo ngọc bội, trong cung không có người dám ngăn cản ngươi. Nhớ kỹ những gì đã nói, hồi cung trước khi trời tối.”

Trên miếng ngọc bội có khắc ngũ trảo kim long, vừa nhìn liền biết đây là tượng trưng cho thân phận đế vương. Thiển Ly Du không chút khách khí, nhận lấy treo ở bên hông, đưa lên một nụ hôn.

Nhìn người kia bước lên xe ngựa, dứt khoát rời đi, Dạ Quân Hi không khỏi cong lên khóe môi, bắt đầu dĩ cười, thầm nghĩ đợi khi thăm vấn xong mấy tên Lang Tê chết tiệt, có lẽ nên để hắn xuất cung đón người nọ trở về...

97. Chương 97

Khi Thiển Ly Du trở lại Khanh phủ, ba người Ngự Thanh Sương, Ngự Thanh Hoàng cùng Thanh Nguyệt đều như y dự liệu, đang tại tiền thính kiểng chân đứng chờ. Chỉ có nam tử tuần dật đang ngồi ngay ngắn trên thượng vị kia quả thực khiến Thiển Ly Du có chút ngoài ý muốn. Y bước vào tiền thính, hướng người đang ngồi trên thượng tọa khom người hành lễ nói: “Thần thân vương.”

Dạ Tuấn Thần thấy thế liền vội vàng đứng dậy khỏi ghế, trêu chọc nói: “Lễ của Quốc sư đại nhân, bản vương nhận không nổi. Nếu là một loại thân phận khác, bản vương còn phải hành lễ trước Quốc sư đại nhân mới đúng.”

Thiển Ly Du nghe vậy nhú mày, liếc nhìn Dạ Tuấn Thần. “Một loại thân phận khác” mà Dạ Tuấn Thần nói đến, trong lòng y tất nhiên hiểu rõ. Xem ra vị Thần thân vương này mặt ngoài trông có vẻ cương trực công chính, nhưng bên trong lại không hổ là thân huynh đệ nhất mẫu đồng bào với Dạ Quân Hi, chế giễu người khác không tốn chút công sức nào.

Thấy ánh mắt thần nhiên có chút thâm ý liếc về phía mình, Dạ Tuấn Thần nhịn không được toàn thân run lên, nghĩ tới thiếu niên này chính là người khiến đệ đệ lãnh tâm lãnh tình của mình trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, Dạ Tuấn Thần thầm nghĩ về sau không nên tiếp tục trêu chọc y mới tốt. Bằng không nếu một ngày thực sự chọc giận y, sợ rằng người này còn không động thủ, đệ đệ của hắn đã xuất thủ khiến hắn thống khổ trước.

Nghĩ vậy, Dạ Tuấn Thần ho nhẹ một tiếng, thu hồi vẻ vui đùa trên mặt, nghiêm túc nói: “Ý chỉ của đế quân bệ hạ, mệnh bản vương tới đây hiệp trợ người.”

Thì ra, Thiển Ly Du vừa mới xuất cung, Dạ Quân Hi liền sai người truyền tin cho Thần vương phủ, bắt Dạ Tuấn Thần chạy tới Khanh phủ trước. Trợ giúp Thiển Ly Du một tay và mấu chốt là bảo hộ ái nhân của hắn không bị thương tổn ở nơi hắn không thấy được. Dù sao, sau trận đánh đêm qua ở Khanh phủ, ảnh vệ của Âm bộ đều đã trở về cung, lúc này trong Khanh phủ chỉ còn số ít ảnh vệ và thị vệ của Du Nguyệt Lâu âm thầm bảo hộ, Dạ Quân Hi không thể nào yên tâm. Thiển Ly Du nghe vậy liền nhẹ nhàng nhú mày, nhưng thoáng suy tư liền biết được suy nghĩ trong lòng của nam nhân đang ở đế cung, y không khỏi bất đắc dĩ khẽ thở dài, thôi thuận theo hắn đi. Dù sao có Dạ Tuấn Thần ở bên, rất nhiều chuyện sẽ xử lý dễ dàng hơn nhiều, không cần người của Du Nguyệt Lâu góp sức. Thiển Ly Du nghĩ vậy, ánh mắt liền dời về phía ba huynh muội Ngự gia. Tuy rằng y là người đứng đầu Du Nguyệt Lâu, nhưng từng ấy năm tới nay, Ngự Thanh Sương cùng Ngự Thanh Hoàng mới là người bồn ba hao hết tâm lực vì Du Nguyệt Lâu. Mấy người bọn họ vốn hẹn nhau đợi cho tất cả lắng xuống, liền rời đi nơi thị phi này, sống cuộc sống tự do tự tại, mà nay y lại có người để vương bận ở đế cung Lam Vũ, không thể vì chuyện riêng của y mà liên lụy ba người bọn họ. Tận lực không để Du Nguyệt Lâu cuốn vào chuyện trong triều đình Lam Vũ, coi như là lời nhủ nhủ của y đối với bọn họ.

Dường như đã nhìn ra thần sắc có chút bối rối trong mắt Thiển Ly Du, Ngự Thanh Hoàng thấu hiểu, ôn hòa cười, tiến lên vỗ vỗ bả vai y nói: “Tìm mèo con quan trọng hơn, những chuyện khác sau này giải quyết cũng không muộn.”

“Không sai. Nếu thực sự là người của Lang Tê bắt đi tiểu gia hỏa kia, thì chiêu dương Đông kích Tây này của bọn họ thật đúng là diệu. Ngay cả Thừa tướng đương triều cũng lợi dụng...”

Dạ Tuấn Thần hừ lạnh một tiếng, nắm chặt song quyền. Ngự Thanh Sương cảm thấy có chút kỳ quặc, liền mở miệng: “Buổi tối hôm Minh bị bắt, mới là lần đầu tiên hắn nhìn thấy mèo con. Theo đạo lý, hắn không có cơ hội nói cho người khác mới đúng?”

“Tể ti Lang Tê tinh thông linh lực. Trào Phượng lại vốn là của Lang Tê, khó tránh khỏi có chút liên quan tới những Tể ti này. Nếu bọn họ biết mèo con chính là Trào phượng, cũng không có gì đáng kinh ngạc.” Thiển Ly Du nói xong liền trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lại hỏi: “Mèo con mất tích ở nơi nào?”

“Thường ngày ngoại trừ lúc đi theo chủ tử, nó không hề xuất môn, hôm qua nó vẫn ở trong phòng của chủ tử. Sáng nay ta đem thức ăn tới mới phát hiện nó mất tích.” Thanh Nguyệt mở miệng đáp, “Tiểu tử kia đối với mọi người đều rất hung, ngay cả Đại ca Nhị ca cũng không cho tiếp cận. Nếu thật sự có người bắt

đi thì lẽ ra phải có dấu vết giằng co mới đúng. Nhưng trong phòng chủ tử cũng không nhiễm một hạt bụi, không khác nhiều so với hôm qua.”

“Nga?”

Thiền Ly Du nhìn Thanh Nguyệt một chút rồi nói: “Thanh Nguyệt, trừ ngươi ra liệu có kẻ nào tiến vào phòng ta không?”

“Không hề. Phòng ngủ của chủ tử, thị vệ đều không dám tự tiện bước vào.” Thanh Nguyệt lắc đầu nói. Thiền Ly Du sáng tỏ, gật gù đầu nói: “Nếu như thế, vậy thỉnh các vị cùng ta đi tới tìm hiểu mọi chuyện.” Thiền Ly Du xoay người đi về phía tiểu viện mà y cư ngụ. Mấy người còn lại đều theo phía sau.

Trong tiểu viện không hề lưu lại thi thể của cuộc tranh đấu đêm qua như ở lối đi, trái lại còn vô cùng an bình, giống như đây là nơi duy nhất trong phủ không bị cuộc tranh đấu lan đến. Khi mấy người đi tới phòng của Thiền Ly Du, đều vô cùng kinh ngạc phát hiện Bạch Khải Nhiên đang đứng trước cửa phòng, vuốt nhẹ râu nhú chặt mày, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

“Bạch ngự y?” Thiền Ly Du nhú mày mở miệng kêu.

“Công tử Ly Du?”

Lúc này Bạch Khải Nhiên mới phát hiện ngoài phòng có đứng vài người, hẩn quay đầu thấy người mặc huyền y đứng bên Thiền Ly Du liền vội vàng hành lễ: “Cựu thần tham kiến Thân vương điện hạ.”

“Bạch ngự y miễn lễ. Vì sao ngài có thần sắc như vậy, trong phòng Ly Du có gì cổ quái sao?” Dạ Tuấn Thần hỏi. Bạch Khải Nhiên nhìn Dạ Tuấn Thần một chút, sau đó lại đem ánh mắt dời về phía Thiền Ly Du, trong đôi mắt đục màu tràn đầy vẻ ngưng trọng: “Công tử đứng ở bên ngoài lâu như vậy, có nhận thấy trong phòng có gì kỳ quái không?”

“Mộc bồn vô tâm...” Trong đôi mắt như hắc diệu thạch hiện lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó chính là hàn ý vô tận, ngay cả đuôi mắt vểnh cao cũng hiện ra một tia tức giận khiến người kinh sợ. Mới vừa rồi còn chưa phát hiện, nhưng khi Bạch Khải Nhiên hướng Dạ Tuấn Thần hành lễ, y đã cảm thấy không thích hợp, lúc này có thể hoàn toàn xác định, trong phòng y có gì kỳ quái.

“Mộc bồn vô tâm? Đó là thứ gì?” Ngụy Thanh Tương khó hiểu hỏi, vẻ mặt của Ngụy Thanh Hoàng cùng Thanh Nguyệt đứng bên cũng rất mờ mịt.

“Năm năm trước, Bạch Phát Tu Mi Hồi Xuân Thủ giải cứu giang hồ hào kiệt khỏi tay ma giáo từ đó về sau bị ma giáo truy sát, bắt buộc phải trốn vào đế cung Lam Vũ làm Thái y...” Dạ Tuấn Thần nhú chặt mày giải thích, đồng thời lùi về phía sau một bước, không muốn tiếp cận căn phòng kia, “Lúc đó, độc mà Ma giáo sử dụng, được gọi là ‘Mộc bồn vô tâm’”

Khi mấy người còn lại lộ ra thần sắc kinh hoảng, Thiền Ly Du lại từ từ đi vào trong phòng, cùng Bạch Khải Nhiên nhìn xung quanh phòng ngủ của chính mình, y lạnh lùng nói: “Mộc bồn vô tâm có thể khiến người bị trúng độc mất đi bản tính, trở thành con rối của người hạ độc. Năm đó, Ma giáo muốn dùng cách này để khống chế toàn bộ võ lâm.”

Thiền Ly Du vừa dứt lời, ngoài phòng liền vang lên tiếng hút không khí, nhất là Thanh Nguyệt còn giơ tay che miệng, vẻ mặt không thể tin. Chẳng trách mèo con vốn không gần người lạ và hung dữ dị thường lại bị người khác mang đi mà không hề lưu lại vết tích, Quy Vô giáo được xưng là Ma giáo kia cư nhiên có liên quan tới đế quốc Lang Tê, mà đêm qua, nếu Thiền Ly Du ở trong phòng... Xung quanh trở nên vắng lặng, nhất thời không ai dám tùy tiện mở miệng. Không ai dám tưởng tượng, nếu đêm qua, không chỉ có mèo con ở trong phòng, vậy hôm nay nơi này sẽ trào dâng bao nhiêu cơn sóng...

“Thứ những người đó muốn, thực sự chỉ có mèo con sao?” Một lát sau, Bạch Khải Nhiên mới sâu kín mở miệng nói, những người khác lập tức phản ứng lại, không hẹn mà cùng đem ánh mắt dời về phía Thiền Ly Du. Thiếu niên vẫn trầm tĩnh như vậy, trên dung nhan khuyên thế vô song không hề có chút sợ hãi hoặc tức giận, chỉ có đôi mắt như hắc diệu thạch là đang hiện lên một tia lãnh ý, khiến trái tim tất cả người những người xung quanh dần dần rơi vào đáy hàn đàm.

Vô duyên vô cớ mang theo ký ức chuyển thế, lại thêm một tiểu thú kỳ dị được xưng là Thánh vật nhận y làm chủ tử, hôm nay còn bị Lang Tê nhớ thương... Thiển Ly Du đột nhiên cong lên khóe môi, cười khẽ... Chẳng lẽ ông trời thương hại y kiếp trước cơ khổ cho nên muốn trêu đùa y, muốn tạo cho y một cuộc sống nhiều sắc màu như vậy sao?

Nghe tiếng cười mà Thiển Ly Du đột nhiên phát ra, tất cả mọi người càng thêm hoảng sợ, nhưng lại thấy thiếu niên tuyệt thế mím môi, khóe môi cong lên một độ cong yêu mị mà câu nhân, hai tròng mắt thâm thúy lưu luyến, kẻ khác nhìn không thấu những thứ bên trong, rồi lại kim lòng không được muốn sa vào đó. Mắt thấy bộ dáng ngơ ngác của những người xung quanh, Thiển Ly Du mới thông dong mở miệng: “Mộc bốn vô tâm sao... Bất quá là một loại độc được tẩm thương mà thôi. Lang Tê cũng chỉ như thế này, nếu muốn không chế nhân tâm, cần gì dùng được vật hỗ trợ.”

Nghe Thiển Ly Du nói như vậy, mấy người bên cạnh lập tức sửng sốt, chỉ có Thanh Nguyệt đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ý của chủ tử là... Trong mắt thiếu nữ tuy rằng vẫn xen lẫn sự lo lắng vô tận, nhưng đã bắt đầu xuất hiện một tia mỉm cười vui sướng: “Chủ tử...”

Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoàng cũng bình tĩnh lại, hai người nhìn nhau cười. Ngụy Thanh Hoàng nhẹ nhàng nói: “Đa số hắc y nhân đêm qua đều mất mạng tại chỗ, những người còn sống đều bị ảnh vệ mang về để cung. Nếu thực sự có người bắt đi mèo con, vậy nên lặng lẽ rời đi mới đúng. Ta đã sai người tìm kiếm tất cả những lối đi thông ra ngoài phủ, nói không chừng sẽ có một ít đầu mối.”

Thiển Ly Du nghe vậy gật đầu, từ trước đến nay Ngụy Thanh Hoàng vẫn là người có tâm tư cẩn thận nhất trong số bọn họ.

Dạ Tuấn Thần cùng Bạch Khải Nhiên vẫn ngơ ngác nhìn bốn người, vẻ mặt khó hiểu, cuối cùng Dạ Tuấn Thần nhin không được mở miệng hỏi: “Có ai nguyện ý giúp bản vương giải thích nghi hoặc không?”

Thiển Ly Du xoay người bước ra cửa phòng, cười nói: “Thiên cơ bất khả lộ.”

98. Chương 98

Dẫn dò Ngụy Thanh Sương, Ngụy Thanh Hoàng sự vụ trong Du Nguyệt lâu xong, Thiển Ly Du quay đầu nhìn nằng chiều đỏ rực bên ngoài, nói: “Canh giờ không còn sớm nữa, ta cũng nên vào cung.”

“Sau này sẽ thường trụ trong cung sao?”

Ngụy Thanh Hoàng có chút tiếc nuối hỏi, nhưng trong lòng lại tỉnh tường, vị đế vương bá đạo kia nếu đã nghĩ cách sắp xếp cho Thiển Ly Du danh hào quốc sư, thì chính là dự định đem người này dấu kín trong cung, ở lại bên cạnh hấn thủ hộ lẫn nhau. Thiển Ly Du gật đầu, khóe môi cong lên nụ cười có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không thiếu vui mừng: “Đúng vậy... Không ngờ cuối cùng lại quay lại trong hoàng cung.”

Thiển Ly Du nói, trong đầu liền hiện ra bộ dáng “cảnh cáo” y phải hồi cung trước khi trời tối của nam nhân kia. Mấy tháng gần gũi này đã hoàn toàn thay đổi mục tiêu mà y hướng tới từ khi có được tân sinh, Dạ Quân Hi quả thực là kiếp mạng trong mệnh số của y a. Ngụy Thanh Sương vươn tay vỗ vỗ vai y trêu đùa: “Người cứ an tâm ở trong cung cùng đế quân Lam Vũ khanh khanh ta ta, gần bó keo sơn đi, Du Nguyệt lâu có ta và Thanh Hoàng là đủ rồi.”

Lời nói tùy tiện của Ngụy Thanh Sương khiến Dạ Tuấn Thần và Thanh Nguyệt đều cảm thấy buồn cười, Thiển Ly Du thì liếc mắt lườm hẩn, coi như cảnh cáo, nhưng lại không hề phủ nhận. Thanh Nguyệt mỉm cười một lúc, trong mắt dần dần hiện lên một tia không muốn: “Chủ tử thực sự không cần Thanh Nguyệt vào cung hầu hạ sao?”

Từ nhỏ vào cung làm bạn bên Thiển Ly Du cũng đã được mười năm, nhưng giờ đây Thiển Ly Du lại nói để nàng ở lại trong Khanh phủ, hảo hảo làm Tam tiểu thư tôn quý của Khanh phủ, không cần theo y vào cung, Thanh Nguyệt không quá nguyện ý. Thiển Ly Du mỉm cười lắc đầu, vỗ vỗ tay Thanh Nguyệt nói: “Thanh Nguyệt vừa đúng nhị bát phương hoa, nếu vào cung có lẽ sẽ làm lỡ đại sự chung thân của người.”

Mắt thấy Thanh Nguyệt hơi hơi sững sốt, sau đó hai má hiện lên một tia đỏ ửng, Thiển Ly Du mới đem ánh mắt dời về phía hai vị huynh trưởng nói, “Chuyện tuyến tể cho Thanh Nguyệt, Thanh Sương Thanh Hoàng không thể chậm trễ a.”

Thiển Ly Du vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Trẫm còn tưởng Du Nhi chậm chạp không quay về là vì trong Khanh phủ xảy ra đại sự, không ngờ lại chỉ ở đây tán gẫu việc nhà với bọn họ sao?”

Nương theo lời nói có chút bất mãn, Dạ Quân Hi đẩy cửa tiến vào. Không nhìn mấy người xung quanh đứng dậy hành lễ, Dạ Quân Hi đi thẳng về phía người mà hân tâm tâm niệm niệm suốt cả buổi chiều, cho tới khi đem người nọ ôm vào trong lòng, hắn mới miễn cưỡng nói tiếng “miễn lễ”.

“Người xuất cung làm gì?”

Thiển Ly Du ra vẻ ngạc nhiên hỏi, nhưng trong đôi mắt như hắc diệu thạch lại tràn đầy ý cười. Trước kia đã biết ham muốn chiếm hữu của nam nhân này rất mạnh, nhưng không ngờ hôm nay y đã nói sẽ trở về trước khi mặt trời lặn mà hắn vẫn theo ra cung. Dạ Quân Hi thấy y cười đến xinh đẹp như vậy, liền không tự chủ được xiết chặt cánh tay, đem thiếu niên ôm chặt lấy, cúi đầu ấn một nụ hôn lên trán y, nói: “Tất nhiên là tới đón người hồi cung, trẫm sợ người vừa xuất cung sẽ không trở về.”

Thiển Ly Du không khỏi bật cười: “Nếu ta thực sự không muốn hồi cung, người lại làm thế nào?”

“Nga? Vậy ngày mai lâm triều trẫm liền chiếu cáo bách quan, để Quốc sư đại nhân trở thành mẫu nghi thiên hạ, như vậy có được không?”

Đôi mắt phượng thâm thúy nheo lại đầy nguy hiểm, Dạ Quân Hi oán hận hỏi. Thiển Ly Du nhún mày khẽ cười nói: “Phương pháp uy hiếp của đế quân bệ hạ thực sự quá nghèo nàn.”

Bên này, Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du không coi ai ra gì người tới ta đi, bên kia, mấy người đều mục trừng khẩu ngọc. Nhìn quen bộ dáng đậm nhiên xuất trần, đối với chuyện gì cũng không quá quan tâm của Thiển Ly Du, huynh muội Ngụy gia nào đã bao giờ gặp qua thần sắc mặt mày ẩn tình như vậy của y? Dạ Tuấn Thần không hổ là Thân vương điện hạ duy nhất của Lam Vũ đương triều, định lực tất nhiên là tốt hơn người ngoài một chút, hắn chỉ hơi sững sốt một chút liền phục hồi tinh thần, ho nhẹ một tiếng cắt đứt hai người kia khanh khanh ta ta và biểu hiện sự tồn tại của chính mình.

Dạ Quân Hi nghe được tiếng vang, nhưng chỉ liếc huynh trưởng của mình, lạnh lạnh nói: “Hoàng huynh muốn cùng trẫm quay về Thân vương phủ?”

Dạ Tuấn Thần cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng phía sau lưng, đành cười làm lạnh nói: “Vi thần đa tạ hảo ý của bệ hạ. Nhưng vi thần cô đơn lẻ loi, trong phủ vắng vẻ, vi thần không ngại ở lại trong Khanh phủ nói chuyện phiếm cùng Ngụy thiếu gia một lát.”

Dạ Quân Hi nghe vậy, trong đôi mắt phượng thâm thúy liền hiện lên một tia kinh ngạc rất rõ ràng, ánh mắt sắc bén quét qua ba huynh muội Ngụy gia, rồi lại chứa đầy thâm ý nhìn chằm chằm Dạ Tuấn Thần hồi lâu, thẳng đến trong mắt Dạ Tuấn Thần hiện lên vẻ xin tha, hắn mới mở miệng nói: “Nếu như thế, trẫm liền không cưỡng cầu. Du Nhi, chúng ta hồi cung.”

Nói xong không đợi người khác phản ứng liền ôm lấy Thiển Ly Du nghênh ngang rời đi Khanh phủ. Vừa lên xe ngựa, Thiển Ly Du còn chưa ngồi vào chỗ của mình, liền cảm thấy trước mắt nhoáng lên, ngay sau đó đôi môi mỏng hé mở liền bị cướp đi. Thanh Mộc đàn hương khiến kẻ khác an tâm trên thân nam nhân tràn ngập trong miệng, trong không gian bịt kín, bầu không khí ấm áp và ái muội vây quanh hai người đang ôm nhau. Nụ hôn qua đi, cả hai đều có chút suyển. Trong đôi mắt như hắc diệu thạch tràn đầy sương mờ, Thiển Ly Du tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Dạ Quân Hi, mị nhãn như tơ, liêu nhân tâm huyền. Mắt phượng lập tức xẹt qua một tia u ám, Dạ Quân Hi cảm thấy máu trên toàn thân đều điên cuồng chảy về một hướng.

“Định lực của đế quân bệ hạ quả thực còn phải đề cao a...” Nhận thấy dị dạng dưới thân, Thiển Ly Du nhún mày, khẽ cười nói. Dạ Quân Hi nghe vậy liền oán hận cắn lên vành tai non mềm gần trong gang tấc tựa như trả thù, đầu lưỡi linh hoạt còn ác ý nhẹ nhàng xẹt qua phần mẫn cảm phía sau tai. Toàn thân Thiển

Ly Du lập tức run lên, giống như đang sau bị người quất một roi, không đau, mà lại có khoái cảm chí mạng, khiến y phải cắn chặt răng mới có thể ngăn cản tiếng ngậm sắp thoát ra khỏi miệng.

“Du Nhi đừng dẫn lửa thiêu thân mới tốt...” Phun ra một câu tựa như khuyên giải ở bên tai người trong lòng, Dạ Quân Hi thổ tức vận khí, miễn cưỡng đè lại dục hỏa trong lòng. Không nói tới chuyện chính mình vẫn chưa biết được người trong lòng có thể tiếp nhận những cử chỉ thân thiết hơn không, mà hẳn cũng không nguyện lần đầu tiên của hai người sẽ tiến hành trên chiếc xe ngựa đơn sơ này. Bây giờ, chỉ có thể ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, trông mơ giải khát thôi.

Thiểm Ly Du biết sự săn sóc của ái nhân, lập tức liền cảm thấy bồn chồn. Đều là nam tử, y tất nhiên biết tư vị này không dễ chịu gì. Vì vậy liền không tái sinh sự, chỉ im lặng ngồi trong lòng hắn, đợi khí tức của hai người hồi phục. Qua hồi lâu, khi ***g ngực đang ôm ấp chính mình khôi phục nhiệt độ bình thường, Thiểm Ly Du mới mở miệng hỏi: “Đám người Lang Tê kia, đã thăm vấn đến đâu rồi?”

“Những tử sĩ này đều tới từ địa ngục, vô luận dùng hình thể nào đều không chịu mở miệng.” Nghĩ tới đám người trong Âm lao, Dạ Quân Hi có chút đau đầu nói, “Bất quá tiểu gia hỏa kia chắc hẳn là bị đồng bọn của chúng mang đi. Khanh phủ có đầu mối gì không?”

“Người đã từng nghe tới Mộc bồn vô tâm chưa?”

Thiểm Ly Du nghiêm mặt hỏi. Dạ Quân Hi vừa nghe tới bốn chữ ấy thì lập tức nheo lại mắt phượng, biểu hiện này rõ ràng đã nói cho Thiểm Ly Du Dạ Quân Hi không phải không biết đó là thứ gì. Vì thế y liền tiếp tục nói, “Bạch ngự y phát hiện được loại độc này trong phòng ta. Nghe nói Mộc bồn vô tâm chính là độc được mà Quy Vô giáo từng sử dụng, xem ra Quy Vô giáo không đơn giản chỉ là một ma giáo...”

Là người nhất thanh nhị sở hồi hạo kiếp bao trùm vô lâm trước khi Bạch Khải Nhiên tiến cung, Dạ Quân Hi tất nhiên sẽ biết rõ công hiệu của Mộc bồn vô tâm, đó là chất kịch độc vô cùng quỷ dị có thể biến một người trở thành con rối! Vừa nghe thấy Mộc bồn vô tâm xuất hiện trong phòng của Thiểm Ly Du, Dạ Quân Hi lập tức trừng lớn mắt phượng, xiết chặt cánh tay ôm ở bên hông Thiểm Ly Du, ánh mắt nhìn về phía người trong lòng, quét lên quét xuống vài lần. Trái tim Thiểm Ly Du lập tức cảm thấy ấm áp, vươn tới ấn một nụ hôn lên chiếc cằm góc cạnh tựa như an ủi: “Ta không sao. Có Bạch ngự y, ta sao có thể xảy ra chuyện?”

Dạ Quân Hi nghe vậy mới yên lòng, nhưng hàng lông mày anh tuấn vẫn nhíu chặt lại. Vốn cho rằng, Quy Vô giáo chỉ mơ ước toàn bộ giang hồ vô lâm mà thôi, vì vậy cũng không chú ý nhiều, nhưng bây giờ xem ra, là hắn quá sơ sót: “Sớm biết như vậy, trước kia liền phải thu thập Quy Vô giáo...” Dạ Quân Hi không dám tưởng tượng, nếu hôm nay người này trúng phải Mộc bồn vô tâm, sẽ biến thành cục diện như thế nào... Đám Tề ti Lang Tê đáng giận! Thiểm Ly Du nhìn sát ý trong mắt Dạ Quân Hi, lời nói khỏi miệng cũng có chút lãnh ý: “Để Quy Vô giáo sống lâu hai ngày cũng không sao. Mèo con mắt tích, vốn đang tức giận vì không có manh mối để lần theo, lúc này chẳng phải đã có một con đường?”

Thiểm Ly Du nói, đôi mắt xinh đẹp cùng Dạ Quân Hi bốn mắt nhìn nhau. Hai người ngẫm hiểu, nhìn nhau cười, Dạ Quân Hi lập tức nói: “Sai người truy tra thể lực của Quy Vô giáo tại vô lâm Lam Vũ cùng với các động thái trong năm năm tới nay.”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, bên ngoài lập tức thiếu đi một hơi thở khe khẽ, đó tất nhiên là ảnh vệ của Âm bộ lĩnh mệnh hành sự.

“Vị quân gia phủ Thừa tướng của Chương Tri Hiếu còn ở trong Âm lao?”

Thiểm Ly Du lại hỏi. Dạ Quân Hi gật đầu: “Du Nhi muốn thấy hắn?”

“Không sai.” Thiểm Ly Du gật đầu, trông mắt như hắc diệu thạch bị nhiễm một tầng sắc thái tựa như hỏa diễm, “Nếu bọn họ có Mộc bồn vô tâm, chúng ta tất nhiên cũng có biện pháp khiến bọn họ cam tâm tình nguyện mở miệng nói ra chân tướng.”

Dạ Quân Hi sáng tỏ, cười lạnh nói: “Gậy ông đập lưng ông, quả thực không tồi. Nhưng Mộc bồn vô tâm có thể dễ dàng tìm được sao?”

Thiểm Ly Du nghe vậy liền cười đến thân nhiên: “Nếu người đã đoán được thân phận của Chung Ly, thì sao lại cho rằng ta phải cần thứ độc được tầm thường kia mới có thể cạy miệng của bọn họ?”

Dạ Quân Hi nhìn nụ cười tà tứ hiềm thấy của người trong lòng, nhất thời chưa kịp phản ứng... Thân phận của Chung Ly? Chẳng lẽ là... Mắt phượng lập tức trừng lớn, bên trong xẹt qua một tia khó tin, ngay sau đó, Dạ Quân Hi đột nhiên nhớ tới một vài chuyện kỳ lạ.

“Tên sứ thần trước kia...” Dạ Quân Hi đề thấp thanh âm, dồn ép Thiển Ly Du vào một góc của xe ngựa, giọng lên cảm ỷ, “Du Nhi rất lợi hại, cư nhiên còn am hiểu Nhiếp hồn thuật trong truyền thuyết...”

Ánh sáng trong mắt Thiển Ly Du càng thêm chói lòa, kèm theo tiểu ý, ung dung thản nhiên nhìn nam nhân đang bức cung mình, vẻ mặt vô tội: “Ta nghĩ nếu người biết Chung Ly – ân sư của ta là người của đế quốc Vân Quỳnh, thì cũng nên đoán được mới đúng...”

“Trước kia Tô Thụy chưa bao giờ phát giác ra điều gì dị thường trong Uyển Anh điện, chính là vì trúng Nhiếp hồn thuật?”

Tất cả những gì không hợp lý đều được xâu chuỗi lại, ánh sáng trong đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén càng lúc càng lớn. Nhận được cái gật đầu đáp lời của thiếu niên, Dạ Quân Hi nheo mắt lại đầy nguy hiểm, ánh mắt nhìn quét từ trên xuống vài lần. Nhưng trong khi hắn giả bộ thịnh bộ, thiếu niên vẫn chỉ mỉm cười dịu dàng, không lộ ra một chút sợ hãi. Khá lâu sau, Dạ Quân Hi mới thất bại thở dài, đem người nọ ôm vào trong lòng, không cam lòng ghé vào bên tai ỷ nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người nói trăm nên phạt người thế nào mới tốt, vật nhỏ giảo hoạt...”

Thiển Ly Du nằm trong lòng Dạ Quân Hi, nghe lời nói oán giận của nam nhân, lại chỉ cong khóe môi, lộ ra nụ cười vô cùng mỉa mai.

99. Chương 99

Văn thiện được bày tại Thương Kinh cung, tâm phúc bên cạnh đế quân đệ hạ – Lâm Hứa Lâm đại nhân tự mình sai người tới Ngự thiện phòng truyền lệnh, còn riêng phân phó làm vài món mà ngày thường đệ hạ không hay dùng. Ngự trù lên hỏi nội thị tới truyền lệnh mới biết thì ra đêm nay đế quân đệ hạ muốn cùng Quốc sư đại nhân dùng bữa.

Tin tức không lớn không nhỏ này một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ chớp lát sau đã truyền khắp hậu cung, thậm chí là cả triều đình. Dẫu sau giờ đây, Chương thị sụp đổ, những người không có liên lụy với Chương thị đều đem ánh mắt tập trung ở vị Quốc sư đại nhân có lai lịch bất minh, thân phận thành mê này.

Một vài văn võ bá quan từng gặp Thiển Ly Du tại buổi lâm triều, vừa nghĩ tới thân ảnh màu trắng chói lòa, hai tròng mắt và vết chu sa mi hoặc nhân tâm kia thì trong lòng liền không ngừng bồn chồn, lại không biết nguyên nhân từ đâu mà đến.

Nhưng suy cho cùng tâm tư của nữ nhân dù sao cũng mẫn cảm, tinh tế hơn, những cung phi từng tận mắt chứng kiến dáng dấp của Thiển Ly Du khi sóng vai đứng cùng Dạ Quân Hi trên buổi lâm triều đều nảy ra một suy đoán khiến các nàng vạn phần lo lắng – dung nhan khuynh thế tuyệt sắc dưới lớp lụa mỏng kia cùng với ánh mắt ôn nhu của đế quân đệ hạ khi nhìn ỷ mà các nàng chưa bao giờ thấy được... Chỉ sợ, nam tử mang danh Quốc sư kia, sẽ là tai họa của hậu cung!

Bất quá, vừa từ Khanh phủ hồi cung, Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi đều chưa hề chú ý tới những tin đồn này, xe ngựa trực tiếp đi qua cửa cung, vững vàng dừng lại ở trên thềm đá trước cửa Thương Kinh cung.

Màn xe được nhẹ nhàng vén lên, các cung nhân của Thương Kinh cung đều đứng chờ ở trước xe ngựa, cung nghênh thánh giá, vừa thấy một góc của chiếc ỷ bào huyền sắc, liền cùng nhau hô lớn: “Cung nghênh đế quân đệ hạ.”

Dạ Quân Hi xuống xe như bình thường, nhưng vượt ra ngoài những gì mọi người dự liệu là hắn lại xoay người vươn tay về phía trong xe – hình ảnh quỷ dị như vậy làm tất cả cung nhân đều sợ hãi, cho dù đã nghe nói vị Quốc sư đại nhân tân phong được đệ hạ coi trọng đến thế nào, nhưng hai mắt vẫn không thể

tin được những gì mình nhìn thấy. Rốt cuộc là một người như thế nào lại có thể khiến đế quân bệ hạ cao tại thượng của bọn họ cam nguyện làm lính hầu cho y?!

Từ trong xe, Thiển Ly Du đã thấy được những ánh mắt chứa đầy sợ hãi, nhìn theo cánh tay kia, chỉ thấy Dạ Quân Hi cũng đang nhìn nhả nhìn lại y, im lặng chờ đợi y đưa tay mình qua. Thiển Ly Du không khỏi nhú mày, Dạ Quân Hi hành động như thế trước mặt mọi người chẳng phải sẽ phơi bày quan hệ đích thực của hai người sao?

Nhưng Dạ Quân Hi chỉ cong khóe môi, mỉm cười, lại vươn tay về phía trước.

Cuối cùng, Thiển Ly Du vươn bàn tay trắng muốt nắm lấy bàn tay to kia, đứng dậy đi ra xe ngựa, vừa chạm xuống đất liền bị người ôm chặt lấy.

Không ai có thể quên gương mặt ấy, không ai hầu hạ trong Thương Kinh cung không biết có một thiếu niên tuyệt sắc từng đồng tẩm cộng miên cùng đế quân bệ hạ, mà ở ngày hôm sau liền biến mất một cách thần bí. Lâm đại nhân từng hạ lệnh ngậm miệng, nếu có người dám đem việc này truyền ra thì lập tức phạm tội mất đầu, cho nên cung nhân trong Thương Kinh cung không ai có gan đem việc này truyền ra bên ngoài. Không ngờ hôm nay, thiếu niên đó lại lấy thân phận Quốc sư chính thức nhập cung.

Thiển Ly Du chưa hề chú ý tới những cung nhân này, dù trong đó có mấy người cũng không lạ mặt. Bất quá tại trong Thương Kinh cung, xung quanh đều có người của các cung khác và tai mắt của các nơi, những người này mới khiến Thiển Ly Du chú ý. Đôi mắt như hắc diệu thạch khó nén sắc bén nhìn quét qua một lần rồi nhẹ giọng nói: “Này không phải sẽ khiến người khác biết sao?”

“Quốc sư chỉ là danh hào để Du Nhi có thể ở lại trong cung, không phải lập nên để che dấu quan hệ của hai ta. Trẫm chính là muốn để khắp thiên hạ đều biết tình cảm của hai ta, hay là, Du Nhi không muốn để người bên ngoài biết được?” Dạ Quân Hi tất nhiên hiểu được người mà Thiển Ly Du nói tới, hần cúi đầu ghé lại bên tai y cười khẽ hỏi.

Dạ Quân Hi không muốn để ái nhân làm quan vất vả, lại nghĩ nếu cho y danh Hoàng hậu sẽ bớt nhọc lòng kiêu ngạo của người này, cho nên mới nghĩ ra chức vị Quốc sư, bất quá, Dạ Quân Hi chưa bao giờ nghĩ phải che dấu quan hệ của hai người. Không nói tới đế cung này, đường đường đế quân Lam Vũ tọa ỷ toàn bộ đế quốc Lam Vũ, hần tuyệt đối sẽ không để hần và người hần yêu phải che giấu tình cảm của hai người trước mặt kẻ khác.

Thiển Ly Du nghe vậy, trong đôi mắt như hắc bảo thạch liền xẹt qua ý cười: “Người ngoài có biết hay không cũng không liên quan tới ta, nhưng ngàn vạn lần chớ để những kẻ không biết điều tới trêu chọc ta, bằng không, ta sẽ không thủ hạ lưu tình, đến lúc đó người đừng đau lòng.” Thiển Ly Du nói, có chút khiêu khích liếc nhìn nam nhân bên người. Khi quan hệ của hai người bị người khác biết được, cho dù là Cung phi, Thượng quân trong hậu cung hay những vị “trung thần” suy nghĩ cho giang sơn xã tắc trong triều đình, sợ rằng sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Nếu có người làm Du Nhi không vui, trẫm tất nhiên sẽ đích thân xử lý hần, để tránh làm bẩn bàn tay đẹp như vậy.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa nhu nhu bàn tay đang nắm, đột nhiên hơi nhú mày: “Đẹp là đẹp, nhưng quá mức gây yếu, lát nữa dùng bữa phải ăn nhiều một ít mới tốt.”

Thiển Ly Du nhìn bàn tay thon đều của mình, không đáp lại lời nhận xét của Dạ Quân Hi, nhưng trong lòng thì cười thầm vị đế vương phong lưu bạc tình không biết đã biến thành tình nhân hoàn mỹ từ bao giờ.

Đợi Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi cùng nhau vào cung, cung nga nội thị đang quỳ gối ở cửa cung mới phục hồi tinh thần lại, cuống quýt chạy vào trong cung thực hiện chức trách. Nét mặt vẫn khó nén vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng những cung nhân đã theo hầu Dạ Quân Hi lâu ngày đều có suy tính – một mỹ nhân như thế, khó trách đế quân bệ hạ lại coi trọng đến vậy. Giờ đây trong hoàng cung này, ngoài đế quân bệ hạ, sợ rằng người nọ chính là người mà bọn họ cần tốn nhiều tâm tư để hầu hạ nhất.

Trong lúc dùng bữa, Lâm Hứa không biết trở về từ nơi nào, chỉ an tĩnh mà cung kính hành lễ sau đó đứng chờ ở một bên, bất quá khi thấy hai người đang thân mật dùng cơm bên bàn ăn, trong đôi mắt trầm tĩnh của Lâm Hứa xẹt qua một tia vui vẻ – hai người kia đã đề phòng, thăm dò nhau lâu như vậy rốt cuộc cũng có thể tu thành chính quả, hần là người đứng xem quả thực rất vui khi thấy kết quả này.

Dùng bữa xong, hai người dời bước tới nhuễn tháp, tự có cung nga dâng cống trà cực phẩm. Dạ Quân Hi thấy Thiển Ly Du nhấp thử một ngụm, trong đôi mắt lộ vẻ thỏa mãn, lúc này mới nhìn về phía tâm phúc của mình, mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Vừa rồi, thủ vệ Ám lao báo lại, nói là Tam hoàng tử Lang Tê bị bệnh. Vi thần đi vào nhìn một chút, quả thực bệnh không nhẹ.”

Thiển Ly Du nheo mắt lại nói: “Bệnh không nhẹ? Là sắp chết sao?”

“Hồi bẩm công tử, cách cái chết cũng không còn xa.” Lâm Hứa nhìn thần sắc Thiển Ly Du, không đoán được tâm tình lúc này của y.

“Du Nhi không muốn để hắc chết?” Dạ Quân Hi cảm thấy việc này có chút kỳ quái, nhưng với sự hiểu biết của hắc về Thiển Ly Du, hắc sẽ không cho rằng vật nhỏ muốn cứu Vạn Hào Minh một mạng. Đối với Thiển Như Nguyệt đó là hoài niệm mẫu thân, đối với Dạ Hành Đình chính là thương hại một hài tử nhưng đối với một “bằng hữu” từng phản bội và lừa dối mình, Dạ Quân Hi không cho rằng thiếu niên mà hắc yêu lại là một người “tốt bụng” đến ngu xuẩn.

Quả nhiên, Thiển Ly Du lạnh lùng cười: “Sao có thể để hắc chết dễ dàng như vậy? Những ngày ở trong Ám lao ít nhất cũng phải để hắc sống ba bốn năm mới đủ...”

Dạ Quân Hi nghe vậy, cười khê ôm chặt y, mắt phượng quét về phía Lâm Hứa đứng bên, nói: “Còn không đi làm?”

Lâm Hứa sửng sốt một lúc mới nói: “Vi thần tuân chỉ.” Vừa rời khỏi điện vừa oán thầm trong lòng – công tử và bệ hạ quả thực là “tâm ý tương thông” a... Ngay cả lãnh huyết vô tình đều giống y như nhau! Thiếu niên tuyệt sắc như vậy, đôi mắt vui vẻ chỉ hơi nheo lại, cư nhiên còn khiến người ta toát mồ hôi lạnh nhiều hơn cả bệ hạ...

Mắt thấy Lâm Hứa vừa oán thầm vừa rời đi, Dạ Quân Hi liền nâng cằm Thiển Ly Du, cúi đầu hôn lên đôi môi còn dính hương trà.

Nhận thấy hành động trấn an của ái nhân, lúc này trên gương mặt Thiển Ly Du mới thoáng hiện lên mỉm cười: “Ta không sao, chỉ tiếc cho Thanh Hoảng...”

Chữ “Hoảng” vừa nói khỏi miệng, những lời tiếp theo liền lập tức bị một nụ hôn chặn lại. Nụ hôn có chút vội vàng mà cuồng bạo khiến Thiển Ly Du xuất thần trong nháy mắt, nhưng chỉ chốc lát sau đã bị cuốn vào trong vui thích.

“Tuy Ngụy Thanh Hoảng là biểu huynh của ngươi, nhưng dù sao hắc cũng có ý đồ với ngươi, đừng nhắc tới hắc quá nhiều trước mặt ta...”

Thiển Ly Du vẫn đang có chút hỗn loạn vì nụ hôn, nhưng khi nghe thấy lời nói xen lẫn ghen tuông của Dạ Quân Hi thì lập tức thanh tỉnh rất nhiều, y nhin không được phì cười.

“Cười cái gì?” Dạ Quân Hi nhú mày, xiết chặt cánh tay ôm ở bên hông Thiển Ly Du biểu thị bất mãn.

Lúc này Thiển Ly Du mới thu liễm tiếng cười, nhưng khóe môi vẫn dữ độ cong sung sướng, nói: “Ta cười hôm nay tại Khanh phủ, ánh mắt của Thần thân vương vẫn chưa từng rời khỏi Thanh Hoảng...”

Thiển Ly Du vừa nói như thế, Dạ Quân Hi cũng nghĩ tới, hình như Hoảng huynh thực sự có chút ý tứ khác thường đối với Ngụy Thanh Hoảng. Dạ Quân Hi không khỏi nghĩ thâm, nếu có thể đem Hoảng huynh và Ngụy Thanh Hoảng gom làm một đôi, quả thật có thể xóa bỏ việc Ngụy Thanh Hoảng cả ngày tâm hoài bất quý đối với Du Nhi.... Dạ Quân Hi nghĩ vậy, hơi nheo lại mắt phượng, trong lòng suy nghĩ biện pháp, Hoảng huynh a Hoảng huynh, tên Ngụy Thanh Hoảng đó trầm cảm thấy cũng không tệ, người nếu có ý định gì với hắc, trầm tất nhiên sẽ trợ giúp một tay....

Cứ thế, tâm tình Dạ Quân Hi lại trở nên tốt hơn, nhìn tiểu mỹ nhân ngồi trong lòng mỉm cười, nhớ tới một vài việc xảy ra trên xe ngựa lúc hồi cung, thần sắc trong đôi mắt phượng thâm thúy dần tới: “Đừng nhắc tới người khác. Từ đêm qua tới giờ vẫn chưa hề hảo hảo nghỉ ngơi, Du Nhi chắc đã mệt mỏi, không bằng chúng ta tắm rửa đi ngủ sớm cho tốt...”

Nhìn diễm sắc khiến kẻ khác khó quên trong mắt Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du cảm thấy trái tim run lên. Dẫu sao y không phải một thiếu niên mới mười bốn tuổi không rành nhân sự, cho dù thân thể này thực sự non nớt, nhưng sự vui thích khác trong trí nhớ vẫn khiến y có nhu cầu dục vọng, hướng chỉ là đối với nam nhân duy nhất mà y từng yêu trong cả hai kiếp này.

“Đã vậy, đành làm phiền để quân bệ hạ.....”

100. Chương 100

“Tắm cùng” Dạ Quân Hi, kỳ thực không phải lần đầu tiên. Thiển Ly Du nhớ lần trước tại Uyển Anh điện trong Cẩm Lan cung, chính mình suýt chút nữa liền bị nam nhân này bá vương ngạnh thượng cung, may mà sau đó có thích khách tập kích, y mới có thể bảo vệ “tâm thân thuần khiết”.

Nhưng cũng bởi những thích khách này, y trúng độc Dịch tư, khiến y nhận ra sự khác thường của Minh, từ đó mới có một loạt sự kiện y đánh tráo Trào Phượng, mèo con lột xác xuất cung khiến Dạ Quân Hi tìm được y...

Thiển Ly Du hồi tưởng những hình ảnh lúc trước, bất giác chậm lại cước bộ, cuối cùng y dừng lại trước cửa dục trì tràn ngập hơi nước ở hậu điện, nhìn dục trì hoa lệ không biết lớn hơn bao nhiêu lần so với trong Uyển Anh điện, Thiển Ly Du hơi xuất thần.

Lòng ngực ấm áp dày rộng ôm chặt lấy từ sau lưng, giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo chút mị hoặc vang lên bên tai: “Vì sao dừng lại, có phải nơi này quá mức kiêu diễm, làm Du Nhi cảm thấy khấn trương?” Dạ Quân Hi vừa trêu đùa, vừa cố ý khê cắn vành tai mịn màng, khiến người trong lòng khê run lên, trên gương mặt tà mị lộ ra nụ cười xấu xa.

Thiển Ly Du bị nam nhân phía sau trêu chọc tới mức toàn thân nóng lên, y quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn nói: “Chỉ là nhớ lại vài chuyện cũ mà thôi.” Thiển Ly Du không biết tại nơi tràn đầy hơi nóng này, ánh mắt vốn sắc bén của y cũng nhiễm lên một tầng mờ mịt, biến thành có chút mờ mịt tại trong mắt nam nhân đã dục hỏa công tâm.

“Chuyện cũ sao...” Dạ Quân Hi cười khê một tiếng, một tay vẩy lui tất cả cung nga nội thị chuẩn bị hầu hạ hai người tắm rửa, tay kia xoa lên thắt lưng bên hông thiếu niên, “Trẫm còn nhớ, lần trước tại Uyển Anh điện xảy ra chút việc ngoài ý muốn, sau này mới biết là Du Nhi một tay an bài. Vậy xem ra, hôm nay có thể tính toán món nợ này rồi a?”

Dạ Quân Hi vừa nói, vừa nhanh như chớp kéo xuống thắt lưng bên hông Thiển Ly Du, kể cả khối ngọc bội để vương đại diện cho quyền lực cao nhất của đế quân Lam Vũ cũng bị ném tới một bên, ngay sau đó, ngoại bào rời khỏi người, chỉ còn lớp áo trong mỏng ôm sát lấy thân thể hoàn mỹ lại có chút gầy yếu của thiếu niên.

Thiển Ly Du không hề ngăn cản hành động của Dạ Quân Hi, mà vạn phần thuận theo mặc hắn tùy ý trút bỏ xiêm y trên người mình. Dẫu sao tắm rửa cũng phải cởi quần áo, có người chủ động hầu hạ mình, y tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Hướng chỉ, cho dù hai người chưa từng làm tới bước cuối cùng, nhưng cũng đã có da thịt thân thiết, tới lúc này còn ngại ngần thiếu tự nhiên chẳng phải sẽ mất hứng sao?

Bất quá, Thiển Ly Du không phải là người dễ mặc người khác xâm phạm như vậy, trong khi được Dạ Quân Hi ôm tới dục trì, hai cánh tay như ngọc liền ôm lấy cổ ái nhân, trêu đùa nói: “Nếu nói tính nợ, cũng nên là ta tìm người tính mới đúng.... Nếu trước đây ta không an bài thích khách cắt ngang hành vi dã thú của ngươi, thì hai ta sao có được ngày hôm nay? Có phải để quân bệ hạ nên ngợi khen ta vì việc này hay không?”

Dạ Quân Hi nghe vậy không khỏi sửng sốt, nhưng chỉ thoáng qua liền phục hồi tinh thần, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song lộ ra một tia bất đắc dĩ lại có chút hoài niệm. Hắn biết tuy rằng lời nói của Thiển Ly Du chỉ là vui đùa, nhưng không phải hồ ngôn loạn ngữ. Quả thực, nếu khi đó hắn cưỡng bức người này, thì với

tính cách người này, sợ rằng cả cuộc đời cũng sẽ không tha thứ cho hắn, chứ đừng nói tới chuyện lương tình tương duyệt.

Dạ Quân Hi nghĩ vậy, trên tay đã ôm Thiển Ly Du chìm vào làn nước ấm áp. Đem thiếu niên đặt lên trên đùi, Dạ Quân Hi hôn lên môi y nói: “Du Nhi nói đúng. Còn về ngợi khen..... Liền để trẫm hầu hạ Du Nhi tắm rửa được không?”

Nhìn sự thương yêu và thâm tình ẩn sâu trong đôi mắt phượng thâm thúy của nam nhân, Thiển Ly Du hơi cong lên khóe môi. Vươn tay cầm lấy bố khăn đã được chuẩn bị ở bên dục trì, đưa cho hắn, chớp chớp hai tròng mắt xinh đẹp cười nhẹ nói: “Ly Du coi như xứng đáng.....”

Một tay Dạ Quân Hi ôm lấy thắt lưng Thiển Ly Du, một tay cầm bố khăn mềm nhẹ chà lau làn da không chút tỳ vết phía dưới, mỗi khi lau qua một nơi, liền hôn nhẹ lên đó một chút, thỉnh thoảng khẽ cắn, lưu lại một ấn ký diễm lệ khiến kẻ khác mơ màng.

Dần dần, nụ hôn không hề mang theo dục vọng bắt đầu biến chất từ lúc nào. Khi đôi môi Dạ Quân Hi lướt qua bả vai đơn bạc của thiếu niên đi tới hai điểm tinh xảo trước ngực, Thiển Ly Du rốt cuộc nhịn không được khẽ gọi: “Hi.....”

Dạ Quân Hi lập tức ngừng đầu, ánh mắt sắc bén tựa như mãnh hổ, thâm nhập thật sâu vào hai tròng mắt như hắc bảo thạch của thiếu niên. Nơi đó, cũng có sự thương yêu và thâm tình giống hắn, cùng với một tia chờ mong đã ẩn nhẫn từ lâu.

Không có thời gian tiếp tục chơi trò lật mềm buộc chặt, Dạ Quân Hi vươn tay giữ lấy cằm Thiển Ly Du, hôn mạnh lên.

Đến tận trước lúc mất đi ý thức, điều duy nhất Thiển Ly Du nhìn thấy, chính là đôi mắt phượng tuyệt sắc tràn ngập thương tiếc và dục vọng của nam nhân. Phút chốc, sự dơ bẩn và ghê tởm sắp phá kén chui ra bị đập tan, không còn lưu lại chút dấu vết nào trong lòng y, một khắc sau, trước mắt trở nên sáng sủa tới cực hạn.....

...

Tới tận canh ba cung nga đứng chờ trong tấm cung mới đợi được để quân bệ hạ ôm vị Quốc sư đại nhân đã ngủ say đi ra khỏi dục trì.

Tuy rằng hai người đã tẩy trừ sạch sẽ, nhưng những cung nga vẫn trực trong tấm cung sao có thể không phát hiện được khí tức *** nồng đậm tỏa ra từ hai người? Huống hồ ở bên trong lâu như vậy, sao có thể chỉ tắm mà thôi.....

Vài tên cung nga đỏ mặt, cúi đầu vội vàng hầu hạ hai người vào mạn trường, tắt nến trong cung, chỉ lưu lại vài chiếc đèn chong mờ ảo, liền vội vàng rời khỏi tấm cung. Đến tận khi bước ra cửa cung, mấy cô nương mới dám hít một hơi thật sâu, liếc nhìn nhau vài lần, trong đầu đồng thời nhớ tới bộ dáng để quân bệ hạ ôm lấy thiếu niên, rồi không hẹn mà cùng đỏ mặt – để quân bệ hạ tuần mỹ vô song các nàng đều biết, nhưng thiếu niên thân là Quốc sư kia, quả thực là đẹp đến quá phận...

Trong tấm cung, phía sau tấm mạn trường bằng gấm màu đỏ sẫm, Dạ Quân Hi không vội vàng đi ngủ, mà chỉ nghiêng người nhìn gương mặt ngủ say của Thiển Ly Du.

Dạ minh châu trên đỉnh long sàng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, chiếu lên dung nhan khuynh thành tuyệt sắc của thiếu niên khi đang ngủ say, càng trở nên đẹp đến không sao tả xiết. Trên gương mặt thiếu niên còn có chút đỏ ửng chưa kịp tan đi, vạt áo không buộc chặt để lộ ra vài ấn ký màu đỏ sẫm, thực khiến người thương yêu.

Ánh mắt dừng lại ở trước ngực Thiển Ly Du dần dần trở nên nóng rực, Dạ Quân Hi vội vàng hít một hơi thật sâu, vận công điều tức, đầu sao vừa rồi tại trong dục trì hắn ý vào người này hãm sâu không có sức phản kháng mà hơi quá mức, thân thể gầy yếu của y đã không thể chịu đựng thêm.

Bình phục lại nhiệt khí ở bụng dưới, Dạ Quân Hi cúi người in một nụ hôn lên đôi môi đang mím, rồi ấn cơ quan che đi ánh sáng của dạ minh châu, ôm lấy người trong lòng chìm vào giấc ngủ.

...

Trong một mảnh rừng rậm ở ngoại thành cách đế đô vài dặm, có chiếc xe ngựa lẻ loi dừng lại dưới một gốc cây, xung quanh không một ánh lửa, tối mịt như bưng.

Trong bóng đêm mịt mù, một luồng khói trắng như có như không yếu ớt toát ra từ mặt đất, quỳ dẹt mà ghé rợn. Nếu bây giờ có người đứng đây, chắc chắn sẽ bị tình cảnh trước mắt dọa đến mất hồn mất vía.

Khói trắng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đậm, dần dần tạo thành một bóng người.

Đúng lúc này, trong xe ngựa bỗng nhiên phát ra tiếng vang, ngay sau đó một hắc y nhân lao ra khỏi xe ngựa, vừa thấy bóng trắng liền lập tức quỳ rạp xuống đất, không biết vì kích động hay sợ hãi, hắc y nhân run giọng nói: “Tham kiến Đại tể ti!”

Bóng người tạo nên từ khói trắng không trả lời, mà vươn tay chỉ chỉ xe ngựa. Hắc y nhân hiểu ý, vội vã xoay người trở lại bên cạnh xe ngựa, ôm từ trong ra một chiếc túi màu đen, quay lại trước mặt bóng trắng, hai tay dâng lên chiếc túi.

“Mở...” Bóng trắng phát ra tiếng nói, nhưng lại cực kỳ đáng sợ, tê tê rung động, khiến người nghe không khỏi toát mồ hôi lạnh. Hắc y nhân run rẩy mở chiếc túi trong tay, từ đó toát ra một thân thể có kích cỡ như mèo, nhưng lông tơ trên toàn thân lại có màu xanh nhạt, còn thêm hai chiếc răng nanh chìa ra ở bên môi, đây rõ ràng chính là mèo con đã mất tích một cách bí ẩn trong Khanh phủ!

Bóng người hình thành từ khói trắng vừa thấy mèo con, liền bắt đầu run rẩy: “Trào phượng.... Trào phượng... Rốt cục cũng chiếm được.... Trào phượng rốt cuộc đã về tới tay Tể ti viện Lang Tê!”

Theo lời nói của bóng trắng, mèo con đang ngủ say dần dần mở ra hai tròng mắt xanh biếc. Nhưng đôi mắt vốn lấp lánh linh động, lúc này lại vô cùng tĩnh mịch, nhìn thấy bóng trắng kia cũng không hề phản ứng.

“Trào phượng... Trào phượng xảy ra chuyện gì?!” Bóng trắng lập tức nhận thấy mèo con không thích hợp, hung hăng quay sang chất vấn hắc y nhân. Bóng trắng không có hai mắt, nhưng hắc y nhân vẫn kính sợ và cảm giác được ánh mắt lộ hàn khí ra bốn phía kia đang bắn vào trên người mình, hắc y nhân không khỏi run mạnh người lên: “Để có được Trào phượng, ta đã dùng... Vĩnh nhạc mộc bốn vô tâm.... A!”

Không biết bóng trắng kia đã làm gì, nhưng hắc y nhân lại đột nhiên kêu thảm thiết, tựa như xương cốt trên toàn thân đều bị hung hăng chà đạp, sự đau đớn khiến hắc y nhân làm rơi mèo con khỏi tay, mèo con rơi xuống đất xong liền cuộn mình lại. Bóng trắng nọ không hề liếc mắt nhìn hắc y nhân, mà chỉ khom người vãi lạy mèo con: “Thánh thú tôn quý a, xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của tộc nhân Lang Tê...”

101. Chương 101

Sau khi Chương thị bị nhốt tận gốc, cục diện chính trị của đế quốc Lam Vũ dù không đến mức đại loạn, nhưng cũng rối ren một hồi. Chỉ tính quan viên cần xử lý và thay thế trong triều đã có hơn hai mươi người, càng đừng nói tới những quan viên địa phương từng cấu kết với Chương Tri Hiếu, thực sự nhiều không đếm hết.

Dạ Quân Hi chọn một nhóm người tài ba dị sĩ từ Âm bộ bổ khuyết vào những vị trí quan trọng bị bỏ trống trong triều, còn những vị trí khác đều do các triều thần có tư cách tiến hành đề cử, để cân đối lại thế lực trong triều.

Việc xử trí quan viên các nơi được giao cho Dạ Tuấn Thần. Những người tự nguyện cởi giáp về quê triều đình sẽ không khó xử, nhưng phạm là gan lỳ không theo hoặc âm thầm dùng vài tiểu xảo tầm thường, đều bị Dạ Tuấn Thần sai người tháo mũ ô sa, chuyển tới nhà giam địa phương chờ ngày thẩm vấn.

Việc này nói đến cũng không rắc rối, nhưng số người cần xử lý quá đông đảo cho nên có chút phiền phức mà thôi.

Trên đại điện, Dạ Quân Hi ngồi nghiêng trên đế tọa, cau mày nhìn đám lão nhân phía dưới. Nếu không phải người nọ trong lúc nửa tỉnh nửa mê còn có khí lực đẩy hẳn vào triều thì hẳn sao có thể chịu buông mảy mảy mới thỏa mãn tâm nguyện bấy lâu nay của hẳn vào đêm qua?

Canh giờ này, chắc người nọ đã tỉnh? Dạ Quân Hi nhìn sắc trời bên ngoài, trong lòng tính toán, mắt phượng lãnh liệt quét qua một vòng phía dưới, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại ở người đứng đầu hàng Văn thần, vẻ mặt như xem kịch vui nhìn quần thần khắc khải – Dạ Tuấn Thần.

“Thần thân vương.” Dạ Quân Hi đột nhiên trầm giọng mở miệng, đám triều thần đang chìm đắm trong thế giới của chính mình lúc này mới phản ứng lại, hình như từ lúc bắt đầu lâm triều tới giờ để quân hạ chưa từng mở miệng. Ngẩng đầu thoáng nhìn thần sắc có chút không kiên nhẫn trên gương mặt tuần dật phi phạm kia, quần thần đều nhin không được khẽ run lên, không ai dám cả gan lẩm miệng.

Dạ Tuấn Thần nghe Dạ Quân Hi gọi mình cũng cảm thấy hơi sững sốt, tuy trong lòng có dự cảm chẳng lành, nhưng vẫn kiên trì đáp: “Có vi thần.”

“Trong triều ngoại trừ việc khắc phục hậu quả sau khi xử lý Chương thị, thì không có đại sự nào khác, hôm nay trẫm cảm thấy mệt mỏi, việc trong triều liền làm phiên Hoàng huynh thay trẫm vất vả một chút.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa nhẹ nhàng cong lên khóe môi, mỉm cười nhìn về phía Dạ Tuấn Thần đang trừng lớn mắt, lại nói: “Nếu các khanh có gì nghi vấn, cứ thỉnh giáo Thần thân vương là được, bãi triều.”

Nói xong không đợi Dạ Tuấn Thần phản ứng, liền ung dung đứng dậy vung tay áo, rời đi đại điện. Lâm Hứa dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Dạ Tuấn Thần sau đó cũng xoay người đi theo Dạ Quân Hi, lưu lại một mình Dạ Tuấn Thần nháy mắt bị quần thần bao phủ....

Trở lại Thương Kinh cung, trong cung vẫn yên tĩnh như trước. Dạ Quân Hi thả nhẹ cước bộ, vẫy lui cung nhân, một mình bước vào tẩm cung.

Người hẳn tâm tâm niệm niệm vẫn chưa thức dậy, mạn trưởng bằng gấm màu đỏ sậm không có động tĩnh. Dạ Quân Hi khinh thủ khinh cước vén mạn trưởng lên, người nằm bên trong dường như nghe được tiếng vang, chậm rãi mở ra đôi mắt độc nhất vô nhị.

“Là ta đánh thức ngươi sao?” Nếu tỉnh, Dạ Quân Hi sẽ không câu nệ, hẳn tiến đến ngồi xuống bên giường, đem người vừa thức dậy ôm vào ***g ngực.

Thiếu Ly Du lắc đầu nói: “Đã tỉnh một lúc. Nhưng trên người nhức mỏi, không muốn đứng lên. Sớm như vậy đã hạ triều sao?” Có lẽ là vì tỉnh lại không lâu, cũng có thể vì sự phóng túng đêm qua, giọng nói vốn trong trẻo lúc này thoáng có chút khàn khàn, Dạ Quân Hi nghe mà hơi nhú mày lại.

Biết người này toàn thân đau nhức, Dạ Quân Hi vừa tích tụ nội lực vào bàn tay, giúp y xoa bóp mọi nơi, vừa đáp: “Trong triều có Hoàng huynh tọa trấn, không cần phí tâm. Chỗ đó có phải bôi thuốc không?”

Bàn tay ấm nóng nhẹ nhàng ấn lên thắt lưng, bắp đùi, đúng lúc giảm bớt sự đau mỏi khó nhin, nhưng vừa nghe Dạ Quân Hi nói như vậy, Thiếu Ly Du liền trừng mắt nhìn hẳn nói: “Ngươi cũng biết đêm qua quá phạm.” Nghĩ tới nơi bị sưng đỏ vì sử dụng quá độ vào đêm qua, hại y nằm ngủ cũng không thể an bình, may mà trong cung có chuẩn bị mê dược công hiệu cao, sáng nay tỉnh lại đã đỡ hơn rất nhiều. Nhưng nghe Dạ Quân Hi nhắc tới, y vẫn nhin không được có chút bất mãn.

Dạ Quân Hi cười gượng hai tiếng, cúi đầu ấn một nụ hôn lên ấn đường đang cau lại: “Mỹ vị đã tâm tâm niệm niệm nhiều ngày rồi cuộc đưa lên bên miệng, sao có thể trách ta quá phạm?”

Dạ Quân Hi nói xong lại hôn lên thái dương y, cẩn thận nhìn thần sắc của người trong lòng, tuy có chút mệt mỏi, nhưng sắc mặt vẫn hồng nhuận, trong mắt tuy có vẻ buồn bực, nhưng cũng xen lẫn thỏa mãn, lúc này hẳn mới hơi yên lòng. Nghĩ tới đêm qua người này thuận theo đủ điều, nhiệt tình như lửa, chắc hẳn y đã xóa bỏ những đau xót mà kiếp trước gặp phải.

Hai người dính lấy nhau một hồi, rồi mới xuống giường. Khi Lâm Hứa tiến đến, liền nhìn thấy Dạ Quân Hi đang tự mình vấn tóc cho Thiếu Ly Du.

“Bệ hạ, công tử, tảo thiện đã chuẩn bị xong.” Lâm Hứa cung kính nói.

Dạ Quân Hi lên tiếng đáp lại, sau đó đem chiếc trâm ngọc màu xanh nhạt cài vào búi tóc xinh đẹp, kéo người đang ngồi lên, cúi người hôn một cái, rồi mới ôm y đi tới tiền điện.

Trong khi hai người dùng bữa, Lâm Hứa dẫn một cung nga dáng người yếu điệu đi vào trong điện. Thiển Ly Du ngẩng đầu liếc nhìn, không hiểu ra sao, y đem ánh mắt chuyển hướng Dạ Quân Hi.

“Thanh Nguyệt lưu lại ngoài cung, bên cạnh Du Nhi nên có người thích hợp để hầu hạ mới được, nhìn người này Du Nhi có thỏa mãn không?” Dạ Quân Hi hỏi.

Thiển Ly Du âm thầm quan sát cung nga kia một hồi, rồi mỉm cười nói: “Luôn lấy cao thủ của Âm bộ sai sử như cung nữ, người nhưng lại không đau lòng.”

Dạ Quân Hi và Lâm Hứa nghe vậy đều cười rộ lên, mà cung nga kia cũng hơi sửng sốt, lúc này mới quỳ xuống cung kính nói: “Tô Kì ra mắt công tử.”

Thiển Ly Du nghe vậy trầm ngâm một lát, rồi hỏi: “Tô Kì... Người cũng họ Tô, có phải là tỷ muội của Tô Thụy không?” Tô Kì vừa bước vào cửa y đã cảm thấy có chút quen mắt, nghe nàng nói vậy, mới thấy diện mạo có vài phần giống Tô Thụy.

“Vâng, Thụy Nhi chính là muội muội của Tô Kì.” Tô Kì lại cúi người, lần này cái trán gần như dán mặt đất.

Dạ Quân Hi lạnh lùng nhìn nàng, rồi quay sang nói với Thiển Ly Du: “Tỷ muội Tô thị đều là cao thủ Lâm Hứa tựa tay huấn luyện. Nếu Tô Thụy theo Thiển Như Nguyệt, vậy để Tô Kì ở lại Thương Kinh cung hầu hạ, Du Nhi thấy thế nào?”

Thiển Ly Du cười đầy thâm ý: “Cùng ta tất nhiên không có gì không tốt. Chỉ sợ cô nương Tô Kì không muốn thôi...”

Dạ Quân Hi nghe vậy không khỏi cười thầm trong lòng – người của Âm bộ tâm cao khí ngạo, vừa nghe phải đi hầu hạ kẻ khác, tất nhiên sẽ cảm thấy không vui, huống chi Du Nhi là người mỹ mạo nhu nhược như vậy, bọn họ lại càng cảm thấy khinh thường. Không ngờ Du Nhi vừa nói liền vạch trần thân phận ảnh vệ Âm bộ của nàng, vừa liếc mắt liếc nhìn ra quan hệ tỷ muội của nàng và Tô Thụy, bây giờ lời nói lại mang thâm ý ám chỉ suy nghĩ trong lòng nàng, lúc này trong lòng Tô Kì chỉ sợ đang bồn chồn không yên.

Quả nhiên, Tô Kì đáp đầu thật sâu nói: “Tô Kì đáng chết, mong công tử khoan thứ!”

Thiển Ly Du cười thản nhiên, đứng dậy vươn tay kéo Tô Kì lên, nhìn vào đôi mắt có chút kinh ngạc của nàng, cười nhẹ nói: “Sau này ở trước mặt ta không cần đa lễ.”

Dạ Quân Hi ngồi một bên thấy rõ tất cả, trong đôi mắt phượng tràn đầy tán thưởng và kiêu ngạo – chiêu ân uy tịnh thi này của ái nhân, quả thực là vận dụng rất nhuần nhuyễn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, những thủ đoạn này chỉ sợ đều là kiếp trước ép buộc phải luyện ra, hẳn liền cảm thấy có chút đau lòng, muốn giúp y che gió che mưa, quét sạch tất cả nguy hiểm, nhưng nếu hẳn thực sự làm vậy, chỉ sợ người này sẽ không đáp ứng.... Dù sao, ái nhân của hắn là một người có thể cùng hắn sóng vai.

...

Con đường đi thông tới Âm lao, vẫn là thông đạo ngầm hẹp dài âm u. Dạ Quân Hi nhận thấy bàn tay người trong lòng có chút lạnh, không khỏi xiết chặt cánh tay ôm ở bên hông y, nói: “Nếu không khỏe, hôm nay liền quay về nghỉ ngơi trước được không?”

Dùng xong tảo thiện, người này liền nói muốn tới Âm lao xem đám người Lang Tê, tiện thể nhìn xem Mặc Sĩ Minh bệnh đến thể nào. Dạ Quân Hi thầm nghĩ trong lòng, chuyện Trào Phượng thực sự quan trọng, vì vậy liền cùng y tới, nhưng không ngờ hầm ngầm này hàn khí quá nặng, khiến thiếu niên vốn đang không khỏe càng thêm khó chịu.

Thiển Ly Du lắc đầu nói: “Không sao, ta không phải yếu đuối. Người đừng quên ta cũng là người tập võ.”

“Người tập võ nào lại suy nhược gầy yếu như người?” Dạ Quân Hi nhéo nhéo bả vai nhỏ gầy của y, có chút đau lòng nói.

Phía trước đã đến Âm lao, vì thế nên Thiển Ly Du không trả lời. Lâm Hứa đã đem những người cần thẩm vấn sắp xếp xong, mỗi người đều có ám vệ trông giữ.

Một loạt hắc y nhân, chỉ có mấy người y phục tả tơi, phần lớn không có ngoại thương, nhưng bộ dáng đều âm u, sống không bằng chết. Cũng đúng, tại nơi mịt mù tăm tối này, không quá mấy ngày là có thể khiến người ta phát điên, huống chi những người này một lòng muốn chết mà lại không thể.

Bốn người chính giữa, Thiển Ly Du đều đã gặp qua. Ba người mặc bạch y, là tể ti Lang Tê gặp được trên du thuyền, người mặc hắc y chính là Mặc Sĩ Minh nghe nói đang mang trọng bệnh.

Thiển Ly Du theo Dạ Quân Hi ngồi xuống chiếc ghế dựa rộng rãi cách bọn họ mười bước, rồi mới mở miệng cười lạnh: “Minh, lâu rồi không gặp, sống có tốt không?”

102. Chương 102

Phải tới giờ Ngọ, hai người mới ra khỏi Âm lao. Ánh nắng chói mắt vào giữa trưa khiến người vừa đi ra từ bóng tối như Thiển Ly Du cảm thấy chói mắt, nếu không có Dạ Quân Hi đứng bên ôm chặt lấy thì suýt nữa y liền té ngã xuống đất. Dạ Quân Hi nhíu chặt mày, cúi người bế lấy y, Thiển Ly Du chỉ ngoay ngoay một chút, nhưng vì không có khí lực nên đành mặc kệ hần.

Dạ Quân Hi nhìn sắc mặt trắng bệch, vàng trán lấm tấm mồ hôi của người trong lòng, không khỏi âm thầm hồi hận. Hần vốn không biết Nhấp hồn thuật tiêu hao tâm lực nhiều như vậy, khiến người này ngay cả khí lực để đi đường cũng không có. Đáng giận là chính mình chưa từng hỏi han tí mĩ mới khiến người này thối vắn nhiều người như thế, còn bao gồm cả tên Đại tể ti Tích Nguyệt cổ quái nhất kia. Cứ nghĩ tới bộ dáng người này ngã xuống mặt đất vì sức cùng lực kiệt ngay trước mặt hần, Dạ Quân Hi liền nhịn không được đau lòng, suýt nữa muốn giết chết Tích Nguyệt.

Trên đường đi, cảnh tượng đế quân hạ phong lưu bạc tình ôm lấy Quốc sư đại nhân tựa như đang ôm trân bảo, quay về Thương Kinh cung đều rơi vào mắt rất nhiều cung nhân. Nếu nói tin tức Quốc sư qua đêm tại Thương Kinh cung vẫn chưa khiến triều đình và dân chúng đại loạn, vậy có thể suy đoán, tình cảnh trước mắt thực sự sẽ tạo nên cơn sóng lớn trong hậu cung.

Nhưng giờ khắc này, vô luận là Thiển Ly Du hay Dạ Quân Hi cũng đều không có tâm tư để chú ý tới những việc đó.

Vừa bước vào đại môn của tẩm cung, không quan tâm đến sự kinh hoàng của cung nhân, Dạ Quân Hi liền lạnh giọng hỏi: “Bạch Khải Nhiên ở đâu?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Bạch ngự y đã tới cửa cung.” Lâm Hứa cung kính đáp, sau đó còn sai người xuống dưới chuẩn bị nước nóng và đồ ăn.

Vừa rồi, tại trong Âm lao, không nói Dạ Quân Hi, mà ngay cả Lâm Hứa cũng bị bộ dạng yếu đuối của Thiển Ly Du làm kinh sợ. Phải biết rằng, thiếu niên nhìn như nhu nhược kia chính là người có thể cùng hần bất phân thắng bại, thực lực không thể khinh thường, nhưng vừa rồi thiếu niên lại vì dùng Nhấp hồn thuật với Đại tể ti Lang Tê mà gần như ngắt đi, điều này sao có thể khiến hần không kinh ngạc?

Thân là tâm phúc của Dạ Quân Hi, sau khi kinh ngạc qua đi Lâm Hứa liền lập tức tỉnh táo lại, phân phó ảnh vệ xuất cung đi Khanh phủ thỉnh Bạch Khải Nhiên.

Nước nóng được nâng lên, Dạ Quân Hi cẩn thận đem người trong lòng đặt lên long sàng, tiếp nhận bổ khăn tắm thấp mà cung nga dâng lên, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi lạnh trên trán Thiển Ly Du: “Du Nhi, cảm thấy thế nào? Có nơi nào không khỏe?” Trong đôi mắt phượng vốn tà mị lãnh diễm, thần sắc lo lắng không cần nói thành lời.

Thiển Ly Du mở hé mắt hơi lắc đầu, uể oải nói: “Chỉ là dùng hết tinh thần nên mệt mỏi một chút mà thôi. Đại tể ti Lang Tê quả nhiên danh bất hư truyền, ý chí mạnh đến mức gần như không thể xâm nhập...”

Thiển Ly Du còn chưa dứt lời, trên môi đã bị in lên một nụ hôn mang theo chút đau lòng, Dạ Quân Hi vươn tay mơn trớn vài lọn tóc trên trán y, nhẹ giọng nói: “Việc đó sau này nói tiếp, nghỉ ngơi trước quan trọng

hơn.”

“Nếu không có Tích Nguyệt, thì không tới mức này.” Thiển Ly Du khẽ thở dài, đáp lời sau đó nhắm mắt lại, trong lòng không tự chủ được nhớ tới nam tử hạc phát đồng nhan quý dị kia, hàng lông mi nhỏ dài khẽ run. (Hạc phát đồng nhan: tóc trắng, mặt hồng hào)

Nhiếp hồn thuật mà y tự hào rằng có thể chống đỡ được với Chung Ly, lại không công phá được ý chí của Tích Nguyệt, thậm chí còn khiến y gần như hao hết tâm lực, hư thoát rồi ngất đi. Một mình đại tể ti Lang Tê đã đáng sợ như thế, vậy thì toàn bộ Tể ti viện Lang Tê, còn có thể đến mức nào?

Khó trách Hoàng thất Lang Tê muốn tranh chấp cùng Tể ti viện, dẫu sao đối với một đế vương, lực lượng đáng sợ như vậy nếu chính mình không thể sử dụng, thì chỉ có đẩy ra bên ngoài mới có thể an tâm...

Bất quá cũng may, từ miệng những hắc y tử sĩ này, y đã chiếm được một ít tin tức hữu dụng. Cuộc sống tuyệt vọng trong lao ngục nhiều ngày nay đã ma luyện ý chí của bọn họ gần như không còn, nhiếp hồn vừa mở ra, những người đó hầu như không có sức chống cự, ngoan ngoãn trả lời tất cả câu hỏi của y, bọn họ đã dương Đông kích Tây thế nào để đánh cắp mèo con, rồi sắp đưa mèo con tới nơi nào. Dạ Quân Hi cũng đã phái người đi truy tra, có lẽ ít ngày nữa liền có thể đem tiểu gia hỏa kia mang về...

Trong lúc Thiển Ly Du miên man suy nghĩ, Bạch Khải Nhiên đã được Lâm Hứa mang đến, hướng Dạ Quân Hi khom người hành lễ: “Cựu thần tham kiến...”

“Miễn lễ, mau chấn trị cho Du Nhi.” Cắt ngang lời khấu bái của Bạch Khải Nhiên, Dạ Quân Hi di chuyển sang một bên nhường ra vị trí, nhưng không buông ra bàn tay Thiển Ly Du, mà vẫn nắm lấy xoa nhẹ.

Trên đường đi Bạch Khải Nhiên đã nghe nói Thiển Ly Du xảy ra chuyện, trong lòng cũng có chút lo lắng cho đệ tử của mình, vì vậy lúc này hắn không hề ngừng lại mà lập tức tiến lên cẩn thận tra xét.

“Thế nào?”

Bạch Khải Nhiên rời đi bên giường, hai hàng lông mày thoáng thả lỏng, cung kính khom người nói: “Khởi bẩm bệ hạ, từ mạch tượng xem ra không có gì đáng ngại, chỉ là mệt mỏi quá độ, cần hảo hảo tĩnh dưỡng. Các loại dược vật không thích hợp với trạng huống lúc này của công tử, đợi cựu thần viết một ít thực đơn được thiện, sau đó sẽ giao cho Lâm đại nhân.”

Dạ Quân Hi nghe vậy mới hơi giãn hai hàng lông mày nhú chặt, phát tay ý bảo Bạch Khải Nhiên lui ra. Lâm Hứa đứng một bên thấy thế liền hiểu ý lĩnh tất cả cung nga nội thị lần lượt lui ra ngoài, lưu lại tấm cung to lớn cho đôi tình nhân.

“Du Nhi quá mức làm bừa, nếu thực sự tổn thương thân thể thì phải làm sao?”

Nghe Dạ Quân Hi nói vậy, Thiển Ly Du giương mắt nhìn hắn, chỉ thấy trong đôi mắt phượng tràn đầy đau lòng và trách cứ, câu “ta tự biết đúng mực” nghẹn trong cổ họng nhưng làm thế nào cũng không nói ra được, cuối cùng đành nuốt lại, chỉ chớp chớp mắt nói: “Bạch ngự y nói không sao, không cần lo lắng.”

Dạ Quân Hi cũng hiểu được tính tình Thiển Ly Du, hướng hồ nhìn bộ dáng vô lực tái nhợt lúc này của y, hắn làm sao còn nhẫn tâm trách cứ y, chỉ bất đắc dĩ hôn lên khóe môi y nói: “Nói chung, lần sau không được viến dẫn lễ này nữa. Nhiếp hồn thuật tiêu hao tâm lực như vậy, về sau nên ít dùng mới tốt.”

Thiển Ly Du nghe vậy không có mở miệng phản bác, chỉ ngoan ngoãn gật đầu, giờ cảm đòi lấy một nụ hôn xong liền nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ sau cơn mệt mỏi đến cực hạn. Mà Dạ Quân Hi thì xoa nhẹ tay y hồi lâu, dịch góc chăn cho y, rồi mới đứng dậy ly khai tấm cung, tới Ngự thư phòng xử lý chính vụ tồn đọng.

...

Khi Thiển Ly Du tỉnh lại đã là lúc chạng vạng, ráng chiều như máu. Khí hậu có chút dị thường, giữa bầu trời đỏ hồng cư nhiên lại bắt đầu có tuyết.

“Công tử, ngài tỉnh?” Mạn trưởng được nhẹ nhàng vén lên, Thiển Ly Du giương mắt nhìn, liền thấy Tô Kỳ trong tay cầm xiêm y, thần sắc cung kính, Dạ Quân Hi không ở trong cung, chỉ lưu lại hương khí ưu nhã cao quý của Thanh Mộc đàn hương ở khắp căn phòng.

Thiến Ly Du không khỏi nhú mày, trong lòng có chút cảm giác khó có thể nói rõ, y không nói một lời, xuống giường mặc áo, rửa mặt chải đầu sơ qua.

“Vì sao lại nhú mày? Vẫn cảm thấy mệt nhọc sao?” Giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên, Thiến Ly Du ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy Dạ Quân Hi sải bước tiến vào, ba bước thành hai bước đi tới trước mặt chính mình, ấn một nụ hôn lên ấn đường đang nhú lại của y, “Nếu mệt nhọc, dùng bữa xong liền đi nghỉ ngơi đi.”

Thiến Ly Du lắc đầu, cảm giác ảm ức trong lòng không biết vì sao đã tiêu tán, y cười nhẹ nói: “Ngủ đủ rồi, nên hoạt động gân cốt mới tốt. Vừa rồi người tới Ngự thư phòng?”

“Sao, nửa ngày không gặp đã nhớ trăm?” Dạ Quân Hi là một nam nhân nhạy cảm vô cùng, vừa nghe lời ấy liền phát hiện một tia dị dạng, trong đôi mắt phượng không khỏi bắn ra một tia mừng rỡ, hân híp mắt lại, cười tà hồi.

Thiến Ly Du nghe vậy nhú mày, thấy bộ dáng vạn phần đắc ý của Dạ Quân Hi y liền nhớ tới một việc, Thiến Ly Du cong khóe môi cười nhẹ nói: “Đúng vậy, trong Hoàng cung này có mấy người không nhớ nhưng để quân bệ hạ? Nhưng với danh tiếng phong lưu bạc tình của đế quân bệ hạ, Ly Du mới tiến cung không được hai ngày đã không thấy bóng dáng bệ hạ, có lẽ không lâu sau sẽ gặp phải kết cục thê thảm hồng nhan vị lão ân tiên đoạn...”

Thiến Ly Du vừa nói vừa liếc nhìn Dạ Quân Hi.

Hậu cung của nam nhân này rất cuộc có bao nhiêu nam nữ, Thiến Ly Du chưa từng tìm hiểu và cũng không muốn biết. Nhưng y không biết, không có nghĩa là những người đó không tồn tại. Tuy rằng y mới vào cung hai ngày, nhưng y đã cảm thấy ánh mắt căm thù tới từ các nơi trong hậu cung, nếu còn tiếp tục như vậy, chuyện những người đó tìm tới cửa chỉ là sớm muộn.

Thiến Ly Du tự nhận mình không phải người hào phóng, cũng không có hứng thú chia sẻ nam nhân này với người nào khác. Nếu có thể, y sẽ làm khắp thiên hạ đều biết, Dạ Quân Hi, nam nhân thân là đế quân bệ hạ tối thượng của đế quốc Lam Vũ, chỉ thuộc về một mình Thiến Ly Du.

Thiến Ly Du nghĩ vậy, ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Hi dần dần dần theo chút khiêu khích, nhưng không ngờ một khắc sau liền bị Dạ Quân Hi ôm vào lòng, mạnh mẽ hôn xuống.

Dục vọng độc chiếm của Thiến Ly Du khiến Dạ Quân Hi vạn phần mừng rỡ, nhưng lời nói có chút hoài nghi của y cũng khiến hân vô cùng bất mãn.

Nụ hôn của nam nhân bá đạo mà tàn khốc, mang theo yêu thương, rồi lại có một tia nghiêm phạt, khí tức Thanh Mộc đàn hương thanh nhã lập tức nhiễm thêm vài phần tình sắc, đến khi hơi thở của hai người đều suyễn mới bắt cam bắt nguyệt dừng lại.

Trong lúc thở dốc, Thiến Ly Du nghe được lời oán giận của nam nhân: “Vật nhỏ thực không có lương tâm!”

Thiến Ly Du nghe vậy liền hơi cong lên khóe môi, lộ ra nụ cười yêu mị tới cực điểm.

103. Chương 103

Sáng sớm, trời vừa tảng sáng, Cầm Y cung đã tụ tập không ít người.

Từ khi Liên quý phi bị phế truất, Thiến Nhã Phù bị biếm lãnh cung, trong hậu cung chỉ có địa vị của Thiến Như Nguyệt là cao nhất, cũng được sủng ái nhất. Huống chi giờ đây, Thiến Như Nguyệt không chỉ mang long tự, còn thu dưỡng Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình, trên dưới triều đình đều có lý do tin tưởng, vị công chúa mỹ lệ đến từ Diệu quốc này sẽ là tần phi chấp chương đại quyền trong hậu cung, thậm chí còn có thể leo lên bảo tọa Hoàng hậu.

“Thế nào, Thực viện nương nương còn chưa thức dậy sao?” Mắt thấy Tổng quản nữ quan Tô Thụy của Cầm Y cung đi từ trong ra, một cung phi mặc bộ váy màu cánh sen cau mày có chút bất mãn hỏi.

“Hồi bẩm Hàn quý nhân, nương nương đang rửa mặt chải đầu. Nương nương đang mang long tự, thân thể bất tiện, thỉnh quý nhân an tâm chờ sốt ruột.” Tô Thụy không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp, nâng hơi cúi đầu, che dấu sự khinh thường đối với mấy nữ nhân này.

Vài vị tới đây đều là phi tần đã sinh hạ hoàng tử trong hậu cung, vị Hàn quý nhân này chính là mẫu phi của Tam hoàng tử Dạ Hành Úy, giờ đây còn thu dưỡng Nhị hoàng tử Dạ Hành Uyên có mẫu phi là Tề quý nhân đã bị Liên quý phi hại chết. Mấy người này sáng sớm liền tới Cầm Y cung đòi gặp Thiển Như Nguyệt, nếu không vì tin tức kinh người vừa truyền đến từ Thương Kinh cung vào hôm qua, thì còn có thể là vì chuyện gì?

Hàn quý nhân nghe Tô Thụy nói vậy, tâm trạng không vui càng trở nên ác liệt, nhưng đối phương là nữ quan của Thiển Như Nguyệt, vô luận thế nào Hàn quý nhân cũng không dám tự ý phát giận với nàng ta, nên đành nén giận tiếp tục ngồi chờ.

Không bao lâu sau, một thân ảnh xinh đẹp thướt tha được hai cung nga cẩn thận nâng đỡ xuất hiện tại trước mắt mọi người, không phải Thiển Như Nguyệt, còn có thể là ai?

Đám cung phi lần lượt hành lễ, Thiển Như Nguyệt chậm rãi ngồi xuống nhuyễn tháp, dựa lưng vào đệm, thoạt nhìn có chút khổ cực.

“Các vị tỷ tỷ sao hôm nay lại rảnh rỗi tới Cầm Y cung ta làm khách?”

Mấy cung phi nhìn nhau ra hiệu, cuối cùng chính là Hàn quý nhân tính tình nôn nóng, tức giận bất bình mở miệng: “Lẽ nào muội muội không nghe nói tin tức truyền ra từ tẩm cung của bệ hạ vào hôm qua sao? Quốc sư mà bệ hạ tân phong, thì ra chính là một nam nhân có tướng mạo quyến rũ, dọc đường được bệ hạ bế về tẩm cung! Nay còn ra thể thống gì?!”

Thiển Như Nguyệt nghe vậy mí mắt liền giật giật, trầm ngâm một hồi rồi mới mở miệng: “Nếu là chuyện giữa Quốc sư và bệ hạ, thì đó không phải việc của hậu cung, mà là việc trong triều. Hậu cung không được tham dự vào chuyện triều chính, các vị tỷ tỷ chẳng lẽ đã quên?”

“Chuyện này sao có thể là chuyện trong triều? Tên Quốc sư kia đều đã bò lên long sàng, thì đó chính là việc của Hậu cung! Ngày ấy bệ hạ phong hấn làm Quốc sư, nhưng chưa hề ban thưởng phủ đệ hay cung các, ta đã cảm thấy không thích hợp, không ngờ ác mộng lại thành sự thật!” Hàn quý nhân lại nói, mấy người còn lại nghe lời ấy đều gật đầu phụ họa.

“Nếu bệ hạ thật lòng muốn sủng ái Quốc sư đại nhân, thì chúng ta có biện pháp nào sao? Mấy vị tỷ tỷ ở trong cung lâu hơn Như Nguyệt, chẳng lẽ còn không rõ tính tình của bệ hạ sao?” Thiển Như Nguyệt khe thở dài, buông xuống mí mắt che khuất tình tự bên trong, “Chuyện Liên quý phi còn chưa lắng xuống, nếu lại xảy ra chuyện gì, sợ rằng trong hậu cung sẽ có thêm vài vị Tề quý nhân. Lúc trước chúng ta có thể bình yên vô sự, hoàn toàn nhờ vào sự thánh minh và nhìn xa trông rộng của bệ hạ, lại có Lâm đại nhân cố gắng bảo hộ, chắc hẳn các vị tỷ tỷ cũng không muốn tiếp tục gặp phải tình cảnh như vậy nữa đi?”

Thiển Như Nguyệt nói xong liền không hề mở miệng, mà một đám cung phi nghe nàng nói thế cũng đều nhớ tới lúc trước suýt nữa bị Liên quý phi giết chết, không khỏi đồng loạt run lên, trong lòng đã có chút chần chờ, nhưng nét mặt vẫn hiện vẻ oán hận.

Đi một Liên phi, nhưng vẫn còn một Thiển Như Nguyệt, vốn chỉ là Thiển Như Nguyệt dung mạo như thiên tiên này đã khiến các nàng chịu đủ, nếu lại thêm một người, thì không biết bao lâu để quân bệ hạ mới có thể tiếp tục sủng hạnh những “người cũ” như các nàng. Hoàn cảnh trong lãnh cung như thế nào các nàng quả thực không biết, nhưng cứ tiếp tục như vậy, tẩm cung của các nàng sớm muộn cũng biến thành lãnh cung....

Nghĩ vậy, trên mặt mỗi người đều bao phủ một tầng băng sương. Mà Thiển Như Nguyệt thì chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn mọi người, sau đó liền gục đầu xuống, vươn tay nhẹ vỗ về phần bụng đã nổi lên của mình, hơi cong lên khóe môi.

Đội đám cung phi tự rời đi, dùng xong tảo thiện, Tô Thụy liền đỡ Thiển Như Nguyệt đi tản bộ trong Ngự hoa viên. Ngự y nói, qua ba tháng đầu, người mang thai không nên ngồi im hoặc nằm im, mà nên đứng dậy đi lại nhiều mới có lợi cho hài tử trong bụng.

“Những gì nương nương vừa nói với mấy nương nương kia, là thực lòng sao?”

Đi một hồi, Tô Thụy đột nhiên mở miệng nhẹ giọng hỏi.

Thiển Như Nguyệt lắc đầu rồi lại gật đầu, đôi mắt hạnh xinh đẹp lộ ra thần sắc phức tạp: “Vị Quốc sư tôn phong kia rốt cuộc là người nào, Thụy tỷ tỷ nên rõ ràng hơn ta mới đúng, không phải sao?”

Từ buổi lâm triều ngày ấy, nàng liền nhận ra người nọ, tuy rằng không biết vì sao dung mạo người nọ lại hoàn toàn thay đổi, nhưng cặp mắt tuyệt thế vô song kia vẫn không hề cải biến. Thiển niên mặc đồ y phục màu trắng trong đứng bên nam nhân cao lớn vĩ ngạn, không có một tia kinh hoảng hay sợ hãi, không có chỗ nào thua kém so với nam nhân cao cao tại thượng kia, hình ảnh như vậy nhìn tại trong mắt nàng, đúng là tuyệt phối đến bất ngờ.

Tô Thụy không trả lời, chỉ đỡ Thiển Như Nguyệt đến một tòa lương đình nghỉ tạm. Nhìn thần sắc bình tĩnh lạ thường của Thiển Như Nguyệt, Tô Thụy không khỏi có chút kính phục nữ tử này.

“Người đang mang thai không nên ngồi ở nơi lạnh lẽo như vậy, Thục viện nương nương nên vạn phần cẩn thận mới đúng.”

Giọng nói thanh thoát dễ nghe bỗng vang lên ở các đó không xa, đừng nói Thiển Như Nguyệt mà ngay cả Tô Thụy đều kinh sợ – với công phu của nàng, cư nhiên không hề phát hiện người nọ tới gần từ khi nào!

Thiển Như Nguyệt ngơ ngác nhìn thiển niên đang cười khê đi về phía mình, mắt hạnh không khỏi trừng lớn: “Người...” Người trước mắt rất đẹp, đẹp đến say lòng người, khiến kẻ khác sa vào, nhất là vệt chu sa quyến rũ, càng khiến dung nhan tuyệt sắc nhiễm thêm vài phần mị hoặc. Thiển Như Nguyệt đột nhiên nhớ tới, khi còn bé từng gặp một vị nương nương trong hậu cung, cũng đẹp đến khiến người khác hít thở không thông, mẫu hậu gọi người nọ là..... Tuyệt phi!

“Ly du!”

“Suyt.... Tai vách mạch rừng, đừng để người khác nghe thấy.” Thiển Ly Du nói, người đã bước tới trong lương đình, nhìn chiếc ghế đá mà Thiển Như Nguyệt ngồi, y không khỏi nhíu mày nói với Tô Thụy: “Từ nay về sau vô luận tới nơi nào đều phải sai người chuẩn bị một tấm đệm dày.”

Tô Thụy sững sốt một lúc lâu rồi mới thấp giọng đáp: “Vâng..... Quốc sư đại nhân.”

Lúc này Thiển Ly Du mới thản nhiên ngồi xuống ghế đá, nhìn Thiển Như Nguyệt, không khỏi khê thở dài trong lòng.

Sáng này, chuyện xảy ra trong Cẩm Y cung đã truyền toàn bộ vào tai y và Dạ Quân Hi, nam nhân vừa nghe việc này liền cười tà mị nói: “Thiển Như Nguyệt cũng coi như thông minh, không uống công người hao tâm tổn trí vì nàng như vậy.” Mà y chỉ cảm thấy từ ngày y rời đi để cung tới nay, thiển nữ vốn ngạo nghễ kiêu căng này đã trưởng thành không ít, biết lựa chọn cái gì mới có lợi nhất cho nàng.

Thiển Như Nguyệt ngơ ngác nhìn Thiển Ly Du nửa ngày, một lúc lâu sau mới yếu ớt nói: “Xem ra danh hiệu ‘Diệu quốc minh châu’ của ta nên nhượng lại mới đúng. Đây mới là đáng dấp thật sự của người đi... Khó trách để quân bệ hạ lại đối xử đặc biệt với người.” Trong lời nói có vài phần mất mát, cũng có vài phần thoải mái.

Không định giải thích chuyện đã xảy ra giữa mình và Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du chỉ mỉm cười nói: “Diệu quốc minh châu xứng với tên thực, Như Nguyệt không cần quá khiêm tốn.”

Thiển Như Nguyệt vừa vỗ nhẹ lên bụng mình, vừa đắn đo mở miệng nói: “Sáng nay có mấy cung phi tới Cẩm Y cung...”

“Việc này ta đã nghe nói.” Thiển Ly Du cắt ngang nàng, mỉm cười nói.

Thiển Như Nguyệt liếc nhìn y, thần sắc cũng không ngoài ý muốn, chỉ nói: “Các nàng chỉ còn chưa đem người nói thành ngiệp thần hại nước hại dân, người có dự định gì không?”

“Nghịch thần hại nước hại dân sao...” Thiển Ly Du nghe vậy liền cười khẽ hai tiếng, y bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước. Khi đó thực sự là một “yêu phi”, tới đời này, lại thành “nghịch thần”, quả thực chỉ cần có quan hệ với đế vương, thì đều sẽ bị chỉ trích. Dạ Quân Hi a Dạ Quân Hi, người thiếu ta rất nhiều....

Thiển Ly Du nghĩ vậy, vừa cong khóe môi vừa hỏi: “Vậy Như Nguyệt nghĩ sao?”

“Người phải cũng tốt, không phải cũng được đều không liên quan tới ta. Ta chỉ cần chú ý dưỡng thai, giáo dưỡng tốt Đình Nhi là đủ.” Thiển Như Nguyệt thản nhiên nói, tựa như thực sự không thèm để ý.

Đại sự triều đình, nàng một công chúa nước phụ thuộc sẽ không thể xen vào, mà đối với Dạ Quân Hi, sau khi chứng kiến sự quan tâm và sủng ái của hắn đối với Thiển Ly Du, nàng đã thực sự hết hy vọng. Giờ đây thấy dung nhan đích thực của Thiển Ly Du, nàng càng nghĩ tại trong tay người này, nàng sẽ không có chút phần thắng. Nếu đã vậy, tại sao còn phải quan tâm?

Thiển Ly Du nghe vậy độ cong ở khóe môi càng đậm, đôi mắt như hắc diệu thạch xẹt qua một tia sáng lấp lánh: “Nếu Như Nguyệt thực sự nghĩ vậy, ta cũng yên tâm. Sau này, nếu những cung phi đó quay lại tìm người, ta chỉ mong người cũng có thể thông minh như hôm nay.”

Lời này của Thiển Ly Du dẫn theo chút thâm ý, y không hy vọng Thiển Như Nguyệt giống những cung phi khác rơi vào cuộc chiến vô vị trong hậu cung, dấu sao trong hậu cung này người khiến y có chút lo lắng cũng chỉ có Thiển Như Nguyệt. Quan tâm nhiều, đã thành thói quen, huống chi trong bụng nàng, còn có một hài tử phải xưng y một tiếng “cữu cữu”.

104. Chương 104

Trong hậu cung không quá an bình, mà trong triều đình cũng sóng ngầm mãnh liệt. Tuy có vết xe đổ của Liên quý phi ở ngay trước mắt, nhưng vẫn có khá nhiều triều thần muốn đưa nữ nhi hoặc muội muội của mình tiến cung làm cung phi, nhất là từ khi trong cung truyền ra lời đồn về vị Quốc sư kia, các triều thần đều bắt đầu âm thầm tính toán trong lòng.

Thiển Ly Du cáo biệt Thiển Như Nguyệt, không nhanh không chậm đi về phía Ngự thư phòng, y có chút ngoài ý muốn nhìn một nhóm không ít các triều thần đang qua lại trước Ngự thư phòng, thỉnh thoảng vươn cổ nghe ngóng động tĩnh bên trong, vẻ mặt đứng ngồi không yên.

Hai hàng lông mày xinh đẹp hơn nhướn lên, Thiển Ly Du đi vào đám người, hai tên thị vệ đứng trước Ngự thư phòng phát hiện ra y, liền cung kính hành lễ nói: “Quốc sư đại nhân.”

Những triều thần này lần đầu tiên thấy được “Quốc sư” khi không mang khăn che mặt, phản ứng ban đầu giống hệt như Thiển Như Nguyệt, mà sau khi nhìn thoáng qua vài lần, thì trong mắt đều mang chút thâm ý – xem ra tin tức từ trong cung truyền tới không sai, vị “Quốc sư” này và đế quân hạ quả thực có chút quan hệ bất minh...

Đám triều thần hoặc thật hoặc giả hướng Thiển Ly Du hành lễ, Thiển Ly Du cũng không có hứng thú giao thiệp với bọn họ, y tiến đến đẩy cửa phòng, không quan tâm tới ánh mắt sững sốt của chúng thần đứng sau, nhấc chân tiến vào.

Bên trong, Dạ Quân Hi đã sớm nghe thấy âm thanh phía ngoài, lúc này hắn đang mỉm cười ngồi sau án thư chờ y, mà hai người quỳ trước án thư đúng lúc đang định đứng lên.

Hai người kia quay người lại, thấy Thiển Ly Du đang tiến đến, liền lập tức thay đổi sắc mặt giống như đám triều thần đứng ngoài, nhưng vẫn ẩn ẩn không biểu đạt ra, mà chỉ hướng Thiển Ly Du khom người vái chào sau đó liền rời khỏi Ngự thư phòng.

Thấy cánh cửa được nhẹ nhàng đóng lại, Thiển Ly Du mới nhú mày, nhẹ giọng cười nói: “Xem ra ta tới không đúng lúc.”

Dạ Quân Hi nghe vậy, tiểu ý bên môi càng đậm: “Du Nhi đến khi nào cũng đúng lúc, thế nào, Thiển Như Nguyệt có nói gì không?” Dạ Quân Hi vừa nói vừa đứng dậy đi tới đem thiếu niên ôm vào lòng, cùng nhau ngồi xuống nhuyển thấp.

“Như Nguyệt không sao, nhưng sợ rằng tất cả cung phi của người đều đã xắn tay áo muốn xử trí ta càng nhanh càng tốt...” Thiển Ly Du nói xong liếc nhìn Dạ Quân Hi.

“Một đám ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình mà thôi, bắt quá hai người vừa rồi, Du Nhi có biết bọn họ tới làm gì không?” Dạ Quân Hi vừa cười khê hởi, vừa vươn tay vỗ nhẹ mái tóc đen của người trong lòng, mái tóc dài đen như mực, mềm mại mượt mà như nước, nắm trong tay lành lạnh, vô cùng dễ chịu, Dạ Quân Hi nhất thời luyến tiếc không muốn buông tay.

Thiển Ly Du cúi về lọn tóc đang bị chà đập trong tay hắn, nói: “Ta tất nhiên là không biết, bọn họ tới làm gì?”

“A ~ những đại thần này tới là muốn khuyên trẫm mở rộng hậu cung, nói ngắn gọn, chính là... Tuyển phi.” Dạ Quân Hi nói xong, tà tứ cười hai tiếng.

Thiển Ly Du nghe vậy hơi sững sốt, sáng sớm vừa nghe nói cung phi trong hậu cung tới Cẩm Y cung bàn luận xem làm thế nào để đối phó “Quốc sư” “hồ mị hoặc chủ” như y, không ngờ đại thần trong triều cũng đã rục rịch, thậm chí đệ trình tấu chương... Tuy rằng y đã sớm đoán được quần thần sẽ không thành thật an phận, nhưng không ngờ tốc độ của họ lại nhanh như vậy.

Thiển Ly Du nghĩ, không khỏi cười lạnh, đôi mắt như hắc diệu thạch xẹt qua một tia u ám.

Dạ Quân Hi thấy thế liền nhịn không được cúi đầu hôn lên đôi mắt tuyệt sắc khiến hắn yêu đến cực hạn kia, mỗi khi trên mặt Thiển Ly Du xuất hiện thần sắc như vậy, luôn khiến hắn cảm thấy kinh diễm, cũng khiến hắn cảm thụ trọn vẹn được, dưới bề ngoài nhu nhược mỹ lệ của người này, chính là tính cách cực kỳ giảo hoạt.

Nụ hôn từ đôi mắt xẹt qua chớp mũi, cho đến khóe môi, Thiển Ly Du tùy ý hưởng thụ sự âu yếm của ái nhân, y hơi cong lên khóe môi, nhẹ giọng nói: “Nếu bọn họ muốn đi tìm chết, vậy liền thỏa mãn bọn họ đi...” Nói xong liền ngẩng đầu đón nhận nụ hôn của nam nhân.

Buổi lâm triều ngày hôm sau, dưới ánh mắt vạn phần ngạc nhiên của chúng thần Dạ Quân Hi hạ một đạo thánh chỉ, dựa theo tấu chương của đa số triều thần, trong cung bắt đầu chuẩn bị tuyển phi. Phàm là đại thần trong triều từ ngũ phẩm trở lên, nếu trong nhà có nữ tử hiền lương thực đức đến tuổi kết hôn, liền có thể trình lên bức họa để để quân lựa chọn.

Thánh chỉ vừa hạ, bách quan xôn xao, dấu sao dựa theo tin tức truyền lưu ở trong cung những ngày gần đây, để quân bệ hạ quả thực rất sủng ái vị Quốc sư đại nhân kia, hắn sẽ không dễ dàng hạ chỉ tuyển phi như vậy... Chẳng lẽ bọn họ đoán sai, kỳ thực để quân bệ hạ và Quốc sư không có quan hệ gì và Quốc sư chỉ có dung mạo xinh đẹp một chút mà thôi?

Nhưng không người nào biết đáp án của câu hỏi này, cũng không có người suy nghĩ nhiều về nó, văn võ bá quan trong triều phàm là trong nhà có nữ nhi, thì đều vui mừng khôn xiết, cho rằng nữ nhi nhà mình rất cuộc có cơ hội bay lên cành cao làm phượng hoàng, biết đâu một ngày kia, còn có thể ngồi lên vị trí quý phi hoặc quý tần, vậy là toàn gia tộc đều có thể được nhờ.

Vì vậy, mấy ngày kế tiếp, hàng trăm bức tranh mỹ nữ, từ khắp nơi trong đế đô được đưa vào trong cung nhiều như tuyết rơi, phi tần hậu cung vừa nghe tin này đều vô cùng ầm ứ.

Trước kia các nàng cho rằng chỉ cần đối phó với vị Quốc sư tương mạo yêu mị kia, nhưng không ngờ, phía trước có sói đằng sau có hổ, trong tương lai không xa, sẽ có một lượng lớn huyết nhục trẻ tuổi hơn các nàng, tươi tắn hơn các nàng được đưa vào trong hậu cung, cùng các nàng tranh đoạt sự sủng ái của đế quân bệ hạ, mà đối với những cung phi trong hậu cung đám huyết nhục mới mẻ này còn nguy hiểm hơn cả Quốc sư, bởi vì, dấu sao nam nhân vẫn là nam nhân, cho dù được sủng ái thế nào thì cũng thiếu cái bụng, không sinh được hài tử, nhưng nếu là nữ tử thì sẽ không như thế.

Tựa như chim sợ cành cong, các cung phi cùng đường, vừa liên lạc với phụ huynh đang làm quan trong triều, vừa liên tiếp chạy tới Cẩm Y cung, hoặc là hối nên làm cái gì bây giờ, hoặc là tỏ ý muốn kết giao cùng

Thiểm Như Nguyệt những mong sau này có thể “nhất trí đối địch”.

Trong Cầm Y cung, Tô Thụy tiến bước một nhóm cung phi không biết là thứ mấy tới đây bái phỏng trong ngày hôm nay, trở lại trong điện thấy Thiểm Như Nguyệt có chút mệt mỏi ngồi dựa vào nhуễn tháp, liền nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nương nương hôm nay mệt mỏi, liền đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thiểm Như Nguyệt giương mắt nhìn nàng, lại nói: “Thụy tỷ tỷ có biết bệ hạ và Ly Du rốt cuộc muốn làm gì không?” Thiểm Như Nguyệt hỏi.

Khi mới nghe chuyện Dạ Quân Hi tuyển phi, nàng cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng khi bình tĩnh suy nghĩ một chút, nàng lại không tin. Với sự sủng ái của Dạ Quân Hi đối với Thiểm Ly Du, nàng không tin Dạ Quân Hi lại muốn tuyển phi nhanh như vậy, cộng thêm cuộc trò chuyện với Thiểm Ly Du tại Ngự hoa viên trước đó không lâu, nàng càng thêm tin tưởng hai người kia đang âm thầm tính toán điều gì.

Đáng tiếc, Tô Thụy nghe vậy chỉ lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

Thiểm Như Nguyệt nhìn Tô Thụy một lúc lâu, nhìn không ra Tô Thụy thực sự không biết hay là giả vờ không biết, nhưng trong đầu bỗng nhiên vang lên lời Thiểm Ly Du nói với nàng ngày hôm ấy, mong nàng có thể vẫn “thông minh” như thế.... Vậy có nghĩa là để nàng dừng quan tâm đến sao? Đây cũng không phải là một lựa chọn xấu.

Nghĩ vậy, Thiểm Như Nguyệt khẽ thở dài, nhưng bỗng nhiên lại mỉm cười nói: “Cũng đúng, chuyện này vốn không liên quan tới ta, sau này nếu còn có phi tử đến đây, cứ nói thân thể ta không khỏe, không thích hợp gặp khách.”

...

Bên ngoài rối loạn, xôn xao nhưng trong tấm cung của đế vương lại vô cùng an tĩnh.

Thương Kinh cung, Dạ Quân Hi ôm lấy Thiểm Ly Du thản nhiên ngồi, một tay cầm một quyển tranh cuộn, vừa “cùng nhau thưởng thức” với người trong lòng vừa hỏi: “Đã điều tra xong chưa?”

Lâm Hứa đứng bên nhуễn tháp cung kính khom người nói: “Hồi bẩm bệ hạ, vi thần đã điều tra rõ, vị tiểu thư này chính là Tôn Kỳ Nhi là nữ nhi của Lại bộ thị lang Tô Trung Viễn, năm nay mới vừa mười tám, tướng mạo xuất chúng, nhưng lại bị Tôn phu nhân chiều hư, thường ngày kiêu căng vô cùng, ngay cả Tôn thị lang cũng không biết làm sao với nữ nhi này, bởi vậy, vi thần cho rằng, vị Tôn tiểu thư này là người thích hợp nhất.”

Dạ Quân Hi nghe vậy gật đầu, đem tranh cuộn đưa cho Thiểm Ly Du, khẽ cười nói: “Du Nhi thấy thế nào?”

Thiểm Ly Du liếc mắt nhìn mỹ nhân trong tranh, hơi cong lên khóe môi, nói: “Thực đáng tiếc cho một vị mỹ nhân như hoa như ngọc...”

“Lão tử của nàng liệu mạng muốn đưa nàng vào cung, trăm tất nhiên không thể chối từ, không phải sao? Nếu nàng có thể an phận thủ thường, hiển nhiên sẽ vô sự, nhưng nếu nàng gây ra sự cố, vậy cũng đừng trách người ngoài.... Hay là, Du Nhi luyện tiếc một vị mỹ nhân như thế?” Dạ Quân Hi vừa nói vừa khẽ cắn lên vành tai trắng mịn trước mắt, khiến Thiểm Ly Du khẽ run lên, y quay đầu lại lườm hắt.

Dạ Quân Hi tà tứ nở nụ cười, đem tranh cuộn đưa cho Lâm Hứa nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, đem Tôn gia tiểu thư truyền triệu vào cung, phong làm Mỹ nhân, ban thưởng Thường Thanh các.”

“Vi thần tuân chỉ.” Lâm Hứa cong lên khóe môi, lặng lẽ liếc mắt nhìn hai người đang ôm nhau thân mật, sau đó rời khỏi Thương Kinh cung đi truyền chỉ.

Thiểm Ly Du nheo mắt lại nhìn về phía Lâm Hứa rồi đi, nhẹ giọng nói: “Mong rằng Tôn tiểu thư không khiến ta thất vọng, nếu không liền uống công bần bụ một hồi...”

“Nếu Tôn Kỳ Nhi thực sự như Lâm Hứa nói, thì cho dù ban đầu có thể an phận thủ thường, nhưng chỉ kích thích một chút, liền có thể khiến nàng lộ nguyên hình, Du Nhi không cần quá lo lắng, luôn nghĩ tới nữ nhân, trẫm sẽ ghen...”

Vỗ lên bàn tay đang di chuyển bên hông, Thiểm Ly Du tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn nam nhân nói: “Đây chính là đế quân bệ hạ ngài muốn tuyển phi, ta còn chưa ghen, ngài đã ăn dấm chua làm gì...”

105. Chương 105

Buổi trưa, giờ Tỵ mới qua không lâu.

Vừa hạ triều, Dạ Quân Hi liếc mắt nhìn Lâm Hứa, Lâm Hứa hiểu ý, nhẹ giọng cung kính nói: “Công tử đã tới Ngự thư phòng từ sớm.”

Nghe vậy, Dạ Quân Hi nhú mày, mắt phượng xẹt qua ý cười. Xem ra tối qua hắn còn chưa cố hết sức, mới khiến vật nhỏ có khí lực thúc dậy sớm như vậy... Nhớ tới bộ dáng hai mắt sưng mù nằm dưới thân hắn ngâm nga khinh suyễn không ngớt của người nọ vào đêm qua, Dạ Quân Hi không khỏi nheo mắt lại, bụng dưới nóng lên một chút.

Coi như nhìn không thấy ánh mắt mang theo chút thâm ý của đế quân đệ hạ, Lâm Hứa ho nhẹ một tiếng, buông xuống mí mắt nói: “Khởi bẩm đệ hạ, Tôn Kỳ Nhi đã nhập cung.”

Tôn Kỳ Nhi? Dạ Quân Hi liếc mắt nhìn Lâm Hứa, lạnh lùng nói: “Nhập thì nhập, có gì phải bẩm? Lẽ nào người muốn trảm tử mình nghênh đón nàng ta sao?” Dạ Quân Hi vừa nói, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại bộ dáng kinh hãi, vạn phần đội ơn của Lại bộ thị lang Tôn Trung Viễn khi tiếp thánh chỉ trên triều, mắt phượng tà tứ xẹt qua một tia cười nhạt và trào phúng.

Những đại thần từng đưa nữ nhi vào hậu cung luôn luôn ảo tưởng rằng một ngày kia nữ nhi của mình có thể thành sủng quan trong hậu cung, mang đến vô hạn vinh quang, quyền lực tiền tài cho gia tộc, mà không nghĩ tới vô số nữ tử thảm thương chết già trong hậu cung, thậm chí suốt đời không gặp được đế quân lấy một lần. Người bị ảo tưởng tốt đẹp che đậy tâm trí, quả thực ngu xuẩn tới cực điểm.

Khóe miệng Lâm Hứa hơi hơi co quắp. Xem ra hắn chọn sai thời điểm bẩm báo cho nam nhân việc này. Vì vậy đành thức thời cầm miệng, khom người xin cáo lui. Nếu đế quân đệ hạ không muốn xử lý vị “Tôn mỹ nhân” được an bài nhập cung kia, vậy hiển nhiên phải để hắn này tâm phúc đi xử lý.

Dạ Quân Hi không nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Hứa, trong lòng chỉ nghĩ tới Thiển Ly Du, vì vậy liền nhanh hơn cước bộ, đi tới Ngự thư phòng.

Hôm nay, Ngự thư phòng có thêm một chiếc án thư, làm từ gỗ Đàn hương tốt nhất, dành riêng cho Thiển Ly Du. Thường ngày, khi Dạ Quân Hi xử lý chính vụ, Thiển Ly Du sẽ ở nơi này xử lý sự vụ của Du Nguyệt lâu mà Ngụy Thanh Sương truyền đến từ ngoài cung, khi vô sự thì xem sách thuốc, hoặc lật xem một quyển sách nào đó trên giá sách trong Ngự thư phòng.

Vừa bước vào Ngự thư phòng, Dạ Quân Hi chỉ liếc mắt liền thấy được thân ảnh trắng muốt kia, khóe môi đang cười lạnh lập tức biến thành một độ cong nhu hòa, hắn khẽ cười: “Hiếm khi Du Nhi dậy sớm như hôm nay, thân thể không có gì đáng ngại sao?”

Thiển Ly Du nghe vậy liền ngẩng đầu khỏi cuốn sách, trên khuôn mặt kinh diễm tuyệt sắc hiện lên một tia đỏ ửng khả nghi, chỉ chớp mắt liền mất, có lẽ là vì nhớ tới đêm qua.

Từ khi hai người trừ bỏ lệnh cấm trên giường, Dạ Quân Hi càng ngày càng quá phận. Lúc đầu còn bận tâm thân thể và tâm tình của Thiển Ly Du, e sợ làm chuyện gì khiến y nhớ tới kiếp trước, nhưng sau nhiều lần, lá gan hắn càng lúc càng lớn.

Dạ Quân Hi vốn có tính phong lưu bạc tình, hơn chục năm trước, từng trải qua vô số người, thủ đoạn cao siêu, huống chi thân thể thiếu niên của Thiển Ly Du căn bản không chịu nổi trên chộc, không được bao lâu liền toàn thân vô lực mặc cho Dạ Quân Hi lăn qua lăn lại.

Đêm qua, Dạ Quân Hi lại quá phận, trong lúc bắt mẫn Thiển Ly Du định dùng tới thủ đoạn kiếp trước từng dùng, để nam nhân này nếm thử tư vị bị người khác trên chộc, nhưng không ngờ thân thể này quá mức non yếu, cuối cùng người mất sức phản kháng trước vẫn là y. Cái gì gọi là gây ông đập lưng ông, Thiển Ly Du rốt cuộc đã hoàn toàn minh bạch.

Tại trên giường rơi vào thế yếu, lúc này lại nghe lời trêu đùa mang chút thâm ý của Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du đương nhiên sẽ sinh ra vài phần buồn bực, nhưng trong lòng biết nhiều lời chỉ có thể khiến nam nhân này càng thêm đắc ý, y liền im miệng không nói tới việc này, mà lại nhũu mày nói: “Nghe nói Tôn mỹ nhân sáng nay tiến cung, chẳng lẽ ngươi không tới nhìn một chút sao?”

Dạ Quân Hi nghe vậy liền biết Thiển Ly Du muốn nói sang chuyện khác, hấn thức thời ngậm miệng, tiến lên, cúi người hôn nhẹ lên mặt y, khẽ cười nói: “Lại khẩu thị tâm phi. Không nói tới nàng ta, Du Nhi đang làm gì?”

Dạ Quân Hi vừa nói vừa lật lật quyển sách trên tay Thiển Ly Du, mắt phượng hiện lên một tia thấu hiểu: “Là vì chuyện mèo con?”

Quả nhiên, Thiển Ly Du gật đầu, thần sắc có chút ngưng trọng: “Du Nguyệt lâu từng phát hiện được tung tích của Quý Vô giáo ở Diệu quốc, ta để Thanh Sương phái người tới Diệu quốc tra xét, hình như Quý Vô giáo cũng có thể lực không thể khinh thường tại Diệu quốc.”

Dạ Quân Hi nghe vậy, mắt phượng xẹt qua một tia u ám: “Người trong ma giáo xuất quỷ nhập thần, chúng đều đã thiết lập phân bộ tại các nước phụ thuộc của Lam Vũ. Đến nay Âm bộ vẫn chưa thể tìm ra hang ổ của bọn chúng ở nơi nào. Bất quá, theo những gì đám hắc y nhân mà Du Nhi thẩm vấn đã nói, Âm bộ đã tra được tung tích của kẻ mang mèo con đi, dựa theo phương hướng thì đang tiến về phía Bắc, nếu tiếp tục tiến thêm, hình như cũng sắp tới Diệu quốc.”

Thiển Ly Du buông cuốn sách xuống, quay đầu chăm chú nhìn Dạ Quân Hi: “Chẳng lẽ Diệu quốc có ý nghĩa đặc thù nào đó đối với Lang Tê?”

“Diệu quốc và Lang Tê có quan hệ gì, trẫm không rõ ràng, nhưng gần đây Thụy Hoa cũng đã rục rịch. Lần trước Triều quốc chịu tội thay Lang Tê, quốc quân Triều quốc đã nảy sinh sợ hãi đối với Lam Vũ, Thụy Hoa âm thầm bịa đặt ba câu thuyết phục hấn, lúc này hấn đang định tiếp tục liên hợp với Hoàn quốc, xuất binh đánh chiếm Diệu quốc...”

“Nga?” Thiển Ly Du nghe vậy cau mày lại, “Xem ra cục diện bình tĩnh sẽ không duy trì được bao lâu nữa. Chỉ bằng dã tâm của Thụy Hoa, cũng đủ đảo loạn thế cục thiên hạ.”

“Du Nhi không thích chiến tranh?” Dạ Quân Hi thấy thần sắc ngưng trọng của Thiển Ly Du, liền đem thiếu niên kéo tới, để y ngồi lên chân mình, hôn lên thái dương y hỏi.

Thiển Ly Du lắc đầu nói: “Chưa nói tới thích hay không thích. Thiên hạ phân lâu sẽ hợp, hợp lâu sẽ phân, đây là chuyện con người không thể thay đổi, chiến tranh cũng không thể tránh được...” “Thiển Ly Du nói xong liền quay đầu nhìn về phía Dạ quân Hi, hai mắt nhìn thật sâu vào đôi mắt phượng thâm thúy, hỏi: “Hi, nếu thực sự phải khai chiến, Lam Vũ có dã tâm xưng bá đại lục không?”

Nhìn vào đôi mắt long lanh rực rỡ kia, Dạ Quân Hi tựa như bị mị hoặc, vươn tới nhẹ nhàng hôn lên, sau đó hấn ngạo nghễ nói: “Nhân bất phạm ta ta bất phạm nhân, Lam Vũ sẽ không chủ động khai chiến. Nhưng nếu Thụy Hoa hoặc Lang Tê dám cả gan ngấp nghé Lam Vũ, trẫm đương nhiên sẽ không khách khí với bọn họ. Du Nhi có muốn cùng ta quan sát thiên hạ không?”

Khi Dạ Quân Hi nói những lời này, Thiển Ly Du cảm thấy hình như chính mình quay về mấy tháng trước, vào lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Quân Hi. Dạ Quân Hi khi đó, thần nhiên ngồi nghiêng trên đế tọa, tư thái lười nhác tùy ý, nhưng nhất cử nhất động đều toát ra khí phách bẩm sinh của bậc vương giả. Lúc ấy y không ngờ sẽ có ngày hôm nay, nhưng cũng đã cảm giác được, đây là một nam nhân vô cùng nguy hiểm.

Thiển Ly Du nghĩ vậy, khóe môi xinh đẹp liền cong thêm một chút. Độ cong này càng lúc càng đậm, ánh sáng trong mắt cũng càng thêm chói lòa, kể cả vệt chu sa yêu mị cũng bay múa, mị hoặc tới cực điểm.

Hai tay ôm lấy cổ nam nhân, Thiển Ly Du khẽ cười nói: “Nếu ngươi cam nguyện chấp tay dâng lên toàn bộ thiên hạ, ta đây có thể suy xét một chút.”

Dạ Quân Hi nghe vậy liền cười ôn nhu: “Giữa ngươi và ta còn phải phân rõ như vậy sao?” Âm cuối mềm nhẹ quanh quẩn giữa hai đôi môi đã gắn kết của hai người, khiến căn phòng tràn ngập vẻ kiều diễm.

...

Thường Thanh các.

Khi Tôn Kỳ Nhi nhìn thấy toà cung các trước mắt, trong lòng liền có chút bất mãn. Nàng vốn tưởng rằng, là cung phi duy nhất được để quân bệ hạ lựa chọn trong lần tuyển phi này, cung các của nàng hẳn phải càng khổng lồ và hoa lệ mới đúng, không ngờ nó chỉ là một tòa tiểu cung điện tầm thường.

Tuy rằng trong lòng có chút oán giận, nhưng nhớ tới lời nói của mẫu thân khi nàng rời nhà, muốn nàng thu liễm một chút, đừng mới vào cung đã trêu chọc phiền phức, Tôn Kỳ Nhi mới nhịn xuống. Cũng may cung các tuy nhỏ, nhưng bên trong lại tráng lệ, mới thoáng vượt lên cơn tức trong lòng nàng.

Trong cung đã sớm có một nhóm cung nga nội thị đứng chờ, thấy Tôn Kỳ Nhi tiến đến liền đồng thanh nói: “Tham kiến Mỹ nhân.”

Tôn Kỳ Nhi xoi mói liếc mắt nhìn bọn họ, quay đầu nói với nha đầu Mạn Nhi mà nàng mang tới từ nường gia: “Mạn Nhi, từ nay về sau những người này đều giao cho ngươi.”

Nha đầu kia cũng là loại người cuồng vọng, thấy chủ tử vừa nói như thế, vẻ mặt liền vô cùng mừng rỡ, ai ngờ đang định lên tiếng trả lời, đã có một cung nữ khá lớn tuổi đi ra từ đám cung nga, cung kính vái chào nói: “Khởi bẩm Mỹ nhân, tiểu nhân chính là nữ quan quản sự Uyển Thẩm của Thường Thanh các. Dựa theo quy củ trong cung, thị nữ mà Mỹ nhân mang tới từ nường gia phải đi Nội Vụ phủ nhập tịch trước, còn phải được Nội Vụ phủ huấn luyện lại một lần mới có thể trở về trong cung hầu hạ.”

“Ngươi nói cái gì?!” Tôn Kỳ Nhi nghe vậy, trên mặt liền hiện lên vẻ giận dữ và khó tin, còn Mạn Nhi lại có chút sợ hãi. Chỉ tiếc, vị nữ quan Uyển Thẩm kia sao có thể sợ một tiểu cô nương mới ra đời, nàng ta nhẹ nhàng lặp lại những lời vừa nói, cuối cùng còn thêm: “Mỹ nhân, đây là quy củ trong cung, tiểu nhân chỉ dựa theo quy củ hành sự mà thôi.”

“Ngươi!” Tôn Kỳ Nhi muốn cãi lại, nhưng nói không ra một câu. Quy củ của đế cung, cho dù là Hoàng hậu cũng phải làm theo, phải tuân thủ, huống chi nàng chỉ là một Mỹ nhân, ngay cả tư cách được gọi một tiếng “nường nường” cũng không có.

Khi Mạn Nhi đỏ hồng mặt bị cung nga mang đi, Tôn Kỳ Nhi dường như mới cảm thụ được, con đường cung phi dài đằng đẵng của nàng, chỉ vừa mới bắt đầu.

106. Chương 106

Buổi trưa, chưa tới giờ Ty, buổi triều sớm trong cung mới tan không lâu. Văn võ bá quan tốp năm tốp ba, có kết nhóm kết đôi, có độc hành, đều theo Đông môn rời đi để cung, quay về các nơi. Trong số đó, có một chiếc xe ngựa cung đình hoa lệ chậm chậm đi ra, thủ vệ nhìn lên, liền thấy người đánh xe chính là một trong số thị vệ bên người của đế quân bệ hạ, thủ vệ vội vàng cung kính hành lễ, nhìn theo chiếc xa giá rời đi.

Xa giá ly khai để cung, thông thả đi trên đường, không hề quá nhiều tới mấy gánh hàng rong đang bày quán rao hàng bên đường, khi tới Khanh phủ nằm bên bờ sông Thanh Đô, nó mới dừng lại. Người trong xe ngựa ngừng một lát, từ từ mở ra đôi mắt như hắc diệu thạch: “Tới rồi?”

“Vâng, công tử.” Thị vệ bên ngoài vừa trầm giọng nói, vừa vén lên màn xe, dùng dáng vẻ cung kính đứng chờ ở một bên.

Thiểm Ly Du xuống xe, ngẩng đầu nhìn bức hoành nam vàng trước cửa Khanh phủ, hơi cong lên khóe môi, xoay người lại nói: “Ngươi hãy hỏi cung chuyển cáo bệ hạ, ta ôn chuyện cùng bọn họ, sau giờ Ngọ sẽ trở lại.”

Nhưng trên mặt thị vệ lại lộ vẻ khó xử, ấp úng không dám trả lời đơn giản như vậy, cũng không dám giương mắt nhìn vị Quốc sư đại nhân tôn quý gần như đế quân bệ hạ này.

Thiểm Ly Du nhìn dáng dấp của thị vệ, trong lòng hiểu rõ.

Sáng sớm hôm nay thu được tin thư mà chim sơn ca truyền đến, nói mấy người này muốn gặp y. Theo tin tức gần đây truyền vào trong cung, trong Du Nguyệt lâu hẳn là không xảy ra đại sự, có lẽ là nhiều ngày không thấy trong lòng thấp thỏm cho nên mới muốn gặp mặt. Bất quá trước khi xuất cung, Dạ Quân Hi cũng tương đối không vui, khuôn mặt tuấn dật vô song đen hồi lâu, khiến cung nhân hầu hạ trong Ngự thư phòng không dám thở mạnh. Ất hẳn là trước khi y xuất cung, người nọ đã phân phó thị vệ này, sai hẳn nhanh chóng đưa y hồi cung.

Đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia bất mãn, nhưng càng nhiều là thần sắc vui vẻ. Nam nhân quả thật bá đạo một chút, nhưng y lại thích thể vô cùng.

Không làm khó tên thị vệ này, Thiển Ly Du bĩu môi nói: “Mà thôi, người cùng ta trở về đi. Người không quay về, tự có người thay người cầm bảo.”

Nói xong cũng không giải thích điều gì, mà xoay người đi vào Khanh phủ.

Tên thị vệ đáng thương nghe vậy lập tức sững sờ tại chỗ, cắn răng theo Thiển Ly Du vào phủ. Hồi cung muộn một chút và không thể mang công tử hồi cung, người thông minh tất nhiên sẽ không chọn điều thứ hai.

Ngoài cửa Khanh phủ không một bóng người, chỉ có một tia khí tức khó phát hiện, khi Thiển Ly Du xoay người đi vào, khi tức này liền biến mất.....

“Chủ tử!” “Ly Du.” “Ly Du!”

Trên Thính đường, nghênh đón Thiển Ly Du tất nhiên là ba huynh muội Ngụy gia. Bất quá, khiến y cảm thấy có chút ngoài ý muốn chính là, Dạ Tuấn Thần – người đứng đầu Ích Chính viện, Thân vương điện hạ duy nhất của đương triều lại đang ở Khanh phủ, lúc này hẳn đang ngồi trên thượng tọa thần nhiên uống trà. Thiển Ly Du không khỏi nhú mày, nếu y không nhớ lầm, vị Thần thân vương này vừa mới hạ triều đi?

Thiển Ly Du vừa âm thầm suy nghĩ vừa đem ánh mắt chuyển tới trên người Ngụy Thanh Hoàng – lẽ nào trong mười ngày ngắn ngủi, hai người này đã có gì tiến triển sao?

Nhưng không đợi Thiển Ly Du suy nghĩ sâu xa xong, y bỗng nhiên nhận thấy bầu không khí trong phòng có chút khác lạ. Ngoài Dạ Tuấn Thần, ba người còn lại đều cau mày, thần sắc tràn đầy tham cừu và lo lắng. Nhất là Thanh Nguyệt, nắm chặt hai tay, trên mặt thậm chí còn có chút thù hận và hối hận.

Thiển Ly Du không hiểu ra sao, ánh mắt quét qua quét lại gương mặt mấy người: “Sao thần sắc lại như vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Nhưng khiến y không tưởng được chính là, ba người nhìn thoáng qua nhau, bộ dáng đều ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Giọng nói trong trẻo dễ nghe bỗng nhiên trầm xuống, Thiển Ly Du cau mày nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngay cả Thanh Hoàng cũng có thần sắc như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự?

Một lúc sau, Ngụy Thanh Sương không nhin được, lên tiếng đầu tiên: “Ly Du.... Người... Ở trong cung có tốt không?” Vừa nói vừa lặng lẽ giương mắt quan sát sắc mặt Thiển Ly Du.

Thiển Ly Du nghe vậy hơi sững sốt, nhưng vẫn không hiểu ra sao, chỉ gật đầu nói: “Ta đương nhiên tốt, rất cuộc là...”

Nhưng vừa nói một nửa liền dừng lại, Thiển Ly Du trừng lớn đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía huynh muội Ngụy gia, trong lòng đột nhiên sinh ra một suy đoán khiến y dở khóc dở cười: “Các người muốn hỏi chuyện Dạ Quân Hi tuyển phi?”

Thiển Ly Du vừa dứt lời, trên gương mặt chưa hết lo lắng của ba huynh muội Ngụy gia lại hiện lên vài phần xấu hổ. Thiển Ly Du lập tức sáng tỏ, y đoán không sai. Dạ Tuấn Thần ngồi bên mới vừa ngậm một ngụm trà, lúc này đã phun ra, ánh mắt hoảng hốt liên tục dao động giữa Thiển Ly Du và Ngụy Thanh Hoàng, có lẽ hẳn cũng mới tới không lâu, chưa biết suy nghĩ trong lòng ba người.

Thanh Nguyệt lộ ra thần sắc phần hận và hậu hối như vậy, Ngụy Thanh Sương hỏi y ở trong cung có tốt không, mấy người này vội vã muốn y xuất cung đàm đạo... Sau khi quanh co lòng vòng như vậy, Thiển Ly

Du rút cuộc phản ứng lại – chuyện để quân bệ hạ tuyển phi đã truyền khắp đế đô, mọi người đều biết tin tức thiên kim tiểu thư của Lại bộ thị lang nhập cung được phong làm Mỹ nhân, nhưng y lại chưa hề nói cho mấy người này việc tuyển phi có mục đích gì.

Chẳng lẽ ba người này cho rằng y ở trong cung chịu ủy khuất, chịu thiệt, cho nên mới lo lắng như vậy?! Nghĩ thế, Thiển Ly Du không biết nên khóc hay nên cười, y tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn ba người.

Thấy Thiển Ly Du chủ động nhắc tới việc này, hơn nữa giọng điệu cũng ung dung thoải mái, không hề có chút hờn giận, ba người kia mới thở dài một hơi trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu. Ngụy Thanh Hoàng ho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi: “Ly Du, này là chuyện gì xảy ra? Khi chúng ta nghe nói việc này đều vô cùng sợ hãi, suýt nữa đã xông vào cung.”

Thanh Nguyệt đứng bên gập đầu, nàng thực sự bị kinh sợ không ít. Vốn tưởng Dạ Quân Hi sủng ái Thiển Ly Du, không ngờ Thiển Ly Du mới vào cung vài ngày liền truyền ra tin tức tuyển phi, khiến nàng tức giận tới mức vẫn luôn hối hận vì bị “mỡ heo che đậy trái tim” bởi đủ loại hành động của nam nhân kia.

Thiển Ly Du nhìn thần sắc ba người, trong lòng cảm thấy ảm áp, khẽ thở dài một hơi, rút cuộc mới đem chân tướng của việc tuyển phi lần lượt nói ra, ba người kia hiểu ra, thần sắc trên mặt cũng dần thả lỏng. Cuối cùng, Thiển Ly Du còn nói: “Nếu hẳn thực sự muốn tuyển phi, các người cho là ta còn có thể bình yên ở lại trong cung sao?”

“Đúng vậy. Tính tình của Ly Du các người còn không biết sao? Huống hồ để quân bệ hạ thực vất vả mới có được bảo bối như vậy, sao có thể phụ hấn, các người cứ nhiên lại lo lắng việc này...” Người tiếp lời chính là Dạ Tuấn Thần vẫn ngồi nghe hăng say: “Hơn nữa, Thanh Hoàng lo lắng việc này, sao hai ngày trước không hỏi bản vương? Hối sớm, các người cũng không cần lo lắng nhiều ngày như vậy.”

Bị điểm danh, Ngụy Thanh Hoàng liếc mắt nhìn vị Thân vương điện hạ đang cười đùa, không hề đáp lời, nhưng Thiển Ly Du lại hỏi: “Xem ra mấy ngày nay Thân vương điện hạ rất chịu khó tới nơi đây a?”

Biết tâm tư của chính mình không thể gạt được thiếu niên nhạy cảm này, Dạ Tuấn Thần chỉ mỉm cười nói: “Bản vương rất thích nơi đây, so với Vương phủ, quả thực thoải mái hơn, huống chi còn có người tài mạo song toàn như Thanh Hoàng ở bên, bản vương thực sự là vui quên đường về...”

Dạ Tuấn Thần vừa dứt lời, bên kia Ngụy Thanh Hoàng nhin không được nhú mày, có chút cứng ngắc nói: “Thân vương điện hạ quá khen, bốn chữ tài mạo song toàn, Thanh Hoàng không dám nhận.”

Thiển Ly Du nhìn dáng dấp của Ngụy Thanh Hoàng, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, xem ra Dạ Tuấn Thần muốn đả động Thanh Hoàng thì còn cần phí không ít công sức.

...

Đế cung, Ngự thư phòng.

Không có mỹ nhân ở bên, tâm tình đế quân bệ hạ khá là phiền muộn. Nhất là khi ảnh vệ đột nhiên xuất hiện bấm báo, vật nhỏ kia muốn dùng ngọc thiện ở bên ngoài, sau giờ Ngọ mới trở về, tâm tình đế quân bệ hạ liền có thể gọi là ác liệt.

Dạ Quân Hi qua loa dùng ngọc thiện, sử dụng khí lực toàn thân mới có thể ngăn chặn ý niệm muốn xuất cung mang người nọ trở về. Nhớ tới ngọc bội để vương mà chính mình tự tay giao cho người nọ và lời hứa hẹn của chính mình, đường đường đế quân Lam Vũ cũng chỉ có thể một mình ngồi tại Ngự thư phòng chờ đợi, đem chính mình vùi vào đồng tấu chương, không dám làm điều gì xằng bậy.

“Bệ hạ...”

“Chuyện gì?!”

Giọng nói trầm thấp đáng sợ, ngay cả Lâm Hứa cũng giật nảy mình, nhưng vẫn phải kiên trì nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Tôn mỹ nhân cầu kiến.”

“Tôn mỹ nhân?” Dạ Quân Hi không hề ngẩng đầu lên mà chỉ lạnh lùng nói: “Không gặp.”

“..... Vâng, bệ hạ.” Lâm Hứa âm thầm lắc đầu, lui ra ngoài.

Cửa Ngự thư phòng, Tôn Kỳ Nhi bưng trong tay một chén canh, đang kiểng chân trông mong, mắt thấy Lâm Hứa bước ra, nàng liền bước lên phía trước nói: “Lâm đại nhân, bệ hạ nói thế nào?”

“Bệ hạ bận bịu chính vụ, lúc này không thể gặp ngài, mời trở về đi.” Lâm Hứa đáp.

Trên mặt Tôn Kỳ Nhi lập tức lộ ra thần sắc không thể tin, trong mắt xẹt qua một tia không cam lòng.

Nàng mới vào cung một ngày, không nói tới chuyện thị nữ bên người bị mang đi, mà ngay cả buổi tối cũng không nhận được để quân triệu kiến. Nàng này “Mỹ nhân”, đến giờ vẫn chưa thấy mặt để quân bệ hạ, bảo thiên kim tiểu thư chưa từng bị lạnh nhạt như nàng làm sao chịu được? Nhưng lúc này đang ở cửa Ngự thư phòng, cho dù thế nào, nàng cũng không dám làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn, đành phải hậm hực bưng chén canh rời đi.

Trong phòng, Dạ Quân Hi nghe bên ngoài trở lại yên tĩnh, mới ngẩng đầu khỏi tấu chương, mắt phượng xẹt qua một tia u ám.

107. Chương 107

Sáng sớm, trời mới tảng sáng. Trên chiếc long sàng được bao phủ bởi lớp幔 trưởng bằng gấm màu đỏ sậm, Dạ Quân Hi chậm rãi mở ra đôi mắt phượng tuyết sắc khiến kẻ khác kinh sợ rồi lại nhin không được trầm mê trong đó.

Đập vào mắt chính là mái tóc đen mượt mềm mại, Dạ Quân Hi cong lên khoe môi xiết chặt cánh tay, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đó.

Thiếu niên trong lòng hân hoi giật giật, buông lỏng bàn tay đang nắm hẩn. Dạ Quân Hi mỉm cười, vươn qua hôn lên đôi mắt vẫn đang nhắm, cuối cùng mới nhẹ tay nhẹ chân vén幔 trưởng, lưu luyến xuống giường.

Người ở trên giường chậm rãi mở mắt, đôi mắt buồn ngủ chớp chớp, nhìn thân ảnh mơ hồ ngoài trưởng, dần dần lại chìm vào giấc ngủ....

Khi Thiển Ly Du tỉnh lại, Dạ Quân Hi vẫn chưa hạ triều. Tẩm cung to lớn vô cùng im lặng, tựa như không có bóng người, nhưng Thiển Ly Du biết tại chỗ tối không biết ẩn nấp bao nhiêu ảnh vệ có võ công cao cường của Ám bộ, thể sống chết thủ vệ tòa cung điện này.

Vì một ngày xuất cung không trở về sớm, người nào đó báo thù riêng, làm hại y hai ngày nay thất lưng đau mỗi vận phần. Thiển Ly Du ngồi nghiêng trên giường hồi lâu, mới cau mày mặc áo xuống giường, nhẹ giọng kêu: “Tô Kỳ.”

“Công tử tỉnh?” Tô Kỳ đáp lời, đẩy cửa tiến vào, mỉm cười dịu dàng, “Bệ hạ vẫn chưa hạ triều, công tử muốn dùng tảo thiện trước sao?”

“Bây ở Ngự thư phòng đi.” Thiển Ly Du suy nghĩ một chút liền đáp. Tô Kỳ cung kính đáp lại.

Thiển Ly Du mặc quần áo, Tô Kỳ cầm đai lưng cẩn thận đeo cho y. Khỏe mắt thoáng nhìn khỏi ngọc bội để vương treo trên đai lưng, Tô Kỳ không khỏi buông xuống mí mắt, cử chỉ càng thêm cẩn thận mà cung kính.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi khi thấy long bội của đế quân bệ hạ ở trên người Thiển Ly Du, trái tim Tô Kỳ vẫn nhin không được khẽ run lên. Nhớ tới sự khinh thường và miệt thị sinh ra trong lòng nàng vào lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên đẹp đến quá phận này, Tô Kỳ cảm thấy khi đó chính mình thực sự là đang muốn chết.

Rời đi Thương Kinh cung, Thiển Ly Du một mình đi tới Ngự thư phòng. Gần đây thời tiết trở nên ẩm áp không ít, mặt hồ đóng băng trong Ngự hoa viên đang từ từ tan rã. Thợ hoa trong cung bắt đầu chỉnh lý những cây cỏ héo úa, chuẩn bị trồng hoa cỏ cực phẩm được tiến cống từ các nơi. Một hai tháng sau, Ngự hoa viên sẽ trở nên vô cùng rực rỡ, xanh um tươi tốt.

Thiếu Ly Du nhìn bộ dáng bận rộn của các cung nhân, bất giác chậm lại cước bộ, khóe môi cong lên độc cong xinh đẹp.

Chỉ tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, tâm tình vui vẻ thoải mái của Thiếu Ly Du lập tức bị người khác quấy rối gần như không còn. Một giọng nói không hề xa lạ vang lên ở cách đó vài bước, thanh âm của thiếu niên nhưng lại có chút khàn khàn: “Đây không phải là Quốc sư đại nhân sao....”

Thiếu Ly Du đã đoán ra người tới là ai, khi quay người lại, quả nhiên thấy một thiếu niên mỹ lệ mặc cung trang màu xanh nhạt, Thượng quân của Tổ Ân các, Thập tứ hoàng tử của Đồng quốc – Trà Duệ. Lại nói, đây là một trong số ít ỏi những người mà y đã từng nói truyện trong đế cung này.

Thiếu ly Du bỗng nhiên nhớ lại trước kia, trong ngày thứ hai khi y nhập cung, vị Thượng quân Trà Duệ này đã dẫn người tới Uyển Anh điện “cảnh cáo” y, không khỏi cong lên khóe môi, bất đắc dĩ nở nụ cười, giả bộ không biết nói: “Không biết vị này là...”

“Đây là Thượng quân Trà Duệ của Tổ Ân các.” Nội thị đứng bên Trà Duệ the thé nói, dường như vô cùng bất mãn vì Thiếu Ly Du không nhận ra nhân vật lớn như chủ tử của hắn.

Trà Duệ mang theo thị vệ cung nga của mình, cao ngạo tới gần. Nhưng khi hắn thấy rõ bộ dáng của thiếu niên trước mặt, khí tức ngạo nghễ trên toàn thân lập tức biến mất phân nửa, trái tim loạn nhịp.

Trà Duệ vẫn tự cho là tướng mạo mình xuất chúng, là một trong những nam phi nổi danh trong Cẩm Lan cung, không người có thể so bì, Dạ Quân Hi cũng bởi vậy mà sủng ái hắn nhất, nhưng khi nhìn rõ dung mạo của Thiếu Ly Du, hắn mới biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Nhìn dung mạo kinh diễm tuyệt sắc mà ngôn ngữ không cách nào hình dung kia, đủ loại cảm xúc phức tạp hâm mộ, đố kỵ, không cam lòng dần dần tràn ra. Trà Duệ cắn cắn môi dưới, thần sắc trên mặt dừng lại ở phần hận: “Sớm thế này Quốc sư đại nhân muốn đi nơi nào?”

“Thì ra là Thượng quân, tại hạ thất lễ rồi.” Thiếu Ly Du mỉm cười, nhưng trong đôi mắt như hắc diệu thạch lại xẹt qua một tia u ám: “Tại hạ muốn tới Ngự thư phòng, cáo lui trước.”

Thiếu Ly Du nói xong, liền xoay người muốn rời đi. Cảm xúc trong mắt thiếu niên quá mức rõ ràng, điều này khiến y có chút không vui. Nghĩ tới vì sao Trà Duệ lại có những tình tự này và hắn đã từng cùng Dạ Quân Hi ân ái đến mức nào, trong lòng Thiếu Ly Du càng mất kiên nhẫn.

Thiếu Ly Du đột nhiên phát giác, y còn ích kỷ và bá đạo hơn những gì y nghĩ rất nhiều.

Vốn nghĩ rằng cung phi trong hậu cung đều là quá khứ, không liên quan tới y, Dạ Quân Hi có phân phát hậu cung hay không cũng không đáng ngại. Dẫu sao, sau này cung phi cũng chỉ để bày biện mà thôi, vô luận số lượng có khổng lồ thế nào, bày biện vẫn chỉ là bày biện. Cũng vì thế, chuyện tuyển phi phong Tôn Kỳ Nhi làm mỹ nhân, y cũng chỉ tính quan kỳ biến.

Nhưng giờ khắc này, khi thiếu niên ôm thân phận Thượng quân đứng ở trước mặt y, dùng ánh mắt đố kỵ không cam lòng nhìn y, Thiếu Ly Du chỉ cảm thấy đáy lòng như băng lửa giao nhau. Y đột nhiên cảm thấy, những “bày biện” này cũng là người có sinh mệnh, sẽ thường xuyên xuất hiện ở trước mặt y, chướng mắt vô cùng, mà y hoàn toàn không thể chịu đựng được sự tồn tại của những người đó.

Xem ra chuyện phân phát hậu cung là tất yếu, bằng không không chừng có một ngày y sẽ không thể chịu được mà đại khai sát giới a... Thiếu Ly Du nghĩ vậy, hơi nắm chặt song quyền.

Thấy thiếu niên trước mặt cư nhiên qua loa chính mình, tâm tình vốn không cam lòng của Trà Duệ càng trở nên ác liệt. Khóe mắt đang lóe tia sáng ác ý thoảng nhìn qua nơi nào đó, Trà Duệ bỗng nhiên cười lạnh, nói: “Quốc sư đại nhân vội vã tới Ngự thư phòng là muốn diện kiến để quân bệ hạ sao? Theo ta thấy, không cần đi thì hơn. Tôn mỹ nhân người duy nhất được chọn lựa trong lần tuyển phi này cũng đang đi tới Ngự thư phòng... Quốc sư đại nhân mới nhập cung không lâu, bệ hạ liền chọn tân hoan nhanh như vậy, có lẽ trong lòng Quốc sư đại nhân cũng không dễ chịu.”

Thiếu Ly Du nghe vậy liền biến sắc, vừa quay đầu, quả thực thấy một nữ tử mặc tử y đang đi về phía này. Cho dù y chưa hề gặp qua nữ tử nọ, nhưng từ lời nói của Trà Duệ cũng có thể biết thân phận của nàng, có lẽ đây chính là Tôn Kỳ Nhi.

Bên này, Tôn Kỳ Nhi hiển nhiên cũng thấy hai người bên kia, nàng thoáng sửng sốt, ngay sau đó trên gương mặt liền toát ra một luồng ngạo khí, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía hai người.

Đôi mắt như hắc diệu thạch nheo lại đầy nguy hiểm, Thiển Ly Du bỗng cảm thấy tình cảnh trước mắt dường như quen thuộc đến mức nực cười. Nhưng tình cảnh tuy rằng tương tự, bất quá tâm tình lúc này của y lại hoàn toàn khác với kiếp trước, bởi vì y không phải phi tần của đế quân đương triều, mà là người có được toàn bộ thân tâm của nam nhân cao cao tại thượng kia.

Dạ Quân Hi, sau cái danh “nghiệt thần” hại nước hại dân, người lại nợ ta một lần.

...

Trên đại điện, Dạ Quân Hi đang chán đến chết ngồi nghe quần thần thượng tấu, trong lòng nghĩ phải trở về nhanh một chút để dùng bữa cùng vật nhỏ của hắn, không biết Du Nhi đã dậy hay chưa.

“Bệ hạ.” Lâm Hứa đứng bên đột nhiên ghé sát lại gần, vẻ mặt quý dị nói, “Công tử gặp phải Thượng quân Trà Duệ và Tôn mỹ nhân trong Ngự hoa viên.”

Dạ Quân Hi nghe vậy liền cau mày lại.

Tên triều thần đang thượng tấu thấy đế quân bệ hạ đột nhiên thay đổi thần sắc liền vô cùng hoảng sợ, lập tức ngậm miệng, toàn bộ đại điện chìm vào sự yên tĩnh quái dị.

Du Nhi gặp phải người trong hậu cung, trùng hợp là hai người đó một người là quân cờ mà hắn chọn để đối phó với lời đề nghị tuyển phi của triều thần, một người là Thượng quân kiêu căng nhất trong hậu cung. Tuy rằng trong lòng Dạ Quân Hi hiểu được vật nhỏ của hắn sẽ không chịu thiệt trước hai người kia, nhưng hắn vẫn lo lắng Du Nhi sẽ vì hai người đó mà cảm thấy khó chịu. Xem ra chuyện phân phát hậu cung phải sắp xếp nhanh hơn mới được...

Mắt phượng thâm thúy xẹt qua một tia hàn ý, Dạ Quân Hi đột nhiên đứng lên khỏi đế tọa, không nói bãi triều, cũng không quan tâm tới ánh mắt hoảng hốt của triều thần, hắn rảo bước rời đi đại điện, đem toàn bộ mọi việc lưu cho Lâm Hứa xử lý.

Dạ Quân Hi vội vàng bước đi, ở những nơi đi qua, cung nhân thị vệ đều quỳ xuống đất run rẩy, khi hắn đi xa mới dám lau mồ hôi lạnh đứng dậy. Nhưng khi Dạ Quân Hi đi tới Ngự hoa viên, lại không thấy được Thiển Ly Du như nguyện.

“Du Nhi ở nơi nào?” Nhíu chặt mày, Dạ Quân Hi hỏi. Chỉ chốc lát sau bên tai liền truyền đến tiếng trả lời: “Hồi bẩm bệ hạ, công tử đã tới Ngự thư phòng.” Dạ Quân Hi nghe vậy lập tức quay đầu, đi hướng Ngự thư phòng.

“Du Nhi!” Đẩy cửa bước vào, trên mặt Dạ Quân Hi tràn đầy vẻ ngưng trọng, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hắn liền ngẩn ngơ.

Chỉ thấy thiếu niên tuyết sắc đang thản nhiên ngồi trên nhụyên tháp, nhấp một ngụm trà nhỏ trong chiếc chén đang tỏa hương khí bốn phía, trên mặt không có chút thần sắc nào liên quan tới tức giận.

“Du Nhi...” Dạ Quân Hi sải bước tiến vào, khoảng cách ba bước nhưng chỉ dùng hai bước đi tới trước nhụyên tháp, hắn không dám ôm thiếu niên vào lòng như thường lệ.

Trái lại, Thiển Ly Du chỉ nhíu mày, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, y đứng dậy đem một ly trà đặt vào tay nam nhân, nói: “Bãi triều rồi sao? Vì sao lại vội vã như vậy?”

“...” Dạ Quân Hi nhất thời không biết nói sao, cẩn thận quan sát người đứng trước mặt một lát, xác định y thực sự không tức giận vì việc mới xảy ra, hắn mới dám vươn tay đem thiếu niên ôm vào lòng, thở phào nhẹ nhõm nói, “Ta còn cho rằng Du Nhi sẽ tức giận...” Không cần nói rõ, Dạ Quân Hi biết Thiển Ly Du sẽ hiểu hắn đang nói tới chuyện gì. Quả nhiên Thiển Ly Du nghe vậy liền cười nhẹ, trong đôi mắt như hắc diệu thạch xẹt qua một tia lãnh ý: “Chỉ là hai tên cung phi, còn chưa đến mức khiến ta tức giận.” Nói xong liền ngẩng đầu liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ của nam nhân, y lại nói: “Chỉ có chút không vui mà thôi. Xem ra trước kia ta đánh giá quá cao khả năng khoan dung của chính mình.”

Dạ Quân Hi nghe vậy khoe môi liền cong lên ý cười, mang theo chút yêu thương và áy náy, ôm người trong lòng ngồi xuống nhuyển thấp, nói: “Du Nhi có ý muốn đọc chiếm, trầm tất nhiên là vui vẻ, Du Nhi cần gì phải khoan dung? Là sơ suất của trầm, đã không đem chuyện này tốc chiến tốc thắng.” Nói xong liền nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên khoe môi người ngồi trong lòng ngực.

Thiểm Ly Du đáp lại, đầu lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng liếm lên đôi môi ái nhân, trên dung nhan tuyệt sắc nở rộ nụ cười đẹp đến tận cùng – tốc chiến tốc thắng sao.... Sắp rồi, không vội.

108. Chương 108

Có câu “thanh minh tiết vũ phân phân”, ông trời quả thực chưa từng phụ lòng câu thơ ca này, tí tách tí tách mưa liên tiếp vài ngày, khiến thời tiết đang ấm lên lại lạnh đi vài phần, từ sau mấy ngày tết, thời tiết có vẻ càng lạnh buốt.

Trong Ngự thư phòng, cung nga đang cầm một chiếc lò sưởi tay tinh xảo, lấy vài khối than hồng từ lò than vùi vào trong lò sưởi tay, đẩy nắp, cẩn cẩn dục dục cầm tới trước án thư, nhẹ giọng nói: “Công tử.”

Thiểm Ly Du ngẩng đầu lên, nhìn chiếc lò sưởi tay đang tỏa ra hơi nóng, hơi cong lên khoe môi, vươn tay nhận lấy. Cầm xúc ấm áp từ trên bề mặt chiếc lò theo hai bàn tay lạnh lẽo tràn đến toàn thân, Thiểm Ly Du không khỏi khẽ thở dài một hơi, giãn ra thân thể đang co rúm.

“Du Nhi.” Giọng nói trầm thấp theo sau bóng người mặc bộ long bào huyền sắc bước vào Ngự thư phòng, Thiểm Ly Du ngẩng đầu nhìn lại, đáp: “Hôm nay lâm triều lâu hơn thường ngày, là xảy ra chuyện gì sao?”

Dạ Quân Hi không trả lời, mắt thấy Thiểm Ly Du cầm lò sưởi tay không buông hẳn liền nhú mày, tiến đến đem thiếu niên ôm lấy đặt lên chân mình: “Nếu thấy lạnh, sao không ở lại tắm cung, đã dùng tảo thiện chưa?” Dạ Quân Hi vừa nói vừa nắm lấy một tay của Thiểm Ly Du, được lò sưởi ủ ấm một hồi nhưng bàn tay này vẫn có chút lạnh.

“Nơi đây cũng có than lửa, đợi lát nữa là được rồi, tảo thiện mới phân phó xuống phía dưới. Người vẫn chưa trả lời ta, trong triều xảy ra đại sự gì mà ngay cả Lâm đại nhân cũng theo tới Ngự thư phòng?”

Thiểm Ly Du vừa nói vừa cầm lấy tay nam nhân, lòng bàn tay ấm áp còn dễ chịu hơn cả lò sưởi tay, đôi mắt xinh đẹp liếc mắt nhìn Lâm Hứa đang đứng trước án thư. Từ khi y đặt án thư trong Ngự thư phòng, nếu không có việc quan trọng cần thương thảo với Dạ Quân Hi, Lâm Hứa sẽ không xuất hiện tại Ngự thư phòng.

“Tình hình Mậu thành ở biên quan phía Tây Bắc đang căng thẳng, hai ngày trước Triều quốc đã phát binh hướng Diệu quốc, Hoàn quốc cũng sắp ngồi không yên.” Dạ Quân Hi nói, đem người trong lòng ôm chặt thêm một chút, trong mắt phượng xẹt qua một tia hàn ý.

Thiểm Ly Du nghe vậy có chút ngoài ý muốn, dẫu sao hai ngày trước mới biết tin hai nước Triều Hoàn có dị động, hôm nay liền truyền đến chiến báo, tốc độ này thực sự là quá nhanh: “Người lo lắng Thụy Hoa sẽ thừa dịp Mậu thành đang chú ý Triều quốc mà tấn công?”

“Thụy Hoa có tấn công hay không cũng chỉ là một phương diện mà thôi. Giờ đây mặc dù Triều quốc chưa hề biểu hiện, nhưng ý đồ phản chiến đã quá rõ ràng. Thực lực Diệu quốc yếu ớt, dưới sự giáp công của Triều Hoàn chỉ sợ sẽ chống đỡ không được bao lâu.” Dạ Quân Hi đáp.

Thiểm Ly Du nghe vậy hơi nhú mày lại.

Y từng là hoàng tử Diệu quốc, tất nhiên biết rõ chuyện Triều Hoàn vẫn nhắm nhe Diệu quốc. Từng ấy năm, đều dựa vào Lam Vũ điều đình, mới kéo dài hơi tàn đến nay.

Thực ra, để quốc Lam Vũ không cần can thiệp vào cuộc tranh đấu giữa những nước phụ thuộc, cho dù một ngày kia Diệu quốc bị hai quốc gia Triều Hoàn chiếm đoạt, cũng không có gì trở ngại đối với Lam Vũ. Nhưng từ lúc Dạ Quân Hi không chế tân quân của Đồng quốc sau khi Đồng quốc phản chiến, Thụy Hoa đã

thay đổi phương hướng, buông tha cho phương án chậm rãi tiến công từ Trung bộ, chuyển sang ra tay với Triều quốc ở Bắc bộ, dựa vào sự sợ hãi của quốc quân Triều quốc đối với Lam Vũ mà nhân cơ hội mượn hơi Triều quốc, đánh Diêu quốc.

Nhưng Canh thành – thành trì tiếp giáp giữa Diêu quốc và Lam Vũ không được phòng thủ chặt chẽ như Mậu thành, một khi bị công phá, sợ rằng phía Bắc bộ của Lam Vũ sẽ xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Nói vậy, việc này quả thực có chút rắc rối a?

Mắt thấy thần sắc ngưng trọng của người trong lòng, Dạ Quân Hi vươn tay vỗ nhẹ lên mái tóc đen mềm của y nói: “Không nguy cấp đến vậy. Thụy Hoa cách Triều quốc quá xa, không thể điều binh khiêu tướng với quy mô lớn. Thực lực hai nước Triều Hoàn không thể sánh ngang với Lam Vũ. Nhưng với Diêu quốc, thì thực sự có chút nguy hiểm.”

Khi Dạ Quân Hi biết được việc này đã lập tức điều binh, đem một bộ phận binh tướng ở Mậu thành chuyển sang Canh thành, để có thể trợ giúp Diêu quốc một phen. Dẫu sau nếu Diêu quốc bị Hoàn quốc chiếm lĩnh, sau này sẽ có thể trở thành vật trong tay Thụy Hoa, đây là điều hãn tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Nhưng Mậu thành cũng là trọng trấn, nhất thời không thể đưa quá nhiều quân đội sang Canh thành, mà tướng quân thủ thành ở biên quan cũng là hữu hạn, nếu điều phái từ nơi khác, chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần. Khiến người ta bực mình chính là, đương kim quốc quân Diêu quốc ngu ngốc tới cực điểm, Diêu quốc lúc này chỉ sợ không có năng lực đánh trả, ngay cả phòng thủ, cũng không biết có thể phòng bao lâu.

Dạ Quân Hi cho rằng, cho dù Thiển Ly Du đã buông tha thân phận hoàng tử Diêu quốc, nhưng dù sao Diêu quốc cũng là cố quốc của y, nếu cố quốc bị người khác công chiếm chà đạp, có lẽ người này sẽ có chút khổ sở... Dạ Quân Hi nghĩ vậy, chăm chú cẩn thận quan sát thần sắc trên mặt Thiển Ly Du.

Nhưng đáng ngạc nhiên là, trên mặt thiếu niên chỉ xuất hiện một tia tiểu ý lạnh lùng: “Diêu quốc có thể chống đỡ tới hôm nay đã là kỳ tích, nếu một ngày bị nước láng giềng công hãm ta cũng sẽ không ngoài ý muốn. Bất quá, ta quả thực có chút lo lắng...”

“Lo lắng chuyện gì?” Dạ Quân Hi nhíu mày hỏi.

Thiển Ly Du nhìn nam nhân đang ôm mình, cũng cau mày nói: “Người của Quy Vô giáo đang mang mèo con tới Diêu quốc. Mà Diêu quốc lúc này đang nổi lên chiến tranh. Nếu Quy Vô giáo không nhúng tay vào những việc này thì không sao, ta chỉ lo Lang Tê cướp đoạt Trào Phượng là để xưng bá đại lục vậy thì lần tranh đấu giữa Lam Vũ và Thụy Hoa này, bọn họ sẽ đứng ngoài cuộc sao?”

Dạ Quân Hi vươn tay xoa lên ấn đường đang nhíu lại của Thiển Ly Du, cho đến khi nó bằng phẳng, mới đáp lời: “Việc này trăm cũng đã cân nhắc. Người của Âm bộ đã nhận được mệnh lệnh, một khi đuổi kịp Quy Vô giáo, liền đem mèo con mang về đây. Cũng may lúc này Hoàng thất Lang Tê chưa hề có động thái gì, chỉ có Tế ti viện rục rịch. Tế ti viện không có binh quyền, không thể điều binh khiêu tướng, để quân Lạc Tĩnh của Thụy Hoa không phải hạng người tầm thường, chắc hẳn sẽ không để Lang Tê nhân cơ hội gây rối. Du Nhi không cần lo lắng quá mức.”

Thiển Ly Du nghe vậy, lúc này mới gật đầu: “Chỉ mong như thế.”

...

Hai ngày sau, đúng vào tiết thanh minh, mưa vẫn tí tách tí tách rơi.

Dựa theo tổ chế, cứ đến thanh minh, thân là đế quân đều phải dẫn theo phi tần hậu cung, hoàng tử công chúa, văn võ bá quan tới để lăng tể bái tổ tiên, mà năm nay cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm, hai người mới thức dậy trong Thương Kinh cung được một nhóm cung nga nội thị hầu hạ rửa mặt chải đầu, thay y phục. Vì phải tế bái, Dạ Quân Hi tất nhiên sẽ mặc long bào, còn Thiển Ly Du cũng đặc biệt mặc một bộ hoa phục. Y sam được làm từ tơ tằm thượng đẳng, trên bề mặt trắng bóng được thêu những vân nước nhỏ màu tối, trên chiếc đai lưng thêu kim tuyến, khối long bội để vương vô cùng dễ thấy.

Để Tô Kỳ đeo đai lưng giúp mình, Thiển Ly Du ngẩng đầu quan sát Dạ Quân Hi đang đội quân mạo ở cách đó không xa.

Thiểm Ly Du bỗng nhiên nhớ tới, hình như Dạ Quân Hi chưa bao giờ nói đến chuyện năm đó vì sao hấn thân là hoàng tử lại bị biếm vì thứ dân đuổi khỏi hoàng cung. Mà trong nhân gian, dường như chưa bao giờ có cách giải thích nào xác thực, chỉ có một vài lời đồn không chân thật mà thôi.

Có người nói, là vì Dạ Quân Hi quá mức cuồng ngạo, ngôn từ xúc phạm tới tiên đế; cũng có người nói, là bởi Dạ Quân Hi phong lưu thành tính, cư nhiên cấu kết với hậu phi của tiên đế; đương nhiên, khiến kẻ khác tin phục và được truyền lưu rộng rãi nhất là năm đó Dạ Quân Hi nỗ lực tranh đoạt hoàng vị cùng với Thái tử thân là Hoàng trưởng tử, nhưng thất bại nên bị biếm.

Vô luận là cách giải thích nào, Thiểm Ly Du đều không tin. Thông minh cơ trí như Dạ Quân Hi, tuyệt đối sẽ không làm ra những việc ngu xuẩn như vậy.

Khi Dạ Quân Hi đội quân mạo xong, quay đầu lại liền thấy Thiểm Ly Du đang nhìn chính mình với vẻ mặt tràn đầy tham cứu, hấn không khỏi có chút kỳ quái, tiến đến đem thiếu niên ôm lấy hôn nhẹ lên vầng trán trơn bóng, thoáng nghi hoặc hỏi: “Du Nhi suy nghĩ chuyện gì?”

“...Hi, người hình như chưa bao giờ nói tới chuyện năm đó.” Thiểm Ly Du suy nghĩ một chút, cuối cùng tự mình mở miệng hỏi.

“Năm đó?” Dạ Quân Hi có chút khó hiểu, nhưng thoáng suy tư liền minh bạch những gì Thiểm Ly Du muốn hỏi, hấn không khỏi cười nói: “Du Nhi muốn hỏi ta chuyện vì sao bị biếm vì thứ dân sao?”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, trong tầm cung liền chìm vào yên tĩnh. Từ khi Dạ Quân Hi đăng cơ, việc bị biếm liền trở thành chuyện người người trong đế cung khuyên nhau không nên nhắc tới, dần dà, cũng thành cấm kỵ. Những cung nhân này không ngờ tới, hôm nay đế quân hạ lại chính miệng nhắc tới việc này. Tất cả cung nga nội thị đều sống sờ tại chỗ, tiến không được, lùi cũng không xong.

Đúng lúc này, tiếng chuông buổi sáng đột nhiên vang lên, canh giờ phải xuất cung đã tới.

109. Chương 109

Đế lăng nằm ở ngoại thành phía Tây Bắc của đế đô, phía sau là những dãy núi kéo dài liên tiếp, xung quanh được một nhánh của sông Thanh Đô bao bọc, sau lưng là Bắc phía trước là Nam, tựa núi gần sông, là nơi có phong thủy vô cùng tốt. Đây là nơi yên nghỉ của tất cả các vị đế quân và hoàng hậu từ khi khai quốc tới nay, các thành viên còn lại của Hoàng thất đều được chôn cất ở phía Nam của đế lăng, trong một tòa hoàng lăng khác.

Trong đế lăng ngoài binh lính canh gác, còn có mấy người coi giữ, phần lớn là hoàng tộc bị biếm vì ngoan cố phản kháng khi Dạ Quân Hi cướp đoạt đế vị, người có địa vị cao nhất, không ai khác chính là mẹ ruột của Thái tử, hoàng hậu của tiên hoàng, nữ nhân mà ngay cả Dạ Quân Hi, vốn cũng nên xưng là “mẫu hậu”.

Trên chiếc xe ngựa đi tới đế lăng, Thiểm Ly Du lặng lẽ nghe Dạ Quân Hi thản nhiên kể lại bí mật của Hoàng thất vào mười năm trước, ánh sáng trong đôi mắt xinh đẹp xoay chuyển, cảm động vạn phần.

Kỳ thực đây cũng chỉ là một câu chuyện không hiếm thấy trong hoàng thất.

Hai mươi tám năm trước, trong hậu cung Lam Vũ, Quý cơ Tiêu thị đứng hàng cuối cùng trong tam phu nhân tại một đêm mưa to gió lớn sinh hạ Lân Nhi. Đó là nhi tử thứ hai mà Tiêu thị sinh hạ, cũng là hoàng tử thứ chín của tiên đế. Tin tức truyền tới tai tiên đế, Tiêu thị lập tức được sắc phong làm quý phi, đứng đầu Tam phu nhân, địa vị chỉ dưới Hoàng hậu.

Lúc đó, Trưởng tử mà Hoàng hậu sinh hạ đã được phong Thái tử, nhưng vị Thái tử này nhu nhược vô năng, trong triều cũng có nhiều lời chê trách hấn, các hoàng tử còn lại cũng nhắm nhe vị trí Thái tử. Thế nhưng Hoàng hậu lại là một nữ tử có thủ đoạn sắc bén, dưới sự thao túng của nàng, không ai có thể lay động địa vị của Thái tử.

Song, khi hai nhi tử của Tiêu thị dần dần lớn lên, Hoàng hậu cũng càng đứng ngồi không yên. Hai vị hoàng tử này quá mức chói mắt, ánh sáng của bọn họ dần dần che phủ các hoàng tử khác, mỗi nguy bị đoạt vị dần dần ép sát Thái tử. Hoàng hậu dùng trăm phương ngàn kế, coi hai vị hoàng tử này như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể trừ diệt nhanh chóng.

Thế nhưng, tiên hoàng lại rất thích hai vị hoàng tử, hai vị hoàng tử này còn tuổi nhỏ mà đã được trên dưới triều đình tán thưởng, Hoàng hậu vài lần dùng kế nhưng vẫn không thể thành công.

Rốt cuộc, cơ hội cũng tới. Sau khi sinh hạ Cửu hoàng tử, thân thể Tiêu quý phi dần dần yếu ớt, vào mùa đông của mười hai năm sau đã buông tay khỏi thế gian. Tiên đế cảm thương vị quý phi hiền lương thực đức, hạ chỉ muốn Tiêu phi được đại táng quy mô, lại cho mời trăm vị cao tăng niệm kinh siêu độ cho Tiêu phi.

Nhưng tới ngày thứ ba khi quan trướng của Tiêu phi được hạ táng, một trong trăm vị cao tăng đột nhiên chỉ vào Cửu hoàng tử mới vừa mười hai tuổi nói, hài tử này chính là mãnh thú hạ phạm, là hắc đã khắc chết mẫu phi của hắc. Nếu theo thời gian, chờ hài tử này lớn, có lẽ sẽ khắc chết càng nhiều thân nhân, thậm chí bao gồm cả tiên đế.

Cao tăng vừa dứt lời, mọi người đều kinh. Ban đầu, tiên đế cùng triều thần cũng không tin tưởng lời hắc nói, chỉ coi là nói xằng nói bậy.

Nhưng, khi cao tăng kia quay về phía Cửu hoàng tử niệm vài câu phật hiệu, những ánh sáng màu xanh chói mắt lập tức phát ra từ Cửu hoàng tử, hàn ý thâm thấu tới trái tim từng người ở đó.

Ánh sáng màu xanh, tất cả mọi người đều biết, đó là điềm xấu. Mà trong vầng sáng màu xanh đó, đôi mắt vốn đen như mực của Cửu hoàng tử cư nhiên chuyển sang màu xanh, mơ hồ lóe ra tia sáng như máu.

Từ đó, không ai còn không tin cao tăng kia.

Tiên đế giận dữ, đem Cửu hoàng tử giam lỏng trong tẩm cung, nửa tháng sau, hạ chỉ biếm hắc thành thứ dân, đuổi ra đế cung, từ đó về sau không được bước vào đế đô một bước. Mà chuyện Cửu hoàng tử chính là mãnh thú hạ phạm, là vết nhơ của hoàng thất, đã bị tiên đế hạ lệnh cấm nhắc tới. Lúc đó, tất cả những người nhìn thấy Cửu hoàng tử biến đổi, ngoại trừ cung phi phẩm cấp cao, hoàng tử và công chúa cùng với một vài triều thần trung thành, không một ai may mắn sống sót.

Vị Cửu hoàng tử lúc đó, chính là đương kim đế quân Lam Vũ, Dạ Quân Hi.

“Nói vậy, tất cả đều là quỷ kế của tiên hoàng hậu?” Thiển Ly Du nghe xong câu truyện không quá dài kia, thoáng suy tư một lát liền hỏi. Xưa nay, càng là người quyền cao chức trọng, liền càng tin tưởng mấy lời nói ma quỷ. Nói vậy, kia chính là độc kế mà tiên hoàng hậu dùng để trừ bỏ chướng ngại vật trên con đường xưng vương của nhi tử đi?

Nhưng khiến Thiển Ly Du có chút ngoài ý muốn chính là, Dạ Quân Hi chỉ hơi cong khóe môi, lắc đầu: “Không hẳn vậy.”

“Nga? Chẳng lẽ ‘cao tăng’ kia nói là thật, người chính là mãnh thú hạ phạm?” Thiển Ly Du nghe vậy tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn nam nhân.

“Có phải mãnh thú hạ phạm không, trẫm không biết. Bất quá năm đó, khi tên hòa thượng kia niệm vài câu pháp hiệu, ánh sáng xanh lóe lên khắp trời cũng không phải làm giả, trẫm quả thực cảm thụ được một cỗ lực lượng không biết từ đâu tới. Chẳng qua, khi ánh sáng tan đi, lực lượng cũng biến mất vô tung. Hòa thượng kia xác thực từng nhận lời nhờ vả của tiên hoàng hậu, nhưng ngày ấy xảy ra những việc ly kỳ như vậy, có lẽ tiên hoàng hậu cũng không dự đoán được.” Dạ Quân Hi nói, giọng nói vốn trầm thấp dễ nghe bỗng nhiên nghiêm lên một tầng sắc thái quỷ bí, Thiển Ly Du chỉ nghe nam nhân cười khẽ hai tiếng, lại thấy hắc nói: “Thế nào, lẽ nào Du Nhi cảm thấy trẫm không giống dáng dấp của mãnh thú hạ phạm sao?”

Thiển Ly Du nghe vậy đột nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt như hắc diệu thạch khó nén vẻ kinh ngạc. Nhưng cũng chỉ trong chốc lát. Nhìn tuấn nhan đủ để mê hoặc tất cả nữ tử trong thiên hạ cùng khí thế bá chủ sinh khiến người ta khiếp sợ của nam nhân, Thiển Ly Du trầm ngâm chốc lát, trong mắt xẹt qua tiểu ý, y nhú mày nói: “Bằng vào khí thế, quả thực giống mãnh thú. Nhưng mãnh thú không phải luôn có bộ dáng đáng sợ như nhe răng, há miệng, trừng mắt sao? Với tư sắc của đế quân hạ, có phải là đẹp đến quá phận rồi không?”

Dạ Quân Hi nhìn thần sắc trên tức trên gương mặt thiếu niên, nghe lời nói nửa đùa nửa thật của y, không khỏi hơi sững sốt, tảng đá vẫn đè trong lòng từ lúc bắt đầu tự thuật lập tức biến mất không thấy tăm hơi. Tuy nói hần có lòng tin, người hần yêu sẽ không vì thân phận đáng sợ “mãnh thú hạ phạm” mà thay đổi thái độ đối với hần, nhưng trong đáy lòng vẫn sợ nhìn thấy thần sắc e ngại trên mặt người này.

Nghĩ vậy, Dạ Quân Hi chỉ cảm thấy nội tâm sóng cuộn mãnh liệt, cánh tay ôm ở bên hông Thiển Ly Du xiết chặt, vươn tay nâng lên cằm y, hung hăng hôn xuống đôi môi đang nhếch.

Nhờ sự thấu hiểu với ái nhân, cảm thụ được nỗi lo lắng vô hình của Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du im lặng mỉm cười, ngẩng đầu đón nhận nụ hôn nồng nhiệt, nhưng cũng có chút bất an, nụ hôn kết thúc, tùy ý cho đôi môi mềm mại kia ấn lên thái dương, chớp mũi mình, nghe giọng nói khàn khàn có chút áp lực của nam nhân: “Theo ta thấy, Du Nhi mới đẹp đến quá phận...” Nghe vậy, Thiển Ly Du bỗng nhiên lộ ra một nụ mỉm cười hoặc nhân.

...

Tới đề lăng, khi triều thần và cung phi thấy Quốc sư đại nhân cùng đề quân bộ hạ cùng nhau bước xuống từ long liễn, cho dù đã sớm có dự liệu, nhưng vẫn vang lên vài tiếng hít không khí – cùng ngồi long liễn với đề quân bộ hạ, ân điển cao nhất này sợ rằng chỉ có hoàng hậu mới có thể hưởng thụ; mà nếu muốn cùng đề quân bộ hạ sống vai tể bái tổ tiên, thì cho dù là mẫu nghi thiên hạ cũng không có được quyền lực này.

“Khởi bẩm bộ hạ, này.... Này sợ rằng không hợp với tổ chế a....” Người tổ chức buổi lễ chính là nguyên lão tam triều, mắt thấy đề quân bộ hạ và vị Quốc sư có tướng mạo yêu mị kia tay nắm tay cùng nhau đi tới trước đề lăng chuẩn bị tể bái, râu bạc trên hai má hần đều run lên. Đôi mắt đục vàng tràn đầy thần sắc khó tin, thiếu chút nữa liền lão lệ tung hoành. Các triều thần còn lại và cung phi nghe vậy, cũng đều gián ngôn, những ánh mắt không có hảo ý lập tức đâm hàng trăm lỗ thủng lên người Thiển Ly Du.

Thiển Ly Du thấy thế, nghiêng đầu nhìn nam nhân đứng cạnh, chỉ thấy hần cau mày, lạnh lùng nghe những lời phản đối, bàn tay nắm càng thêm chặt, không có ý định buông ra, đôi môi xinh đẹp cong lên một chút.

Khi những lời bàn tán, phản đối của mọi người dần dần biến mất bởi hàn ý mà Dạ Quân Hi tỏa ra, Dạ Quân Hi mới mở miệng, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo tựa như băng tuyết ngàn năm: “Trẫm nếu đã phong Quốc sư, thì Quốc sư chính là người thủ hộ đế quốc Lam Vũ, không cho phép các người xen vào.”

Người thủ hộ Lam Vũ?!

Lời nói của Dạ Quân Hi khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn thiếu niên có vóc người nhỏ nhắn nhu nhược, dung mạo tuyệt thế khuynh thành, tất cả mọi người chỉ có thể càng lúc càng tin tưởng lời đồn đại trong cung – vị trí Quốc sư, chỉ là danh phận dưới một người trên vạn người mà đề quân bộ hạ dành cho người hần sủng ái mà thôi, còn thực tế cũng chẳng khác gì những Thượng quân trong Cẩm Lan cung.

“Bộ hạ...” Mấy vị triều thần tiền triều còn muốn khuyên thêm, nhưng dưới ánh mắt sắc bén tỏa ra sát ý của Dạ Quân Hi, bọn họ thực sự không dám đem tính mệnh của mình ra mạo hiểm.

Thấy ánh mắt bất cam bất nguyện, phần hận khinh miệt của mọi người, Thiển Ly Du không khỏi khẽ thở dài trong lòng, giương lên một nụ cười nhạt, tiếng nói tuy nhỏ nhưng đủ để tất cả những ai ở đây nghe được: “Tổ chế cũng là do người định ra, nếu đã lỗi thời, tất nhiên có thể phá vỡ tổ chế, định ra quy củ mới.”

“A di đà phật, thiện tai thiện tai...” Đúng lúc này, một câu phật hiệu bỗng nhiên vang lên, cắt ngang lời nói của Thiển Ly Du, từ xa tới gần bay vào trong tai mỗi người. Mọi người không khỏi ngạc nhiên, đây là đề lăng, sao đột nhiên lại có hòa thượng xông vào?

Trong khi mọi người đang vô cùng kinh ngạc vị hòa thượng kia làm thế nào để đi vào đề lăng, lại nghe giọng nói nho nhã trầm ổn đó nói: “Thần điều chuyển thế hồi sinh, hóa giải sát khí của mãnh thú, thiên hạ tránh được lầm than, thần linh trở về chốn cũ. Thiện tai, thiện tai...”

110. Chương 110

“Thần diệu chuyển thể hồi sinh, hóa giải sát khí của mãnh thú, thiên hạ tránh khỏi lầm than, thân linh hồi chốn cũ. Thiện tai, thiện tai...” Tiếng nói từ xa vang tới tựa như đến từ hư không, kèm theo tiếng vang, rơi vào đáy lòng mỗi người, tạo nên những hồi rung động, kéo dài không thôi.

Trong khi mọi người kinh ngạc, cầm vệ đã giơ lên đao kiếm trong tay, thần sắc ngưng trọng, làm đủ mọi chuẩn bị để bảo hộ an toàn tuyệt đối cho đế quân bệ hạ. Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm – chỉ thấy một lão hòa thượng mặc một bộ tăng bào bằng vải bố đơn giản, trên đầu đội tăng mạo cũ kĩ, đang thông thả đi về phía bọn họ.

Bị vô số ánh mắt nhìn chăm chăm, vô số mũi kiếm chĩa thẳng, nhưng lão hòa thượng kia vẫn mỉm cười, bước đi không nhanh không chậm. Ánh mắt hắn, từ đầu tới cuối đều không rời khỏi hai người được vây ở chính giữa – Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du.

“A di đà phật, mười lăm năm không gặp, đế quân bệ hạ biệt lai vô dạng.” Trước đao kiếm lóe hàn quang của cầm vệ, thông thả dừng cước bộ, lão hòa thượng chấp tay hướng phía Dạ Quân Hi khom người hành lễ, đầy tràng hạt trong tay, mỉm cười mở miệng nói.

Dạ Quân Hi nhìn lão hòa thượng, dần dần nheo lại hai tròng mắt, dung nhan tuấn dật không biểu lộ một chút tâm tình nào, chỉ có đôi môi khẽ nhếch tạo nên đường cong sắc bén, khiến Thiển Ly Du nhận thấy tâm trạng phức tạp không gì sánh được của nam nhân.

Ánh mắt nhu hòa mang theo chút sắc bén khó phát hiện của Thiển Ly Du nhìn từ trên xuống lão hòa thượng đột nhiên xuất hiện kia. Tuổi tác của đối phương không kém Bạch Khải Nhiên là bao, tuy mặc một bộ đồ cũ, nhưng không lộ vẻ khó coi, trong đôi mắt trong trẻo như nước lộ ra cơ trí và nội liễm sau nhiều năm từng trải, toàn thân tựa như phiêu phiêu dục tiên.

Đối mặt với một lão giả như vậy, Thiển Ly Du bất giác cảm thấy, vô luận đối phương tới đây vì mục đích gì, thì hắn cũng thực sự là một vị cao tăng đặc đạo, hơn nữa, sợ rằng đây chính là người mà y vừa mới nghe nói trên đường đến đây, người đã xác nhận Dạ Quân Hi là “mãnh thú hạ phạm” vào mười lăm năm trước.

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Thiển Ly Du, trong đám quần thần đã có người nhận ra thân phận của lão hòa thượng, không khỏi kinh sợ hít vào một luồng khí lạnh. Mà Thần thân vương Dạ Tuấn Thần vẫn đứng sau Dạ Quân Hi thì sắc mặt đã trở nên âm trầm, đưa mắt ra hiệu cho Lâm Hứa, Lâm Hứa hiểu ý âm thầm làm mấy động tác, phân phó ảnh vệ vào vị trí, đề phòng bất trắc.

Trong đế lăng chìm vào sự yên tĩnh khiến kẻ khác lạnh sống lưng. Sau câu nói của lão hòa thượng, không ai dám cả gan tự ý mở miệng. Mà lão hòa thượng kia cũng không lo lắng chút nào, vẫn ung dung thản nhiên nhìn về phía nam nhân đã leo lên bảo tọa đế quân sau mười năm.

Qua đủ một nén hương, dưới sự chú mục của muôn người, nam nhân rốt cuộc chậm rãi mở miệng: “Thần diệu là thứ gì?”

Mọi người đều kinh sợ, người biết chuyện mười lăm năm trước đều kinh ngạc vì đế quân bệ hạ cư nhiên không vội vã xử trí lão hòa thượng, mà người không biết thì nghi hoặc về cuộc đối thoại vô cùng khó hiểu của hai người.

Nhưng lão hòa thượng dường như không có chút ngoài ý muốn, vẫn gảy tràng hạt trong tay, cười nói: “Trong lòng đế quân bệ hạ đã có đáp án, sao còn cần phải hỏi? Thần diệu giáng thể mười lăm năm, giúp mãnh thú hóa giải lệ khí, bẫy chòm sao phía Nam trở về vị trí cũ, từ đó thiên hạ đại an, a di đà phật...” Lão hòa thượng kia vừa nói vừa chấp tay vái chào, mà lần này hắn lại hướng về phía Thiển Ly Du đứng bên Dạ Quân Hi.

Thiển Ly Du thấy thế, trong lòng có chút kinh ngạc nhìn lão hòa thượng kia – ý của đối phương, lẽ nào y chính là “thần diệu” mà hắn nói? Cảm giác hoang đường dần dần tràn ra trong lòng, nhưng có một thanh âm lại không ngừng nhắc nhở, lời của lão hòa thượng không phải nói bậy.

Thiển Ly Du ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Quân Hi, thấy dường như nam nhân nghĩ tới chuyện gì, đang hơi cong lên khóe môi, trước mặt vẫn vô bá quan hậu cung phi tần, ngang nhiên vươn tay ôm lấy thắt lưng

y. Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, nam nhân đã giương giọng nói: “Bảy ngôi sao phía Nam, vậy đó chính là Chu tước. Ý của người là, Du Nhi chính là Chu tước giáng thế, có thể hóa giải lệ khí của trẫm, giúp trẫm tu chỉnh thiên hạ?”

Dạ Quân Hi còn chưa dứt lời, đoàn người liền trở nên rối loạn – vị Quốc sư hữu danh vô thực kia, lẽ nào đúng như lời lão hòa thượng, là Thần diệu Chu tước giáng thế sao? Để quân bộ hạ cư nhiên... Cư nhiên công khai quan hệ giữa hắn với Quốc sư, tại trong đế lăng trước mắt bao người, làm ra cử chỉ thân thiết như vậy!

Nhưng cho dù trong lòng cảm thấy hoang đường đến thế nào, muốn phản đối đến thế nào, khó tin đến thế nào, cũng không có một ai dám cả gan đứng trước mặt Dạ Quân Hi hướng phía lão hòa thượng kia rống lên bốn chữ “hoàn toàn nói bậy”.

“Thiện tai thiện tai.” Lão hòa thượng gật đầu, lại tiếp tục gẩy tràng hạt, miệng lầm bầm.

Theo tốc độ gẩy tràng hạt của lão hòa thượng càng nhanh, trong đế lăng dần dần nổi lên cuồng phong, lúc đầu chỉ là một luồng gió nhẹ, không người lưu ý, nhưng dần dần, càng lúc càng lớn, càng lúc càng khiến kẻ khác không thể chống lại. Cuồng phong cuộn lên bụi đất và lá rụng mang tất cả vào đế lăng, trong cơn hoảng sợ mọi người phải giơ ống tay áo lên che mặt.

Nhưng tại cơn gió bụi ngập trời này, Thiển Ly Du và Dạ Quân Hi lại không hề bị cuồng phong ảnh hưởng. Luồng gió cuộn cuộn không hề quấy rầy tới hai người dù chỉ là một lọn tóc.

Cảm giác được cánh tay bên hông đang xiết chặt, Thiển Ly Du ngẩng đầu, chỉ thấy Dạ Quân Hi ung dung thoải mái, không có vẻ gì là ngoài ý muốn, y không khỏi khẽ gọi một tiếng: “Hi...” Trông vẻ mặt của nam nhân, khiến y suýt chút nữa sẽ hoài nghi, lão hòa thượng kia chính là do người này cố tình an bài. Bất quá... Hắn là không có khả năng đi?

Dạ Quân Hi cúi đầu, nhìn ra nghi hoặc trong mắt thiếu niên, ần nhẹ nụ hôn lên trán y khẽ cười nói: “Này không phải là trẫm an bài. Bất quá mặc kệ lời nói của lão hòa thượng kia là thật hay giả, việc này đối với người ta, chỉ có trăm lợi mà vô hại.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa đem thiếu niên ôm tới trước ngực, ôm chặt lấy, than nhẹ, “Không ngờ Du Nhi chính là thần diệu giáng thế đến giải cứu trẫm...”

Thiển Ly Du nghe vậy nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ là trong đôi mắt xinh đẹp ánh sáng lưu chuyển, bất tri bất giác y giơ tay ôm lấy thắt lưng cường kiện của nam nhân.

Ngay khi hai người ôm nhau mà đứng, đám mây trắng phía xa không biết từ bao giờ đã chuyển sang màu đỏ, không được bao lâu, những rặng mây đỏ xuất hiện đầy trời, chiếu xuống mỗi người đứng dưới, mỗi thứ đều nhuộm lên sắc màu tươi đẹp.

Hai người giương mắt nhìn trời, trong nháy mắt, màu đỏ lửa bao vây lấy toàn thân Thiển Ly Du. Trong ánh lửa ngập trời, bộ y sam màu trắng bạc của Thiển Ly Du đã sớm bị nhuộm thành đỏ sẫm, ngay cả đôi mắt như hắc diệu thạch cũng chiếu rọi ánh sáng rực lửa.

Mà trên người Dạ Quân Hi lại tản ra ánh sáng xanh ngắt từ khắp thiên địa, như thời khắc Tiêu phi hạ táng vào mười lăm năm trước.

Cuồng phong ngừng lại, chỉ có ánh sáng đỏ và xanh chói mắt tỏa ra từ hai người đang ôm nhau là đang dần dần hội tụ giao hòa tại trên chín tầng mây. Buông xuống ống tay áo che mặt, mọi người người mở to mắt nhìn thấy, chính là hình ảnh kinh tâm động phách như thế, mà lão hòa thượng kia, đã sớm quỳ rạp xuống đất, tràng hạt trong tay rơi vãi, từng viên lăn lộn khắp nơi.

Trong đám người không biết là ai dẫn đầu, theo lão hòa thượng nằm úp sấp trên mặt đất, sau đó, đoàn người liền tiếp hướng phía hai người đứng giữa, khom người, tung hô vạn tuế.

Những triều thần từng chứng kiến cảnh tượng vào mười lăm năm trước vẫn không thể ngờ tới, cuộc đời này bọn họ cư nhiên còn có thể thấy được tràng cảnh như vậy; mà những triều thần cung phi hoàng tử công chúa không biết gì về chuyện đó, thì cả cuộc đời này đều khó có thể quên thời khắc khiến kẻ khác kinh sợ, lại làm người ta kim lòng không được muốn quỳ gối tại dưới chân hai người kia.

Thiển Ly Du nằm ở trước ngực Dạ Quân Hi, nhìn đoàn người quỳ rạp phía trước, trong lòng không biết vì sao lại mọc lại một loại cảm giác quen thuộc đến kỳ dị, khóe môi cong lên độ cong xinh đẹp. Khi ánh lửa

bao vây lấy toàn thân thể, y quả thực cảm thụ được “một cỗ lực lượng”, cảm giác ảm áp truyền khắp kinh mạch toàn thân.

Thiền Ly Du ngẩng đầu, liền thấy đôi mắt phượng giống hệt ngày thường, mà dường như lại có thêm chút tuyệt sắc nào đó của Dạ Quân Hi. Ánh sáng xanh đáng sợ và sát khí huyết sắc trong mắt không che dấu được sự thâm tình và ái luyến sâu trong đáy mắt nam nhân, khiến Thiền Ly Du kim lòng không được ôm lấy cổ Dạ Quân Hi, mặc kệ đoàn người đang quỳ sụp dưới đất, mặc kệ những ánh mắt đang nhìn chằm chằm bọn họ, khéo môi nhu hòa hiện ra nụ cười, mị hoặc vạn phần mà đưa lên.

...

Cách đế đô Lam Vũ hơn ngàn dặm, tại một biệt uyển vạn phần bí mật ở ngoại ô quốc đô của Diệu quốc, một tiểu thú toàn thân được bao phủ bởi lớp lông tơ màu xanh nhạt, có hai chiếc răng nanh dài đáng sợ bỗng nhiên thức tỉnh khỏi giấc ngủ. Hai lỗ tai nhỏ hình tam giác giật giật, cái đuôi dài vẩy qua vẩy lại lộ vẻ bực bội.

Bỗng, một luồng ánh sáng màu xanh nhạt đột nhiên tỏa ra từ trên người tiểu thú, dần dần bao vây lấy toàn thân nó. Đôi mắt mèo màu ngọc bích tròn dưới ánh dương quang.

Bất chợt, tiểu thú vốn đang ngủ đông lao vút xuống giường như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, cái đuôi dài ôm lấy một quãng sáng, thân thể mềm mại nhỏ bé lao tới cánh cửa phòng đang đóng chặt.

“Chuyện gì xảy ra?” Người đứng bên ngoài bị kinh sợ bởi chấn động đột nhiên phát ra từ cửa phòng, hấn thét to một tiếng, hai người khác không biết đến từ nơi nào, lập tức xuất hiện ở trước cửa phòng.

Cửa phòng lại rung động một chút, mà lần này, lớp gỗ cứng rắn bị vật nhọn đâm ra một lỗ thủng nhỏ. Ba người kia quay mặt nhìn nhau, thần sắc hoảng sợ, dường như không biết nên làm thế nào.

Trong phòng, tiểu thú thấy hai lần cũng không thể phá tan trời buộc, đôi mắt mèo màu ngọc bích bỗng nhiên hiện lên tia sáng hung hãn, lông tơ trên toàn thân đều dựng lên, ánh sáng màu xanh nhạt càng thêm rực rỡ, thân thể nhỏ bé vọt về phía cửa phòng – chỉ nghe vang lên tiếng “răng rắc”, cửa phòng cứng rắn bị đâm ra một lỗ thủng lớn, mà tiểu thú cũng xông ra từ lỗ thủng này.

“Nhanh! Nhanh bắt nó! Nếu để mất Trào phượng, chúng ta đều phải chết!”

111. Chương 111

Sắp tới chạng vạng, đế cung Lam Vũ chứa mấy ngàn người lại có vẻ yên tĩnh không tiếng động. Mặt trời chiều ngả về Tây, rặng mây đỏ che kín bầu trời, làm cho người ta bất giác nhớ lại hình ảnh mới thấy được từ mấy canh giờ trước trong đế lăng, sau lưng liền cảm thấy lạnh lẽo tới tận xương.

Sợ rằng không ai quên được bộ dáng ôm nhau hôn môi của đế quân bệ hạ và thiếu niên tuyệt sắc kia, một người được bao lấy bởi ánh lửa đỏ rực, một người bị ánh sáng xanh quay xung quanh. Mà lão hòa thượng – người tạo ra tình cảnh đó, lại không thấy bóng dáng ngay khi hai luồng ánh sáng xanh đỏ biến mất. Cẩm vệ đã lục soát toàn bộ đế lăng, nhưng vẫn chưa tìm được tung tích của hắn.

Sau cơn khiếp sợ, quần thần hậu phi đều chờ đợi đế quân bệ hạ quyết đoán xử trí chuyện quỷ quái này, chỉ ít cũng đưa ra lời giải thích hợp lý. Không chỉ về thân phận của Quốc sư, mối quan hệ giữa hai người mà còn cả chuyện “mãnh thú” từng bị tiên hoàng hạ lệnh che giấu vào mười lăm năm trước.

Nhưng sau khi từ đế lăng quay về đế cung, đế quân bệ hạ lại lập tức cùng Quốc sư đại nhân đến Thương Kinh cung, tròn hai canh giờ bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Ngay cả Thần thân vương đi vào hỏi, cũng bị Lâm Hứa Lâm đại nhân cản lại, nói là hai người đang thương nghị chuyện quan trọng, phân phó không cho bất luận kẻ nào quấy rầy.

Bị ngăn ở ngoài, Dạ Tuấn Thần chấp tay nhìn cửa cung đóng chặt của Thương Kinh cung, mày nhíu chặt, nán lại một lúc mới rời đi, trong lòng không ngừng chửi mắng – cái gì mà thương nghị chuyện quan trọng,

rõ ràng là dục hỏa đốt người, lôi kéo nhau đi tiêu hỏa! Đức hạnh của đệ đệ mình, hẳn là huynh trưởng sao có thể không biết?! Nháo ra chuyện lớn như vậy, mà lại đóng cửa chỉ quan tâm tới sự sung sướng của bản thân... Hôn quân, hôn quân!

Bất quá những lời này Dạ Tuấn Thần cũng chỉ dám nói thầm trong lòng một chút mà thôi. Vì sợ bị quần thần vây công, sau khi rời khỏi Thương Kinh cung Dạ Tuấn Thần liền dùng mật đạo ly khai để cung, tính toán tới Khanh phủ lánh nạn. Còn về chuyện thần kỳ quái lạ này... Thôi thôi, đợi ngày mai lâm triều lại hỏi.

Trong tấm cung rộng lớn, tấm màn bằng gấm màu đỏ sậm buông xuống, che đi vô tận xuân sắc trên chiếc long sàng.

Tiếng thở gấp có chút áp lực gián đoạn truyền ra; ngày cả Thanh mộc đàn hương thanh nhã cũng xen lẫn đôi chút xạ hương.

Dù đã kiệt lực áp chế nhưng một tiếng thét vẫn vang lên, sự rung động kịch liệt trên long sàng rốt cuộc cũng dừng lại.

Thiếu Ly Du nằm trên chăn gấm không ngừng thở gấp, tóc đen có chút tán loạn, mồ hôi đầm đìa. Toàn thân từ vai tới thắt lưng đều che kín những ẩn ký diễm lệ, mà người khởi xướng còn đang không ngừng lưu lại càng nhiều ở khắp các nơi.

Đôi môi nóng bỏng tiến đến chiếc cổ trắng muốt, tựa như cố ý lưu lại hồng ẩn không thể che giấu trên làn da non nớt, đồng thời, bàn tay xấu xa lại bắt đầu xoa nhẹ...

“Dạ Quân Hi!” Nắm lấy bàn tay đang vươn xuống đùi mình của nam nhân, Thiếu Ly Du quay đầu liếc mắt lườm hắn, “Người đừng quá đáng.”

Hai tròng mắt xinh đẹp tràn đầy hơi nước không có chút uy hiếp nào đối với Dạ Quân Hi, trái lại còn vô cùng mỉa mai, khiến hấu kết Dạ Quân Hi bất giác chuyển động, bụng dưới bắt đầu nóng lên.

Bất quá, Dạ Quân Hi vẫn rất thương yêu vật nhỏ của hắn, từ khi trở về tấm cung liền ôm y vài lần, có lẽ đã mệt mỏi. Vì vậy Dạ Quân Hi mở miệng cười, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên hàng mi đang nhú lại vì bất mãn: “Chỉ trách Du Nhi quá đẹp. Bộ dáng như vậy vươn tới hiến hôn, ta há có thể phụ một phen ý tốt của Du Nhi?” Nói là nói vậy, nhưng bàn tay ấm áp lại vươn tới phần hông đang nhức mỏi của Thiếu Ly Du, nhẹ nhàng xoa ấn, lập tức khiến Thiếu Ly Du thả lỏng, mặc hắn ôm chính mình vào lòng.

Thiếu Ly Du biết Dạ Quân Hi đang nói tới việc y vươn tới hôn hắn trước mặt quần thần hậu phi tại đế lăng, nhưng đó là vì tình cảm bộc phát, không mang chút ý tứ dẫn dụ nào, đáng trách là lại bị nam nhân này xuyên tạc, nếu không phải y liều chết chống cự thì chỉ sợ người này sẽ đại phát thú tính ngay trong chiếc long liễn trên đường trở về.

Nghĩ vậy, Thiếu Ly Du không khỏi oán giận thân thể này, nếu không phải thân thể này quá mức nhu nhược, võ công nội lực mọi thứ đều không bằng Dạ Quân Hi thì y sao có thể tùy ý cho nam nhân muốn gì được nấy?!

“Giờ nào rồi?” Nằm nghỉ một lát, thắt lưng bớt đau nhức, Thiếu Ly Du mở miệng hỏi.

Dạ Quân Hi vén màn trướng nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Mới qua giờ Thân. Du Nhi đói bụng?” Dạ Quân Hi bỗng nhiên nhớ tới, hình như hai người ngay cả ngọc thiện cũng chưa dùng liền lần lên giường, nhớ tới thân thể nhu nhược của Thiếu Ly Du, hắn không khỏi mắng thầm chính mình một tiếng.

“Có chút, tắm rửa trước.” Vừa rồi ra mồ hôi hơn nửa trên người dính chút chất lỏng khó nói, Thiếu Ly Du vạn phần khó chịu, y hơi nhú mày.

Đáp án của thiếu niên nằm trong dự liệu, Dạ Quân Hi mỉm cười vén màn trướng, mặc áo xuống giường, xoay người dùng trung y bọc lấy thiếu niên, vạn phần thương tiếc ôm ngang lấy đi về phía dục trì ở hậu điện.

Thiếu niên tuyệt sắc được đế vương tự mình ôm lấy, y sam không che được diễm sắc sau khi thừa hoan, chỉ là đôi chân nhỏ trắng nõn cân xứng, liền đủ mê hoặc nhân tâm.

Cung nga hầu hạ trong điện lập tức đỏ ửng mặt, không dám ngẩng đầu nhìn, chuẩn bị xong đồ dùng tắm rửa liền rời khỏi hậu điện. Dẫu sao từ khi Quốc sư đại nhân vào ở Thương Kinh cung, mỗi khi tắm rửa, để quân bệ hạ đều không cho phép có người ở bên...

Khi hai người đi ra hậu điện, văn thiện đã chuẩn bị xong. Từ trước tới nay Lâm Hứa vẫn suy xét chu toàn, nghĩ tới hai người chưa dùng ngọc thiện liền sai người nấu cháo, dịch cháo trong suốt xen lẫn bào ngư sò điệp tươi ngon, khiến kẻ khác mở rộng khẩu vị.

Một chén cháo lót dạ giảm bớt cơn đói trong bụng, Thiển Ly Du cuối cùng cũng tỉnh táo lại trong cơn buồn ngủ ulla đến sau một hồi kích tình thiên hôn địa ám.

“Hi, chuyện vị cao tăng kia, ngươi thấy thế nào?”

“Trải qua nhiều chuyện kỳ quái như vậy, hôm nay nếu nói hoàn toàn không tin, quả thực là nói nhảm.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa gấp một miếng cá non mịn để vào trong bát Thiển Ly Du, “Chuyện Trào phượng, cộng thêm những hiện tượng quái dị trước kia, lời nói của lão hòa thượng xác thực có vài phần đáng tin. Huống chi...” Nói tới đây, Dạ Quân Hi bỗng nhiên dừng lại.

“Huống chi cái gì?” Thiển Ly Du có chút nghi hoặc nhìn hẩn hỏi.

“Huống chi, Du Nhi có còn nhớ tên Đại Tế ti Tích Nguyệt của Lang Tê cũng từng nói điều giống vậy?” Dạ Quân Hi nói, hiển nhiên hẩn nhớ tới Tích Nguyệt kẻ mang đến vô số phiền phức cho bọn họ, nhưng lại không thể tru sát, trong mắt xẹt qua một tia hàn ý.

Thiển Ly Du nghe thế nhíu mày, trong đầu đột nhiên nhớ tới trước kia, khi y còn chưa nhập cung, Tích Nguyệt nói “Trào phượng đã nhập thể, Thần phượng hồi chốn cũ, người nhất định không chiếm được người nọ”.

Xưa nay lời thuật lại về Phượng hoàng và Chu tước có đủ loại, nhiều vô kể, các nhà các phái đều có cách giải thích riêng.

Phượng hoàng chính là vua của loài chim, mà Chu tước lại là thần điều chưởng quản bảy vì sao phía nam. Bất quá cũng có người nói Phượng hoàng và Chu tước là cùng một loại Thánh thú. Rốt cuộc là sao, vẫn không có kết luận.

Vậy “Thần phượng” mà Tích Nguyệt nói và “Thần điều” trong lời lão hòa thượng, có tương đồng hay không?

Nếu hai người nói về cùng một thứ, vậy Tích Nguyệt nói với Dạ Quân Hi “Người nhất định không chiếm được người nọ”, mà lão hòa thượng lại nói “Thần điều chuyển thể mà sinh, hóa giải sát khí mãnh thú” hình như đang ám chỉ hai người sẽ hỗ trợ lẫn nhau, nhưng trong đó còn có thâm ý gì?

Thiển Ly Du nghĩ vậy, bất tri bất giác buông xuống đôi đũa trong tay, trong mắt hiện vẻ phức tạp. Thần điều, mãnh thú, xuất thế, quy vị... Tất cả đều quá hư ảo, khiến y cảm giác như chính mình đang chìm trong một giấc mộng hoang đường. Nhưng việc này lại liên quan tới tương lai của y và Dạ Quân Hi, là nắm tay quan sát thiên hạ, hay không thể ở bên nhau?

“Du Nhi quên những gì chính mình đã nói trước kia sao?” Nhìn thần sắc ngưng trọng của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi cũng buông đũa, giờ cầm y lên, ấn một nụ hôn lên khóe môi y.

Lời chính mình đã nói trước kia? Thiển Ly Du trừng mắt, nhìn đôi mắt mang cười của nam nhân, không lâu sau ký ức dần dần quay lại —

“Vô luận tên Tích Nguyệt kia nói gì, mặc kệ hẩn có thần lực gì, nếu ta và ngươi đã lưỡng tình tương duyệt, cần gì phải sợ câu “không chiếm được” của hẩn? Nếu thật sự có ngày có vật gì khiến ngươi ta xa nhau, với lực lượng của đế quân Lam Vũ như ngươi, chẳng lẽ còn sợ không tìm được ta hay sao? Nếu ngươi thực sự không tìm được ta, vậy hãy chờ ta tới tìm ngươi, được không?”

Những gì y đã nói dần dần hiện lên từng chữ từng chữ trong đầu, đôi môi xinh đẹp cũng từ từ cong lên độ cong mỹ lệ, vệt chu sa ở khóe mắt nhẹ múa, dự hoặc tới mức Dạ Quân Hi không tự chủ được cúi đầu hôn lên: “Tựa như lời nói của ngươi, đó chính là lời thề mà Du Nhi dành cho ta, nếu đã quên, sẽ phải bị phạt.....”

Thiểm Ly Du nghe vậy độ cong bên khóe môi càng đậm. Nhớ tới sự kính nể và khiếp sợ khi văn võ bá quan nghe nói y là “Thần điều giáng thế”, một tia bất an duy nhất trong lòng Thiểm Ly Du cũng dần dần biến mất.

Không sai, những chuyện tương lai không ai có thể dự liệu. Nhưng chỉ cần hai người bọn họ bất ly bất khí, thì ai có thể đưa bọn họ xa nhau? Cho dù có ngày hai người bị ép chia lìa, một người cũng sẽ dùng hết toàn lực để tìm kiếm người kia. Chữ tình nếu đã khắc sâu trong lòng, còn có gì phải sợ?

112. Chương 112

Buổi lâm triều ngày hôm sau, văn võ bá quan theo thường lệ đứng ở hai bên đại điện, đợi để quân bệ hạ giá lâm.

Từ hôm qua tới nay, không có đại thần nào có tâm tư xử lý sự vụ mà chính mình quản lý, trong lòng mọi người trăm mối đan xen, trong đầu chỉ hiện lên những gì đã xảy ra tại đế lăng hôm qua.

Lẽ nào đúng như lão hòa thượng đến vô ảnh đi vô tung kia nói, vị quân chủ thánh minh nhất từ khi Lam Vũ khai quốc tới nay là “mãnh thú hạ phạm”, mà vị “Quốc sư đại nhân” chỉ có mã ngoài kia lại chính là “Thần điều giáng thế” sao? Đối với đế quốc Lam Vũ, tất cả những chuyện này có ý nghĩa gì?

Sự khủng hoảng của chúng thần; đều bị thu vào trong mắt Dạ Tuấn Thần. Bất quá, đường đường là Thần thần vương, tất nhiên sẽ không lo lắng những việc vô vị như vậy.

Chuyện xảy ra mười lăm năm trước hẳn đã tận mắt chứng kiến, nhưng hẳn vẫn không coi Dạ Quân Hi là “mãnh thú” gì. Bởi ngoại trừ mẫu phi đó là thân nhân quý giá nhất của hắn, vô luận Dạ Quân Hi là gì, đều không thể dao động thân tình của hắn đối với đệ đệ.

Nếu mười lăm năm trước đã lựa chọn tin tưởng, mười năm trước lựa chọn giúp đỡ Dạ Quân Hi leo lên đế vị, vậy hôm nay sau bao năm như vậy, hắn sẽ càng không sinh ra nghi ngờ đối với Dạ Quân Hi.

Huống chi, nếu đúng như lời lão hòa thượng, Dạ Quân Hi chính là “mãnh thú hạ phạm”, vậy Thiểm Ly Du chắc chắn chính là thần điều giáng thế hóa giải sát khí mãnh thú. Đã vậy, còn có gì phải lo lắng?

Giờ Mão đã qua một nửa, nội thị ti lễ (tổ chức nghi lễ) mới xuất hiện ở trước đế tọa, quay về phía bách quan hô lớn:

“Đế quân bệ hạ giá lâm!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Chúng thần hướng về chính giữa, quỳ xuống tung hô vạn tuế. Một góc của chiếc long bào huyền sắc thêu kim tuyến không nhanh không chậm xẹt qua trước mắt, chỉ là một góc áo, cũng khiến người ta sợ hãi.

Nhưng khiến chúng thần càng thêm bất an chính là, ở bên chiếc long bào, cùng sóng vai với đế quân bệ hạ còn có thân ảnh màu tím trong – sau ngày hôm qua, không ai còn nghi ngờ, người dám cả gan sóng vai cùng đế quân bệ hạ, không phải Quốc sư, còn ai vào đây?

Nhìn triều thần quỳ sấp, khóe môi Dạ Quân Hi dẫn theo tiểu ý, không chút che dấu, vô cùng thân thiết ôm lấy Thiểm Ly Du đi tới đế tọa.

Khi hai người đi qua Dạ Tuấn Thần, Dạ Quân Hi dừng chân một lát, ghé mắt nhìn lại. Mà thân là huynh trưởng của đương kim đế quân, Dạ Tuấn Thần chỉ phải hành bán lễ, lúc này hắn cũng ngẩng đầu, hai huynh đệ bốn mắt nhìn nhau, hiểu ý mỉm cười.

Bên cạnh đế tọa trên đài cao, từ lúc Dạ Quân Hi ra hiệu, Lâm Hứa đã phát tay sai người chuẩn bị một chiếc ghế. Từ trăm năm sau khi Lam Vũ khai quốc tới nay, vẫn chưa từng có tiền lệ như vậy. Thân là thần tử, vốn không có tư cách leo lên đài cao; mà thân là hậu phi, vì câu “hậu cung không được can dự vào chuyện chính sự”; cho dù là Hoàng hậu cũng không thể chiếm giữ vị trí trong triều.

Cho nên, trên đại điện, khi bách quan nghe được tiếng “các khanh bình thân” rồi đứng dậy, ngẩng đầu liền nhìn thấy hình ảnh khiến tất cả mọi người đều tâm thần câu chấn – chỉ thấy thiếu niên mặc bộ hoa phục màu tím trong đang mỉm cười dịu dàng ngồi bên đế tọa, cùng đế quân của bọn họ, quan sát quần thần.

Nếu là người ngoài, nếu là lúc khác, nếu có người dám cả gan ngang nhiên ngồi trên đài cao, văn võ bá quan chắc chắn sẽ cùng nhau công kích, cho dù là bậc mẫu nghi thiên hạ đứng đầu hậu cung chỉ sợ cũng sẽ vì thế mà không ngồi ổn vị trí Hoàng hậu. Nhưng sau ngày hôm qua, chứng kiến dị tượng và biết được sự sùng ái của đế quân bề hạ đối với thiếu niên, giờ này khác này, không ai dám nói một chữ “không”.

Mắt thấy phía dưới không ai mở miệng, Dạ Quân Hi hơi cong lên khóe môi, trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua một tia thâm ý: “Các khanh có bản tấu hay không?”

Phía dưới vẫn lặng im như trước. Các triều thần người nhìn ta, ta xem người, cầm thẻ ngà voi trong tay ngơ ngác đứng, vài người gan lớn mới dám ngẩng đầu liếc nhìn Thiển Ly Du, tiếp đó liền cúi đầu, cau mày lộ vẻ không tán thành, nhưng không biết nên góp lời phản bác thế nào với đế quân bề hạ.

Đôi mắt xinh đẹp quét qua một vòng phía dưới, Thiển Ly Du ngồi ngay ngắn bên đế tọa nhưng không hề cảm thấy mất tự nhiên.

Không lâu trước kia, khi bọn họ biết tin Thụy Hoa rực rạch, hai nước Triều Hoàn tấn công Diệu quốc, Dạ Quân Hi liền lộ ra hùng tâm chiếm hữu toàn bộ đại lục. Khi đó, trong lòng Thiển Ly Du đã có chút chuẩn bị – một ngày kia, y sẽ đi ra khỏi Thương Kinh cung hoa lệ và Ngự thư phòng nhỏ bé, xuất hiện trước toàn bộ văn võ bá quan bình dân bách tính của đế quốc Lam Vũ cùng nam nhân mà y yêu, ngạo nghễ đứng, quan sát thiên hạ.

Nếu bị “phong” làm Quốc sư, chí ít cũng nên làm chút chuyện mà Quốc sư nên làm. Từ xưa, người được phong Quốc sư, đều có thần lực, có thể quan sát tinh tượng, tính toán mệnh cách cho những thành viên mới sinh của Hoàng thất, cầu phúc cho tướng sĩ viễn chinh của đế quốc. Nhưng y chỉ là một thần côn gà mờ.

Tiêu Ly kiếp trước đầy bụng kinh luân, học phú ngũ xa, có được tài trị quốc, nhưng bị hủy bởi dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Mà Thiển Ly Du sống lại, tuy rằng vẫn chưa thoát khỏi cái xác mị hoặc nhân tâm, nhưng đã chiếm được nam nhân có thể cùng y hiểu nhau yêu nhau, cũng có cơ hội thi triển tài hoa kinh thế của mình.

Thiển Ly Du quay đầu nhìn về phía nam nhân ngồi trên đế tọa, khóe môi hơi hơi cong lên.

“Có sự sớm tấu, vô sự bãi triều!” Một lát sau không thấy có người mở miệng, nội thị ti lễ dựa theo Dạ Quân Hi ra hiệu, gương giọng hô.

Đúng lúc này, Dạ Tuấn Thần bước lên trước một bước, cung kính khom người gương giọng nói: “Thần có bản tấu.”

“Thần thân vương... có bản tấu gì?” Nhú mày, Dạ Quân Hi dường như có chút ngoài ý muốn hỏi.

Dạ Tuấn Thần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía hai người, dùng giọng nói mà toàn bộ người trong đại điện đều có thể nghe được: “Thần cả gan xin hỏi đế quân bề hạ, Quốc sư đại nhân rốt cuộc có thân phận gì?”

Dạ Tuấn Thần vừa dứt lời, mọi người trong điện ồ lên – hấn hỏi ra chuyện mà mỗi người đều muốn hỏi nhưng không dám hỏi.

Dạ Quân Hi nghe vậy, nhìn huynh trưởng đang làm bộ phía dưới, trong đôi mắt sắc bén hiện lên ý cười, nhưng nét mặt vẫn nghiêm nghị, khiến kẻ khác sợ hãi. Trầm mặc một lát, lâu tới mức khiến mọi người cho rằng bề hạ đang nín giận, Dạ Quân Hi mới chậm rãi mở miệng:

“Chư vị đều là người có mặt ngày hôm qua, cho dù không có mặt, chắc hẳn cũng đã nghe nói. Từ lúc xử trí Chương thị trâm đã từng nói, Quốc sư chính là người có công hộ quốc, có lẽ chư vị ái khanh không hề đem lời nói của trâm ghi tạc trong lòng.”

Dạ Quân Hi vừa nói, ánh mắt lãnh lẽo như mũi tên quét qua một vòng phía dưới. Phàm là người bị ánh mắt nhìn tới đều cúi đầu, không ngừng run rẩy.

“Dị tượng hôm qua, có lẽ chư vị đều nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng? Quốc sư chính là Thần diệu giáng thế, phò tá trăm quản lý giang sơn xã tắc. Nếu còn có người không nhớ được, làm thần tiên tức giận vậy đừng trách trăm chưa nhắc nhở các người.”

Tiếng nói của Dạ Quân Hi không lớn, nhưng lại buốt giá thấu xương. Nghe tới “làm thần tiên tức giận”, một vài triệu thần không khỏi âm thầm run lên, dị tượng hôm qua lập tức hiện lên trong đầu. Mà người từng được ánh lửa thần trời kia vây quanh, lúc này đang ngồi bên đế tọa, thần sắc bình tĩnh quan sát mọi người.

Dạ Quân Hi nói xong, quay đầu nhìn về phía thiếu niên, khóe môi băng lãnh khôi phục một tia ảm áp. Hắn chậm rãi đứng lên khỏi đế tọa, vươn tay về phía Thiển Ly Du – trong sự kinh ngạc của chúng thần, thiếu niên tuyệt sắc kia mỉm cười vươn tay, ngay sau đó liền bị bàn tay ảm áp nắm lấy.

Đem Thiển Ly Du kéo đến ôm vào lòng, Dạ Quân Hi lại giương giọng nói: “Nếu các khanh không tiếc đi quá giới hạn, muốn tìm hiểu gia sự của trăm, trăm cũng không ngại nói cho chư vị, Quốc sư là người thuộc về trăm suốt kiếp này.”

Bị lời nói trực tiếp không chút dấu diếm của Dạ Quân Hi làm kinh sợ, trên đại điện lập tức im lặng như tờ – dần dần, tán thành, không tán thành, kính nể, khinh miệt, đủ loại ánh mắt đều rơi vào thân ảnh màu tím trong đứng bên Dạ Quân Hi.

Trong sự ảm ỉ vô thanh, Dạ Tuấn Thần rốt cuộc có động tác – chỉ thấy hắn khom người cung kính giống vừa rồi: “Nếu thế, thần liền cung chúc đế quân bệ hạ và Quốc sư đại nhân trăm năm hòa hợp, bách đầu giai lão.” Dạ Tuấn Thần nói xong liền đứng dậy, nhìn hai người đang ôm nhau trên đài, lộ ra một nụ cười trong sáng.

Khi Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du ly khai đại điện, Dạ Tuấn Thần liền bị quần thần vây quanh.

“Thần vương điện hạ thực sự không có dị nghị gì đối với đế quân bệ hạ và Quốc sư đại nhân sao?”

“Đúng vậy... Nay... Nếu Quốc sư đại nhân là nữ tử, cũng liền thôi. Nhưng...”

“Đổi bại phong tục, hỗn loạn triều cương! Từ nay, Hoàng thất Lam Vũ sao có thể làm gương cho bách tính!”

“...”

Dạ Tuấn Thần đứng giữa quần thần, tiểu ý trên mặt dần dần chuyển sang lạnh lùng, chỉ chốc lát hắn liền mở miệng nói: “Đế quân bệ hạ đã mở miệng, chư vị còn có thượng sách gì?”

Chúng thần lập tức nghẹn lời, Dạ Tuấn Thần cười lạnh một tiếng rồi nói: “Giờ đây đế quốc Thụy Hoa đang rục rịch, biên quan Tây Bắc xao động không ngừng, tình thế thiên hạ hiện giờ, chắc hẳn chư vị cũng biết rõ trong lòng. Chỉ sợ tại lúc sinh thời của bản vương và chư vị, sự thái bình đã duy trì trăm năm của thiên hạ sẽ vỡ tan. Quốc sư đại nhân chính là thần diệu giáng thế, có thể hóa giải sát khí mãnh thú cho bệ hạ, phò tá bệ hạ bình định thiên hạ. Nếu là chuyện hậu cung, chư vị đại nhân còn muốn tranh luận với bản vương phải không?”

Dạ Tuấn Thần vừa nói ra lời này, chúng thần đều im miệng. Tuy trong lòng có khúc mắc, nhưng bọn họ phải thừa nhận, Thần thân vương không nói sai. Chuyện hậu cung, làm thần tử vốn không nên xen vào. Huống chi vị Quốc sư kia mang theo vầng sáng của Thần diệu giáng thế, càng không nằm trong phạm vi quản hạt của bọn họ...

Thấy chúng thần vây quanh đều hành lễ cáo lui, Dạ Tuấn Thần rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn đế tọa cao cao – chuyện giữa đệ đệ của mình và thiếu niên khuyh thế tuyệt sắc kia, hắn không có chỗ để xen miệng, có thể làm, cũng chỉ có lấy thân phận Thần vương áp chế quần thần.

Đứng một lát, Dạ Tuấn Thần phục hồi tinh thần, hắn thầm nghĩ: Bản vương làm nhiều chuyện cho biểu đệ của người như vậy, người dẫu sao cũng nên bày sắc mặt tốt để bản vương nhìn a, Thanh Hoàng...

113. Chương 113

Triều quốc tấn công Diêu quốc đã gần một tháng, mà Hoàn quốc cũng đã gia nhập chiến cuộc sau nửa tháng khai chiến. Dưới sự phối hợp của tướng quân phòng thủ Canh thành nơi biên cảnh Lam Vũ, Diêu quốc hủ bại sa đọa gần như đã xốc lại mười hai vạn phần tinh lực để ứng chiến, dưới sự giáp công của hai nước, cư nhiên còn chống cự được, chỉ tổn thất mấy vạn binh mã vài tòa thành trì mà thôi.

Nhưng trong đế đô cách biên quan Tây Bắc mấy ngàn dặm, đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi lại không hề vô tư bàng quan cuộc chiến giữa các nước phụ thuộc. Sau khi bí mật xử quyết Chương Quân Nghị, thanh lý triệt để Chương thị, trong triều đình không còn vị tướng nào nắm giữ binh quyền. Quân đội địa phương dưới thánh chỉ của Dạ Quân Hi đã bắt đầu chỉnh đốn và sáp nhập vào quân đội triều đình.

Đến lúc này, ngoại trừ số quân đội khổng lồ đóng ở khắp các biên cảnh, phụ cận đế đô còn đóng giữ năm mươi vạn đại quân, trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của đế quân bệ hạ. Mà năm mươi vạn đại quân này đã bắt đầu bí mật luyện binh từ khi Dạ Quân Hi nhận được tin Triều quốc bị Thụy Hoa thuyết phục tấn công Diêu quốc, đến nay cũng đã hơn một tháng.

Một ngày này, vừa kết thúc lâm triều, mấy vị tướng quân cùng nhau dâng thư, thỉnh Dạ Quân Hi đi tới binh doanh ở ngoại thành đế đô, đích thân kiểm tra kết quả luyện binh. Tâm tình Dạ Quân Hi cũng không tệ, nghĩ tới trận chiến với Thụy Hoa không biết khi nào bạo phát, chuyện luyện binh đã là lửa xém lông mày, tự mình đi xem một chuyến cũng là yên tâm, vì vậy liền vui vẻ đáp ứng.

“Duyệt binh?” Trong Thương Kinh cung, Thiển Ly Du nhìn Dạ Quân Hi thay y phục, có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Không sai. Năm mươi vạn đại quân đã diễn luyện hơn một tháng.” Thay bộ long bào phức tạp bằng một bộ y phục huyền sắc, Dạ Quân Hi thắt chặt khuy cài, đi tới trước nhuyển tháp đem thiếu niên ôm vào lòng cười hỏi, “Lẽ nào Du Nhi không có hứng thú muốn cùng trẫm nhìn xem quân đội Lam Vũ trông thế nào sao?”

Quân đội Lam Vũ... Thiển Ly Du nghe vậy không khỏi nheo mắt lại, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh mười vạn đại quân dàn trận, uy phong lẫm liệt mà đứng, khiến địch nhân nghe tin đã sợ mất mật.

Thiển Ly Du chỉ trầm ngâm một lát, liền buông cuốn sách thuốc trong tay cười nói: “Quân đội Lam Vũ, chắc hẳn sẽ không khiến ta thất vọng mới đúng.”

“Đó là tất nhiên.” Dạ Quân Hi lập tức đáp, trên gương mặt tuấn dật lộ ra nụ cười ngạo nghễ, hần cúi đầu ấn một nụ hôn xuống đôi môi đang cong lên.

Doanh trại đóng quân trên một vùng đất trống ở ngoại thành phía Đông Nam của đế đô, mặt trước hướng sông Thanh Đô, mặt sau là cửa thành. Trên lá cờ đang đón gió lay động có thêu ngũ trảo kim long khiến kẻ khác vừa nhìn liền biến sắc, thể hiện năm mươi vạn quân đội này, lệ thuộc trực tiếp đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi.

Long liễn dừng lại trước trường chủ tướng, mấy tướng quân phụ trách luyện binh đã đứng chờ trước trường từ lâu, vừa thấy thân ảnh huyền sắc xuất hiện, liền quỳ một gối xuống đất, hô to: “Mặt tướng tham kiến đế quân bệ hạ.”

Dạ Quân Hi vung tay nói: “Miễn lễ.” Hần xoay người, từ long liễn nâng ra một người mà mấy vị tướng quân không hề ngờ tới.

Vừa thấy bộ hoa phục màu tím trong và khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, mấy vị tướng quân lập tức trầm mặt. Chỉ có chủ tướng, đại tướng quân Lam Vũ Đằng Mạc là ngừng lại một lát rồi ôm quyền nói: “Quốc sư đại nhân.” Mà mấy người đứng phía sau hẳn vừa thấy chủ tướng như vậy cũng đều miễn cưỡng hành lễ.

Đối với những tướng quân đã quen xông pha sa trường mà nói, trong triều xảy ra chuyện gì, kỳ thực cũng không quan trọng. Chỉ là quân nhân thượng võ, đối với một người nhìn qua trời gà không chặt, lại có bề ngoài mỉa mai hoặc như Thiển Ly Du, bọn họ đều rất khinh thường.

Thiếu Ly Du biết mấy vị tướng quân có chút bất mãn vì sự xuất hiện của y, nhưng y không lưu tâm, trên mặt không biểu lộ mảy may, chỉ nói một tiếng: “Chư vị tướng quân có lẽ.” Liền yên lặng đứng bên Dạ Quân Hi, không hề mở miệng.

Hàn huyên một hồi xong, mấy tướng quân dẫn Dạ Quân Hi và Thiếu Ly Du đi tới nơi luyện binh, leo lên đài chỉ huy. Năm mươi vạn đại quân đã chỉnh đốn hoàn tất, vừa thấy thân ảnh huyền sắc cao lớn hiện ngang xuất hiện trên đài cao, liền lập tức quỳ xuống: “Tham kiến đế quân bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tiếng hô đó vượt khỏi sơn hà, uy chấn thiên địa, tức thì dường như toàn bộ đế đô đều chấn động, ngay cả nước sông Thanh Đô cũng nổi lên gợn sóng, kẻ khác vừa nghe liền biến sắc.

Dạ Quân Hi thấy thế không khỏi long tâm đại duyệt, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thực tâm hiếm thấy, quay đầu nhìn phía Đằng Mạc nói: “Đằng khanh, bắt đầu đi.”

Đằng Mạc lĩnh mệnh, giơ lên cờ lệnh trong tay, còn mấy vị tướng quân phía sau hắn liền nhảy từ đài chỉ huy xuống trong quân, buổi diễn luyện lập tức mở màn.

Nhìn quân sĩ mặc áo giáp xông tới chém giết, kỵ binh bộ binh luân phiên tiến công, tiếng hô rung trời, Thiếu Ly Du dường như cảm thụ được máu và cát phả lên mặt, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia kính nể, y xiết chặt nắm tay dẫu dưới tay áo.

Cảm thụ được sự kích động của thiếu niên đứng bên, Dạ Quân Hi quay đầu, đập vào mắt là sườn mặt hoàn mỹ của Thiếu Ly Du, khóe môi khẽ nhếch, chiếc mũi thanh tú còn cả đôi mắt như hắc diệu thạch đang lóe ra tia sáng cùng với vết chu sa mịn hoặc nhân tâm... Dạ Quân Hi nhìn ái nhân, nhìn khí thế không thể kháng cự của năm mươi vạn đại quân phía dưới, trong lòng cũng có chút kích động.

Đằng Mạc giơ lên cờ lệnh biến hóa chỉ thị, bộ binh kỵ binh phía dưới lập tức lùi lại tựa như nước rút, mà bên bờ sông Thanh Đô đã được bày một loạt bia ngấm.

Trong đôi mắt sắc bén của Dạ Quân Hi xẹt qua một tia sáng, hơi cong lên khóe môi nói: “Du Nhi, thử nhìn vũ khí tấn công từ xa tiên tiến nhất của Lam Vũ.”

Còn chưa đợi Thiếu Ly Du phục hồi tinh thần, một hàng cung thủ liền giơ lên thứ có hình dạng như nỏ, đứng cách bia ngấm hơn trăm mét, dưới cờ lệnh của Đằng Mạc, mưa tên đầy trời đồng loạt bay về phía bia ngấm.

“Ngũ thập thi liên nỏ?!” Thiếu Ly Du không khỏi nhẹ giọng thán phục, Dạ Quân Hi cười gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia ngạo nghễ, Đằng Mạc đứng bên lại có chút ngoài ý muốn quay đầu liếc mắt nhìn thiếu niên nhỏ bé kia. (Ngũ thập thi liên nỏ: ý là nỏ năm mươi tên, bắn liên tục)

Mười năm trước khi Dạ Quân Hi đăng cơ, đế quốc Thụy Hoa từng mưu toan thừa dịp Dạ Quân Hi chưa tọa ổn để vị, triều đình Lam Vũ còn đang náo động mà phát động chiến tranh, nhưng tại biên quan Đông Bắc và Đông Nam đều bị loại vũ khí tinh vi nhất thế gian này ngăn trở. Thụy Hoa công thành thất bại, từ đó tâm sinh kiêng kỵ đối với vị tân đế của Lam Vũ.

Đúng lúc Thiếu Ly Du đang chăm chú quan sát ngũ thập thi liên nỏ, chuyện ngoài ý muốn liền xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Trong mưa tên khắp trời, có một mũi tên thông thường. Mà mũi tên này chính do tướng quân Lí Trình một thủ hạ đặc lực của Đại tướng quân Đằng Mạc, xen lẫn trong quân sĩ kéo cung mà bắn, gạt bỏ hàn quang bốn phía, mang theo tốc độ như sấm vang chớp giạt bay thẳng về phía Thiếu Ly Du.

“Bệ hạ!” Lí Trình không hổ là thủ hạ đặc lực nhất của Đằng Mạc, khi đại tướng quân Đằng Mạc phát hiện ra mũi tên đang bay vút tới thì cũng đã quá muộn, tiến tới ngăn cản cũng là phí công, chỉ kịp hô lớn một tiếng rồi trở mắt nhìn ánh hàn quang nhắm thẳng ngực Thiếu Ly Du, xem lực đạo phá không bay tới của mũi tên, mắt thấy liền sắp xuyên qua ***g ngực yếu ớt của thiếu niên.

Đằng Mạc là người tận mắt thấy Dạ Quân Hi sủng ái thiếu niên này tới mức nào, nhất thời, cảm giác trầm thống lan khắp toàn thân, nhìn bộ dáng khiếp sợ cuồng nộ của đế quân bệ hạ, nỗi sợ hãi tập kích trái tim.

“Hừ~” Trong lúc hỗn loạn, một tiếng hừ lạnh toát ra từ miệng Thiển Ly Du, đôi mắt xinh đẹp nhìn mũi tên đang lao tới, Thiển Ly Du chỉ lui ra phía sau nửa bước, nghiêng người, nhẹ nhàng giơ tay, mũi tên đang lao thẳng về ngực y lập tức bị kẹp giữa hai ngón tay.

Tình cảnh kinh người này rơi vào trong mắt những ai có mặt, trên sa trường tề tụ năm mươi vạn người lập tức yên lặng tới mức tiếng một cây chàm rơi xuống mặt đất đều có thể nghe rõ.

“Du Nhi...” Ngay khi mũi tên rơi vào trong tay, Dạ Quân Hi đã ôm Thiển Ly Du vào lòng. Nói về công phu, Dạ Quân Hi tất nhiên cao hơn Thiển Ly Du, mới vừa rồi hẳn hoàn toàn có thể đỡ tên thay y, nhưng trong lúc nguy cấp, Thiển Ly Du lại ngăn cản hẳn, tự mình ra tay cản lại hung khí muốn đoạt mệnh y.

Về phần nguyên nhân, Dạ Quân Hi tất nhiên biết rõ. Tại trong quân doanh, trong thế giới tôn thờ vũ lực của nam tính, thực lực chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng lo lắng và hoảng sợ là không tránh khỏi, Dạ Quân Hi kiểm tra tay Thiển Ly Du, đến khi xác định không tổn thương mấy may, mới thở phào nhẹ nhõm, trong ánh mắt nhìn thiếu niên tràn đầy vẻ không tán thành. Mà Thiển Ly Du lại hơi cong lên khóe môi, cầm mũi tên trong tay ném cho Đằng Mạc đang ngơ ngác đứng bên.

Dạ Quân Hi cũng nhìn phía Đằng Mạc, trong mắt tràn ngập cuồng nộ, chỉ vì đang ôm người trong lòng cho nên mới dè dặt lửa giận, hẳn lạnh lùng nói: “Đem Lí Trình dẫn tới gặp trẫm!”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, liền có một đại tướng mặc áo giáp, hướng dài cao quỳ một gối cao giọng nói: “Có mặt tướng.” Trong mắt không có một tia sợ hãi, chỉ là ánh mắt nhìn phía Thiển Ly Du đã có chút thay đổi so với sự khinh thường mới vừa rồi tại trước tướng chủ tướng, tầm mắt như đang quan sát đảo qua Thiển Ly Du.

“Lí Trình, ngươi có biết những gì ngươi vừa làm, đủ để trẫm giết ngươi?”

“Bệ hạ!...” Đằng Mạc nghe vậy lập tức kinh sợ kêu lên, muốn mở miệng biện hộ, nhưng ánh mắt băng lãnh xen lẫn sát ý của Dạ Quân Hi khiến hẳn ngậm miệng, đành nhìn về phía thuộc cấp mà chính mình tâm đắc, trong lòng hối hận không thôi. Biết rõ Lí Trình tính cách xung động, vì sao vừa rồi chính mình không nhắc nhở vài câu.

“Mặt tướng mặc cho bệ hạ xử trí!” Lí Trình trái lại không hề sợ hãi, vẫn cao giọng đáp.

Hắn không quen nhìn bên cạnh để quân bệ hạ mà hẳn kính nể, trung thành có một “nam sủng” “dụ dỗ hoặc nhân” như vậy, nếu chỉ ở hậu cung thì thôi, nhưng đằng này ngay cả quân doanh cũng theo tới, bởi vậy hẳn mới làm ra chuyện vừa rồi. Nếu có thể giết, liền giết, nếu có thể trốn, vậy mệnh y chưa tuyệt. Nhưng hành động của Thiển Ly Du, quả thực nằm ngoài dự liệu của hẳn. Chuyện tới nước này, hẳn đã không có đường lui.

Nhưng Thiển Ly Du bỗng nhiên nói với Dạ Quân Hi: “Nghìn quân dễ được, một tướng khó cầu, giết tướng không phải là việc nên làm trước chiến tranh.”

Lời nói của Thiển Ly Du cũng vì Dạ Quân Hi, cũng vì mình. Thứ nhất, năm mươi vạn đại quân này chính là vì cuộc chiến sắp tới với Thụy Hoa. Lí Trình nhìn qua chính là dũng tướng trong quân, được quân sĩ kính trọng, nếu bây giờ vì hẳn muốn ám sát y mà giết hẳn, khó tránh khỏi khiến quân sĩ bất mãn. Mà đối với Thiển Ly Du, y giữ lại Lí Trình tất nhiên là vì còn có việc cần dùng...

Sớm biết ái nhân sẽ nói như vậy, ánh mắt Dạ Quân Hi hòa hoãn một chút, nhưng gương mặt vẫn lộ hàn ý: “Chẳng lẽ Du Nhi muốn buông tha cho người dám cả gan hạ độc thủ với ngươi?” Đối với hành động vừa rồi của Lí Trình, trong lòng Dạ Quân Hi đã nổi lên sát ý. Vì không để ái nhân mang danh “dụ dỗ hoặc chủ, sát hại trung lương”, hẳn mới nhện xuống.

Thiển Ly Du tiến lên một bước, vận khí, dùng thanh âm mềm nhẹ nhưng đủ để tất cả mọi người nghe thấy: “Chẳng qua Lí tướng quân cho rằng ta không có tư cách đứng ở nơi này. Đã vậy, hãy để ta cùng Lí tướng quân tỷ thí một phen. Nếu Lí tướng quân thắng, xin bệ hạ miễn tội cho hẳn; nếu ta thắng vậy tử tội khả miễn, trừng phạt khó tha, liền giao cho Đằng tướng quân xử trí, thế nào?”

“Du Nhi...” Dạ Quân Hi hiển nhiên không tán thành, nhưng cũng biết nếu Thiển Ly Du đã quyết định chủ ý thì dù là hấn cũng không thể khuyên, đành truyền âm nhập mật nói, “Nếu bị thương, xem trầm trừng phạt người thế nào!”

Thiển Ly Du nghe vậy hơi cong lên khoe môi, trước mặt năm mươi vạn đại quân, y ngẩng đầu hôn lên đôi môi mằn lại vì bất mãn của người kia. Ngay sau đó, trong lúc mọi người trợn mắt, cứng họng vì kinh ngạc, y phi thân nhảy xuống đài cao.

Thân ảnh màu tím trong tựa như thiên ngoại phi tiên, hoàn toàn không hợp với bầu không khí sa trường. Thân thể nhìn như yếu ớt cách biệt một trời với thân hình cao lớn vĩ ngạn như núi của Lí Trình. Nhưng, không còn ai dám nhìn y bằng ánh mắt khinh miệt.

“Lí tướng quân, thỉnh.” Khỏe môi Thiển Ly Du mang cười.

Lí Trình liếc nhìn Dạ Quân Hi và Đằng Mạc trên đài cao, rồi cuộc chậm rãi đứng dậy: “Quốc sư đại nhân, thỉnh chỉ giáo.”

114. Chương 114

Trên sa trường, tại trước mặt đề quân Lam Vũ Dạ Quân Hi, tại trước mắt năm mươi vạn đại quân, chiến tướng đặc lực Lí Trình với thân hình cao to như núi và Quốc sư Thiển Ly Du nhìn như trói gà không chặt đang tiến hành một cuộc tỷ thí khiến người khác trở mắt ghen lời.

Võ công của Thiển Ly Du là do trưởng lão Chung Ly của đế quốc Vân Quỳnh giáo dục, nội lực cao thâm gần như tương xứng với tâm phúc Lâm Hứa của Dạ Quân Hi; mà công phu của Lí Trình lại có được qua hơn mười năm chinh chiến trên chiến trường dẫm máu. Hai người một cương một nhu, một công một thủ, bộ áo giáp màu đồng và bộ hoa phục màu tím triển đầu không ngớt, khiến mọi người không kịp nhìn rõ.

“Lí tướng quân không hổ là chiến tướng đặc lực!” Nghiêng người tránh né thiết quyết vung tới trước mặt, Thiển Ly Du nhàn nhã cười khê khen ngợi. Kinh nghiệm thực chiến của y không nhiều lắm, chỉ có sự mềm dẻo linh hoạt của công phu bên trong, đây là lần đầu tiên đụng phải đối thủ dùng công phu bên ngoài cường ngạnh như Lí Trình. Bất quá nắm tay Lí Trình mặc dù cứng, nhưng nội lực lại lộ vẻ thiếu hụt, Thiển Ly Du vẫn có thể dễ dàng chống đỡ.

Song Lí Trình lại không có tâm tình nói giỡn như Thiển Ly Du. Vì vừa rồi đối phương dễ dàng ngăn cản mũi tên, cho nên hấn không hề khinh địch, bất quá thiếu niên nhìn như không chịu nổi một kích này không ngờ còn mạnh hơn hấn dự liệu. Quyền cước đánh vào trên người tuy rằng nhìn như mềm mại, lại bao hàm nội lực, có thể lấy nhu thắng cương, trói buộc tất cả động tác của hấn.

Trên đài cao, Dạ Quân Hi cau mày nhìn nhất cử nhất động của vật nhỏ hấn yêu. Thân ảnh màu tím dưới sự tô điểm của cát vàng càng hiện vẻ linh động phiêu dật, tóc đen bay lượn, đôi mắt mỉm cười, đẹp đến khiến người khác tâm thần câu chấn, không thể tự khống. Nhưng cho dù ngay khi bắt đầu tỷ thí hấn đã biết Lí Trình không phải đối thủ của Thiển Ly Du, hai bàn tay chấp sau lưng của Dạ Quân Hi vẫn không thể không nắm chặt thành quyền, rất sợ tên Lí Trình không biết nặng nhẹ kia làm bị thương Thiển Ly Du.

Cuộc tranh đầu càng lúc càng đặc sắc, người ngoài đã nhìn không ra hai người xuất thủ, bầu không khí trên sa trường càng lúc càng náo nhiệt. Quân sĩ đã quên sự kinh ngạc ban đầu, không ngừng có tiếng reo hò cổ vũ, cố gắng vang lên.

Trong giây lát, Lí Trình phi thân lao về phía trước, một tay tạo hình vuốt ưng vươn thẳng tới cổ họng Thiển Ly Du. Thiển Ly Du nghiêm mặt, vươn tay ngăn trở, vuốt ưng khó khăn lắm mới dừng lại ở chỗ cách cổ y ba phân.

Hai mắt Lí Trình lập tức trừng lớn vì kinh ngạc, mà Thiển Ly Du lại thở nhẹ ra, thả cổ tay đối phương đạm cười: “Lí tướng quân quả nhiên võ nghệ cao siêu, xem ra là ta không biết tự lượng sức mình.”

Thiểm Ly Du vừa dứt lời, quân sĩ liền bắt đầu đồng thanh hoan hô, chỉ có Lí Trình là hai tròng mắt vẫn nhìn chăm chăm Thiểm Ly Du, không nói một lời.

“Ba! Ba! Ba!” Ba tiếng vang lên, tiếng reo hò trên sa trường dần dần lắng xuống, mọi người ngẩng đầu nhìn về đài cao, đã thấy đề quân bệ hạ cười nói: “Thật là một cuộc tỷ thí đặc sắc. Theo như lời Quốc sư, nếu Lí tướng quân thắng, chuyện vừa rồi trầm liên bỏ qua.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa nhìn về phía Đằng Mạc, “Bất quá tính cách của Lí tướng quân còn cần Đằng khanh ma luyện nhiều hơn mới được. Nếu còn có lần sau, trầm tuyệt đối sẽ không buông tha.”

Đằng Mạc nhìn ánh mắt lạnh lùng của đề quân bệ hạ, trái tim không khỏi run lên, vội vã khom người tạ ân, trong lòng biết nếu không có vị Quốc sư đại nhân kia, Lí Trình chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, đến lúc đó, cho dù có thể bảo vệ mạng sống thì chí ít cũng sẽ tróc một tầng da. Huống hồ, kết quả cuộc tỷ thí vừa rồi...

Nghĩ vậy, Đằng Mạc không khỏi quay đầu nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy thiếu niên tuyệt sắc kia phi thân nhảy lên, về tới đài cao, mà đề quân bệ hạ thì tiến đến ôm người nọ vào lòng, hình như là đang kiểm tra xem người nọ có thụ thương không. Còn Lí Trình lại hí mắt nhìn bóng dáng thiếu niên, trong mắt tràn đầy thâm ý.

Trên chiếc long liễn trở về, Thiểm Ly Du bị người nào đó lấy cớ “nghiêm phạt” đè xuống hôn hồi lâu, đến khi đôi môi sưng đỏ thở dốc không ngừng, Dạ Quân Hi mới chịu ngừng lại, không tiếp tục chà đạp môi y, chuyển sang ôm y vào lòng, nhẹ hôn lên chiếc cổ trắng nõn có đường cong ưu mỹ đầy dụ hoặc, khiến Thiểm Ly Du ửng đỏ hai gò má, phải gờ tay ngăn lại.

“Vừa rồi vì sao phải hạ thủ lưu tình, ân?” Âm cuối vượn cao mà nguy hiểm tỏ rõ sự bất mãn trong lòng nam nhân, “Không muốn trầm xử phạt tên Lí Trình kia đến vậy sao?” Dạ Quân Hi vừa nói, vừa không mang hảo ý bắt đầu giở trò với người trong lòng.

Nắm lấy bàn tay đang tác quái, Thiểm Ly Du thở gấp hai tiếng rồi trừng mắt lườm qua, nhưng sau đó y lại hơi ngẩng đầu, vươn lưỡi khẽ liếm liếm khoe môi đang cong lên đầy nguy hiểm của nam nhân: “Quân sĩ nhìn không ra, nhưng mấy tướng quân chắc hẳn cũng phát hiện vừa rồi ai thắng ai thua. Nếu đã đạt được mục đích, hà tất phải đui địt tận giết tuyệt. Lí Trình là một viên dũng tướng, nếu ở trước mặt bao người hẳn bị đánh bại bởi một kẻ yếu đuối vô cùng như ta, sau này nói không chừng trong quân sẽ nảy sinh vài lời bàn tán khó nghe.” Thiểm Ly Du vừa nói vừa như trả thù cúi đầu cắn nhẹ lên cổ nam nhân một ngụm, “Người đều biết những điều này, rõ ràng là muốn mượn gió bẻ măng...”

Bị cắn một ngụm, nam nhân tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua, hắn giương tay kéo ra y sam màu tím nhạt hoa lệ, lộ ra một mảnh xuân sắc tuyệt đẹp – ***g ngực trắng nõn mảnh mai vẫn còn những ấn ký diễm lệ mà hắn lưu lại, khiến người khác không khỏi sinh ra ham muốn ngược đãi. Đôi mắt thâm thúy lập tức nheo lại đầy nguy hiểm, tựa như con sói hoang đã đói bụng nhiều ngày trên thảo nguyên, nhìn về phía con mồi không ngừng chảy nước miếng.

Nhìn ánh mắt của Dạ Quân HI, Thiểm Ly Du thầm kêu không xong. Nhưng bên ngoài long liễn chính là khu phố phồn hoa trong đế đô, giờ này khắc này cho dù y muốn trốn cũng trốn không thoát.

...

Cốc vũ đã qua, lập hạ chưa tới. Ngày ba tháng tư, chính là ngày cuối cùng trước sinh nhật hai mươi tám tuổi của đương kim đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi, cũng là khởi đầu cho năm thứ mười một sau khi Dạ Quân Hi đăng cơ. Trên dưới triều đình đều gióng trống khua chiêng, chuẩn bị mọi thứ cho buổi chúc thọ.

Vì tin tức được truyền ra sau buổi lâm triều và chuyện đã xảy ra trong đế lăng, mối quan hệ giữa đề quân bệ hạ và vị thiếu niên tuyệt sắc được phong làm quốc sư kia, cuối cùng cũng được phơi bày.

Văn võ bá quan khiếp sợ trước sự cường ngạnh và lãnh khốc của đề quân bệ hạ, rồi lại vì những lời nói của Thần thân vương mà quyết định duy trì thái độ quan vọng đối với việc này. Nhưng vài ngày sau đó, Quốc sư không hề lộ diện trong buổi lâm triều, vì vậy quần thần cũng tạm thời lắng lại sự bất mãn trong lòng.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là, không tới mấy ngày, trong triều một đám võ quan lấy Đại tướng quân Đằng Mạc đứng đầu khi nhắc tới Quốc sư lại không có ý miệt thị như trước, trái lại ngôn ngữ còn trở nên vắn

phần cung kính. Nhất là Lí Trình Lí tướng quân có tiếng ngay thẳng, dường như đặc biệt kính nể Quốc sư. Các quan viên còn lại trong triều không khỏi rối rắm không thôi, người tinh ý liền nhận thấy được, có lẽ là mấy ngày trước bệ hạ và Quốc sư cùng nhau đi tới quân doanh kiểm duyệt quân đội, trong lúc đó chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì, cho nên mới khiến các tướng quân từng tung hoành sa trường chuyển biến thái độ như vậy.

Nhất thời, trong triều dư luận về vị Quốc sư đại nhân kia bắt đầu phát triển theo phương hướng ngược lại. So với thái độ quan vọng của văn võ bá quan, thì Hậu cung Lam Vũ cũng bởi vậy mà lâm vào khủng hoảng chưa từng có.

Dạ Quân Hi là một đế vương phong lưu bạc tình tới mức nào, mỗi phi tần trong hậu cung đều đã từng lĩnh hội. Những người từng chịu sủng ái, phần lớn không quá mấy tháng liền bị vứt bỏ một bên, không có được một chút quan tâm; mà giống Thiển Nhã Phù, Liên quý phi, những nữ nhân đã sinh nhi dục nữ cho hần, hần cũng nói giết liền giết, nói biếm lãnh cung liền biếm lãnh cung, không hề nhớ tình cũ; cũng có rất nhiều nữ tử, trong hậu cung khổng lồ này, chưa bao giờ gặp qua đế quân bệ hạ lấy một lần.

Trong vòng mười năm, chưa có một ai, có thể khiến Dạ Quân Hi nói câu “Hắn là người thuộc về trẫm trong suốt kiếp này” trước mặt người trong thiên hạ. Câu nói này có bao nhiêu phân lượng, ngoại trừ Dạ Quân Hi, sợ rằng không có bất luận kẻ nào có thể phỏng đoán. Nhưng chỉ bằng câu nói ấy, cũng đủ nói rõ thiếu niên tuyệt sắc khuynh thành kia tại trong lòng hần khác biệt đến mức nào. Càng không nói đến chuyện thiếu niên kia không phải cung phi cũng chẳng phải thượng quân, mà là Quốc sư mang danh “Thần diệu giáng thế”. Đối với các cung phi mà nói, còn đáng sợ hơn cả Hoàng hậu.

Trong đám cung phi đông đúc này, người sợ hãi nhất không ai khác chính là người vừa mới nhập cung nhưng chưa từng được triệu hạnh – Tôn Kỳ Nhi Tôn mỹ nhân.

Tôn Kỳ Nhi ba lần bảy lượt đi tới Ngự thư phòng và Thương Kinh cung cầu kiến; nhưng đều bị ngăn ở ngoài, tựa như đế quân bệ hạ đã quên không lâu trước kia mới phong một vị Mỹ nhân. Sau đó người trong cung bởi vậy mà càng khinh miệt trào phúng nàng, điều này khiến một thiên kim của Lại bộ thị lang như Tôn Kỳ Nhi không thể chịu được.

Tại ngự hoa viên gặp được Thượng quân Trà Duệ và vị Quốc sư đại nhân đang được đồn đãi kia, vốn định cùng tư thái của một cung phi hảo hảo giáo huấn tên Quốc sư “dụ dỗ hoặc chủ” này, nhưng bị đôi mắt nhiếp nhân tâm phách đó nhìn chăm chú, nàng không thể nói thành lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn theo bóng dáng rời đi của y. Sau đó còn bị tên Thượng quân Trà Duệ phẩm cấp cao hơn nàng cười nhạo vài câu.

Ủy khuất, sợ hãi và lửa giận cất giấu trong lòng nhiều ngày như vậy, Tôn Kỳ Nhi không thể chịu nổi, gần như tan vỡ. Nhưng nàng thực sự chưa từng khiến Dạ Quân Hi thất vọng vì đã chọn nàng, ngày đại thọ vào mười một tháng tư, chính là vũ đài biểu diễn mà nàng chọn.

Nhìn Tôn Kỳ Nhi mặc sa mỏng, khẽ hát nhẹ múa, nữ quan tổng quản Uyển Thẩm của Thường Thanh các lặng lẽ sai người đi Thương Kinh cung bẩm báo, thầm nghĩ ngày mà bệ hạ và công tử mong muốn, có lẽ cũng sắp đến...

115. Chương 115

Lập hạ hai mươi tám năm trước, sủng phi Tiêu thị của tiên hoàng đã sinh hạ hoàng tử thứ chín, tên Quân Hi, chữ Hi này có nghĩa là mặt trời sắp tới.

Mười một năm trước cùng một thời điểm, Cừu hoàng tử vì mang danh mãnh thú hạ phạm bị biếm vi thứ dân đã nhân cơ hội tiên hoàng băng hà, triều đình rung chuyển mà cử binh nổi dậy, với khí thế rào rạt dẫm mãnh xông vào đế cung, trải qua một cuộc chinh phạt và giết chóc đẫm máu, chém chết Tiên thái tử, phế truất Tiên hoàng hậu, cuối cùng đã đoạt được bảo tọa đế quân Lam Vũ, trở thành một trong những đế vương được ca tụng nhất trong lịch sử.

Mà hôm nay sau mười một năm, Ngự Lan đài đã tẩy sạch máu tanh năm đó từ lâu, trong triều cũng không có người dám nhắc tới chuyện đế quân bệ hạ thí huynh đoạt vị, có chỉ là chấp tay khen ngợi, ca mùa thái bình.

Mười một tháng tư, vừa qua lập hạ, khí trời bắt đầu ấm lại, gió êm sóng lặng, vật đổi sao dời.

Trong đế cung Lam Vũ, hơn một ngàn cung nhân và đại thần từ khi trời vừa tảng sáng liền bắt đầu vội vàng qua lại, mãi tới khi trăng qua ngọn sào, mới kết thúc một ngày bận rộn. Nhưng trong tấm cung của đế vương, nội thị cung nga vẫn bưng vật phẩm bận rộn ra vào.

Nhìn Tô Kỳ giúp mình chỉnh lý những bước cuối cùng, Thiển Ly Du cau mày kéo kéo phần cổ áo của bộ hoa phục phiền phức nói: “Đã qua lập hạ, còn phải mặc phức tạp như vậy làm gì?”

Đã rửa mặt chải đầu thay y phục xong, Dạ Quân Hi đứng bên nghe vậy liền phát tay để Tô Kỳ lui ra, rồi tiến đến tự mình chỉnh lý vật áo và đai lưng giúp y, hôn nhẹ lên ấn đường đang nhú lại của y, nói: “Ban đêm trên Ngự Lan đài có lẽ sẽ hơi lạnh, mặc nhiều một chút mới tốt.”

Nhìn bộ dáng của thiếu niên càng thêm cao quý xinh đẹp nhờ được y phục tô điểm, Dạ Quân Hi hơi cong lên khoe môi, vươn tay ôm lấy thắt lưng y nói: “Đi thôi.”

Thiển Ly Du gật đầu, hai người sóng vai bước ra Thương Kinh cung, đi về phía Ngự Lan đài.

“Hôm nay là sinh nhật của trẫm, Du Nhi có chuẩn bị lễ vật hay không?” Vừa đi, Dạ Quân Hi vừa cười khẽ hỏi, trong lời nói có chút chờ mong.

Nhưng dường như Thiển Ly Du không cho là đúng, y liếc nhìn nam nhân nói: “Nào có người chủ động đòi lễ vật? Da mặt của đế quân bệ hạ không phải dày bình thường a...”

“Nga? Nói vậy là không hề chuẩn bị sao?” Dạ Quân Hi nhú mày, dường như có chút thất vọng, nhưng ánh mắt vừa chuyển, cũng liền xấu xa cong khoe môi lên: “Đã vậy, tối nay Du Nhi liền đem chính mình như lễ vật tặng cho trẫm, thế nào?”

Hơi thở ấm nóng bên tai và cánh tay đang xiết chặt bên hông khiến hai gò má Thiển Ly DU không khỏi nóng lên, trong lòng phỉ nhổ, thầm mắng nam nhân quá mức hống hách, rõ ràng mỗi đêm đều...

Nghĩ vậy, Thiển Ly Du hơi nghiêng đầu lườm qua, nhưng tâm tư xoay chuyển, y lại vươn tay đặt lên bàn tay đang ôm ở bên hông mình – biết rõ phần da giữa ngón tay của nam nhân rất mềm cảm, y vẫn cố ý dùng ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua nơi mềm mại đó.

Nhận thấy cánh tay của nam nhân lập tức cứng ngắc, Thiển Ly Du mới nhoẻn miệng cười, trong đôi mắt lóe lên một tia đắc ý, dùng tiếng nói chỉ có hai người nghe được cảnh cáo: “Người đừng được tiện nghi mà còn khoe mẽ.”

Lần này, Dạ Quân Hi quả thật ăn mệt, không nói tới chuyện bị khơi mào hứng trí, lại còn không thể khiêng thiếu niên trở về tiêu hỏa, dấu sao trên Ngự Lan đài còn hơn trăm người đang chờ hân xuất hiện. Vật nhỏ chết tiệt, chắc chắn là đã lợi dụng chuyện này đi.

Mắt phượng xẹt qua một tia u ám, Dạ Quân Hi hừ lạnh một tiếng, không hề trêu chọc thêm. Dẫu sau nếu phải “nghiêm phạt” vật nhỏ to gan lớn mật này, chờ lát nữa về tới tấm cung, còn nhiều biện pháp khiến y không ngừng cầu xin tha thứ.

...

Trên Ngự Lan đài đã bắt đầu ca múa, nhưng nhân vật chính vẫn chưa hề xuất hiện.

Bên trái đế tọa lấy Thiển Như Nguyệt dẫn đầu cung phi trong Hậu cung cùng một nhóm hoàng tử công chúa, mà bên phải đế tọa lại lấy Thân thân vương dẫn đầu văn võ bá quan.

Tất cả mọi người vừa bồn chồn ngồi xem ca múa trong điện, vừa lén liếc nhìn đế tọa không người cùng với... chiếc ghế dựa hoa lệ bên cạnh đế tọa.

Tại trong đế cung khuyết thiếu hoàng hậu này, chiếc ghế dựa bên cạnh đế tọa kia là dành cho ai, mỗi người ngồi đây đều hiểu rõ.

Thiểm Như Nguyệt ngồi ở vị trí của mình. Mang thai năm tháng khiến nàng có chút uể oải, nếu không có Tô Thụy ở bên nâng, sợ rằng ngay cả ngồi thẳng cũng khó đối với nàng.

Trong lúc chờ đợi, nàng dùng một tay xoa xoa phần bụng đã nổi lên của mình, một tay vỗ nhẹ đầu Hoàng trưởng tử Dạ Hành Đình, ý bảo hắn không nên ăn quá nhiều trước khi Phụ hoàng hắn xuất hiện. Đôi mắt hạnh xinh đẹp nhìn về phía đế tọa và chiếc ghế dựa trống không bên cạnh, bên trong hiện lên một tia phức tạp, bất quá chỉ là thoáng qua.

Song, những cung phi an phận thủ thường không mang tâm tư gì như Thiểm Như Nguyệt, thực sự không nhiều lắm.

Giờ đây đế quân bệ hạ độc sủng thiếu niên tuyệt sắc kia, khiến trên dưới hậu cung khủng hoảng không ngớt, người người đều nghĩ phải làm thế nào để nhận được long sủng của đế quân. Các cung phi đã sinh hạ tử tự đều ký thác hy vọng trên hài tử của mình, còn những người tuổi trẻ mạo mĩ, lại đều chuẩn bị lễ vật, hoặc là vật quý hiếm, hoặc là oanh ca yến hát, nói chung là thể hiện toàn bộ khả năng.

Mọi người đợi tận tới khi tia nắng đỏ cuối cùng tiêu tán phía chân trời, bên ngoài Ngự Lan đài mới truyền đến tiếng thông báo của nội thị: “Đế quân bệ hạ giá lâm! Quốc sư đại nhân tới!”

Tiếng ca múa tán gẫu trên đài lập tức im bật, mọi người quỳ gối ngay trên vị trí của mình, vũ nương nhạc sĩ lui sang một bên thấp thỏm chờ đợi thánh giá.

Thiểm Ly Du mặc cho Dạ Quân Hi ôm vai cùng bước lên Ngự Lan đài trước mặt bao người đang quỳ lạy. Tính đi tính lại thì đây là lần thứ ba y đi vào nơi chuyên dùng để cử hành cung yến trong đế cung Lam Vũ.

Lần trước là đại lễ nhập tịch cho Lục hoàng tử Dạ Hành Thạc, y vì cứu Thiểm Như Nguyệt mà dịch dung thành bộ dáng của Bạch Khải Nhiên đi tới nơi đây, lần đó tạm thời không nhắc tới. Giờ khắc này xuất hiện trong đầu Thiểm Ly Du chính là lần đầu tiên y bước đến Ngự Lan đài.

Thực ra, đó coi như là lần đầu giao phong giữa y và Dạ Quân Hi. Khi đó y còn không biết rõ sự đáng sợ của nam nhân này, tự cho là có thể dễ dàng tìm được Trào phượng trong đế cung và hoàn thành sứ mệnh, mà không biết ngay trong cuộc độ sức đầu tiên y đã lộ chân tướng, giờ nghĩ lại, thực khiến y toát mồ hôi.

“Du Nhi nhớ tới chuyện gì, mà cười hoặc nhăn đến vậy?” Thiểm Ly Du đang hồi tưởng, lại nghe nam nhân bên cạnh dùng truyền âm nhập mật cười khê hời.

Thiểm Ly Du nghe vậy liền thở dài, nhưng một khắc sau cũng hơi cong lên khóe môi: “Nhớ tới nửa năm trước, lần đầu tiên bước vào nơi đây. Cảm giác cảnh còn người mất, thật đúng là khiến người ta không khỏi cảm thán, không phải sao?” Nửa năm trước sợ rằng vô luận thế nào y cũng sẽ không nghĩ tới, một ngày kia chính mình sẽ cùng nam nhân đi tới bước này.

Hai người cùng nhau đi tới đế tọa song song ngồi xuống, Dạ Quân Hi liếc mắt nhìn thiếu niên bên cạnh, sau đó mới ngồi thẳng gờ tay cao giọng nói: “Các khanh miễn lễ.”

Mọi người phía dưới nghe vậy đồng thanh hô to “tạ ơn bệ hạ”, sau đó mới đứng dậy quay về vị trí.

Cho dù đã biết chiếc ghế dựa bên cạnh đế tọa là dành cho ai, nhưng chính mắt thấy người nọ thần nhiên ngồi xuống chiếc ghế đó, cùng đế quân bệ hạ nhận bách quan hành lễ, vẫn có khá nhiều người âm thầm không phục.

Đứng hàng cuối cùng trong các cung phi, Tôn Kỳ Nhi ngẩng đầu xa xa nhìn Thiểm Ly Du, không nói tới chiếc khăn lụa trong tay đã bị xé rách, nàng còn mấy lần muốn nghiêng răng, thầm nghĩ: bất quá là một nam sủng thấp hèn mà thôi, cư nhiên dám làm càn như vậy! Dám vô liêm sỉ để quần thần cung phi hướng y quỳ lạy hành lễ, nếu đến chuyện này còn dễ dàng tha thứ, vậy thì chuyện gì mới khó tha thứ đây?!

Trong khi vô số người có tâm tư giống Tôn Kỳ Nhi, đều đang oán thầm, thì buổi thọ yến mừng Dạ Quân Hi hai mươi tám tuổi đã mở màn. Dựa theo thứ tự lớn nhỏ trên dưới, người thứ nhất biểu diễn chính là Hoàng trưởng tử – Dạ Hành Đình.

Không thể không nói, Thiểm Ly Du đem Dạ Hành Đình giao cho Thiểm Như Nguyệt nuôi nấng là một quyết định vạn phần anh minh.

Tuy rằng Thiển Như Nguyệt chỉ lớn hơn Dạ Hành Đình bảy tuổi, vô luận là tuổi tác hay quan hệ giữa Thiển Như Nguyệt và Thiển Nhã Phù thì Thiển Như Nguyệt và Dạ Hành Đình càng giống tỷ đệ. Nhưng dưới sự chỉ bảo của Thiển Ly Du, Thiển Như Nguyệt đã thoát thai hoá cốt, không chỉ có thể giáo dưỡng tốt Dạ Hành Đình mà còn ở chung hòa hợp với một người bị tách khỏi mẫu phi như hắn.

Khi bức tranh sơn thủy hiện ra dưới tay một hài tử mới vừa mười tuổi, ngay cả Dạ Quân Hi cũng không khỏi tán thưởng trường tử của hắn: “Quả là sĩ biệt tam nhật đương quất mục tương khán (*), phần lễ vật này của Đình Nhi đúng là ngoài dự liệu của trẫm, thưởng!” (* ý là không gặp vài ngày đã khác hẳn trước kia)

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng ban cho!” Dạ Hành Đình dường như cũng có chút thụ sủng nhược kinh, dấu sao đã lâu hắn chưa thấy phụ hoàng, càng đừng nói tới chuyện phụ hoàng tán dương và ban thưởng.

Cầm chiếc nghiên mực trị giá thiên kim mà phụ hoàng ban cho, Dạ Hành Đình mãn nguyện trở lại bên người Thiển Như Nguyệt, tựa như hiến vật quý đưa chiếc nghiên mực nổi danh tới trước mặt “mẫu phi”, mà Thiển Như Nguyệt chỉ mỉm cười, xoa xoa đầu hắn.

Thu hết hình ảnh này vào đáy mắt, Thiển Ly Du không khỏi thở dài nói: “Trước kia cũng chỉ cảm thấy hợp, không ngờ giờ đây hai người đó lại sống nương tựa nhau...”

Dạ Quân Hi nghe vậy cũng liếc nhìn qua, sau đó vươn tay đem bàn tay đang tùy ý đặt trên thành ghế của Thiển Ly Du nắm lấy, xiết chặt: “Sinh ở hoàng gia, vốn đã chú định phải cô độc cả đời. Đình Nhi may mắn có Thiển Như Nguyệt trở thành mẫu phi, Thiển Như Nguyệt cũng may mắn, có thể gặp một đệ đệ như người. Mà trẫm...”

Thiển Ly Du nghe vậy liền giương mắt nhìn về phía nam nhân đang ngồi trên đế tọa, thản nhiên cười nói: “Mà đế quân bệ hạ thì sao?”

Dạ Quân Hi hơi cong lên khóe môi, kéo lấy bàn tay hắn đang nắm, để sát vào bên môi cúi người hôn, sau đó mới trầm giọng nói: “Mà trẫm cũng may mắn, kiếp này có Du Nhi làm bạn....”

Trên đế tọa hai người nhìn nhau cười, bộ dáng gần bó kéo sơn không thể chia lìa nửa khắc đẹp đến làm cho người ta run sợ.

Nhưng hình ảnh này rơi vào trong mắt vài người lại khiến các nàng muốn thổ huyết, phần móng sơn đỏ trên ngón tay thon dài bởi nắm quá chặt mà đứt gãy.

116. Chương 116

Hoàng trưởng tử với chút màu vẽ liền nhận được sự tán dương và ban thưởng chưa từng có của đế quân bệ hạ, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử biểu diễn ngay sau đó không nguyện yếu thế, hai người cùng nhau múa kiếm. Tuy rằng hai vị hoàng tử của Hàn quý nhân tuổi nhỏ, lực đạo không đủ, nhưng tay cầm bảo kiếm cũng múa rất sinh động. Còn ba vị công chúa đều tự biểu diễn một đoạn ca múa, khi kết thúc mỗi người đều được ban một khối ngọc bội cực phẩm bằng phỉ thúy.

Giờ đây trong tám vị hoàng tử, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử bị mẫu phi và ngoại công liên lụy phải sung quân đi biên cảnh Đông Nam, Lục hoàng tử bị độc chết ngay trong đại lễ nhập tịch, Thất hoàng tử và Bát hoàng tử chưa đủ hai tuổi vẫn chưa nhập tịch vào gia phả hoàng thất, mà trong bụng Thiển Ly Du, còn không biết là nam hay nữ.

Như vậy tính ra, vị minh quân hiếm có từ khi Lam Vũ khai quốc tới nay lại khá ít con nối dòng, nhân khẩu không vượng.

Đương nhiên, Dạ Quân Hi sẽ không lo lắng chuyện này. Dấu sao, tuy con nối dòng ít, nhưng có vài nhi tử tư chất không sai, hảo hảo giáo dưỡng, sẽ không lo sau này giang sơn không người kế nghiệp.

Bất quá, Dạ Quân Hi không lo, nhưng một đám trung lương hiền thần tận tâm lại vì thế mà sầu bạc tóc, thật đúng là hoàng đế không vội, thái giám cấp phải chết. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Dạ Quân Hi chưa tự tay xử lý, mà phải đợi có cung phi gây rối trước sau đó mới tìm được lý do đủ để lấp kín cái miệng dai dẳng của văn võ bá quan.

Rượu qua ba tuần, trên đế tọa, Dạ Quân Hi đã không để ý tới ánh mắt của những người phía dưới, kéo Thiển Ly Du vào lòng sóng vai ngồi. Đám người phía dưới tuy rằng phần lớn đã say, nhưng trong cung yến lại có ai thực sự say? Nhìn hình ảnh hoàn toàn vượt khỏi lễ pháp quân thần đó, nhất thời phía dưới bàn tán không ngừng. Nhưng khi vừa có người muốn tiến lên gián ngôn, liền bị ánh mắt đáng sợ khiến kẻ khác không khỏi dựng tóc gáy dọa đến mức phải gắng gượng đem lời nói nuốt vào trong bụng.

Dạ Quân Hi nhấp một ngụm rượu ngon trong chén, gấp khối điểm tâm nhìn qua hương sắc đầy đủ đưa đến bên miệng Thiển Ly Du. Thiển Ly Du cắn một miếng, hương thơm ngọt mà không ngán lập tức tràn ngập trong miệng.

Dạ Quân Hi thấy y thích, đang muốn đem nửa còn lại dứt cho y, nhưng Thiển Ly Du lại giơ tay ngăn cản. Một miếng còn thanh ngọt, nhưng hai miếng chỉ sợ sẽ hơi ngán. Dạ Quân Hi thấy thế liền đem phần còn thừa đưa vào miệng mình.

Hoàng tử công chúa biểu diễn “quà tặng” xong, ngay sau đó liền đến lượt các cung phi.

Tại buổi cung yến mà văn võ bá quan hậu cung phi tần tề tụ này, cung phi có phẩm cấp cao tất nhiên sẽ không tự hạ thấp thân phận hiển nghệ trước mặt bao người như những vũ cơ, đào hát. Nhưng đối với các tiểu phi tử phẩm cấp thấp, thiếu từng trải, thường ngày hầu như không được gặp mặt để quân bệ hạ thì cung yến chính là cơ hội không thể tốt hơn để biểu diễn.

“Trò hay hình như sắp bắt đầu rồi...” Nhìn một mỹ nhân đang đánh đàn phía dưới, Dạ Quân Hi hôn lên thái dương người trong lòng, cười nhẹ nói.

Thiển Ly Du nghe vậy, ánh mắt nhu hòa ẩn dấu sự sắc bén liền liếc về một phía, cười khẽ, y bưng chén rượu nhấp một ngụm: “Theo Uyển Thẩm nói, Tôn Kỳ Nhi hình như chuẩn bị vũ đạo, thế muốn phân cao thấp cùng vũ khúc khuyên thành trước kia của Như Nguyệt. Người xem thế nào?”

“Nếu chỉ khiêu vũ, chẳng phải rất không thú vị sao?” Dạ Quân Hi vừa nói vừa lấy chén rượu ra khỏi tay y, hần nói: “Rượu này, Du Nhi uống ít mới tốt, đừng quên thân thể mới chỉ là thiếu niên.” Nói xong liền đưa mắt ra hiệu cho Lâm Hứa đứng bên, Lâm Hứa hiểu ý, chỉ chốc lát sau liền mang tới một chén thanh trà dâng lên.

Thiển Ly Du nhận lấy chén trà, nhú mày liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh nói: “Lúc này thì biết thân thể của ta mới chỉ thiếu niên, vậy sao đêm qua không thấy người thương tiếc chút nào?”

Dạ Quân Hi nghe vậy khóe mắt giật giật, nhìn hai tròng mắt lộ chút mị sắc của thiếu niên, hần cúi đầu vùi vào phần cổ trắng nõn của y, không nhẹ không nặng hút một ngụm, khiến Thiển Ly Du cả kinh suýt nữa không thể ngồi vững, sau đó hần mới ngẩng đầu lên, đắc ý nói: “Lúc này Du Nhi ngàn vạn lần đừng dụ dỗ ta, bằng không sẽ không biết được điệu múa Tôn Kỳ Nhi trình diễn có thể sánh với Như Nguyệt hay không. Còn nữa, uống rượu thương thân, nếu chịu đựng không muốn tìm chỗ phát tiết, thì tổn hại đối với thân thể cũng không nhỏ đâu...”

Dạ Quân Hi vừa nói, vừa ý vào có chiếc bàn phía trước che chắn, hần vươn tay nhẹ nhàng trêu chọc dưới thân thiếu niên, nụ cười xấu xa khiến Thiển Ly Du nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng y biết nếu cứ như vậy chỉ e sẽ phải rời đi sớm và quan trọng hơn, đến lúc đó người có hại, sợ rằng lại chính là y. Vì vậy, Thiển Ly Du liền vươn tay ngăn cản bàn tay đang tác quái, nắm lấy hung hăng niết một cái. Dạ Quân Hi bị đau, khẽ “tê” một tiếng rồi nói: “Du Nhi cũng bỏ được...”

Thiển Ly Du lạnh lùng cười nói: “Nếu còn tiếp tục, thì không chỉ như thế đâu.”

Trong khi hai người trên đế tọa liếc mắt đưa tình, vị mỹ nhân phía dưới đã đổ mồ hôi nhễ nhại, hoàn thành bài biểu diễn cầm nghệ. Lúc nàng vui vẻ ngẩng đầu thấp thỏm chờ đợi dù chỉ là một câu tán dương của đế quân bệ hạ, lại thấy nam nhân trên thượng tọa đang ôm lấy mỹ nhân trong lòng, sủng nịch trêu ghẹo. Tức thì một chậu nước lạnh đổ ập xuống đầu, trên mặt vị mỹ nhân kia lập tức hiện lên một tia bi thương.

“Đàn không tề, thưởng!” Dạ Quân Hi quần quýt với Thiển Ly Du xong, mới vung tay giơng giọng nói. Nội thị ti lễ đứng bên tuân lệnh, dâng lên một hộp trên châu mỗi viên đều cỡ ngón cái. Vị mỹ nhân kia liền chuyển bị thành hỉ, nhưng trước khi lui ra nàng còn giơng mắt nhìn Thiển Ly Du, trong ánh mắt lóe ra oán hận suýt nữa đâm xuyên qua y.

Thần sắc rất nhỏ trên mặt nữ tử kia, Thiển Ly Du không thấy, nhưng lại trùng hợp rơi vào mắt Dạ Quân Hi, đôi môi mỏng lập tức mím lại, đôi mắt sắc bén xẹt qua một tia hàn ý.

“Truyền, Tôn mỹ nhân hiến vũ!” Nội thị ti lễ thấy nàng kia lui ra, liền dựa theo danh sách các cung phi hiến hạ lễ, the the nói.

Ba chữ “Tôn mỹ nhân” vừa vang lên, vô luận là hậu cung cung phi hay văn võ bá quan đều ngừng đầu, sau đó liền thấy một nữ tử mặc bộ sa mỏng màu khói xanh từ vị trí cuối uyển chuyển đi tới giữa điện.

Đối với Tôn Kỳ Nhi người duy nhất được tuyển chọn từ hàng trăm mỹ nhân để đưa nhập cung trong lần tuyển phi này, đến nay chưa từng được đế quân bệ hạ sủng hạnh, quả thực là một sự sỉ nhục lớn. Ngay cả lão tử của nàng Lại bộ thị lang Tôn Trung Viễn cũng bị liên lụy, gần đây không thể ngừng đầu trước mặt đồng僚.

Bởi vậy, lần này Tôn Kỳ Nhi hiến vũ tại cung yến, có thể nói chính là được ăn cả ngã về không. Nếu vẫn không thể hấp dẫn được ánh mắt của đế quân bệ hạ, chỉ sợ cả đời nàng đều phải ở trong cung sống quãng đời cô độc đói khổ còn lại.

“Nô tì Tôn Kỳ Nhi tham kiến đế quân bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Miễn lễ.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Tôn Kỳ Nhi chậm rãi đứng dậy, “Vì chúc mừng đại thọ của bệ hạ, nô tì chuẩn bị một đoạn vũ đạo, chỉ mong điệu múa vụng về không làm bẩn đôi mắt của bệ hạ.” Tôn Kỳ Nhi vừa nói, vừa giơng mắt nhìn về phía đế tọa. Chỉ thấy nàng mỉm cười dịu dàng, nhưng hai hàng lông mày lại quần một tia u sầu như có như không, đôi mắt vốn xinh đẹp lại lộ vẻ oán hận, khiến một thiếu nữ thuần khiết bị nhiễm chút u ám.

Dạ Quân Hi nghe vậy, liền âm thầm cười lạnh trong lòng, nhưng nét mặt vẫn biếng nhác như trước, vừa bóc một quả nho đưa tới bên môi Thiển Ly Du vừa lười biếng nói: “Vậy làm phiền ái phi.”

Chứng kiến hình ảnh trên đế tọa, trong mắt Tôn Kỳ Nhi xẹt qua một tia sát ý nồng đậm, nhưng tiếng đàn sáo đã vang lên, nàng vội vàng thu liễm tâm tình, tập trung múa theo tiếng nhạc.

Nhìn dáng người ưu mỹ đang uyển chuyển múa lượn, Thiển Ly Du hơi cong lên khóe môi nói: “Múa không tồi, bất quá muốn so với Như Nguyệt thì còn thiếu chút kỹ thuật.”

Nhưng Dạ Quân Hi hiển nhiên không có chút hứng thú nào đối với điệu múa được chuẩn bị tỉ mỉ kia, hần chỉ cúi đầu hôn lên bờ môi Thiển Ly Du rồi nói: “Buổi cung yến lúc trước, nếu như không có tên sứ thần trúng nhiếp hồn thuật kia, Du Nhi định biểu diễn cái gì? Với dáng người của Du Nhi, nếu khiêu vũ, chắc chắn là đẹp không sao tả xiết a...”

Thiển Ly Du nghe vậy lạnh lùng liếc nhìn Dạ Quân Hi: “Khiêu vũ ta không thạo, nhưng múa kiếm lại rất tinh thông, cuối cùng còn có thể tặng đế quân bệ hạ một kiếm, người có muốn xem không?”

“Vậy sao? Vậy chờ khi về tẩm cung Du Nhi múa cho một mình trẫm xem đi...” Dạ Quân Hi không quan tâm tới lời châm chọc của người trong lòng, hần chỉ cười nhẹ hai tiếng, ái muội lưu lại một câu bên tai Thiển Ly Du, âm cuối kéo dài mang theo sự tưởng tượng vô hạn, khiến kẻ khác tâm thần không yên.

Quần thần trong điện đều bị rung động bởi điệu múa của Tôn Kỳ Nhi, đám cung phi dường như cũng kinh ngạc vì kỹ thuật điều luyện của nàng ta. Tôn Kỳ Nhi vừa múa vừa quan sát thần sắc của những người bên ngoài, kim lòng không được dần dần ngạo nghễ ưỡn ngực, ngay cả bước nhảy dưới chân cũng tăng tốc độ xoay tròn.

Thân ảnh màu xanh nhạt xoay chuyển càng lúc càng nhanh giữa đại điện, sắc màu như nước như sương dần dần mở mị, tựa như một luồng khói xanh tung bay phát phối, khiến người xem càng lúc càng kinh ngạc.

Đúng lúc này, bờ nước bên ngoài Ngự Lan đài bột nhiên bắn lên pháo hoa rực rỡ, dưới ánh rữa khiến kẻ khác lóa mắt, thân ảnh màu xanh nhạt tựa như ảo mộng cũng đã múa tới cao trào.

Trong lúc mọi người ở đâu đều say mê bởi dáng múa lộng lẫy của Tôn Kỳ Nhi thì hai người ngồi trên đế tọa lại chỉ lạnh lùng nhìn những gì xảy ra trước mắt, khi pháo bông đốt sáng bầu trời tối như mực, hai người quay sang nhìn nhau cười – đến lúc.

117. Chương 117

Khi Tôn Kỳ Nhi suy sụp ngã ngồi xuống đất, tiếng đàn sáo cũng lập tức im bật.

Trên Ngự Lan đài, hàng trăm ánh mắt của văn võ bá quan cùng hậu cung phi tần đều tràn ngập thần sắc khó tin, ngơ ngác nhìn “Tôn mỹ nhân” người mới vừa rồi còn thỏa thích múa lượn nhưng lúc này đã bị đánh xuống đài cao đổ máu không ngừng. Toàn bộ đại diện lặng ngắt như tờ, chỉ có pháo bông bên ngoài Ngự Lan đài không biết mệt mỏi không ngừng nổ vang giữa bầu trời đêm.

Thiên Ly Du chấp tay đứng trước đế tọa, một tay cầm thanh đoản kiếm lóe lóe hàn quang ngấm ngấm, hai tròng mắt tuyệt sắc nhìn thần sắc khác nhau của mọi người, bên trong xẹt qua một tia nghiền ngẫm.

Đoản kiếm nhỏ bé tinh xảo, trên vỏ kiếm và chuôi kiếm đều có hoa văn phức tạp, được khảm vài viên bảo thạch kích cỡ khác nhau, là vật thường dùng để hộ thân của nữ quyến trong những phú hộ ở đế đô. Phía cuối chuôi kiếm này chính là khối bích tỉ huyết sắc to bằng ngón cái mà vừa rồi Tôn Kỳ Nhi đặt tại khe ngực để trang trí. (Bích tỉ: một loại đá quý)

Pháo bông ngoài điện rốt cuộc cũng dừng lại, tiếng ca hát nói cười đã tiêu tán khỏi điện từ lâu, thay vào đó chính là mọi người run rẩy quỳ dưới đế tọa, đứng đầu trong đó chính là Lại bộ thị lang Tôn Trung Viễn. Còn thủ phạm – Tôn Kỳ Nhi vẫn đang quỳ trên mặt đất, gục đầu không nói một lời, màu máu đỏ sẫm tràn ra từ khoe miệng nàng, nhưng dường như nàng không hề phát hiện, mặc cho máu tươi lây dính bộ ngực tuyết trắng và vạt áo màu xanh nhạt.

Tất cả xảy ra chỉ trong giây lát, nhanh tới mức khiến mọi người không kịp định thần.

Chỉ chốc lát trước đó, khi vũ đạo tuyệt diệu kinh luân của Tôn Kỳ Nhi còn nương theo pháo hoa rực rỡ, múa tới cao trào, thân ảnh màu xanh nhạt vừa lay động vừa đi tới đế tọa, gơ tay nhắc chân, dù chỉ là một ánh mắt đều lộ ra sự mê hoặc đến chí mạng.

Khi thân thể mềm mại của mỹ nhân gần như tựa vào trong lòng đế quân, ngón tay thon dài như ngọc vịn phần quyến rũ xoa lên khối bích tỉ huyết sắc. Khi mọi người ở đây đều cho rằng lần này Tôn Kỳ Nhi nhất định sẽ hấp dẫn được sự chú ý của đế quân, đạt được sự sủng hạnh của đế quân, thì trong phút chốc, sự thật hé lộ.

Một ánh hàn quang kinh người lóe lên, mọi người chỉ kịp trợn mắt há miệng, trơ mắt nhìn thanh đoản kiếm đâm về phía Thiên Ly Du đang ngồi trong lòng Dạ Quân Hi, mà không kịp phát ra bất cứ thanh âm nào.

Cho tới khi vị Quốc sư đại nhân nhìn như yếu đuối vô cùng kia dùng động tác phức tạp khiến kẻ khác hoa mắt, cướp lấy đoản kiếm trong tay Tôn Kỳ Nhi sau đó dùng một chương đem nàng đánh rớt xuống đài, hơn trăm người có mặt trên đại diện mới phải ứng lại – đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Không ai dám tin tưởng chuyện vừa xảy ra – phi tử được đề cử từ hàng trăm bức mỹ nhân đồ mà bách quan tiền hiền cư nhiên có hành động ám sát trong buổi thọ yến của đế quân bệ hạ, cho dù đối tượng ám sát không phải đế quân bệ hạ mà là Quốc sư đại nhân, nhưng mọi người đều biết thiếu niên thân là Quốc sư kia được đế quân bệ hạ sủng hạnh tới mức nào, càng đừng nói tới vừa rồi y dựa vào lòng đế quân bệ hạ... Chẳng lẽ Tôn Kỳ Nhi không chịu được vắng vẻ, đã điên rồi hay sao?!

Bách quan và phi tần đều âm thầm phỏng đoán, nhưng không ai dám phát ra một tiếng, mà nam nhân trên đế tọa lại vẫn không hề mở miệng. Trong sự trầm mặc khiến kẻ khác như ngồi trên bàn chông, thấp thỏm

không ngớt này, qua một lúc lâu, trên đế tọa mới truyền đến giọng nói trầm thấp dễ nghe nhưng khó phân hỉ nộ: “Ai có thể nói cho trẫm rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tôn ái khanh? Hay là Tôn ái phi?”

Dạ Quân Hi vừa nói, vừa đứng dậy khỏi đế tọa, đem người đứng trước mặt ôm vào lòng, nhân tiện cầm lấy đoản kiếm trong tay y vứt cho Lâm Hứa đứng cách đó không xa.

Thủ phạm gây nên – Tôn Kỳ Nhi nghe vậy nhưng vẫn không nhúc nhích, tựa như không hề nghe thấy thanh âm từ trên truyền tới. Song Tôn Trung Viễn đang quỳ gối trong đám quần thần thì đã sợ tới mức sắp hôn mê từ lâu – trước kia hắn đưa nữ nhi tiến cung vốn hy vọng nữ nhi có thể bay lên cành cao biến thành phượng hoàng, nhưng không ngờ rằng hòn ngọc quý trên tay hắn không những không thể lọt vào mắt xanh của bệ hạ, mà hôm nay còn liên lụy toàn gia tộc phải mất mạng, nếu biết trước thà không làm a!

Ngay trong lúc Tôn Trung Viễn đám ngực giậm chân lão lệ tung hoành, thì một viên quan Lại bộ đột nhiên đổ dầu vào lửa, giọng nói: “Tôn mỹ nhân mang theo lợi khí trong thọ yến của bệ hạ, vốn đã không ổn. Nay còn ngang nhiên hành hung, ý đồ ám sát, càng là tội ác tày trời, tội không thể tha!”

“Vi thần tán thành! Tội này của Tôn mỹ nhân chính là tử tội liên lụy tam tộc. Mà quốc trượng Tôn đại nhân thân là phụ thân lại không biết cách giáo dục, càng là nỗi nhục của Lại bộ, là sỉ nhục của đế quốc Lam Vũ, thỉnh bệ hạ phán đoán sáng suốt!” Một viên quan Lại bộ khác mở miệng nói.

Thấy hai viên quan Lại bộ góp lời, nhất thời, quần chúng phía dưới không hiểu sao lại trở nên phấn nộ. Những triều thần thường ngày từng có va chạm lớn nhỏ với Lại bộ thị lang Tôn Trung Viễn đều nêu ý kiến, tranh nhau nói tới mức đỏ mặt tía tai, tựa như phụ nữ Tôn Trung Viễn và Tôn Kỳ Nhi thực sự là hạng người phạm phải tội ác tày trời, phải lăng trì xử tử, Tôn Trung Viễn về mặt đã lụi bại, trong mắt lộ ra tuyệt vọng.

Nhìn cảnh “quần chúng phấn nộ” phía dưới, Thiển Ly Du liếc mắt nhìn Tôn Trung Viễn cười lạnh nói: “Cây đổ bầy khỉ tan, tướng đổ mọi người xô, xem ra Tôn Trung Viễn thường ngày cũng không làm chuyện gì tốt, trong triều có nhiều người bất mãn với hắn như vậy...”

“Lại bộ thị lang là một khối thịt heo nhiều mỡ dày nạc, người người tranh đoạt, thường ngày Tôn Trung Viễn dù chưa từng làm việc gì cực ác, nhưng nịnh hót nhận hối lộ không ít. Hôm nay sắp phải rơi đài, tất nhiên sẽ có người cam nguyện trợ giúp.” Dạ Quân Hi cười khẽ một tiếng, đối với việc mất đi một Lại bộ thị lang “nhỏ nhỏ” hắn cũng không mấy quan tâm. Lúc này điều hắn kỳ vọng, chỉ là hiệu quả mà một cái “ngoài ý muốn” mang lại mà thôi.

“Chư vị ái khanh.” Thấy Tôn Trung Viễn sắp chết đuối trong biển nước bọt, Dạ Quân Hi mới chậm rãi mở miệng ngăn lại tiếng khắc khẩu của quần thần, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tôn Kỳ Nhi, nói: “Chư vị ái khanh tạm thời không cần kích động như vậy. Không bằng nghe xem ái phi của trẫm giải thích gì về việc này?”

Dạ Quân Hi vừa dứt lời, hơn trăm ánh mắt liền đồng loạt quay hướng Tôn Kỳ Nhi, nhưng người là tiêu điểm lại tựa như hoàn toàn không phát hiện.

Tôn Trung Viễn vẫn run rẩy quỳ gối bên dưới, lúc này thấy Tôn Kỳ Nhi như thế lập tức không thể nhẫn nại thêm, sợ hãi tràn ngập trí óc, hắn đột nhiên bò dậy lao đi tới bên nữ nhi, còn chưa đợi mọi người phản ứng, một cái tát vang dội liền đánh về phía má Tôn Kỳ Nhi: “Người này đồ nghiệp chướng đại nghịch bất đạo!”

Hành động này của Tôn Trung Viễn hoàn toàn chính là lần giây dựa cuối cùng trước khi sụp đổ – dấu sao nữ nhi nhất định phải chết, chỉ ít hắn còn muốn cố gắng bảo trụ tính mệnh của chính mình và những gia nhân khác.

Song, hiển nhiên hai người phía trên không muốn cho hắn cơ hội này, chỉ nghe tiếng nói trong trẻo êm tai của Thiển Ly Du mang theo chút lãnh ý nói: “Tôn đại nhân làm cái gì vậy? Nếu lệnh viện đã nhập cung thụ phong, thì đó chính là cung phi của đế quân bệ hạ. Trước mặt công chúng Tôn đại nhân ngang nhiên động thủ với phi tử của đế quân bệ hạ, chuyện này nên nói thế nào đây?”

Nhất thời Tôn Trung Viễn nghẹn một hơi tại cổ họng, ngẩng đầu nhìn dung nhan khuynh thế toát ra lãnh ý của Thiển Ly Du, há há miệng, nhưng không nói lên được một chữ.

Song ngay lúc này, Tôn Kỳ Nhi lại chậm rãi ngẩng đầu lên, hai tròng mắt vô thần nhìn chăm chăm vào Thiển Ly Du đang được Dạ Quân Hi ôm vào trong ngực đứng trước đế tọa, nàng ta từng chữ từng chữ nói: “Người, phải, chết!”

Ba chữ này vừa ra, mọi người không khỏi ồ lên, Tôn Kỳ Nhi thật sự không muốn sống nữa sao?!

Nhưng sự đáng sợ của Tôn Kỳ Nhi không chỉ như thế, chỉ nghe nàng ta tiếp tục nói: “Người chết rồi, kế tiếp nên là Thiển Như Nguyệt, Hoàng trưởng tử, Hàn quý nhân, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử.... Ta không có được, các người cũng đừng mong có được!”

Tôn Kỳ Nhi nói tới cuối cùng còn dồn sức thét lên, bộ dáng gần như điên cuồng, hai mắt phiếm hồng tựa như chó dữ liếc qua Thiển Như nguyệt, Dạ Hành Đình cùng Hàn quý nhân cùng một đám cung phi hoàng tử, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại ở trên người Thiển Ly Du, trong miệng không ngừng lẩm bẩm vài lời khiến kẻ khác kinh hãi như “giết người”, “Đi chết đi”, nàng dùng một tay kéo xuống trâm vàng trên tóc sau đó liền muốn lao về phía Thiển Ly Du.

Đám triều thần và cung phi đều bị dọa không nhẹ, không ai tin tưởng được cư nhiên có người dám cả gan tại Ngự Lan đài, tại trước mặt đế quân bệ hạ, làm ra chuyện như vậy, nói ra lời như vậy. Còn mấy người bị Tôn Kỳ Nhi điểm danh muốn giết đều toàn thân run rẩy, vạn phần đề phòng nhìn chăm chăm vào nữ tử gần như đã nổi điên kia.

Thiển Như Nguyệt dùng một tay ôm lấy Dạ Hành Đình, một tay ôm bụng toàn thân run rẩy, may mà có Tô Thụy che ở trước mặt mẫu tử bọn họ, khiến nàng thoáng yên tâm hơn, chỉ có chút lo lắng nhìn Thiển Ly Du.

Thiển Ly Du nghe mấy lời điên ngôn điên ngữ của Tôn Kỳ Nhi, trong mắt xẹt qua một tia ngoài ý muốn, ngay sau đó liền nhíu mày, nhìn Tôn Kỳ Nhi vì có ý đồ ám sát mà bị thị vệ ép sát xuống mặt đất, tóc tai lộn xộn y phục không chỉnh, ánh mắt vốn trong trẻo lạnh lùng của y dần dần trở nên sắc bén: “Chuyện tới nước này, bệ hạ muốn xử lý thế nào?”

Dạ Quân Hi cũng có chút ngoài ý muốn, lời nói của Tôn Kỳ Nhi vượt qua những gì hấn dự tính. Nhưng giờ khắc này, hấn không có tâm tư dư thừa để suy đoán vì sao Tôn Kỳ Nhi lại làm ra những chuyện như vậy, chỉ lạnh giọng hạ chỉ: “Thu hồi phong hào Mỹ nhân của Tôn Kỳ Nhi, bãi miễn chức quan của Tôn Trung Viễn, đưa vào Âm lao, tùy thời vấn trảm. Toàn bộ nam tử thành niên nội trong tam tộc của Tôn thị đều phải sung quân!”

Mắt thấy Tôn Kỳ Nhi cùng Tôn Trung Viễn không hề phản kháng, bị tha xuống phía dưới, quần thần và cung phi lại quỳ xuống đồng thành hô to: “Bệ hạ thánh minh!”

Nhưng lần này, đế quân bệ hạ “thánh minh” dường như còn chưa nguôi giận, không hề nói hai chữ “miễn lễ”, chỉ khiến mọi người tiếp tục quỳ, sau đó còn hỏi một câu không rõ hàm ý: “Trong hậu cung xuất hiện một kẻ yêu nghiệt như vậy, các khanh có gì muốn nói?”

Bách quan người xem ta, ta xem người, nhưng lại không hiểu hàm ý trong câu nói của Dạ Quân Hi. Mà người biết rõ chuyện này, như Dạ Tuấn Thần, lại thông minh không nói một lời.

Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du liếc nhau, hai người nhìn nhau cười, lại nói: “Thành lập hậu cung, không chỉ uy hiếp trẫm, còn uy hiếp tới các hoàng tử nhỏ tuổi và mẫu phi của các hoàng tử. Con nối dòng của trẫm vốn không nhiều lắm, Lục tử mất sớm, Tứ tử Ngũ tử lại đi biên cương, những hoàng tử còn lại chính là ứng viên để lựa chọn Thái tử sau này, không thể có chút bất trắc nào.”

Ngay khi quần thần và cung phi suy đoán lời nói của Dạ Quân Hi có ý gì, Dạ Quân Hi lại đột nhiên nói một câu khiến những người có mặt ở đây còn kinh sợ hơn cả chuyện Tôn Kỳ Nhi ám sát – “Trẫm quyết định, bãi miễn hậu cung.”

118. Chương 118

Ngày mười hai tháng tư, chính là ngày tiếp theo sau buổi thọ yến kinh tâm động phách. Thời tiết không tốt, mới vừa hừng đông liền bắt đầu tí tách mưa, tới khi trời sáng hẳn cũng không thấy tạnh.

Mưa đánh chuối tây lá mang sâu, trong đế cung nhân tâm hoảng sợ, nhất phiên thê lương. Sáng sớm, Thương Kinh cung liền tụ tập hơn mười vị đại thần cùng một đám cung phi, quỳ thành một hàng trên bậc thang trước cửa cung, khóc đến thiên hôn địa ám.

Đêm qua, ý chỉ bãi miễn hậu cung của Dạ Quân Hi, như một đạo sấm sét đánh xuống khiến văn võ bá quan cùng tam cung lục viện lập tức hồn phi phách tán, người khởi xướng thần nhiên bỏ lại bốn chữ sau đó liền ôm lấy Quốc sư đại nhân rồi đi Ngự Lan đài, lưu lại mọi người còn đang kinh sợ không ngớt, nhất thời không biết làm sao.

Bãi miễn hậu cung, ý chỉ như vậy theo mọi người thấy thật sự là hoang đường tới cực điểm! Từ cổ chí kim, hậu cung của đế quân đều có ba ngàn giai lệ, cứ ba năm còn tổ chức một lần tuyển tú, mở rộng hậu cung, mà bản thân đế quân chỉ ngại quá ít chứ không hận quá nhiều. Huống chi đương kim đế quân Dạ Quân Hi bản tính phong lưu là thiên hạ đều biết, không ngờ có một ngày đế quân bệ hạ lại hạ lệnh đem vô số mỹ nhân trong hậu cung đều phân phát?!

Tuy rằng đêm qua Tôn Kỳ Nhi to gan lớn mật, nói năng hung tợn tựa như muốn gây nguy hiểm cho chư vị hoàng tử và mẫu phi của hoàng tử, đế quân bệ hạ bởi thế mới có ý chỉ phân phát hậu cung. Nhưng chỉ cần người có chút đầu óc liền có thể đoán ra, sở dĩ đế quân bệ hạ làm vậy, chỉ sợ tất cả đều vì vị Quốc sư đại nhân khuyh quốc khuyh thành kia!

Đám người quỳ gối trước cửa Thương Kinh cung, ngoại trừ các cựu thần suốt ngày tự xưng mình là trung lương hiền thần, còn lại đều là người có tỷ muội hoặc nữ nhi là phi tần trong hậu cung. Cho dù những phi tần này thường ngày không được sủng ái, nhưng thân là nường gia, cũng sẽ mang danh hoàng thân quốc thích, tại trong đế đô nở mày nở mặt, ân huệ có ai chê nhiều, lợi ích thiết thân như vậy, bọn họ sao có thể cam tâm ngồi chờ chết? Tất nhiên phải tranh thủ một phen mới được!

Vì vậy, một đám quần thần miệng đầy đạo đức nhân nghĩa, lễ pháp tổ chế và một nhóm cung phi khóc đến lê hoa đài vũ liền vây kín cửa Thương Kinh cung, không hề quan tâm tới thị vệ dùng đao kiếm uy hiếp, gương mặt nhìn lại quả thật có được khí thế không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Lâm Hứa suốt đêm xử lý chuyện của Tôn Trung Viễn và Tôn Kỳ Nhi, khi chạy về Thương Kinh cung chờ lệnh, thấy được cảnh tượng này, lập tức liền không hề đắn đo quay đầu rời đi.

Cửa cung đóng chặt, tỏ rõ tối qua đêm khuya sương mờ, hai vị bên trong chỉ sợ lúc này còn chưa thức dậy; mà đám triều thần và cung phi nôn nóng đến đỏ mắt kia chính đang tranh thủ đế quân bệ hạ mới hạ ý chỉ còn chưa xử lý để van xin cầu tình, hẳn thân là thống lĩnh Ám bộ có lẽ cũng nên giống Thần thân vương đóng cửa từ chối tiếp khách, tranh thủ nhàn hạ mới tốt.

Bên ngoài khóc lóc, thăm thì đến mức trời sắp sụp, bên trong tấm cung của đế vương lại vẫn yên tĩnh như thường. Đúng như Lâm Hứa dự đoán, sau mạn trưởng bằng gấm màu đỏ sậm, Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du đều chưa hề thức dậy.

Khí tức Thanh Mộc đàn hương thanh nhàn xen lẫn một tia *** mà kẻ khác khó có thể phát hiện, tỏ rõ đêm qua nơi này đã xảy ra chuyện hương diễm tới mức nào, ngay cả nội thị cung nga đứng gác đêm ở cửa tấm cung cũng đều đỏ mặt, hiển nhiên bị kích thích không nhỏ.

Trên chiếc long sàng rộng lớn, thiếu niên tuyệt sắc nằm sấp, thân thể trần trụi trắng nõn mà quyến rũ.

Thường ngày giấu dưới cung trang phiên phức nên toàn thân y có vẻ gầy yếu, chỉ lúc này mới có thể phát hiện, thân thể Thiển Ly Du thon dài đều đặn, dưới làn da xinh đẹp ẩn giấu lực lượng cường đại không mấy người biết.

Im lặng chỉ trong chốc lát, bỗng nhiên một bàn tay không có hảo ý nhẹ nhàng xoa lên đầu vai Thiển Ly Du. Đôi mắt đóng chặt của Thiển Ly Du hơi run lên, nhưng không mở. Thủ phạm thấy y không phản ứng, liền cong khóe môi cười tà, cúi người hôn dọc theo cổ tới thắt lưng y.

Dạ Quân Hi biết, đêm qua mượn lý do đòi lễ vật lần qua lần lại đã là quá phận, nhưng vì quá yêu người này, vừa thấy bộ dáng diêm dã đáng yêu không hề phòng bị của y, sao hẳn có thể không trối dậy lang tâm? Trong lòng nhớ tới tư vị thực cốt đêm qua, từng nơi trên cơ thể lại bị nhiệt huyết quấy rầy.

Người nào đó nhóm từng đốm lửa trên người mình, còn được một tác lại muốn tiến một bước đem ma trảo vươn tới nơi đã thừa thụ quá độ, Thiển Ly Du cho dù một cực không muốn tỉnh lại, nhưng cũng đành mở ra hai tròng mắt còn mê vờn, nghiêng người tránh né: “Đêm qua nào loạn chưa đủ sao...”

Thấy ái nhân tỉnh lại, Dạ Quân Hi cũng không khách khí với y, lập tức vươn qua, đem thiếu niên đặt ở dưới thân, hôn nhẹ không ngừng: “Nếu coi như lễ vật, tất nhiên là không đủ...”

Thiển Ly Du nghe vậy vừa định mở miệng phản bác, nhưng môi sớm bị chặn, trên dưới đều bị trêu chọc, chỉ chốc lát sau liền không ngừng thở dốc, ý thức hỗn độn. Đáng giận là nội lực toàn thân lại vì quá mức mệt mỏi mà không đất dụng võ, thiếu niên đáng thương đành phải bị khi dễ thêm một hồi. Trước khi đánh mất ý thức, Thiển Ly Du oán giận nghĩ, nếu thế, quà tặng thực sự liền không đưa nữa...

Khi ý thức trở lại, thân thể vẫn nằm ở long sàng, nhưng trên người đã sạch sẽ ấm áp, chỉ có nơi phải tiếp nhận đêm qua vẫn còn chút cảm khác thường đau không thể nói rõ. Cánh tay rắn chắc vờn quanh thắt lưng y, sau lưng dựa vào một ***g ngực dày rộng, Thiển Ly Du không khỏi khẽ thở dài, thầm mắng chính mình vô dụng cực độ, cư nhiên thỏa hiệp thoái nhượng với Dạ Quân Hi tới mức này, mặc cho hẳn muốn gì được nấy, thực sự là quá thất sách!

Nghĩ vậy, trong đôi mắt xinh đẹp xẹt qua một tia bất mãn, quay đầu liếc thấy nam nhân của mình đang mỉm cười vui vẻ, y lạnh lùng nói: “Để quân bệ hạ làm thế, quả thực là mổ gà lấy trứng.”

Trong lòng biết Thiển Ly Du đang không vui và không khỏe, Dạ Quân Hi đành phải cười theo, vừa giúp y nhuấn nhu những nơi nhức mỏi trên người, vừa ôn nhu nói: “Quả thật là trầm không phải. Bất quá này cũng phải trách Du Nhi quá mức hoặc nhân, trầm không phải Liễu Hạ Huệ, có Du Nhi trong ngực làm sao còn có thể ngồi yên mà lòng không loạn?”

Thiển Ly Du quay người, động tới nơi đau mỏi ở thắt lưng, y không khỏi nhúu mày, khẽ “tê” một tiếng, lúc này Dạ Quân Hi mới thu lại vẻ vui đùa bên khóe môi, bắt đầu cảm thấy đau lòng, vội vàng tụ khí vào lòng bàn tay, dùng nội lực ôn nhuận giúp y nhuấn, tới khi hàng lông mày đang nhúu chặt của y dần ra, hẳn mới thu tay.

Thiển Ly Du vốn muốn nói vài câu tựa như “bây giờ mới biết đau lòng” để oán trách ái nhân, nhưng ngẩng đầu nhìn đôi mắt thâm thúy sắc bén của Dạ Quân Hi ẩn chứa yêu thương và ái luyến, y không khỏi đem lời muốn nói nuốt xuống bụng, Thiển Ly Du mở miệng chỉ hỏi một câu: “Bên ngoài thế nào rồi?”

Thấy Thiển Ly Du nguôi giận, Dạ Quân Hi lại cong lên khóe môi, nhẹ nhàng hôn lên phần sau tai của thiếu niên: “Vẫn còn đang quỳ.” Trong đôi mắt thâm thúy ôn nhu, *** còn chưa lui hết, nhưng vẻ lạnh lùng và sắc bén cũng đã hiển lộ. Dạ Quân Hi vừa nói vừa giơ tay vén mạn trường nhìn sắc trời bên ngoài. Mặt trời đã lên cao từ lâu, bấm tay tính toán, những người bên ngoài cũng đã quỳ ít nhất ba canh giờ.

Đám triều thần cung phi thường ngày an nhàn sung sướng kia cư nhiên có thể kiên trì lâu như vậy, quả thực vượt khỏi dự liệu của hai người. Xem ra vì lợi ích, ngay cả mạng sống cũng không thêm đếm xỉa.

Trên long sàng, hai người nhìn nhau cười, trong lòng ngầm hiểu, quyết định để đám người bên ngoài quỳ thêm một hồi.

Dạ Quân Hi giúp người trong lòng vén lên một lọn tóc rối trên trán, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới chuyện đêm qua, không khỏi có chút khó hiểu hỏi: “Đêm qua trên cung yến, lời nói của Tôn Kỳ Nhi quả thực nằm ngoài dự liệu của trẫm, đây đều là người an bài sao?”

Thiển Ly Du trầm mặt xuống, lắc đầu. Nhiếp hồn thuật trên người Tôn Kỳ Nhi chính mà mầm móng của y gieo xuống trong lần ngẫu ngộ nàng ta và Trà Duệ ở Ngự hoa viên, là vì chuẩn bị cho vở diễn đêm qua. Nhưng ngay cả người thao túng nhiếp hồn thuật như y cũng cảm thấy kỳ quái, khó trách Dạ Quân Hi lại không rõ, dấu sao trong kế hoạch của bọn họ, chỉ có giết hết cung phi, nhưng không gây nguy hiểm cho các hoàng tử.

Đối với chuyện này, Thiển Ly Du chỉ nghĩ tới cách giải thích duy nhất chính là, những gì Tôn Kỳ Nhi nói đêm qua, đều là suy nghĩ thực sự trong lòng nàng ta. Sự thống hận đối với y, sự đố kỵ với những cung phi từng thụ sủng, nhất là những cung phi sinh hạ con nối dòng cùng với sự sợ hãi đối với các hoàng tử có thể leo lên để vị khiến nàng ta rơi vào vạn kiếp bất phục, tất cả những điều này, đều là ý niệm xoay chuyển trong đầu Tôn Kỳ Nhi. Nhiếp hồn thuật của Thiển Ly Du chỉ xé nát sự che đậy của nàng ta đối với những tâm sự đó, khiến Tôn Kỳ Nhi chính miệng nói ra chuyện khủng khiếp này trước mặt công chúng mà thôi. Đối với những người có chấp niệm mạnh mẽ, nhiếp hồn thuật cũng có thể phát huy tới mức đó.

Thiển Ly Du đem suy đoán của chính mình nhất nhất nói ra, sắc mặt Dạ Quân Hi càng lúc càng trầm, cuối cùng hắn nói: “Thường ngày, những người có ý niệm như thế trong đầu nhất định không chỉ có Tôn Kỳ Nhi, trong hậu cung mười người thì sợ rằng có tám chín người suy nghĩ như vậy.”

Thiển Ly Du nghe thế, trong mắt xẹt qua một tia đáng tiếc, nhưng ngay sau đó lại biến thành quyết tuyệt – hoàng cung vốn không phải nơi người sống, để quân chỉ có một, nữ tử trong thâm cung nghĩ như vậy không có gì đáng trách. Vốn các nàng đều có thể mang tâm tư đó, bằng không cũng có thể ôm lấy vinh hoa phú quý của một cung phi an ổn sống cả đời, nhưng đáng tiếc, nếu Dạ Quân Hi là nam nhân của y, y sẽ không cho phép những người này tiếp tục ở lại trong hậu cung.

Nghĩ vậy, Thiển Ly Du chậm rãi mở miệng cười nói: “Việc này không nên chậm trễ, mau đem ý chỉ truyền xuống đi.” Dạ Quân Hi nghe thế liền gật đầu đáp ứng.

Nhìn ái nhân vì mệt mỏi quá độ lại chìm vào giấc ngủ, Dạ Quân Hi yêu thương ấn một nụ hôn lên môi Thiển Ly Du, giúp y dịch góc chăn, rồi mới lưu luyến mặc áo xuống giường.

Cởi ra chiếc áo ngủ rộng rãi, mặc vào bộ long bào huyền sắc thêu kim tuyến, Dạ Quân Hi phân phó Tô Kỳ không được đánh thức Thiển Ly Du, còn sai ngự thiện phòng chuẩn bị cháo lỏng chờ Thiển Ly Du tỉnh lại có thể ăn lót dạ, sau đó hắn mới vung tay áo rời đi tắm cung.

Sử viết năm thứ mười một đế quân Lam Vũ Dạ Quân Hi cầm quyền, bãi miễn hậu cung, chỉ lưu lại mấy cung phi có sinh hạ con nối dòng.

Vài năm sau hoàng tử công chúa đến tuổi cập kê, cập quan xuất cung xây phủ, để quân tiếp tục hạ chỉ mệnh các vị mẫu phi xuất cung theo.

Sử viết Dạ Quân Hi làm vậy là vì một cung phi có ý đồ hãm hại người thừa kế của hoàng thất, nhưng tin đồn để quân vì một vị Quốc sư khuyh quốc khuyh thành mà bãi miễn hậu cung đã truyền lưu khá xa trên phố.

119. Chương 119

Cách đế quốc Lam Vũ hơn ngàn dặm về phía Bắc, tại biên cảnh phía Nam của Diệu quốc nơi tiếp giáp với đế quốc Vân Quỳnh. Nơi đây được núi non trùng điệp vây quanh, ít giao lưu với ngoại giới, khung cảnh vốn tựa như một bộ lạc nguyên thủy, lạc hậu cổ hủ, dân trí không cao. Nhưng trăm năm trước đây, nguồn khoáng sản phong phú của Diệu quốc bị các nước láng giềng mơ ước, cho nên trong lúc loạn thế đã bị tập kích, cướp sạch. May mà nơi này địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, dưới sự dẫn dắt của tổ tiên hoàng thất Diệu quốc hiện nay, bách tính mạnh mẽ phản kháng, cuối cùng cũng chống lại sự xâm lấn của kẻ thù bên ngoài, khi thiên hạ sơ định liền trở thành nước phụ thuộc của đế quốc Lam Vũ, thủ lĩnh dẫn dắt cuộc kháng chiến đã thành lập chính quyền Diệu quốc.

Hàng trăm năm sau, chiến tướng lúc xưa đã chìm sâu vào rượu ngon và nữ sắc, đánh mất khí khái hào hùng của tổ tiên. Nếu không nhờ vào ưu thế của Diệu quốc và sự hiệp trợ của Lam Vũ, chỉ sợ đã sớm bị hai nước Triều Hoàn từng bước xâm chiếm đến khi mất nước.

Song, tuy rằng khói lửa chiến tranh tràn ngập biên quan, một mảnh rừng rậm phía Nam của Diệu quốc vẫn ít cho vết chân lui tới, phi thường yên tĩnh, hầu như giữ nguyên được trạng thái từ trăm năm trước kia.

Trong mảnh rừng rậm đó, có một ngọn núi tên Tê Phượng, ngọn núi này địa thế hiểm trở, cao vút trong mây, hàng nghìn mét phía dưới được rừng rậm bao phủ, mà nghìn mét phía trên lại là một mảnh tuyết trắng, đừng nói người bình thường, mà ngay cả những người hái thuốc, lấy quặng cũng rất ít khi tới tận đây. Cánh đồng tuyết trên núi Tê Phượng chính là đầu nguồn của con sông Thanh Đô bắt ngang qua đại lục.

Trên thế gian này ít có người biết, cách đầu nguồn sông Thanh Đô không tới mười dặm, một tòa cung điện lẳng lặng đứng, trong đó cũng có thiên điện, đại điện và hậu cung, tuy rằng quy mô không thể sánh với hoàng cung nhưng tựa như câu chim sẻ tuy nhỏ nhưng nội tạng đều toàn, nó giống như một tòa hoàng cung thu gọn, trên cánh đồng tuyết mênh mông, khiến người ta thanh thần thư thái, tán thưởng không thôi.

Chỉ tiếc, cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy không phải ai cũng có tư cách nhìn thấy. Không nói tới chính núi Tê Phượng đã là lá chắn tốt nhất, một người bình thường tuyệt đối không thể tìm được bóng dáng của tòa cung điện này, mà cho dù có người có thể tới trước tòa cung điện, cũng phải ước lượng bản lĩnh của chính mình, có thể lẩn tránh khỏi sự truy sát của thiên hạ đệ nhất ma giáo – Quy Vô giáo hay không...

“Còn bao lâu mới đến?” Trên cánh đồng tuyết mênh mang, bỗng nhiên vang lên giọng nói ngọng nghịu của một hài đồng, trong giọng nói xen lẫn chút không kiên nhẫn, rồi lại có vẻ tràn đầy hăng hái.

“Còn nữa khắc nữa là tới, mèo con chó vọi.” Trả lời hài đồng chính là một giọng nói nam tính êm tai, ôn nhu nhưng xen lẫn chút tà khí mà kẻ khác sợ hãi.

Nhìn theo phía thanh âm, chỉ thấy trên cánh đồng tuyết, một nhóm sáu người đang từng bước từng bước đi về phía tổng đàn của Quy Vô giáo trên đỉnh núi Tê Phượng – Tử Lan cung.

Nam tử dẫn đầu mặc bộ y phục nguyệt sắc, trong lòng ôm một hài tử khoảng ba bốn tuổi. Hài tử này mặc bộ y phục màu xanh nhạt, hai tay ôm chặt lấy bả vai của nam tử, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, trong hai tròng mắt tròn xoe như mắt mèo của hài tử, chính là con ngươi màu xanh lục nhấp nháy tâm phách!

...

Lam Vũ, đế cung.

Mấy ngày trước, trong buổi thọ yến của đế quân Dạ Quân Hi, cung phi mới được tuyển vào cung – thiên kim Tôn Kỳ Nhi của Lại bộ thi lang đã to gan lớn mật muốn hành thích Quốc sư đang ngồi cùng đế quân, sau khi bị chế ngự còn buông lời đe dọa chư vị Hoàng tử cùng mẫu phi của các hoàng tử, đế quân đại nộ, sau khi hạ chỉ trừng phạt Tôn thị, liền để lại một câu kinh người, muốn vì chuyện này mà bãi miễn hậu cung!

Văn võ bá quan và cung phi hậu cung kinh hãi, quỳ suốt đêm tại cửa Thương Kinh cung, khẩn cầu đế quân Dạ Quân Hi thu hồi mệnh lệnh. Nhưng mọi người đợi tới tận khi mặt trời lên cao vào ngày hôm sau, cánh cửa của Thương Kinh cung mới mở, bọn họ nghênh đón không phải lời thu hồi mệnh lệnh của đế quân, mà là một đạo thánh chỉ hoàn chỉnh có đủ quốc tử và ấn tín Đế vương – lập tức bãi miễn hậu cung, dựa theo phẩm cấp, thân phận khác nhau để an trí.

Thánh chỉ vừa hạ, toàn quốc chấn kinh. Nhưng đối mặt với những lời phản đối hoặc duy trì, đế quân Dạ Quân Hi và vị Quốc sư thiếu niên người được cho là thủ phạm gây nên chuyện này đều không có phản ứng gì, trái lại còn ngày ngày thân mật, ân ái gia tăng, quả thực là không thể rời nhau nữa khác.

Mấy ngày sau, tiếng phản đối nhỏ đi không ít. Người thông minh đều có thể nhìn ra, lần này vị đế quân vốn nổi danh phong lưu bạc tình đã khẳng khái một mực với Quốc sư, muốn hấn thu lại mệnh lệnh, chỉ sợ là tuyệt đối không có khả năng. Và tin tức về vị Quốc sư có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, đáng người diên đảo chúng sinh cũng được truyền lưu rộng rãi trong đế đô, tình cảm của hai nam nhân có thân phận cao quý nhất khiến trong đế đô nổi lên phong trào đoạn tụ.

Nhưng, vô luận ngoài cung náo loạn thế nào, hai nhân vật chính vẫn tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra, mỗi ngày vẫn qua lại giữa Thương Kinh cung và Ngự thư phòng, vọi vàng xử lý tấu chương từ các nơi, chiến báo từ biên cương cùng với tin tức về mèo con mà Âm bộ truyền đến.

“Âm bộ đã tìm được tổng đàn của Quy Vô giáo?” Buông mặt tấu trong tay, Dạ Quân Hi nheo mắt nhìn Lâm Hứa đang đứng trước án thư, “Nhiều năm như vậy vẫn không nắm được tin tức hữu dụng về Quy Vô giáo, sao giờ lại tìm được tổng đàn của bọn chúng? Người đã phân rõ thật giả hay chưa?”

Vốn đang ngồi một bên nhưng khi vừa nghe thấy chuyện này Thiển Ly Du cũng đứng dậy đi tới gần Dạ Quân Hi, nghi hoặc nhìn Lâm Hứa. Mèo con bị mang đi đã nhiều ngày, mặc dù Âm bộ vẫn truyền tới tin tức, nhưng chỉ là đôi câu vài lời kể ra nơi dừng chân của Quy Vô giáo, hôm nay đột nhiên nói tìm được tổng đàn, trách không được Dạ Quân Hi lại hoài nghi, ngay cả y cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc.

Thần sắc Lâm Hứa có chút ngưng trọng, hần hơi lắc đầu nói: “Bệ hạ thứ tội, vì thần vẫn chưa tra rõ thật giả. Nhưng là sự việc lần này có điều khác thường, có người để lại ký hiệu bí ẩn trên con đường ảnh vệ đang truy tra, dường như muốn dẫn chúng ta đuổi theo. Nhưng Âm bộ chưa có người xông vào nội bộ Quy Vô giáo, người lưu lại ký hiệu là ai, còn không thể biết được.”

“Ký hiệu?” Dạ Quân Hi càng cảm thấy hoài nghi – chẳng lẽ Quy Vô giáo phát hiện hành tung của ảnh vệ cố ý làm vậy sao? Nghĩ thế, hần liền vươn tay ôm lấy Thiển Ly Du để y ngồi lên chân mình.

Thiển Ly Du vốn cũng không quen việc Dạ Quân Hi không để ý trường hợp làm những hành động thân thiết như vậy, nhưng lâu ngày, cũng thành quen. Huống chi Lâm Hứa chính là tâm phúc nhiều năm của Dạ Quân Hi, biết rõ chuyện của bọn họ, cho nên y không còn mất tự nhiên, Thiển Ly Du mặc cho Dạ Quân Hi ôm mình, chỉ ngẩng đầu hỏi: “Có ghi lại là ký hiệu thế nào không?”

“Có, công tử.” Lâm Hứa cung kính đáp, lập tức lấy ra một viên thuốc sáp chứa mật tẩm, đưa tới trong tay Thiển Ly Du, “Đây là mật tấu Âm bộ mới đưa tới, thỉnh bệ hạ và công tử xem qua.”

Thiển Ly Du nhận lấy thuốc sáp, liếc nhìn Dạ Quân Hi, sau đó bóp nát thuốc sáp lấy ra một đoạn gấm trắng, mở ra nhìn, chỉ thấy trên mảnh gấm trắng như tuyết có một phần đen sẫm, nhìn không rõ hình dạng gì.

Thiển Ly Du cau mày nhìn mảnh gấm trong tay một lát, đôi mắt như hắc diệu thạch bỗng hiện lên tia sáng, y nhận không được khê hô một tiếng.

“Sao vậy, Du nhi?” Dạ Quân Hi vội hỏi.

Thiển Ly Du cầm mảnh gấm trong tay thay đổi góc độ đưa tới trước mặt Dạ Quân Hi nói: “Người nhìn kỹ xem, phần màu đen này giống thứ gì.”

Dạ Quân Hi không hiểu ra sao, nhìn vệt màu đen trên mảnh gấm vẫn chỉ là một vệt màu đen mà thôi, nhưng trong đầu bỗng hiện lên thân ảnh màu xanh nhạt quen thuộc, đôi mắt phượng thâm thúy lập tức trừng lớn, ánh mắt nhìn người trong lòng xen lẫn chút khó tin: “Du Nhi cho rằng, đây là....”

Thiển Ly Du cũng vừa mới phục hồi tinh thần lại, y hơi cong lên khóe môi gật đầu nói: “Chắc hẳn là như những gì chúng ta dự đoán, đây là vết chân mà mèo con lưu lại...”

Đứng trước án thư, Lâm Hứa không biết trong viên thuốc sáp rốt cuộc có thứ gì, nhưng vừa nghe Thiển Ly Du nói, ký hiệu cư nhiên là vết chân do con mèo con màu xanh nhạt kì quái kia lưu lại, trong lòng liền hiện ra ý niệm khiến hần vạn phần ngạc nhiên – lẽ nào.... Lẽ nào người lưu lại tin tức cho bọn hần, là con mèo suốt ngày ngủ gà ngủ gật trong lòng Thiển Ly Du sao?!

“Mèo con là linh thú, thông minh hơn mèo thường rất nhiều. Nếu thân phận của hai ta đúng như lời lão hòa thượng, thì mèo con cũng không đơn giản như những gì chúng ta nghĩ. Nếu nói tiểu gia hỏa kia để lại dấu mồi, cũng không phải hoàn toàn không thể tin.” Thiển Ly Du thoáng suy tư một lát rồi mở miệng nói.

Dạ Quân Hi cũng đã bình tĩnh lại, nghe Thiển Ly Du nói vậy liền gật đầu: “Du Nhi nói không sai. Chuyện này quả thực không phải không thể xảy ra.” Thoáng suy tư, hần ngẩng đầu hướng phía tâm phúc nói, “Truyền lệnh xuống phía dưới, theo sát những ký hiệu này, nhưng tuyệt đối không thể dẫm thảo kinh xà! Mệnh tướng thủ Canh thành rút về một phần binh lực, dựa theo động thái của Quy Vô giáo mà hành sự.”

“Vi thần tuân chỉ!” Lâm Hứa nghe vậy lập tức khom người, vội vàng rời khỏi Ngự thư phòng.

Thấy cánh cửa nặng nề khép lại, Dạ Quân Hi cúi đầu ấn một nụ hôn lên trán Thiển Ly Du cười khê nói: “Quả thực là chủ nào tớ này. Mèo con cũng giống chủ nhân nó, thông minh lanh lợi, không thể khinh thường a....”

Thiển Ly Du nghe ra sự trêu chọc trong lời nói của nam nhân, y không khỏi liếc nhìn hần, không tiếp lời, nhưng đột nhiên nhớ tới Dạ Quân Hi vừa nhắc đến tướng thủ Canh thành, y liền hỏi: “Nếu việc này là thật,

người muốn để tướng thủ Canh thành nhân cơ hội tiến vào lãnh thổ Diệu quốc, bình định Quy Vô giáo?”

Dạ Quân Hi nghe vậy gật đầu, đôi mắt sắc bén xẹt qua một tia lãnh lệ: “Không sai. Quy Vô giáo đến vô ảnh đi vô tung, tuy rằng đã mai danh ẩn tích trên giang hồ, nhưng thế lực vẫn không thể khinh thường. Nếu có thể nhân cơ hội này trừ tận gốc, là không còn gì tốt hơn.”

“Sợ rằng không chỉ Quy Vô giáo, chuyện lần này nếu còn tiếp tục mở rộng, người cũng sẽ không buông tha cho hai nước Triều Hoàn... Ta nói có đúng không?” Thiển Ly Du nhíu mày hỏi. Từ khi hai nước Triều Hoàn bị Thụy Hoa xúi giục khai chiến với Diệu quốc tới nay, Dạ Quân Hi vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng tâm tư của hắn há có thể thoát được pháp nhãn của Thiển Ly Du? Nam nhân có dã tâm xưng bá thiên hạ này, chắc chắn sẽ không mặc kệ Thụy Hoa.

Quả nhiên, Dạ Quân Hi nghe vậy hơi ngẩn người, sau đó liền xiết chặt cánh tay đem Thiển Ly Du ôm vào lòng nói: “Tâm tư của trẫm, quả nhiên không thể gạt được Du Nhi...”

Thiển Ly Du cong lên khóe môi lặng lẽ cười, tựa trong ngực ấm áp dày rộng của nam nhân một lát, mới gơ tay khẽ đẩy: “Đã vậy, ta liền tặng người một thứ. Có lẽ đế quân hạ sẽ cảm thấy hứng thú.”

Dạ Quân Hi nghe thế không khỏi hào hứng: “Vậy sao? Là thứ gì? Bất quá chỉ cần là Du Nhi tặng, thứ gì trẫm cũng hứng thú.”

Thiển Ly Du cười nhẹ, đem tấu chương trên án thư đặt qua một bên, dưới ánh mắt của Dạ Quân Hi, y trải giấy, mài mực đặt bút....

120. Chương 120

Trong vô số những dãy núi lớn nhỏ vờn quanh Diệu quốc, có không ít ngọn núi ẩn chứa các loại khoáng sản. Kim loại đá quý tất nhiên không thiếu, mặt khác còn có những khoáng thạch chỉ sản xuất ở nơi này. Một trong số đó chính là tử tô thạch được Diệu quốc dùng để chế tạo ngọc bội cho thành viên Hoàng thất.

Càng đáng kinh ngạc chính là, Diệu quốc không chỉ khai thác kim loại, đá quý, mà ngay cả phương pháp luyện kim loại cũng vượt trội so với các nước trên đại lục, cho nên những thứ quý báu, trân bảo được sản xuất từ Diệu quốc đều có giá trị xa xỉ, tinh mỹ tuyệt luân, khiến vô số người ao ước.

Nhưng, nếu chỉ là mấy tảng đá đẹp để trang trí bày biện, sẽ không khiến các quốc gia khác thèm thuồng Diệu quốc nhiều năm đến vậy. Trong mười loại khoáng sản phong phú của Diệu quốc, có hai loại có thể khiến các quốc gia khác không tiếc phát động chiến tranh để chiếm đoạt, một là quặng sắt dùng để tinh luyện binh khí, một loại khác chính là đá tiêu có thể phối trí hỏa dược.

Đáng tiếc là, Diệu quốc có điều kiện tự nhiên may mắn như vậy nhưng vì người thống trị quá mức ngu xuẩn nên không thể phát huy toàn bộ, có được hai thứ đủ để độc bộ thiên hạ nhưng vẫn bị những quốc gia xung quanh đánh cho liên tiếp rút lui, phải phụ thuộc vào sự che chở của nước khác. Đối với chuyện này, người thống trị Lam Vũ – đế quốc mà Diệu quốc thuần phục cũng chỉ có hai câu để nói: than ôi, thực may mắn!

Trong Ngự thư phòng, từ khi Thiển Ly Du trải giấy, đặt bút Dạ Quân Hi liền nhường lại án thư cho y, còn hắn thì ngồi một bên mài mực.

Mực tỏa hương sen, giấy trắng thiếp vàng, chiếc bút lông sói cực mảnh trong tay Thiển Ly Du viết nước chảy mây trôi, Dạ Quân Hi nhìn sườn mặt hoàn mỹ chuyên chú của y, quả thực rất muốn đem thiếu niên kéo vào lòng ôm thật chặt, không cho người khác thấy bộ dáng động lòng người này của vật nhỏ. Nhưng bất quá trong lòng hắn cũng biết, Thiển Ly Du thật sự có gì đó quan trọng muốn giao cho hắn, nên hắn đành chờ đợi ý niệm trong đầu, ép buộc mình đem ánh mắt chuyển từ khuôn mặt hoàn mỹ đó sang phía án thư.

Song, chỉ liếc mắt qua, Dạ Quân Hi đã nhận không được chấn kinh, có chút kinh ngạc giương mắt nhìn thiếu niên đang chuyên chú viết, ngay sau đó liền đem ánh mắt chuyển về phía tờ giấy Tuyên Thành.

Dưới vài nét bút nhìn như giản đơn của Thiển Ly Du, những dãy núi trùng trùng điệp điệp, những con sông ngang dọc đan xen dần dần hiện lên trên giấy, thoáng nhìn còn tưởng là một bức tranh sơn thủy mà thôi. Nhưng người có ánh mắt sắc bén như Dạ Quân Hi, chỉ cần nhìn qua liền hiểu được, thứ mà vật nhỏ của hắn đang viết, chính là bản đồ địa hình của toàn bộ Diệu quốc!

Biết làm bản đồ, không có gì đáng ngạc nhiên, dấu sao từ trăm năm trước địa đồ của toàn bộ đại lục cũng đã có đủ đường viền, tới ngày nay, trải qua sự nỗ lực của biết bao thế hệ, bản đồ đại lục đã trở nên vô cùng cụ thể.

Nhưng, trong bức tranh sơn thủy của Thiển Ly Du, cư nhiên còn biểu hiện ra địa điểm của hơn mười mạch khoáng lớn nhỏ trên toàn bộ lãnh thổ Diệu quốc, cùng với các chủng loại khoáng thạch được khai thác. Đây chắc chắn chính là bản đồ khoáng sản của Diệu quốc mà tất cả những người thống trị các quốc gia khác đều tha thiết ước mơ! Lẽ nào, thứ mà vật nhỏ của hắn muốn tặng hắn, chính là cái này sao?!

Dạ Quân Hi càng nhìn càng kinh sợ, không chỉ vì chủng loại và sự phân bố khoáng thạch trên địa đồ nhiều hơn dự đoán của hắn, mà còn vì khả năng tả thực trác tuyệt của Thiển Ly Du. Đây có lẽ chính là bản địa đồ mà chỉ có người thống trị cao nhất của Hoàng thất Diệu quốc mới có thể nhìn tới, vật nhỏ của hắn làm thế nào mà thấy được, còn viết lại tường tận như vậy?!

Viết xuống tên gọi của khu mỏ cuối cùng, Thiển Ly Du ngừng bút, quay đầu nhìn về phía Dạ Quân Hi, liền thấy vẻ mặt đại ra hiềm có của nam nhân, y không khỏi cười nhạt: “Thấy bản vẽ này đã kinh ngạc, vậy nhìn đến thứ kế tiếp, chẳng lẽ ngươi phải ngất đi sao?” Nói xong liền đem bản địa đồ đã hoàn thành cẩn thận lấy ra từ dưới khối chặn giấy bằng hắc ngọc, đặt tới một bên hong khô, sau đó lại cầm bút.

“Còn nữa?!” Dạ Quân Hi càng thêm kinh ngạc. Hắn vốn biết thiếu niên mà hắn yêu rất lợi hại, vô công tâm kế đều rất xuất chúng, còn thông thạo cả thuật dịch dung hiềm thấy trong thiên hạ, nhưng không ngờ trong đầu vật nhỏ còn thứ quý giá như vậy, trong một khắc ngắn ngủi, ánh mắt hắn nhìn về phía bức vẽ của Thiển Ly Du đã tăng thêm vài phần kính ý. Song, hắn không ngờ rằng, đây không phải thứ duy nhất sao?

Thiển Ly Du nghe vậy liền ngừng tay, nhú mày trêu chọc nói: “Không ngờ để quân Lam Vũ lại dễ bị hù dọa như vậy, ta có nên cho để quân bệ hạ một ít thời gian để bình tĩnh lại không?”

Dạ Quân Hi nghe y nói thế liền biết chính mình phản ứng quá mức. Bất quá trước mặt vật nhỏ này hắn đã thất thố rất nhiều lần, có thêm một lần cũng chẳng sao.

Chỉ phút chốc, Dạ Quân Hi đã bình phục sự kinh ngạc và ngoài ý muốn trong lòng, lúc này nghe lời nói trêu chọc của Thiển Ly Du, hắn liền cong lên khóe môi khom người nhẹ hôn lên mặt Thiển Ly Du rồi nói: “Du Nhi còn thứ gì trân bảo cứ lấy ra đây đi, trẫm đã bị dọa một lần, có thêm lần cũng không sợ.”

Thiển Ly Du nghe vậy không khỏi liếc nhìn hắn, cười khế, hất cằm sai khiến: “Vậy để quân bệ hạ còn không mau mài mực giúp ta?”

Dạ Quân Hi tất nhiên sẽ không cảm thấy ngỡ ngược, trái lại hắn còn ngoan ngoãn cầm lấy thanh mực, vừa thông thả nghiền, vừa đem ánh mắt chuyển tới ngòi bút lông sói, muốn nhìn ra vật nhỏ của hắn lại mang cho hắn kinh hỉ gì.

Lần này, Thiển Ly Du không vẽ tranh sơn thủy, chữ viết thanh tú lộ ra sự cứng cáp hiềm có của một người mới mười lăm mười sáu tuổi như y, một hàng chữ viết cứng cỏi mà không hề thâm thúy dần dần hiện ra trên giấy. Khiến Dạ Quân Hi càng thêm ngoài ý muốn, đó là những gì Thiển Ly Du viết chính là phương pháp tinh luyện kim loại và luyện chế binh khí.

Tuy rằng phương pháp tinh luyện vũ khí bằng sắt đã phổ biến tại các quốc gia từ lâu, nhưng thân là quốc gia khai thác quặng sắt nhiều nhất, kỹ thuật tinh luyện của Diệu quốc tiên tiến so với những quốc gia khác rất nhiều.

“Du Nhi....” Đọc nội dung tờ giấy Thiển Ly Du đưa tới trong tay mình, đáy lòng Dạ Quân Hi dâng lên từng đợt kích động, gương mặt nhìn thiếu niên đang mỉm cười trước mặt, hắn không khỏi thầm than – người hắn yêu quả thực là một bảo bối a!

Tuy rằng vật nhỏ có phải tuyệt sắc hay không, có phải “thần diệu giáng thể” hay không hoặc có thể cùng hấn giành lấy quyền thống trị thiên hạ hay không đều không ảnh hưởng tới sự sủng ái và thương tiếc của hấn đối với Thiển Ly Du; nhưng bỗng nhiên đạt được vật báu như vậy, vẫn khiến lòng yêu thương của hấn đối với Thiển Ly Du càng thêm không thể vãn hồi.

Đột nhiên bị ôm chặt lấy, Thiển Ly Du nhất thời có ảo giác như hít thở không thông, khi phục hồi tinh thần lại lại nghe thấy ái nhân thở dài bên tai, y không khỏi hé miệng cười, giơ tay vỗ vỗ bả vai nam nhân đang kích động quá độ coi như trấn an, một lúc lâu sau mới cười khẽ mở miệng nói: “Người đừng vui vẻ quá sớm. Quặng sắt và đá tiêu ta có thể chấp tay nhượng lại, nhưng chút kỳ chân dị bảo không được để quốc khố nuốt hết, chí ít cũng phải lưu hai ba phần cho Du Nguyệt lâu của ta, ta mới không lỗ vốn không phải sao?”

Dạ Quân Hi nghe vậy không hề chần chờ, cúi đầu lưu lại trên phần cổ trắng nõn của Thiển Ly Du một dấu hôn đỏ sẫm, hấn cười nói: “Đó là tất nhiên. Người ta có gì khác nhau?”

Nhưng Thiển Ly Du tựa như quyết tâm muốn tranh luận với Dạ Quân Hi, y nói: “Thân huynh đệ mình tính sổ, chuyện này nên nói trước mới được, bằng không với thủ đoạn của đế quân đệ hạ, nói không chừng ta bị bán còn giúp người kiếm tiền a.”

Bộ dáng khiêu khích như tiểu hài tử của người trong lòng chọc cười Dạ Quân Hi, hấn dùng sức ôm lấy thiếu niên đặt y ngồi lên chân mình rồi nói: “Sao trầm lại nữa bán người a, Du Nhi quả thực là suy nghĩ nhiều...” Nói xong liền nâng cằm người trong lòng hôn xuống, nhất thời trong Ngự thư phòng nghiêm trang ục ục tràn đầy vẻ kiều diễm.

...

Đế đô, Khanh phủ.

Khi Thiển Ly Du bước vào tiền thính, không hề có chút bất ngờ nào khi thấy vị Thân vương duy nhất của đương triều Lam Vũ Dạ Tuấn Thần đã ngang nhiên, ung dung ngồi trên chủ tọa. Ngự Thanh Sương cùng Thanh Nguyệt đều không thấy bóng dáng, chỉ có Ngự Thanh Hoàng buồn bực im lặng ngồi một bên, khi thấy Thiển Ly Du tiến đến, sắc mặt mới chuyển tốt, gương gao hô: “Ly Du, sao người lại tới lúc này? Đại ca đi Loan Cẩm các, Thanh Nguyệt đã ra phố rồi.”

Thiển Ly Du gật đầu nói: “Không sao, lần này dùng xong ngọc thiện mới đi. Phái người gọi Thanh Sương trở về, ta có chuyện cần thương lượng với các người.”

Mấy lần trước Thiển Ly Du đều xuất cung vào buổi chiều, đến đây ôn chuyện cùng bọn họ, hỏi thăm tình hình trong Du Nguyệt lâu, chỉ ở lại một canh giờ liền hồi cung. Mặc dù Ngự Thanh Sương cùng Ngự Thanh Hoàng không biết nguyên nhân, nhưng cũng đoán được hơn phân nửa là vì ham muốn chiếm hữu quá mạnh của nam nhân tôn quý như thiên tử kia mà thôi. Nhưng lúc này, vừa tới ngọc thiện Thiển Ly Du đã đến đây, có thể thấy lát nữa chuyện y muốn nói chỉ sợ là rất quan trọng, một canh giờ là không đủ dùng.

Thiển Ly Du nói xong liền nhìn về phía người đảm nhận vai người qua đường nhưng lại tràn đầy hứng thú nhìn bọn họ – Dạ Tuấn Thần, “Thân vương điện hạ thực hăng hái, nghe nói dạo này thường tới đây, ồn ào tới mức bách tính đế đô còn tưởng trong Khanh phủ này là hoàng thân quốc thích, quả thực là nhờ vào hồng phúc của Thân vương điện hạ a.”

Dạ Tuấn Thần cười một tiếng cũng nói: “Bản vương đã là gì? Với quan hệ giữa Ly Du và đệ hạ, Khanh phủ cũng đã là hoàng thân quốc thích của Lam Vũ đế quốc, không phải sao?” Song, Dạ Tuấn Thần cũng thức thời, biết rõ Thiển Ly Du đang hạ lệnh đuổi khách. Dựa theo nguyên tắc có thể đắc tội đệ đệ khó lường chứ không thể đắc tội vị “đệ tước” này, Dạ Tuấn Thần hần huyên vài vâu liền đứng dậy cáo từ.

Tới khi thân ảnh của Dạ Tuấn Thần biến mất ở cửa viện, sắc mặt Ngự Thanh Hoàng mới dần dần trở nên tươi tắn, khẽ thở dài.

Thiển Ly Du nhìn bộ dáng này của hấn, trong lòng không khỏi thương cảm cho Dạ Tuấn Thần – bằng sự lý giải của y về Ngự Thanh Hoàng thì con đường sau này của Dạ Tuấn Thần sợ rằng có chút gian khổ a....

121. Chương 121

Không lâu sau khi Dạ Tuấn Thần rời đi, Thanh Nguyệt liền tới tiền thính. Tuy rằng giờ đây nàng đã là Tam tiểu thư của Khanh phủ, nhưng là một thị nữ trung thành tận tâm nàng vẫn lúi cúi trước kia nay là biểu đệ cẩn thận quan sát thật lâu mới thoáng yên lòng, nàng sợ Thiển Ly Du chịu ủy khuất trong để cung tràn đầy yêu ma quỷ quái kia.

Không lâu sau, Ngụy Thanh Sương cũng trở về cùng với người được sai đi tìm hắc. Vừa bước chân vào cửa phòng hắc liền vội vàng hỏi: “Thần thân vương đã đi sao?”

Thiển Ly Du vừa nghe không khỏi cảm thấy buồn cười, có lẽ Thần thân vương rất “chịu khó” tới đây. Còn Ngụy Thanh Hoảng nghe vậy, trên mặt lập tức hiện vẻ bất đắc dĩ, tức giận đáp: “Sớm đi.”

Lúc này, Ngụy Thanh Sương mới cười xấu xa bước vào, thần sắc ái muội liếc nhìn đệ đệ mình, cho tới khi thấy Ngụy Thanh Hoảng bốc hỏa mấy lần định phát tác hắc mới thu liễm một ít, sau đó quay sang nhìn Thiển Ly Du cười nói: “Ly Du, nghe nói hôm nay ngươi muốn dùng bữa trong phủ? Thế nào, chẳng lẽ giận dỗi gì với đế quân hạ hạ của ngươi sao?”

Thiển Ly Du vừa nghe lời ấy thì không hề trả lời, chỉ thông thả bưng lên chén trà nhấp một ngụm nhỏ lạnh lạnh nói: “Xem ra sau khi đem toàn bộ sản nghiệp ở Diệu quốc rút về, ngươi liền quá mức nhàn nhã, sắp biến thành mấy bà cô trên đường. Quả nhiên chỉ một Loan Cầm các đối với Ngụy đại thiếu gia mà nói chính là đại tài tiểu dụng. Bất quá không sao, hôm nay ta tới để giao cho ngươi chút việc cần làm.” Thiển Ly Du nói xong liền cong khóe môi, lộ ra nụ cười khiến kẻ khác bồn chồn.

Nhìn nụ cười và dung nhan tuyệt sắc của biểu đệ mình, Ngụy Thanh Sương dần dần thu lại vẻ mặt vui đùa, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng, ngay cả nụ cười bên môi cũng trở nên gượng gạo, khóe miệng co quắp nói: “Sản nghiệp của Du Nguyệt lâu lớn như vậy, chỉ riêng Ảnh bộ cũng có những chuyện chưa làm xong, Ly Du à, ngươi xem này...” Ngụy Thanh Sương lắp bắp nói, trong lòng rất muốn tát cho mình hai cái, thậm hận chính mình vì sao biết rõ thiếu niên này không thể trêu chọc còn cứ nhiều lần thấy thân thử nghiệm.

Ngụy Thanh Sương nghĩ vậy, rồi đem ánh mắt chuyển hướng Ngụy Thanh Hoảng và Thanh Nguyệt cầu cứu, nhưng hai người kia lại coi như không phát hiện, vẫn tự uống trà, hiển nhiên định bo bo giữ mình, thấy chết không cứu.

Thiển Ly Du thấy thế, tiểu ý bên môi càng đậm: “Thanh Sương, ở trước mặt ta ngươi còn khiêm tốn làm gì. Huống chi, chuyện lần này ta muốn ngươi làm không phải chuyện nhỏ, mà là một vụ mua bán lớn, chẳng lẽ ngươi không muốn biết là cái gì sao?”

Mua bán lớn? Ngụy Thanh Sương nghe vậy nuốt nước miếng, thầm nghĩ này chính là bản tính đáng buồn của thương nhân a! Rõ ràng thấy được cái đuôi hồ ly đang liên tục lay động phía sau thiếu niên, nhưng hắc vẫn không thể ngăn cản sự tò mò về vụ “mua bán lớn” kia, Ngụy Thanh Sương đành kiên trì hỏi: “Ngươi nói trước nghe thử xem...”

Sau đó Thiển Ly Du chỉ cười không nói, y lấy từ trong lòng ra một cuộn tờ lụa đưa qua. Ngụy Thanh Sương chần chờ liếc nhìn y, rồi mới vươn tay nhận lấy mở ra, Ngụy Thanh Hoảng cùng Thanh Nguyệt đứng bên cũng vây lại.

Tờ lụa màu vàng tươi vừa nhìn liền biết là vật dụng của Hoàng thất, khi ánh mắt ba người chạm vào ấn giám ở góc trái của mảnh lụa thì đều âm thầm hút một ngụm khí lạnh – cho dù là lần đầu tiên nhìn thấy họ cũng có thể nhận ra, ấn giám này chính là tư ấn của đương kim đế quân Dạ Quân Hi. Lẽ nào, lần này người muốn mua bán với bọn họ chính là Dạ Quân Hi sao?

Ngụy Thanh Sương cùng Ngụy Thanh Hoảng vẻ mặt đều khiếp sợ nhìn về phía Thiển Ly Du, nhưng thiếu niên chỉ nhấp một ngụm trà, khẽ thở dài nói: “Hai nước Triều Hoàn đã đánh vào Diệu quốc, Diệu quốc chống đỡ không được bao lâu nữa.” Thiển Ly Du chưa hề nói rõ, nhưng hai huynh đệ Ngụy gia không phải kẻ đầu đường xó chợ, chỉ trong nháy mắt liền hiểu được ngụ ý của y.

“Nói vậy, đế quân Lam Vũ sắp khai chiến?” Suy tư một lát, Ngụy Thanh Hoảng nhíu chặt mày hỏi.

Thiểm Ly Du gật đầu sau đó lại lắc đầu nói: “Hai nước Triều Hoàn và Diêu quốc đều là nước phụ thuộc của Lam Vũ. Nước phụ thuộc tranh chấp, mẫu quốc ở giữa điều đình không có gì đáng trách. Dạ Quân Hi sẽ không chủ động khơi mào chiến tranh, nhưng nếu Thụy Hoa nhân cơ hội gây trở ngại, Lam Vũ sẽ không ngồi chờ chết.” Thiểm Ly Du nói xong liền khoát tay ý bảo ba người đừng khấn trương, y cười nhẹ nói tiếp: “Ta đã sớm nói qua, chuyện của Lam Vũ không liên quan tới Du Nguyệt lâu, lần này cũng vậy, chỉ bất quá là làm chút mua bán với Dạ Quân Hi mà thôi. Nếu Diêu quốc thật sự bị công phá, Lam Vũ nhất định sẽ xuất binh, đến lúc đó ngoại trừ quặng sắt và đá tiêu, những khoáng sản còn lại Du Nguyệt lâu chiếm năm phần.”

“Một nửa?!” Ngụy Thanh Sương không khỏi líu lưỡi, vẻ mặt kinh ngạc. Khoáng sản trong lãnh thổ Diêu quốc có tất cả bao nhiêu hẳn không biết, nhưng cũng có thể ước chừng, nếu có được một nửa, vậy chỉ sợ là phủ khả địch quốc, “Này... Tuy rằng đây không phải lần đầu Du Nguyệt lâu buôn bán với triều đình, nhưng lại là lần đầu tiên chia đều lợi ích, e rằng sẽ xảy ra chuyện a:” Huống hồ ái nhân của người không phải kẻ tầm thường, hẳn thực sự có thể bỏ được khối thịt béo lớn như vậy sao? Nửa câu sau Ngụy Thanh Sương không dám nói ra, chỉ dám oán thầm trong lòng.

Song Thiểm Ly Du lại lắc đầu, ngón tay vuốt lên miệng chén, thần bí nói: “Lần này hợp tác với Du Nguyệt lâu không phải triều đình Lam Vũ, mà là Dạ Quân Hi. Năm phần cho Du Nguyệt lâu, năm phần còn lại không phải thu về quốc khố, mà thu về tư khố của Dạ Quân Hi.”

Ngụy Thanh Sương và Ngụy Thanh Hoàng vẫn cau mày, trong lòng có chút bối rối. Tuy rằng quốc khố và tư khố của đế quân là hai thứ khác nhau, nhưng đối với Du Nguyệt lâu mà nói không có gì khác biệt, vẫn là giao tiếp với triều đình Lam Vũ, vẫn tồn tại nguy hiểm. Tuy rằng giờ đây đế quân Lam Vũ nhìn như rất yêu Thiểm Ly Du, nhưng với những hiểu biết của hai huynh đệ bọn họ về Thiểm Ly Du, chẳng lẽ thiếu niên khôn khéo này bị ái tình mê muội tâm trí mà mất đi khả năng phán đoán sao?

Thấy sắc mặt của Ngụy Thanh Sương và Ngụy Thanh Hoàng vẫn âm tình bất định, Thiểm Ly Du tất nhiên hiểu được bọn họ suy nghĩ cái gì, trong lòng cũng không buồn bực. Đối với sự lo lắng của bọn họ, Thiểm Ly Du chỉ cười nhẹ, đưa ra viên thuốc an thần cuối cùng: “Thanh Sương, Thanh Hoàng, từ khi ta mới vào cung không lâu, Dạ Quân Hi đã đem tư khố giao cho ta rồi...”

...

Trong Ngự thư phòng, đương kim Lam Vũ đế quân bộ hạ đang phê duyệt tấu chương. Nhưng, đối với đồng tấu chương liên quan tới giang sơn xã tắc quốc gia đại sự, nam nhân được xưng là vị quân chủ thánh minh nhất từ khi khai quốc tới nay này lại không quá háng hái.

Ấn đường nhũ chặt, hai tròng mắt sắc bén tỏa ra lãnh ý, giờ này khắc này ngay cả bút son trong tay, Dạ Quân Hi cũng cảm thấy không vừa mắt. Ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, chỉ thấy mặt trời đã ngã về Tây, một canh giờ nữa là tới chạng vạng.

Trên án thư có đặt một chén canh gà, là do Hàn quý nhân mẫu phi của Tam hoàng tử tự mình đưa tới. Giờ đây trong đế cung, khi người người đều biết trái tim đế quân bộ hạ thuộc về Quốc sư đại nhân, thì chỉ có vị Hàn quý nhân này dường như vẫn chưa bỏ cuộc, luôn thừa dịp Thiểm Ly Du không ở bên cạnh Dạ Quân Hi, ăn mặc trang điểm lộng lẫy tới đây xum xoe.

Thường ngày Dạ Quân Hi cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt mặc nàng, Hàn quý nhân bị cự tuyệt liền ngoan ngoãn rời đi, nhưng hôm nay nàng tới không đúng lúc, gặp ngay khi tâm tình Dạ Quân Hi vô cùng ác liệt, cho nên liền bị đuổi ra Ngự thư phòng, còn cường chế cấm túc ba tháng, phạt bổng nửa năm.

Thảm trạng của Hàn quý nhân khiến tất cả nội thị cung nga hầu hạ trong Ngự thư phòng toát mồ hôi lạnh, đều không biết hôm nay đế quân bộ hạ rốt cuộc bị làm sao vậy. Chỉ có Lâm Hứa minh bạch, bộ hạ khác thường như thế, e rằng là vì thiếu niên kia xuất cung đến giờ vẫn chưa về...

Ném bút son, Dạ Quân Hi ngồi nghiêng trên ghế vẻ mặt không kiên nhẫn, thường thường đem ánh mắt chuyển hướng cửa sổ.

“Du Nhi còn đang ở Khanh phủ?” Sau một lúc lâu, Dạ Quân Hi rốt cuộc không nhẫn nại được, quay đầu hỏi ảnh vệ ở chỗ tối.

“Hồi bẩm bệ hạ, nửa nén hương trước có tin tức truyền đến, công tử đang trên đường hồi cung. Lúc này hần đã tới cửa cung.” Ánh vệ cung kính đáp.

Dạ Quân Hi nghe vậy trong mắt hiện lên tia sáng, hần lập tức đứng dậy đi tới cửa phòng. Nhưng cửa phòng vừa mở, trước mắt liền hiện lên thân ảnh màu tím trong, hai tròng mắt như hắc diệu thạch mà hần nhớ thương đang có chút kinh ngạc nhìn hần: “Hi?”

Tại Khanh phủ, Thiển Ly Du cùng Ngụy Thanh Sương và Ngụy Thanh Hoàng thương nghị tường tận kế hoạch xong liền vội vàng vàng hồi cung, còn chưa đợi ý phản ứng lại, thân thể đã bị kéo vào ***g ngực tràn đầy khí tức Thanh Mộc đàn hương.

Thiển Ly Du chỉ thoáng sững sốt liền phản ứng lại, y thầm nghĩ chắc không phải nam nhân này chờ không được muốn tự mình xuất cung đón y đi? Quả nhiên, ngay sau đó liền nghe Dạ Quân Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vật nhỏ, nếu ngươi không trở về ta liền muốn đích thân tới đem ngươi trở về.”

Dạ Quân Hi vốn không hài lòng việc Thiển Ly Du xuất cung cả ngày hôm nay, nhưng dựa vào sự tôn trọng đối với ái nhân, cho dù hần không nguyện ý, nhưng cũng chỉ có thể tự mình tiễn người xuất cung. Song hần không ngờ, không có Thiển Ly Du ở bên, sự vắng vẻ trong Ngự thư phòng mà hần đã quen thuộc mười năm đột nhiên khiến hần cảm thấy cô tịch, xem ra hần đã trúng độc của vật nhỏ, không phải nặng bình thường mà là thấm vào cốt nhục...

Cửa Ngự thư phòng mở, cảnh đế quân bệ hạ và Quốc sư đại nhân ôm nhau rơi vào trong mắt mọi người, nhưng không có ai dám bắt mắt. Song, da mặt Thiển Ly Du vẫn rất mỏng, Lâm Hứa đến đây bấm báo thấy cảnh này ho nhẹ một tiếng, Thiển Ly Du liền lập tức buông tay.

Thân hình mềm mại rời đi, Dạ Quân Hi gương mặt thần nhiên lườm Lâm Hứa, sau đó đành ôm người trong lòng quay vào Ngự thư phòng. Còn Lâm Hứa thì nhin không được mỉm cười, đi theo tiến vào.

122. Chương 122

Dạ Quân Hi ôm lấy Thiển Ly Du xoay người đi vào trước án thư, song nam nhân vẫn không chịu buông ra thiếu niên mà hần không thể gần gũi suốt cả một ngày. Thiển Ly Du có chút bất đắc dĩ, nhưng trước mặt chỉ có người duy nhất đứng xem là Lâm Hứa, y cũng mặc cho Dạ Quân Hi ôm lấy cùng nhau ngồi xuống ghế. Còn Lâm Hứa đã sớm quen với những cử chỉ thân thiết của hai người, chỉ hơi cúi đầu, làm như không thấy.

“Lâm đại nhân có việc gì gấp, vì sao không tấu?” Đợi một lúc vẫn không thấy Lâm Hứa mở miệng, Thiển Ly Du có chút nghi hoặc hỏi. Dẫu sao người bạn bậu như Lâm Hứa đột nhiên đứng như cây cột trước mặt bọn họ, hần sẽ không phải nhân đến vô sự muốn xem hai người bọn họ đi?

Lâm Hứa gương mặt nhìn Thiển Ly Du, trên mặt bỗng hiện lên một tia phức tạp, sau đó liền đem ánh mắt chuyển hướng chủ tử của mình, dường như không biết nên mở miệng thế nào. Thiển Ly Du càng cảm thấy nghi hoặc, dù sao đây cũng là hành động có chút kỳ quái của Lâm Hứa – thân là tâm phúc bên cạnh Dạ Quân Hi, hần còn có chuyện gì muốn nói lại thôi như vậy?

Dạ Quân Hi thấy thần sắc phức tạp của tâm phúc, lại thấy hần thường lén liếc mắt nhìn Thiển Ly Du, trong lòng liền suy đoán có lẽ là Diệu quốc truyền đến tin tức mới, mà Lâm Hứa bận tâm tới nỗi lòng của thiếu niên từng là Hoàng tử Diệu quốc này cho nên mới quanh co như thế, vì vậy Dạ Quân Hi liền xiết chặt cánh tay đem Thiển Ly Du ôm sát thêm một chút rồi nói: “Có chuyện gì cứ nói không sao.”

Nhận được thánh mệnh của Dạ Quân Hi, Lâm Hứa mới cung kính khom người, lấy ra từ trong lòng một bức công văn dâng lên nói: “Khởi bẩm bệ hạ, công tử. Diệu quốc truyền đến tin tức nói, quốc quân Diệu quốc hừng đông hôm nay đã băng hà khiến quốc nội rối loạn, hai nước Triều Hoàn đã chiếm được tin tức đang công hươg quốc đô, nếu nhanh một chút, sợ rằng lập tức sẽ công phá hoàng cung Diệu quốc...”

Quốc quân băng hà?!

Dạ Quân Hi nghe vậy lập tức cau mày. Trong khi chinh chiến xảy ra đại sự như vậy hầu như sẽ gây ảnh hưởng quyết định tới chiến cuộc, mà thế cục giữa hai nước Triều Hoàn và Diêu quốc chuyển biến như vậy đối với Lam Vũ mà nói là một chuyện vui. Nhưng khi vừa nghe việc này, Dạ Quân Hi chỉ nghĩ tới, chẳng trách Lâm Hứa lại ấp úng như vậy, không biết vật nhỏ nghe xong tin tức có cảm giác gì...

Dạ Quân Hi cúi đầu nhìn người trong lòng, tuy rằng với sự hiểu biết của hắn về Thiển Ly Du, biết Thiển Ly Du hẳn sẽ không có tình cảm gì đối với vị phụ thân trên danh nghĩa kia, cũng không đến mức phải thương tâm, nhưng vẫn có chút lo lắng. Còn Thiển Ly Du khi vừa nghe hai chữ “băng hà”, trong lòng lập tức ngẩn ngơ, không biết là cảm giác gì.

Khuynh thế yêu phi Tiêu Ly của kiếp trước, sau khi tự tay xử trí Tiêu thị, biết được phụ thân người đưa chính mình vào hồ lửa bị chết trên đường đi sung quân, đã một mình một người ngồi trong tấm cung hoa lệ tròn một buổi tối, trong lòng không biết là bi hay hỉ. Muốn khóc, nhưng ánh mắt lại khô khô; muốn cười, nhưng khóe miệng lại không thể cong lên.

Mà đối với Thiển Ly Du của kiếp này, quốc quân Diêu quốc hầu như chỉ là một người xa lạ mà thôi, nhưng lúc này đột nhiên nghe tin hắn băng hà y cũng có chút cảm khái, dấu sao có nói thế nào, nam nhân kia cũng là thân sinh phụ thân của y ở kiếp này. Cái gọi là máu mủ tình thâm, nếu nói không hề có cảm giác, thì mới là giả.

Bất quá, mặc dù tâm trạng của Thiển Ly Du có chút dao động, nhưng còn chưa đến mức phải lo lắng. Phục hồi tinh thần lại thấy Dạ Quân Hi và Lâm Hứa im lặng nhìn chằm chằm chính mình, Thiển Ly Du không khỏi bật cười: “Sao, lẽ nào các người nghĩ ta sẽ thống khổ rơi lệ sao?”

Không đến mức khóc lóc rơi lệ, nhưng trong lòng nhiều ít cũng có chút khổ sở đi... Dạ Quân Hi nhìn nụ cười tuyệt sắc của người trong lòng, nhưng vẫn nhạy cảm thấy được một tia buồn bã trong hai tròng mắt xinh đẹp, cúi đầu ẩn nụ hôn lên thái dương y, tựa như an ủi.

Độ ẩm khắc trên trán, đánh tan tia phiền muộn cuối cùng dưới đáy lòng, Thiển Ly Du ngẩng đầu cười nhẹ, ẩn lại một nụ hôn ở khóe môi nam nhân, sau đó khẽ cười nói: “Vừa rồi, thương nghị chuyện của Diêu quốc với Thanh Sương Thanh Hoàng tại Khanh phủ, còn tưởng phải chờ ít nhất một hai năm, không ngờ thời cơ xuất hiện nhanh như vậy.”

“Chuyện này là nhờ Thụy Hoa ở giữa gây khó dễ. Chỉ sợ ngay cả việc quốc quân Diêu quốc đột nhiên băng hà, cũng liên quan tới Thụy Hoa.” Giơ tay nhẹ phủ lên mái tóc đen mượt như thác nước của người trong lòng, Dạ Quân Hi cười lạnh.

Thiển Ly Du gật đầu, vươn tay cầm lấy bản đồ khoáng sản của Diêu quốc do chính tay y vẽ từ trên án thư, cười nói: “Như vậy, Thụy Hoa xúi giục hai nước Triều Hoàn tấn công Diêu quốc cũng chỉ vì số khoáng sản trong lãnh thổ Diêu quốc. Bất quá cho dù bọn họ công phá được hoàng cung cũng rất khó tìm được bí mật này.”

“Nga? Vì sao?” Dạ Quân Hi có chút hứng thú hỏi, trên mặt Lâm Hứa cũng hiện vẻ tò mò.

“Đối với Diêu quốc, khoáng sản chính là căn cơ để xây dựng đất nước. Cho nên Quốc quân khai quốc vô cùng cẩn thận với chuyện này. Vị trí phân bố của các mạch khoáng chỉ truyền lại qua các thế hệ quốc quân; còn phương pháp tinh luyện kim loại chỉ có thợ cả chủ trì việc tinh luyện mới biết. Những người thợ này cũng là Hoàng tộc. Chỉ có quốc quân và những người này tự lại một chỗ, mới có được toàn bộ bí mật.”

Nghe xong lời ấy, Dạ Quân Hi càng cảm thấy khó hiểu: “Nếu thế, Du Nhi làm thế nào có được toàn bộ bí mật?” Hắn vốn tưởng rằng bí mật được giấu ở nơi bí ẩn rồi bị thiếu niên tựa như mèo con này tới trộm tựa như ngày trước y xông vào Thương Kinh cung.

Thiển Ly Du nhún mày nói: “Thợ cả chủ trì việc tinh luyện nắm giữ bí mật trọng đại như vậy, tất nhiên sẽ chiếm được vị trí dưới một người trên vạn người ở Diêu quốc, gần như chia sẻ quyền lực với quốc quân. Vài thế hệ trước từng có một vị quốc quân vì chuyện này mà bí mật triệu tập từng thợ cả, dùng hết tâm lực để moi ra toàn bộ bí mật, ngay sau đó giết hết thợ cả.”

“Nhưng về sau vị quốc quân này mới biết với khả năng của một người tuyệt đối không thể chủ trì một công trình khổng lồ như vậy, cho nên rơi vào đường cùng hắn lại triệu tập một nhóm Hoàng thất khác, khôi phục

lại tổ chế. Nhưng phần công văn ghi lại bí mật hoàn chỉnh kia vẫn được giữ lại, ẩn giấu trong hoàng cung Diêu quốc, không người nào biết. Có lẽ vị quốc quân kia không nỡ tiêu hủy phần công văn hoàn chỉnh này.”

Thiểm Ly Du vừa nói vừa nghiêng ngấm cười: “Ta cũng chỉ trong lúc vô tình phát hiện phần công văn đó, đồng thời xem xong đã tiêu hủy nó. Trong thiên hạ chỉ có một, không còn phần nào khác. Người quả thực là nhặt được thứ tốt.”

Dạ Quân Hi nghe vật mới bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi cười to hai tiếng, xiết chặt bảo bối trong lòng, hung hăng hôn hai cái lên môi y: “Du Nhi đúng là thần diệu giáng thế, đến trợ ta thống nhất giang sơn xã tắc!”

Lâm Hứa đứng cách đó không xa cũng cảm thán: “Bí mật này ẩn sâu trong Diêu quốc nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng lại bị công tử phát hiện, đây coi như là số phận mà ông trời đã định trước cho Diêu quốc.”

Trong lúc đại hỉ, Dạ Quân Hi nghe Lâm Hứa nói vậy lại cười hai tiếng, lập tức quyết đoán hạ lệnh: “Truyền lệnh xuống dưới, mệnh tướng thủ hai thành Danh Canh cùng nhau xuất binh, giúp Diêu quốc chống địch. Ngày mai lâm triều trăm sẽ lựa chọn lương tướng suất lĩnh hai mươi vạn đại quân đi tới biên cảnh.”

Lâm Hứa nghe vậy trong lòng không khỏi chấn động, lập tức nghiêm túc cung kính khom người nói: “Vi thần tuân chỉ.”

Nói xong liền đẩy cửa rời đi Ngự thư phòng, chuẩn bị truyền chỉ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Hứa, trong lòng Thiểm Ly Du cũng có chút rung động – lần này Lam Vũ xuất binh, nếu không có gì ngoài ý muốn, có lẽ hai nước Triều Hoàn sẽ nhập vào bản đồ Lam Vũ. Từ đó, biết đâu những nước phụ thuộc còn lại sẽ viện lý do thổ tử hổ bi mà mạnh mẽ phản kháng, hơn nữa Thụy Hoa có nhân cơ hội gieo rắc lời đồn, thậm chí phát sinh xung đột chính diện với Lam Vũ hay không cũng là chuyện có thể xác định mà không cần suy nghĩ.

Ngày thiên hạ thái bình kết thúc chỉ sợ còn cách không lâu... Thiểm Ly Du không khỏi cảm khái. Nhưng càng làm y lưu ý là, trong trận chiến sắp đến gần, cũng có bóng dáng của y; tay y, cũng nhiễm máu tươi của vô số bách tính vô tội giã dạ dưới chiến hỏa.

Nghĩ vậy, Thiểm Ly Du không khỏi giương mắt nhìn nam nhân đang ôm lấy chính mình, lại thấy đối phương cũng đang nhìn y, trong đôi mắt sắc bén mà thâm thúy tràn đầy ấm áp và yêu thương.

Thiểm Ly Du vươn tay ôm lấy cổ nam nhân, đem mình vùi vào ***g ngực dày rộng tràn ngập khí tức Thanh Mộc đàn hương, trái tim đang run lên nhẹ nhàng lập tức bình tĩnh lại – đây là nam nhân mà y yêu, bá đạo, cuồng ngạo, toàn thân tỏa ra khí chất vương giả bẩm sinh, có lẽ vào thời khắc hấn sinh ra đã định trước rằng hấn sẽ đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới, quan sát nhân thế. Mà y, một linh hồn từ thời không khác mang theo ký ức chuyển thể đầu thai, có lẽ từ khi quyết định tới đây làm chất tử, cũng đã định trước sẽ bang trợ nam nhân này, hoàn thành bá nghiệp của hấn.

Vừa rồi, trao đổi với Thanh Sương Thanh Hoàng, Thiểm Ly Du đương nhiên hiểu được sự lo lắng của hai người bọn họ. Bọn họ hầu như theo bản năng cho rằng, Dạ Quân Hi thân là đế quân Lam Vũ, cho dù có thương y, thì trước mặt quyền thế và lợi ích, tình cảm này cũng sẽ trở thành số không. Nhưng điều bọn họ không rõ là, giữa y và Dạ Quân Hi, từ lâu đã không thể khái quát bằng một chữ “yêu” đơn giản, mà y cũng sẽ không hao tâm tổn trí đi giải thích cho bọn họ những điều này.

Tâm tư của người trong lòng dao động, Dạ Quân Hi cảm thụ được nhất thanh nhị sở. Những nụ hôn ôn nhu không ngừng rơi xuống mái tóc, một tay Dạ Quân Hi mười ngón tương khấu cùng y, khoe môi cong lên độ cong tà tứ, hần nhẹ giọng kêu: “Du Nhi...”

Nhưng còn không đợi Thiểm Ly Du đáp lại, hấn liền nói: “Hôm nay xuất cung lâu như vậy, có phải nên cho ta chút bồi thường không...”

123. Chương 123

Nửa đêm, trong tấm cung của đế vương mây mưa mới tạnh, căn phòng tràn ngập Thanh Mộc đàn hương xen lẫn chút khí tức *** chưa tiêu tán, khiến kẻ khác say mê. Đêm đầu hạ, thời tiết vẫn mát mẻ như trước, nhưng nhóm cung nga nội thị trực đêm ngoài tấm cung vẫn đỏ bừng mặt bởi những tiếng ngâm nga tiêu hồn thực cốt truyền ra từ tấm cung.

Trong tấm cung, sau lớp mạn trưởng bằng gấm màu đỏ sậm, hai người tôn quý nhất đế quốc Lam Vũ đang ôm nhau nằm. Dạ Quân Hi đã bình ổn lại hơi thở từ lâu, lúc này hắn đang ngồi dựa vào đầu giường, ôm thiếu niên vẫn thở dốc không ngừng trong lòng, thỉnh thoảng hôn xuống vàng trán lấm tấm mồ hôi của y. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hắn, người bị lấn qua lấn lại đến sắp ngất đi như Thiển Ly Du cảm thấy vô cùng đáng giận. Chỉ tiếc, đến khí lực để trừng mắt lườm nam nhân, y cũng không có.

Sau khi thảo luận vài câu tại ngự thư phòng, y liền bị người này lấy lý do bồi thường mang về tấm cung, tiếp theo đó là một trận kích tình thiên hôn địa ám, khiến đầu y vô cùng hỗn loạn. Trong lúc mơ màng hình như bị ôm tới dục trì, nhưng một khắc sau thân thể lại phải chịu một hồi va chạm mãnh liệt, khi y khôi phục thần trí, đã được ôm về long sàng, mà bên ngoài trời cũng tối.

Ngón tay thon dài hữu lực, vẫn bướng bỉnh di chuyển trên tấm lưng trơn tuột như ngọc của thiếu niên, tựa như trêu chọc, Dạ Quân Hi biết lần này có hơi quá mức, sợ là khiến bảo bối mệt mỏi. Nhưng cực phẩm mỹ nhân nằm trong ngực, cho dù biết rõ chính mình có thể ngày ngày khóa y ở bên người, song mỗi lần ôm nhau vẫn khiến đường đường đế quân Lam Vũ cảm thấy như sắp tận thế, hận không thể đem người này khắc vào cốt nhục của chính mình, không hề phân ra mới tốt. Huống chi hôm nay phòng túng là để an ủi.

Dạ Quân Hi nghĩ vậy, không khỏi khê thở dài trong lòng, cúi đầu hôn lên thái dương Thiển Ly Du, đau lòng nhìn y mệt mỏi mở ra đôi mắt đẹp đến khiến người ta hít thở không thông.

“Giờ nào rồi...” Giọng nói khô khốc, khàn khàn khiến chính Thiển Ly Du cũng giật mình. Sự ảm áp quanh thân rời đi trong chớp mắt, khi y còn chưa cảm nhận được cái lạnh thì nó đã trở lại và bao vây lấy toàn thân, ngay sau đó dịch thể ảm áp theo đôi môi quen thuộc được truyền vào miệng.

Mỗi khi phát hiện những gì mình làm vượt qua khả năng chịu đựng của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi đều đau lòng không ngớt, nhưng đến lần sau lại tiếp tục vi phạm, Dạ Quân Hi chỉ có thể ai oán sự tự chủ của hắn luôn dễ dàng sụp đổ khi đối mặt với Thiển Ly Du.

Lại thêm một ngụm chè xanh, Dạ Quân Hi ôm chặt người trong lòng thêm một chút, lúc này mới đáp: “Đã qua giờ Mậu, Du Nhi đói bụng?” Đồng thời, hắn vén góc mạn trưởng, hướng phía bên ngoài khoát tay áo, ý bảo ảnh vệ đi truyền chỉ chuẩn bị “văn thiện”.

Thiển Ly Du chớp chớp mắt, lại phát hiện chính mình không thể tập trung tinh thần, y không khỏi buồn bực. Nhưng nghĩ tới hôm nay, ngoại trừ tình trùng thượng não, nam nhân làm vậy còn để trấn an sự khó chịu trong lòng y vì cái chết của quốc quân Diệu quốc, cho nên Thiển Ly Du chỉ nghiêng đầu khê cắn lên vai nam nhân biểu thị bất mãn sau đó liền không hề truy cứu, y nói: “Mệt, ngủ thêm một lúc nữa.” Nói xong liền nhắm mắt lại, giật giật vòng eo đau nhức tìm vị trí thoải mái trong lòng Dạ Quân Hi, rồi chìm vào giấc ngủ.

Không hề ngoài ý muốn về câu trả lời của Thiển Ly Du, Dạ Quân Hi cong khóe môi mỉm cười, nhìn chăm chú vào gương mặt của người trong lòng, hắn cũng từ từ nhắm mắt.

...

Thiển Ly Du tỉnh lại, vì khí tức không thuộc về ái nhân đột nhiên xuất hiện ở ngoài mạn trưởng. Trời đã hửng sáng, nhưng khí tức không hề xa lạ bên ngoài không phải là của cung nga hầu hạ Dạ Quân Hi thay y phục vào triều, mà là Lâm Hứa – người nên đứng chờ ngoài cửa Thương Kinh cung vào lúc này.

Mới sáng sớm, đã xảy ra chuyện gì?

Thiển Ly Du không khỏi hơi nhúu mày, mặc y phục xuống giường. Nơi bị tàn phá đêm qua đã không còn đau đớn, có lẽ trong lúc y ngủ Dạ Quân Hi đã thượng được giúp y, chỉ có thất lực là vẫn nhức mỏi, nhưng không đáng lo ngại.

“Du Nhi... vì sao dậy sớm như vậy?” Vừa ra khỏi mạn trường liên bị nam nhân mặc triều phục ôm lấy, Thiển Ly Du không trả lời, chỉ giương mắt nhìn Lâm Hứa đứng cách đó không xa hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Chẳng lẽ tính hình chiến tranh ở bên cạnh có biến? Nghĩ vậy, Thiển Ly Du cau mày.

Lâm Hứa nhìn Thiển Ly Du lại nhìn chủ tử của mình, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào. Còn Dạ Quân Hi thì vươn tay kéo kín vạt áo cho Thiển Ly Du, khẽ thở dài nói: “Canh tư đêm qua, Thiển Như Nguyệt có triệu chứng động thai, thái y chữa trị nửa canh giờ, vẫn chưa có kết quả.”

“Động thai?” Thiển Ly Du nhíu mày, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đang êm đẹp sao lại động thai?”

Dạ Quân Hi biết từ mấy ngày nay Thiển Ly Du đã đem Thiển Như Nguyệt coi như thân nhân của mình, tuy rằng Thiển Như Nguyệt lớn tuổi hơn, nhưng trong mắt Thiển Ly Du, nàng chỉ là một muội muội cần người chiều chuộng. Trong lòng biết nếu Thiển Như Nguyệt gặp chuyện không may, Thiển Ly Du nhất định sẽ sốt ruột, vì vậy Dạ Quân Hi liền trấn an: “Du Nhi chớ vội, chỉ xuất hiện triệu chứng, rốt cuộc bị làm sao còn phải đi Cầm Y cung thì mới biết. Bạch Khải Nhiên cũng đã vâng mệnh nhập cung, sẽ không có chuyện gì mới đúng.”

Nghe Dạ Quân Hi nói vậy, Thiển Ly Du thoáng yên lòng, nhưng ấn đường vẫn nhíu chặt, thoáng suy tư liền vỗ vỗ bàn tay đang ôm bên hông: “Hi, người đi vào triều, ta đi Cầm Y cung nhìn xem.”

Dạ Quân Hi biết trận đại chiến ở biên cảnh đã đến thời khắc quan trọng, miễn triều một ngày thực sự không thích hợp, vì vậy liền nói: “Như vậy cũng tốt. Lâm Hứa, người cùng Du Nhi đi Cầm Y cung.”

Lâm Hứa cung kính lĩnh mệnh nói: “Vi thần tuân chỉ.”

Khi Dạ Quân Hi lưu luyến rời đi Thương Kinh cung, Thiển Ly Du đã rửa mặt thay y phục xong, ngay cả tảo thiện cũng không kịp dùng liền vội vàng chạy tới Cầm Y cung, còn Lâm Hứa thì cẩn thận thánh dụ theo sát không rời nửa bước.

“Lâm đại nhân có tra ra nguyên do hay chưa?” Canh tư xảy ra chuyện, nhưng canh năm mới đến bẩm báo, với bản lĩnh của Lâm Hứa và Tô Thụy đang ở cạnh Thiển Như Nguyệt, trong một canh giờ này ngoại trừ thỉnh ngự y, hai người còn có thể làm xong rất nhiều chuyện.

“Hồi bẩm công tử, dựa theo những gì Tô Thụy nói, có lẽ Thiển thực viện vì nghe tin Diệu quốc nên bị kinh hách, lại thương tâm quá độ nên mới như vậy.”

“Vậy sao? Chỉ như thế mà thôi?” Thiển Ly DU nghe vậy cũng không tin. Tại hoàng cung này, một cung phi bị sẩy thai có rất nhiều nguyên do, trong đó nguyên nhân không thể xảy ra và không thể tin nhất chính là “không cẩn thận” hoặc vì chuyện gì đó mà “tâm tình bị thương”. Huống chi Thiển Như Nguyệt là một nữ tử thông minh, từ khi mang thai tới nay, nàng đã không quan tâm tới những việc ngoài thân, toàn tâm toàn ý bảo vệ hài tử trong bụng, sao có thể dễ dàng kinh hách dẫn đến động thai?

Lâm Hứa nghe câu phản vấn tràn đầy nghi hoặc của Thiển Ly Du, không khỏi tán thán vì sự nhạy cảm của y: “Công tử anh minh. Chạng vạng hôm nay, cung nga bên người Hàn quý nhân từng đưa tới một chén canh, nói là để bồi bổ thân thể cho Thiển thực viện. Tô Thụy ở bên, Thực viện nường nường chưa hề động tới chén canh, nhưng bây giờ xem ra, dường như có chút kỳ quái. Âm bộ vẫn đang truy tra, thỉnh công tử thứ lỗi.”

Thiển Ly Du nghe vậy mới gật đầu, không hỏi gì thêm, trong lúc hai người hỏi đáp, Cầm Y cung đã xuất hiện trước mặt.

Chỉ thấy tòa cung điện im lặng hiền hòa đã không còn yên ả như trước, cung nga nội thị bưng chậu nước, chén thuốc, đồ dùng trên tay vội vàng qua lại, thấy Thiển Ly Du và Lâm Hứa cũng chỉ có chút ngạc nhiên, hành lễ xong liền lập tức ly khai.

Thiển Ly Du bước vào tấm điện của Thiển Như Nguyệt, mùi thuốc đông y nồng đậm xen lẫn chút máu tanh liền xông vào mũi. Lớp mạn trường dày che kín giường, bên trong không ngừng truyền ra vài tiếng ngâm khẽ kêu đau, một nhóm ngự y đứng ở bên ngoài, thần sắc lo lắng.

Thiển Ly Du biết nếu nữ tử bình thường sinh sản thì phải mời bà đỡ tới, tuyệt đối không để nam nhân tiến vào phòng sinh, huống chi thân phận tôn quý như Hoàng phi. Nhưng tuy rằng bà đỡ trong cung là các ma

ma kinh nghiệm dày dặn, song dẫu sao các nàng cũng chỉ là bà đỡ có kinh nghiệm mà thôi, làm sao bì được với đại phu thực sự.

Từ lúc Thiển Ly Du bước vào tử cung, Bạch Khải Nhiên liền cung kính hành lễ, trên nét mặt già nua râu mép hoa râm cũng tràn đầy vẻ lo lắng. Thiển Ly Du lấy lại bình tĩnh, lập tức mở miệng hỏi: “Chỉ có triệu chứng động thai mà thôi, không cần thỉnh tất cả người trong Thái y viện đến. Đều lui ra đi, có Bạch ngự y tọa trấn ở đây là được.”

Thiển Ly Du còn chưa dứt lời, ngự y trong gian phòng đã cảm thấy không vui, không ai dám rời đi. Dẫu sao, trong mắt mọi người tuy rằng vị Quốc sư thiếu niên này được sủng ái, nhưng người nằm vùng vậy trên giường phía sau mấy lớp幔 tử kia lại là Thực viện nương nương danh chính ngôn thuận và con ruột của đế quân bệ hạ, bọn họ sao dám thờ ơ? Nếu nghe theo ý chỉ của Quốc sư rời đi nơi này, đến khi xảy ra chuyện đế quân bệ hạ sẽ xử trí thiếu niên mà hần sủng ái hay xử trí đám lão nhân bọn họ là chuyện đã quá rõ ràng.

Vì vậy, đám ngự y đều đứng chỗ cũ hai mặt nhìn nhau, không ai dám dịch chuyển cước bộ.

Thiển Ly Du thấy thế liền hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn họ, nhưng nghe bên trong truyền ra tiếng khóc yếu ớt của Thiển Như Nguyệt, y không còn thời gian để tức giận, chỉ kéo xuống ngọc bội để vương bên hông, lạnh lùng nói: “Thấy ngọc bội như thấy đế quân, vị nào hôm nay không rời đi Cẩm Y cung, chính là mắc phải tội khi quân phạm thượng.”

Giọng nói vốn thanh thoát êm tai tăng thêm vài phần lãnh ý thấu xương, không mang theo một tia tức giận, nhưng khiến một đám ngự y phải lùi lại vài bước. Khi thấy rõ khối ngọc bội trên tay thiếu niên quả thật là long bội tượng trưng cho cửu ngũ chí tôn mà đế quân bệ hạ vẫn mang theo bên mình, đám người đều run rẩy quỳ rạp xuống đất, hô to muôn năm, lùi ra như thủy triều, chỉ sợ đi chậm một chút bị thiếu niên định tội “khi quân”.

Thấy đám ngự y rời khỏi tử cung, Thiển Ly Du mới thu liễm vẻ mặt băng lãnh, quay mặt về phía Bạch Khải Nhiên đang bị chút kinh hách, nói: “Bạch ngự y, phải làm phiền ngài...”

124. Chương 124

“Công tử, cự thần sợ hãi, chỉ sợ lần này nương nương dữ nhiều lành ít a...”

Lời Bạch Khải Nhiên nói một khắc trước còn vang bên tai. Thiển Ly Du ngồi tựa trên nhuyễn tháp, ấn đường cau lại, nhìn các cung nga bưng ra một chậu máu loãng từ nội điện của tử cung, trong lòng liền biết, ngay cả Bạch Khải Nhiên cũng đưa ra phán đoán như vậy, sợ rằng lần này hài tử trong bụng Thiển Như Nguyệt không còn cách cứu vãn.

Khẽ thở dài, Thiển Ly Du đứng dậy, hai tròng mắt tuyệt sắc nhìn đủ loại幔 tử, bên trong xẹt qua một tia huyết sắc: “Lâm đại nhân, việc này đành phải làm phiền người vậy.” Hài tử sẽ trở thành chỗ dựa cho Thiển Như Nguyệt và còn gọi y một tiếng “cửu cửu” kia có lẽ không thể bảo vệ được, tất nhiên phải có người trả giá đại giới cho việc này.

Lâm Hứa đứng bên lập tức hiểu được ý của Thiển Ly Du, khiếp sợ vì hàn ý trong lời nói, hần khom người cung kính trả lời: “Vi thần nhất định không làm nhục mệnh.” Thu lễ, Lâm Hứa không khỏi thầm than trong lòng, xem ra chuyện của Thiển thực viện thực sự đã chọc giận vị này. Nếu đúng là do người trong hậu cung gây nên, chỉ sợ không lâu nữa hậu cung lại rung chuyển một phen, không biết còn có thể lưu lại mấy người...

Bên kia, trên buổi lâm triều, Dạ Quân Hi nhanh nhẹn quyết đoán sắp xếp chiến sự tiền phương xong liền lập tức bãi triều, đem tất cả việc vặt giao cho Dạ Tuấn Thần xử lý, một mình đi tới Cẩm Y cung.

Còn chưa bước vào trong cung, mùi máu tanh đã khiến hần nhú mào – từ tối hôm qua Du Nhi liền chưa từng dùng bữa, bây giờ lại lưu lại ở nơi đầy mùi máu này lâu như vậy, những người xung quanh đều chết cả sao, cứ nhiên không biết khuyên can?!

Cơn giận của đế vương vừa dâng lên, nhất thời trong tấm cung trần ngập một cổ khí thế tàn bạo. Người đầu tiên nhận thấy chính là Lâm Hứa, gương mặt nhìn về mặt giận dữ của chủ tử hần không khỏi sửng sốt, không biết cơn giận từ đâu mà đến, đành cung kính hành lễ nói: “Vi thần tham kiến đế quân bệ hạ.” Cung nga nội thị đứng bên đã sớm bị uy phong kinh người đè ép tới mức run rẩy quỳ trên mặt đất không dám thở mạnh.

“Vì sao lưu lại nơi này lâu như vậy? Cùng trăm hồi cung đi.” Dạ Quân Hi không để ý tới người ngoài, đi thẳng tới phía trước Thiển Ly Du đem thiếu niên ôm vào lòng rồi mới có chút bất mãn nói.

Không hề bỏ qua vẻ đau lòng trong đôi mắt Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du thoáng suy tư liền hiểu được vì sao ái nhân sinh giận, trong lòng không khỏi xẹt qua một tia âm áp, y nói: “Đang định trở về thì người liền tới. Chuyện của Như Nguyệt người đã nghe chưa?”

Dạ Quân Hi nghe vậy nét mặt giận dữ mới dịu đi vài phần, lúc này hần mới gương mặt liếc nhìn về phía mạn trưởng. Việc ở nơi đây, từ trên đường đi ảnh vệ đã bẩm báo, trong lòng biết thiếu niên đang lo lắng cho Thiển Như Nguyệt, Dạ Quân Hi liền nói: “Trẫm đã nghe. Chuyện của Thiển Như Nguyệt đã ngã ngũ, tuy có chút đáng tiếc, nhưng cũng không còn cách nào. May mà có Đình Nhi, sau này Thiển Như Nguyệt cũng không tính là không nơi dựa dẫm. Những chuyện còn lại liền giao cho Lâm Hứa và Bạch Khải Nhiên. Âm bộ sẽ tìm ra người dám cả gan thương tổn con cháu hoàng thất, có Bạch Khải Nhiên, người cũng không cần lo lắng cho thân thể của Thiển Như Nguyệt.”

Khả năng của Âm bộ và Bạch Khải Nhiên, Thiển Ly DU tất nhiên sẽ tin tưởng, y vốn chỉ lo lắng không có hài tử sau này Thiển Như Nguyệt sẽ không nơi dựa dẫm mà thôi. Nhưng nghe Dạ Quân Hi nói tới Dạ Hành Đình, y mới nhớ tới trong Cẩm Y cung còn có một hài tử, hơn nữa hài tử này và Thiển Như Nguyệt cũng khá hợp nhau, sự lo lắng trong lòng rốt cuộc có thể buông xuống, y nói: “Nếu thực sự có thể như lời của người, ta liền có thể yên tâm.”

Đúng lúc này, lớp mạn trưởng nặng nề bị xóc lên, theo đó chính là tiếng khóc thét càng thêm rõ ràng của Thiển Như Nguyệt, khiến người nghe đều phải nhíu mày.

“Cựu thần tham kiến bệ hạ!” Người đi ra từ bên trong chính là Bạch Khải Nhiên, vừa thấy Dạ Quân Hi đứng ở bên ngoài, liền vội vàng hốt hoảng hành lễ nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thân thể của nương nương không chống đỡ được thêm nữa, thỉnh bệ hạ hạ chỉ, cho phép cựu thần phá thai...”

Cho dù sớm biết sẽ là kết quả này, nhưng đột nhiên nghe thấy lời nói của Bạch Khải Nhiên, trái tim Thiển Ly Du vẫn nhin không được run lên. Mà Dạ Quân Hi lại chỉ cau mày, ôm chặt người trong lòng, gật đầu nói: “Chuẩn.” Trong chớp mắt, Thiển Ly Du dường như nghe được tiếng kêu khóc từ bên trong truyền ra càng thêm khẩn thiết, có chút không đành lòng, y quay đầu đi.

Bạch Khải Nhiên nhận được khẩu dụ của Dạ Quân Hi liền xoay người định quay về bên trong mạn trưởng chuẩn bị việc phá thai. Nhưng đúng lúc này, ba người trong điện đồng thời biến sắc, Lâm Hứa vẫn im lặng đứng một bên giờ đây lại như gặp đại địch, lập tức lao về phía trước chắn ở trước người Dạ Quân Hi và Thiển Ly Du, những ảnh vệ ẩn thân xung quanh cũng hiện thân hộ giá.

“Người nào dám cả gan xâm nhập đế cung?!” Dừng ánh mắt như điện, Lâm Hứa dò xét bốn phía, thấp giọng quát. Nhưng điều khiến hần kinh hãi là, mặc dù hần có thể phát hiện khí tức của người tới, nhưng lại không thể phát giác đối phương ẩn thân ở nơi nào, bởi vậy có thể thấy công lực của người tới ở phía trên hần. Cao thủ như vậy, xông vào đế cung giữa ban ngày ban mặt, hơn nữa nơi này còn là tấm cung của phi tần, rốt cuộc có mục đích gì?!

Không kham trương như Lâm Hứa, Dạ Quân Hi lạnh lùng nhìn chăm chú vào một nơi ở ngoài điện, môi mỏng khẽ nhếch, trong mắt xẹt qua một tia hàn ý; mà Thiển Ly Du giật mình xong liền lập tức nhíu mày, suy tư trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng nói: “Chung Ly, nếu đã tới, cần gì phải trốn trốn tránh tránh?”

Chung Ly?!

Nghe Thiển Ly Du nói như vậy, ngay cả Dạ Quân Hi cũng phải ngẩn ra – người tới chính là ân sư truyền thụ của Du Nhi, là người truyền thụ nói ra lai lịch thật sự của Du Nhi cho hần rồi ẩn nấp tung tích, trưởng lão của đế quốc Vân Quỳnh – Chung Ly?!

Thiến Ly Du vừa dứt lời, một thân ảnh mặc bộ y bào nguyệt sắc có vài phần khí chất trích tiên liền đột nhiên xuất hiện ở ngoài điện, khiến Lâm Hứa và một đám ảnh vệ đều nắm chặt vũ khí trong tay.

Nhận thấy nam nhân xiết chặt cánh tay ôm bên hông mình, Thiến Ly Du gờ tay vỗ vỗ coi như trấn an, sau đó liền hướng người vừa đột nhiên xuất hiện nói: “Chung Ly, lâu rồi không gặp, dạo này có tốt không?”

“Không thể nói tốt hay không, nhưng Ly Du người, thoát nhìn rất thần nhiên.” Thân ảnh được che đầy bởi lớp khói mù bước vào trong điện, theo tiếng nói dần dần hiện ra, đôi mắt đậm mạc đến gần như không nhìn ra bất luận một chút cảm xúc gì lướt qua đám ảnh vệ, rơi vào trên người Dạ Quân Hi và Thiến Ly Du, một lúc lâu sau, hần bỗng nhiên khom người nói: “Chung Ly ra mắt để quân Lam Vũ.”

Thiến Ly Du thấy thế không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Trong ký ức của y, Chung Ly chưa bao giờ lễ nghĩa như vậy. Và lại, ngoại trừ lễ nghĩa, khi hần hành lễ với nam nhân đứng bên, còn mang theo vài phần kính nể! Sự kính nể này nếu đến từ người ngoài thì hoàn toàn không có gì khó hiểu, dù sao y biết để quân Lam Vũ Dạ Quân Hi là người khiến kẻ khác sợ hãi và ngưỡng vọng đến mức nào nhưng y thực sự không thể thừa nhận Chung Ly giống người thường, song lại không nghĩ ra bất cứ nguyên do, chỉ cảm thấy quái dị mà thôi.

Cũng cảm thấy ngoài ý muốn như người trong lòng, nhưng nét mặt Dạ Quân Hi vẫn không biểu lộ mảy may, chỉ gờ tay vẫy lui ảnh vệ, mân môi lạnh lùng nói: “Không biết tiên sinh Chung Ly đột nhiên tới chơi là vì chuyện gì?” Chọn thời khắc này tới đây, chắc chắn không phải vì ôn chuyện với thiếu niên. Dạ Quân Hi vừa nghĩ, vừa ôm Thiến Ly Du ngồi xuống nhuyến tháp.

Chung Ly nhìn hai người đang dựa nhau ngồi, đôi mắt vốn điềm tĩnh chợt hiện lên một tia tình tự khó hiểu, nhưng chỉ là trong chớp mắt, nhanh tới mức không ai phát hiện. Mà vào lúc này, sau lớp mạn trướng nặng nề ở nội điện của tẩm cung lại truyền đến tiếng thét chói tai.

Chung Ly không kéo dài thời gian thêm, lập tức nói: “Hôm nay tới đây, là vì cảm thấy sự khác thường của Trào Phượng.”

Hai chữ “Trào phượng” vừa vang lên, Dạ Quân Hi và Thiến Ly Du đồng thời trầm mặt xuống. Tuy rằng Âm bộ vẫn đuổi theo tung tích của mèo con, thậm chí còn tìm được tổng đàn của Quý Vô giáo, nhưng lúc này Trào phượng quả thực đã rơi vào tay người khác chưa thể đoạt lại. Còn Chung Ly tuy là ân sư thụ nghiệp của Thiến Ly Du nhưng xét cho cùng hần cũng là trưởng lão của đế quốc Vân Quỳnh, hần quan tâm Trào Phượng như vậy, là vì cớ gì?

Nghĩ thế, Dạ Quân Hi giương mắt liếc nhìn Lâm Hứa, Lâm Hứa hiểu ý, lập tức sai người đem toàn bộ cung nga nội thị trong điện đuổi ra ngoài.

Khi cung nga cuối cùng biến mất khỏi tẩm điện, Chung Ly mới tiếp tục mở miệng: “Nếu ta không đoán sai, vị nương nương bên trong là người từng chạm vào Trào Phượng, đúng không?”

Tuy rằng Chung Ly hỏi rất mơ hồ, nhưng mấy người trong điện lập tức liền nhớ tới, khi Thiến Ly Du chưa nhập cung, có lần mèo con tự ý chạy tới Cầm Y cung dán lấy bụng Thiến Như Nguyệt lưu luyến không rời... Rốt cuộc thì Chung Ly biết được chuyện gì? Và đế quốc Vân Quỳnh đã ở ẩn gần trăm năm kia, có mối liên quan gì tới Trào Phượng?

Dường như không hề phát hiện ra thần sắc phức tạp của mấy người trong điện, Chung Ly vẫn thông thả dùng giọng điệu bình thần không hề phập phồng nói: “Trào Phượng làm như vậy, bởi vì trong bụng vị nương nương kia chính là chân nhân kiếp này của Trào Phượng. Khi thai nhi mười tháng thành hình, đó là lúc Trào Phượng và thai nhi dung nhập, giáng thế.”

Lời nói của Chung Ly thực sự không thể tưởng tượng nổi. Dạ Quân Hi không khỏi nhíu chặt mày nhìn về phía người trong lòng, đã thấy Thiến Ly Du cũng nhìn về phía mình, vẻ mặt không thể tin. Nhưng dẫu sao bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện kỳ quái, tới lúc này cũng có thể trấn tĩnh lại, tiếp tục nghe Chung Ly nói.

“Nếu muốn Trào Phượng bình yên giáng thế và vị nương nương bên trong có thể bình yên sinh hạ, việc cấp bách chính là tìm về ấu thú Trào phượng. Chỉ cần con mèo con kia trở về, Chung Ly liền có biện pháp khiến Trào phượng và nương nương đều bình an vô sự.”

Ngẫm lại những gì Chung Ly nói, Thiển Ly Du bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Ý của Chung Ly là hài tử trong bụng Thiển Như Nguyệt còn cứu được?”

“Không sai. Chỉ cần trong vòng một tháng tìm được ấu thú của Trào Phượng, Chung Ly liền có biện pháp kéo dài thời gian cho vị nương nương kia.”

125. Chương 125

Buổi chiều, Ngự thư phòng.

Cung nga nội thị đã bị phái đi từ lâu, trong căn phòng to lớn chỉ có hai người tôn quý nhất đương triều Lam Vũ. Trong phòng thật an tĩnh, chỉ có làn khói tím lượn lờ bay lên từ lư hương biểu hiện thời gian đang yên lặng trôi qua.

Thiển Ly Du chấp tay đứng trước cửa sổ, hai tròng mắt tuyệt sắc ngăm nhìn thăm cỏ xanh biếc và màu phấn trắng lấp ló trên hồ sen cách đó không xa, vẻ mặt không hiện hỉ nộ. Chỉ có người để ý mới phát hiện, lúc này thiếu niên nhìn như đậm mạc nhưng dưới đáy lòng lại vô cùng phức tạp khó phân.

Dạ Quân Hi ngồi ngay ngắn sau án thư, cau mày, im lặng nhìn bóng lưng của ái nhân. Nâng bút son trong tay hồi lâu mà vẫn chưa viết xuống một chữ, ngay cả vệt mực đỏ dần dần lan ra trên tấu chương hần cũng không hề phát hiện, lúc này trong đôi mắt phượng khiến kẻ khác sợ hãi chỉ tràn đầy lo lắng.

Trước đó, Thiển Như Nguyệt vừa ăn kỳ dược mà Chung Ly đưa liền lập tức chuyển biến tốt, Bạch Khải Nhiên chẩn bệnh cũng liền tiếp tán dương, nói triệu trứng động thai đã hoàn toàn đình chỉ, nếu điều dưỡng tốt, hần có thể sinh hạ một hài tử khỏe mạnh.

Nhưng, khi mọi người có mặt đều mừng rỡ thì Chung Ly lại nói, dược của hần chỉ có thể duy trì một tháng, nếu một tháng sau ấu thú của Trào Phượng chưa trở về, không chỉ thai nhi trong bụng Thiển Như Nguyệt trở thành tử thai mà ngay cả ấu thú Trào Phượng cũng bị Tế ti Lang Tê hoàn toàn chiếm được.

Lời của Chung Ly tuy rằng kỳ kỳ khó tin, nhưng đối với bọn họ cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Nghĩ tới thân phận trưởng lão Vân Quỳnh của Chung Ly, cho dù Dạ Quân Hi hoài nghi cũng phải cẩn thận suy nghĩ, nếu đúng như lời của Chung Ly, tìm không được mèo con thì Trào Phượng sẽ bị Tế ti Lang Tê chiếm được, việc này tuyệt đối không thể xảy ra. Nhưng điều khiến Dạ Quân Hi lo lắng nhất không phải cuộc chiến sắp tới gần mà là chuyện Chung Ly và Thiển Ly Du từng là “sư sinh”.

Nhớ lại những gì Thiển Ly Du từng nói với hần, Dạ Quân Hi không thể không hoài nghi trưởng lão Vân Quỳnh có mưu đồ khác. Nếu Vân Quỳnh cũng giống Lang Tê, có âm mưu mờ ám thì không sao, chỉ sợ việc này cuối cùng sẽ gây nguy hiểm cho vật nhỏ mà hần đặt ở trong tim...

Dạ Quân Hi nghĩ vậy, ánh mắt lóe lên sát ý, trong lúc lơ đãng khuấy động bầu không khí vốn yên lặng, khiến ngự thư phòng bỗng nhiên xuất hiện một tia hàn khí, làm cho thiếu niên đang đứng trầm tư trước cửa sổ giật mình, quay đầu chưa kịp mở miệng liền bị ***g ngực ầm ập vấp chặt lấy.

“Hi...” Thiển Ly Du nao nao, nhất thời không biết ái nhân vì sao và nổi lên sát ý với ai, nhưng chỉ kịp hô lên danh tự, bên cổ liền bị in xuống một nụ hôn lạnh lạnh, đôi môi mỏng khiến kẻ khác tâm viên ý mã dần dần hướng lên phía trên, cuối cùng chiếm lấy đôi môi đang hé mở vì kinh ngạc.

Có lẽ vì trong lòng hai người đều có chút bất an, cánh môi gần bó càng thêm triền miên, bất quá thân thiết như vậy chỉ là hôn nhẹ mà thôi, hai người không hề có chút dục niệm mà tựa như an ủi lẫn nhau.

Lưu luyến buông ra, Thiển Ly Du hít mạnh mấy hơi mới miễn cưỡng đè xuống diễm sắc hiện lên trên mặt. Dựa lưng vào ***g ngực dày rộng, Thiển Ly Du giơ tay xoa cánh tay rắn chắc bên hông, đột nhiên cười khê: “Đường đường đế quân Lam Vũ bệ hạ, cư nhiên cũng có lúc căng thẳng như vậy sao?”

Dạ Quân Hi nghe vậy không khỏi cắn răng, xiết chặt cánh tay, cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên vành tai non mịn của thiếu niên – nơi mẫn cảm bị tập kích, Thiển Ly Du không kịp phòng, than nhẹ một tiếng, ngay sau

đó liền nghe được nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Từ đêm qua Du Nhi vẫn chưa dùng bữa, lúc này đừng tới trêu chọc ta, bằng không sợ là phải đói tới ngày mai...”

Chỉ tiếc lời uy hiếp của đế vương từ lâu đã mất hết tác dụng đối với người nào đó, nhìn vật nhỏ đáng giận ung dung xoay người lại, trên khuôn mặt đẹp đến kì lạ kia vẫn là nụ cười nhẹ, vẻ giận dữ giả vờ của Dạ Quân Hi cũng dần dần tán đi, hần nhẹn không được liên tục hôn lên thái dương và đôi môi người trong lòng.

Cảm thụ được sự thương tiếc của ái nhân, Thiển Ly Du không khỏi thầm than dưới đáy lòng, y vươn tay ôm lấy cổ hần, “Không cần lo lắng như vậy, tuy rằng Lang Tê đã tâm bưng bưng, Vân Quỳnh ẩn trong chỗ tối, nhưng với tình thế hiện tại của Lam Vũ, thì có gì phải sợ? Huống chi Đại tể ti Lang Tê và Trưởng lão của Vân Quỳnh đều ở trong đế cung, càng không có gì phải lo lắng, không phải sao?”

Nhưng lời trấn an này nghe vào trong tai Dạ Quân Hi lại không thể khiến ấn đường đang cau lại của hần dần ra mây may, trái lại trong đôi mắt phượng sắc bén còn tăng thêm một tia tình tự khó nói rõ, trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện Du Nhi đang suy nghĩ trong lòng, còn cho là ta không biết sao?”

Chỉ một câu hỏi hời hợt liền khiến Thiển Ly Du sửng sốt, nhất thời không nói gì, nhìn đôi mắt có thể xem thấu tất cả của Dạ Quân Hi, ngay cả y cũng không dám nhìn tiếp, sợ bị xem thấu càng nhiều.

Dạ Quân Hi thấy thế không khỏi nhú mày, cánh tay dùng lực liền đem người trong lòng ôm lấy ngồi xuống nhuyễn tháp, trầm thanh nói: “Vô luận chuyện gì đều mặc cho Du Nhi làm chủ, chỉ có chuyện này ta tuyệt đối không thể đáp ứng.” Lời nói như đinh đóng cột, tựa như không có đường lui.

Thiển Ly Du đã sớm biết suy nghĩ trong lòng mình nếu nói ra sẽ khiến người này bất mãn và ngăn cản, nhưng không ngờ y chưa mở miệng đã bị bác bỏ, trong hai tròng mắt như hắc diệu thạch nhất thời hiện lên một tia bất mãn: “Hi, người có nhớ người từng đáp ứng ta không can thiệp vào chuyện ta muốn làm?”

“Cho dù đã đồng ý việc này, nhưng người nghĩ ta sẽ mặc cho người xông vào đầm rồng hang hổ sao?” Nhắc tới bốn chữ “đầm rồng hang hổ” Dạ Quân Hi liền trầm mặt xuống – từ lúc Chung Ly nói phải đi tới Diệu quốc tìm tổng đàn Quy Vô giáo và mang mèo con về, hần liền lường trước được với tính tình của Thiển Ly Du, vừa nghe việc này y nhất định muốn đi, mà hần cũng đã sớm quyết định chủ ý lần này tuyệt đối không thỏa hiệp, cho dù người này bởi vậy mà oán giận hần.

Tựa như không ngờ tới Dạ Quân Hi lại kiên trì như vậy, Thiển Ly Du cau mày tròng mắt nhìn nam nhân đang ôm mình, nhưng cuối cùng y buông xuống mí mắt, sự bất mãn trong lòng dần tiêu tán, đáy lòng cũng trở nên mềm mại – từ khi hai người quy ước với nhau, Dạ Quân Hi thực sự chưa bao giờ ước thúc y, nam nhân thân là đế vương nói một không hai này quả thật đã sửng ái y tới tận xương tủy. Mà lần này, cho dù không muốn bị ràng buộc nhưng trong lòng y cũng minh bạch, ái nhân kiên quyết như vậy là vì lo lắng cho an nguy của mình và sự lo lắng này cũng hoàn toàn hợp lý.

Đi vào Diệu quốc tìm tổng đàn Quy Vô giáo không phải như ngày thường xuất cung tới Khanh phủ lâu thì một ngày chậm thì nửa ngày, huống chi nơi đó còn có không ít nguy hiểm đang chờ y. Nếu có thể, y cũng không muốn rời đi Lam Vũ, rời đi ***g ngực ấm áp của ái nhân. Đáng tiếc, có rất nhiều lý do không ngừng khuyến bảo, dụ dỗ, thúc giục y nhất định phải tự mình đi tới “đầm rồng hang hổ” kia.

Không chỉ vì Thiển Như NGuyệt hoặc mèo con, không chỉ vì giang sơn xã tắc của ái nhân, mà càng nhiều là vì nghi hoặc mười mấy năm qua trong lòng y – Vì sao y lại mang theo ký ức kiếp trước chuyển thế? Vì sao Chung Ly lại đột nhiên xuất hiện dạy dỗ y kiến thức và võ công? Trào phượng có liên quan gì tới y và y cùng Dạ Quân Hi có đúng như lời lão hòa thượng, là thần diệu và mãnh thú giáng thế?

Những nghi hoặc này đọng lại dưới đáy lòng, thường ngày có ái nhân làm bạn, cũng không hay nhớ tới. Nhưng thỉnh thoảng ngồi tĩnh lặng một mình liền đột nhiên ủa về trong đầu, lặng lẽ trùng kích nội tâm của y. Không biết vì sao, trong lòng Thiển Ly Du có một thanh âm mờ ảo, nói với y nếu đi tới Quy Vô giáo, có thể giải thích tất cả nghi hoặc.

Nhìn đôi mắt sắc bén không hề mềm hóa đi chút nào của Dạ Quân Hi, Thiển Ly Du không khỏi khẽ thở dài nói: “Nếu không đi, ta chỉ sợ mình sẽ hối hận...” Lần lượt kể ra suy nghĩ của chính mình, Thiển Ly Du vui vẻ phát hiện nét mặt Dạ Quân HI mặc dù vẫn cứng rắn, tuyệt không tán thành, nhưng trong đôi mắt phượng khiến kẻ khác say mê đang dần dần mềm hóa.

Lời nói của người trong lòng dường như không có chỗ cho hấn phản đối, cho dù Dạ Quân HI không muốn, nhưng hấn cũng nhận thấy, chỉ sợ lần này hấn lại bị vật nhỏ thuyết phục, để mặc y đi làm những chuyện nguy hiểm. Nghĩ vậy trong lòng Dạ Quân HI không khỏi hiện lên một tia tức giận. Sự tức giận này tất nhiên không nhằm vào người trong lòng, mà chỉ là một cơn tức vô danh, thiêu đốt đến mức khiến hấn đứng ngồi không yên, không chỗ phát tiết. Buông xuống mí mắt thoáng nhìn độ cong trên khóe môi người trong lòng, cơn tức vô danh càng thêm bùng cháy, Dạ Quân HI xiết chặt cánh tay tàn bạo nói: “Du Nhi cho rằng chỉ bằng những lý do này ta sẽ để người một mình rời đi sao?!”

Thất lực bị xiết có chút đau đớn, Thiển Ly Du không hề giãy dụa, chỉ vươn tay ôm lấy khuôn mặt Dạ Quân HI, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên đôi môi đang nhếch lên vì bất mãn. Nhưng giây tiếp theo, hô hấp liền bị cướp đi, nam nhân chà đạp đôi môi y tựa như phát giận, đầu lưỡi không chịu buông tha bất luận chỗ nào, cho tới khi cảm nhận được một tia tanh ngọt, mới không cam lòng chậm rãi buông ra, cánh tay ôm bên hông Thiển Ly DU càng thêm dùng sức, khiến hai thân thể kề sát không một kẽ hở.

Thiển Ly Du mặc cho Dạ Quân HI xiết chặt đến gần như hít thở không thông, một lúc lâu sau mới nghe được tiếng thở dài vô lực của nam nhân: “Việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, Du Nhi để ta hảo hảo suy nghĩ một chút...”

126. Chương 126

Chạng vạng, tà dương phía chân trời đỏ như máu, khiến đế cung Lam Vũ trang nghiêm túc mực phủ thêm một tầng lửa đỏ diễm lệ. Cảnh tượng khiến kẻ khác nhìn không được muốn run rẩy quỳ bái đó lại khiến không ít người quan sát nhớ tới chuyện xảy ra cách đó không lâu, trong hoàng lăng ánh lửa xích diễm tận trời bao lấy toàn thân vị Quốc sư thiếu niên tuyệt thế vô song, làm cho người ta cả đời khó quên.

Trong Thương Kinh cung, Tô Kỳ dẫn theo một nhóm cung nga nội thị đứng chờ ngoài cửa cung. Thường ngày vào lúc này, hai vị kia đều sẽ cùng nhau hồi cung dùng bữa mới đứng, nhưng hôm nay không biết gì sao tới giờ này vẫn chưa trở về.

Tô Kỳ nhíu mày, nhớ tới những chuyện xảy ra hôm nay ở trong cung, thoáng suy tư liền truyền âm nhập mật: “Bệ hạ và công tử còn đang tại Ngự thư phòng sao?” Không bao lâu, một thanh âm liền vang lên bên tai nàng: “Bệ hạ và công tử đang thương thảo chuyện quan trọng cùng Trưởng lão Vân Quỳnh, bệ hạ phân phó bữa tối hôm nay bày tại Ngự Thư phòng.”

Tô Kỳ nghe vậy liền thả lỏng ấn đường đang nhíu lại, xoay người nói với nhóm cung nga nội thị: “Đều tán đi.” Thấy mọi người lần lượt rời đi, Tô Kỳ giương mắt nhìn hào quang phía chân trời, lập tức đi vào trong Thương Kinh cung.

...

Trong ngự thư phòng, Dạ Quân HI ôm lấy Thiển Ly Du cùng nhau ngồi trên đế tọa sau án thư, đôi mắt sắc bén mà thâm thúy âm thầm quan sát người đã đứng trước án thư hơn nửa khắc mà không lộ chút mất tự nhiên hoặc không vui nào – Chung Ly.

Cho dù là người quân lâm thiên hạ bề thế chẳng sinh như Dạ Quân HI cũng không thể không thừa nhận, vị Trưởng lão Vân Quỳnh đứng trước mắt này quả thực không phải người thường, chỉ khí chất đạm nhiên xuất trần kia đã khiến người tâm sinh khuất phục, huống chi nghe người trong lòng nói, người trước mắt dường như qua vài chục năm vẫn chưa thấy già yếu chút nào.

Ở ẩn trăm năm giống Lang Tê, Vân Quỳnh hơn chục năm trước đã phái ra một nhân vật khó lường như vậy an bài tại bên người một hài tử còn chưa búi tóc như Thiển Ly Du, giờ đây lại cuốn vào cuộc tranh đấu giữa Lam Vũ và Lang Tê, trong chiếc hồ lô kia rốt cuộc bán cái gì được... Nghĩ vậy, Dạ Quân HI không khỏi cau mày, ôm chặt thân thể mảnh khảnh của thiếu niên.

Nhận thấy sự lo lắng của ái nhân, Thiển Ly Du vươn tay đặt lên cánh tay ôm chặt bên hông, nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt đối diện với ánh mắt ôn nhu quen thuộc, y cong khóe môi mỉm cười. Dạ Quân Hi lật tay, cùng y mười ngón tương khấu, cúi đầu hôn xuống vệt chu sa đỏ sẫm mị nhân.

“Xem ra lời đồn trong cung có lầm, Ly Du và bệ hạ quả thực là phu thê tình thâm, thật đáng mừng...” Từ khi bước vào thư phòng Chung Ly vẫn chưa hề nói một câu, lúc này thấy hai người như thế mới chậm rãi mở miệng, nhưng lời nói đậm nhiên khiến người khác nhận không ra hư tình giả ý trong đó.

Nếu Chung Ly đã mở miệng đánh vỡ sự ngưng trệ, hai người ngồi sau án thư cũng đưa mắt ra hiệu, không hề bảo trì trầm mặc.

“Hôm nay, chuyện của Như Nguyệt, nếu không có Chung Ly đứng lúc chạy tới, chỉ sợ hải tử thực sự không thể bảo trụ. Tính đi tính lại, Chung Ly quả thực là ân nhân của Hoàng thất Lam Vũ.” Giơ tay ý bảo Chung Ly ngồi xuống thấp thượng ở một bên, Thiển Ly Du cười nhẹ, nói đầy thâm ý, “Có phải bệ hạ nên ban cho chút gì không?”

“Du Nhi nói có lý. Bất quá tiên sinh Chung Ly thân là trưởng lão Vân Quỳnh, trầm cũng không biết nên thưởng vật gì, Du Nhi có chủ ý nào không?” Khẽ vuốt mái tóc của thiếu niên trong lòng, Dạ Quân Hi phối hợp với lời nói của y.

“Hào trạch mỹ quyến, vàng bạc châu bảo, liền xem bệ hạ hào phóng tới mức nào.” Thiển Ly Du cười khẽ một tiếng, lơ đãng liếc nhìn Chung Ly đang ngồi xuống thấp thượng, chỉ thấy vẻ mặt đối phương vẫn không chút thay đổi, vô bi vô hỷ, y không khỏi trầm lòng. Cho dù người này từng là ân sư thụ nghiệp của mình, có thể nói, không có sự giáo dục trước kia của Chung Ly, liền không có Thiển Ly Du hôm nay; nhưng dù vậy, y cũng không thể xác định, người này là địch hay bạn.

Chung Ly nhìn hai người ngồi sau án thư một xướng một đáp, trước sau vẫn không nói một câu, cuối cùng mới mở miệng nói: “Chung Ly một người, ở không cố định, hào trạch mỹ quyến ta không cần, vàng bạc châu bảo cũng không muốn, ý tốt của đế quân bệ hạ và Ly Du, Chung Ly tâm linh là đủ.”

“Này sao được?” Dạ Quân Hi nghe vậy giả bộ tức giận: “Nếu truyền ra, không phải là trăm tiếc rẻ tặng phẩm, lạnh nhạt Trưởng lão Vân Quỳnh tôn quý sao.” Dạ Quân Hi vừa nói vừa nhíu mày, dường như đột nhiên nhớ tới chuyện gì: “Không bằng thế này. Nếu hào trạch mỹ quyến, vàng bạc châu bảo không lọt mắt của Trưởng lão, vậy thỉnh Trưởng lão lưu lại trong cung, Du Nhi thường ngày cũng hay nhắc tới ân sư, lần này rốt cuộc có cơ hội để Du Nhi tẫn hiếu.”

Thiển Ly Du nghe vậy mỉm cười gật đầu, nhưng không đợi y mở miệng, Chung Ly liền nói: “Nếu đế quân bệ hạ muốn lưu lại Chung Ly cũng không cần như vậy. Chuyện Trào Phượng chưa xong, Chung Ly vốn không định rời đi Lam Vũ. Nếu đế quân bệ hạ đồng ý để Chung Ly lưu lại trong cung, Chung Ly cầu còn không được. Nhưng kỳ hạn chỉ có một tháng, không biết bệ hạ và Ly Du đã bàn bạc thỏa đáng hay chưa?”

Lời nói của Chung Ly khiến hai người phía sau án thư đồng thời nhíu mày, có chút ngoài ý muốn, chuyện “trao đổi” mà Chung Ly nói khiến Dạ Quân Hi nheo mắt lại đầy nguy hiểm – trước kia nghe Chung Ly nhắc tới việc phải tìm được Trào phượng hãn còn không nhận thấy, nhưng lúc này nghe lại có cảm giác Chung Ly định dụ dỗ Du Nhi của hãn đi vào cái đầm rồng hang hổ Quy Vô giáo kia!

Nghĩ vậy, Dạ Quân Hi không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong ngực thư phòng ầm ập lập tức tràn đầy hàn ý.

“Trao đổi? Không biết Trưởng lão ám chỉ chuyện gì?” Buộc chặt cánh tay ôm lấy thiếu niên, ánh mắt sắc bén của Dạ Quân HI đảo qua thân sắc trên mặt Chung Ly, đôi môi mỏng cong lên độ cong trào phúng, “Nếu là chuyện muốn Du Nhi đi tìm con mèo con không biết là thứ gì kia, chỉ sợ Trưởng lão đã tính sai!”

Nếu là người thường, đối mặt với Dạ Quân Hi lúc này, nhất định hai chân đã nhũn ra quỳ rạp xuống đất. Nhưng thấy bộ dáng Dạ Quân Hi như vậy, Chung Ly chỉ đứng dậy khỏi nhuyễn tháp, trên mặt vẫn là thân sắc đậm mạc, chỉ có đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng kia lóe lên một tia tình tứ khác thường, nhanh tới mức không ai nhìn rõ.

Nhưng hình ảnh này, vẫn chưa tránh được con mắt của Dạ Quân Hi. Trong cơn thịnh nộ, đế vương không giận phản cười, khiến người khác lạnh buốt tới tận xương: “Xem ra Trưởng lão quả thực che giấu chút bí mật không muốn ai biết... Không biết Trưởng lão vừa ý Ngự thư phòng này hay muốn tham quan Âm lao

trong đế cung Lam Vũ? Đại tể ti Tích Nguyệt của Lang Tê cũng đang lưu lại trong đó, nếu Trưởng lão cùng đi, thực đúng là khiến Âm lao của trẫm vẻ vang a...”

Không biết là vì Dạ Quân Hi nhắc tới Âm lao, hai là Đại tể ti Tích Nguyệt của Lang Tê, Chung Ly nghe vậy, thần sắc đậm mạc không gì sánh được rốt cuộc cũng xuất hiện vết rách. Chỉ thấy hần hơi nhú mảy, nhìn hai người ôm nhau ngồi sau án thư, trên mặt dần dần hiện lên một tia bất đắc dĩ khó hiểu.

“Bệ hạ nên biết, Âm lao vậy được Đại tể ti Tích Nguyệt, nhưng không nhốt được Tể ti viện của Lang Tê. Bằng không sẽ không có Quy Vô giáo. Nếu thế, bệ hạ cũng nên hiểu Âm lao không thể giam được Chung Ly.” Chung Ly nói xong cứ nhiên giơ tay hướng phía án thư cung kính khom người nói: “Để quân bệ hạ, Chung Ly quả thực có vài việc không thể nói cho bệ hạ và Ly Du vào lúc này, nhưng Chung Ly không có ác ý. Văn Quỳnh không phải Lang Tê, Chung Ly không phải Tích Nguyệt. Ly Du có đi Quy Vô giáo hay không hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của bệ hạ và Ly Du.”

“Nói thì hay lắm!” Dạ Quân Hi đã nhịn không được, hừ lạnh một tiếng liền đập tan lời nói tựa như tận tình khuyên bảo của Chung Ly. Có lẽ trước kia đế quân Lam Vũ sẽ vì đế quốc Lam Vũ mà hy sinh vô số người và không tiếc đại giới để đi tới Quy Vô giáo đoạt lại Trào phượng, nhưng Dạ Quân Hi hôm nay lại không tiếc tất cả vì thiếu niên mà hần yêu, cho dù sẽ chôn vùi toàn bộ đế quốc cũng không hối hận. Nếu cái tên Chung Ly đứng trước mặt này dám cả gan xúi giục vật nhỏ của hần xông vào Quy Vô giáo, hần tuyệt đối sẽ không bận tâm đến thân phận Trưởng lão Văn Quỳnh kia...

Lòng ngực kè sát sau lưng truyền đến nhiệt độ nóng rực khiến Thiển Ly Du biết ái nhân đã nổi lên sát ý với Chung Ly. Y không phải là nhân tình nghĩa thầy trò mà nhẹ dạ, cũng không phải tính toán vì giang sơn Lam Vũ, chỉ là nơi nào đó trong lòng nhắc nhở y, lời nói của Chung Ly không phải vô căn cứ. Quy Vô giáo, vô luận thế nào y đều phải tới một lần...

“Hi.”

Người trong lòng đột nhiên lên tiếng khiến hàn ý trong mắt phượng lập tức tiêu tán vài phần. Nhưng biết vật nhỏ trong lòng muốn nói gì, Dạ Quân Hi liền không muốn cho y có cơ hội mở miệng – Chung Ly phải chết, còn vật nhỏ của hần, tuyệt đối không cho phép y một mình phạm hiểm.

Ép buộc chính mình không nhìn vào đôi mắt như hắc diệu thạch hoặc nhân của người trong lòng, sợ chính mình mềm lòng. Dạ Quân Hi đem nội lực tụ vào bàn tay. Nhưng khiến hần ngoài ý muốn chính là, Thiển Ly Du cứ nhiên vào thời khắc này giơ hai tay ôm lấy mặt hần, kéo hần cúi đầu, một khắc sau, đôi môi mềm mại đã nhẹ nhàng in xuống.

Nội lực tụ ở bàn tay lập tức tiêu tán vô tung, Dạ Quân Hi không khỏi thở dài trong lòng – rốt cuộc, hần vẫn không lay chuyển được vật nhỏ, không nỡ làm trái ý nguyện của y, dù chỉ một chút... Nghĩ vậy, trong lòng bỗng sinh ra vài phần tức giận, thầm nghĩ đem người trong lòng đặt ở dưới thân hung hăng chà đạp một phen, để xem y còn dám nghĩ tới mấy việc lật vật ngoài chuyện ở bên hần hay không...

Nụ hôn kết thúc, hai gò má Thiển Ly Du phỉm hồng, đôi mắt xinh đẹp nồng đậm hơi nước. Nhìn thần sắc đầy miễn cưỡng của ái nhân, Thiển Ly Du bỗng nhiên cong lên khóe môi, dùng giọng điệu khàn khàn nói: “Người đâu, giúp tiên sinh Chung Ly chuẩn bị cung điện, hảo hảo hầu hạ.”

~Hết chính văn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-da-ly-du>